

Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dừng Chậm

Contents

Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dừng Chậm	5
1. Chương 1: Khách Sạn	5
2. Chương 2: Bị Chồng Ruồng Bỏ, được Nhiều Hay Ít?	7
3. Chương 3: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt	8
4. Chương 4: Ranh Giới Cuối Cùng	10
5. Chương 5: Bức Hình Không Sạch Sẽ.	11
6. Chương 6: Hấn Lại Xuất Hiện.	13
7. Chương 7: Tôi Sẽ Làm Chuyện Đó, Cô Có Tin Không!	14
8. Chương 8: Cha Mẹ Lòng Dạ Ác Độc	16
9. Chương 9: Đêm Mưa Nguy Hiểm	17
10. Chương 10: Trốn Chạy Và Bắt Giữ	19
11. Chương 11: Giao Dịch	21
12. Chương 12: Dạy Cô Làm Nữ Nhân	22
13. Chương 13: Cùng Ngủ	24
14. Chương 14: Khoá Học Đầu Tiên	25
15. Chương 15: Bờ Mi Sáng Như Sao	27
16. Chương 16: Dạy Cô Khoá Thứ 2	28
17. Chương 17: Thân Phận Của Hấn	30
18. Chương 18: Chết Vắn Hấn	32
19. Chương 19: Nụ Hôn Của Sói	34
20. Chương 20: Cấm Lệnh Của Tà Thiếu	35
21. Chương 21: Chồng Cũ Dây Dưa	36
22. Chương 22: Ôn Nhu Của Hấn	38
23. Chương 23: Kiêu Na Khiêu Khiếu	39
24. Chương 24: Chủ Nhân Và Thú Cưng	40
25. Chương 25: Gặp Lại Tiệp Nhân	42
26. Chương 26: Lại So Chiêu.	43
27. Chương 27: Thay Đổi... Lặng Lẽ Diễn Ra	45
28. Chương 28: Cậu Bạn Xương Sườn.	47
29. Chương 29: Đùng Có Nghĩ Rằng Mình Rất Quan Trọng	48
30. Chương 30: Vệ Nhu Y	50
31. Chương 31: Bức Hình Bị Lộ	51
32. Chương 32: Mẹ Như Vậy	52
33. Chương 33: Hấn Động Tâm	54
34. Chương 34: Ngài Là Ông Chủ (1)	56
35. Chương 35: Ngài Là Ông Chủ (2)	57
36. Chương 36: Tặng Cô Ta Cho Cậu!	58
37. Chương 37: Tô Mộc Tình Mang Thai	60
38. Chương 38: Cúi Đầu Trước Tôi!	61
39. Chương 39: Thiệp Cưới	62
40. Chương 40: Cầu Xin Tôi Đi!	64
41. Chương 41: Nhận Thiệp Cưới	65

42. Chương 42: Cô Muốn Đi Đâu	66
43. Chương 43: Mẹ Chồng Đấu Nàng Dâu	68
44. Chương 44: Giáo Huấn Bà Tô	69
45. Chương 45: Phương Thiệu Hoa	70
46. Chương 46: Cởi Ra!	72
47. Chương 47: Vì Yêu Ốt	73
48. Chương 48: Thay Cô Ra Mặt	75
49. Chương 49: Bí Mật Của Kiều Na	76
50. Chương 50: Vũ Hội Của Cô Bé Lọ Lem	77
51. Chương 51: Trái Tim Của Ai Bị Tổn Thương?	79
52. Chương 52: Đỡ Đạn Thay Hấn	84
53. Chương 53: Không Được Yêu Tôi	89
54. Chương 54: Tự Làm Tự Chịu	94
55. Chương 55: Có Người Muốn Gặp Cô	97
56. Chương 56: Thịnh Cầu Của Vệ Nhu Y	99
57. Chương 57: Nỗi Đau Của Hấn	102
58. Chương 58: Tôi Làm Được	108
59. Chương 59: Tần Nghị Hằng Do Dự	110
60. Chương 60: Hôn Lễ Của Tô Mộc Tình	112
61. Chương 61: Hoàn Toàn Kết Thúc	116
62. Chương 62: Bay Đến Italy	119
63. Chương 63: Thở Dài Dưới Chân Cầu Nhân Lệ	122
64. Chương 64: Thiên Đường Địa Ngục	126
65. Chương 65: Sự Thật Tàn Khốc	131
66. Chương 66: Cô Cãi Lời	134
67. Chương 67: Cô Muốn Như Thế Nào?	136
68. Chương 68: Suối Nước Nóng	141
69. Chương 69: Chọn Một	147
70. Chương 70: Đều Là Kẻ Có Tội	153
71. Chương 71: Lời Nguyên Rửa Của Tô Mộc Tình	155
72. Chương 72: Không Cho Phép Bước Ra	159
73. Chương 73: Yêu? Nực Cười!	161
74. Chương 74: Phong Khải	164
75. Chương 75: Chưa Chết Chưa Ngừng	166
76. Chương 76: Năm Mới	170
77. Chương 77: Cùng Nhau Về Nhà	172
78. Chương 78: Thiên Đường Sụp Đổ	174
79. Chương 79: Hủy Diệt	176
80. Chương 80: Tôi Còn Kịp... Yêu Em Không?	181
81. Chương 81: Cảnh Xuân	183
82. Chương 82: Mang Thai?!	185
83. Chương 83: Hạnh Phúc Ngắn Ngủi	188
84. Chương 84: Kiệt Tác Của Tô Mộc Tình	190
85. Chương 85: Trừng Phạt Tô Mộc Tình	192
86. Chương 86: Tự Sát	194
87. Chương 87: Tôi Đem Chính Mình Giao Cho Em, Em Có Muốn Hay Không?	197
88. Chương 88: Thử Một Lần	199
89. Chương 89: Ánh Mặt Trời	201
90. Chương 90: Đứa Bé Họ Phong	204
91. Chương 91: Thay Đổi Bất Ngờ	205
92. Chương 92: Hiềm Nghi	208
93. Chương 93: Họa Trong Họa Ngoài	210
94. Chương 94: Tiên Phong Quý Gối	212
95. Chương 95: Trắng Treo Trong Nước	214

96. Chương 96: Đã Từng Được Yêu Thương	216
97. Chương 97: Thắng Lợi Của Vệ Nhu Y	218
98. Chương 98: Ai Là Diễn Viên Chính?	221
99. Chương 99: Hôn Lễ Của Bọn Họ	223
100. Chương 100: Hôn Lễ Đắm Máu	226
101. Chương 101: Chỉ Cần Đứa Nhỏ	228
102. Chương 102: Hai Năm Sau	230
103. Chương 103: Lại Bỏ Qua	233
104. Chương 104: Trái Tim Nơi Xa Xăm	233
105. Chương 105: Hộp Báo	233
106. Chương 106: Gặp Lại	233
107. Chương 107: Hận Cũng Không Có	233
108. Chương 108: Gặp Lại Tần Nghị Hằng	233
109. Chương 109: Nhạc Nhạc Vô Định	233
110. Chương 110: Giao Dịch Một Lần Nữa	233
111. Chương 111: Trái Tim Đã Chết	233
112. Chương 112: Nhạc Nhạc Sợ Hãi	233
113. Chương 113: Truy Đuổi	235
114. Chương 114: Mười Chín Tầng Địa Ngục	238
115. Chương 115: Tôi Hận Em!	240
116. Chương 116: Phương Thiệu Hoa Tức Giận	243
117. Chương 117: Bức Thư Của Vệ Nhu Y	245
118. Chương 118: Hai Người?	248
119. Chương 119: Thật Giả	250
120. Chương 120: Lấy Giả Làm Thật	252
121. Chương 121: Trò Chơi Của Phong Nghi	254
122. Chương 122: Đùa Giỡn	256
123. Chương 123: Vạch Trần	261
124. Chương 124: Chạy Trốn	263
125. Chương 125: Phong Gia	266
126. Chương 126: Bảo Vệ Cả Đời	268
127. Chương 127: Hận Tức Giận	269
128. Chương 128: Chờ Anh Mềm Lòng	271
129. Chương 129: Đổi Lại, Em Theo Đuổi Tôi Đi!	273
130. Chương 130: Thiên Lý Truy Phu Lộ – Ngàn Dặm Theo Đuổi Chồng	275
131. Chương 131: Cầu Hôn Tôi Đi	278
132. Chương 132: Điên Vây Điên Luôn Đi	282
133. Chương 133: Chúc Em Hạnh Phúc	284
134. Chương 134: Nhất Niệm Chi Soa – Nghi Sai Là Sai Hết	286
135. Chương 135: Xin Anh Cưới Em	288
136. Chương 136: Hôn Lễ	290
137. Chương 137: Hôn Lễ	292
138. Chương 139: Nhạc Nhạc Bị Trói	295
139. Chương 139: Giành Giật Từng Phút Từng Giây	297
140. Chương 140: Kết Thúc (1)	300
141. Chương 141: Kết Thúc (2)	302
142. Chương 142: Kết Thúc (3)	304
143. Chương 143: Kết Thúc (4)	306
144. Chương 144: Có Loại Duyên Phận Gọi Là Nghiệt Duyên	309
145. Chương 145: Một Đồng Sổ Sách Xộn Xộn	311
146. Chương 146: Bắt Buộc Xem Mắt	314
147. Chương 147: Yêu Cầu Rất Cao	316
148. Chương 148: Cãi Nhau	318
149. Chương 149: Chiến Tranh Lạnh	321

150. Chương 150:	Cầu Huyết Chết Tiệt	323
151. Chương 151:	Ngã Bệnh	325
152. Chương 152:	Sữa Chua Lên Men	327
153. Chương 153:	Nữ Tướng Cướp Của Anh	329
154. Chương 154:	Em Làm Một Phần Thì Đừng Trách Tôi Làm Ra Mười Lăm	331
155. Chương 155:	Lần Thứ Chín	334
156. Chương 156:	Bạn Gái Mới Của Tôi	336
157. Chương 157:	Nguy Cơ	338
158. Chương 158:	Tiền Phong Hấn!	340
159. Chương 159:	Ai Chỉnh Ai?	342
160. Chương 160:	Sói Dữ	344
161. Chương 161:	Đàn Ông Là Mây Bay	346
162. Chương 162:	Không Phải Là Chỉ Uống Rượu Thôi Sao?	349
163. Chương 163:	Em Là Phụ Nữ Sao?	351
164. Chương 164:	Chúng Ta Kết Hôn Đi!	353
165. Chương 165:	Con Đường Đầy Chông Gai Của Sói Hoang	355
166. Chương 166:	Cha Mẹ Chồng Không Dễ Chọc	357
167. Chương 167:	Lông Nhím Của Sói Hoang	359
168. Chương 168:	Sói Hoang Cũng Có Thể Hiền Lành	361
169. Chương 169:	Hai Chọn Một	363
170. Chương 170:	Tiền Phong, Tạm Biệt!	365
171. Chương 171:	Sau Khi Chia Tay	370
172. Chương 172:	Ai Là Báu Vật Của Ai?	372
173. Chương 173:	Bữa Tiệc Ngượng Ngùng	374
174. Chương 174:	Ngày Tàn Của Sói Hoang	378
175. Chương 175:	Bầu Trời Tối Đen	381
176. Chương 176:	Yêu Hay Không Yêu? Yêu Bao Nhiêu?	383
177. Chương 177:	Mèo Đào Hoa	385
178. Chương 178:	Mục Tiêu Kết Hôn Của Sói Hoang	387
179. Chương 179:	Sói Hoang Cũng Có Hoa Đào	389
180. Chương 180:	Tiền Mừng	391
181. Chương 181:	Khuyên Bảo	393
182. Chương 182:	Sói Hoang Trèo Tường	396
183. Chương 183:	Anh Phục Tùng Mệnh Lệnh Chứng Minh Cho Em	397
184. Chương 184:	Cảnh Tỉnh	400
185. Chương 185:	Tiền Thần Kinh	402
186. Chương 186:	Cầu Hôn Sói Hoang	404
187. Chương 187:	Cô Dâu Mới	406
188. Chương 188:	Bọn Nhỏ Lớn Dần	409
189. Chương 189:	Phòng Làm Việc Huyền Bí Của Ba Ba	411
190. Chương 190:	Ba Ba Của Nữu Nữu	414
191. Chương 191:	Kỷ Niệm Ngày Cưới (1)	416
192. Chương 192:	Kỷ Niệm Ngày Cưới (2)	418
193. Chương 193:	Kỷ Niệm Ngày Cưới (3)	420
194. Chương 194:	Kỷ Niệm Ngày Cưới (4)	422
195. Chương 195:	Kỷ Niệm Ngày Cưới (5)	424
196. Chương 196:	Kỷ Niệm Ngày Cưới (6)	427
197. Chương 197:	Gặp Lại Nữu Nữu	429
198. Chương 198:	Đền Anh Cho Tôi Đi!	431
199. Chương 199:	Nữ Vương Kiều Na	433
200. Chương 200:	Nữ Vương Không Dễ Chọc	435
201. Chương 201:	Là Ai Đùa Giỡn Ai	437
202. Chương 202:	Người Từng Trải	439
203. Chương 203:	Xét Nghiệm	442

204. Chương 204: Phục Vụ Đến Nơi Đến Chốn	444
205. Chương 205: Mang Thai Ngoài Ý Muốn	446
206. Chương 206: Sự Tàn Nhẫn Của Phương Thiếu	448
207. Chương 207: Đứa Nhỏ Của Ai?	451
208. Chương 208: Hai Kẻ Đấu Đá	453
209. Chương 209: Mạn Đà La Màu Đen (1)	455
210. Chương 210: Cống Hiến	458
211. Chương 211: Hợp Tác Hay Là Giao Dịch?	460
212. Chương 212: Cô, Không Xứng	462
213. Chương 213: Có Quá Nhiều Đàn Ông	464
214. Chương 214: Khí Thế Nữ Vương	466
215. Chương 215: Kiêu Na Nhếch Nhác	468
216. Chương 216: Đùa Với Lửa	470
217. Chương 217: Thói Quen Nhẫn Nại	472
218. Chương 218: Anh Thật Độc	475
219. Chương 219: Trăm Khắc Thâm Tình	477
220. Chương 220: Cái Chết Của Vệ Nhu Y	479
221. Chương 221: Vết Sẹo Hình Chữ Thập	481
222. Chương 222: Không Tới Lướt Hấn Ra Giá!	484
223. Chương 223: Nơi Đất Khách Gặp Lại Người Cũ	486
224. Chương 224: Một Dao Cắt Đứt	488
225. Chương 225: Tôi Bây Giờ, Anh Mua Không Nổi	490
226. Chương 226: Anh Cũng Nên Kết Hôn Đi	492
227. Chương 227: Scandal Tai Tiếng Nổ Tung	494
228. Chương 228: Hôn Lễ Tiến Hành	497
229. Chương 229: Khoảng Cách Giữa Viên Đạn Và Nước Mắt	499
230. Chương 230: Thuần Phục Em, Nữ Vương Của Anh	501

Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dừng Chậm

Giới thiệu

Nguồn: truclamsontrang. wordpress. com Kết hôn được 5 năm lại bị chồng cùng em gái phản bội, cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-dich-hang-ty-ta-thieu-xin-dung-cham>

1. Chương 1: Khách Sạn

Bên trong 1 căn phòng của một khách sạn trang trọng, trên chiếc giường lớn rộng rãi mềm mại, hai bóng người quấn quýt lấy nhau

Quần áo không biết từ lúc nào đã vương vãi ra khắp giường, mà trên giường 1 ngọn lửa nóng đang bốc cháy bùng bùng.

Tô Mộc Vũ toàn thân nóng vô cùng, gắt gao quần chặt lấy ngowif đàn ông, cô đã sớm quên mất mình là ai, cơ thể đã sớm cảm thấy đau nhức ngứa ngáy khiến cô mất đi lý trí.

Đây là nơi nào? tại sao cô lại ở chỗ này? Tất cả mọi chuyện đều không để ý tới chỉ biết rằng lúc này 2 cánh tay cô đang gắt gao ôm lấy tấm lưng màu đồng của người đàn ông, chỉ hận là cô không thể cùng hắn quấy lấy nhau, hòa thành một mà thôi.

Sau một cuộc mây mưa nóng bỏng, sức lực của cô dường như bị rút hết.

“A.....!” Tô Mộc Vũ kêu lên 1 tiếng nhỏ, cả người phát run.

“Sao?” Hắn cắn lấy vành tai cô, ở vành tai mà thổi 1 hơi nóng, Không thể thừa nhận, người con gái này không dùng son phấn, vẻ thủy mị cũng được cho là một cô gái thanh tú, lại thêm đó sở hữu 1 cơ thể xinh đẹp.

Đại não của Tô Mộc Vũ đã sớm rơi vào trạng thái trống rỗng, trước mắt chỉ còn là 1 khoảng màu trắng mờ ảo, cô cảm thấy mình dường như hít thở không thông nữa rồi, sắp chết rồi, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó chưa đủ, không đủ, chỉ có thể hướng về phía người đàn ông xin giúp đỡ.

Khóe môi hắn nhếch lên 1 cách tà mị giống như thần Sáng Tạo ban hạnh phúc cho thần dân.

2 người qua đêm ở cùng 1 chỗ, không khí giữa 2 người tràn ngập hơi thở mờ ám khiến cho người ta chết vì say.

Dường như không còn chịu nổi được nữa, Tô Mộc Vũ đưa ngón tay dùng sức nắm chặt lấy tấm ga trải giường, thân thể giống như chiếc thuyền nhỏ trôi vô định trên biển rộng.. Cô đột nhiên nhấc thắt lưng lên, hung hăng cắn lên bả vai hắn, giọng lạnh lạnh hét lên: “Tần Nghị Hằng! Đồ đốn mạt!”

Động tác của người đàn ông đột nhiên dừng lại, con ngươi ánh lên tia âm trầm nguy hiểm, hàm răng siết chặt, hắn tức giận nhìn về phía Tô Mộc Vũ đang hôn mê.

Tốt! Lúc lên giường với hắn lại kêu tên người đàn ông khác! Cô là muốn chết!

Tô Mộc Vũ lại mất đi lý trí vừa dùng sức đánh lên thân hắn lại vừa sụt sịt khóc: “Tần Nghị Hằng.....Đại hôn dẫn....Tại sao phản bội tôi, tại sao.....” Khóe mắt rỉ ra 1 giọt nước mắt trong suốt như viên trân châu.

Trong mắt hắn lửa giận thiêu đốt, cúi xuống cắn lấy đôi môi run rẩy của cô, chặn hết tất cả những lời nói đau khổ của cô.

Hung hăng đè cô xuống, hắn hung hăng trừng phạt người phụ nữ to gan này. Hắn tiến vào để cho cô hoàn toàn đắm chìm trong cơn bão tố mà hắn tạo ra.....

Ngoài cửa sổ, trời đã mưa rất to, nhưng cho dù mưa có lớn hơn nữa cũng không ngăn cản được màn kịch tình này. Cho đến khi 1 tiếng thét chói tai lại ngọt ngào cùng với tiếng gầm khàn đục vang lên thì đây cũng được coi như khúc nhạc ngắn kết thúc

Nhưng rất nhanh, lại 1 màn khác tiếp diễn như thế

Mà cùng lúc đó, ở 1 góc nào đó bên ngoài khách sạn

Một cô gái nói trong điện thoại di động: “Đã bỏ thuốc vào rồi?”

“Tốt, làm tốt lắm,yên tâm, tiền tôi đã chuyển cho ông, không cần liên lạc lại.” Nói xong liền bẻ gãy chiếc điện thoại vứt đi, khóe miệng vẽ ra 1 nụ cười âm độc.

2. Chương 2: Bị Chồng Ruồng Bỏ, được Nhiều Hay Ít?

Sáng sớm hôm sau.

Tô Mộc Vũ ngồi trên giường ôm đầu, phiền não nhớ lại. Rốt cuộc vì sao lại như vậy?

Ngày hôm qua, cô bị mẹ chồng ác độc cố ý nhốt trên ban công, không nghĩ tới lại có thể nhìn thấy người chồng kết hôn cùng mình năm năm Tần Nghị Hằng cùng đứa em gái thân sinh Tô Mộc Tĩnh nằm trên ghế salon ở phòng khách, cơ thể hai người giao triền, khiến cho cô thấy đây là một câu chuyện buồn nôn nhất trên đời.

Cô đẩy mạnh cửa, tiến lên cho bọn họ mỗi người một cái tát, sau đó đến quán bar uống rượu...

Cô nhớ rõ mình gọi rất nhiều loại rượu. Dường như cạn hết một chai nào đó, toàn thân nóng lên thần trí mơ hồ, sau đó nhào tới trong lòng... Tô Mộc Vũ liếc mắt nhìn người đàn ông xa lạ còn đang ngủ say bên cạnh. Vì thế liền biến thành tình trạng hiện tại.

Vì sao lại như vậy? Tô Mộc Vũ hung hăng vò đầu, cắn môi, hối hận muốn chết đi.

Đúng rồi!

Là bình rượu kia, bình rượu kia có vấn đề! Lúc ấy là cô quá kích động, lại gọi không ít, căn bản không chú ý bởi bàn đã tráo đổi bình rượu, chết tiệt...

Người đàn ông ngủ say bên cạnh bỗng nhiên chuyển người lại, vươn cánh tay mạnh mẽ thon dài ra.

Tô Mộc Vũ sợ tới mức vội né tránh, không nghĩ tới lập tức rơi xuống giường.

“A...” Cô nhin không được ngâm khẽ ra tiếng.

Người đàn ông kia bỗng nhiên mở mắt, Cặp ngươi như Hắc Thạch (đá đen), mẫn cảm như loài báo quét về phía cô, toàn thân phát ra khí thế như tăng băng khiến cô sợ tới mức ngẩn ra.

Người đàn ông này, không thể không nói rằng bộ dạng rất tuấn tú, mái tóc có một chút hỗn loạn, khuôn mặt góc cạnh, chiếc mũi thẳng cao, cằm thon gọn, nhất là đôi mắt lơ đãng kia nhưng lại có vẻ nhìn thấu lòng người khiến làm cho người ta nhìn không được tìm đập rộn lên, toàn thân trời sinh tản ra một loại ngạo khí bức người, giống như vị thần Apollon cao cao tại thượng.

Tô Mộc Vũ giật mình, cho đến khi ánh mắt mắt người đàn ông này nhìn xuống mới phát hiện, trên người mình — trần trụi. Tô Mộc Vũ kích động rút chiếc khăn trải giường che lấy thân người.

Thanh âm của của người đàn ông có chút khàn khàn do mới vừa tỉnh giấc “Cô gái, đưa cái đó cho tôi”

Tô Mộc Vũ nhìn theo hướng tay hắn chỉ, nhìn thấy một xấp giấy giống như quyển sách, chần chờ một chút cầm lấy đưa cho hắn.

Hắn nhanh chóng ghi cái gì đó trên một tờ giấy, rút ra ném cho cô, lạnh lùng nói: “Cô gái, cầm đi. Đây là giá của cô”

Trải qua tối hôm qua, hắn đương nhiên biết được cô không còn là xử nữ.

Nghĩ đến tối hôm qua ở dưới người mình thế nhưng cô ta lại gọi tên nam nhân khác. Hắn nheo đôi mắt lại trông rất nguy hiểm. Cái này chẳng phải là một sự sỉ nhục thật lớn với hắn sao?

Nhìn thấy tờ chi phiếu, Tô Mộc Vũ sắc mặt trở nên trắng bệch, giống như bị ai tát vào mặt. Hắn xem cô là cái gì? Hàng hóa sao?

Hắn nghĩ cô lẽ cô chệch không đủ, cười lạnh một tiếng, con ngươi tràn ngập sự miệt thị: “Không đủ? Bị chồng ruồng bỏ, cô còn muốn tìm được cái gì ở trên người của tôi? Cô chỉ có giá bấy nhiêu thôi”

Quả nhiên, đàn bà đều là như vậy, giả dối lại ham hư vinh. Có lẽ, đêm qua cô gái này cố ý nhào vào người hắn.

Nghे thấy lời sỉ nhục mình như vậy, hai nắm tay Tô Mộc Vũ siết chặt, cô kích động nói: “Ai nói tôi bị chồng ruồng bỏ? Tôi không phải, không phải!”. Trái tim bị bóp nát đau đớn, như bị muối xát vào vết thương.

Hắn a một tiếng rồi bật cười, nửa người trên trần trường cường trắng dựa vào thành giường, châm một điếu thuốc, khói thuốc lượn lơ. Khuôn mặt của hắn anh tuấn nhưng lời nói phun ra lại như dao găm rạch từng đường lên trái tim của cô.

” Đêm qua, cô kêu tên của một gã đàn ông, bị vứt bỏ sao? Tôi đoán...” Hắn làm điệu bộ nhàn hạ thông dong “Người đàn ông của cô có vợ bé bên ngoài, có lẽ người phụ nữ kia cũng là một người rất thân với cô. Cô bị dấu diếm thật lâu, sau đó mới bắt gian tại trận, đúng không?”

Hắn nhìn thấy gương mặt cô trắng bệch như tờ giấy, thân người run rẩy như con cừu nhỏ. Nét trào phúng gợi lên trên khóe môi của hắn, biết mình đã đoán đúng, hắn nhìn cô từ trên xuống dưới, bình phẩm nói: ” Như cô, dáng người cứng nhắc, không có bất cứ thứ gì thú vị, vẻ mặt giống như một oán phụ bị vứt bỏ. Có người nào có thể chịu được cô? Khuyên cô nên học hỏi những phụ nữ kia một chút, bằng không rất nhanh cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà”

Tô Mộc Vũ tức giận đến cả người phát run, trái tim đau đớn như bị dao cắt. Cô luống cuống mặc mở quần áo rơi toát loạn trên mặt đất, từ trong túi lấy ra một đồng tiền xu duy nhất, dùng sức ném trên người hắn.

” Vị tiên sinh này, cảm ơn anh vừa rồi đã khen và khuyên tôi. Đây là chút quà đáp lễ và cũng chính là giá trị của anh. Còn nữa, tôi không cần anh xoi mói!”

Nói xong, tức giận mở cửa đi ra ngoài. “Phanh” một tiếng, cánh cửa đóng sập lại.

Phía sau, bị ném vào người một đồng tiền xu, khuôn mặt hắn hoá thành màu đen, hai ngón tay thon dài kẹp lấy đồng xu, trong mắt xẹt qua một tia dị quang, giống như loài báo thấy được con mồi.

Vài giây sau, thanh âm điện thoại chọt reo vang.

” Phong, thế nào? Đêm qua có mất hồn không?” Thanh âm hứng thú của Tiền Phong từ phía bên kia điện thoại. Tối hôm qua hắn cố ý cùng với Thiệu Thiệu chúc cho tên này say, không nghĩ tới sau đó lại phát sinh chuyện phấn khích như vậy.

Nhìn thấy núi băng ngàn năm khó lộ vẻ kinh ngạc nên bày mưu cho hắn tức chết.

“...” Bên kia điện thoại chính là hàn khí toả ra bốn phía của núi băng, tựa hồ xuyên thấu qua điện thoại khiến Tiền Phong thoáng run rẩy, thức thời cảm miệng, cõi lòng lặng lẽ nức nở: Ô ô, núi băng thật đáng sợ...

Núi băng mặt lạnh nói: “Phong Tử, giúp tôi tra lý lịch cá nhân”

3. Chương 3: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Ra khỏi khách sạn, Tô Mộc Vũ hốt hoảng chạy trên đường.

Cả đêm qua, cô chưa từng nghĩ tới chuyện xảy ra với chính bản thân mình, cô chỉ nghĩ tới việc buổi chiều chồng cô đã phản bội cô mà thôi.

Tô Mộc Vũ tìm chỗ không người, ngồi xổm xuống hung hăng khóc một trận, khóc sưng cả hai mắt, sau đó lau khô nước mắt đứng lên, tiếp tục về nhà.

Còn có việc chờ cô giải quyết.

Vừa mở cửa ra cô đã nhìn thấy Tần Nghị Hằng xanh mặt ngồi chờ cô ở trong phòng, bên cạnh là Tô Mộc Tình dựa vào hắn giống như đang trấn an hắn.

Khóe miệng Tô Mộc Vũ co giật, mới chỉ qua một đêm đã tiến tới loại quan hệ này, đúng là em gái tốt.

Thấy bộ đồ cô mặc trên người nhẵn nhụi, trên người còn có mùi rượu, Tần Nghị Hằng giận dữ nói “Cô đã đi đến chỗ nào rồi, cả người toàn mùi rượu, có phải đã cùng với gã đàn ông nào lâu lẳng rồi không?” Nghĩ đến ngày hôm qua bị cô tát, hắn điên tiết lên.

Tô Mộc Vũ không lên tiếng, cô cần yên tĩnh một chút để suy nghĩ lại.

Ngược lại, Tô Mộc Tình lại thấy sốt ruột, vội vã kéo cánh tay anh rề “Anh rề, anh đừng giận, chị ấy sẽ không, chị, sao chị không nói? Chị, chị nói gì đi chứ!”

Nhìn khuôn mặt sinh đẹp của em gái tràn đầy lo lắng, thanh khiết như con mèo nhỏ, nhưng ai có thể nghĩ rằng chính con mèo nhỏ này lại câu dẫn anh rề mình cơ chứ.

Tô Mộc Vũ sẩy bước chạy về phía trước, khuôn mặt không một chút cảm xúc khiến Tô Mộc Tình run bần lên.

Chỉ thấy Tô Mộc Vũ thoáng cái đã bắt được cánh tay trắng nõn của em gái, cô thét chói tai, sau đó đẩy em gái ra ngoài cửa, hung hăng đóng lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng khóc lóc thảm thương của Tô Mộc Tình, đập cửa hướng anh rề xin giúp đỡ.

Tần Nghị Hằng không nghĩ tới người vợ thường ngày nhu thuận thế nhưng bây giờ lại bộc phát đến như vậy, lập tức nói “Cô làm gì vậy?”

Tô Mộc Vũ không thêm để ý, hít một hơi, giọng run run nói “Tần Nghị Hằng, tôi hỏi anh hai vấn đề, thứ nhất: Chúng ta kết hôn bao lâu rồi?”

Tần Nghị Hằng nhìn cô khó hiểu nói: “Năm năm”

Tô Mộc Vũ giật giật khóe miệng, tay ôm lấy ngực đau đớn, có nén lại thanh âm run rẩy “Vấn đề thứ hai, anh, có yêu tôi không?”

“Yêu!”

Tần Nghị Hằng nói, trong mắt lộ rõ vẻ lúng túng, vẻ mắt có chút xấu hổ.

Tô Mộc Vũ nhìn hẩn, nước mắt bắt đầu lăn dài, cô nói “Đã yêu năm năm vậy tại sao không bằng một Tô Mộc Tình cơ chứ? Cô ấy là em gái của tôi...”

Một giọt nước mắt rơi xuống, cô gắt gao nén lại.

Cô vì cái nhà này chịu nhiều khổ cực, mỗi ngày đều im lặng chịu đựng mẹ chồng mắng mỗ lần áp, không thể tưởng tượng nổi, người chồng năm năm yêu thương cùng với em gái vùng lớn lên từ nhỏ lại có thể cùng nhau phản bội cô!

Cô vì bọn họ mà bỏ qua tất cả, bỏ đi thứ cô yêu thích nhất – nghệ thuật gốm sứ, cuối cùng lại được báo đáp như vậy.....

Tần Nghị Hằng nhìn bộ mặt bi thương của cô, không đành lòng muốn đỡ cô dậy lại vị Tô Mộc Vũ né tránh.

Cô khàn khàn thét lớn “Tần Nghị Hằng! Chúng ta ly hôn!” Chỉ một câu nói mà giống như cô đã dùng hết sức lực còn lại để nói ra.

“Ly hôn?” Sắc mặt Tần Nghị Hằng bỗng dưng biến đổi “Cô còn muốn ly hôn với tôi sao?”

Hẩn là tổng tài của Tần thị, chưa bao giờ có người phụ nữ nào dám nói chuyện với hắn như thế. Nhưng đó chỉ là bên ngoài thôi, trên đời này, làm gì có thằng đàn ông nào chung tình cả đời với vợ đâu? Hắn có thể cùng sống được với cô năm năm, đã là hết lòng quan tâm rồi. Thế mà cô còn đòi ly hôn với hắn sao?

Tôn nghiêm của Tần Nghị Hằng bị đụng chạm, hắn nghiêm mặt quát “Được! Ly hôn thì ly hôn! Tôi còn muốn xem cô rời khỏi tôi như thế nào! Tối lúc đó đừng bỏ tới cầu xin tôi!”

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng hạ thấp khóe miệng “Yên tâm! Sẽ không đâu! Chia một nửa tài sản tôi sẽ ký tên!”

Sắc mặt Tần Nghị Hằng lại một lần nữa biến đổi “Cái gì? Một nửa tài sản? Cô điên rồi sao?”

“Luật hôn nhân quy định, vợ chồng hai bên cùng hưởng tài sản, sau khi ly hôn thì hai bên sẽ có quyền hưởng một nửa tài sản, nếu không đồng ý, chúng ta ra toà án!” Nói ra lời này, tim cô như chết đi, như tan ra thành bụi.

Không phải họ thứ quan tâm nhất chính là tiền hay sao? được, cô sẽ đánh vào chỗ này moi từng miếng ra, để cho họ nghĩ đến cô vừa thương vừa hận cũng không tốt lắm, cứ để cho họ tự thấy thống khổ vẫn hơn.

Hiện tại cô đã mất hết rồi, cái gì cũng không sợ nữa rồi, muốn làm loạn thì sẽ làm nháo cả cái thành phố này lên ọi người biết, để mọi người nhìn hấn với con mắt ghê tởm.

Tần Nghị Hằng nghe cô nói muốn một nửa tài sản, thấy được cái gọi là dù chết cũng phải có của cô, hấn giận dữ nói “Cô mơ đi! Tôi mới cho cô biết, một cắc cô cũng không lấy đi được, cút cho tôi!”

Cửa vừa mở, Tô Mộc Tình hoảng sợ nhào vào trong lòng ngực của Tần Nghị Hằng, thân mật như người yêu, giống như bọn hấn mới chính là kết hôn năm năm, lại cùng nhìn Tô Mộc Vũ chầm chầm, nghiêng rắng nghiêng lợi.

Thân thể gầy yếu của Tô Mộc Vũ vừa đi ra đến cửa run run như muốn ngã nhào, nhưng cô vẫn kiên trì đứng thẳng dậy.

Thân hình mỏng manh đón lấy gió, nước mắt trong suốt hòa vào trong gió lạnh, lặng yên không tiếng động. Cô thề, đây là lần cuối cùng cô vì bọn họ mà khóc.

4. Chương 4: Ranh Giới Cuối Cùng

Những ngày gần đây, một vụ ly hôn ở thành phố S khiến dư luận xôn xao – Tổng tài tập đoàn Tần thị cùng người vợ lớn ly hôn, nghi ngờ rằng có tiểu tam xen vào.

Nhất thời liền trở thành chủ đề ọi người bàn tán lúc rảnh rỗi. Báo chí tập san lại càng đoán già đoán non về các nguyên nhân, tuy nhiên cuối cùng đều quy kết cho hai chữ: Tiểu tam. Thậm chí có người đoán, tiểu tam này có phải hay không chính là cô em vợ của Tần Nghị Hằng.

Nhìn thấy tin tức trong tờ báo cầm trên tay, khóe mắt xẹt qua một tia hứng thú.

Không nghĩ tới, người phụ nữ này lại thú vị như vậy.

Tô Mộc Vũ phải không?

Cho tôi xem xem, cô có thể làm đến mức nào đi.

Bên cạnh, Tiền Phong một thân quần áo bảnh bao, bộ dáng hoa hoa công tử, miệng ngậm quả táo đi tới. Vừa đi vừa nhảy đôi mắt hoa đào đến các cô gái xinh đẹp trong quán bar, mặt khác lại liếc đến tin tức trong tờ báo, nói: “Phong, làm sao cậu lại thay đổi đột ngột thích xem tin tức loại này vậy?”

Đối diện, Phương Thiệu Hoa ôm bạn gái, ái muội cười nói: “Phong Tử, đầu óc cậu nên vứt đi cho rồi. Đã quên vài ngày trước, người nào đó muốn cậu đi tra gì đó sao?”

Ba người bọn hấn chơi với nhau từ lúc còn mặc tã, cứ xem như là trúc mã đi.

Ánh mắt Tiền Phong sáng ngời, nói: “Người phụ nữ kia a! Mình cứ nghĩ là cậu trong lúc rảnh rỗi nên chơi đùa, cậu sẽ không động tâm chứ? Cô ta... cô ta... cô ta chính là người phụ nữ ly hôn trên báo?”

“Hai người đoán đi?” Bàn tay hấn chống cằm, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng cọ xát bờ môi mỏng. Hấn vươn tay với đến ly rượu đưa lên miệng nhấp, không nói gì thêm.

Tiền Phong cùng Phương Thiệu Hoa nhìn nhau nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ. Bọn hấn là trúc mã, từ nhỏ đã hiểu nhau như lòng bàn tay.

Bên kia.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy tin tức thêu hoa vẽ bướm, đây đúng là kết quả cô muốn đạt tới, thực sự là cũng nên cảm ơn mấy cái tạp chí rãnh rỗi không có gì làm này. Cô em gái vô tội đáng thương kia của cô, giờ phút này khẳng định đang làm nũng nằm trong lòng anh rể đòi an ủi rồi.

Khoẻ miệng Tô Mộc Vũ thoáng hiện một nụ cười khổ, đơn giản như vậy, lại chua xót như vậy.

“Tô tiểu thư, cô chuẩn bị xong chưa? Phiên tòa sắp mở rồi” Luật sư đi tới nhắc nhở.

Tô Mộc Vũ gật gật đầu. Cô mới vừa cùng cha mẹ nói chuyện qua điện thoại, cũng không phải là cuộc đối thoại thoải mái.

Bọn họ nói như thế nào?

“Con còn biết xấu hổ hay không? Phải khiến mọi người nháo lên hết mới vừa lòng sao? Ra toàn, con nhất định phải như vậy sao? Nếu con kiên trì muốn kiện thì cũng đừng tiếp tục nhìn mặt cha mẹ nữa”

Cô trả lời như thế nào?

Một chữ — “Kiện”

Cha mẹ cô, cả đời chỉ quan tâm đến hai chữ thể diện, dường như nó so với hạnh phúc của con gái chính mình quan trọng hơn gấp ngàn lần, gấp vạn lần vậy.

Không, không, những lời này cô nói sai rồi. Hạnh phúc của con gái đối với họ rất quan trọng.

Vì Mộc Tình có thể tiếp tục đến trường, bọn họ yêu cầu cô bỏ học. Vì Mộc Tình có thể đi du học, bọn họ dung túng cô từ mười tám mười chín tuổi liền ở bên ngoài đi sớm về tối làm công. Mà bây giờ vì hạnh phúc của Mộc Tình, bọn họ cam nguyện đối với hạnh phúc của cô — có mắt không trông!

Cô cả đời này đều vì người khác mà sống. Lúc này đây, cô nhất định phải vì chính mình mà sống nhiều hơn một lần!

Vừa đi vào căn phòng, vô số ánh đèn flash vây quanh như ruồi bọ chen chúc khiến cho cô mắt mở không nổi.

“Chào cô, xin hỏi cô chính là phu nhân Tần tổng tài phải không? Cho hỏi hai người vì sao phải ly hôn? Là do Tần tiên sinh yêu đương vọng trộm sao?”

” Có tin đồn rằng tiểu tam chính là em gái thân sinh của cô, xin hỏi tin đồn này có đúng hay không? Xin cô trả lời một chút!”

” Xin hỏi cô đối với vụ kiện này nắm bao nhiêu phần trăm thắng kiện?”

...

Vô số vấn đề giống như làn sóng đánh tới khiến cho không người nào đỡ được.

Tô Mộc Vũ không nói được một lời, xuyên qua những ánh đèn chớp nháy, cô đứng thẳng người tiếp tục bước vào, tà váy trắng phía sau theo cước bộ nhẹ nhàng phiêu đảng, giống như tiên nữ, lại giống như một vị đầu sĩ cô độc.

5. Chương 5: Bức Hình Không Sạch Sẽ.

Trình tự những việc phải làm luật sư đã nói trước cho Tô Mộc Vũ biết, trước khi phiên tòa mở, cô ngồi ở phòng bên ngoài chờ.

Tần Nghị Hằng ngồi cùng với cô, cách một lối đi nhỏ, chân vắt chéo lên nhau, trên khuôn mặt lãnh khốc lộ ra vẻ âm trầm. Bên cạnh là em gái Tô Mộc Tình cùng mẹ chồng trước đây của cô, họ dùng ánh mắt giết người nhìn cô.

Nhưng Tô Mộc Vũ lại không nhìn họ lấy một cái, vì cô biết rằng, từ giờ khắc này, bọn họ chính là kẻ thù của nhau.

Luật sư của Tô Mộc Vũ là bạn học thời trung học của cô, cũng không phải là cô không muốn tìm một luật sư nổi tiếng nhưng nhìn lại thì chả có mấy luật sư dám công khai đối đầu với Tần thị! Đối đầu với Tần thị chẳng phải là chán sống rồi sao?

Luật sư này mặc dù còn trẻ, nhưng vụ kiện này, phần trăm thắng kiện là rất lớn, dù sao cũng là do chồng trắng hoa bên ngoài trước, rõ ràng là không tuân theo đạo đức hôn nhân, thậm chí là phái nữ, nhất định sẽ dựa vào điểm này mà đồng tình, cũng sẽ nghiêng về kẻ yếu thôi.

Tô Mộc Vũ tự trấn an mình, nhất định sẽ thắng, nhất định phải thắng!

“Thưa Quý Tòa, trong cuộc hôn nhân này, trước giờ thân chủ tôi đều tuân thủ theo đúng nghĩa vụ của mình, giúp đỡ chồng, thay chồng chăm sóc mẹ già, luôn là vợ hiền dâu thảo, tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của mình, luôn nỗ lực vì gia đình chưa từng làm điều gì có lỗi với gia đình. Mà trong thời gian hôn nhân được chấp nhận, đối phương căn bản là không thực hiện đúng trách nhiệm của người chồng, tôi nghĩ là thân chủ tôi phải được bồi thường”

Vừa dứt lời, liền bị người bên kia cắt ngang “Thưa Quý Tòa, điểm này tôi không đồng tình, trong năm năm chung sống, thân chủ tôi luôn vất vả với công việc, nhưng đối phương trong thời gian năm năm kết hôn không có nghề nghiệp gì, tất cả đều dựa vào thân chủ tôi, thậm chí trong năm năm còn không có chịu sinh con. Mẹ của thân chủ tôi có thể làm chứng: Đối phương tính tình lười biếng, không hề đối xử tốt với người già, cũng chưa hề cố gắng hoàn thành trách nhiệm của một người vợ, của một người con dâu.”

Tô Mộc Vũ há hốc miệng, quả thật là đổi trắng thay đen mà.

Xem ra, hẳn vì một chút tài sản mà bá chấp thủ đoạn.

“Thưa Quý Tòa, tôi tố cáo điều luật sư của đối phương nói là không có chứng cứ! Thân chủ của tôi một mực chịu đựng sự ức hiếp của mẹ chồng, thậm chí thân chủ tôi còn có một vết sẹo, đây là bản báo cáo kiểm tra từ bệnh viện.”

“Thưa Quý Tòa, tôi hoài nghi rằng đối phương làm báo cáo kiểm tra giả, mời đến bệnh viện chính quy để kiểm tra lại!”

Hai luật sư cơ hồ như bắt đầu cãi vã, thẩm phán lập tức gõ búa yêu cầu giữ yên lặng.

Khi từng chứng cứ được đưa lên, lời khai cũng đã lấy, lần này giống như tòa án không có thuốc súng sẽ không có chiến tranh, không có chiến tranh máu sẽ không đổ, nhưng tư tưởng mỗi người đều không ngừng đấu đá, chém giết nhau.

Hai bàn tay Tô Mộc Vũ vẫn nắm chặt lấy nhau, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Không sao, hiện tại phần thắng đang nghiêng về cô, sẽ thắng, nhất định sẽ thắng thôi!

“Hai bên còn chứng cứ nào muốn đưa ra nữa không? Nếu không có.....” Thẩm phán giơ búa lên, chuẩn bị gõ xuống. Trong nháy mắt, tim mọi người như theo nhịp chiếc búa nhỏ trùng xuống.

Đột nhiên —————

“Chờ một chút!” Đúng lúc này luật sư đại diện cho Tần Nghị Hằng đưa tay ra ngăn lại.

Chỉ thấy hắn chậm rãi lấy ra một phong thư, bày ra trước mắt mọi người, chậm rãi nói “Thưa Quý Tòa, tôi còn một chứng cứ, chứng cứ này có liên quan tới phẩm hạnh không trong sạch của đối phương. Mời Quý Tòa xem!”

Phẩm hạnh không trong sạch? Tô Mộc Vũ kinh ngạc nhiên vẻ mặt nắm chắc phần thắng của gã luật sư kia.

Thẩm phán xem xong, chân mày hơi nhíu lại, đem chứng cứ kia giao cho Tô Mộc Vũ.

Tô Mộc Vũ mở phong thư, chỉ trong chớp mắt đã kinh hãi.

Mà Tô Mộc Vũ ngồi kể bên lại từ từ nhếch môi lên. Chị, có thích món quà chính tay tôi chuẩn bị cho chị không? Chị cũng đã biết, tôi mất rất nhiều tâm sức mà, ngay thời điểm đó tôi đưa cho anh xem những

bức hình này, thái độ của anh ta, quả là rất đặc sắc! Không phải chị muốn ly hôn sao? Tôi sẽ lấy tư cách là em gái giúp chị lần này!

“Mời đối phương trả lời rõ, những tình tiết trong này có phải là những việc đã xảy ra hayy không? Người đàn ông trong hình là ai? Có thân phận như thế nào? Tại sao nửa đêm lại cùng nhau vào khách sạn? Xin mời trả lời rõ!”

Đôi tay Tô Mộc Vũ không ngừng run rẩy, cầm xấp hình trong tay, rõ ràng phác thảo, cảnh tượng một cô gái cùng một người đàn ông đi vào khách sạn, người đàn ông kia chỉ chụp sau lưng còn cô gái kia thật dễ dàng nhận ra đó là Tô Mộc Vũ! Tiếp theo là cùng nhau lên phòng, còn có cảnh sáng sớm hôm sau Tô Mộc Vũ rời khỏi khách sạn!

Tô Mộc Vũ có một chút luống cuống! Tại sao.....Tại sao lại có thể có những hình này? “Không.....Không phải vậy.....Không phải như thế!”

“Sự thật không phải như vậy, vậy xin hỏi sự thực là như thế nào? Họ tên của người đàn ông này là gì, mời người đó ra tòa làm chứng!”

Từng vấn đề một giống như những trái bom ném vào cô khiến cô không thể đỡ được.

“Tôi không biết hần, tôi.....” Tô Mộc Vũ hoàn toàn rối loạn, trước mắt cô cũng là một mảnh rối loạn.

“Không biết người đàn ông đó , tại sao còn ôm nhau? Xin hãy trả lời!”

“Tôi còn có một công nhân vệ sinh của khách sạn, xác thực cô cùng người đàn ông đó có ở qua đêm, bộ dạng vô cùng thân mật, hơn nữa, người giúp việc trong nhà còn có thể chứng minh rằng cô cùng người đàn ông xa lạ tiếp xúc trong lúc Tần tiên sinh không có ở nhà!”

.....

Nhưng lời nói sau đó Tô Mộc Vũ đều không thể nghe rõ được nữa, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy!

Tất cả đều rối loạn, rối loạn! Thì ra, tất cả là một âm mưu có quy mô.

Trong nháy mắt chiếc búa gõ vang một cái, cũng chính là lúc hai mắt Tô Mộc Vũ khép lại.

6. Chương 6: Hẩn Lại Xuất Hiện.

Lúc thẩm phán chuẩn bị gõ búa kết thúc phiên tòa, cô nghĩ rằng lần này quả thật là cô xong rồi!

Vừa rồi lúc kí tên ly hôn, cô dường như muốn ngất đi. Ly hôn, tài sản được hưởng cũng không có, chỉ cần một chữ ký liền chấm dứt tất cả.

Hiện tại, trên người cô ngay cả một phân tiền cũng không có. Ngay cả di động cũng bị mẹ chồng đoạt mất.

Cô dùng mọi vốn liếng được ăn cả ngã về không, kết quả lại là kết thúc như vậy, hai bàn tay trắng, thật sự hai bàn tay trắng.

Mẹ chồng đắc ý liếc về phía cô, đem điện thoại ném vào thùng rác bên cạnh

Tần Nghị Hằng chán ghét nhìn cô, âm thầm nói: “Nghe thấy cô gọi tên tôi so với nuốt ruồi bọ còn muốn ghê tởm hơn. Cô cùng người đàn ông kia bắt đầu khi nào hả? Con mẹ nó, cô cho tôi đeo mai rùa đã bao lâu rồi hả? Lúc cô nằm dưới thân tôi rên rỉ, chắc hẳn trong đầu đang hiện lên hình ảnh của hần đúng không? Tô Mộc Vũ, cô là đồ tiện nhân! Tôi nói rồi, một phân tiền cô cũng đừng mong có được. Còn nữa, mang theo tên gian phu của cô cút đi thật xa đi, đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa” Ánh mắt kia nhìn cô ghê tởm

Hần vốn không định ly hôn, nhưng không nghĩ tới người vợ tự nhận là mình thông minh ngoan ngoãn kia lại cho hần đeo một cái nón xanh lớn như vậy. Những kẻ phản bội hần tuyệt đối không có kết cục tốt.

Tô Mộc Vũ trừng mắt nhìn bọn họ, đôi mắt giận đến đỏ hoe, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa nói: “Tần Nghị Hằng, Tô Mộc Tình, tôi chúc hai người chết không tử tế!”

“Cô...” Tần Nghị Hằng lập tức phát điên, nếu không phải đang ở toà án, hẳn hận không thể tiến lên bóp chết cô.

Tô Mộc Tình đau lòng nắm lấy bàn tay anh rể nói: “Anh rể, anh không nên tức giận như vậy, chuyện này thật sự là do chị không đúng, em thay mặt chị ấy xin lỗi anh được không? Anh không cần giận như vậy sẽ hại tới sức khỏe, thật không đáng”

Tô Mộc Vũ như cái xác không hồn đi ra khỏi toà án công chính liêm minh, và phải không ít người, cô cũng không có để ý. Cả người như bị rút đi hết linh hồn, bản năng vô ý thức tiến về phía trước. Cô còn sống không? Không... không...

Cô tự cho là hành động trả thù của mình là đúng, kết quả lại thành chuyện cười ọi người buồn, ha ha...

Trước cửa toà án, phóng viên đều đang chờ đợi kết quả, họ tranh nhau cướp đoạt tin tức hấp dẫn trong phiên toà.

” Tần phu nhân, à không! Tô tiểu thư, xin hỏi lần này cô thua kiện, phiên toà sau cô có tiếp tục kháng án không?” Mới một khoảng thời gian ngắn sau phiên toà, xưng hô đã hoàn toàn thay đổi.

” Tin tức bên trong lộ ra, cô cùng một người đàn ông không rõ lai lịch có quan hệ bị toà án vạch trần, xin hỏi tin tức này có thật hay không? Tô tiểu thư, xin cô thẳng thắn trả lời”

...

Trong nháy mắt, cô dường như trở về trước vành móng ngựa, vấn đề đáng sợ này cứ bắn liên hồi đến cô, cô cũng không hề có lực đỡ lại.

Tin tức đầu trang ngày mai, chỉ sợ sẽ là nguyên nhân vợ cả bị thất bại trong phiên toà tố chồng ruồng bỏ mình. Ngày mai, tất cả mọi người sẽ nhìn thấy sự thảm bại của cô.

Không! Cô không muốn tiếp tục trả lời những vấn đề này, không muốn tiếp tục đối diện với những sự thật đáng sợ này!

Ngày lúc Tô Mộc Vũ thấy thời gian dường như trôi qua cả thế kỷ, một chiếc ô tô màu đen bỗng dừng dừng trước mặt cô.

Bên trong, một bàn tay vươn ra nắm chặt lấy cổ tay của cô, đem cô kéo vào trong xe, sau đó nhanh chóng rời đi.

Xe dường như khởi động chạy đi một cách nhanh chóng, bỏ mặt đám thờ săn tin tức phía sau, chỉ chừa lại cho chúng một đám khói xe mù mịt.

7. Chương 7: Tôi Sẽ Làm Chuyện Đó, Cô Có Tin Không!

Tô Vũ Mộc như chết lặng đi, ngơ ngác ngồi trong một chiếc xe xa lạ, không khóc không cười gương mặt không chút cảm xúc, như một búp bê vải không sinh mệnh.

“Cô gái, tại sao không khóc ? “ Phong Kính hai chân vắt lên nhau, trầm giọng hỏi.

“ Anh muốn tôi khóc đến vậy sao ? “ Tô Vũ Mộc dùng con ngươi đã đỏ hồng nhìn lại, nén lại thanh âm khàn khàn, hai tay nắm chặt rõ ràng đang trong lòng đang rất khó chịu.

Thấy bả vai cô run rẩy, mắt người đàn ông lại sâu thêm một chút, đôi môi mỏng giật giật không nói gì.

“ Thế nào, muốn chế nạo tôi sao ? “

Một giọt chất lỏng trong suốt từ trên không rơi xuống, rơi trên đầu gối của cô, thấm vào chiếc váy trắng dài của cô.

Trên tòa án đã bị áp lực, cuối cùng đã tìm được nơi tuôn ra , Tô Mộc Vũ nắm chặt hai tay bắt chắp tất cả khóc thét lên: “ Tôi bị bỏ rơi rồi!Tôi quả thực đã bị chồng ruồng bỏ rồi! Tôi thật vô dụng, bị người khi dễ, lại đến chế nhạo tôi, xem thường tôi Anh, vì sao không nói, vì sao không nói lời nào..... anh nói đi.... “.

Nước mắt trút xuống như nước sông vỡ bờ từng giọt từng giọt rơi xuống giống như một cơn mưa to. Mỗi một, cô chống đỡ không được liền dựa vào nơi duy nhất có thể dựa.

Nhìn người con gái bên cạnh mang theo trầm mặc, điên cuồng thét lên nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người con gái yếu ớt như vậy, ánh mắt lạnh lùng cũng lộ ra một tia không đành lòng, cánh tay nâng lên để yên giữa không trung, để yên cho cô khóc trên bả vai mình mà không có đẩy ra.

“ Được lắm, khóc có gì tốt?Thứ tốt như vậy, chẳng lẽ cô còn luyến tiếc ? Mắt cô bị mù rồi hay sao ?” Phong thiếu kiên nhẫn nói.

Tô Mộc Vũ đột nhiên nổi khùng mở miệng cắn mạnh lên vai của gã đàn ông xấu xa này, cắn rất mạnh như là muốn lưu lại một dấu răng thật sâu.

“ Cô là chó à? Cô gái, buông ra! Người vứt bỏ cô không phải là tôi”. Nói xong lại nhìn thấy cô nằm trên người mình khóc om sòm cơ hồ không nói gì. Hắn chưa từng gặp người con gái nào khóc om sòm như vậy, quả thực là không hiểu gì hết. Nhìn lại mình thì nửa người của hắn giờ là nước mắt nước mũi có lẽ có cả nước miếng.

Hắn bực bội dùng đầu ngón tay để trên trán Tô Mộc Vũ mà đẩy ra

Tô Mộc Vũ gạt đầu ngón tay kia ra khóc lóc nói: “ Anh cho rằng anh là người tốt ? Anh có biết hay không, vốn là tôi có thể thắng, tối ngày hôm đó, anh.....đáng hận, buổi tối ngày hôm đó.....”.

Nhớ tới những bức ảnh bay đầy trên mặt đất, nhớ tới vẻ mặt chế nhạo của mọi người lúc trên tòa án, nàng sẽ không không chế được nàng sẽ nổi điên!

Đôi lông mày của Phong Kính nhăn lại, nhìn thấy Tô Mộc Vũ càng ngày càng không thể khống chế được tâm tình của mình, hắn tối sầm mặt lại lạnh lùng cảnh cáo : “ Khóc đủ rồi, còn khóc nữa tin hay không tôi sẽ làm chuyện đó ngay ở đây“.

Người con gái này quả thật làm hắn đau đầu, đã lâu rồi hắn chưa đụng vào người nào khó trị như vậy.

“ Anh!” Tô Mộc Vũ nghe những lời nói này của hắn liền lập tức ngừng khóc, sự tức giận tràn ngập trong mắt cô.

Hắn vô cùng hốt hoảng khi thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô. hai mươi bốn tuổi vốn không được tính là thanh niên trên khuôn mặt đầy nước mắt, hai mắt khóc sưng lên nhưng 2 ánh mắt hồng hồng như con thỏ kia biểu hiện vẻ yếu ớt đáng thương.

Phong Kính mím môi lại, trong con ngươi lạnh băng có thêm mấy phần u ám, hắn gõ vào lưng ghế của người lái xe.

“ Phong thiếu!” Người lái xe xin chỉ thị của hắn.

“ Quay lại! “

Tiếng thắng xe vang lên, tay lái xoay mạnh, chiếc xe lập tức xoay vòng một trăm tám mươi độ hướng về phía ngược lại tăng tốc độ.

Thân thể Tô Mộc Vũ bị nghiêng sang một bên lập tức chụp lấy cửa xe kinh ngạc nhìn động tác của hắn, nói : “ Anh muốn làm gì “.

“Quay về tòa án,kháng án một lần nữa”Hắn quả quyết nói. Gương mặt lạnh lùng trầm ổn giống như một ngọn núi băng lên tiếng.

Tô Mộc Vũ lại chẳng có một chút cảm kích, mắt mở to nhìn hắn, tay cô đập vào cửa kính đã đóng: “Tôi không đi, đừng xe ,đừng xe”.

Cảm thấy cô đang muốn mở cửa xe lao ra ngoài, hắn lập tức giữ chặt tay cô để ngăn cản cái hành động nguy hiểm điên rồ này, hắn gầm lên: “Cô muốn làm gì”. Cô có biết hành động này rất nguy hiểm hay không?”

Tô Mộc Vũ vùng thoát khỏi cánh tay của hắn mà khăng nói: “Dừng xe!”, Ý tứ tiếp theo chính là nếu không dừng xe thì cô sẽ nhảy xuống

Phong Kính đành kêu tài xế dừng lại, xe đang tấp vào đường, riêng Tô Mộc Vũ đã ràn rụa nước mắt nhưng vẫn quật cường đẩy cửa xe rồi đi ra ngoài.

Đóng cửa thật mạnh, Tô Mộc Vũ nhìn thẳng vào hắn mà quát lớn: “Tôi không cần Anh cười nhạo, lại càng không muốn anh thương hại tôi”.

Ở khúc cua trên đường quốc lộ, cơ thể gầy gò của cô bước từng bước tập tễnh trước gió, váy trắng dài cuốn theo chiều gió bay lên như đang múa lượn quanh cơ thể cô.

Phong Kính ngồi ở trong xe, tay châm một điếu thuốc kéo một hơi rồi thở ra nhè nhẹ làm cho cửa kính thủy tinh trong xe xuất hiện một làn khói tựa như sương trắng lượn lờ hững hờ trong không gian. Mà ánh mắt lạnh lẽo cứ nhìn theo dáng cô, một lần nữa đánh giá kĩ người con gái mình mới gặp qua hai lần.

8. Chương 8: Cha Mẹ Lòng Dạ Ác Độc

Tô Mộc Vũ hoảng hốt đi trên đường, trên người không có một phân tiền, lại đã đi bộ hết một đoạn đường khá dài. Lúc dừng chân mới nhận ra, lòng bàn chân đã sớm tê dại không có cảm giác. Ngẩng đầu nhìn thấy mình đang đứng trước cửa nhà Cha Mẹ.

Tựa như một bản năng, giống như một đứa trẻ bị oan ức ở bên ngoài, vội vàng muốn trở lại trong vòng tay cha mẹ kể lể, ao ước được một an ủi.

Tô Mộc Vũ do dự một lúc lâu, rồi cũng nhấc đôi chân tê dại và gõ cửa.

“Đến đây, ai vậy?” Bên trong cánh cửa vang lên giọng nói của mẹ.

Nháy mắt, cánh cửa đã mở ra. Khúc Quế Âm nhìn thấy con gái với bộ dạng nhếch nhác đứng trước cửa, chẳng những không nửa điểm vui vẻ mà ngược lại sắc mặt nhanh chóng biến đổi. “Cô còn mặt mũi trở về sao?”

Tô Mộc Vũ như bị một xô nước lạnh dội từ trên xuống dưới, bộ mặt liền trở nên giận dữ, không nói hai lời liền quát:

”Tôi đã nói trong điện thoại, nếu mày tham gia phiên tòa này thì cũng đừng bước chân về căn nhà này nữa, tao coi như không có đứa con gái này. Bây giờ còn về đây làm gì nữa?”

”Các người thật là cha mẹ của con sao? Các người có biết con bị oan ức như thế nào hay không?? Là Mộc Tình và Tần Thị Hằng tố con tằng tịu...” Tâm Tô Mộc Vũ giống như bị ném vào khối băng, quả thực khó mà tin đây là cha mẹ của mình.

Người khác xúc phạm cô, cô có lẽ sẽ cố gắng bỏ qua. Nhưng đây là cha mẹ của cô, tại sao lại có thể bỏ mặc sự sống còn của con gái mình chứ?

Khúc Quế Âm trong nháy mắt tát cô một cái rồi nói: “Mày nha đầu chết tiệt! Mày còn dám vu tội cho e gái mày, bọn tao là cha mẹ của mày cũng là cha mẹ của Mộc Tình đó!”

”Mày từ nhỏ tính tình cổ quái, một chút cũng không bằng Mộc Tình nhu thuận nghe lời. Không nghĩ tới bây giờ mày còn dám làm ra chuyện như vậy, hiện tại đã mất hết mặt mũi mà còn dám quay về. Mộc Tình có nói với tao rằng do mày không nghe chồng, chạy ra ngoài tìm trai làm loạn, quả thực là bại hoại gia phong”.

Tô Hào hỗn hển vùng gậy đánh tới: “Thứ con gái chết tiệt kia ở lại chỉ tổ khiến cho Tô gia xấu mặt. Mày cút cho tao, cút ngay lập tức cho tao”.

Cây gậy cứ một nhát một hung hăng đánh vào đôi chân bé nhỏ của Tô Mộc Vũ, từng nhát lại từng nhát, đồng thời đem trái tim với một chút hi vọng tình thương của cha của mẹ trong cô..đánh nát.

Tô Hào bỏ lại cây gậy găm lên giận dữ: “Từ nay về sau mày không còn là người nhà họ Tô nữa, đừng hòng bước vào cửa nhà này dù chỉ là nửa bước. Chúng tao coi như chưa từng sinh ra đứa con gái như mày.

Cánh cửa hung hăng “Phanh” một tiếng đóng sập trước mắt cô, dường như ngăn cách giữa cô với thế giới này.

Nhìn thấy cánh cửa khóa chặt, nước mắt không tiếng động rơi xuống ướt đầm hai má cô.

Cô không nên ôm bất cứ hy vọng nào, từ đầu đến cuối họ chỉ yêu thương duy nhất Tô Mộc Tình mà thôi.

Dựa vào cái tên cũng có thể thấy được.

Bọn họ xem cô như cơn mưa nhanh đến nhanh đi, cho em gái cái tên kia...tình.

Đúng vậy, cô đã sớm nên tỉnh ngộ lại.

Cha..Mẹ..Các người vì sao lại nhẫn tâm như vậy?..Rõ ràng con cũng là con gái của hai người cơ mà...

Một giọt...một giọt...lại một giọt nước mắt, giống như những giọt máu trong lòng, tí tách rơi xuống.

Một lát sau, cửa lại mở ra, Tô Mộc Tình chậm rãi đi tới.

Cô ta cười, sự đắc ý biểu lộ trên khuôn mặt xinh đẹp: “Chị làm sao chị lại biến mình thảm hại như vậy? “Chị xem, em đã sớm khuyên nhủ chị rồi, nếu chị nghe lời em làm sao xuất hiện tình trạng này”?

Con búp bê giả tạo cuối cùng cũng lộ ra bản chất ác ma bên trong.

Khuyên chị một câu cuối cùng, mau đi nhanh đi, nơi này không còn là nơi cho chị dung thân nữa rồi. Chị muốn ở đây để đưa bộ mặt đáng xấu hổ ọi người nhìn ngắm sao?” Tô Mộc Tình nhếch khóe miệng, mắt to chớp lên nói: “Đúng rồi, chị này! Còn có chuyện phải nhắc nhở chị một chút. Tốt nhất là đừng tìm đến những người bạn của chị nha, chị cũng không muốn liên lụy đến họ, đúng không? Em biết chị là người thiện lương, là người chị tốt nhất của em mà”.

Tô Mộc Vũ tức giận muốn bóp chết cô ta. Cô vùng một cái tát vào mặt Tô Mộc Tình.

“Ba!” Một tiếng, trên gương mặt của Tô Mộc Tình lập tức xuất hiện dấu tát.

Tô Mộc Tình cảm tức nhìn, từng chữ như nghiền răng nghiền lợi nói: “Tô Mộc Tình, mày nhớ, rõ ác giả ác báo. Mày nhất định sẽ gặp báo ứng, tao thề”.

“Chị...” Tô Mộc Tình nghẹn họng, rồi xoay người quay mặt đi. Bàn chân đau đớn bước từng bước ra ngoài nhưng lưng vẫn thẳng tắp, giống như một pho tượng vĩnh viễn cũng không cam lòng ngã gục xuống.

Tô Mộc Tình cắn răng, sau đó cầm lấy di động.

“Anh Đông, anh giúp em một chuyện đi...”

Chị coi như ly hôn cũng như là cái mắt trong gai của anh rể. Đứa em gái này muốn người chị của nó bị ép đến đường cùng, cho chị không bao giờ xuất hiện trong thành phố S này. Có như vậy thì anh rể mới một lòng yêu thương tôi.

9. Chương 9: Đêm Mưa Nguy Hiểm

Đó không phải con gái lớn nhà ông Tô sao? Tại sao lại trở về? Không phải đã gả ột người chồng nhiều tiền rồi sao?”

“Bà không biết à? Cả thành phố này ai cũng biết rồi mà! Đã ly hôn rồi! Vừa mới xong, trên ti vi cũng có đưa tin rồi. Nghe nói.....là không đứng đắn, làm loạn ở bên ngoài bị chồng bắt được, lại còn làm ầm ĩ trên tòa nữa!”

“Ai! Cái bộ dáng này.....thật là.....Là phụ nữ thì phải biết thân biết phận, lại ở bên ngoài cùng đàn ông làm loạn, thật là không biết xấu hổ, bị đuổi khỏi nhà thật đáng đời!”

“Đúng là, gả cho người nhiều tiền cũng không biết điều dàng hoàng một chút, đi đi, đúng là xúi quẩy!”

Những lời nói chói tai của hàng xóm như ngàn mũi kim đâm thẳng vào tim cô, cô không hề cảm thấy đau đớn, đôi chân vẫn bước đi, chỉ có nước mắt chết lặng rơi từ khóe mắt tới miệng, ném thứ nước mắt mặn chát như nếm tất cả thứ khổ sở trên đời.

Ha ha, đáng đời.....Cô thật là đáng đời!

Dưới bầu trời mưa, Tô Mộc Vũ kéo lê cái cơ thể đầy vết thương của mình đi, toàn thân cô ướt đầm, giống như một con búp bê vải bị người ta ném bỏ trên đường, mưa tấp vào mặt, tựa như những giọt lệ.

Cô thực là đã không còn dính líu tới Tần gia nữa rồi, cha mẹ cũng đã.....ân đoạn nghĩa tuyệt.

Cô có thể đi đâu đây? Nơi nào còn chấp nhận cô đây? Trời đất bao la, nhưng ngay cả một chốn dung thân nho nhỏ cô cũng không có!

Bầu trời ngày càng âm u, vô tri vô giác đi vào một cái hẻm nhỏ, chờ khi Tô Mộc Vũ đột nhiên tỉnh ngộ thì phía sau mấy gã đàn ông đã tới gần. Mấy người tia toàn thân dính đầy bụi gỗ, nhìn giống nhân công, ánh mắt dị thường trông rất đáng sợ.

“Các người, các người định làm gì?” Hiện tại Tô Mộc Vũ đã cảm thấy cái gì không đúng rồi, cô thật là ngốc.

“Làm gì? Cô em mới đi!” Mấy gã đàn ông cười tà nịnh, từng bước đi tới ép sát lấy cô, ba người vây thành hình tam giác, vậy cô lại “Cô em đoán thử xem chúng tôi muốn làm gì?”

Không đợi Tô Mộc Vũ bỏ trốn, ba người lập tức ép chặt, nắm lấy tay của cô, đẩy cô ngã trên nền đất,

“Các người muốn gì?” Tô Mộc Vũ khàn khàn hét to, khuôn mặt tái nhợt, liều mạng rút tay ra khỏi bàn tay bẩn thỉu đang nắm lấy cổ tay mình “Cút đi! Không được đụng vào tôi, buông tôi ra!”

Gã đàn ông cầm đầu bóp mạnh khuôn mặt của Tô Mộc Vũ, trên mặt hất hiện lên vẻ dâm tà “Thả cô? Anh em chúng tôi lâu lắm chưa có người qua mùi đàn bà, hôm nay nếu không làm cho bọn anh thoải mái, thì đừng mơ rời khỏi đây!”

Hai người đứng bên cạnh cũng cười điên dại ” Đại ca dùng trước, chơi xong rồi đến phần bọn em!”

Bọn họ làm thật, là làm thật!

Tô Mộc Vũ nghe những lời nói khiến cho người ta nghe vào là muốn nôn mửa, cõi lòng lập tức như chìm xuống đáy biển, cô đem tất cả sức lực bình sinh vùng vẫy, không, không thể, cô không thể để cho cơ thể mình bị những thứ bỏ đi này làm vậy bẩn, không thể!

Tô Mộc Vũ ngửa mặt lên, hung hăng cắn vào cánh tay người đàn ông, thừa lúc người đàn ông thét lớn, lập tức bò ra ngoài định chạy đi.

Mau! Mau! Sau lưng có ma quỷ!

Nhưng không đợi cô chạy được hai bước, tóc đã bị một kẻ hung hăng giật ngược lại, hai người đàn ông, mỗi người một bên gắt gao đè cô xuống đất.

Gã đàn ông bị cô cắn tiến tới giáng cho cô một cái bạt tai khiến cô hoa mắt muốn ngất xỉu “Mày, đồ ti tiện, lại dám cắn ông, để xem hôm nay ông giết mày!” Vừa nói vừa gầm một tiếng, quần dài của Tô Mộc Vũ bị xé toạc ra một mảnh.

“Không! Tô Mộc Vũ tuyệt vọng thét chói tai, trên bầu trời, một tia chớp xẹt ngang, những hạt mưa hung hăng nện vào khuôn mặt cô “Các người, đồ súc sinh này, cút ngay.....Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

Ông trời ơi! Tại sao ông lại nhẫn tâm như vậy? Rốt cục phải bức tôi tới bước đường cùng mới chịu sao? Tại sao không để tôi đi tìm cái chết.....

Không thể, cô – cái gì cũng chưa làm xong, nếu như cả cơ thể này cũng bị dơ bẩn, thì cô còn dùng khí đâu để sống nữa?

“Đừng nóng vội, như thế này, cô em đang muốn anh các anh muốn em?” Gã cầm rõ cười lớn, vừa nói vừa cúi người lại gần Tô Mộc Vũ.

Trong nháy mắt, như đem tất cả những tội lỗi trên thế giới đổ ập lên cô, khiến cho cô muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

Cô gắt gao nhắm chặt hi mắt lại., toàn thân run rẩy, lạnh như băng, móng tay cắm chặt vào da thịt, những giọt máu đỏ tươi bắt đầu rỉ ra.

Lúc cô tuyệt vọng nhất thì.....

Có một cái chân thon dài hung hăng đá tới, đá gã đàn ông đang đè lên người cô văng ra.

10. Chương 10: Trốn Chạy Và Bắt Giữ

“Mẹ nó! Thằng nào cả gan dám phá hỏng chuyện tốt của bọn ta?” Hai gã đàn ông kinh ngạc trong giây lát buông Tô Mộc Vũ hướng đến fax đàn ông đột nhiên xuất hiện quát.

Phong Kính liếc mắt nhìn Tô Mộc Vũ lúc này quần áo không chỉnh tề té ngã trên mặt đất, trong con ngươi lạnh lẽo cũng dấy lên một đám lửa giận, dường như không chút do dự, tàn nhẫn vung quyền đánh về phía đám người kia. Phong Kính ra tay rất đẹp, quyền cước lưu loát, không có một động tác dư thừa nào, mỗi một chiêu đều rất nhanh nhạy, chính xác, tàn nhẫn. Nhìn sơ qua cũng biết đã được huấn luyện cực kỳ đặc biệt.

Ánh mắt của hắn thật hung ác, giống như tử thần, con ngươi lạnh lùng nhìn đám người chật vật, ánh mắt này thật đáng sợ, như đang nhìn loài gián hèn mọn, mấy người kia sợ tới mức cả người run rẩy, rất nhanh bị đánh đến nổi cơ thể chạy lấy thân.

Đợi cho đám con đồ kia bỏ chạy tán loạn, Phong Kính lúc này mới xoay người quỳ gối xuống kiểm tra Tô Mộc Vũ lạnh đến phát run trên mặt đất.

Tô Mộc Vũ gian nan mở to mắt, nhìn bóng người mơ hồ trước mắt, mấp máy môi phát ra thanh âm đứt quãng: “Anh...”

Phong Kính không trả lời, kỳ thật từ khi Tô Mộc Vũ bước xuống xe, hắn luôn luôn đi theo phía sau. Ma xui quỷ khiến thế nào lại thấy cô tuyệt vọng rời khỏi nhà cha mẹ, bất lực lảng vảng trên đường. Nếu không có hắn đi theo sau, hậu quả thật sự khó khăn có thể tưởng tượng.

Cô gái này, quật cường đến đáng giận! Hắn liếc mắt nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn đưa tay kéo cô. Vừa mới vừa đụng vào liền thấy toàn thân cô nóng hừng hực. Trên người ướt đầm nước mưa đã lâu lại gặp hoảng sợ, làn da xuyên qua lớp vải nóng đến cháy người.

Tô Mộc Vũ khó chịu nhắm chặt hai mắt, nơi cổ họng phát ra một tiếng ưm thống khổ: “Khó... chịu... quá...” Cô phát sốt!

Nhìn thấy hai má cô đỏ ửng, da thịt nóng hầm hập, còn có vẻ rất khó chịu, vẻ mặt bình tĩnh của hắn cũng trở nên phức tạp, miệng chửi một câu: “Đáng chết!”

Cởi áo khoác Tây không thấm nhiều nước mưa trên người bọc lấy Tô Mộc Vũ, nhanh chóng bước đến xe mang cô đặt vào, xe chạy đi phá vỡ màn mưa dày đặc, bắn lên từng một mảng bọt nước.

Đặt cô nằm trên giường, Phong Kính nhìn thấy gương mặt đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh nỉ non. Hắn nhúu mày, lấy hòm thuốc, lấy thuốc đút từng chút vào trong miệng Tô Mộc Vũ.

Vừa định xoay người rời đi lại phát hiện tay cô nắm chặt lấy ống tay áo của mình. Tô Mộc Vũ giống như gặp ác mộng thống khổ rên rỉ, cả người run rẩy, lắp bắp khẩn cầu: “Đừng đi... lạnh quá... lạnh lắm...”

Cô lạnh quá! Lạnh đến muốn chết. Đường như toàn bộ thế giới này đều không tìm được chút ấm áp nhỏ nhoi.

Phong Kính nhìn thấy cô như vậy, cõi lòng vốn băng giá không biết tại sao lại mềm một chút, vẫn không có đẩy cô ra.

Tô Mộc Vũ lúc tỉnh lại, toàn thân giống như bị xe tải cán qua, cả người mỗi nhừ đến phát đau, đó là di chứng do phát sốt.

Nhìn lại bên cạnh, lại là người đàn ông đó.

Tô Mộc Vũ thống khổ ôm đầu, chẳng qua lần này lại là cảnh tượng khác. Đây hình như không còn là khách sạn, mà là phòng của hắn.

Người đàn ông bên cạnh khẽ cử động, cô cả kinh tưởng là hắn tỉnh dậy, không nghĩ tới chỉ là hừ một chút, tay kéo tấm chăn lên che lấy thân thể tinh trắng, tiếp tục ngủ. Những sợi tóc hỗn độn dán trên gương mặt anh tuấn, có chút khí phách xen lẫn mỉa mai hoặc, hai hàng mi hơi nhúu lại lộ ra chút tính khí trẻ con.

Tô Mộc Vũ giật mình, nhặt lấy từng thứ quần áo còn hơi ẩm trên đất mặc vào. Vô thanh vô thức mở cửa đi ra ngoài, lại nhẹ nhàng rời khỏi.

Tô Mộc Vũ chết lặng đi lang thang trên đường, trong đầu dường như không biết đang suy nghĩ điều gì, cũng không biết mình muốn đi đâu.

Ông trời! Ông có phải hay không thật sự rất nhàm chán, cho nên một lần lại một lần tìm thú vui ở trên người của tôi?

Được lắm, tôi thừa nhận ông lại thắng.

Không biết đi đã bao lâu, thân mình đột nhiên bị một thanh âm ngăn lại, ngay sau đó bị một lực mạnh mẽ gắt gao ghim chặt, thanh âm nén giận vang lên sau tai cô.

“Cô muốn chạy trốn?” Phong Kính trầm giọng hỏi, trong giọng nói có một tia tức giận khó nhận thấy. Hắn vừa tỉnh dậy liền nhận thấy cô gái nhỏ vốn dĩ phải nằm ở trong lòng ngực của hắn thế nhưng biến mất, tức giận xen lẫn lo lắng chạy đi tìm.

Chết tiệt, cô gái này là người đầu tiên trốn khỏi giường của hắn.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể quen thuộc, Tô Mộc Vũ thân mình cứng đờ.

” Bị tôi bắt được, cô còn muốn trốn đi nơi nào?” Phong Kính dùng sức xoay cơ thể của cô lại, khiến mặt cô quay về phía mình, cặp mắt lạnh lùng nhìn cô như muốn đem cô ngấu nghiến nuốt hết.

Tô Mộc Vũ ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn hắn, khẽ cười nói: “Xin buông tôi ra, chúng ta quen biết nhau sao? Bất quá cũng chỉ ở cùng nhau một đêm thôi. Như thế nào? Anh muốn chịu trách nhiệm với tôi sao?” Đáy mắt như một đầm nước rộng mênh mang, không có một chút cảm tình, dường như đối với tất cả đều không chút để ý. “Vậy là anh muốn kết hôn với tôi sao? Hay là muốn tôi trở thành tình nhân của anh?”

Phong Kính nhìn cô, con ngươi hơi hơi nheo lại. Hắn làm sao lại không biết được chỉ trong vòng một đêm, mồm mép của cô bé này lại sắc nhọn đi rất nhiều.

Tô Mộc Vũ thoát khỏi cánh tay của hắn, thản nhiên nói: “Đừng đùa nữa. Anh không cần cảm thấy mắc nợ tôi, cảm ơn anh ngày hôm qua đã giúp tôi, chúng ta coi như huê nhau, không ai nợ ai. Gặp lại sau”

Cô xoay người, đưa lưng về phía hắn tiếp tục đi lên phía trước, không có một chút do dự. Đây là một mối quan hệ sai lầm, chỉ một đêm mà thôi, sau này bọn họ không cần liên hệ với nhau.

Cả hai từ người lạ trở thành quen biết, rồi cũng trở về với mối quan hệ người lạ để chấm hết.

Người đàn ông phía sau, con người như hai tảng băng, nhìn thật sâu về phía bóng lưng gầy yếu của cô, con người đen nhánh dường như lắng đọng lại chút phức tạp.

“Cô không muốn biết đám lưu manh hôm qua là do ai sai khiến sao?” Thanh âm trầm thấp của nam nhân ở sau lưng cô nặng trĩu vang lên.

Tô Mộc Vũ bỗng nhiên dừng một chút.

11. Chương 11: Giao Dịch

“Cô không muốn biết đám côn đồ hôm qua là do ai phái tới sao?”

Thanh âm trầm thấp vang lên nặng trĩu sau lưng cô.

Tô Mộc Vũ bỗng nhiên dừng bước, do dự, lại tiếp tục bước đi.

“Cô cũng không muốn biết những bức ảnh đó là do ai làm sao? Cô rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ yếu đuối, mặc kệ cho người ta chém giết à?” Thanh âm của Phong Kính lại vang lên sau người cô, câu nói đó như một lời nguyên vọng âm ỉ trong tai.

Tô Mộc Vũ nâng chân, nghe được câu này rốt cuộc vẫn cứng ngắc thân mình.

Phong Kính nhẹ hừ một tiếng, dường như đối với hiệu quả này rất là vừa lòng.

Hắn tiến tới một bước, thông thả, tao nhã và tiêu sái đứng trước mặt cô, một cánh tay vòng ra sau, cúi người, ánh mắt sắc bén nhìn cô, bức cô phải dao động đôi con ngươi.

Vẻ mặt lạnh lùng của hắn, mang theo khí phách bẩm sinh cùng kiêu ngạo. Phản chiếu trong đôi mắt hắn là hình ảnh cô mỏng manh, run rẩy cùng giấy dựa.

“Cô muốn tiếp tục làm một con kiến nhỏ đáng thương, bị bọn chúng khi dễ một cách nhục nhã, mặc kệ cho bọn chúng đè bẹp lòng tự trọng của cô, khiến cô vĩnh viễn cũng không cách nào giải thoát sao?” Từng câu từng câu lạnh như băng mà nặng nề cùng nhau đánh úp vào cõi lòng Tô Mộc Vũ.

“Cô có biết sau này cô sẽ ra sao sao? Chỉ cần bọn chúng còn ở chung một ngày thì cô cuối cùng gì cũng sẽ bị đè bẹp dưới chân, bị mọi người cười nhạo. Cô thật muốn thanh danh của mình bị phá hư, để đi tới chỗ nào cũng trở thành tâm điểm cho người ta chỉ chỉ chỗ chỗ sao? Giống như là một con chó nhỏ làm xiếc cho loài người mua vui thôi sao?”

Con người của Tô Mộc Vũ bỗng dưng trừng lớn, cõi lòng run rẩy.

“Hoặc là... dùng hai tay của cô... báo thù” Một câu cuối cùng, giống như một lời cám dỗ của quỷ Satan mang theo dòng nước ấm áp chảy đến tận tim cô, khiến toàn thân cô run rẩy.

Thấy cô chậm rãi xoay người, từng bước tiêu sái đứng trước mặt hắn, khóe miệng nam nhân anh tuấn rất cục cựa cong lên.

Tô Mộc Vũ nắm chặt nắm tay, khắc chế run rẩy, cắn cắn môi, nói: “Anh... muốn gì?”

” Muốn cùng cô làm một giao dịch nhỏ” Đầu ngón tay lạnh như băng lướt nhẹ trên mặt cô, nâng bờ môi hồng nhạt đến gần môi hắn “Làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ cho cô tất cả, kể cả... niềm đam mê gớm sù của cô”

Đôi con ngươi đen nhánh, lạnh lạnh, sâu như vậy, giống như bao vây lấy tất cả, chứa toàn bộ bầu trời đen đầy sao trời, lại như lời dụ dỗ Eve ăn trái cấm, dùng lời nói nhẹ nhàng, kéo cô rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

“Đừng có do dự buồn cười như vậy. Cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận!”

Những lời này như tiếng sét đánh cho Tô Mộc Vũ giật mình, mặt trắng như tờ giấy, trong đầu ong ong.

Trước mắt không ngừng hiện lên hình bóng chồng cũ cùng đứa em gái ruột thịt, còn có sự chán ghét trong mắt cha mẹ, ánh mắt xem thường của thể nhân, từng giấc mộng mất mát... Tất cả những chuyện này như cái lưới vây chặt lấy cô, như lửa địa ngục thiêu cháy, không thể siêu thoát.

Xúc động cùng giây dựa của cô đều lọt vào mắt hần, Phong Kính lui ra phía sau từng bước, thản nhiên nói: “Tôi chỉ cho cô một cơ hội duy nhất. Cô rời khỏi đây, mọi thứ đều xóa bỏ” Nói xong, hần xoay người mở cửa xe.

Ngay lúc hần mở cửa xe, một bàn tay lạnh lẽo đến run rẩy giựt mạnh góc áo hần, run rẩy đó giống như bị ai cùng bắt đắc dĩ tặn sâu trong đáy lòng cô.

Khóe miệng Phong Kính rốt cục chậm rãi hiện lên ý cười nhợt nhạt.

12. Chương 12: Dạy Cô Làm Nữ Nhân

Trên thế giới này, mỗi một người tiếp cận người đều có mục đích riêng. Giống như Phong Kính, hần giúp cô là bởi vì trên người cô có thứ hần muốn, thế nhưng thứ này mỗi người đàn bà nào cũng có thể cho hần, tại sao phải là chính mình chứ?

Cô cũng sẽ không khờ dại mà cho rằng mình gặp được một vị hoàng tử nhất kiến chung tình, thứ đó chỉ xuất hiện trong những vở kịch cổ tích. Một người bị chồng ruồng bỏ, lại vừa mới ly hôn, còn bị hần chán ghét... Có lẽ là cùng chung cảnh ngộ nên mới thương hại cô.

Tô Mộc Vũ ngồi trầm mặc trong xe, dần dần từ trong trầm tư thiếp đi. Cô... quá mệt mỏi. Đã kích liên tiếp, lại phát sốt, cô dựa vào ghế phát ra tiếng thở đều đều.

Phong Kính nhìn cô, đáy mắt lướt qua một chút hứng thú. Nữ nhân này, quả nhiên có chút thú vị. Nếu là nữ nhân khác chỉ sợ sớm đã bỏ nhào vào trong lòng ngực của hần cầu xin hỗ trợ báo thù rồi ấy chứ, mà cô...

“Xin anh giúp tôi học nghề gôm, mối thù... tự tôi sẽ báo thù”

Cái gọi là kiên trì thoát nhìn phi thường buồn cười, thế nhưng...

Ven đường, một bóng người bại hoại, tay bỏ trong túi quần, ánh mắt hoa đào nháy nháy trên chọc con gái trên đường, quả thật là Tiền Phong – tôn tử của Tiền lão tướng quân, lại là cảnh sát trưởng thành phố S. Hơn nữa, bộ dáng anh tuấn, cười rộ lên còn có bộ dáng đứa trẻ nhỏ đáng yêu, một cặp mắt hoa đào đi tới chỗ nào thì nơi đó đầy đào hoa.

Tiền Phong nhìn thấy xe của Phong Kính chạy lại, bật người phát tay nói: “Phong!”

Phong Kính phanh xe lại, hạ kính xe xuống.

Tiền Phong nhanh nhẩu nói: “Này! Hôm qua cậu đi đâu vậy? Tay chân đều...”

Xe đột nhiên phanh lại, Tô Mộc Vũ nghiêng đầu một chút đập về phía cửa kính xe, thế nhưng được một bàn tay nhanh chóng đỡ lấy, chần chờ một chút mới nâng gáy của cô nằm úp sấp trên đùi của mình.

”Đều, đều, đều...” Tiền Phong nhìn thấy một loạt động tác của Phong Kính, cặp mắt hoa đào trợn thật lớn.

Mồ hôi rơi tí tách.

Tận thế không có đến nha. Người này thật là Phong Kính sao? Hần không phải luôn chán ghét việc tiếp xúc với người khác nhất là nữ nhân sao? Chán ghét các mối quan hệ cho dù quen thuộc hay xa lạ sao? Hơn nữa, hần lại cực kỳ thích sạch sẽ cơ mà. Làm sao có thể để một nữ nhân nằm trên đùi hần chứ?

Hần thật muốn đến bệnh viện kiểm tra mắt một lần xem sao.

Phong Kính lơ đãng nhíu mi, dường như ngại thanh âm của hần quá lớn: “Chuyện gì?”

Tiền Phong rướn cổ lên nhìn “Cô ấy không phải là cái cô...” Hiển nhiên hắn nhận ra Tô Mộc Vũ, kinh ngạc đến rối tinh rối mù, núi băng thật sự cùng cô ta thành một cặp sao? Cô gái này chính là người phụ nữ đã từng ly hôn.

Phong Kính nhẹ liếc mắt nhìn hắn, Tiền Phong thứt thời cảm miệng, nói: “Bệ hạ... tiểu nhân cáo lui”

Phong Kính phát phát tay, ý bảo nếu hắn có việc thì cứ liên hệ, sau đó lái xe mà đi.

Thấy Phong Kính đi rồi, Tiền Phong gấp gấp lấy điện thoại di động ra: “Thiệu Thiệu, chuyện lớn rồi!”

Nam tử đầu kia di động cẩn rằng nói: “Xin gọi mình là Phương Thiệu Hoa, cảm ơn!”

Tiền Phong vung tay lên nói: “Mặc kệ, núi băng mang về một nữ nhân...”

Cây bút máy trong tay Phương Thiệu Hoa vẫn không ngừng hí hoáy, hắn ngẫm nghĩ một chút nói: “Cậu an tâm, cậu ấy so với chúng ta hiểu rõ người ngoài hơn ai hết”

Một nữ nhân đã từng ly hôn, căn bản không có khả năng, đừng nói chính Phong Kính, kể cả Phong gia cũng sẽ không chấp nhận. Phương Thiệu Hoa cười cười, tiếp tục đặt bút ký tên lên một nửa văn kiện còn lại, nét chữ rồng bay phượng múa.

Nam nhân mà, chơi đùa cả thôi, thoải mái một chút chỉ cần không thật tâm là được.

Lúc Tô Mộc Vũ tỉnh lại liền phát hiện mình thế nhưng lại gối đầu lên hai chân của hắn. Cô giật mình vội bối rối nói: “Thật xin lỗi, tôi... tôi ngủ thiếp đi”

Phong Kính không thèm để ý đến cô, mở cửa xe nắm lấy tay cô lôi ra ngoài.

“Sao vậy?” Tô Mộc Vũ nhìn cửa hàng buôn bán những mặt hàng xa xỉ hiệu Dior nổi tiếng trước mặt. Nơi này tùy tiện tiện cầm lấy một cái khăn lụa thôi cũng đã hơn một ngàn, hắn mang cô tới nơi này để làm gì?

Phong Kính không có giải thích, thẳng tay kéo cô vào trong, chỉ vào kệ để quần áo nói: “Cái này, cái này, cái này”

“Trừ những thứ đó ra, lựa những thứ còn lại tìm đúng size của cô ấy rồi gói lại cho tôi”

Nữ nhân viên bán hàng nhìn thấy một nam thanh niên tuấn tú, lại ra tay rộng rãi xa xỉ, đôi mắt nhanh chóng xuất hiện vẻ ân cần tiến lên cầm lấy từng cái từng cái gói lại.

“Anh làm gì vậy? Tôi không cần những thứ quần áo đó” Tô Mộc Vũ vội hỏi, mỗi một bộ quần áo ở đây cô đều mua không nổi, cả đời này cô đã trả không xong, cô lại càng không muốn tiếp tục thiếu nợ hắn bất kỳ thứ gì nữa.

Phong Cảnh ôm chặt lấy bả vai của cô mới phát hiện thân mình cô hơi hơi cứng đờ liền nói nhỏ bên tai cô: “Từ hôm nay trở đi, cô là nữ nhân của tôi, cô phải học cách hiểu rõ tôi muốn gì, học những thói quen của tôi. Tôi sẽ dạy cô cách làm một nữ nhân”

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình vây quanh chào tạm biệt, Tô Mộc Vũ dường như trở thành đối tượng cho các cô gái hâm mộ mà cô chỉ là im lặng cúi đầu, đi theo Phong Kính lên xe.

Cô biết, tất cả những chuyện này đều không liên quan đến cô mà là của hắn.

Cô mờ mịt nhìn lên trời, gió đã nổi lên, thổi bay từng sợi tóc dài của cô. Ngày lại qua ngày, cô lại một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của mình. Cô không biết, sau này chờ đợi cô sẽ là cái gì.

Cách đường lớn còn khá xa, một thanh âm mang theo ý đa nghi cùng không khẳng định vang lên “Chị?”

Tô Mộc Tình nhíu mi, tự cười chính mình quá đa tâm.

Đây là nơi nào? Toàn bộ thành phố chỉ có duy nhất một cửa hàng này, ngay cả cô cũng phải thật cẩn thận nắn nỉ anh rể mới có thể mua được vài món, chị ta làm sao có thể xuất hiện lại ở chỗ này?

Cô cười đắc ý. Hiện tại, chị hắn là phải ở nơi nào đó khóc ròng.

13. Chương 13: Cùng Ngủ

Sau đó là đi mua giấy, trang sức, Phong Kính dường như không đem tiền để trong mắt.

Tô Mộc Vũ như một người hầu theo phía sau, nghe lời hăn không ngừng vào ra phòng thử quần áo, thử giày, thử túi xách,... Cả đời này cô chưa từng mua nhiều đồ như vậy, càng đừng nói đặt chân vào những shop hàng nổi tiếng xa xỉ.

Theo hăn bước ra khỏi nhà hàng, lái xe đã được thay đổi, Tiểu Hàn cung kính mở cửa xe: “Tô tiểu thư, mời lên xe”

Trên mặt Tô Mộc Vũ có một chút xấu hổ, miễn cưỡng lên xe.

“Tiên sinh, đi nơi nào?” Tiểu Hàn xin chỉ thị.

“Về nhà” Phong Kính trầm giọng nói, sau đó hăn nhắm hai mắt lại.

Tiểu Hàn đưa các túi quần áo lên phòng, sau khi rời khỏi thì căn phòng lập tức yên tĩnh. Lúc rời khỏi đây quá gấp gáp nên cô chưa kịp quan sát xung quanh.

Không hổ là khu nhà cao cấp chừng hai trăm mét vuông, không phải là loại căn phòng giàu có trang hoàng theo phong cách Châu Âu, ngược lại có cảm giác mạnh mẽ của thời đại nay. Không có nhiều vật trang trí nhưng đâu đâu cũng đều có giá cả xa xỉ, những thứ đó có thể mô tả được phần nào tính cách của chủ nhân nơi đây.

Tô Mộc Vũ đứng trong phòng khách, hoàn toàn xa lạ, chân cũng không biết đặt vào đâu.

Phong Kính tựa hồ có chút mệt mỏi, trán nhăn lại, cởi áo khoác ném vào người Tô Mộc Vũ: “Từ hôm nay trở đi, cô ở đây. Trong khoảng thời gian tôi không có ở nhà, cô có thể làm bất cứ điều gì cô thích, nhưng tôi hi vọng lúc tôi ở nhà thì cô cũng phải có mặt ở nhà. Ném hết mọi thứ trước kia của cô đi, cô cần thay đổi thói quen của mình, đó là cách ăn mặc, thói quen ăn ba bữa cùng với giờ giấc ngủ nghỉ”

Sau đó hăn lại nói tiếp: “Những thứ vật dụng cá nhân cô cần, ngày mai Tiểu Hàn sẽ mang đến. Mai tôi có công việc, buổi chiều đưa cô ra ngoài, cơ cứ chờ ở nhà. Nhớ kỹ, đừng nghĩ chạy thoát” Nói lời cuối cùng, thanh âm của hăn như là nhắc nhở, như là đe dọa.

Phong Kính nói xong, cứ thế đi vào phòng tắm. Tô Mộc Vũ cầm áo khoác trong tay treo vào tủ. Mười lăm phút sau, hăn mặc trên người áo tắm màu trắng, thân nhiên lộ ra một mảng ngực lớn. Thân hình sau khi tắm thể hiện rõ những đường nét quyến rũ, khỏe mồi đến đôi mắt đều mang theo một vẻ mỉa mai hoặc khiến cho người ta đỏ cả mặt.

“Đi tắm đi”

Tô Mộc Vũ nghe xong, chần chờ đi vào.

Tô Mộc Vũ ngâm mình trong nước một lúc lâu, ước chừng làn da đều đã nhả nheo mới cẩn rằng đi ra, lại phát hiện Phong Kính đã nằm ngủ trên giường.

Cô nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng biến hăn là ông chủ đã mua mình, mình phải làm mọi thứ nhưng là...

Đang lúc cô lơ lửng, đột nhiên một cánh tay mạnh mẽ đưa ra đem cô đến trên giường.

Tô Mộc Vũ kinh hô một tiếng, cả người ngã xuống, dán chặt trong lòng Phong Kính, toàn thân theo bản năng cứng đờ lại.

Phong Kính vẫn còn nhắm mắt, tiếng nói có chút trầm thấp, siết chặt cánh tay ôm cô vào ngực như ôm lấy một cái gối ôm, phả ra hương vị nam tính bao phủ lấy toàn thân của cô: “Tôi nói rồi, cô phải có thói quen còn có tôi bên cạnh”

Là “phải” chứ không phải “cần”, mang theo khi thế mạnh mẽ cùng bá đạo trời sinh.

Tô Mộc Vũ cắn môi, buộc bản thân phải trầm tĩnh lại, thế nhưng cánh tay của hắn từ từ dời đến hông thì cô bỗng đứng lại cứng đờ.

Đầu ngón tay của cô hơi hơi phát run. Giằng co thật lâu, rốt cục cũng gơ tay lên chậm rãi dời đến trước ngực mình, sau đó từng nút từng nút cởi ra.

Chỉ có ba hạt nút nhưng lại rất lâu mới cởi được, khoảng thời gian đó như là lúc cô cả đời giãy dụa. Thân thể này, từ đêm hôm đó đã không còn là của cô, nó thuộc về người này.

Nhưng vì cái gì mà tay cô vẫn còn phát run? Vì cái gì mà lòng của cô vẫn còn run rẩy đến phát đau?

Một mảng lớn da thịt trắng như tuyết theo tay cô từ từ lộ ra, từ xương quai xanh đến trước ngực, rồi đến chiếc bụng bằng phẳng... Hai má Tô Mộc Vũ càng ngày càng hồng, hàm răng cắn chặt lấy nhau.

Theo động tác của cô, con ngươi của Phong Kính dần dần thâm trầm, bên trong xuất hiện một chút dục niệm, một loại hơi thở ám muội chậm rãi tản ra trong không khí. Tô Mộc Vũ có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn quét trên người cô, khiến cô mặt đỏ tim đập, lúng túng.

Rốt cục, ngay lúc ngón tay cô ngừng lại nơi hạt nút cuối cùng thì hắn dường như hơi thở dài một hơi, đưa tay nắm lấy tay cô ôm vào ngực, buồn bực nói: “Yên tâm, hôm nay tôi rất mệt, sẽ không làm cái gì với cô. Ngủ đi”

Nghe được lời cam đoan, Tô Mộc Vũ rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lần đầu tiên nằm bên cạnh một người đàn ông, bờ ngực hắn nóng như vậy, từng nhịp tim đập mạnh mẽ truyền vào tai của cô, hơi thở nam tính pha vị bạc hà hoàn toàn bao vây lấy cô.

Hơi thở đều đều của hắn mang theo độ ẩm phủ vào trán cô, bàn tay bên hông gắt gao ôm chặt, Tô Mộc Vũ cắn cắn bờ môi, lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

Cô tự nói với mình: Nếu đã lựa chọn con đường này, sẽ không hối hận.

14. Chương 14: Khoá Học Đầu Tiên

Giấc ngủ đêm nay dường như đặc biệt sâu. Từ khi bị phản bội, cô mất ngủ cả đêm, đã thật lâu không có một giấc ngủ an ổn như vậy.

Tất cả là nhờ... người đàn ông này sao?

Cô lắc đầu, tự nói với mình: Tô Mộc Vũ, đây không phải là người hợp với mày, mày cần phải tỉnh táo. Đây chỉ là một cuộc giao dịch, mà tất cả quyền lợi đều nằm trong tay hắn, một khi hắn thấy chán, tất cả liền chấm dứt. Kết quả của sự tham lam thì cũng chỉ là một lần thương tổn đến tận xương tủy mà thôi.

Phong Kính nói được thì làm được, lúc chiều quả nhiên trở về đón cô.

Hắn từ trong túi lấy ra một phong thư ném cho cô, nói: “Đây là giấy báo nhập học, tuần sau bắt đầu đến trung tâm nghệ nhân gốm sứ trình diện”

Kinh ngạc nhìn phong thư, là trung tâm nghệ nhân gốm sứ lớn nhất thành phố S, cả nước một năm chỉ tuyển chọn mười mấy học viên. Nắm thật chặt phong thư trong tay, Tô Mộc Vũ cảm kích vạn phần: “Cám ơn”. Hắn đi ra ngoài từ sáng sớm chính là vì điều này sao?

“Đổi lại, tối nay theo tôi tham dự một buổi tiệc” Nói xong, hắn nắm lấy tay cô kéo ra ngoài.

Tài xế xe Tiểu Hàn đã chờ ở bên ngoài từ sớm, đầu tiên dừng lại trong một salon thời trang.

Phong Kính lôi kéo Tô Mộc Vũ ném ột nhà tạo mẫu bên cạnh nói: “Marie, trang điểm thật kỹ người này cho tôi, đừng khiến tôi mất mặt”

Nữ tạo mẫu tên Marie che miệng nở nụ cười nói: “Vâng”

Tô Mộc Vũ bị kéo vào một phòng hóa trang, lúc đi ra đường như hoàn toàn thay đổi thành một con người khác.

Mái tóc dài bị kéo, uốn, dùng một vật trang sức bằng thạch anh cài lên, chiếc áo sơ mi cùng quần dài cũ kỹ bị bắt cởi ra, thay vào đó là một bộ lễ phục màu tím điểm tô những phụ kiện trắng, tay được đeo vào một chiếc vòng còng khiến cho cổ tay có vẻ thon gọn trắng trẻo, dưới chân vậy là một đôi giày cao gót màu bạc.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy người trong gương, hít nhẹ một hơi, thật nhận không ra chính mình.

Phong Kính đi tới, từ phía sau ôm lấy cô, cầm đặt trên đỉnh đầu, môi khẽ nhếch: “Lúc này mới ra hình dáng nữ nhân của tôi”

Đôi con người tà mị cùng mang theo một chút ôn nhu làm cho lòng người không thể thoát ra.

Đến lúc xuất hiện trong hội sảnh, Tô Mộc Vũ còn có chút hốt hoảng. Mình như thế này, vẫn là chính mình sao?

Phong Kính đứng ở phía trước, hướng cô vươn cánh tay: “Vào đi, tôi dạy cô khoá học thứ nhất”

Tô Mộc Vũ nhìn thấy cánh tay kia, chậm rãi nâng tay mình lên, giao nó cho hắn.

Vừa tiến vào chỉ thấy hai hàng bàn dài từ lối vào kéo dài đến tận bên trong. Trên những chiếc bàn trải khăn trắng là vô vàn các món ăn mỹ vị. Nhóm nhân viên nam mặc âu phục trắng lịch lãm phục vụ khách trong khi rất nhiều nữ nhân đơn thuần một sắc hoa xinh đẹp giống như hoa tươi đang kỳ nở rộ.

Phong Kính tao nhã kéo cô đi, mang cô xuyên qua đám đông.

Hơi nóng nhẹ lướt qua tai. Phong Kính nói nhỏ, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô: “Nhìn những cô gái kia, nhìn bọn họ từ đầu tới đuôi, nhìn xem tư thái, biểu tình trên mặt của bọn họ, nhìn ánh mắt của đám nam nhân xung quanh”

Tô Mộc Vũ nhìn thấy những cô gái này như những bông hoa điểm xuyến cho yến hội, bọn họ hoặc tư thế tao nhã, có tri thức hiểu lễ nghĩa, giọng nói trong suốt như dòng nước ngọt ngào, hoặc nhiệt tình như lửa, không thay đổi chính là mỗi một gương mặt đều mang theo dung nhan và ý cười hoàn mỹ.

“Trong bọn họ, ba phần tư là tình nhân”

Tô Mộc Vũ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Những cô gái này... toàn bộ đều xinh đẹp như con nhà hoàng gia.

Phong Kính ôm cô từ phía sau, nhìn như vậy giống như cực kỳ thân mật: “Cô có biết mỗi ngày có bao nhiêu thiếu phu nhân nhà giàu có bởi vì bọn họ mà bị đuổi ra khỏi nhà không? Nữ nhân như vậy khiến cho nam nhân có thể diện, có ý chí, có dục vọng. Bọn hắn tình nguyện mang những người phụ nữ xinh đẹp, khéo léo, thực tế ra ngoài còn hơn đưa những người vợ không chút hấp dẫn đi theo. Đừng choáng váng, không có nam nhân nào lại không thích những người phụ nữ xinh đẹp. Cho dù hắn là người có đạo đức, một khi người đàn bà kia có thể dụ dỗ hắn thì cái gì gọi là đạo đức đều biến thành đồ bỏ đi, biết chưa?”

“Cô thua là thua như vậy, thua cuộc mà vẫn không biết rút ra kinh nghiệm, tiểu ngu ngốc. Đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, cô càng đơn giản càng thuần khiết bao nhiêu thì càng dễ dàng trở thành thức ăn dưới tay của người khác bấy nhiêu. Nếu muốn sinh tồn, chỉ có thể trở nên mạnh mẽ, trở nên bướng bỉnh hơn so với bất luận kẻ nào khác”

Trái tim Tô Mộc Vũ hung hăng chấn động. Nỗi lòng vẫn cố gắng giữ cho bình tĩnh, thế nhưng lại bị nam nhân này một phen hoàn toàn xé mở.

15. Chương 15: Bờ Mi Sáng Như Sao

“Xin lỗi, tôi muốn đến nhà vệ sinh” Hốc mắt cô phiếm hồng, đẩy Phong Kính ra, cũng không quay đầu lại chạy vào nhà vệ sinh.

Mở vòi nước, vốc lấy nước liên tục hắt vào mặt, hai tay cô chống trên bồn rửa tay, ngực không ngừng phập phồng, dùng sức cắn chặt răng, thả lỏng, tiếp tục cắn chặt, mấy phút đồng hồ sau mới có thể dề xuống cảm giác quay cuồng.

Cô vốn tưởng rằng... mình thật sự có thể không cần. Cô nghĩ mình có thể bình tĩnh quên đi, quên đi đoạn kí ức đau đến tận xương cốt kia.

Nhưng không nghĩ tới mình cũng không kiên cường như trong tưởng tượng, cuộc hôn nhân thất bại kia như khắc vào cõi lòng cô, thời thời khắc khắc nhắc nhở đến sự tồn tại của nó.

Ha ha, Tô Mộc Vũ, mày thật buồn cười...

Hơn mười phút sau, Tô Mộc Vũ rốt cục cũng an tĩnh trở lại, dùng khăn tay lau lau nước trên mặt, nhìn thấy lớp trang điểm trên mặt bị xóa đi, cô cũng không có tâm tình trang điểm lại.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, không cẩn thận đụng phải một cô gái.

Tô Mộc Vũ vội vàng cất tiếng: “Thật có lỗi”

Cô gái bị đụng phải vừa định phát hỏa, chưa kịp nói gì đã đột nhiên ngáy dại.

Tô Mộc Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt bỗng dưng trừng lớn, sắc mặt trong nháy mắt nhợt nhạt, một câu cũng không nói quay đầu bước đi.

Nhưng còn chưa kịp cất bước đã bị bắt lấy cánh tay, người nọ dường như còn chưa hết kinh ngạc thốt lên: “Chị?”

Nghe tiếng gọi, sắc mặt Tô Mộc Vũ đã nhợt nhạt còn trắng hơn, dùng sức vung lắc cánh tay bị nắm kia: “Tôi không phải chị cô”, cố gắng đẩy cô ta ra, vội vàng đi về phía cửa.

Từ đầu, Tô Mộc Tình hoàn toàn không nghĩ tới chị của mình lại có mặt trong buổi tiệc này.

Cô ta nên phải bị cô bức đến đường cùng, lết thân xác nhếch nhác đến bãi tha ma nào đó mà qua ngày chứ. Hay là đã tái giá với một lão đàn ông nào rồi sao? Làm sao lại có thể xuất hiện ở đây? Mà bộ dáng lại thay đổi như vậy nữa.

Nếu cô nhìn không lầm thì cô ta đang mặc trên người là bộ lễ phục mới nhất của Dior.

Tô Mộc Vũ vừa đi được vài bước đã đột ngột dừng lại, mà người đàn ông kia cũng vô cùng kinh ngạc đứng ở nơi đó.

“Cô sao lại ở đây?” Tần Nghị Hằng nhìn thấy cô, sắc mặt liền trở nên phức tạp mà khó coi.

Nơi này là yến hội của tầng lớp quý tộc trong thành phố S, người thường căn bản không có cách đi vào. Thế mà người phụ nữ vừa ly hôn với mình vài ngày trước lại xuất hiện ở đây, làm sao không khiến hắn kinh ngạc cho được.

Nghe thấy thanh âm như cơn ác mộng của mình, Tô Mộc Vũ dừng một chút, nhanh chóng túm lấy tà váy tránh hắn mà đi.

Tần Nghị Hằng theo bản năng đuổi theo.

Giờ phút này, tâm của Tô Mộc Vũ giống như cước bộ của mình, rối loạn. Cô thầm nghĩ mau, mau nữa, mau tránh thật xa tên yêu quái ăn thịt người sau lưng đi.

Nhưng cô mang giày cao gót, sao có thể nhanh hơn Tần Nghị Hằng?

Tần Nghị Hằng rất nhanh bắt kịp, bàn tay to như kìm sắt bắt lấy cô.

Tô Mộc Vũ dường như là ngay lập tức biến sắc, thét to: “Đừng động vào tôi!”. Cô liền lùi lại hai bước, tạo ra một khoảng cách, lạnh lùng nhìn hắn, đầu bàn tay nắm chặt sau lưng, nắm đến móng tay cắm sâu vào da thịt.

Tần Nghị Hằng nhìn thấy cô một thân lễ phục màu tím nhạt, trên người đeo trang sức trang nhã nhưng tinh xảo, mái tóc dài uốn lọn xoắn dài phía sau, trên cổ tay là một chiếc vòng xinh đẹp, làm nổi bật cả thân người như một con nhộng lột xác hoá bướm, hoàn toàn khác với trước kia.

Hắn lần đầu đối với người vợ năm năm sớm chiều chung đụng sinh một loại cảm giác xa lạ.

Tô Mộc Tình cũng đuổi theo, ôm lấy tay Tô Mộc Vũ, thần sắc có vẻ lo lắng nói: “Chị, hôm trước bị ba mẹ đuổi đi, chị đã ở nơi nào? Em tìm ở đâu cũng không thấy, em lo lắng muốn chết”

Sau đó cô ta lại nói tiếp: “Chị, bây giờ chị ở đâu? Nếu không có chỗ ở, hay là về chỗ bọn em ở chung đi. Chúng ta là chị em, em sẽ giúp chị cùng mẹ...” Hình như nhận thấy mình nói sai, Tô Mộc Tình vội ngừng sửa lời “Không, là bác gái, em sẽ nói dùm với bác gái, bác ấy nhất định sẽ chấp nhận. Anh rể, anh nói có đúng không?”

Tô Mộc Vũ mắt lạnh nhìn em gái, không nghĩ tới bây giờ mà vẫn còn diễn xuất như vậy. Mời cô về Tần gia sống sao? Là muốn cô tận mắt nhìn hai người bọn họ hạnh phúc à? Muốn nhục nhã cô sao? Tô Mộc Tình, mày cũng khá cực khổ bày ra những kế ngoan độc như vậy rồi.

Tần Nghị Hằng không trả lời, lại hỏi một lần: “Cô sao lại ở đây?”, sau đó hắn lại âm thầm đánh giá cô “Ăn mặc như thế đến đây để quyến rũ đàn ông sao? Không nghĩ đến cô thêm khát như vậy. Vừa mới ly hôn còn chưa đủ lại muốn đến đây tìm đàn ông thỏa mãn cô sao?” Hắn cũng không phát hiện giọng mình có chút ghen tuông, sắc mặt Tô Mộc Tình bên cạnh khế biến.

Mặt Tô Mộc Vũ nhanh chóng tái đi, tức giận đến run rẩy cả người “Tần tiên sinh, nếu không còn chuyện gì thì xin tránh ra dùm, chỗ khờ không cần đường”

Tô Mộc Vũ dùng sức rút cánh tay về nhưng lại bị Tô Mộc Tình nắm thật gắt, móng tay cô ta như đâm sâu vào da thịt cô. Bị cô ta nắm đến phát đau, đang định tặng cho cô ta một bạt tai lại được một người làm giúp.

Một cánh tay không chút lưu tình đẩy Tô Mộc Tình ra, nhanh chóng ôm lấy eo Tô Mộc Vũ, cúi đầu cắn vành tai, phả ra hơi nóng trước mặt cô.

“Em yêu, anh đã bảo em là của anh, chỉ có anh mới có quyền chạm vào em. Nếu có kẻ nào dám đến gần cứ trực tiếp tặng cho chúng một bạt tai đấy ra, nhớ kỹ chưa?”

Tô Mộc Vũ kinh ngạc nhìn Phong Kính đột nhiên xuất hiện, mà hắn vẫn chỉ thản nhiên mỉm cười. Tô Mộc Vũ hoàn toàn ngây dại, trong ấn tượng của cô, trên mặt Phong Kính trừ bỏ trào phúng ra thì đây chính là nụ cười thuần túy đầu tiên.

Vàng sáng của ánh đèn vàng chiếu trên mặt hắn, bờ mi hắn sáng lấp lánh như ánh sao, khuôn mặt tuấn tú khiến cho lòng người ngây dại.

16. Chương 16: Dạy Cô Khoá Thứ 2

Tô Mộc Tình bị đẩy lui về phía sau, nếu không được Tần Nghị Hằng đỡ được, chỉ sợ đã té một cách chật vật.

Cô ta trừng mắt giận dữ nhìn gã đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt. Cô ta lớn từng này, cho tới bây giờ cũng chỉ có nam sinh ân cần vây quanh, chưa từng có kẻ dám đẩy ngã. Đến khi nhìn rõ bộ dạng người nọ, cô ta giật mình, người này so với anh rể không kém hơn chút nào, thậm chí... chỉ có hơn chứ không kém.

Cô ta ghen tị cắn chặt răng.

“Mộc Tình, em không sao chứ?” Tần Nghị Hằng bị Tô Mộc Tình theo bản năng nắm chặt tay đến phát đau liền nhú mi hỏi.

Tô Mộc Tình lúc này mới kịp phản ứng vội vàng buông tay ra, ủy khuất nói: “Anh rě, em không sao, chỉ là chân hình như hơi đau”

Tần Nghị Hằng không đếm xỉa tới cô ta, ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn người đột nhiên xuất hiện. Hắn nhú mày, dường như đang suy đoán xem hắn ta cùng Tô Mộc Vũ rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào.

Phong Kính ôm Tô Mộc Vũ, cầm nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu của cô, thì thầm bên tai: “Bây giờ để tôi dạy cô khoá thứ hai”

Một mùi thuốc súng dần dần lan tràn.

Tô Mộc Tình dựa vào vòng tay Tần Nghị Hằng, ủy khuất nói: “Chị, người này là ai vậy? Vừa rồi anh ta đẩy em đau quá, còn nữa, anh ấy nói chuyện thật là khó nghe. Chúng ta là chị em thân nhất đúng hay không?”

Hừ! Chẳng qua chỉ là một gã đàn ông bình thường mà thôi, bộ dạng tuấn tú thì sao? Chỉ được vẻ bên ngoài, về thân phận về trình độ thì làm sao bằng được anh rě của cô chứ.

“Chị em thân nhất?” Tô Mộc Vũ nghe thế, sắc mặt đột nhiên xanh trắng.

Chị em? Chị em mà có thể đi cướp chồng chị mình sao? Chị em mà có thể hại cô đến có nhà mà không thể về sao? Thế mà còn... không biết liêm sỉ nhắc nhở cô nhiều lần rằng... họ là chị em!

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tô Mộc Vũ, Phong Kính gơ tay nhéo chóp mũi của cô, thân mật nói: “Em xem, em lại quên mất lời anh nói rồi sao? Tuy rằng sói và chó là cùng một loài, nhưng người và súc sinh vĩnh viễn cũng không thể trở thành thân thiết được, biết chưa?”

Đầu ngón tay ấm áp ở trên chóp mũi của cô nhẹ nhàng lướt qua, Tô Mộc Vũ xấu hổ hơi đỏ mặt.

Những lời này là cùng nhắm vào Tô Mộc Tình và Tần Nghị Hằng, sắc mặt hai người khó coi muốn chết lại không dám phản bác, một khi phản bác chẳng khác nào chính mồm thừa nhận.

Tần Nghị Hằng tức giận đến nổi trợn lồi đình, thấy Phong Kính muốn kéo Tô Mộc Vũ đi liền rống lên một tiếng: “Đứng lại! Tô Mộc Vũ, tên này là gã đàn ông vô danh tiểu tốt cô mới câu dẫn được sao?”

Phong Kính khinh miệt liếc mắt nhìn hắn, cước bộ cũng không ngừng. Người có thể ra lệnh cho hắn đứng lại cũng chưa có sinh ra đâu.

Tần Nghị Hằng bỏ qua Tô Mộc Tình, đuổi theo, một cơn tức giận không biết từ đâu ra đánh úp vào hắn.

Tô Mộc Tình bên trong vui vẻ nhưng bên ngoài lại tỏ ra mình bị ủy khuất, nhìn thấy anh rě đuổi theo hai người kia, bỗng nhiên mơ hồ cảm thấy bóng lưng người đàn ông kia có chút quen thuộc, đột nhiên trong đầu chợt lóe, chỉ vào bóng lưng thét to: “Hắn là chính là... gã đàn ông trong tấm ảnh”

Những lời này giống như thuốc nổ, nhanh chóng nổ tung.

Chuyện cũ đau đớn đột nhiên bị nhắc lại, trong đầu Tô Mộc Vũ liền ong lên một cái, theo bản năng níu chặt Phong Kính mới có thể đứng vững.

Tô Mộc Tình không thể tin che miệng lại nói: “Chị, em còn tưởng rằng chị bị oan, chị vốn dĩ thuần khiết tốt đẹp như thế, làm sao có thể vì một người đàn ông vô danh tiểu tốt mà phản bội lại anh rě chứ? Không thể tin rằng chị...”

Những lời này trực tiếp đánh vào Tần Nghị Hằng, hắn mạnh mẽ cất bước chạy tới, bắt lấy cổ tay của Tô Mộc Vũ, giống như là muốn đem xương cốt của cô bóp nát, quát lên:

” Tô Mộc Vũ, cô không phải nói cô cùng tên đàn ông đó không biết nhau sao? Cô không phải nói rằng cô trong sạch sao? Cô rốt cuộc đã cho tôi đeo cái nón xanh trên đầu bao lâu rồi? Hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng. Cô nói mau, cô có phải đã ăn nằm cùng gã đàn ông này rồi không?”

Tô Mộc Vũ cả người loạng choạng, giống như bị sấm đánh trúng, máu ngừng chảy, cả người hoàn toàn không còn chút sức lực. Cô từng có thể mắng chửi bọn họ một cách hợp tình hợp lý, mà bây giờ...

Nắm tay Phong Kính đâm vào mặt Tần Nghị Hằng, đem Tô Mộc Vũ ôm vào trong ngực nói: “Cô ấy bây giờ là bạn gái tôi, anh không có tư cách quản, càng không có tư cách chất vấn. Cút!”

“Thằng khốn!” Tần Nghị Hằng ngay cả khoe miệng dính tơ máu cũng chẳng quan tâm lau đi, hấn bị chọc giận đến điên lên, chỉ muốn xông vào đánh gã đàn ông khiến hấn bị cấm sừng.

Nhưng lúc nào cũng ngồi trong phòng làm việc giống Tần Nghị Hằng thì làm sao có thể so với thân thể cường tráng của Phong Kính, rất nhanh liền bị đánh ngã ra đất.

Tô Mộc Tình sợ tới mức hét ầm lên, cô chỉ là muốn gây mâu thuẫn cho chị ta cùng với anh rể, ai ngờ có thể dẫn đến đánh nhau.

“Anh rể, anh rể,... cứu mạng! Người đâu, mau tới cứu mạng! Ở đây có kẻ muốn giết người!” Cô ta bắt chước hình tượng, chạy ra lớn tiếng xin giúp đỡ.

Nghe thấy Tô Mộc Tình hét chói tai, Tô Mộc Vũ bước lên phía trước ôm lấy sau lưng Phong Kính ngăn lại: “Đừng đánh nữa!”

Phong Kính là ai cô không biết, nhưng Tần Nghị Hằng là người như thế nào cô biết rất rõ. Nếu việc này trở nên lớn, liên lụy đến Phong Kính, tội của cô không thể tha thứ!

Nhưng âm thanh hét chói tai của Tô Mộc Tình đã sớm khiến rất nhiều người xuất hiện.

Tô Mộc Vũ thấy thế thâm nghĩ không tốt, vội vàng ôm lấy Phong Kính, dùng ánh mắt khẩn cầu hấn dừng tay.

Phong Kính nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của cô, lúc này mới dừng tay.

Thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, Tô Mộc Tình càng có thêm sức lực tiến lên ôm anh rể, đau lòng nhìn khoe miệng hấn chảy máu, hướng Phong Kính hét to: “Bọn tôi sẽ tố cáo anh! Nhất định sẽ tố cáo khiến anh táng gia bại sản!”

Quần áo Phong Kính chỉ một chút hỗn độn, không thêm để ý chút nào lời cảnh cáo. Khoe miệng hấn giương lên, ánh mắt lạnh như băng: “Chỉ bằng cô sao?”. Ánh mắt kia, giống như một bậc vua chúa đứng trên cao, miệt thị những thứ bé nhỏ không đáng kể, khiến cho người ta không chịu nổi mà cõi lòng lạnh tái.

Tô Mộc Tình khóc lóc om sòm, lời nói lập tức nghẹn nơi yết hầu.

17. Chương 17: Thân Phận Của Hấn

Tô Mộc Tình sợ hãi, nhưng sau đó lại nghĩ: Muốn cô dựa vào cái gì sao? Đánh người khác chính là hấn, nên đuôi lý cũng phải là hấn. Chỉ dựa vào thân phận của anh rể, muốn tố cáo hấn ta thì còn dễ hơn lên trời. Hơn nữa, đam đơn kiện đương nhiên còn tác dụng ra oai với chị gái mình”

Nghĩ như vậy, cô ta lại hít sâu một hơi, ngẩng cao khuôn mặt đầy nước mắt: “Anh rể, anh có sao không? Tất cả đều do em chỉ là một đứa con gái yếu đuối, em không thể ngăn cản cái tên lưu manh này. Anh rể, chúng ta đi báo cảnh sát, em không tin hấn dám đánh người trước đám đông mà có thể thoát tội được” Thật sự là nước mắt mỹ nhân khiến người người thương tiếc.

Tần Nghị Hằng vẫn không lên tiếng, đưa tay lau vết máu nơi khoe miệng, dùng ánh mắt giết người trừng Tô Mộc Vũ, giống như muốn lột hết da trên người cô ra.

Hấn giận đến điên lên, hấn luôn nghĩ Tô Mộc Vũ sẽ mãi là đồ vật hấn nắm trong tay, thế nhưng bỗng có một ngày, cô bảo sẽ theo gã đàn ông khác, hấn sẽ không điên tiết lên sao? Có thằng đàn ông nào chịu nổi chuyện này chứ?

Tô Mộc Vũ cố gắng tỏ vẻ hờ hững nhưng vẫn theo bản năng cúi đầu, né tránh ánh mắt muốn giết người của hấn.

Mà con người Phong Kính bên cạnh lại loé sáng.

Lúc này bỗng nhiên...

“Ethan, có chuyện gì sao?”

Vài người bảo vệ tiến đến, chủ nhân bữa tiệc hôm nay – Tổng nghị Tổng lão tiên sinh, chống gậy xen vào đám đông hỏi thăm.

Mọi người xung quanh bàn tán suy nghĩ xem Ethan là ai trong hai người.

Chỉ thấy Phong Kính bước lên, tao nhã bắt tay với Tổng lão nói: “Tổng lão, thật xin lỗi, không cẩn thận khiến nơi đây dơ một chút” Thái độ như một vị công tử nhà nhận, dường như người vừa đánh nhau ở đây không phải là hắn.

Bàn tay nắm chặt, Tàn Nghị Hằng cùng Tô Mộc Tình cả kinh. Hôm nay hai người bọn họ đến bữa tiệc này là muốn gặp mặt Tổng lão tiên sinh, không nghĩ tới lại bị bảo vệ ngăn cản, lại càng không nghĩ tới cái người lưu manh trong miệng Tô Mộc Tình lại quen biết với Tổng lão.

Tổng lão cười cười, vỗ vỗ bả vai hắn, nói: “Ethan, đến đây mà cũng không gọi cho tôi, chê lão nhân gia tôi già hơn cậu nên không có tiếng nói chung sao? Tôi mới tìm được một tác phẩm gốm cổ, cậu cũng nên cho tôi xin chút ý kiến về nó chứ?”

Phong Kính hơi hơi vuốt cằm, thanh âm trầm thấp: “Tổng lão nói đùa, rảnh rồi tôi sẽ đến nhà làm phiền ông”

“Thế thì quá tốt rồi!” Tổng lão cao hứng cười nói. Mọi người đều biết, Tổng lão hơn sáu mươi tuổi, sống hơn nửa đời người mà niềm vui lớn nhất chính là đồ gốm, chính xác là một kẻ nghiện đồ gốm đến mê, đến si. Mà người được lão đặt vào trong mắt... cực kỳ hiếm.

Bên cạnh, cháu gái Tổng lão nắm lấy cổ tay ông, sùng bái nhìn Phong Kính nói: “Bác Tổng, vị này chắc là EthanFong?”

Tổng lão có chút giận nói: “Con thật là... Không phải đã nói với con rồi sao? Ethan không thích bị khai ra thân phận trước đám đông”

Nhưng mà, cái tên này lập tức khiến ọi người kinh hãi.

Ethan, EthanFong, mấy năm gần đây nổi danh trên thương trường quốc tế với cương vị giám định và thưởng thức đồ gốm sứ. Là người thanh niên trong truyền thuyết khiến người người tò mò kia.

Rất nhiều người ngưỡng mộ hắn nhưng hắn không đồng ý cho báo chí phỏng vấn, không ai biết hắn trông như thế nào, chỉ biết là một người thần bí đến từ Châu Á.

Tô Mộc Tình che miệng, cô ta cứ tưởng gã đàn ông này chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không ngờ lại...

Trái tim Tô Mộc Vũ bịch một tiếng. Cô hoàn toàn không ngờ hắn lại là người kia... Trời ạ! Cô không có nằm mơ đúng không?

Đối với một người đam mê gốm sứ mà nói, cái tên EthanFong tuyệt đối không chút xa lạ, thế nhưng cô làm sao cũng không nghĩ tới, lại là hắn!

Người người xung quanh càng ngày càng nhiều, Phong Kính nhíu mày nói với Tổng lão: “Thật xin lỗi Tổng lão, hôm nay tôi còn có chút chuyện chưa làm xong, tôi đành đi trước vậy, hôm khác tôi sẽ đến chào ông”

Không chào hỏi với bất luận người nào, hắn nắm lấy bàn tay Tô Mộc Vũ vẫn còn kinh ngạc đến ngây người, mười ngón tay giao nhau, sánh bước rời khỏi đại sảnh bữa tiệc. Phía sau, người người đều tấm tắc khen ngợi, chủ đề đều xoay xung quanh hắn.

Tô Mộc Tình cắn chặt răng: Hừ! Dù sao cũng chỉ là một tên nặn gốm có chút danh tiếng, tiền đồ làm sao sáng lạn được? So sánh thế nào cũng kém xa anh rể cô ta, đường đường là tổng giám đốc một công ty, giá trị con người nằm ở trên cao. Chị, cho dù chị có dính chặt vào kẻ nào thì cũng không bằng đứa em gái này.

Nhìn hai bóng lưng cùng nhau rời đi, trong đầu Tần Nghị Hằng có chút khổ sở, giống như bàn tay đang nắm chặt bị rơi ra thứ gì đó.

“Đây không phải là em vợ Tần tổng sao? Chẳng lẽ bọn họ thật có gian tình?” Cách đó không xa có người nhận ra hai người liền xì xào bàn tán.

“Chuyện này ai mà chẳng biết, mà nói đến thì cũng thấy cô gái kia có chút giống vợ cũ của Tần tổng nha, không phải là...”

Sắc mặt Tô Mộc Tình cực kỳ khó coi, hung hăng trừng mắt bọn họ, lại ủy khuất bắt lấy cánh tay Tần Nghị Hằng “Anh rề...”

Tần Nghị Hằng trợn mắt.

Đôi con ngươi đen kìa như phát ra thứ ánh sáng như một lưỡi dao sắc bén, muốn băm nát mọi người dưới thân.

Tô Mộc Tình chợt buông lỏng tay.

Tần Nghị Hằng nhìn cũng không thèm nhìn cô ta, sắc mặt xanh mét hung hăng đi ra ngoài. Mặt mũi của hắn, hôm nay đã mất hết.

18. Chương 18: Chết Vần Hắc

Từ đại sảnh đi ra, sắc mặt Phong Kính không hề tốt chút nào.

Lái xe Tiểu Hàn thật cẩn thận mở cửa xe mời Phong Kính ngồi vào, Tô Mộc Vũ đi theo phía sau.

Xe bình ổn nổ máy chạy đi, trong đêm tối xẹt ngang như một ánh sáng lấp lánh.

Tô Mộc Vũ chần chờ một chút, cắn môi dưới nói: “Anh cố ý... đưa tôi tới gặp bọn họ?” Lần gặp mặt này, thật sự quá trùng hợp khiến cô không thể không hoài nghi.

“Cô cho là tôi rảnh rỗi đến nhàm chán mà sinh nông nổi sao?” Con ngươi Phong Kính hơi hơi nheo lại, thanh âm rất thấp, trong mắt mang theo không chút vui sướng, giống như bị xúc phạm.

“Tôi...” Tô Mộc Vũ cúi đầu, đầu ngón tay bấu chặt “Thật xin lỗi...”. Đồ đàn, quan hệ của hắn và mày chỉ là một cuộc giao dịch đơn giản mà thôi, Phong Kính là người như vậy, làm sao có thể cả ngày rảnh rỗi mà vì mình bày mưu tính kế chứ?

Cô biết vừa rồi mình đã khiến hắn tức giận, Tô Mộc Vũ thật cẩn thận nhìn một bên mặt Phong Kính.

Đang suy nghĩ xem mình nên giải thích như thế nào, Phong Kính đột nhiên cười một chút, sau đó ngón tay thon dài dùng sức nâng mặt của cô hướng về phía mình, trong đêm đen, mắt của hắn sắc bén như viên đá quý “Nói cho tôi biết... nếu chồng cũ hiện tại đứng ở trước mặt cô, cho cô một lần quay đầu lại tái hôn, cô đồng ý không?”

Tô Mộc Vũ sửng sốt.

Một cảnh tượng, khoảng thời gian từ hồi còn trẻ cho đến yêu nhau rồi đi đến hôn nhân, sự tổn thương như một dấu vết khắc sâu vào trong lòng cô, khắc sâu vào sinh mệnh cô. Tần Nghị Hằng có thể sau khi ly hôn liền nhau chóng quên hết chuyện cũ, qua lại với nữ nhân mới, bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng còn cô thì sao?

Vứt bỏ năm năm qua lại, thật giống như cầm con dao khoét bớt đi một phần thân thể của mình, cắt hết, từng mảnh từng mảnh rời khỏi, để cảm giác đau đến tận xương thay thế ột loại cảm xúc đau đến tâm hồn. Nắm tay nắm chặt, mơ hồ phát run. Cô thống hận bản thân mình như vậy, thống hận bản thân khi nhìn thấy bọn họ mặn nồng mà kích động.

Thấy cô không đáp, đầu ngón tay Phong Kính lại tăng thêm lực, hần cười lạnh nói: “Sao thế? Hối hận? Vội vã muốn chạy về cùng chồng cũ mặn nồng sao?” Thanh âm ba phần là nghiền ngẫm, bảy phần là âm trầm.

“Không...” Tô Mộc Vũ bỗng dưng sôi ruột phản bác. Mất thần vừa rồi của cô căn bản không phải là hối hận. Nếu cô còn dứt bỏ không được thì lúc trước cũng sẽ không giận dữ đòi ly hôn.

Nhưng Phong Kính hoàn toàn không có nghe ra ý tứ giải thích của cô. Hần buông tay ra, nhắm mắt lại, nói: “Đến quán bar”

Nam nhân quay mặt đi, gương mặt đã tràn ngập khoảng cách vô cảm, khí chất vô hình lãnh đạm kia khiến cho người ta muốn thoái lui. Cổ tay áo ánh ra chút ánh sáng hào quang làm chói mắt Tô Mộc Vũ.

Kế tiếp, không ai nói thêm câu gì, không khí giăng co căng thẳng.

Cô đã vài lần muốn mở miệng thế nhưng đều không biết sẽ nói gì, giải thích nguyên nhân vì sao cô chán chờ à? Như thế thì càng giống như muốn giấu diếm. Tô Mộc Vũ cắn cắn môi, cúi đầu trầm mặc.

Cô lần đầu tiên cảm thấy giữa cô cùng người nam nhân này có một khoảng cách rất lớn, giống như cách cả thế giới.

Lúc Phong Kính đưa Tô Mộc Vũ đến quán bar, Tiền Phong cùng Phương Thiệu Hoa đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Người này không phải Phong Kính, người này không phải Phong Kính, chết tiệt! Người này chính là Phong Kính!

Bọn họ kinh ngạc không phải là không có lý do. Hai người bọn họ cũng không phải hạng người chung tình, không hề có bạn gái cố định, mà Phong Kính, vẫn là lần đầu tiên thấy hần mang bạn gái đến đây.

Tiền Phong ưỡn ngực, đôi mắt hoa đào cong cong chạy tới ôm lấy bả vai Tô Mộc Vũ, sợ hãi than: “Ồ, bảo bối! Em so với lúc anh gặp liền xinh đẹp hơn, thật là tài trang điểm thật thần kỳ. Phong thiếu gia, không giới thiệu một chút sao?”

Những cô gái trẻ đẹp bên cạnh khanh khách cười rộ lên, bọn họ sớm đã quen bộ dáng lúc lên cơn lúc bình thường của Tiền đại thiếu gia.

Phong Kính lại không nói chuyện, dựa trên ghế sofa, giữa ngón tay kẹp lấy ly rượu đưa lên miệng uống, không nói một lời.

Tô Mộc Vũ cũng không dễ nói chuyện, xấu hổ cúi đầu lúng túng, giống như bị bỏ rơi một bên.

Tiền Phong, Phương Thiệu Hoa hai người nhìn nhau, nhún nhún vai bĩu môi. Bảo những cô gái xung quanh tản ra ngoài tránh cho bọn họ bị núi băng phát hỏa mà bị thương.

Không khí trong phòng có chút kỳ quái, mấy thiếu gia chỉ uống rượu của mình, cũng không dám nhiều lời, muốn nói chuyện cũng phải nhìn xem Phong Kính một cái. Tiền Phong kéo Phương Thiệu Hoa nhỏ giọng hỏi: “Thiệu Thiệu, cậu đoán xem chuyện gì xảy ra vậy?” Bĩu môi, chỉ tay về hướng Phong Kính.

Phương Thiệu Hoa chán ghét đẩy đầu Tiền Phong ra, nói: “Uống nhiều rượu, ít nói chuyện, cẩn thận thành vật hi sinh”. Quay mặt, híp mắt giống như trầm tư.

Phong Kính đã cởi ra áo khoác đi tiệc, áo sơ mi màu tím đen mở ra ba nút thắt, không thềm để ý chút nào đến bờ ngực lộ ra ngoài, rất gợi cảm, ánh mắt của những nữ nhân trong phạm vi mười thước tỏa sáng như mắt sói nhưng lại không ai dám tới gần.

Hần tạo cho người khác cảm giác luôn luôn rất lạnh, dường như vốn dĩ là một bậc vương giả, ít khi thấy hần yêu thích chuyện gì, hầu như đều là bộ dáng hờ hững lãnh đạm, không khi nào sợ hãi, bộ dáng tao nhã.

Có thể đêm nay Phong Kính có chút khác biệt, mang theo một tia nguy hiểm.

Ngay cả một kẻ được xưng là điên như Tiền Phong đều không dám làm ầm ĩ. Uống hết một nửa chai rượu, Phong Kính đột nhiên nắm lấy tay Tô Mộc Vũ vẫn ngồi bên cạnh trầm mặc kéo ra khỏi quán bar, trực tiếp đẩy vào xe chạy đi.

19. Chương 19: Nụ Hôn Của Sói

Từ quán bar bị lôi ra ngoài, lôi lên xe, rồi lại lôi vào nhà.

Cửa nhà đóng lại cái rầm.

Cổ tay của Tô Mộc Vũ bị hấn lôi kéo đến phát đau “Anh làm gì...?”

Người này cả ngày hôm nay lúc nắng lúc mưa, rốt cuộc hấn đang tức giận cái gì?

Lời còn chưa nói hết, một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt cái ót của cô, hơi thở hấn mang theo nồng đậm mùi rượu xông vào mũi, nụ hôn mạnh mẽ đánh úp đến, cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Tô Mộc Vũ giật mình ưm lên một tiếng lại càng khiến hấn nhiệt tình hơn, đầu lưỡi ẩm nóng dây dưa cùng chiếc lưỡi của cô, không cho cô một lối thoát, giống như muốn nuốt hết con người cô vào bụng.

Cần môi của cô, dùng sức xé lấy, giống như phải gặm cho hết. Cái này thật sự không gọi là hôn, cánh môi mềm mại bị hàm răng của hấn phá nát, mùi tanh nhanh chóng lan tỏa.

Chiếc lưỡi hung ác dùng sức banh ra hàm răng cô, trần trọc mút lấy toàn bộ những gì ở bên trong, hút hết không khí của cô. Không khí trong phổi dần dần giảm bớt, Tô Mộc Vũ nhìn đến nghẹn đỏ cả mặt.

“Ưm... đừng...” Cô cố gắng giãy dụa, muốn thoát khỏi để tìm lấy hơi thở nhưng hai tay lại bị kèm chặt trên đầu, không thể nhúc nhích, tư thế như vậy quả thực là kiểu mở rộng cửa hoan nghênh người khác đến nhấm nháp.

Cô vừa then vừa giận nhưng hấn dường như phát hiện ý đồ của cô, dùng hết sức chặn đứng hai chân cô, phong kín hoàn toàn đường lui của cô, chỉ có thể bị bắt nhận lấy sự trừng phạt như gió bão mưa rào của hấn.

Thật đáng sợ... Cô còn nghi ngờ rằng mình thật sự sẽ bị hôn cho đến khi nghẹt thở đến chết.

Nhưng một giây sau, nụ hôn điên cuồng lại trở nên vô cùng triền miên, mang theo mùi vị bạc hà tự nhiên qua chiếc lưỡi ẩm, khéo léo rút lấy mật ngọt của cô. Trong miệng của cô, nhảy múa triền miên, không ngừng thay đổi góc độ, khăng khít, tiếng nước bọt vang lên mỏng manh mang theo mờ ám kích thích thần kinh con người, nước bọt chảy xuống hai bên khoe miệng khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Tô Mộc Vũ cũng dần cảm thấy cháng váng, cô chưa bao giờ biết... nụ hôn cũng có thể làm người ta thất thần.

Ngay lúc cô muốn ngắt đi, đôi môi hấn đột nhiên rút đi. Lập tức toàn thân cô vô lực, xụi lơ trong lòng hấn, bàn tay che ngực liều mạng hít thở, choáng váng trước mắt còn chưa hoàn toàn mất đi.

Nhìn thấy gương mặt cô đỏ lên vì thiếu dưỡng khí, chiếc miệng to cố gắng thở ra hít vào, bờ ngực phập phồng lên xuống cùng với khoe mắt có chút ẩm ướt, đôi mắt Phong Kính nhất thời sâu sắc, ôm lấy người cô, trán kề vào trán.

Hơi thở gấp gáp, còn có bàn tay to nóng cháy như thiêu đốt, chứng tỏ ý nghĩ của hấn. Hấn... muốn!

Nhận thấy điều đó, Tô Mộc Vũ lập tức hít một hơi, khuôn mặt đỏ bừng, tim đập mất kiểm soát.

“Ngẩng đầu” Thanh âm của hấn truyền vào tai cô, tràn vào não cô, khiến cô không tự chủ làm theo mệnh lệnh của hấn.

Trước mặt, khuôn mặt hấn hiện ra trong bóng tối, hoàn mỹ như vậy, như một pho tượng bằng gốm sứ tuyệt mỹ. Người này căn bản không cần mê được cũng có thể mê hoặc vô số con gái.

Thấy cô có vẻ thất thần, khoe môi hấn giương lên tà mị, bấp chân mạnh mẽ chặn giữa hai chân cô, áy muội cọ lên bấp đùi cô.

“Ôi!” Hành động ái muội mang theo ý tứ ra hiệu như vậy khiến Tô Mộc Vũ thở hốc vì kinh ngạc, hai chân như nhũn ra, hai má không khống chế được đỏ hồng lên, khóe mắt hơi long lanh nước mắt.

Cô chưa bao giờ biết bắp đùi của mình lại mẫn cảm như thế. Cảm giác bị hấn nắm trong tay khiến cô vừa gợn vừa xấu hổ. Tô Mộc Vũ muốn tránh khỏi hấn nhưng hai tay lại bị giữ chặt trên đỉnh đầu, mà hai chân lại càng vô lực. Tư thế như thế, khiến cô không khỏi nóng trong người, hai má đỏ rực.

20. Chương 20: Cấm Lệnh Của Tà Thiệu

Ánh mắt của hấn càng ngày càng sâu, bàn tay to ôm lấy cô, ném ở trên giường lớn.

Tô Mộc Vũ biết kể tiếp chờ đợi mình là cái gì, nhưng hai mắt không tự giác nhắm chặt lại, toàn thân khẩn trương. Cô nghe thấy thanh âm quần áo rơi trên mặt đất, cô cảm giác độ ấm nóng bỏng của bàn tay hấn, cô ngửa thấy mùi vị càng lúc càng nồng trên người nam nhân.

Quần áo hoàn toàn rơi lả tả, khi hấn tiến vào bên trong cơ thể cô, mười đầu ngón chân đều phát run. Lần trước uống rượu nên căn bản cô không hề nhớ chút gì, thế nhưng lần này, toàn bộ đều khắc vào trong đầu.

Hấn cho cô cảm giác thật mãnh liệt, giống như là hoàn toàn bao phủ lấy cô.

Thanh âm của hấn trầm thấp nhẹ giọng nói ở bên tai cô: “Thả lỏng”

Âm thanh tuy trầm thấp nhưng lại trong trẻo, khiến toàn thân cô bỗng dưng run lên, nhưng mà ngay sau đó, hấn mạnh mẽ nắm chặt bờ eo cô, đẩy mạnh thân người vào.

Trong tích tắc đấy, hấn đột nhiên cắn vành tai của cô nói: “Tôi muốn cô nhớ kỹ, cô hiện tại là nữ nhân của tôi, trước khi chấm dứt giao dịch, nhất định phải trung thành với tôi”

“A...” Đột nhiên bị đâm vào sâu bên trong, Tô Mộc Vũ rên rỉ lên một tiếng.

” Có nghe thấy không?” Thanh âm kia, theo động tác của hấn như sấm, từ thân thể của hấn lướt qua thần trí đáng thương của cô.

” Nghe... nghe rồi...” Tô Mộc Vũ dùng sức lắc đầu, căn bản không biết mình nói cái gì, toàn thân đều nóng lên, toàn thân đều sôi trào, chỉ biết nếu mình không nói sẽ phải bị đối xử đáng sợ hơn nữa.

Hấn dừng lại, cắn vành tai của cô, lại ra lệnh: “Lặp lại một lần”

Tô Mộc Vũ không có chỗ nào tựa vào, chỉ có thể nắm chặt cánh tay của hấn. Thanh âm bị động tác đưa vào rút ra của hấn đánh gãy: “Tôi là... nữ nhân của anh... Trước khi... chấm dứt giao dịch... tôi phải... trung thành...”

Thanh âm, tượng trưng cho lời nói hoàn toàn bị thuần phục, giống như lời thề thuần phục cả đời của con mồi đối với thợ săn, trực tiếp xé rách trái tim vốn dĩ đã phong bế của cô, dùng một dấu vết khắc sâu vào trong lòng của cô.

Cô rất cuộc biết, nụ hôn mê người vừa rồi căn bản không tính, hiện tại mới là trừng phạt chân chính.

Khóe miệng nam nhân rốt cục cũng xuất hiện độ cong duy nhất trong tối nay, thất lưng của hấn vốn dĩ đang ra vào nhanh chóng mạnh bạo rốt cục cũng thả chậm tốc độ, nâng mặt của cô lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi những giọt nước mắt: “Bé ngoan, đừng khóc, anh sẽ khiến em thật vui sướng”

Khóe mắt hấn xẹt qua một tia tà mị, đánh dấu từng đợt vũ bão đánh về phía Tô Mộc Vũ khiến cô không chút lực đỡ lại.

“Đừng... thật đáng sợ...” Tô Mộc Vũ muốn điên rồi, trong miệng không ngừng phun ra những tiếng thét chói tai vô ý thức, giống một con thuyền nhỏ bất lực bị những gợn sóng khổng lồ đánh cho lúc chìm lúc nổi mà hấn chính là biển cả bao la.

Hắn muốn linh hồn của cô nhớ cho thật kỹ thân thể hắn.

Hành động ra vào của hắn khiến cô sung sướng đến mãnh liệt, cũng giống như độc dược rót vào cơ thể cô, làm cho cô khủng hoảng đến phát điên, khiến cô lạc lối... si mê...

Trước khi ngất đi, cô loáng thoáng nghe được lời nói mơ hồ của hắn.

“Tôi không muốn bị phản bội, bất kể là thân thể hay tâm hồn. Trước khi chấm dứt giao dịch, nhớ kỹ bổn phận của cô”

21. Chương 21: Chồng Cũ Dây Dưa

Từ đêm hôm trước đến nay đã qua một tuần.

Tô Mộc Vũ đến giờ vẫn còn nhớ rõ cơn kích tình mãnh liệt đến đáng sợ đêm đó, còn có lệnh cấm của hắn.

Cô đương nhiên sẽ không ngốc nghếch nghĩ rằng hắn là ghen tị. Đùa sao? Ngay từ đầu cả hai đều đã biết rõ đây chỉ là giao dịch, một bên ra tiền, một bên bỏ thân thể, không một chút gì dính dáng đến chuyện tình cảm.

Giải thích duy nhất chính là hắn có tham muốn giữ lấy. Chỉ cần bất cứ thứ gì được dính nhãn tên hắn, hắn liền không dễ dàng thay đổi phép tắc, giống như thuộc hạ của chủ nhân cũng chỉ là người ở.

Làm sao quên được lời hắn nói: Nhớ kỹ bổn phận của cô.

Tô Mộc Vũ cúi đầu cười khổ: Mày nhớ chưa? Tô Mộc Vũ, giữ cho tốt bổn phận của mày đi.

Xe dừng lại.

Tô Mộc Vũ mang theo giấy báo nhập học tiến vào trung tâm đào tạo nghệ nhân gốm sứ nổi tiếng nhất nước. Hàng năm nơi đây chỉ nhận mười mấy sinh viên trong cả nước, do chính giáo sư nổi tiếng giới nghệ thuật gốm sứ giảng dạy, cơ hội như vậy... nhà giàu cũng rất khó mua được.

Cơ hội này cô rất quý trọng, nhưng có một số việc không phải cứ cố gắng là có thể. Năm năm không làm gì, Tô Mộc Vũ đã không còn nhớ nhiều về các kiến thức căn bản. Mà đem so sánh với các kiến thức chuyên môn thì còn thảm họa hơn không chịu nổi. Sau khi kiểm tra, giáo sư nhử mày nhìn cô.

Tô Mộc Vũ xấu hổ bóp chặt nắm tay.

Cô bắt đầu điên cuồng học tập, gần như xem sách vở là bát cơm, đọc đến phát no. Có thể 24 tuổi đã sớm qua tuổi học hỏi, cho dù có cố gắng bao nhiêu thì cũng không bằng người mười tám mười chín tuổi.

Cô cảm thấy có chút mệt mỏi, chính là từ này – mệt mỏi.

Lúc bảo vệ gọi điện thoại báo có người đến tìm thì Tô Mộc Vũ đang chăm chú đọc sách, vừa gặm bánh bao vừa uống nước ấm cho no. Phong Kính không có ở nhà, cô muốn dùng toàn bộ thời gian chú tâm vào sách vở, gần như là liều cả cái mạng già.

Tô Mộc Vũ cúp điện thoại, xuống lầu. Đang lúc tò mò là ai đến tìm thì thân ảnh Tần Nghị Hằng như thanh kiếm bén nhọn đập vào mắt cô.

Tô Mộc Vũ ngay lập tức muốn xoay người lên lầu.

Tốc độ Tần Nghị Hằng có lẽ nhanh hơn, nhanh chóng chặn lại đường lui của cô.

Tần Nghị Hằng nhìn thấy cô mặc quần áo ở nhà từ trên lầu đi xuống, điều đó đã chứng minh suy đoán của hắn là đúng... vợ cũ hắn có người bao nuôi. Chuyện này như một bạt tai vả vào mặt hắn, khiến hắn không còn mặt mũi nào.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, hắn quả thực sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ giới thượng lưu.

“Ô Mộc Vũ! Cô có biết xấu hổ hay không? Cô không có đàn ông bên người thì không sống được hả? Làm ả đàn bà cho người khác nuôi dưỡng rất vinh quang sao? Được lắm! Cho thằng khác đùa bỡn không bằng trở về bên cạnh tôi cho tôi đùa bỡn, một tháng thì cô muốn bao nhiêu?” Hấn không biết vì sao bản thân lại tức giận như thế, chỉ là giận, giận, tức giận đến muốn giết người!

Tô Mộc Vũ vốn không nghĩ tới hấn sẽ đuổi theo, còn ở đây la lối om sòm. Bảo vệ vẫn đứng không xa nhìn, vô tình một vài ánh mắt từ trong nhà cũng liếc nhìn ra. Sắc mặt cô trắng bệch.

Cô cố chết giả dựa “Tần Nghị Hằng, anh câm miệng!”

Tại sao ly hôn rồi mà hấn vẫn không chịu buông tha cho cô? Thật sự muốn bức cô đến đường cùng mới hài lòng sao?

Tô Mộc Vũ nhin không được thét to: “Lúc trước người phản bội tôi là anh! Cút ra ngoài cho tôi, cho dù tôi có chết, cũng không chết bên cạnh anh!” Người này làm sao lại không biết xấu hổ chứ? Trước kia là mắt cô mù loà mới chấp nhận gả cho hấn.

Âm thanh lớn như vậy, bảo vệ rút cuộc cũng chạy đến.

Tần Nghị Hằng trước khi rời đi, âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa: “Được! Tô Mộc Vũ, cô nhớ kỹ cho tôi. Cho dù có cần phải giết chết cô cũng không để cô bôi tro trét trấu lên mặt tôi”

Bảo vệ lên tiếng hỏi: “Ô tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Tôi... không có việc gì” Tô Mộc Vũ khoát tay, miễn cưỡng nâng khoe miệng, cố gắng khiến mình có chút bình tĩnh nhưng ánh mắt vẫn tiết lộ nỗi bất an trong lòng cô.

Đóng cửa lại, lưng dựa vào cánh cửa, Tô Mộc Vũ gắt gao che mặt mình.

Ngủ ngốc, mày không phải đã thề sao? Không bao giờ rơi một giọt nước mắt vì hấn ta.

Tô Mộc Vũ liếc mòng nuốt ngược nước mắt vào trong, ôm lấy cuốn sách, cố gắng bình tĩnh.

Đúng vậy, cô muốn đọc sách, cô muốn đọc sách.

Bây giờ cô còn nhiều chuyện quan trọng phải làm, người đàn ông kia chỉ là một thứ bỏ đi không đáng quan tâm. Tô Mộc Vũ, mày có thể... có thể...

Nhưng lòng ngực bỗng run rẩy, nơi yết hầu có chút nghẹn lại.

Tần Nghị Hằng lúc về đến nhà đã say khướt.

Tô Mộc Tình vội chạy đến đỡ lấy hấn: “Anh rồi, sao anh lại uống say như vậy?”

Tần Nghị Hằng đột nhiên mở to mắt, nhìn thấy gương mặt trước mắt ba phần giống với Tô Mộc Vũ, bàn tay ngay lập tức bóp chặt cổ trắng nõn của Tô Mộc Tình, hét: “Ô Mộc Vũ, cô còn mặt mũi mà trở về sao?”

Đôi mắt trợn trừng kia như muốn bóp chết cô.

Tô Mộc Tình sợ tới mức hô to, nhưng cổ bị bóp chặt khiến cô căn bản khó có thể phát ra âm thanh: “Anh rồi... Em... em là... Mộc Tình...”

Tần Nghị Hằng đang trong cơn giận căn bản không nghe được một chữ, vẫn hung hăng bóp chặt cổ cô ta. Tô Mộc Tình thiếu oxy đến trợn trắng tròng mắt.

Đến khi bà Tần phát hiện liền chạy đến, vội vàng nói: “Nghị Hằng, con làm sao vậy? Mau buông tay đi. Cẩn thận chết người đó!”

Thần trí Tần Nghị Hằng rốt cục thanh tỉnh, buông lỏng tay, cả người say khướt ngã nhào trên ghế sa lon.

Tô Mộc Tình té trên mặt đất khó khăn ho khan liên tục. Hít vào, thở ra. Vừa rồi cô ta thật sự nghĩ mình sẽ bị bóp chết.

Nhìn người đàn ông mắt bình tĩnh nằm trên ghế sa lon, Tô Mộc Tình gắt gao nắm chặt lòng bàn tay.
Cho dù có ly hôn, người đàn bà đó vẫn là âm hồn bất tán sao?
Chị... em thật hận chị.

22. Chương 22: Ôn Nhu Của Hấn

Phong Kính vừa về đến nhà liền nhìn thấy Tô Mộc Vũ đang lui cui nấu cơm trong nhà bếp.

Thấy hấn trở về, Tô Mộc Vũ vội hỏi: “Còn có nồi canh, cũng sắp xong rồi”

Ngay lúc Phong Kính từ phòng tắm bước ra, cũng là lúc Tô Mộc Vũ vừa bưng những món ăn nóng hăm hấp sắp lên bàn.

Hấn đối với tay nghề của cô rất là vừa lòng, thậm chí còn thay đổi từ người giúp việc ở lại trong nhà thành theo giờ cố định trong tuần. Phong Kính đối với không gian riêng rất kỹ tính, nếu có thể hấn không muốn người lạ bước vào nhà hấn.

Trán của cô vì nấu cơm mà chảy ra một chút mồ hôi, nhưng cho dù có như thế cũng không thể nào trên mặt lại trắng bệnh không chút huyết sắc. Mang chén cơm đặt trước mặt Phong Kính, Tô Mộc Vũ áy náy nói: “Thật xin lỗi, hôm nay say mê đọc sách nên tôi nấu cơm hơi trễ, lần sau sẽ..”

Còn chưa chờ cô nói xong, Phong Kính đột nhiên đỡ lấy cả người Tô Mộc Vũ, mày nhíu lại hỏi: “Sao vậy?”
“À... không sao” Tô Mộc Vũ gượng cười nói.

Phong Kính hơi hơi nheo mắt: “Tôi rất ghét nói dối”. Lòng mày hấn hơi nhíu nhưng khoé môi lại nhếch lên, thanh âm khó lường “Là do chồng cũ của cô?”

Cõi lòng Tô Mộc Vũ hung hăng nhảy dựng, thì ra hấn đã biết. Cũng đúng thôi, hấn là chủ nhân nơi này, người gác cổng nhất định sẽ kể hết mọi chuyện cho hấn nghe.

Cô còn nhớ rõ trừng phạt cùng lệnh cấm lần trước của hấn, nếu trả lời là đúng thì liền phạm vào cấm kỵ.

Ánh mắt rối loạn, nhớ đến lần đó, Tô Mộc Vũ quả thực không biết là nên sợ hãi hay nên như thế nào nữa, loại trừng phạt này quả thực làm cho người ta suốt đời khó quên...

Không nghĩ tới hấn lại buông cô ra, bưng bát cơm, tao nhã gấp thức ăn. Hấn thản nhiên nói: “Yên tâm, hấn sẽ không vào được lần nữa”. Nhẹ nhàng buông một câu, thái độ khiến cho người khác âm thầm tin tưởng.

Sau đó, hấn không nhắc lại chuyện đó. Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng thở ra, lại vì phỏng đoán của chính mình mà đỏ hồng hai má. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống ăn cơm.

Buổi tối, Tô Mộc Vũ tiếp tục đọc sách.

Những thứ cô muốn học thật sự nhiều lắm nhưng năng lực cũng chỉ có nhiều đó thôi.

Mười hai giờ, Tô Mộc Vũ bắt đầu buồn ngủ, mí mắt muốn nhíu lại nhưng cô không ngừng khuyên răn chính mình nhất định phải cố lên, không thể ngủ. Ngay lúc đang lim dim, sách đột nhiên bị rút đi.

Tô Mộc Vũ bừng tỉnh, nhìn thấy Phong Kính đứng đằng sau mình “Tôi vừa rồi là đang ngủ?”. Cô có chút cáu giận chán ghét chính mình, sao có thể ngủ được chứ? Còn có rất nhiều thứ chưa học được vào đầu.

Định cầm lại quyển sách, không ngờ Phong Kính lại dùng một tay ném mạnh sách lên ghế salon. Ngay lúc Tô Mộc Vũ đang kinh ngạc, hấn lại cúi người ôm cô ném vào phòng tắm.

Tô Mộc Vũ lập tức hít mạnh một hơi, có chút luống cuống, hấn không phải là muốn ở trong này...

Khóe miệng Phong Kính khẽ nhếch, dưới ánh đèn mờ nhạt hẳn có chút xấu xa lại đầy mỉa mai: “Muốn tôi giúp cô cởi đồ sao?”

Hai má Tô Mộc Vũ ửng hồng, vội vàng lắc đầu, liền giống như con chuột nhựa đã được lên dây cót.

Thấy đã qua nửa tiếng mà Tô Mộc Vũ còn chưa có ra, Phong Kính nhíu mi đẩy cửa đi vào lại thấy cô lại nằm ngủ trong bồn tắm. Nước bên trong đã lạnh, Tô Mộc Vũ vô thức cau mày, hai má vì hơi nước nóng mà hây hây đỏ, dường như vì lạnh mà vòng tay cuộn tròn thân thể lại.

Trên mặt Phong Kính lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, tiến lên ôm cô ra khỏi bồn tắm. Do ngâm mình trong nước nên da thịt Tô Mộc Vũ có vẻ trơn mềm. Lúc chạm phải da thịt cô, hơi thở hẳn đột nhiên tăng tốc.

Da thịt trắng mịn như thế, thân thể có lồi có lõm, còn có trạng thái không chút đề phòng khiến cho bụng dưới hẳn căng thẳng.

Môi của hắn chậm rãi tới gần, dán lên đôi môi anh đào của cô, giống như hấp thu mật hoa ngọt ngào, vòng tay chậm rãi buộc chặt vòng eo của cô, hưởng thụ mỗi xúc cảm trên cơ thể xinh đẹp. Tô Mộc Vũ vô ý thức khẽ rên rỉ mềm mại như con mèo nhỏ.

Nghe thấy tiếng ưm khẽ khàng, ánh mắt hắn đột nhiên sâu sắc, yết hầu phát khô.

Ngay lúc sắp không khống chế được cảm xúc, Phong Kính lại vén khăn tắm che lấy thân thể cô. Hắn không biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì bản thân có thể khống chế được hay không. Hắn lần đầu tin tưởng lời nói của Tiền Phong: Nam nhân là một động vật giống đực.

Hắn ôm nữ nhân vẫn còn ngủ say trong lòng trở về phòng.

Vô tình nhìn thấy trong sọt rác là những mảnh giấy dính tơ máu rất nhỏ thì hơi hơi nhíu mày.

23. Chương 23: Kiều Na Khiêu Khích

Tô Mộc Vũ là người đầu tiên đến lớp, những sinh viên khác vẫn còn chưa đến.

Trước mặt Tô Mộc Vũ là một quyển sách chuyên môn thật dày, trên đó đều đầy áp từ ngữ chuyên môn bằng tiếng Anh. Cô học đã lâu, nhưng những từ vựng này thật khó nhớ hết được, tuổi càng lớn thì trí nhớ cũng càng ngắn lại, dường như là nhớ trước quên sau.

Dạ dày lại đau, đau đến nỗi cô phai bóp chặt bụng mình. Mấy ngày này vì phải đọc sách, thường cô vẫn chỉ cần một gói mì ăn liền trung nước sôi thì xem như thay thế cơm trưa, mà mỗi ngày cũng chỉ còn sáu tiếng để ngủ càng khiến dạ dày thêm không thể thích ứng.

Tô Mộc Vũ thật giận chính mình, nếu không phải dựa vào thân phận của Phong Kính, cô làm sao có thể có mặt ở nơi này? Tô Mộc Vũ, mày thật bất tài!

Hắn là Ethan Fong, là đối tượng khiến cho người trong giới gossip tôn sùng, chỉ cần được hắn để ý, giá trị con người lập tức tăng lên gấp trăm lần như là một bước lên mây. Nhưng giờ này khắc này, cô tự ngẫm thật sâu, ở trước mặt hắn, cô chỉ nhỏ bé như một con kiến.

Một cô gái trẻ trung bộ quần áo thời trang đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tô Mộc Vũ, nói: “Xin chào, em là Kiều Na, chị tên gì?”

Trong giọng nói không thể che hết vẻ kiêu kỳ ngạo mạn. Cô ấy là sinh viên mới, diện mạo lại xinh đẹp, đương nhiên được rất nhiều người theo đuổi.

Kiều Na âm thầm đánh giá Tô Mộc Vũ, thật muốn chế giễu. Một người phụ nữ lớn tuổi như thế mà còn được phân đến lớp này học, nhìn liền biết không phải là người đặc sắc.

Tô Mộc Vũ làm sao không phát hiện được hết hàm ý trong ánh mắt cô ta, chỉ thản nhiên trả lời: “Tô Mộc Vũ”

Không đợi nghe xong tên của cô, Kiều Na đã kinh ngạc nhìn quần áo trên người cô mà nói: “Quần áo chị đang mặc là của Dior sao? Là đồ giả à?” Bộ quần áo này là thiết kế mới nhất của năm, cô ta từng nhìn thấy trên tạp chí. Bộ này biết bao cô gái mong muốn có được nha.

Tô Mộc Vũ không để ý, chỉ cười cười gật đầu nói: “Giả”

Kiều Na hừ một tiếng, thâm suy đoán.

Khi đi học, Kiều Na nhìn chằm chằm vào Tô Mộc Vũ, híp mắt đoán xem cô rốt cuộc có lai lịch như thế nào. Tô Mộc Vũ đến đây chỉ vào ngày mà danh tiếng đã truyền đi rất xa, người nào cũng biết một mỹ nữ mới đến trung tâm đào tạo nghệ nhân gốm sứ, thậm chí còn có người thuê trẻ con đến vở hỏi thăm tình hình của cô.

Cô ta thật không tin Tô Mộc Vũ có lai lịch đơn giản. Một người bình thường đến không đáng nói, chuyên môn lại không có mà tay chân thì vụng về lúng túng, thế nhưng có thể nửa đường được vào nơi đây học tập, thật không phải là chuyện cười à?

Một cô gái trẻ bên cạnh đẩy đẩy cánh tay cô ta nói: “Kiều Na, cậu biết chưa? Hôm trước mình nhìn thấy cô ta...” Cô gái hướng về phía Tô Mộc Vũ bĩu môi “... được một chiếc xe đắt tiền rước đi, ít nhất cũng mấy trăm vạn đó. Ôi chao!”

Kiều Na cười lạnh một tiếng... thì ra là thế!

Sau khi tan học, tốp năm tốp ba trong lớp tụm lại một chỗ thảo luận xem nên đi đâu ăn cái gì, hoặc là bàn chuyện đi dạo phố. Không ai muốn đến bắt chuyện với Tô Mộc Vũ, bọn họ căn bản là bài xích cô. Nam sinh vốn dĩ cũng không có coi thường cô nhưng vì ngại đội ngũ nữ sinh trong lớp nên vẫn là không đến bắt chuyện.

Tô Mộc Vũ cất bút viết vào giấy, khe thở dài. Tối nay sợ rằng lại phải thức khuya, mấy thứ này, cô căn bản đều nghe không hiểu.

Kiều Na chặn trước người cô, nói: “Tô Mộc Vũ, làm sao cô vào được lớp bọn tôi? Mỗi ngày cái người đi xe hơi sang trọng đến đưa rước cô là ai?” Sinh viên còn chưa về xung quanh đều vểnh tai, hứng thú vây xem.

Tô Mộc Vũ hơi nhú mi, nói: “Chuyện này có liên quan gì đến cô sao?” Cô không thích thái độ hách dịch của cô ta cùng với những ánh mắt xem thường xung quanh.

Kiều Na nhú mi, nói lớn: “Quan hệ? Tôi cũng không muốn bị người khác nói trung tâm đào tạo nghệ nhân nổi tiếng này có một gái bao”

24. Chương 24: Chủ Nhân Và Thú Cưng

Bạn học xung quanh đều vây lại, rất hứng thú nghị luận to nhỏ.

“Cô tại sao không chịu nói chuyện? Chột dạ sao?” Kiều Na cay nghiệt cười lạnh nói, trong mắt đã tràn ngập khinh thường “Vẫn là do quan hệ mà vào đây, là một nam nhân có tiền cùng chức cao vọng trọng sao?”

Tô Mộc Vũ đứng lên, bình tĩnh nhìn cô ta hỏi: “Cô thật muốn biết? Vậy tại sao không đi hỏi viện trưởng?”

Nói xong, cầm lấy cặp đi ra khỏi phòng học.

Kiều Na ở phía sau giận đến vẻ mặt xanh tím, luôn có người theo đuổi như cô ta mà lại bị sỉ nhục như vậy, cô ta phẫn hận cắn răng: “Tô Mộc Vũ, cô có bản lĩnh thì đấu với tôi. Nếu cô có thể làm ra tác phẩm xuất sắc hơn tôi, tôi lập tức rời khỏi trung tâm!”

Cô ta dám nói như vậy đương nhiên là có nắm chắc. Cô ta biết tác phẩm của mình có lẽ không phải là thứ tuyệt nhất nhưng nếu đem ra so với Tô Mộc Vũ thì khẳng định bỏ xa.

Tô Mộc Vũ cũng không để ý gì tới, lập tức đi ra cổng trường. Ngược lại khiến Kiều Na tưởng tượng mình là một đấu thủ bị bỏ rơi trên võ đài, đơn thân độc đấu, tức giận đến nổi trận lôi đình.

Tô Mộc Vũ nghe phía sau có người xì xào bàn tán.

“Cậu xem, trên người cô ta là quần áo và giày hiệu Dior mới nhất đấy! Nói không chừng thật sự là có người bao nuôi”

“Khuôn mặt cô ta xem ra cũng chỉ có chút nhan sắc, ai mà muốn chứ?”

“Tôi đoán không chừng thì người bao nuôi cô ta chắc là một ông già năm sáu chục tuổi, bụng phệ, xấu xí”

“Không phải chuyện này trên báo vẫn xảy ra nhan nhản sao?”

Tô Mộc Vũ nghe xong chỉ thản nhiên cười cười, những lời này cô sẽ không để ở trong lòng, bọn họ muốn nói liền nói thôi.

Một chiếc Porsche màu lam dừng cổng, bên trong xe một nam nhân anh tuấn trẻ tuổi bước ra, ánh mặt trời sáng lạng, đôi mắt đào hoa chợt lóe, hướng tới cổng trường phát tay.

Nữ sinh trước cổng lập tức hồng hai má, người nam nhân này rất đẹp trai, hơn nữa... Chiếc xe kia rất loá mắt nha!

Ngay cả Kiều Na cũng nhin không được mà nhìn sang, trên mặt tuy rằng còn duy trì vẻ mặt cao ngạo nhưng ánh mắt lại liếc tới.

Nhìn thấy nam nhân anh tuấn kia hướng mình đi tới, Kiều Na quả thực kiêu hãnh cực kỳ, nâng cằm lên, đón nhận những ánh mắt hâm mộ xung quanh. Danh tiếng của cô ta vốn không nhỏ, thường xuyên có nam sinh tỏ tình, thế nhưng cô ta vẫn rất khinh thường. Mà hôm nay, người này cũng đủ để cô ta bỏ xuống dáng vẻ cao ngạo của mình.

Nam nhân kia thế nhưng lại nghiêng người xuyên qua cô ta, ôm lấy bả vai Tô Mộc Vũ. Trong nháy mắt, biểu tình trên mặt Kiều Na quả thực hết sức rục rỏ, thậm chí xung quanh còn có người che miệng cười khê.

Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong nháy nháy, nhỏ giọng bên tai Tô Mộc Vũ nói: “Bảo bối, anh giúp em một kiếp nạn, làm sao báo đáp anh đây nha?” Hiển nhiên, hắn cũng nghe thấy những nghị luận lúc này.

Tô Mộc Vũ hơi nhíu mi, cô không có thói quen đứng gần với nam nhân như vậy, còn có xưng hô ái muội. Mặc dù là bạn của Phong Kính, cô cũng chỉ gặp hắn có một lần không phải sao?

Tiền Phong biết nữ nhân trước mặt này không giống với những cô gái bình thường khác, vươn tay vô tội nói: “Được rồi, anh thừa nhận: núi băng bệ hạ phái nô tài đến đón nương nương”

Xe Tiền Phong đã loá mắt mà tài lái xe của hắn lại càng “loá mắt” hơn, xoay một phát 90 độ khiến cổng trường phải lung lay. Xe chạy đi chỉ để lại một chuỗi dài thanh âm sợ hãi cùng hâm mộ, chỉ có Kiều Na là phần hận cắn chặt răng, xiết chặt nắm tay.

Bị đưa đến một bệnh viện.

Phong Kính dường như chờ đợi có chút không kiên nhẫn, thường nhìn xem đồng hồ.

Tiền Phong huyết sáo, mang người ném qua: “Nhiệm vụ hoàn thành, nô tài cáo lui trước”. Nói xong, hướng Tô Mộc Vũ nháy ánh mắt hoa đào.

Đáng tiếc, không ai cổ vũ.

Tiền Phong ủy khuất vội vàng chạy đi.

Phong Kính cũng không có nói tiếng cảm ơn, nắm lấy cổ tay Tô Mộc Vũ kéo vào trong đưa ột vị bác sĩ Trung y dày dặn kinh nghiệm.

Bác sĩ cẩn thận bắt mạch, sau đó kê ra một đơn thuốc thật dài, phía trên đều là những vị thuốc Đông y, cũng kê sẵn số lần uống mỗi ngày và mỗi lần uống những gì.

Tô Mộc Vũ cho đến tận khi lấy thuốc vẫn còn ngơ ngác ngác, thắc mắc nhìn nam nhân bên cạnh.

Thì ra hắn đang quan tâm đến căn bệnh viêm dạ dày của cô sao?

Phong Kính chú ý đến ánh mắt của cô, có vẻ không kiên nhẫn nói: “Không cần nhìn tôi với ánh mắt này, cho dù là động vật thì nó cũng muốn bản thân mình được khỏe mạnh”

25. Chương 25: Gặp Lại Tiệp Nhân

Tô Mộc Vũ nghe thế liền nghẹn họng, hận không thể cho hắn một cước.

Hắn đem cô xem thành con chuột con mèo sao?

Phong Kính bước thẳng ra khỏi bệnh viện, Tô Mộc Vũ ôm một đồng thuốc đi theo phía sau.

Lúc qua một toà nhà chung cư trong trung tâm thành phố, đôi mắt Tô Mộc Vũ đột nhiên lóe sáng.

Trong toà nhà to lớn đó có một căn nhà mình cùng chồng cũ năm năm chung sống. Bây giờ chắc hẳn cũng đang ở trong đó... cùng với người em gái ruột thịt, mà cô ta chắc cũng đang làm nũng trong lòng anh rể của mình.

Tô Mộc Vũ cười cười, nhưng nụ cười đó lại mang theo nỗi chua xót. Năm năm kia lại trở thành lưỡi dao sắc bén dễ dàng tạo thành một vết thương trong lòng cô, làm sao có thể nói hết liên hết được.

Phong Kính đột nhiên ra lệnh: “Dừng xe”

Tô Mộc Vũ kinh ngạc quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Phong Kính chỉ vào cửa hàng Cartier nổi tiếng bên đường, nói: “Dừng lại ở đó”

“Xin chào, xin hỏi anh cùng bạn gái muốn mua thứ gì?” Cô nhân viên mỉm cười chân thành, hiển nhiên là xem Tô Mộc Vũ bên cạnh Phong Kính là bạn gái hắn.

Trên mặt Tô Mộc Vũ có chút xấu hổ, há miệng thở dốc, chần chờ, nhưng cuối cùng cũng không có giải thích.

Phong Kính nhìn lướt qua những thứ trang sức hoa lệ trên quầy, tất cả sáng loáng đến hoa cả mắt, hắn có chút khó chịu: “Không cần rườm rà như vậy, đơn giản một chút”

Nhân viên nhìn quần áo trên người hắn một chút, sự kinh ngạc nho nhỏ trong lòng nhẹ biến mất, nụ cười hoàn mỹ lập tức xuất hiện. Ngay sau đó lấy ra một số trang sức đơn giản hơn, nói: “Đây là những món trang sức mới đưa ra thị trường ngày hôm qua, hi vọng anh chị sẽ thích”

Trong số ấy, có một chiếc cũng rất bình thường, không nổi bật lắm lại bị Phong Kính chọn trúng.

“Tiên sinh, anh quả là có con mắt tinh tường, chiếc vòng cổ này là tác phẩm cuối cùng của nhà thiết kế bậc thầy Romon trước khi rời cõi đời, ông ấy đã dùng hết năm năm cuối đời để làm ra nó. Ý nghĩa của chiếc vòng cổ này là: Tình yêu nằm ở trong tim”

Một chiếc vòng cổ bằng vàng xen lẫn bạch kim nhìn thì có vẻ rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ một chút sẽ thấy phía trong đường nối là một loạt mười hai viên kim cương màu hồng phấn sáng lấp lánh như mười hai vì tinh tú lặng lẽ bảo vệ lấy bầu trời đêm.

Chiếc vòng này đơn giản nhưng lại đơn giản mức hoàn mỹ, giống như chiếc vỏ cứng thô ráp hé lộ ra vẻ đẹp tình yêu bên trong. Vẻ đẹp đó khiến cho người ta chịu không nổi đành phải rơi vào vào ma thuật của nó, rung động vì nó, khuyên đảo vì nó.

Tô Mộc Vũ bị nó hấp dẫn. Chiếc vòng cổ này tượng trưng cho tham vọng yêu thương của một người con gái.

“Cái đó” Phong Kính trực tiếp ký lên tấm chỉ phiếu cho nhân viên bán hàng, cô ta cười đến ngoác cả miệng.

Phong Kính nhận được điện thoại, liền một mình ra ngoài nghe.

Tô Mộc Vũ đứng trước quầy chờ nhân viên hoàn thành giấy tờ. Lúc này, một đôi nam nữ ôm ấp thân mật đi vào.

Tô Mộc Vũ dựa vào lòng anh rể mình, khẽ làm nũng nói: “Anh rể, em ở với anh lâu như vậy mà anh còn chưa có tặng em chiếc vòng cổ nào cả”

Tần Nghị Hằng sủng nịch nói: “Được, Tiểu Tình của anh muốn gì liền được cái đó”. Người đàn ông đối với sự làm nũng của cô gái đều rất hưởng thụ.

Hai người ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Tô Mộc Vũ liền thay đổi sắc mặt. Tô Mộc Vũ cũng thế, giống như đang đứng trên một toà nhà cao tầng bị người khác đẩy xuống. Cả người đều là mồ hôi lạnh.

Nhận lấy giấy tờ trong tay nhân viên bán hàng, Tô Mộc Vũ không nói hai lời liền nhanh chóng quay lưng rời khỏi.

Tô Mộc Tình hừ lạnh một tiếng, cô ta không nghĩ tới gã tình nhân chị gái mình câu được cũng có chút tiền bạc. Đôi mắt chợt lóe tinh quang, ra vẻ cao hứng giữ chặt cánh tay Tô Mộc Vũ nói: “Chị, sao chị cũng ở đây? Lâu rồi cũng không chịu gọi điện thoại cho em, em cứ tưởng chị đã chết rồi ấy chứ”

Nhìn thấy quần áo trên người Tô Mộc Vũ thì cô ta âm thầm cắn chặt răng đầy ghen tị.

Trong lòng càng phần hận thì mặt ngoài lại càng ra vẻ nhu thuận đáng yêu. Nhìn đến chiếc vòng cổ trong tay Tô Mộc Vũ liền cầm lấy ngắm nghía, nói: “Chị, chiếc vòng cổ này sao lại nhỏ như thế? Nhìn có chút...”

Cô ta ra vẻ thương hại, nói: “Bao nhiêu tiền vậy? Em cũng muốn mua một cái giống thế này tặng cho chị, phòng hờ sau này không cẩn thận đánh mất thì còn có cái khác thế vào. Anh rể, anh có đồng ý không?”

Tần Nghị Hằng ôn nhu nói: “Không phải anh đã nói, em muốn cái gì đều được cả sao”

Nhìn thấy mặt Tô Mộc Vũ càng lúc càng trắng bệch, trong lòng hần càng lúc càng thấy sáng khoái.

Hần chính là như vậy, thật muốn khiến cô sống được mà chết cũng không xong, khiến cô mất hết mặt mũi mới cảm thấy vui vẻ được. Cô không phải đã ly hôn với hần rồi sao? Cô càng đau thì hần lại càng cao hứng.

“Cái này bao nhiêu?” Tô Mộc Tình liếc nhìn nhân viên bán hàng, lập tức nói.

Nhân viên bán hàng đánh giá cô ta, trong lòng khinh thường, nhưng vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp: “Dạ là một trăm hai mươi vạn”

Tô Mộc Tình ngây ngẩn cả người, chỉ một chiếc vòng đeo cổ bất hiển sơn bất lộ thủy (1) lại hơn một trăm vạn sao? Chị cô ta sao lại có thể có tiền mua những thứ mắc tiền như thế sao? Kỳ thật cô ta vốn dĩ không biết chiếc vòng này rất đặc biệt.

Nhưng... cô ta đã phóng lao, nếu không theo lao thì thật mất thể diện, đến lúc đó cô ta từng mong đặt chân vào nơi này. Tô Mộc Tình hung hăng cắn răng nói: “Mua!”. Coi như táng gia bại sản, cô ta cũng không muốn thấp hơn chị gái mình dù chỉ một chút.

Nhân viên bán hàng hơi cúi người, nói: “Thật có lỗi, vòng cổ này trên thế giới chỉ có mười hai chiếc, tìm người có duyên. Cửa hàng của chúng tôi may mắn có một chiếc đã được Tô tiểu thư mua rồi”

Mấy nhân viên bán hàng bên cạnh nhin không được cúi đầu bật cười. Loại phụ nữ như vậy bọn họ đã thấy rất nhiều, ý vào bản thân tuổi trẻ xinh đẹp cùng đàn ông có tiền bên cạnh, còn không biết nhìn xem mình là ai, còn không phải là một con hồ ly tinh sao?

26. Chương 26: Lại So Chiêu.

Tô Mộc Tình tức đến mức sắc mặt hết trắng lại chuyển sang xanh, rồi lại lại chuyển từ xanh sang trắng, thế nhưng vẫn còn miễn cưỡng duy trì nụ cười ngọt ngào nói: “Chị, thật vất vả chị em chúng ta mới gặp nhau một lần, không bằng cùng nhau đi uống trà đi?”

Tô Mộc Vũ lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của cô ta quả thực rất muốn bật cười, hất cánh tay cô ta ra mới nói: “Tô Mộc Tình, tôi hình như đã từng nói với cô chúng ta không còn là chị em nữa rồi mà, những chuyện cô làm với tôi chắc hẳn cô cũng phải biết kết quả của nó chứ”

Tô Mộc Tình bị đẩy ra, ánh mắt đỏ lên, nước mắt dường như muốn rơi xuống, quay đầu vùi thật sâu vào ngực Tần Nghị Hằng, hai vai run lên một cái tỏ vẻ bản thân mình chịu rất nhiều ủy khuất, giống như Tô Mộc Vũ ở đây cướp lấy người đàn ông của cô ta.

Tần Nghị Hằng phát hỏa: “Tô Mộc Vũ, cô đừng có mà khinh thường Tiểu Tình. Ở trong mắt tôi, cô so với cô ấy còn hạ đẳng hơn rất nhiều. Ít nhất Tiểu Tình muốn cái gì liền tranh thủ có được thứ đó, còn cô thì sao? Phản bội chồng thì không thừa nhận, còn giả bộ cái gì mà thanh cao, vô tội?”

Bị hai người bọn họ chà đạp, sắc mặt Tô Mộc Vũ trở nên trắng bệch.

Cô đã từng gặp qua lũ người không biết xấu hổ nhưng những người không biết xấu hổ đến như vậy thì chưa từng.

Trên vai đột nhiên bị một lực nhẹ đè xuống, Phong Kính đi tới thân mật ôm lấy bả vai Tô Mộc Vũ, con người thân thiện, khóe miệng lại nhếch lên một đường cong khó lường.

Nụ cười này, Tô Mộc Tình ngẩn người, Tần Nghị Hằng cũng sửng sốt.

Phong Kính híp lại mắt, thế nhưng cười ra tiếng, ôm lấy thắt lưng Tô Mộc Vũ nói: “Bảo bối, nếu Tần tổng đã mời, vậy thì đi uống một chén trà giải nhiệt đi”

Tô Mộc Vũ nghĩ rằng hắn sẽ đưa cô rời khỏi đây, lại không nghĩ rằng hắn sẽ nói như vậy. Cô cắn răng quật cường đứng lại nhưng vẫn bị Phong Kính mạnh mẽ lôi đi.

Bên trong một phòng trà tao nhã, ánh đèn mờ ảo, tiếng đàn mơ hồ cùng hương trà xông lên tận mũi, những thứ đó tạo ra một không khí hờ hững, an tĩnh. Tô Mộc Tình hạnh phúc rúc vào trong lòng Tần Nghị Hằng, ánh mắt quẩn lấy nhau không muốn xa rời.

Tô Mộc Tình cười tươi nói: “Chị, em cùng anh rẽ đang dự định chuyển nhà. Căn nhà kia dù sao ở cũng đã năm năm rồi, cũng đã hơi cũ. Chờ đến khi bọn em làm tân gia, chị nhất định phải đến uống rượu ăn mừng đó”

Làm sao mà Tô Mộc Vũ lại không nghe thấy vẻ trào phúng trong lời nói của cô ta chứ. Cô chính là ngôi nhà cũ, dùng xong liền thay đổi.

Cô ta làm sao có thể vô sỉ đến như vậy chứ?

Cô gắt gao nắm chặt ngón tay, đầu ngón tay cũng vì thế mà trắng bệch.

Đầu ngón tay của Phong Kính khẽ khàng vuốt ve vành tai Tô Mộc Vũ, từ từ dịch chuyển xuống phía dưới, xẹt qua cần cổ trắng nõn của cô, hành động thân mật mà ái muội như vậy khiến vành tai Tô Mộc Vũ hơi đỏ lên.

Đối diện, ánh mắt Tần Nghị Hằng phát lạnh.

Phong Kính cũng không để ý, nghiêng đầu dựa vào sát hơn, từ từ gần sát tai của cô, giọng nói trầm thấp của hắn nhẹ nhàng vang lên, mang theo ý cười lại có chút ác ý:

“Bây giờ cầm chén trà của cô lên hất vào mặt cô ta”

Tô Mộc Vũ cả kinh, hắn nói cái gì?

“Hất đi” Thanh âm của Phong Kính bị ép rất thấp, rất nặng. Ánh mắt hắn lạnh lùng, tản ra một loại khí chất cường đại khiến cho người ta sợ hãi.

Tô Mộc Vũ bị hù dọa, bàn tay hơi run nâng chén trà nóng hất mạnh vào Tô Mộc Tình.

Tô Mộc Tình vội đứng lên nhưng vẫn không kịp tránh, hơn phân nửa chén trà đã bị tạt vào trên mặt cô ta. Cô ta nhất thời chật vật không chịu nổi, lớp trang điểm vốn dĩ tinh xảo nhanh chóng bị lấm lem.

“A!” Tô Mộc Tình theo bản năng hét ầm lên.

Tần Nghị Hằng cũng trợn mắt hét: “Tô Mộc Vũ!”. Một chén trà này bị tạt không phải một mình Tô Mộc Tình nhận lấy mà ngay cả mặt của hắn cũng bị hung hăng hất vào.

Người chung quanh nghe thấy âm thanh lớn như vậy, ánh mắt toàn bộ đều hướng về phía này.

Tô Mộc Tình lập tức xấu hổ, ủy khuất khóc lên: “Chị! chị rốt cuộc bắt mãi với em chuyện gì? Em có chỗ nào có lỗi với chị sao?” Từng giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, giống như một nữ diễn viên ủy khuất vô tội. Cô nhìn nhìn về phía Tần Nghị Hằng cầu xin giúp đỡ: “Anh rể...”

Một tiếng anh rể này khiến đám người náo nhiệt xung quanh lập tức hiểu rõ, có mấy người phụ nữ còn cúi đầu nói thầm: “Bây giờ, tiểu tam ngay cả anh rể cũng dám câu dẫn, còn cùng vợ cả hô chị xưng em. Làm sao còn có mặt mũi ngồi ở đây nhỉ? Thật không biết xấu hổ...”

Sắc mặt Tô Mộc Tình nháy mắt khó coi gấp trăm lần, cô ta vừa rồi theo bản năng gọi anh rể, danh xưng gọi năm năm này đã quen thuộc nhất thời bị chén trà của Tô Mộc Vũ làm quên mất.

Phong Kính thản nhiên cười, nhẹ vuốt cằm của Tô Mộc Vũ, ở trên gương mặt của cô khẽ đặt một nụ hôn nhẹ: “Bảo bối, người ta dâng má trái đến đây thì em cùng má phải đánh tới đi”

Tâm Tô Mộc Vũ bỗng dưng cảm thấy ấm áp, thì ra hấn kéo chính cô đến đây là muốn giúp cô khiến đôi cầu nam nữ này chịu nhục nhã.

Phong Kính không thèm để ý mọi người, kéo tay Tô Mộc Vũ tiêu sái đi ra ngoài.

Phía sau, Tần Nghị Hằng nắm chặt nắm tay, đẩy mạnh chiếc bàn, cười lạnh nói: “Giày rách tôi dùng năm năm, không ngờ anh lại tiếp tục nhặt về dùng, thật đúng là không câu nệ tiểu tiết nha”

Lời nói ác độc trong lúc nhiều người nhìn khiến thân hình Tô Mộc Vũ run lên, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch dường như đứng không vững, bàn tay mạnh mẽ bên cạnh đứng lúc đỡ lấy.

Mặt Phong Kính không có bất kỳ biểu cảm nào nhưng mà con ngươi híp lại tỏ rõ hiện giờ tâm tình hẳn không tốt.

Lửa giận của hấn, không phải ai cũng có thể chống lại.

Đôi mắt hấn lạnh như băng, nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười, nghiêng đầu nói: “Bảo bối, khăn tay em dùng năm năm vừa bẩn vừa thối, không nghĩ tới còn có người nhặt về làm bảo vật. Đúng là đàn ông thuộc dạng gì liền xứng với đàn bà dạng đó”

Nói xong, vẫn không quan tâm nét mặt xanh mét của hai người phía sau, kéo Tô Mộc Vũ nghênh ngang rời đi.

Những cô gái xem náo nhiệt xung quanh nhin không được nhỏ giọng hét ầm lên: “Thật đẹp trai!”, “Anh hùng cứu mỹ nhân”,...

Còn lại hai người Tô Mộc Tình cùng Tần Nghị Hằng, bị những người đứng xem chỉ trỏ.

“Hai người kia trời sinh ti tiện nhau nhau, bị mắng là đáng đời”

“Cậu xem, nói không chừng cái chị đi bên cạnh anh chàng đẹp trai lúc này là người chị vứt bỏ chồng cũ, như vậy lại tốt hơn đấy.....”

Tần Nghị Hằng xanh mặt, một cước đá lật chiếc bàn trước mặt.

Chén trà cùng dụng cụ pha trà trên bàn đều bị bể nát.

27. Chương 27: Thay Đổi... Lặng Lẽ Diễn Ra

Trên xe, Tô Mộc Vũ vẫn mệt mỏi.

Cô không biết tại sao thế giới này lại đột nhiên thu nhỏ lại, làm sao ở đâu cũng đều có thể gặp người mình không muốn gặp vậy?

Có phải chỉ cần cô còn ở trong thành phố này một ngày, bọn họ liền không buông tha cho cô?

Phong Kính dựa lưng vào ghế, đột nhiên nhớ tới điều gì liền nói: “Đi siêu thị”

Đi siêu thị làm gì? Tô Mộc Vũ khó hiểu nhìn hắn.

Xe quay đầu tiến vào bãi đỗ xe của một toà thương mại cao cấp, Phong Kính lôi kéo Tô Mộc Vũ vào thang máy.

Nhìn hàng hoá đa dạng muôn hình vạn trạng, Phong Kính nhíu mày, có chút không kiên nhẫn. Thân hình cao lớn anh tuấn đứng trước những quầy hàng giành cho phụ nữ trong siêu thị... quả thực có không hợp.

Phong Kính chưa bao giờ tự mình đến siêu thị, khó trách lộ ra vẻ mặt như thế.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy bộ dạng nhíu mày của hắn, giống như một vẻ mặt của cậu bé mất kiên nhẫn khi bị bắt cùng mẹ đi dạo phố, cô nhin không được cúi đầu nở nụ cười.

Phong Kính nhìn thấy một loạt cà chua, nhìn tới nhìn lui đến mím chặt khóe miệng, sau đó liền chọn những trái có màu đỏ thẫm đẹp nhất.

Tô Mộc Vũ vội ngăn lại, nói: “Cái này không được. Muốn mua cà chua thì phải chọn những quả có da hồng hồng điểm chút xanh, như vậy vừa chua lại vừa ngọt, ăn sẽ ngon hơn”

“Cá phải lựa những con có mang màu đỏ tươi, vậy phải vậy. Những con như thế mới còn tươi, mùi vị thơm ngon...”

Tô Mộc Vũ vừa đi vừa chọn lựa những bó rau xanh tốt, lại vừa giải thích cách chọn lựa thực phẩm.

Biểu tình trên mặt có chút vui vẻ, mang theo nụ cười lơ đãng, giống như ánh sáng ban mai, cả khuôn mặt đều tỏa sáng.

Phong Kính đi phía sau phụ cô đẩy xe hàng, ánh mắt lơ đãng dừng trên khuôn mặt cô, khóe miệng nhẹ gợn lên một đường cong không rõ ràng, trong đôi mắt xuất hiện nét cười thần nhiên.

Xách theo hai túi thực phẩm về nhà, Tô Mộc Vũ lật đật lao đầu vào bếp.

Rửa đồ, thái rau, xào rau, Tô Mộc Vũ bận bịu một lúc lâu mới đột nhiên phát hiện người đàn ông kia không thấy đâu.

Cô nhớ lại bộ dạng Phong Kính cau mày khi lựa chọn cà chua, nhin không được lại mỉm cười một chút.

Buổi tối lúc ngủ, hắn lại đem Tô Mộc Vũ làm cái gối ôm mà ôm chặt vào trong ngực. Tiếng hít thở đều đều của hắn từ trên đỉnh đầu truyền xuống, từng hơi từng hơi chầm chậm vang lên bên tai cô, cũng đồng thời đánh vào trong trái tim cô.

Trong bóng đêm, cô nhẹ nhàng nắm lấy chiếc vòng cổ trước ngực, do nhiệt độ cơ thể mà nó có chút ấm ấm. Ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc mặt dây chuyền, mười hai viên kim cương xinh đẹp chiếu ánh sáng li ti trong bóng tối, cho dù có là bóng tối cũng không thể che khuất đi ánh sáng của nó.

Một thứ gì đó... theo ánh sáng kia chiếu rọi vào trái tim cô.

Tô Mộc Vũ hết giờ lên lớp, đang lúc nghĩ xem hôm nay sẽ nấu món gì.

Phong Kính là một người cực kì kén chọn, một khi không hợp khẩu vị thì một chút cũng không chịu động đũa, giống như một đứa trẻ khó tính. Sợ rằng không ai dám nghĩ đến một người đàn ông cao lớn, đẹp trai, khí thế bức người như EthanFong lại còn một mặt như vậy.

Nhớ tới bộ dạng nhíu mày của hắn, Tô Mộc Vũ hơi nhếch khóe môi.

Lúc chuẩn bị đi về, Kiều Na đến trước mặt cô, lạnh lùng hừ một tiếng, trào phúng nói: “Này, bông hoa của trung tâm đào tạo nghệ nhân chúng ta mới mua vòng cổ nha, lại là của mấy gã tình nhân tặng cho à?”

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cô bé đó, không thềm để ý chỉ cười một chút.

Một đứa nhỏ mới mười tám mười chín tuổi, chưa nếm trải mùi đời, chưa bao giờ biết trên đời này hiểm ác cùng gian nan là bao nhiêu, cho nên cô cũng không trách Kiều Na.

Nhếch miệng cười nhẹ lại khiến Kiều Na hoàn toàn tức giận: “Tô Mộc Vũ, đừng tưởng rằng cô luôn giả câm giả điếc sẽ không có chuyện gì, tôi nhất định sẽ đem con người thật của cô ọi người thấy. Người như cô, không xứng có mặt ở nơi này”

Có lẽ là vì sự bàng quang của Tô Mộc Vũ, có lẽ là do lần trước Tiền Phong sỉ nhục cô ta , và cũng có lẽ là vì sự ganh tị của cô ta nên Kiều Na vốn thanh cao lại hoàn toàn biến thành cay độc như vậy trước mặt cô.

28. Chương 28: Cậu Bạn Xương Sườn.

Mọi người đều vây xem cuộc chiến tranh giữa hai người phụ nữ.

“Kiều Na, cậu đừng có hung hăng với người khác nữa” Chu Hiểu Đồng luôn trầm mặc trong lớp nhin không được đứng ra bênh vực kẻ yếu.

Tô Mộc Vũ kéo cô ấy lại, nở một nụ cười cảm kích, vì... trong lớp này, Chu Hiểu Đồng là người gần gũi với Tô Mộc Vũ nhất. Đối với hành động bênh vực của cô ấy, Tô Mộc Vũ rất cảm kích nhưng chính cô cũng không muốn làm lớn chuyện. Dù sao, cơ hội học tập này đối với cô mà nói, rất khó có được.

Kiều Na liếc mắt một cái, chuyển mũi súng về phía khác: “Chu Hiểu Đồng, hình như tôi có nghe nói cô là nhân viên làm trong quán bar, có khi nào cũng được nâng đỡ đến đây học không? Dựa vào gốc đại thụ hóng gió sẽ rất mát mẻ, nhưng cậu cũng nên kiểm chế một chút, cẩn thận cây không trụ vững mà đem mình bị đè bẹp đấy!”

Nếu không phải Tô Mộc Vũ ngăn cản thì Chu Hiểu Đồng đã nhảy vào giáng cho Kiều Na một bạt tai rồi.

Cổng trường.

Một chiếc Mercedes-Benz màu đen xa hoa dừng ở bên kia, điều tuyệt vời không phải là chiếc xe mà chính là người đàn ông dựa vào cửa xe.

Một thân áo sơmi màu đen nhưng tơ, trên cánh tay phủ một chiếc áo khoác màu xám bạc, hai chân tao nhã đan chéo vào nhau, vài sợi tóc màu đen nằm yên vị trên trán, ánh mắt mê người một chút không kiên nhẫn, dáng vẻ hào sảng, cảm nhẹ nhàng nâng lên, vẻ hoàn mỹ dưới ánh mặt trời dường như xoá đi vài phần sắc bén, tăng thêm vài tia dịu dàng.

Xe đắt tiền cùng người đàn ông đẹp trai, quả thực khiến cho người người chói mắt.

Một đoàn nữ sinh kích động đứng bên kia.

“A... Anh chàng kia thật đẹp trai nha, có phải là ngôi sao không? Trời ạ! Tôi muốn té xỉu, so với anh chàng hoa đào hôm trước còn đẹp trai hơn”

“Trời! Lần này lại là chờ ai đây? Đàn ông đẹp trai như vậy, vì sao lại không tới lượt tôi chứ? Tôi không phục, tôi muốn đầu thai lại, muốn trở thành một đại mỹ nữ!”

Tô Mộc Vũ cùng Chu Hiểu Đồng chia tay, nhìn qua chính là quang cảnh như vậy.

Phong Kính?!

Thông thường đều là Tiểu Hàn tới đón cô, hôm nay hẳn làm sao lại...

Không biết sao, trong lòng bỗng dưng sinh ra một chút lo lắng, Tô Mộc Vũ đang định bước qua thì...

Đột nhiên, một nam sinh ôm một bó hoa hồng trong tay nhảy ra, sắc mặt đỏ bừng nói: “Chào bạn! Mình là sinh viên năm ba hệ IT Phục... Phục... Phục Triễn Bằng. Mình... mình... mình ngưỡng mộ bạn đã lâu rồi, xin bạn cho... ình một cơ hội theo đuổi, được không?” Một chữ lặp lại đến ba lần, dường như trời sinh đã bị cà lăm.

Tô Mộc Vũ kinh ngạc giương to đôi mắt.

Bên kia, ánh mắt Phong Kính đảo qua, con ngươi đen bóng hơi nheo lại.

Nam sinh nghĩ Tô Mộc Vũ không trả lời là muốn cự tuyệt, lập tức nhích lại gần hơn nói: “Mình... mình... mình thật sự rất vui, rất... rất thích... bạn... xin bạn nhận lời... theo đuổi của mình... được không?” Gương mặt đầy tan nhang của cậu ta giống như sao đầy trời trải rộng gương mặt tái nhợt, ảm đạm như trăm năm không thấy ánh mặt trời, thân thể gầy gò giống như chỉ có xương sườn.

“Thật xin lỗi, mình...” Tô Mộc Vũ cũng không biết nói cái gì, mới vừa muốn cự tuyệt thì...

Cậu bạn xương sườn kia đột nhiên bỏ nhào qua, muốn nắm lấy tay cô.

Tô Mộc Vũ vội rút tay về, theo bản năng nhìn về hướng Phong Kính. Mặt hắn không chút thay đổi, con ngươi lại nặng nề, làm như không hề gì.

Đám người Kiều Na cũng đang xem náo nhiệt, cười nhạo nói: “Cô hãy nhận lời người ta đi, nghệ nhân với người đàn ông yếu ớt, thật rất xứng nha” Trong tiếng cười đã tràn ngập sự nham hiểm. Cô ta chính là muốn Tô Mộc Vũ phải mất mặt trước mọi người, nhất là trước mặt người đàn ông đẹp trai kia.

Nam nhân ôm yếu mặt đỏ lên, gương mặt đầy tang nhang ngược lại càng khó nhìn, ngây ngô cười nói: “Bạn Tô... bạn đồng ý với mình đi... nha nha”

Nói xong liền đột nhiên bỏ nhào qua, cố chấp muốn hôn Tô Mộc Vũ.

“Cậu làm cái gì vậy?” Tô Mộc Vũ cho dù có muốn tiếp tục trấn định nhưng lúc này cũng bị kích động.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện một cước đá văng cậu bạn kia

Còn chưa để Tô Mộc Vũ giải thích gì, Phong Kính đã một phen nắm tay cô đi.

Cậu yếu ớt kia bị đập một phát, hung dữ chửi vài câu thô tục muốn tiến lên liều mạng, nhưng khi Phong Kính đảo ánh mắt lạnh như băng qua liền khiến hắn sợ tới mức nuốt nước miếng, lảo đảo chạy đi.

Phong Kính hừ lạnh một tiếng, biểu tình lạnh lùng kéo cô vào trong xe.

Cổng trường học, vốn vẫn còn cười nhạo bao nuôi Tô Mộc Vũ là một ông lão bảy tám chục tuổi, hiện tại lại há to miệng đầy sợ hãi.

“Thì ra, đây mới là bạn trai Tô Mộc Vũ. Đẹp trai như vậy, lại giàu có nữa, đúng là hàng chất lượng cao nha”

“Trời ạ! Căn bản không phải là ông già bụng bự. Làm sao lại vừa trẻ lại vừa đẹp trai như vậy nha? Thật hâm mộ a!!!”

Tâm tình vốn dĩ đang muốn xem náo nhiệt của Kiều Na giờ phút này lại nồng đậm ghen tị cùng gương mặt tức giận đến méo mó.

Dựa vào cái gì mà mọi chuyện tốt khắp thiên hạ đều bị Tô Mộc Vũ chiếm lấy hết vậy?

29. Chương 29: Đừng Có Nghĩ Rằng Mình Rất Quan Trọng

rong xe, lái xe Tiểu Hàn có vẻ chịu áp lực rất lớn.

Phong tiên sinh hôm nay đột nhiên nổi hứng, nói muốn chờ Tô tiểu thư tan học, nhưng bây giờ... Ô ô, núi băng của Phong tiên sinh tỏa ra hơi lạnh thật đáng sợ...

Từ khi lên xe, Phong Kính không hề nói một câu, hai chân đan chéo ngồi ở trong xe, hai đôi mắt khép hờ, tỏ vẻ lãnh đạm vô tình, toàn thân tỏa ra hơi thở cự tuyệt người ngoài, loại hơi thở này có thể tỏa xa đến ngàn dặm chứ không ít.

Tô Mộc Vũ không biết mình vì sao phải giải thích nhưng vẫn là nhịn không được nói: “Cậu nam sinh kia... tôi không quen”

Phong Kính nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Có quen hay không cũng không liên quan đến tôi, muốn quen biết ai thì đó là chuyện của cô, không cần giải thích với tôi làm gì”. Thanh âm mang chút trào phúng xen lẫn tức giận đến hần cũng không thể nào phát hiện ra.

Tô Mộc Vũ sững sốt.

“Chỉ cần cô nhớ rõ quy tắc trong cuộc giao dịch của chúng ta: Nhớ kỹ bốn phận của cô”

Thanh âm vẫn trầm như thế, vẫn dễ nghe như thế, nhưng những lời này lại như chậu nước lạnh giội thẳng vào người Tô Mộc Vũ, khiến cô vốn dĩ đã thấp thỏm lo lắng hiện tại hoàn toàn đông cứng.

Tô Mộc Vũ không biết mình đã mở miệng như thế nào, chỉ nhẹ nhàng nói: “Tôi hiểu”. Lòng mi có chút run rẩy.

Thế nào mà đột nhiên... có chút lạnh?

Cả đêm, Phong Kính đều ở phòng làm việc, đó là cấm địa của hần, không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào. Đến tận mười hai giờ, lúc Tô Mộc Vũ chờ đến mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi mới cảm thấy một cổ ấm áp quen thuộc nằm bên cạnh, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô vào trong lòng.

Nửa mê nửa tỉnh, Tô Mộc Vũ vô ý thức rúc sâu vào lồng ngực hần, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

Đêm khuya im ắng, đột nhiên tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, vang lên chói tai giữa màn đêm yên tĩnh khiến Tô Mộc Vũ đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Vừa định vươn tay với đến thì lại bị Phong Kính đoạt mất, đôi mày hần nhíu lại một cách nghiêm túc.

Phương Thiệu Hoa gấp gấp nói qua điện thoại: “Phong, mau tới đây! Đã xảy ra chuyện!”

Phong Kính một câu cũng không nói, cúp điện thoại, nhanh chóng mặc quần áo, gấp gấp lao ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Tô Mộc Vũ kinh ngạc. Thái độ của hần dường như mất bình tĩnh, có thể khiến hần khác thường như vậy, chẳng lẽ có chuyện rất nghiêm trọng đã xảy ra sao? Cô cũng không phải cố ý dò hỏi tâm tư của hần, thế nhưng vẫn theo bản năng hỏi.

Nhưng, vấn đề đó dường như đã chạm vào giới hạn của hần. Ánh mắt Phong Kính thật đáng sợ, trong mắt chứa đựng sự cảnh cáo, giống như là muốn đóng băng cả người cô. Hần cầm lấy chìa khoá, đóng sầm cửa lại nhưng bất ngờ kẹp chặt vào ngón tay Tô Mộc Vũ.

“A! Đau!” Tô Mộc Vũ bị đau kêu một tiếng, vội vàng rút tay về, gắt gao ôm lấy, ngón tay đau đến phát run.

Bước chân Phong Kính dừng một chút, hai hàng lông mày hơi nhíu, liếc mắt nhìn Tô Mộc Vũ đang ôm lấy ngón tay của mình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng: “Đừng có nghĩ rằng mình rất quan trọng, cũng đừng có mang bản thân mình ra tính kể với người khác”

Cửa đóng lại rầm một tiếng.

Hần... nghĩ cô đang cố ý giả vờ sao? Hần... nghĩ cô muốn giữ chân hần lại sao?

Tô Mộc Vũ nhớ lại ngày mình bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, bây giờ cũng lạnh như đêm đó. Cô đột nhiên run lên một trận.

Trong bóng đêm, Tô Mộc Vũ ngẩn người. Một lúc sau, cô nở nụ cười.

Cô trèo lên giường, kéo mền quấn quanh thân mình như một con nhộng, co ro thành một khối.

Nhắm hai mắt lại, cô muốn ngủ. Thế nhưng đại não lại không muốn như thế, lúc này nó lại rất tỉnh táo. Cả người như một lớp băng mỏng manh trên mặt nước bị người ta giẫm lên, đập nát. Mà cô cuối cùng cũng tỉnh lại khỏi giấc mộng, trong lòng có chút khổ sở.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ. Từ lâu cô đã quen có một hơi ấm bên người, thế nhưng hơi ấm này lại đột nhiên biến mất. Cô phát hiện, mình dường như không thể trở lại như trước kia.

Đêm nay, cô mất ngủ

30. Chương 30: Vệ Nhu Y

Đêm khuya.

Trên đường không có một bóng người, một chiếc ô tô màu đen dường như rất gấp lao đi xé tan màn đêm, giống như một con sư tử hoang dại chồm lên lồng lộn, gào thét.

Tốc độ lao đi giống nhau không muốn sống, chỉ nhìn thấy một bóng đen cùng tiếng động cơ gầm rú

Đến trước cổng viện điều dưỡng ngoại ô thành phố S thì dừng lại, Phương Thiệu Hoa lo lắng đứng ở cửa, lớn tiếng nói: “Nhu Y mất tích. Lúc 5 giờ chiều, y tá có nhìn thấy Nhu Y nhưng sau đó lại không thấy nữa. Viện trưởng phát động cả viện đi tìm đều không thấy”

Cả người hần đầy mồ hôi, áo khoác sớm không biết ở đâu, cổ tay áo sơ mi sần lên sơ sài, toàn bộ đều hoàn toàn không còn hình tượng thường ngày của Phương tổng tài.

Phong Kính từ trong kẽ răng buông ra một câu chữ thề, chạy vào trong viện điều dưỡng nắm lấy cổ áo viện trưởng hét lên: “Cô ấy đi đâu? Ông không có trông coi cô ấy cẩn thận hay sao?”

Y tá chịu trách nhiệm là một cô gái mới hai mươi mốt tuổi, cô ấy sớm bị dọa cho sợ choáng váng, khẽ nấc lên: “Tầm năm giờ chiều này Vệ tiểu thư nói muốn tản bộ, tôi đưa cô ấy ra ngoài... sau đó cô ấy nói...”

“Cô ấy nói cái gì?” Đôi mắt Phong Kính đỏ lên như muốn giết người.

Y tá sợ tới mức run lên, khóc càng dữ dội hơn “Cô ấy bảo muốn ăn trái cây... tôi liền đi vào mang ra... thế nhưng lúc trở lại... đã không thấy cô ấy...”

Y tá chưa từng gặp cảnh tượng đáng sợ như vậy, khóc đến rồi tỉnh rồi mù. Cô ta không chăm sóc bệnh nhân cẩn thận, phải làm sao bây giờ...?

Phong Kính biết có bắt cô ta nói cái gì cũng chẳng còn ý nghĩa liền bỏ mặc y tá quay đi.

“Khu vực gần đây không có bóng người, cơ thể cô ấy lại... cô ấy không có khả năng đi xa, chúng ta tiếp tục tìm kiếm, nhất định có thể tìm ra” Phong Kính tỉnh táo lại, ánh mắt quét một vòng chung quanh nói.

“Viện trưởng phái một nhóm người tìm kiếm xung quanh viện, có thể cô ấy đang ở đâu đó quanh đây. Một nhóm khác theo tôi đến những nhà gần đây tìm”

Nói xong, Phong Kính cùng Phương Thiệu Hoa dẫn theo một nhóm người ra ngoài.

Hai giờ sau, vẫn không tìm được.

Mặt mũi Phong Kính nhúu chặt lại, đột nhiên một bàn tay vỗ vỗ sau lưng hắn.

“Cậu đối với người phụ nữ kia là nghiêm túc sao?” Ánh mắt Phương Thiệu Hoa bình thường vẫn là vẻ bồn chồn nhưng lúc này đây lại có chút nghiêm túc.

Người phụ nữ kia, bọn hắn đều biết là Tô Mộc Vũ.

Phong Kính nhúu chặt chân mày, tạm dừng một giây, sau đó nói: “Cậu nói thử xem?”. Thái độ hờ hững, giống như vấn đề này thật nhảm nhí.

Phương Thiệu Hoa cười rộ lên, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, vỗ vỗ bả vai người anh em nói: “Chỉ cần cậu đừng quên Nhu Y là được” Tuy là cười, nhưng câu nói sau đó lại thật nghiêm túc.

Một nhóm người tìm suốt cả đêm mới nhìn thấy thân hình mỏng manh đứng trên đỉnh núi nhỏ.

Bởi vì gầy gò nên nhìn thật nhỏ bé, khoác một chiếc áo mỏng manh ngồi trên một tảng đá, hai chân cô ấy vung vẩy giữa không trung, tóc dài tung bay theo từng cơn gió. Cảnh đó khiến cho người ta sợ hãi, sợ rằng cô ấy sẽ nhảy xuống ngay lập tức.

Giọng của Phương Thiệu Hoa có chút phát run: “Nhu Y”

Cô gái quay đầu cười nói: “Thiệu Hoa, khụ khụ... Anh đến rồi sao?”

Phương Thiệu Hoa tận lực dùng thanh âm êm ái nhất: “Y tá chăm sóc em nói em chơi bịt mắt mà trốn mất tiêu, cho nên anh đến đây tìm em”

Vệ Nhu Y nhẹ nhàng cười: “Em chỉ muốn ở đây nhìn mặt trời mọc thôi, khụ khụ... thật xin lỗi, khụ khụ... Em có chút quái gở, đừng giận em”

Mặt trời mọc, nắng ấm màu cam nhạt nhạt bắt đầu lộ ra, tuyệt đẹp, dung mạo đã hai mươi lăm tuổi nhưng lại mềm yếu đến đau lòng, giống như một gốc hoa đào đến kỳ tàn lụi.

Phương Thiệu Hoa từ từ đi lên, ôm chặt thân ảnh nhỏ nhắn vào lòng, nhẹ giọng nói “Phong... cũng tới...”

Vệ Nhu Y bật người la hoảng lên: “Em không muốn thấy anh ấy! Khụ khụ... Đuổi anh ấy đi đi! Em không muốn anh ấy thấy em như bây giờ...” Bởi vì ho khan dữ dội mà trên mặt đỏ ửng, giọng nói đầy khẩn cầu.

Phương Thiệu Hoa vội trấn an nói: “Ừ! Anh bảo cậu ấy đi” Cô xinh đẹp như thế, từ khi còn nhỏ, cô đã là một thiên sứ được mọi người che chở.

Cách đó không xa, trong đáy mắt Phong Kính xuất hiện tia đau lòng nhưng rất nhanh biến mất.

31. Chương 31: Bức Hình Bị Lộ

Ngón tay sưng đỏ của Tô Mộc Vũ xem chừng phải vài ngày mới khỏi.

Cô không thêm để ý chỉ cười cười. Những vết thương như thế này khi ở Tần gia cô đều gặp qua hằng ngày, mỗi ngày đều có thêm vài vết lớn có nhỏ có, thế nhưng khi rời khỏi nơi đó rồi thì lại có chút không quen khi bị thương.

Bởi vì một đêm không ngủ, đôi mắt cũng có chút sưng. Tô Mộc Vũ lược trứng gà lăn lăn cũng không hiệu quả lắm.

Lấy ra ly hộp sữa, sau đó lấy bánh mì sandwich kẹp với trứng chiên, bảy phần chín, lòng trắng trứng vẩy xung quanh trông đồ còn sống, trông rất đáng yêu.

Lúc chuẩn bị đưa vào miệng mới nhớ tới, trước giờ cô không quen ăn những món này, bữa sáng cô có thói quen ăn theo kiểu Trung Quốc, sự thay đổi bắt đầu từ lúc theo Phong Kính.

Ăn hết bữa sáng là đã bảy giờ rồi, hẳn còn chưa về. Tô Mộc Vũ cầm túi xách ra khỏi cửa.

Mới vào trường học đã gặp Chu Hiểu Đồng, đầu cô ấy đầy mồ hôi. Vừa nhìn thấy Tô Mộc Vũ, cô ấy lập tức nắm lấy tay cô kéo thẳng về phía lớp học, giống như đang giấu diếm cái gì đó.

“Sao vậy Hiểu Đồng? Có chuyện gì xảy ra à?” Tô Mộc Vũ nhìn thấy sự lúng túng của cô ấy, hoài nghi hỏi.

Tuy rằng tính cách Chu Hiểu Đồng thẳng thắn nhưng cũng rất ít khi lộ ra vẻ mặt như thế.

Chu Hiểu Đồng miễn cưỡng nói: “Không... không có gì. Chỉ là mau vào lớp thôi, nhanh lên kẻo trễ”

Còn chưa chờ cô ấy nói xong, một thanh âm bén nhọn đã từ xa vang đến. Là thanh âm của bạn Kiều Na – Đường Quyên.

“Tô Mộc Vũ sao vậy? Dám làm mà không có gan đối mặt sao?”

Một vòng người hiếu kỳ vây xung quanh, tất cả đều nhìn về hướng bảng tin chỉ trở. Nhìn thấy Tô Mộc Vũ đi đến, ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên người cô, vui đùa có, giễu cợt có. Mà Kiều Na chỉ đứng phía sau Đường Quyên, ánh mắt đầy khinh thường nhìn Tô Mộc Vũ.

Chu Hiểu Đồng vội la lên: “Đừng xem!”

Tô Mộc Vũ đẩy tay cô ấy ra, bước đến “Tôi đã làm cái gì?”. Có lẽ là do một đêm không ngủ, mà cũng có lẽ là bởi vì một nguyên nhân khác, bình thường cô có thể nhẫn nhịn nhưng lúc này lại nhịn không được.

Đường Quyên với chiếc váy ngắn xinh đẹp, hai tay vòng trước ngực, chiếc miệng xinh đẹp nhưng cũng cực kỳ bén nhọn: “Cô làm cái gì chẳng phải chính cô rõ nhất hay sao? Nếu không, đến đó xem ảnh chụp lại đi”

Nói xong, đầu ngón tay chỉ về hướng bảng tin.

Hai hàng lông mày của Tô Mộc Vũ hơi nhăn lại, bước qua, chỉ thấy phía trên bảng tin tức là một tấm ảnh chụp, mà nhân vật chính trong đó đều là Tô Mộc Vũ.

Lần lượt, những tấm hình đủ hình dáng, rõ ràng là những tấm ảnh Tô Mộc Vũ đi vào khách sạn, Tô Mộc Vũ thăm bại tại toà án, cùng với đêm mưa kia bị ba tên lưu manh xé rách quần áo...

Sắc mặt Tô Mộc Vũ trong nháy mắt trắng bệch, thân hình xiêu vẹo, bàn tay tỳ lên bảng tin tức run rẩy.

Những thứ này...

Đường Quyên hừ lạnh nói: “Tôi thấy cô có chút quen quen, thì ra chính là cái người phụ nữ không có phẩm hạnh bị chồng ruồng bỏ trên Tivi kia nha”

Còn chưa nói xong, Chu Hiểu Đồng đã giơ tay lên đánh tới khiến Đường Quyên sợ tới mức bật người lui về phía sau trốn sau lưng Kiều Na “Chu Hiểu Đồng, mày muốn làm cái gì? Muốn đánh người sao?”

“Đồ hèn hạ!” Chu Hiểu Đồng cắn răng, cô thật sự không thể nhịn được khi nhìn những kẻ này khơi mào vết sẹo của người khác ra bên ngoài “Bọn mày, con mẹ nó đều bị điên hết rồi sao? Việc riêng tư của người ta có liên quan đến chuyện bọn mày có đánh rắm hay không à? Bọn mày làm chuyện này là do cái sở thích muốn nhìn thấy người khác trong bộ dạng thảm hại hả? Kiều Na, tao khinh thường mày!”

Trong trường học này, kẻ duy nhất luôn đối đầu với Tô Mộc Vũ, hơn nữa còn đi phao tin mọi chuyện của Tô Mộc Vũ cũng chỉ có Kiều Na. Tô Mộc Vũ lúc nào cũng nhẫn nhịn mới dễ dàng bị khi dễ.

“Mày có bằng chứng chứng minh là tao làm không? Có bản lĩnh làm ra chuyện đó thì cũng đừng có giả bộ vô tội đáng thương! Chu Hiểu Đồng, mày bây giờ còn chờ mong cái gì ở cô ta nữa đây? Cẩn thận một ngày nào đó chính bản thân mày cũng khó mà giữ nổi” Kiều Na cay nghiệt nói.

“Mày câm miệng!” Chu Hiểu Đồng xắn ống tay áo, muốn xông lên đánh nhau.

Tô Mộc Vũ đưa tay ngăn cản Chu Hiểu Đồng, hít sâu một hơi, hung hăng nắm chặt bàn tay dường như không chút thấy đau đớn. Nếu cô bị bắt đánh nhau với người khác, nhất định sẽ bị nhà trường kỷ luật.

Nhìn bảng tin trước mắt, Tô Mộc Vũ kèm chế choáng váng, cắn chặt răng, đưa tay xé những tấm ảnh trên bảng ném xuống đất.

Chu Hiểu Đồng cũng giúp đỡ cô, đem những tấm ảnh đáng sợ kia xé rách, ném vào trong thùng rác.

Tô Mộc Vũ chống vào cành cây bên cạnh, liều mạng nén sự run rẩy ở hai tay, cắn răng nói: “Hiểu Đồng... chúng ta đi!”

32. Chương 32: Mẹ Như Vây

Dọc theo đường đi, xung quanh đều là những tiếng cười nhạo, giống như rất nhiều chiếc lưới vô hình giăng khắp nơi lộ ra cái mặt nạ cuối cùng trên mặt cô, khiến cô cảm thấy mình như trần truồng đi trước mặt

mọi người, mặc kệ cho người ta chửi rửa

“Còn giả bộ là thánh nữ trong sạch, đàn bà cũng chính là đàn bà thôi, phi!”

“Không trách nhiều đàn ông dễ nhìn đến đón, thì ra cũng chỉ là một gái tiếp khách, ở đâu có tiền liền đi tới nơi đó” Trong giọng nói hỗn loạn kia đều mang ngữ khí là ghen tị, dựa vào cái gì mà cô ta lại có nhiều gã đàn ông đẹp trai theo đuổi?

...

Tô Mộc Vũ định bước vào lớp học lại bị cậu thanh niên ôm yếu hôm trước ngăn lại.

Trên mặt hắn ta không còn vẻ ngượng ngùng lúc tỏ tình nữa mà là châm chọc: “Tô Mộc Vũ, cô đã treo biển hành nghề thì cứ coi như tôi đây đến ủng hộ đi. Bao nhiêu tiền một đêm? Chúng ta cũng là bạn bè, có giảm giá hay khuyến mãi gì không?”

Một cậu thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi lúc nào cũng khờ dại nghĩ mình là trung tâm của mọi người, căn bản không biết mình hành vi cùng lời nói của mình sẽ tổn thương người khác rất nhiều.

Tất cả mọi người trong phòng học đều cười rộ lên, chờ đợi xem vở kịch hay sau đó, cũng một phần vì trường học khá buồn tẻ sẽ có thêm một vài chuyện thú vị.

Tô Mộc Vũ chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trầm lắng khiến cho lòng người sợ hãi. Thế nhưng trên mặt cô vẫn là vẻ lãnh đạm, không chút biểu cảm “Năm trăm vạn, cậu có không?”

Nói xong đẩy hắn ra, bình tĩnh đi vào lớp học lấy sách vở.

Cậu thanh niên ôm yếu kia vốn dĩ cho là lần này cô sẽ phải cúi đầu, không nghĩ tới lại ra giá năm trăm vạn, hắn bị chẹn họng “Ha! Năm trăm vạn! Cô xem mình có đáng cái giá đó không?” Lại bị nhục nhã một chút, thẹn quá hoá giận la lối om sòm. Hắn quay đầu xấu hổ rời khỏi lớp học đầy tiếng cười.

“Tiểu Vũ...” Chu Hiểu Đồng nhìn thấy cô không nói được một lời, càng lúc càng lo lắng.

Tô Mộc Vũ nở nụ cười với cô ấy, lắc đầu.

Cả ngày mệt mỏi ngồi trong lớp học, đầu óc một mảnh hỗn loạn. Lời nói của giáo sư một chữ cô cũng không nuốt trôi, giống như mình đang gặp ác mộng.

Tan học, Tô Mộc Vũ vô thức thu dọn đồ đạc.

“Tô Mộc Vũ, mẹ cô tìm” Đường Quyên nhếch môi đứng trước cửa, ôm hai tay trước ngực cười nói.

Tô Mộc Vũ sững sốt, mẹ?

Không đợi cô kịp phản ứng, Khúc Quế Âm đã lao vào nắm lấy mái tóc dài của Tô Mộc Vũ, cầm sắp ảnh trong tay hung hăng ném vào mặt cô, giận dữ nói: “Mày đã làm mất mặt tao rồi mà còn đến đây đi học hả? Mày muốn khiến tao chết vì tức phải không? Về nhà ngay cho tao”

Tô Mộc Vũ như bị sét đánh, đầu cô ong ong, mặt tái ngắt.

Khúc Quế Âm đỏ mắt: “Mày nghĩ là còn gạt được tao sao? Mày xem mày đã làm những gì? Học cái gì mà học hả? Hắn mày muốn làm xấu mặt nhà họ Tô chúng ta mà. Ly hôn còn không biết suy nghĩ lại, đã thế còn không biết tìm trai bao nuôi. Tao đánh chết mày!” Nói xong, bà ta dùng sức kéo cô ra ngoài.

Chu Hiểu Đồng muốn tiến lên giúp đỡ nhưng ngại đó là mẹ của Tô Mộc Vũ, gấp đến độ không biết phải làm sao.

Mọi người xung quanh đều đứng xem kịch, Tô Mộc Vũ nhìn quanh càng hoảng hốt, toàn bộ đều là khuôn mặt tươi cười, toàn bộ đều giống như ác ma, cô bỗng dưng hét chói tai: “Bà đã đuổi tôi ra khỏi nhà rồi không phải sao? Bà không còn là mẹ tôi”

Đây là mẹ của cô sao? Không phải! Nếu như thật là mẹ thì tại sao lại đối xử với cô như vậy? Muốn cô chết mới an tâm sao? Thế thì lúc trước sanh cô ra làm gì?

Một cái tát hung hăng giáng xuống má cô “Mày thật giỏi, ngay cả mẹ mày cũng không nhận. Mày đừng mong tao tiếp tục ày ở đây làm mất mặt nhà họ Tô bọn tao”

Tô Mộc Vũ bị cái tát đó xô ngã vào ngực Chu Hiểu Đồng, nhìn bóng lưng giận dữ đang rời đi của mẹ mình, trước mắt mờ mịt.

“Nhìn cái gì? Cút hết đi!” Chu Hiểu Đồng phẫn nộ quát đám người xem kịch xung quanh “Tiểu Vũ, cậu đừng để trong lòng, chúng ta đi!”

Tô Mộc Vũ nhếch khóe miệng, nhưng nhếch làm sao cũng không thể tạo ra nụ cười.

Khúc Quế Âm vừa ra khỏi cổng trường, Tô Mộc Tình liền đi đến đón, trấn an nói: “Mẹ đừng nóng giận, giận quá không tốt cho sức khỏe”

Khúc Quế Âm cắn răng nói: “Cái con chị của con thật không sài được! Biết thế mẹ sẽ không để ra nó, chỉ cần một mình con thôi là đủ tốt hơn nó, tức chết mẹ mà! Tiểu Tình, con nhất định phải nắm Tần Nghị Hằng cho chặt biết không? Nó là trụ cột của Tần gia đó”

Tô Mộc Tình nhu thuận cười gật đầu.

Cô “vô ý” tiết lộ tình hình gần đây của Tô Mộc Vũ, kể cả chuyện được bao nuôi mới chọc giận Khúc Quế Âm, đưa mẹ mình đến đây dạy cho cô ta một trận.

Xem ra, gương mặt ngày càng đẹp hơn còn sự độc ác thì vượt xa cái gọi là tuổi tác

Chị, lần trước cô không phải là khiến tôi mất mặt trước nhiều người sao? Lần này tôi trả lại cho cô gấp đôi, cảm giác đó có tốt không?

33. Chương 33: Hấn Động Tâm

Tô Mộc Vũ không biết mình nói gì với Chu Hiểu Đồng, cũng không biết mình làm sao rời khỏi trường học trước ánh mắt đáng sợ như đao kiếm kia. Trong đầu ong ong mà lỗ tai lại càng không nghe được một chữ, giống như bị bịt kín lại vậy.

Nhìn chiếc điện thoại di động đang bị nắm chặt trong tay, cô không biết ma xui quỷ khiến làm sao lại bấm số. Cô lúc này như đang đứng trên vách núi, theo bản năng muốn bắt lấy một nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng.

Thanh âm Phong Kính truyền tới: “Có chuyện gì?”. Là giọng điệu lạnh lùng đặc trưng của hắn, nhưng trong sự lạnh lùng lại còn mang theo một chút lo lắng cùng không kiên nhẫn.

Nghe thấy thanh âm kia, sự ủy khuất trong lòng Tô Mộc Vũ ầm ầm đánh tới, vội vàng muốn nói hết nỗi lòng ra ngoài “Tôi...”. Cô nghĩ rằng mình rất kiên cường, bây giờ mới phát hiện cái gọi là kiên cường kia vốn dĩ không đáng nhắc tới.

Nhưng Tô Mộc Vũ mới vừa nói được một chữ thì Phong Kính đã lên tiếng: “Tôi bây giờ rất bận, có việc gì thì nói sau đi”. Dứt lời, dường như một giây cũng không muốn đợi, hắn liền cúp điện thoại.

Nghe tiếng “Đô đô...” truyền đến từ điện thoại, Tô Mộc Vũ bỗng nhiên nhẹ nhàng trả lời “Được!”

Tô Mộc Vũ, mày là đứa ngốc sao? Cô không để ý, chỉ cười cười, ngốc nghếch, một lần ngốc nghếch chưa đủ sao? Còn muốn có lần thứ hai à?

Đúng vậy, đúng như lời hắn nói, đừng nghĩ rằng mình rất quan trọng.

Có lẽ là với sự giúp đỡ của hắn cùng với những chuyện mờ ám của hai người trong thời gian qua đã tạo cho cô một thứ cảm giác gọi là ôn nhu. Nhưng... ảo giác cuối cùng cũng là ảo giác.

Tô Mộc Vũ, mày nên biết rõ điều đó sớm hơn chứ, giữa mày và hắn cũng chỉ là một cuộc giao dịch thôi.

Mây, chính là thứ mà hắn đã nhặt về để giết thời gian khi rảnh rỗi đến nhàm chán.

Mà hắn, chính là chủ nhân của mây.

Cô ngẩng đầu cười cười, phản ánh trong đôi mắt long lanh chỉ là một bầu trời xanh, trong vắt vô cùng.

Nhấc chân tiếp tục đi về phía trước, nhưng di động trong tay khẽ rơi xuống, cả người không cảm giác té ngã trước cổng trường học.

“A!!!” Học sinh nơi cổng trường giật mình hét lên.

Một chiếc Porsche vừa dừng lại, người nam nhân với gương mặt đeo kính râm đầy bốn cột đột nhiên biến sắc. Hắn nhanh chóng cởi kính ra, rời khỏi xe, ẵm Tô Mộc Vũ lên xe rời khỏi.

Cúp điện thoại, Phong Kính hơi nhúu mày.

“Nhu Y đang ngủ, vào xem đi” Phương Thiệu Hoa đã một đêm không ngủ, gương mặt đầy mệt mỏi.

Đôi mắt Phong Kính đầy nặng trĩu, khẽ gật đầu.

Trên giường lớn mềm mại, Vệ Nhu Y lặng lẽ ngủ. Cô gái nhỏ hơn bọn họ chỉ hai tuổi nhưng vẻ mặt lại vô cùng yếu ớt, như một đoá hoa héo úa, cần người che chở.

Phong Kính không tiếng động đi vào, nhìn thấy gương mặt dù gầy yếu nhưng vẫn không che được vẻ xinh đẹp, thần sắc của hắn khẽ đau lòng. Cũng chỉ có lúc cô ấy ngủ mới có thể không cự tuyệt hắn tới gần.

Nhẹ nhàng ngồi bên giường, ngón tay Phong Kính khẽ vuốt những sợi tóc rối hai bên má Vệ Nhu Y. Đứng bên ngoài cả một đêm, cơ thể vốn không tốt của cô đang phát sốt, tuy rằng đã uống thuốc nhưng cũng rất khó hạ sốt ngay. Hai má đỏ bừng, thoạt nhìn càng khiến người khác thêm yêu thương.

“Bệnh tình của cô ấy đã khá hơn rồi, chỉ chờ hạ sốt sẽ không còn gì nguy hiểm nữa” Một vị bác sĩ đứng bên cạnh nói.

Phong Kính gật gật đầu, bàn tay to ôn nhu mơn trớn trán cô ấy.

Dường như cảm thấy hơi thở quen thuộc, Vệ Nhu Y nhẹ nhàng cọ xát gương mặt vào lòng bàn tay hắn, sự thân mật này giống như đã vốn có từ lâu. Phong Kính nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Người đàn ông trời sinh lãnh đạm này có lẽ chỉ khi ở trước mặt Vệ Nhu Y mới lộ ra sự ôn nhu như vậy.

Trong đầu hắn chợt hồi tưởng lại thanh âm của Tô Mộc Vũ trong điện thoại vừa rồi, cô ấy rất hiếm khi chủ động gọi điện thoại cho hắn, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Vừa định ra ngoài gọi điện thoại trở lại, đột nhiên một cánh tay gầy yếu nắm lấy tay hắn.

“Kính...” Trong lúc ngủ mơ, Vệ Nhu Y vô thức nỉ non, dùng hết khí lực yếu ớt của mình mà bắt lấy hắn “Đừng đi... đừng đi...”

Một dòng nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống, mang theo vài phần bi thương, vài phần lưu luyến si mê, vài phần tan nát cõi lòng. Bất kì ai gặp phải... cũng chẳng thể cự tuyệt.

Con người Phương Thiệu Hoa tối sầm, nhỏ giọng nói: “Cậu ở lại cùng cô ấy đi”

“Được. Anh không đi” Phong Kính nhìn thấy khóe mắt Vệ Nhu Y xuất hiện những giọt nước mắt lấp lánh, ngón tay nhẹ nhàng lau đi chúng, ôn nhu ôm cô vào lòng, trên trán cô ấy hạ xuống một nụ hôn nhẹ “Tiểu Y, anh sẽ không rời khỏi em”

Vệ Nhu Y như mơ thấy cái gì, lông mi run rẩy, hai tay vòng quanh eo Phong Kính.

Phương Thiệu Hoa xoay người ra khỏi phòng, lưng tựa trên tường, lặng lẽ châm một điếu thuốc...

34. Chương 34: Ngài Là Ông Chủ (1)

Bảo bối, em tỉnh rồi. Khoẻ chưa? Tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân đó nha, lấy thân báo đáp đi” Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong nháy liên tục, như hai cái bóng đèn chiếu sáng.

...

Không có trả lời, Tiền Phong ô ô ngồi chồm hổm ở một góc vẽ mấy cái hình tron, hẳn chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ nào nhắm ắt làm ngơ trước mị lực của hắn, đối với Tô Mộc Vũ, hắn thấy mình thật thất bại.

Tô Mộc Vũ nhìn xung quanh, nhận thấy đây là bệnh viện liền nói: “Tôi bị gì vậy?”

Tiền Phong lập tức háng giọng một cái, nghiêm mặt nói: “Em té xỉu trước cổng trường, bác sĩ bảo em bị hạ đường huyết. Có muốn tôi gọi cho Phong Kính đến đây không?”

Tô Mộc Vũ ngơ ngác một chút, nói: “Không cần đâu, cảm ơn anh. Tôi có thể tự về”

Tiền Phong nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, há miệng nhưng vẫn không nói gì.

Được Tiền Phong đưa về nhà, Tô Mộc Vũ nói cảm ơn rồi lên lầu. Nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ tối, phải nhanh nấu cơm chiều.

Mở tủ lạnh ra, Tô Mộc Vũ bỗng nhiên dừng một chút.

Đúng vậy, cô không thương hắn. Cô chỉ cảm thấy cô đơn, sinh ra ảo giác thôi. Một khi tỉnh lại, tất cả lại về vị trí cũ.

Cô thản nhiên nở nụ cười.

Phong Kính đến tận chín giờ mới về tới nhà, sắc mặt không được tốt, hơi lạnh tấn ra xung quanh, dường như rất mệt mỏi.

Tô Mộc Vũ đang đọc sách, thấy hắn trở về liền vội vàng lấy dép mang trong nhà đưa ra.

“Phong tiên sinh, cơm đã nguội lạnh rồi, để tôi hâm lại một chút” Tô Mộc Vũ cung kính nói, bật người chạy vào phòng bếp.

Nghe thấy ba chữ “Phong tiên sinh”, Phong Kính khẽ cau mày.

Tô Mộc Vũ như một người giúp việc hầu hạ Phong Kính dùng cơm, chuẩn bị quần áo, pha nước tắm. Từ đầu đến cuối, cung kính không nói một câu vô nghĩa, rất có chừng mực.

Con người đen nhánh của Phong Kính trừng to, nâng tay bóp chặt cằm của cô.

Nhưng mà Tô Mộc Vũ như một con mèo nhỏ, thuận theo hắn thả lỏng toàn thân, để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, cũng không nói một câu.

Hành động đó thật khiến Phong Kính giận dữ, hắn cắn chặt răng nghiến ra từng chữ: “Cô rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Phong tiên sinh, tôi không sao” Tô Mộc Vũ thản nhiên nói.

“Cô!” Trong mắt Phong Kính một trận quay cuồng, đẩy cô ra, đi thẳng vào phòng tắm.

Tô Mộc Vũ thấy cửa phòng tắm đóng lại, thản nhiên cười, không để ý xoa xoa bả vai đau nhói.

Trên bàn, điện thoại Phong Kính lại vang lên, nhưng âm thanh nước chảy ào ào đã che lại tiếng chuông.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy chuông điện thoại reo liên hồi, dường như có chuyện gì đó rất hệ trọng. Cô không suy nghĩ liền đi đến bắt điện thoại “Phong, Nhu Y khoẻ rồi, bây giờ không có chuyện gì nguy hiểm. Cậu rảnh thì cứ đến thăm”

“Cô đang làm gì đó?” Phong Kính đột nhiên đẩy cửa phòng tắm đi ra, nhìn thấy Tô Mộc Vũ cầm điện thoại di động của mình liền giận dữ hét. Ánh mắt kia như một con sư tử đang phát điên, dường như muốn ngay lập tức giết chết cô.

Tô Mộc Vũ giật mình, kích động nói: “Tôi... thật xin lỗi, Phong tiên sinh”

“Câm miệng!” Cơn giận của Phong Kính vốn dĩ đã bị dần xuống đáy lòng, một tiếng “tiên sinh” của cô khiến chúng bùng nổ dữ dội, ánh mắt như một ngọn lửa màu đen muốn thiêu cháy cô “Tô Mộc Vũ, cô cứ đùa giỡn trước mắt tôi hình như rất ngu xuẩn đó!”

Hắn hận nhất loại đàn bà có ý đồ với hắn, không nghĩ tới Tô Mộc Vũ cũng là loại đàn bà như vậy.

Tô Mộc Vũ hít thở không thông nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười. Đùa giỡn? Cô có thể làm được sao? Hắn quá đề cao cô rồi.

“Phong tiên sinh, tôi không dám”

“Không dám? Tôi xem cô dám đó!” Phong Kính thấp giọng nói, âm điệu thật đáng sợ.

Tô Mộc Vũ cung kính như một nhân viên phục vụ trong khách sạn “Ngài là ông chủ của tôi, tất cả tôi đều nghe lệnh ngài, làm sao dám mạo phạm ngài” Trong giọng nói có một chút quật cường mà chính cô cũng không phát hiện ra.

Phong Kính đột nhiên cười lạnh, cả người tản mát ra hơi lạnh như một bóng ma, khóe miệng gợi lên một độ cong trào phúng, đôi mắt đen híp lại, mỉm cười như Tu La đến từ địa ngục nói: “Nếu như tôi là ông chủ của cô, vậy thì cô cứ làm ra bộ dáng đối với một ông chủ đi”

35. Chương 35: Ngài Là Ông Chủ (2)

“Nếu như tôi là ông chủ của cô, vậy thì cô cứ làm ra bộ dáng đối với một ông chủ đi”. Giờ phút này Phong Kính như trở về buổi sáng lần đầu tiên họ gặp nhau, lạnh lùng như vậy, trong đôi mắt đen như Thạch Anh tràn ngập giễu cợt cùng miệt thị.

Tô Mộc Vũ sững sốt, bộ dáng đối với một ông chủ? Cần cô... làm như thế nào?

“Sao? Lúc này nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, bây giờ giả bộ làm người câm sao?” Phong Kính cười lạnh, dùng sức bóp chặt cằm cô, giống như đang nhìn một con khỉ buồn cười đang làm xiếc.

Tô Mộc Vũ khẽ nhếch môi, vẽ ra một đường cong vô cảm, lui về phía sau từng bước, thoát khỏi sự ràng buộc của Phong Kính.

Dưới ánh đèn ảm áp, mặt của cô có chút mơ hồ, như đang bao phủ bởi một tầng mờ mịt, đem diễn cảm chân thật của cô che dấu khỏi ánh mắt hắn.

Tay cô, chậm rãi đưa lên, đặt trên cổ áo mình, ước chừng dừng lại khoảng ba giây, sau đó tiếp tục nhẹ nhàng rời bỏ.

Nhìn thấu ý nghĩ của cô, biểu tình của Phong Kính hoàn toàn cứng đờ.

Một chiếc nút được cởi ra, lại một chiếc. Từ từ xuống đến phía dưới...

Đến khi áo đều rơi thẳng xuống dưới mắt cá chân cô, sau đó là váy, cho đến lớp nội y cuối cùng.

Mỗi động tác của cô theo sau là sự thâm trầm trong mắt Phong Kính.

Mười phút sau, một thân thể xinh đẹp như bạch ngọc giống như viên kẹo ngon ngọt bên trong lớp giắc bạc được bung mở ra, hoàn toàn phơi bày trước mặt hắn.

Dưới ánh đèn, từng nơi trên cơ thể cô không có gì che lấp càng thêm lung linh. Tô Mộc Vũ đem thân thể của chính mình trở thành một món đồ trưng bày trước mặt hắn.

Từ trên xuống dưới, có lồi có lõm, bả vai mượt mà, bờ ngực no đầy, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân thon dài... Mỗi một nơi đều hoàn mỹ như vậy, tựa hồ phát ra ánh sáng mơ hồ dụ dỗ tầm mắt người. Đúng như hắn từng tán thưởng, người phụ nữ này có một cơ thể rất xinh đẹp, dễ dàng gợi lên dục vọng của đàn ông.

Nhưng mà lúc này...

Phong Kính một tay đẩy cô trên vách tường, vòng tay ôm chặt eo cô, hung hăng giữ chặt, giống như muốn bóp cho cô chết.

“Ách...” Tô Mộc Vũ khó chịu nhăn mày, lại không chút phản kháng, ngoan ngoãn như một con mèo. Nhưng càng ngoan ngoãn, càng không phản kháng thì lại càng khiến cho hắn thêm phần nộ.

Phong Kính cắn lấy chiếc gáy trắng nõn của cô, tạo ra một dấu răng rướm chút máu. Tô Mộc Vũ tuy sưng sốt nhưng động cũng không động, giống như một con búp bê, hoàn toàn phục tùng như hắn chính là ông chủ của mình.

“Tốt lắm! Tô Mộc Vũ, cô rất tốt!” Đôi mắt đen như Thạch Anh kia hung hăng nhìn chằm chằm cô như muốn dùng ánh mắt để nắm cô thành trăm mảnh

Phong Kính hung hăng ném điện thoại di động xuống đất, vỡ tan tành, một mảnh thủy tinh nho nhỏ xẹt qua má Tô Mộc Vũ tạo thành một đường đo đỏ tinh tế trên làn da trắng như sứ.

Phong Kính đẩy mạnh cửa rời đi, tiếng đóng sầm cửa lại thật lớn đập vào tai cô.

Tô Mộc Vũ ngầy người, cho đến khi một giọt máu đỏ từ miệng vết thương chảy xuống mới không để ý vươn tay lau đi, nhặt quần áo trên mặt đất lên, từng cái từng cái mặc vào người, đem chính mình một lần chỉnh sửa cho chỉnh chu.

Cô ôm lấy hai chân, cô độc ngồi lặng trong góc nhà từ từ nhắm mắt, kéo ra một nụ cười yếu ớt

Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn chiếc vòng cổ.

Phong Kính, anh biết không? Cho dù là súc vật, thì cũng có niềm kiêu hãnh của mình.

36. Chương 36: Tặng Cô Ta Cho Cậu!

Trong quán bar Moonlight, ánh đèn trên sân khấu lùa một chớp tắt theo từng nhịp nhạc, như một chất xúc tác kích thích men say, cọ rửa thần kinh con người, khiến cả nam lẫn nữ không kìm nổi mà vận vẹo thân thể, phóng túng theo âm nhạc buông thả chính mình, cũng buông thả luôn những giọt mồ hôi.

Nhưng trên lầu hai lại là một thế giới an tĩnh đến lạ lùng, nơi này được bao quanh bởi lớp kính cách âm.

Phong Kính nâng ly rượu ngồi trên ghế sofa màu đen nhung, một ly lại một ly đổ vào miệng, mái tóc có chút hỗn loạn, hai nút áo trên cùng của sơ mi đen bị buông thả lộ ra một phần ngực gợi cảm, cả người một màu đen dường như hòa lẫn vào chiếc ghế sofa đen.

Toàn thân tản ra hơi thở lạnh khốc, đôi mắt u ám như đang đè nén phần nộ.

Tiền Phong đoán được chuyện này có liên quan đến ai “Phong, cậu cùng Tô Mộc Vũ...”

Ánh mắt Phong Kính đảo qua, Tiền Phong bĩu môi, đôi mắt hoa đào của hắn lại bay xuống trao cho những mỹ nữ dưới lầu, nhưng cuối cùng cũng nhịn không được nói: “Phong, cậu chơi đủ rồi thì thu tay đi, người ta là con gái gia đình tử tế, chơi không nổi đâu”

Tô Mộc Vũ chịu khổ bao nhiêu người khác có lẽ không biết nhưng Tiền Phong đều hiểu rõ. Lúc Tô Mộc Vũ ngất xỉu, Tiền Phong có cho người điều tra toàn bộ mọi chuyện mới biết có chuyện như vậy xảy ra. Mà cô lại chịu đựng một mình, một chữ cũng không nói.

Không thể không nói, cô gái này có chút vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

“Mình biết chuyện đó cho dù cả đời cậu cũng không thể quên được, nhưng cô ấy không phải...” Nói tới đây, Tiền Phong ý thức mình thiếu chút nữa nói bậy liền lập tức cầm miệng.

Phong Kính ngẩng đầu, ánh mắt có chút lãnh đạm, lạnh lùng nhìn Tiền Phong hừ một tiếng: “Cậu coi trọng cô ta? Tặng cô ta cho cậu, thế nào?”

Tiền Phong không ngờ rằng hắn sẽ nói như thế liền há hốc miệng, có chút buồn cười đến sững sờ.

Thế nào cũng không đoán được Phong Kính sẽ nói ra một câu như vậy, lời nói còn lại bị nghẹn ứ trong họng hắn, sau đó cười lạnh, sắc mặt bỗng dưng thay đổi nên mạnh ly rượu xuống bàn.

“Hừ! Cậu coi mình là cái gì? Không ngờ trong mắt cậu, Tiền Phong này là loại người như thế, mình là loại người nào lại đi thích phụ nữ của bạn tốt chứ hả? Cậu coi thường mình vừa thôi”

Phong Kính vẫn lãnh đạm như cũ, giống như bây giờ Tiền Phong có cầm dao đâm hắn, hắn cũng chẳng quan tâm.

Tiền Phong lại cười lạnh: “Được được được, trong lòng cậu mình chính là người như vậy. Coi như mình đang xen vào chuyện của người khác, mình không nói nữa, mình đi là được”

Tiền Phong đứng lên đem ghế dựa đập bay, “Phanh!” một tiếng khiến nhân viên phục vụ đứng một bên thất kinh.

Đi xuống lầu, Tiền Phong thấy ẩm ướt lại giơ chân đập bay thùng rác trước mắt ra ngoài.

Coi như hắn làm một chuyện nhảm nhí đi.

Mà cùng lúc đó.

Cầu thang lầu hai, một người lập tức quay đầu đi.

Tô Mộc Vũ lẳng lặng đứng ở đó, ánh mắt xinh đẹp không có điểm dừng tay vịn cầu thang bằng sắt, câu nói kia vẫn ong ong trong đầu “Cậu coi trọng cô ta? Tặng cô ta cho cậu, thế nào?”. Thất thần trong giây lát, lông mi thật dài dưới ánh đèn không ngừng run rẩy.

Phía sau cô, một bóng người tự tại tựa trên lan can, ánh mắt có chút bất cần đời, lại có chút mãnh liệt. Là Phương Thiệu Hoa.

Tô Mộc Vũ quay đầu lại, không nói một lời rời đi.

Thế nhưng lại bị Phương Thiệu Hoa giữ lại, cô nhú mày.

“Thấy rõ chưa? Cô cho là hắn có tình cảm với cô sao? Cùng lắm cũng chỉ là đùa giỡn thôi, chờ hắn chán rồi tất nhiên sẽ ném cô đi. Cô chẳng qua chỉ là một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ, không cần tham vọng quá đáng. Có nhiều thứ không bao giờ thuộc về cô” Thanh âm của Phương Thiệu Hoa trầm ổn, mang theo chút tàn nhẫn.

Tô Mộc Vũ cười cười, xoay người đi: “Anh gọi tôi đến đây là vì điều này sao? Cảm ơn anh có ý tốt nhắc nhở, nhưng mà... không cần”

Những người này đều vì bản thân mà không cần để ý đến tổn thương cô, đơn giản chỉ vì trong mắt bọn họ cô chỉ là một ả đàn bà bị chồng ruồng bỏ thôi. Đây là thế giới ăn thịt đồng loại, không ăn người khác thì cũng bị người khác ăn.

Phong Kính, cảm ơn đã cho tôi học được một bài học đắt giá.

Mặc dù

~Ngồi trong xe, Phương Thiệu Hoa một tay vịn tay lái, một tay châm thuốc, hơi nhú mày nhìn bóng lưng của Tô Mộc Vũ... người phụ nữ này, dường như thay đổi không ít.

Trong đêm đen, cô một mình đi về phía trước, thân ảnh như muốn hoà tan vào bóng đêm. Thấy lạnh, cô tự vòng tay ôm lấy mình...

37. Chương 37: Tô Mộc Tình Mang Thai

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính chiến tranh lạnh.

Cũng không phải là không nói với nhau một lời hay là đối chọi nhau gay gắt, mà là loại trong lòng tự tạo ra khoảng cách. Tô Mộc Vũ vẫn như cũ, mỗi ngày tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối, dọn dẹp nhà cửa, giúp hấn sắp xếp hết mọi chuyện trong nhà, vẫn cùng chung một giường nhưng hai trái tim xa nhau đến thương cảm. Phong Kính trở về thành đại khối băng, biểu cảm trên mặt càng ngày càng ít xuất hiện.

Như có một khoảng trống vô hình ngăn cách giữa hai người bọn họ, cả hai đều có niềm kiêu hãnh của chính mình, không ao chịu cúi đầu.

Chuyện những tấm ảnh lúc trước dường như bị ai đó áp xuống, trong trường cũng không ai đề cập đến, cả trung tâm đào tạo nghệ nhân gốm sứ như bị phủ lên một tầng bóng ma. Vốn dĩ đã không ai nguyện ý nói chuyện cùng Tô Mộc Vũ thì nay càng không ai ngó ngang gì đến cô, nếu không phải có giáo sư điểm danh thì cô còn tưởng mình là người vô hình. Nhưng tốt là, Kiều Na cũng không đến kiểm chuyện với cô nữa.

Chu Hiểu Đồng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tô Mộc Vũ, hỏi: “Mộc Vũ, hôm qua cậu đọc sách đến khuya à? Vành mắt đều đen như gấu mèo rồi. Cậu nghỉ ngơi một chút đi”

Tô Mộc Vũ lắc đầu: “Mình không sao”

“Cậu không sao? Cậu nhìn cậu kìa, xấu muốn chết, phụ nữ cần gì phải tự biến mình thành như vậy?” Chu Hiểu Đồng thật bó tay với cô “Bạn trai cậu đâu? Sao gần đây không thấy anh ta đến đón cậu? Cậu thành ra thế này không phải là do anh ta chứ? Hai người cãi nhau à?”

Tô Mộc Vũ cười cười, cũng không có giải thích, Phong Kính căn bản không phải bạn trai cô.

Để cho cô ở trước mặt người bạn duy nhất này, giữ gìn một chút thể diện đi.

Chu Hiểu Đồng nằm dài lên trên bàn thờ dài” Hải, trên đời này chỉ đó những người ngay thẳng mới không làm tổn thương nhau nhưng lại không thể yêu đương!”

Yêu?

Tô Mộc Vũ không chút để ý chỉ mỉm cười, hai chữ này... quá xa xỉ, cô không thể mua nổi, không bằng tập trung vào sách vở trước mặt sẽ tốt hơn.

Tô Mộc Tình gần đây rất là đặc ý.

Cô ta thành công trong việc dùng phương thức cực kỳ đơn giản để trả thù người chị gái, hơn nữa còn khiến kẻ thù của mình không chút năng lực đáp trả, chỉ sợ người chị ngu ngốc kia của cô ta cũng còn không biết rốt cuộc là ai làm nữa.

“Tô Mộc Tình, cô đang làm cái gì đó? Còn không mau bưng trà bánh lại đây?” Bà Tần ngồi trong phòng khách cùng mấy người bạn già chơi mạt chược, một bên vênh mặt hất hàm sai khiến.

Trong phòng bếp, Tô Mộc Tình hung hăng liếc mắt, trả lời: “Con đến liền”

Chuyện khiến cô ta bức bối duy nhất lúc này là bà Tần. Từ lúc chuyển vào ngôi nhà này, bà Tần luôn xem cô ta là người giúp việc mà sai bảo. Cơn giận đã lên đến đỉnh điểm nhưng cô ta cũng không có biểu hiện ra ngoài, tối thiểu bây giờ cô ta còn muốn dựa vào bà ta để được nâng lên vị trí thiếu phu nhân Tần gia. Cô ta... nhin!

Tô Mộc Tình mỉm cười bưng trà bánh qua, không cần thận vung vẩy nước trà lên trên bàn mạt chược, bà Tần bật người mắng: “Sao cô lại vung về như thế hả? Có chút chuyện cũng làm không xong”

“Mẹ, con không cố ý...” Tô Mộc Tình ủy khuất nói.

Trước mặt mấy người bạn, bà Tần cũng không cho cô ta một chút mặt mũi, trực tiếp mắng: “Ai là mẹ cô? Cô còn chưa gả vào Tần gia tôi đâu. Nếu muốn vào cửa, sinh cho tôi đứa cháu đức tôn đi. Trong bụng

không có gì, đừng vọng tưởng. Tôi đã thiệt thòi trước Tô gia nhà cô lắm rồi, lúc trước lãng phí năm năm cũng không có một đứa cháu, lần này cô đừng mong nghĩ rằng tôi ngốc nghếch để yên”

Trước mặt nhiều người như vậy, Tô Mộc Tình xấu hổ không chịu nổi, cô ta chưa từng chịu uất ức như thế. Từ nhỏ đến lớn, trong nhà đều coi cô ta là nhất, cô ta hận không thể bóp chết bà già này.

“Bác gái, bác đừng tức giận, con vừa rồi... không cẩn thận nói sai, con không dám...” Tô Mộc Tình rưng rưng nói.

Bà Tần sớm quen mắng người, trước kia là Tô Mộc Vũ, bây giờ lại có mục tiêu mới, mắng còn chưa hả dạ. Tô Mộc Tình đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Bà Tần hoảng hồn, vội kêu to: “Cô làm sao vậy? Mau, mau gọi xe cấp cứu”

Hai giờ sau.

Tô Mộc Tình liều mạng đè nén nội tâm mừng như điên rời khỏi phòng khám bệnh.

Bà Tần còn tưởng có chuyện, vội hỏi: “Cô làm sao vậy?”. Con nhỏ này mặc dù có chút mưu kế nhưng dù sao cũng là do Nghị Hằng đưa về nhà, trước mắt bà còn con trai, cũng không thể khiến cô ta gặp chuyện gì ở Tần gia.

Trong mắt Tô Mộc Tình ngân ngấn nước mắt, kích động ôm lấy bà Tần: “Bác gái, bác sĩ nói... con có thai rồi...”

Bà Tần cả kinh, bật người mừng như điên nói: “Thật sao? Thật tốt quá! Sao con còn gọi bác gái? Thật xa lạ, mau gọi một tiếng mẹ xem nào! Đúng rồi, chúng ta mau nói cho Nghị Hằng biết nha!” Về mặt bà ta cũng thay đổi một cách nhanh chóng.

Tô Mộc Tình tựa vào trong lòng bà ta nhu thuận gật đầu. Thế nhưng bà Tần không hề nhìn thấy trên mặt cô ta lộ ra nụ cười đắc ý. Vị trí thiếu phu nhân Tần gia, cô ta đã nắm chắc trong tay rồi. Còn bà già này... hừ! Có người thừa kế Tần gia tương lai, xem cô ta hành bà ta ra sao!

38. Chương 38: Cúi Đầu Trước Tôi!

Tô Mộc Tình mang thai giống như một quả bom nổ tung trong cục diện vốn dĩ vừa yên ổn

Bà Tần vô cùng hài lòng, cái gì cũng không để Tô Mộc Tình động tay, xem cô ta như Phật sống. Bên Tô gia cũng mừng như điên, lần này có cháu ngoại bảo bối, càng dễ dàng bám víu lấy Tần gia.

Tô Mộc Tình nói bóng nói gió ám chỉ chuyện kết hôn với bà Tần, cái gì mà danh phận của cô ra sao cũng không sao cả nhưng không thể để cháu đích tôn của Tần gia không thể chịu uất ức

Bà Tần làm sao không hiểu ý của cô ta, có cháu nội rồi cũng không thêm quan tâm ý đồ của cô ta, trực tiếp thu xếp chuyện kết hôn.

Trái lại, Tần Nghị Hằng sau khi cao hứng lại đột nhiên chần chừ, dường như có chút do dự.

Tô Mộc Tình nhìn ra sự do dự trong mắt hắn, nhu thuận nói: “Anh rể, chuyện kết hôn em đều nghe anh. Em cái gì cũng không cần, chỉ cần anh yêu em là đủ rồi”

Thế nhưng khi ăn cơm, Tô Mộc Tình ăn rất ít.

Bà Tần làm sao chịu, cô ta ăn cũng không phải cho chính mình, mà là ăn luôn phần cháu nội đích tôn của Tần gia. Bà Tần vỗ bàn, trực tiếp quyết định hai người tháng sau sẽ kết hôn.

Chuyện tới như thế, Tần Nghị Hằng cũng đành đáp ứng. Tô Mộc Tình thẹn thùng cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang.

Cuối tuần này.

Tô Mộc Vũ bắt đầu tìm kiếm cảm xúc cho tác phẩm gốm sứ. Phong Kính hiếm khi ở nhà, nằm trên ghế đọc sách. Trong nhà, cũng chỉ cách tiếng đồng hồ tích tắc cùng âm thanh lật sách của Phong Kính.

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng nặn đất sét, nhờ sự trợ giúp của đĩa quay, cẩn thận nặn thành hình một cái bát.

Lông mi dài dưới ánh mặt trời run nhẹ, ánh nắng như nhuộm chúng thành một màu vàng ấm áp. Đôi môi hồng hồng khê mở, khóe môi còn chứa một chút mỉm cười, dường như lúc này sự mệt mỏi trong suốt thời gian qua đều tan biến hết

Cả người tỏa ra hào quang, vài giọt mồ hôi trên trán thậm chí càng tô điểm lên vẻ đẹp của cô lúc này.

Ánh mắt Phong Kính tình cờ nhìn cô, rất lâu mới rời đi.

Đột nhiên, một bàn tay ôm lấy người Tô Mộc Vũ khiến tay cô run lên, chiếc bát trong tay suýt nữa rơi xuống đất. Ánh mắt cô nhìn vào đôi con ngươi đen lấy trước mặt.

Chủ nhân đôi ngươi hơi cau mày, hỏi: “Vì sao không nói cho tôi?”

Tô Mộc Vũ kinh ngạc chớp mắt.

Con ngươi Phong Kính lại xuất hiện tia rét lạnh “Chuyện bức ảnh”. Nếu không phải hiệu trưởng trường báo cho hắn thì chỉ sợ hắn sẽ chẳng hay biết gì.

Càng làm cho hắn chú ý chính là ngay cả Tiền Phong cũng biết, thế mà cô ta lại giấu hắn. Rõ ràng là người của mình nhưng lại khiến cho hắn có cảm giác giống như người xa lạ, qua mặt, nặng nề,...

Tô Mộc Vũ bình thản nói với vẻ cung kính: “Thật xin lỗi Phong tiên sinh, tôi nghĩ nó không quan trọng nên không có nói, lần sau tôi sẽ báo với ngài”

Lại là kiểu ăn nói đó!

Phong Kính quả thật muốn nổ tung. Chưa có người phụ nữ nào dám thách thức sự kiên nhẫn của hắn nhiều lần như cô.

Giữ chặt người cô, kéo cô nhích lại gần mình, dường như là mặt kề mặt. Khóe miệng Phong Kính nhếch lên, cười lạnh nói: “Tô Mộc Vũ, tôi thật muốn xem cô muốn ngang bướng đến lúc nào. Cô sẽ phải cúi đầu trước tôi, rất nhanh!”

Việc này quả thật sẽ tới rất nhanh.

Chuông cửa nhất thời vang lên, Tô Mộc Vũ vội vàng thoát khỏi hắn chạy ra mở cửa.

Vừa rồi hai mắt đối nhau, khoảng cách giữa hai người chưa đến năm centimet, khuôn mặt của hắn hiện ra rõ ràng trước mắt cô, mỗi một đường nét đều rõ như vậy, khóe miệng tà tà cười khiến cô dường như không thể khống chế tim mình đập nhanh.

Quả nhiên, ở trước mặt hắn, cô vẫn rất nhỏ bé.

Cửa vừa mở ra.

Toàn bộ suy nghĩ của Tô Mộc Vũ bị cắt đứt

Cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là hai người này đứng trước cửa.

Tô Mộc Vũ cùng Tần Nghị Hằng. Mà trong tay bọn họ là... thiệp cưới.

39. Chương 39: Thiệp Cưới

Tô Mộc Vũ nhìn thấy hai vị khách không mời mà đến này, phản ứng đầu tiên chính là đóng sầm cửa lại.

Nhưng tốc độ của Tần Nghị Hằng lại nhanh hơn, một tay chống đỡ cánh cửa ngăn cản Tô Mộc Vũ.

Tô Mộc Tình ủy khuất nói: “Chị, sao chị lại như vậy? Em cùng anh... không. Em cùng Nghị Hằng đến thăm chị, cho dù chị không chào đón cũng không thể đóng sầm cửa như thế chứ”

Tô Mộc Vũ thật không hề muốn gặp lại bọn họ, mím môi nói: “Hai người vào bằng cách nào? Nơi này không chào đón các người”. Cô nhớ rõ, lúc trước Phong Kính đã nói chuyện với bảo vệ, không cho phép Tần Nghị Hằng tiến vào.

Tô Mộc Tình không chút để ý, đi thẳng vào cửa chính, cười ngọt ngào nói: “Đương nhiên là nhờ vào gương mặt nha. Chúng ta là chị em ruột, bọn họ sao ngăn được chứ? Chị, chị nói có đúng không?”

Tô Mộc Vũ chưa bao giờ thống hận như lúc này, giữa bọn họ có cái gọi là huyết thống!

“Chị, chị ở nơi này nha... Không tệ!” Tô Mộc Tình không hề xem mình là người ngoài, đánh giá chung quanh nói “Thế nhưng sao lại có vẻ hơi nhỏ, còn thua một căn nhà bình thường nữa. Nhưng mà ổ tiền ổ bạc cũng không bằng ổ chó của chính mình, chị thích là được rồi”

Tô Mộc Tình cười đến hồn nhiên, hồn nhiên đến nỗi không ai tin được đây là một người có nhiều tâm kế.

Tô Mộc Vũ lại chỉ cảm thấy ghê tởm, bình thường tình cờ gặp thì thôi, lần này là bọn họ đặc biệt đến đây kiếm chuyện, rốt cuộc có biết xấu hổ là gì hay không?

“Tô Mộc Tình, cút ra ngoài cho tôi!” Tô Mộc Vũ kéo cánh tay của cô ta, dùng sức đẩy ra ngoài.

Hai người bọn họ như lũ ruồi bọ, không ngừng bay tới bay lui trước mắt cô, làm rối loạn cuộc sống vốn không hề yên ổn của cô, khiến cho cô rối tinh rối mù.

Tô Mộc Tình hoảng sợ thét chói tai, bộ dáng rất đáng thương: “Nghị Hằng... cứu em...”

Tần Nghị Hằng không phụ hi vọng của cô ta, tiến lên cẩn thận ôm lấy eo Tô Mộc Tình, một tay đẩy Tô Mộc Vũ ra, cảm tức nói: “Tô Mộc Vũ, cô muốn làm gì? Tiểu Tình đang mang thai, nếu đứa bé bị thương tổn, cô đền được sao?”

Trong mắt tràn đầy khoái ý, hẳn chính là muốn nói cho cô biết, yêu cầu ly hôn trước kia của cô, nhất định sẽ khiến cho cô hối hận!

Tô Mộc Vũ kinh ngạc, trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được. Cái gì? Mang thai...?

Điều này sao có thể?

Tô Mộc Tình dựa vào lòng Tần Nghị Hằng, then thùng nói: “Chị, em mang thai, chị sắp được làm dì rồi, chị nên mừng cho bọn em đi” Trong mắt đều đầy vẻ đắc ý. Chị gái cô ta trong năm năm dài vẫn không mang thai, thế nhưng cô ta chỉ ra tay một chút lại có tin vui, nhất định là ông trời đang giúp đỡ cô ta.

Nhìn thấy trong mắt Tô Mộc Tình đầy vẻ đắc ý, Tần Nghị Hằng vẻ mặt tàn nhẫn, trong khi sắc mặt Tô Mộc Vũ nháy mắt trắng bệch.

“Có chuyện gì vậy?” Phong Kính tao nhã từ bên trong bước ra, lúc nhìn thấy Tô Mộc Tình cùng Tần Nghị Hằng, đôi mắt đột nhiên lạnh lùng thâm trầm. Hẳn ghét nhất chính là có người lạ đặt chân vào địa bàn của hắn, huống chi đây còn là hai kẻ hèn hạ.

Hai nhân viên bảo vệ thở hổn hển từ dưới lầu chạy lên, hối lỗi cúi đầu: “Thật xin lỗi Phong tiên sinh, người phụ nữ này ỷ vào mình đang mang thai nên lớn lối, chúng tôi không dám đụng vào cô ta, cho nên... không ngăn lại được. Thật xin lỗi Phong tiên sinh!”

Nhân viên bảo vệ đi thang máy lên. Bọn họ chưa từng gặp người phụ nữ nào như vậy, ỷ vào chính mình đang mang thai mà cảnh cáo bọn họ, nếu họ dám động vào, cô ta sẽ kêu cứu, căn bản là không chút lý lẽ.

Mây Phong Kính hơi nhíu lại, quay mặt nhìn lướt qua hai người đang thân mật ôm nhau trước cửa nhà hắn, cười lạnh.

“Hai người xuống dưới đi” Phong Kính hất cằm ý nói bảo vệ cứ rời đi, đôi mắt vừa chuyển, ánh mắt đã mang theo tia lạnh lùng “Còn hai người muốn gì?”

Nụ cười lãnh đạm còn mang chút hứng thú, giống như một con sư tử đang nhàm chán đùa giỡn cùng lũ ruồi bọ trước mặt.

Tô Mộc Tình nhìn người đàn ông này, nhớ tới hai lần trước bị sỉ nhục, trong lòng khê nghiêng rằng, ngoài mặt lại cười nói: “Phong tiên sinh, tôi cùng Nghị Hằng đến đây là đưa thiệp cưới, tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn”. Cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ kết hôn “Tuy rằng trước kia có chút xích mích nho nhỏ nhưng dù sao cũng là chị em ruột với nhau, anh tuy không phải là... bạn trai của chị tôi, nhưng... a tóm lại vẫn là bạn bè thân quen, rất vui khi anh đến tham dự tiệc cưới”

“Chúng ta có thể đợi nhưng đứa bé vẫn không thể chờ, chị, chị xem em nói có đúng không?” Chuyển hướng sang Tô Mộc Vũ, con người cô ta đột nhiên sắc như dao, mang theo chút đắc thắng.

Thiệp cưới đỏ trong tay cô ta, như là nhiễm lên một tầng máu tươi, đâm vào ánh mắt người khác.

40. Chương 40: Cầu Xin Tôi Đi!

Nhìn thiệp cưới, cõi lòng Tô Mộc Vũ hung hăng bị đâm thật đau. Tuy rằng, tình cảm của cô đối với Tần Nghị Hằng từ lâu đã không còn nhưng khoảng thời gian năm năm đó lại như một thứ axit ăn mòn tim cô mỗi khi nhớ lại.

Năm năm trước, cô chưa từng nghĩ đến có một ngày chồng mình dẫn theo em gái ruột đến gặp mình trao thiệp mời đám cưới.

Tô Mộc Vũ nắm chặt bàn tay, kìm nén đau đớn chua xót trong lòng. Là ai đã nói: Người không thể đi nhầm một bước, một khi đi nhầm, cứ mỗi bước sẽ như một bóng ma vĩnh viễn quấn quanh tâm trí, vĩnh viễn không yên bình.

Thấy Tô Mộc Vũ không muốn nhận thiệp mời, trong lòng Tô Mộc Tình đặc ý hừ một tiếng, tiếp tục đưa thiệp cưới đến gần hơn.

“Chị, sao chị lại không cầm? Không để cho em chút mặt mũi nào cả. Vẫn là...” Tô Mộc Tình ngậy thơ chớp mắt nói: “...canh cánh đoạn tình cảm của chị và Nghị Hằng trước kia sao? Như vậy không tốt đâu, Phong tiên sinh sẽ ghen đó!”

Cô ta nói với vẻ ngịch ngợm đáng yêu, giống như mình chỉ là một cô gái mười mấy tuổi đầu, cái gì cũng đều không hiểu.

Trong lời nói rõ ràng là ra uy với Tô Mộc Vũ, chồng cũ của Tô Mộc Vũ hiện tại là chồng sắp cưới của cô ta. Câu thứ hai lại còn châm ngòi ối quan hệ của Tô Mộc Vũ với Phong Kính.

Cô ta chính là không thích. Tại sao Tô Mộc Vũ đáng ra phải đang cô đơn lại có thể gặp được một gã đàn ông tốt như vậy? Càng làm cho cô ta tức giận chính là gã đàn ông này lại nhiều lần khiến cô ta mất mặt đến muốn điên lên.

Phong Kính thiếu chút nữa bật cười.

Ả đàn bà này thật lắm chuyện, đến thẳng ngu cũng nhận ra được. Cũng khổ cho cô ta diễn trò lâu như vậy, giả bộ hồn nhiên ngây thơ. Còn tên Tần Nghị Hằng kia, thân là tổng tài Tần thị lại có thể để cho ả đàn bà này xoay quanh đùa giỡn.

Ánh mắt sắc bén của hắn thoáng nhìn Tô Mộc Vũ đã cứng đờ người bên cạnh, khê khàng nắm lấy tay cô.

Cô... lại đang cố chấp kìm nén rồi.

Với chuyện em gái ruột vác theo bụng bầu cùng chồng cũ chạy đến đây đưa thiệp mời đám cưới, thật sự không ai chịu được.

Khóe miệng Phong Kính khẽ nhếch lên, cánh tay vòng qua ôm chặt bả vai Tô Mộc Vũ, nhẹ nhàng cắn lỗ tai cô, thì thầm: “Muốn tôi giúp cô đuổi bọn họ đi không? Vậy... cầu xin tôi đi”

Trong nháy mắt, môi của hắn khẽ chạm lên tai của cô, hơi thở nóng phả lên mặt cô, nó như một ngọn lửa đốt cho hai má Tô Mộc Vũ ửng đỏ, mà tay hắn lại vòng xuống ôm lấy eo cô. Không cần nhìn cô cũng có thể đoán ra diễn cảm trên mặt Phong Kính lúc này như thế nào.

“Anh!” Tô Mộc Vũ nhin không được nghiêng mặt tránh hắn.

Hắn là cố ý, vừa rồi không cho bảo vệ đuổi bọn họ đi chính là cố ý chờ cơ hội này, khiến cho cô phải cúi đầu.

Phong Kính hơi nhíu mày, gương mặt anh tuấn hiem khi xuất hiện một nụ cười thần nhiên, giống như đang nói: Cô không muốn thì thôi.

Nhìn thấy Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính thân mật, trong mắt vốn dĩ đắc ý thoải mái của Tần Nghị hằng trong nháy mắt biến mất, ngược lại còn sôi gan.

Tô Mộc Tình nhìn thấy biểu tình của Tần Nghị Hằng, trong lòng phần hận.

Tô Mộc Tình nhanh chóng tiến lên thân mật nắm lấy tay Tô Mộc Vũ, nói: “Chị, cuộc đời của em chỉ có một lần lấy chồng thôi, đây là chuyện chung thân đại sự, chị nhất định phải đến đó”. Rất nhanh sau đó, không để Tô Mộc Vũ rút tay về, Tô Mộc Tình liền nhẹ giọng nói: “Chị, chị không đến chứng tỏ là chị đang sợ hãi nha”

Nụ cười xinh đẹp, lại như ma quỷ.

Sắc mặt Tô Mộc Vũ trắng bệch, thật muốn tát cho cô ta một cái nhưng nghĩ đến đứa bé trong bụng cô ta, cô không thể ra tay.

“Suy nghĩ xong chưa?” Phong Kính nhỏ giọng nói, thanh âm tràn ngập đùa cợt như một con sư tử mãnh liệt nhìn ngắm con mèo nhỏ quật cường.

41. Chương 41: Nhận Thiệp Cưới

Tô Mộc Vũ cắn chặt răng, nhìn đôi nam nữ đang đắc ý đến chướng mắt trước mặt, qua vài giây mới nói: “Được, tôi cầu xin anh”. Nếu thỏa hiệp nhất thời có thể đổi lấy bình yên ỉnh, cô chấp nhận.

Tô Mộc Tình nghe thấy loáng thoáng, chưa kịp nghĩ xem họ nói điều gì.

Khóe miệng Phong Kính nhếch lên một chút, đột nhiên nâng mặt Tô Mộc Vũ lên, hôn nhẹ vào hai má cô, nói: “Vậy mới ngoan, đứa ngốc này”

Nói xong, hai ngón tay thon dài đưa ra nhận lấy thiệp cưới, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ném lên bàn trà, khóe miệng khẽ cười lạnh: “Nói nhiều thật, chúng tôi tất nhiên phải đi rồi. Bảo bối, em nói có đúng không?”

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới Phong Kính sẽ đồng ý, mở to hai mắt nhìn. Hắn tại sao lại có thể thay cô quyết định chuyện đó chứ? Bọn họ đến đây đưa thiệp cưới không phải là muốn làm nhục cô trong tiệc cưới kia sao? Cô cắn răng muốn từ chối lại bị Phong Kính dùng sức ôm chặt eo thon, sức mạnh đó khiến cô không thể vùng vẫy.

Một ánh mắt đảo qua, mang theo cảnh cáo khiến Tô Mộc Vũ nhất thời nói không ra lời.

Bên ngoài, Phong Kính tao nhã nói: “Thế hai người còn chuyện gì sao? Tôi thường nghe nói phụ nữ mang thai rất dễ sanh non, tốt hơn hết là nên an nhàn dưỡng thai thôi, nếu không sợ rằng kết quả lại là trọng không được gà còn mất thêm nắm gạo”

Tô Mộc Tình vừa nghe, sắc mặt lập tức rất khó coi, sắc mặt Tần Nghị Hằng cũng xanh mét.

Phong Kính không thèm để ý, đưa tay bấm bộ đàm nội tuyến: “Bảo vệ phải không? Tôi có hai vị khách rất “quan trọng”, gọi người đến giúp tôi tiễn khách đi. Nhớ kỹ, nhất định phải đưa thẳng ra cổng lớn, biến mất mới thôi”

Đầu bên kia điện thoại, bảo vệ lập tức nghiêm chỉnh đi lên lầu.

Phong Kính tựa lưng ngang bậc cửa, nói: “Không tiễn” Rõ ràng là đuổi ra khỏi nhà.

“A, đúng rồi! Để chúc mừng tân hôn, tôi có một câu chân thành khuyên bảo: đàn ông đã ăn vụng một lần luôn không ngừng miệng được, có thể có một sẽ còn người thứ hai, không ai là cuối cùng mà ai cũng không biết ai là cuối cùng” Phong Kính ta ftat cười, rõ ràng là một câu rất bình thường nhưng lại khiến cho người khác giận đến giậm chân.

Tô Mộc Tình ngẩn người, cả ngày mới kịp phản ứng, sắc mặt đã kém lại càng thêm kém. Cô ta cắn chặt răng, hận không thể tiến lên liều mạng.

Tần Nghị Hằng lại càng tức giận đến thiếu chút nữa đã xông lên đánh với Phong Kính một trận, thế nhưng đã bị hai vị bảo vệ chế trụ: “Hai vị, mời”

Bảo vệ toà nhà nghiêm chỉnh, nếu không phải nhớ tới Tô Mộc Tình đang mang thai, làm sao không chế trụ nổi bọn họ. Có Phong tiên sinh làm chỗ dựa, bọn họ việc gì phải sợ?

Tần Nghị Hằng bị ngăn lại, không thể tiến lên, quả thực rất chật vật. Hắn ta cắn chặt răng, giống như muốn cắn cho chảy máu đến chết.

Tô Mộc Tình vội hét lên: “Không được ngăn chông tôi! Nếu con tôi bị động, tôi sẽ khiến các người đền mạng”

Phong Kính vừa định đóng cửa thì nghe thấy câu này, ánh mắt hần lạnh lùng, lại nói: “Nhớ kỹ, sau này không được để người lạ tùy tiện đi vào, cũng đừng động vào phụ nữ có thai cùng người già, nếu không sẽ xảy ra chuyện, biết không? Chuyện đó chắc cũng không cần tôi dạy các người chứ?” Nói xong, cửa đóng lại, giọng nói của Tô Mộc Tình run lên, theo bản năng che bụng của mình.

Bảo vệ cung kính nói: “Vâng, Phong tiên sinh, bọn tôi nhớ kỹ”. Nói xong vươn tay “Hai vị, xin mời”

Tô Mộc Tình hừ một tiếng, sau đó cười lạnh: “Đến ngày hôm đó, chúng tôi đợi hai người đại giá quang lâm!”. Chớ đắc ý, hôn lễ hôm đó, tôi sẽ cho các người đẹp mặt.

42. Chương 42: Cô Muốn Đi Đâu

Cửa đóng lại, Tô Mộc Vũ lập tức hỏi: “Vì sao anh lại đồng ý?”

Bất cô phải dự đám cưới của chồng cũ cùng em gái, hẳn thật tàn nhẫn!

Phong Kính không thèm để ý chỉnh chỉnh cổ tay áo, lạnh nhạt nói: “Thì làm sao? Cô còn chưa quên chồng cũ cao cấp của mình à?”

Tô Mộc Vũ không chút suy nghĩ, nói: “Đương nhiên không phải!”

Phản ứng nhanh chóng như vậy khiến khóe mắt Phong Kính cong lên, dường như rất hài lòng, tiếp tục nói: “Nếu vậy là còn nhớ đến tình chị em sao?”

“Anh đang nói đùa sao?” Tô Mộc Vũ giận điên lên, hẳn rồi cuộc muốn nói cái gì? Cái gì gọi là tình chị em? Cái thứ đó đã sớm không còn tồn tại khi Tô Mộc Tình bắt đầu mối quan hệ với Tần Nghị Hằng.

Phong Kính đến gần cô, nâng mặt khiến cô nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: “Thế cô còn sợ cái gì?”

Lông mi Tô Mộc Vũ khẽ run lên, cô sợ... cái gì đây?

Cô sợ chính là cảnh hôn lễ quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mình, nhưng bây giờ cô chỉ là một khách.

Cô sợ chính là những người đã từng dự hôn lễ của cô, lúc này lại đứng trước mặt cô tham dự một hôn lễ khác của chồng cũ, mang theo những ánh mắt cười cợt đánh giá cô.

Cô sợ chính là toàn bộ thế giới đều sẽ đến cười cô, cười nhạo sự thất bại của cô.

Cô không ngừng khiến bản thân mình kiên cường nhưng hai chữ “Tân hôn” kia lại như đáng tan sự cố gắng của cô, cô cũng không thể một mình chống lại toàn thế giới. Tha cho cô đi, cô không có mạnh mẽ như vậy.

“Cô muốn trốn tránh cả đời?” Ánh mắt hần bén nhọn, không chút lưu tình chọc thủng cô “Cũng muốn yếu đuối cả đời?”

Tô Mộc Vũ ngẩn ra.

“Đồ ngốc!” Lần thứ hai hần nâng cằm cô lên, khiến đôi mắt cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đen láy của mình, giống như những vì tinh tú bao trùm lấy khoảng trời đen mênh mông “Nếu cô không muốn, không ai có thể đánh bại cô. Bọn họ cũng chỉ muốn thấy cô thất bại, chỉ cần tham dự, cô sẽ thắng”

Tô Mộc Vũ vô thức lạc vào mê cung trong đôi mắt hần.

“Đi!” Phong Kính đột nhiên kéo tay cô, mở cửa, đem cô kéo ra ngoài.

Tô Mộc Vũ tỉnh táo lại, kinh ngạc hỏi: “Đi đâu?”

Ra khỏi khu nhà cao cấp, Phong Kính dừng lại, hai tay đút vào túi quần “Cô muốn đi đâu, hôm nay do cô quyết định”

Lần đầu tiên, hần hỏi qua ý muốn của cô.

Tô Mộc Vũ ngẩn người, trong lòng không biết sao lại có chút ảm áp, khẽ mở miệng nói: “Được!”

Nửa tiếng sau, Phong Kính nhìn con phố bày bán những món ăn bình dân trước mặt, mỗi quầy hàng đều được những cây dù đơn giản che chắn, từng quầy từng quầy nhiều lắm cũng chỉ bốn cái bàn, trên bàn còn có dầu mỡ bám vào bóng loáng, hần nhíu mi: “Ồ đây?”

Tô Mộc Vũ gật gật đầu.

Đây là khu phố bình dân cô thích đến nhất lúc còn đi học, thế nhưng sau khi gả vào Tần gia liền không thể đến đây nữa. Không nghĩ tới vẫn còn có một ngày trở lại.

Nhìn thấy Phong Kính nhíu mày cùng với bộ áo quần tiền trên người hần, hình ảnh đó khẽ nhắc nhở cô: Hần với nơi này không hợp nhau cũng như cô và hần đều không cùng một thế giới, vĩnh viễn cũng không có khả năng ở cùng một chỗ.

Tô Mộc Vũ che kín tâm tư, cười nhẹ: “Chỉ ăn một bữa mà thôi, sẽ không chết”

Đây là nơi học sinh tụ tập, từng cặp đôi nắm tay nhau đi lang thang, ăn ăn uống uống, trên mặt đều là những nụ cười thỏa mãn. Càng đơn giản lại càng vui vẻ.

Tô Mộc Vũ hứng thú đi theo dòng người mua đồ ăn, nào là cá viên, sủi cảo chiên, bánh bột lọc, thịt dê nướng đều mua tất, dường như hôm nay cô quyết không ăn hết những món ở đây sẽ khôn về.

Đi qua một sạp bán món vùng cay, Tô Mộc Vũ kích động đến ánh mắt sáng lên: “Chỗ này bán món vùng cay siêu cấp ngon, đã kinh doanh mười mấy năm rồi, mau ăn thử xem”

Cô nhanh chóng mua lấy một phần, nóng đến độ Tô Mộc Vũ vươn đầu lưỡi, còn nhịn không được cứ nhét vào miệng.

Phong Kính bỗng nhiên giơ tay lên, nhẹ nhàng lau trên môi cô “Dính này”. Nói xong, lại nhíu mày đánh giá chút gì đó dính trên tay mình, thử bỏ vào trong miệng.

Hai má Tô Mộc Vũ ửng đỏ.

Trời cuối tháng mười một, gió thổi có chút lạnh, có lẽ nhờ vào hộp vừng cay nóng hâm hấp nên cô không thấy lạnh, mà còn rất ấm áp...

43. Chương 43: Mẹ Chồng Đầu Nàng Dâu

Từ lúc mang thai, Tô Mộc Tình liền tạm thời không phải làm việc nhà nữa, an tâm dưỡng thai đồng thời cũng chuẩn bị hôn lễ.

Bà Tần bây giờ một việc nhỏ cũng không dám sai bảo cô ta, ngược lại còn xem cô ta như Phật sống, đường như là cầu được ước thấy, không dám có một chút sai ý. Tổ yến ăn như cơm bữa, so với nữ minh tinh điện ảnh có hơn chứ không kém.

Thế nhưng bà Tần là một người già, rảnh rỗi ở nhà không có chuyện gì làm lại chơi mạt chược.

Xế chiều hôm nay, Tô Mộc Tình đang ngủ trưa, bà Tần chơi mạt chược trong phòng khách, mới đánh được một ván, Tô Mộc Tình đã mặc đồ ngủ xuống lầu.

Bà Tần bật người hỏi: “Sao con lại xuống đây?”. Tô Mộc Tình bây giờ chính là gia bảo, tất cả đều đem đứa nhỏ trong bụng cô ta là đệ nhất.

Tô Mộc Tình còn chưa có lộ bụng bầy vẫn vô tư vỗ bụng, nói: “Mẹ, con muốn thương lượng với mẹ một chút. Mẹ có thể không chơi mạt chược được không? Bác sĩ nói, giấc ngủ của người mẹ sẽ là yếu tố rất quan trọng mang đến sức khỏe cho đứa bé trong bụng...”

Kỳ thật Tô Mộc Tình vốn không có buồn ngủ, đầu óc toàn bộ đều dành để tính kế với Tô Mộc Vũ. Cô ta không ngủ an ổn thì làm sao nguyện ý có bà Tần vui vui vẻ vẻ chơi mạt chược trước mặt mình. Cô ta còn nhớ rõ lần trước bà Tần làm bẽ mặt cô ta trước nhiều người

Bà Tần sững sốt.

Chơi mạt chược đã thành thói quen mười mấy năm của bà, bây giờ nói bà không chơi, bà phải làm cái gì đây?

Tô Mộc Tình cúi đầu, ủy khuất nói: “Mẹ muốn chơi con cũng không ngăn cản, chỉ là sau này nếu đứa trẻ không tốt, mẹ cũng đừng trách con”

Vài vị khách của bà Tần có chút hứng thú với sự náo nhiệt giữa mẹ chồng nàng dâu này, mắt chăm chăm quan sát.

Bà Tần ngược ngừng nói: “Hay là, mẹ chơi hết hôm nay, sau này sẽ không chơi nữa, được không?”. Hôm nay đều là những người bạn thân thiết, nếu nói nghỉ chơi liền nghỉ chơi, cái bản mặt già nua này của bà nên vứt đi đâu đây?

Tô Mộc Tình gật gật đầu, đi lên lầu, đột nhiên chân mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mắn là nắm được thành lan can.

Bà Tần sợ tới mức cả người đầy mồ hôi, vội nói: “Được rồi, được rồi, mẹ không chơi nữa. Con lên phòng nghỉ ngơi đi”

Vài người bạn của bà nhìn nhau, cùng hé miệng cười mà rời khỏi. Ra tới ngoài cửa liền nghe thấy tiếng mọi người cười đùa, đại khái là khen ngợi bà Tần chọn được người con dâu rất có “bản lĩnh”.

Bà Tần méo mặt, nén giận xem tivi.

Tô Mộc Tình năm giờ chiều mới đánh ngáp một cái đi xuống lầu, há mồm liền hỏi: “Mẹ, cơm đã nấu xong chưa?”

Bà Tần lúc này mới nhớ tới thím Tẩu xin phép nghỉ hôm nay, vội nói: “Mẹ quên mất rồi, để mẹ gọi điện kêu nhà hàng mang thức ăn đến”. Ai dối cũng được nhưng cháu đích tôn của bà không thể bị dối.

Tô Mộc Tình nghe xong có chút mất hứng: “Mẹ không biết sao? Những nhà hàng kia nấu thức ăn bằng những nguyên liệu hư thối, còn cả hương liệu toàn chất hoá học, những thứ đó không tốt cho bảo bối. Nếu mẹ mua những thứ đó, con đành nhịn ăn vậy”

Bà Tần lập tức nói: “Được, được, được, để mẹ nấu, bữa cơm này mẹ nấu”

Thật vất vả trong lúc Tô Mộc Tình vừa xoi xét, vừa gây sức ép, cuối cùng bà Tần cũng nấu xong cơm chiều. Bà vừa nghỉ ngơi một chút, Tô Mộc Tình tắm rửa xong lại ôm một cái chậu đi ra.

Bà Tần vội hỏi: “Con làm gì thế?”

Tô Mộc Tình vô tội nói: “Cái này là đồ dơ, không thể chờ thím Tẩu trở về giặt được nên con mang đi giặt”. Chỉ thấy quần lót cùng áo ngực màu sắc sặc sỡ nằm trong chậu.

Tô Mộc Tình nói xong, định xoay người quay vào nhà tắm. Cô ta chỉ vừa cúi người, chợt kêu một tiếng “Ôi”

Sắc mặt Bà Tần tím ngắt, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Mẹ giặt cho!”

Tô Mộc Tình vốn biết sẽ như thế, cười đắc ý “Mẹ, làm phiền mẹ rồi”. Nói xong liền thoả mãn lên lầu, tiếp tục ngủ.

Giặt nửa ngày, bà Tần dùng sức ném quần lót vào trong chậu.

Trước kia bà gả vào Tần gia làm thiếu phụ nhân, sau đó thành lão phu nhân, đã qua nhiều năm như vậy mà một cái khăn tay cũng chưa phải giặt, đặc biệt là từ khi Tô Mộc Vũ được gả vào đây, bà tùy ý đánh đánh mắng mắng, chưa từng ném qua đau khổ tủ nhục như bây giờ.

Không nghĩ tới lại bị một đứa nhãi ranh này dày vò, thật đúng là nhìn lầm người. Có điều, cứ chờ xem, chờ cháu của bà sinh ra, xem bà ta dày vò ả như thế nào. Chị gái cô ta năm năm qua đều bị bà ta hành hạ muốn chết đi sống lại, chỉ bằng một mình cô ta mà đòi đấu tay đôi với bà sao? Đừng hòng.

44. Chương 44: Giáo Huấn Bà Tô

Ngày đó đến dạo phố bình dân cùng Phong Kính, thế mà trên đường lại nhìn thấy một chú chó nhỏ mới sinh, chỉ có một nhúm lông ngắn tũn, ánh mắt long lanh khiến người ta yêu thích. Chú chó con kêu không ra hơi, có vẻ là bị người ta ném bỏ.

Tô Mộc Vũ cẩn thận ôm nó trong vòng tay, vuốt nhẹ, sinh mệnh còn nhỏ như vậy, yếu ớt đến nỗi khiến người đau lòng “Chúng ta có thể nuôi nó không?”

Một người một chó, bốn con mắt long lanh như nước khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Phong Kính ghét bỏ nhìn con chó nhỏ bẩn thỉu, bản tính thích sạch sẽ của hắn lại bộc phát, nhích ra xa.

Tô Mộc Vũ đợi một lúc cũng không bị hắn cự tuyệt, chỉ thấy hắn quay lưng đi về.

Biết hắn không nói chính là đồng ý, Tô Mộc Vũ cao hứng ôm chó nhỏ vào lòng “Cảm ơn!”

Đem chú chó về nhà, cẩn thận tắm cho nó, sau đó lấy một chiếc đĩa nhỏ rót sữa đút nó uống, nhẹ nhàng vuốt ve nhúm lông “Gọi mày là Bàn Chải nhé”

“Bàn Chải, mày thích cái tên này sao?”

Chú chó ngược đời mắt long lanh lên, khẽ gâu một tiếng biểu hiện rất thích cái tên này.

“Bàn Chải, đây là chú Phong, chúng ta đến chào chú đi, chú đồng ý mới được mang mày về nhà đó” Tô Mộc Vũ nhất thời hưng phấn.

Nghe thấy hai chữ “Chú Phong”, trán Phong Kính xuất hiện vài vạch đen. Chú Phong? Cháu hần là một con chó!

Khép lại quyển sách trên tay, Phong Kính đứng dậy mở cửa phòng “Cô tốt nhất nên bảo đảm trong nhà không có một cọng lông chó bay loạn, còn nữa, không cho phép nó tới gần tôi, nếu không... tôi nhớ Tiên Phong rất thích ăn lẩu thịt cây” Nói xong, mặt đen lên lại quay về phòng.

Tô Mộc Vũ nhìn bóng lưng của hần, hần không phải dị ứng với lông chó chứ? Nhớ tới biểu tình vừa rồi của hần, Tô Mộc Vũ nhin không được che miệng nở nụ cười.

Hôm nay, Khúc Quế Âm nghe lời con gái xúi giục, lại chạy đến trường học mắng chửi Tô Mộc Vũ.

Đứa con gái lớn này mặc dù cũng là miếng thịt nhỏ trên người bà nhưng thịt cũng có nặng có nhẹ. Bà sớm không thích tính tình quật cường của Tô Mộc Vũ, gả cho Tần gia năm năm mà một đồng tiền cũng không mang về cho nhà mình. Ngược lại con gái nhỏ của mà rất ngoan, bây giờ con rùa vàng đang bám lấy con gái nhỏ của bà, bà nhất định phải giúp con gái cưng một phen.

Đứa con gái lớn ném đi, bà cũng không chút đau lòng. Huống chi, Mộc Tình đã đáp ứng nếu nó kết hôn sẽ cho bà hai mươi vạn.

Bà ta lắc lắc cái móng nặng nề, đi đến đại học S, thế nhưng lại bị một gã đàn ông mặc Tây phục đen, đeo kính đen ngăn lại “Xin hỏi bà là Tô phu nhân sao?”

Khúc Quế Âm đề phòng nhìn hần, cái người mặc áo đen này thông thường cũng chỉ có xã hội đen trong phim “Anh muốn làm gì?”

Gã đàn ông cười một chút, nói: “Tiên sinh chúng tôi muốn khuyên bà, hi vọng bà đừng bước vào cổng trường này dù chỉ một bước, nếu không phiền bà theo bọn tôi tới gặp tiên sinh uống chén trà”

Khúc Quế Âm nghe xong, cả kinh kêu lên: “Các người muốn làm gì? Không có luật pháp sao? Các người đang đe dọa tôi đấy à? Con rể tôi chính là tổng tài Tần thị, các người thử dám động vào tôi xem!”

Trong mắt bà ta, con rể bà chính là người có quyền nhất, không hề nghĩ tới những nhân vật nổi tiếng của thành phố S này, Tần gia cũng chẳng là cây đình gì.

Gã đàn ông cười đến càng sáng lạn hơn “Chỉ sợ chuyện này tổng tài Tần thị cũng không quản nổi. Bà muốn rời khỏi đây ngay bây giờ hay theo chúng tôi đi uống trà hă, Tô phu nhân?”

Khúc Quế Âm phần hận trừng mắt liếc bọn họ một cái, xấu hổ giận dữ khó khăn rời đi.

Gã đàn ông thấy bà ta đã đi liền bấm điện thoại, cung kính nói: “Phong thiếu, đã giải quyết xong”

“Ừ!” Đầu kia, Phong Kính gật gật đầu.

Một thanh âm yếu ớt kèm theo tiếng ho nhẹ phát ra “Kính! Khụ khụ... Anh nói chuyện với ai thế?”

45. Chương 45: Phương Thiệu Hoa

Trên khuôn mặt Vệ Nhu Y được bôi một lớp trang điểm nhẹ vẫn cũng không thể hoàn toàn che đậy sự tái nhợt. Thế nhưng thân hình mảnh mai xinh đẹp như một đoá sen còn vươn sương sớm tươi mát thanh nhã giữa mặt hồ xanh ngát. Cô gái này, kiêu diễm đến nỗi có thể khiến người người đổ kỵ.

“Kính, anh có bạn gái mới phải không?” Vệ Nhu Y xinh đẹp mà yếu ớt, giương lên nụ cười gượng ép, kiêu ngạo như một người phụ nữ quyền quý nhưng ánh mắt lại lộ lên thư ánh sáng cho thấy cõi lòng của cô ấy đang đau đớn.

Phong Kính cau mày nói: “Tiểu Y, em đang nói bậy bạ gì vậy?” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng vỗ về gương mặt cô ấy.

Vệ Nhu Y vẫn cười ôn nhu: “Khụ khụ... Trước kia chúng ta đã giao ước rồi, nếu anh tìm thấy người anh thích, em sẽ... chúc phúc cho anh...” Bởi vì kiềm nén cơn ho khan, gương mặt cô lại ửng đỏ.

Phong Kính nhẹ nhàng hôn lên trán cô ấy, nói: “Đừng có nghĩ bậy nữa. Anh không có, cả đời này cũng sẽ không có” Giọng nói dịu dàng như thế, giống như là một lời thề.

Đôi mắt xinh đẹp của Vệ Nhu Y long lanh nước, trong veo như hai viên lưu ly khiến cho người người thương tiếc: “Anh Kính, anh đừng nói như vậy, em không muốn liên lụy đến anh... Anh biết rằng em vốn dĩ không thể cho anh... Khụ khụ... Em hi vọng anh sẽ tìm được một cô gái thật tốt, thay thế em chăm sóc cho anh, như vậy em mới có thể an tâm...”

Một tiếng “Anh Kính” này giống như đưa bọn họ quay trở về ngày trước.

Phong Kính lập tức ngắt lời: “Không được nói bậy! Chỉ cần em nghỉ ngơi cho tốt là được, anh không cho phép em nghỉ ngơi lung tung, biết không? Em sẽ khỏe lại, tin anh, cho dù có tìm hết bác sĩ trên thế giới này anh cũng sẽ trị hết bệnh cho em. Em chỉ cần nghỉ ngơi cho thật tốt, biết không? Anh đưa em trở về phòng” Nói xong, hắn nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Nhu Y, ôm cô về phòng bệnh an dưỡng.

Vệ Nhu Y nằm trong ngực hắn, trên mặt tràn ngập bi thương, đôi mắt xinh đẹp như viên kim cương kia dường như có chút cô đơn.

Ban đêm.

“Thiệu Hoa, có thể nói cho em biết, người phụ nữ kia là ai không?” Vệ Nhu Y do dự đã lâu, mới bấm số điện thoại của Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa đang trong quán bar, bên cạnh là Tiền Phong đang ôm lấy vài người đẹp, đôi mắt hoa đào của hắn chớp nháy liên tục “Là vị mỹ nữ gọi lúc đêm khuya à?”

Phương Thiệu Hoa vung tay đẩy mạnh hắn ra, đi đến góc phòng, nói: “Nhu Y, em đang nói cái gì thế? Anh không hiểu” Lòng mày của hắn nhíu chặt.

Vệ Nhu Y cười nhẹ “Thiệu Hoa, anh đừng giấu em... Khụ khụ, em không còn là đứa em gái các anh lúc nào của bảo vệ lo lắng một cách tỉ mỉ” Nụ cười chứa đựng nhiều phiền muộn “Em không muốn làm cái gì hết, chỉ muốn biết một chút mà thôi... Khụ khụ, chỉ muốn biết người phụ nữ ấy có thật sẽ mang đến hạnh phúc cho Kính hay không mà thôi...”

Nghe thấy tiếng cười của cô ấy, trong lòng Phương Thiệu Hoa đau nhói, nhin không được nói: “Em đừng nghỉ lung tung, anh sẽ đến chỗ em ngay” Nói xong, hắn trực tiếp lái xe đi.

“Này! Cái tên hồng nhõ” Tiền Phong bĩu môi, hung hăng liếc mắt.

Những cô gái bên cạnh nhao nhao: “Tiền thiếu, Phương thiếu đi rồi, bọn em đi với anh nhé?”

Tiền Phong nhìn lướt qua, khó chịu ném ly rượu: “Tránh ra, tránh ra, bọn thiếu gia hôm nay không được vui”. Nói xong, hắn một cước đạp lên sôpha, đi ra khỏi quán bar.

Mẹ nó! Thật khó chịu!

Phương Thiệu Hoa mình đầy mồ hôi chạy đến viện điều dưỡng, Vệ Nhu Y vì chờ đợi lâu nên đã ngủ.

Thấy cô ấy rúc người trên ghế dài ngủ một cách nặng nề, Phương Thiệu Hoa đau lòng ôm lấy cô ấy nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp kín mền.

Trong lúc ngủ mơ, môi của cô ấy đầy vẻ mê người, chiếc gáy trắng nõn, ngực phập phồng theo từng nhịp thở.

Cô gái như thế, xinh đẹp như thiên sứ, lại khiến cho người khác thương tiếc.

Phương Thiệu Hoa nhẹ nhàng quỳ một gối xuống bên giường, cầm tay cô nâng lên đặt trên môi mình “Nhu Y, anh cam đoan với em, ngoại trừ em ra, hần sẽ không yêu một ai khác”

Hạnh phúc của người khác hần mặc kệ, nhưng hạnh phúc của Nhu Y, chẳng sợ phải hi sinh cả tính mạng, hần cũng sẽ bảo vệ cho bằng được. Cho dù... người cô ấy yêu không phải là hần...

Hần cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Nụ hôn như mang theo tâm tình hần, dịu dàng, run rẩy, ngậm lấy bờ môi hồng phấn của cô ấy mà mút vào, hai tay chống trên giường, cố gắng khắc chế sự khát vọng của chính mình.

Đây là thiên sứ của hần, hần không thể không tôn trọng!

Phương Thiệu Hoa nhẹ hôn lên trán Vệ Nhu Y, chạm nhẹ một chút, rồi bắt buộc mình phải rời khỏi. Mà đằng sau, lông mi thon dài của Vệ Nhu Y, nhẹ nhàng run lên một cái.

46. Chương 46: Cởi Ra!

Chuyện Khúc Quế Âm muốn đến trường gây chuyện, Tô Mộc Vũ cũng không biết.

Cô cầm quyển sách trong tay, mấp máy môi

Hai ngày này sẽ có một đoàn nghệ thuật gồm sứ lớn đến thành phố S mở triển lãm, không chỉ có những nghệ nhân nổi tiếng trong nước mà có cả nước ngoài tham gia, chưa kể rất nhiều tác phẩm tuyệt đẹp được mang ra trưng bày.

Triển lãm đồ gốm như thế ba năm mới có một lần, thật sự rất hiếm. Nhưng không phải ai cũng có thể tham dự, không có địa vị hay thân phận đừng mong được bước vào cổng nửa bước.

Chu Hiểu Đồng nằm úp sấp trên bàn than thở: “Nghe nói chỉ có giáo sư Tôn và giáo sư Trương nhận được thư mời, những người khác đều không có phần. Thật ghen tị”

“Hay là chúng ta bắt cóc một trong hai người, cướp lấy vé mời?” Hai mắt Chu Hiểu Đồng sáng ngời, vô cùng vui vẻ nói.

Tô Mộc Vũ gõ nhẹ lên trán cô ấy, cười nói: “Trên thiệp mời cũng có đề tên, muốn lừa người ta thì cậu phải đi Thái Lan một chuyến”

Biến thái... Chu Hiểu Đồng liếc nhìn lên trời, hay là thôi đi, rồi tiếp tục nằm dài ra bàn giả chết.

Buổi chiều không có tiết, Tô Mộc Vũ về nhà, móng vuốt nhỏ hồng hồng của Bàn Chải phóng đến, Tô Mộc Vũ mỉm cười ôm lấy “Bàn Chải nhà chúng ta hôm nay có ngoan không? Đã đói bụng chưa? Mẹ lấy sữa cho uống nhé?”

Bàn Chải nghe đến chữ sữa, hai mắt liền sáng ngời, liếm vào mặt Tô Mộc Vũ khiến cô cười rộ lên.

“Được rồi, đừng phá nữa, không lấy sữa cho nữa”

Bàn Chải không tin: mẹ Tiểu Vũ mềm lòng nhất, làm sao có thể không cho nó uống sữa nha

~Sữa hơi ấm, Bàn Chải liếm láp, cái đuôi nhỏ vẫy qua vẫy lại, đáng yêu muốn chết.

Tô Mộc Vũ đang ngồi bên cạnh, khẽ vuốt bộ lông mềm mại của nó thì Phong Kính gọi đến.

“Bây giờ không có việc gì chứ? Đến bảo Marie trang điểm cho cô, một tiếng sau tôi đến đón” Phong Kính nói ngắn gọn.

“Có chuyện gì...” Tô Mộc Vũ còn chưa nói xong, Phong Kính liền cúp điện thoại.

Tô Mộc Vũ nghe thấy tiếng “Đồ đồ”, hận không thể ném đồ lên đầu Phong Kính, người này luôn luôn bá đạo như vậy.

Điện thoại vừa cúp, tài xế Hàn đã dừng xe bên dưới gọi điện lên.

Tô Mộc Vũ phải buông Bàn Chải ra đi xuống lầu.

Nơi này Phong Kính từng đưa cô tới, Marie cũng hiểu, vừa thấy Tô Mộc Vũ liền nói: “Phong thiếu có dặn, mời cô theo tôi”

Tô Mộc Vũ mỉm cười gật gật đầu, cùng cô ấy đi vào trong.

Marie làm việc rất tốt, chỉ cần bốn mươi phút liền đầu vào đấy. Tô Mộc Vũ mặc một lộ lễ phục trễ ngực trắng trong thuần khiết, phong cách này phù hợp với xu hướng Âu Mỹ năm nay. Xem kỹ một chút thì nơi thắt lưng điểm tô một sợi ruy băng màu nhạt hơn uốn lượn đến tận chân váy, phía bên kia vai trần là một đoá hoa mai nở rộ.

Chiếc váy này, thật sự rất đẹp

Tô Mộc Vũ nhìn mình trong gương, hơi nhếch khoé miệng. Thế nhưng bỗng người khác đột nhiên xuất hiện trong gương lớn.

Cô gái xinh đẹp theo kiểu diêm dúa lẳng lơ mềm giọng nói: “Phương thiếu, chiếc váy này nhìn đẹp đấy! Người ta cũng muốn” Bộ ngực lớn cổ ý cạ lên cánh tay Phương Thiệu Hoa. Cô ta là nữ minh tinh mới trong giới giải trí, rất biết cách đánh đòn tình cảm với những nhân vật cỡ bự.

Phương Thiệu Hoa không thèm để ý, lạnh nhạt nói: “Marie, lấy thêm một cái váy này cho cô ấy”

Marie xấu hổ nói: “Thật có lỗi, Phương thiếu. Lễ phục của chúng tôi cũng chỉ có một, không thể tìm ra cái thứ hai. Chỉ bằng để tôi tìm cho cô đây một bộ khác hợp với dáng người cô đi”

“Không được nha, người ta thật sự thích chiếc váy này, Phương thiếu à...” Đê Na cầm tay Phương Thiệu Hoa, làm nũng.

Phương Thiệu Hoa đột nhiên thấy có chút hứng thú, khoé miệng nhếch lên một cái, khẽ cười nói: “Tìm không thấy cái thứ hai? Rất đơn giản, bắt cô ta cởi nó ra đi” Tuy là cười nhưng trên mặt lại tràn đầy sự độc địa tàn nhẫn

47. Chương 47: Vì Yêu Ớt

“Tìm không thấy cái thứ hai? Rất đơn giản, bắt cô ta cởi nó ra đi”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người ở đây đều kinh sợ.

Marie lại càng khó xử, chỉ biết cười xòa, nói: “Phương thiếu, thật phải làm như thế sao? Chỗ chúng tôi còn có rất nhiều lễ phục đẹp hơn, tôi tự mình chọn lựa cho tiểu thư Đê Na, cam đoan sẽ khiến tiểu thư đây vừa lòng”

Một bên là Phong thiếu, một bên là Phương thiếu, chuyện này bất luận Marie làm như thế nào cũng đều phải đắc tội một trong hai người đó.

Đê Na chớp mắt, vừa rồi Phương thiếu thay cô ta ra mặt, điều này chứng tỏ Phương thiếu có lẽ đang để ý cô ta. Nghĩ như thế, Đê Na nhận sự kích động hưng phấn trong lòng xuống, nói: “Không được nha, tôi thích bộ này. Phương thiếu, anh giúp em đi”

Phương Thiệu Hoa hừ cười một tiếng, nâng cằm Đê Na lên, nói: “Nghe thấy chưa? Bảo bối của tôi nhìn trúng bộ đó, cho nên... bắt cô ta cởi ra, bây giờ!” Hai chữ cuối cùng mang theo mệnh lệnh không thể cãi.

Tô Mộc Vũ nhìn hẩn, nhúu mày.

Cô cùng Phương Thiệu Hoa không có qua lại nhiều, lần duy nhất khiến cô khắc sâu trong tâm trí nhất chính là đêm đó trong quán bar, hẳn đặc biệt gọi cô đến xem cảnh đó. Người đàn ông này, chán ghét cô, dường như còn có cả sự khinh thường.

“Tôi không nói thêm lần nữa. Bây giờ, cời ra!” Phương Thiệu Hoa nhăn mày, bộ dạng không kiên nhẫn “A! Tôi vốn quên mất. Cô đây vốn dĩ là loại đàn bà đã từng li hôn, còn không biết xấu hổ bám dính lấy Phong, không phải là vì tiền thì vì cái gì? Nói đi, cô muốn bao nhiêu?”

Lời nói càng ngày càng khó nghe, Marie cùng nhân viên bên cạnh không ngại ngừng cũng không được, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, trên trán đều là mồ hôi. Bên ngoài như nghe thấy thanh âm ồn ào bên trong nên mọi người cũng tò mò nhìn vào.

Tô Mộc Vũ thản nhiên cười một tiếng, tự giễu: “Được, tôi cời. Phương tiên sinh, có tiền thật tốt, thật sự là rất tốt”

Nói xong, cô đi vào phòng thay quần áo. Lưng cô tựa trên cửa, dùng sức nhắm mắt lại.

Quả nhiên, có tiền thật tốt, có tiền là có thể đem lòng tự trọng của người khác đá như trái bóng, có tiền là có thể đánh mắng người khác trước mặt mọi người. Chẳng trách, lúc trước Tần Nghị Hằng lại cao ngạo như vậy, thì ra đều là bởi vì có tiền.

Nực cười, thật sự là quá nực cười.

Kéo khoá bộ lễ phục, đầu ngón tay Tô Mộc Vũ lạnh như băng, răng cắn chặt. Tô Mộc Vũ, mày cần phải nhẫn nhịn, trước khi mày còn chưa đủ mạnh mẽ, mày phải nhẫn!

Lúc đi ra, Đề Na kiêu ngạo đoạt lấy quần áo, soi xét nhìn thoáng qua, dịu dàng nói: “Ai nha, đột nhiên tôi cảm thấy bộ y phục này không thích hợp với mình, cho nên, tôi không muốn mặc nữa”

Đề Na cười nhẹ, xong đem quần áo đưa đến trước mặt Tô Mộc Vũ. Trên thực tế, trước đó cô ta đều biết mình to con hơn Tô Mộc Vũ nhiều, hơn nữa khí chất của bản thân so với bộ quần áo này càng không hợp. Bộ quần áo trang nhã mà thanh lịch khoác lên trên người cô ta, quả thực chẳng ra cái gì cả.

Thế nhưng không đợi Tô Mộc Vũ nhận lấy, tay Đề Na đột nhiên buông lỏng, kinh ngạc nói: “Ngại quá, nó rơi xuống đất rồi, cô còn cần không? Nếu cần thì tự mình nhặt lên đi”

Tô Mộc Vũ nhìn bộ quần áo trước mắt, khoé mắt thoáng qua một tia cười lạnh.

Phương Thiệu Hoa ôm Đề Na, trên chóp mũi của cô ta nhẹ nhàng hôn một cái: “Thật tuyệt vời”. Nói xong, hẳn xoay đầu lại nhìn Tô Mộc Vũ nói: “Nếu Đề Na không muốn nữa thì cô lấy đi”

Tô Mộc Vũ chấn động. Cái gì? Cô đã nhẫn một bước mà hẳn vẫn không chịu buông tha sao?

Trong mắt Đề Na thật đắc ý, tuy rằng cô ta không biết Tô Mộc Vũ là ai, thế nhưng khi có một người đàn ông vì mình mà đi nhục mạ một người phụ nữ khác, tất nhiên bản thân sẽ sinh ra một loại kiêu ngạo. Loại kiêu ngạo này khiến cô ta ngẩng cao đầu.

Phương Thiệu Hoa buông Đề Na ra, bình tĩnh đi đến trước mặt Tô Mộc Vũ. Mặc dù lời nói đáng sợ nhưng khóe miệng lại mang theo một nụ cười thản nhiên, giống hệt hình tượng vị công tử ôn hoà cao quý trong tạp chí.

“Sao? Ghét nó rồi à? Tô Mộc Vũ, cô đừng thử sức kiên nhẫn của tôi. Cô cũng biết mình không muốn mặc những bộ quần áo đã bị người khác mặc qua, thì tại sao lại không biết một người đàn bà đã qua tay thằng khác thì đừng nên tiếp tục si tâm vọng tưởng treo cao chứ?” Một câu cuối cùng, thanh âm rất nhẹ, lại lạnh lùng như băng: “Lúc trước tôi đã nói với cô, chỉ có thể trách cô không biết điều thôi”

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu chống lại đôi mắt lạnh băng kia, hai bàn tay nắm chặt, cả người đều run run, mạch máu màu xanh trên chiếc cổ trắng nõn mảnh khảnh đều lộ lộ ra.

Hắn dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà đi nhục mạ cô như vậy? Chỉ bởi vì cô là người phụ nữ đã từng ly hôn sao? Cho nên cô đáng bị sỉ nhục như vậy sao?

Phương Thiệu Hoa lui về phía sau từng bước, thản nhiên nói: “Tô Mộc Vũ, cô đừng ép tôi”

Đột nhiên, cửa bị đá văng ra.

Phong Kính đi tới, tuy rằng biểu cảm trên mặt là thản nhiên nhưng ánh mắt rõ ràng hiện ra sự không kiên nhẫn “Có ép hay không là chuyện của tôi. Thiệu Hoa, đánh chó cũng phải nể mặt chủ”

48. Chương 48: Thay Cô Ra Mặt

Trong nháy mắt Tô Mộc Vũ nhìn thấy hắc, trái tim lạnh băng bỗng nhiên có chút ấm áp, giống như một khối hoá thạch từ từ tan ra lớp băng bên ngoài, chớp mũi mỉm cười yếu ớt.

Phong Kính mặc một bộ âu phục trắng thoải mái, lộ ra chiếc áo sơ mi màu đen nhưng tơ bên trong, nút áo trước ngực bung ra để lộ xương quai xanh. Hắc thản nhiên đứng đó, nhưng hào quang quanh hắc toát ra lại khiến người ta chói mắt. Hắc mang khí chất vương giả trời sinh, vô luận như thế nào cũng hấp dẫn ánh mắt người ngoài.

Thế nhưng, đôi mắt hắc lúc này chỉ lạnh như băng, khiến cho những ai nhìn vào đôi mắt đó cũng phải bị đông cứng.

Phương Thiệu Hoa bật cười nói: “Chỉ là đùa chút thôi, cậu cũng không cần phải như thật vậy”

“Đùa?” Phong Kính nhíu mày, đi đến vỗ vỗ bờ vai hắc “Đùa với lửa, không phải ai cũng dám đâu. Thiệu Hoa, có chừng có mực một chút”

Câu nói bình thường như lại đầy ngụ ý

Nụ cười ôn hòa của quý công tử Phương Thiệu Hoa từ từ biến mất.

Đề Na chưa từng gặp chuyện như vậy, sợ tới mức cả người run rẩy, cẩn thận kéo tay áo Phương Thiệu Hoa, nói: “Phương thiếu... Chúng ta đi thôi...”

Đôi mắt Phong Kính đột nhiên đảo qua “Tới phiên cô chỗ miệng vào sao?”

Thanh âm lạnh lẽo nhắc nhở, sợ tới mức Đề Na mở to hai mắt nhìn, thấy lạnh cả người.

Về mặt lạnh lùng của Phong Kính đột nhiên trở về bình thường, tiêu sái đi đến trước mặt Đề Na, âm thanh trầm thấp nói: “Lúc này cô thích chiếc váy này mà. Như vậy đi, bây giờ mặc vào cho tôi xem rốt cuộc khuynh quốc khuynh thành như thế nào”

“Tôi...” Đề Na sợ tới mức không biết phải làm sao, lúc ánh mắt lạnh lẽo của Phong Kính đảo tới thêm một lần nữa, cô ta lập tức run rẩy nhấc chiếc váy dưới đất lên, đi vào phòng thay quần áo.

“Chờ chút, tôi cho cô vào đó thay ra sao? Ở chỗ này, cởi ra cho tôi!” Khóe miệng Phong Kính gợi lên ý cười, giống như một con sư tử to lớn đang muốn bóp chết con chuột nhắt

Đề Na sợ tới mức run lấy bầy, về mặt giấu sau lớp phấn trang điểm dày cộm cũng tái nhợt hẳn đi, cô ta khóc rưng rức cầu cứu Phương Thiệu Hoa.

Đôi mắt của Phương Thiệu Hoa thâm trầm, cũng chưa từng nhìn đến cô ta, như đang rơi vào trầm tư.

Cầu cứu không được, Đề Na đành run rẩy cởi bỏ quần áo, vừa cởi vừa khóc. Bên trong cô ta chỉ mặc một cái áo lót hở hang, bây giờ cởi áo ra nhất định sẽ lộ hoàn toàn. Cô ta liên tục cởi rồi lại mặc, thế nhưng chiếc váy kia lại nhỏ hơn so với thân hình Đề Na, ngay cả khoá áo cũng không kéo được. Cuối cùng chặt vật mang theo gương mặt ràn rụa nước quý trên mặt đất khóc rầm rức không thành tiếng.

Phong Kính cười lạnh, xoay người kéo Tô Mộc Vũ đang đứng ngăn người rời khỏi “Thiệu Hoa, thật không nghĩ đàn bà cậu chọn càng ngày càng thấp”

Phong Kính đi rồi, Đề Na mới dám hướng Phương Thiệu Hoa vươn tay “Phương thiếu... Ô ô ô...”

Phương Thiệu Hoa cũng không nhìn cô ta, xoay người lạnh lùng rời khỏi.

Phong Kính đưa Tô Mộc Vũ đến phòng khác, yêu cầu nhà thiết kế chọn cho cô một chiếc váy màu lam cùng áo choàng.

Đưa Tô Mộc Vũ rời khỏi, kéo vào trong xe, Phong Kính nhìn chăm chăm cô, cảnh cáo: “Sau này cô...” Nói một nửa, nhìn thấy đôi con ngươi trong vắt của cô, hần đành ngừng lại, thế nhưng lại nhin không được chổng cằm bật cười, vỗ vỗ ót Tô Mộc Vũ, nói: “Lái xe”

Nhiệt độ từ đôi bàn tay trên ót lại khiến cô nhin không được giơ tay lên che lấy như muốn duy trì độ ẩm đó lâu một chút.

Cô biết Phong Kính và Phương Thiệu Hoa là bạn thân cùng nhau lớn lên, hôm nay lại vì cô mà xung đột lẫn nhau, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến cô cảm kích cô cùng

“Cám ơn...”

Phong Kính không trả lời, chỉ nhắm mắt lại, không biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Tô Mộc Vũ nghĩ rằng hần sẽ đưa cô đến một bữa tiệc nào đó, thế nhưng khi xe ngừng lại, cô kinh ngạc khi nhìn thấy tám bảng “Triển lãm gốm sứ”

Trời ạ! Thật sự quá... kinh ngạc!

49. Chương 49: Bí Mật Của Kiều Na

Tô Mộc Vũ kinh ngạc quay đầu lại, dường như còn nghi ngờ đây không phải là thật, mắt mở thật to, cùng với Bàn Chải quả thật giống như “hai mẹ con”.

Phong Kính nhìn thấy bộ dáng dè dặt của cô, khoé miệng lơ đãng mỉm cười. Hần vỗ đầu cô, nói: “Đồ ngốc, đừng làm mất mặt tôi”. Nói xong, hần cài nút áo nơi cổ tay, tao nhâ bước vào hội trường.

Tô Mộc Vũ vội chạy theo sau. Thật là khờ, cô sao lại quên mất chứ, hần là EthanFong nha, làm sao có thể không có thư mời. Thế nhưng, sao hần lại tạo cho cô nhiều kinh hỉ như vậy?

Phong Kính vừa tiến vào hội trường liền thu hút không ít ánh mắt, không chỉ có bề ngoài tuấn lãng của hần, mà còn do yến hội lần trước có duyên gặp qua một lần, đối với việc hần đến đây, không ít người kích động. Thế nhưng nghe nói hần rất khinh người, vả lại không thích cùng tiếp xúc cùng người khác, chỉ có thể đứng từ xa gật đầu chào.

Tô Mộc Vũ không cảm thấy được điều đó, cô vừa vào hội trường đã bị những hiện vật triển lãm thu hút toàn bộ ánh mắt. Trước kia, cô chỉ có thể nhìn ở trong sách hay trên tạp chí, đây là lần đầu tiên cô có thể quan sát bằng mắt thường mà còn gần như vậy, làm sao cô có thể không kích động?

Những tác phẩm này còn là do chính tay bậc thầy RanMarsh cô ngưỡng mộ nhất làm ra.

Tô Mộc Vũ như người đói khát ngắm nhìn, dùng mắt khắc ghi hết những sắc thái, hình dáng cùng linh hồn của chúng.

Từng món đồ gốm như bảo vật đập vào mắt, bay vào óc cô. Cô như một lữ nhân trên sa mạc liêu mạng hấp thu lấy dòng nước trong thanh mát, lại giống như đóa hoa khô héo cố gắng hấp thụ dinh dưỡng từ thiên nhiên.

Tô Mộc Vũ nghiêm túc như vậy, cũng giống như thời gian cô chú tâm nặn gốm. Ánh mắt trong suốt mà thuần túy, mang theo nhiệt huyết theo đuổi nghệ thuật, khoé miệng thoáng mỉm cười, toàn thân dường như phát ra ánh sáng khiến cho người ta không thể di dời tầm mắt.

Đột nhiên, một bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Kiều Na?!

Tô Mộc Vũ kinh ngạc nhìn.

Cô ta sao lại ở đây? Mà gã đàn ông đang kéo cô ta... ước chừng đã ngoài năm mươi, bụng phệ, ánh mắt đục ngầu, thật sự là bộ dáng đàn ông có tiền háo sắc.

Kiều Na nhìn thấy Tô Mộc Vũ, sắc mặt nháy mắt liền thay đổi, trong mắt tràn ngập kích động, giống như người luôn che giấu chuyện xấu bị người khác vạch mặt, vô cùng chật vật

“Nhìn cái gì đấy? Tôi không phải đã nói cô không được nhìn thẳng khác sao?” Lão già nhìn thấy Kiều Na thấp thỏm, lập tức nói. Nói xong còn nhân cơ hội dùng bàn tay to chạy loạn từ eo lên đến phía trên thân người của cô ta.

Kiều Na liều mạng hạ giọng nói: “Đừng, đừng ở đây nữa... chúng ta trở về được không?” Sắc mặt tươi cười nhưng lại trắng bệch.

Nhưng lão già lại không đáp ứng, hung tợn nói: “Làm sao? cô chê tôi già sẽ khiến hạ thấp con người cô sao? Cô nhiều lắm thì cũng chỉ là ả đàn bà tôi dùng tiền bao dưỡng, còn xem như mình là đại minh tinh à?” Lão già ôm chặt Kiều Na, hung hăng hôn một cái mới cam tâm.

Mà xung quanh, những người khách đến dự triển lãm cũng chỉ biết nhíu mày, đi đường vòng.

Kiều Na cúi đầu, nắm tay đến lộ ra gân xanh, quả thực xấu hổ vô cùng.

“Sao vậy?” Phong Kính phát hiện cô bỗng nhiên chuyển hướng chú ý, hỏi.

Tô Mộc Vũ vội quay đầu, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì”. Nói xong, cô tiếp tục xem những hiện vật triển lãm trước mắt, tâm tư lại không khỏi có chút phân tâm.

Triển lãm kết thúc, Tô Mộc Vũ mới biết được còn có một buổi tiệc rượu chúc mừng.

Mà tiệc rượu này thật khác với những buổi tiệc trong giới thượng lưu, nơi nơi đều tràn ngập hơi thở nghệ thuật, thậm chí cả mỗi góc hẻo lánh còn được trưng bày bằng những chậu hoa do những bậc thầy cắm hoa tạo nên. Cô lúc này đều tràn ngập mơ mộng, sẽ có một ngày, cô sẽ là một trong những người bọn họ.

Người chịu trách nhiệm chính phát biểu đơn giản, tuyên bố tiệc rượu chính thức bắt đầu.

“Chúng tôi hôm nay thật vinh hạnh và may mắn khi có thể mời được các bậc thầy đến đây làm khách quý. Để mở màn buổi tiệc rượu hôm nay, chúng tôi xin mời bậc thầy giám định nghệ thuật nổi tiếng quốc tế, EthanFong cùng vị bạn gái xinh đẹp lên nhảy điệu đầu tiên”

Nghe thấy, tất cả mọi người đều vỗ tay.

“Oa... Không ngờ còn có Ethan Fong...”

Tô Mộc Vũ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Khiêu vũ? Cô không biết nha!

50. Chương 50: Vũ Hội Của Cô Bé Lọ Lem

Một cột đèn sáng trưng chiếu đến chỗ bọn họ khiến ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn lại.

Phong Kính tao nhã xoay người, vươn bàn tay theo kiểu quý tộc Âu Châu.

Nhìn thấy bàn tay to của hắn vươn trước mặt, Tô Mộc Vũ hoảng hốt không biết phải làm sao, hai má ửng đỏ, nhỏ giọng lo lắng nói: “Tôi... tôi không biết khiêu vũ...”. Lần cuối cùng cô khiêu vũ đã là từ hồi còn đi học, nhiều năm như vậy, cô thật không còn nhớ phải nhảy làm sao.

Làm sao bây giờ? Cô không nghĩ sẽ bị mời khiêu vũ, mà còn trước mặt nhiều người như vậy. Có thể cô sẽ khiến Phong Kính mất mặt.

Phong Kính hơi nhú mày, không chút quan tâm đến vẻ lo lắng của Tô Mộc Vũ, hần ngược lại vẫn duy trì bình tĩnh khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, tôi chỉ cho cô”. Nói xong, hần trực tiếp nắm lấy tay cô kéo vào sàn nhảy.

“Này...” Tô Mộc Vũ muốn từ chối nhưng trước ánh mắt nhiều người như vậy, cô thật không dám lớn tiếng. Từng chút từng chút, lúc này đã đứng nơi trung tâm.

Bản nhạc thứ nhất vang lên, Phong Kính một tay nắm tay, một tay ôm lấy eo cô.

“Đi theo tôi, bước chân trái” Vừa dứt lời, chân phải của hần đã lui về phía sau.

Tô Mộc Vũ hoảng hốt nhịp bước như hần hướng dẫn, cả người dán sát vào ngực hần. Hai người như trời sinh một đôi, vốn dĩ sẽ phải ở chung một chỗ, điều đó càng khiến cho người ngoài cảm thấy chút gì đó ái muội.

Trên đỉnh đầu, thanh âm Phong Kính rất nhẹ, mang theo vẻ cứng chiu: “Tốt lắm, cứ tiếp tục”

Nghe thấy giọng hần, tâm trạng khẩn trương bỗng nhiên cảm thấy thoải mái hơn đi theo tiết tấu âm nhạc. Có một người thầy giỏi như Phong Kính, điệu nhảy của cô càng lúc càng thuần thực, chậm rãi như có quy luật, không còn cần phải ém buộc chính mình theo từng bước chân của hần.

Cô cảm thấy cánh tay hần mạnh mẽ ôm lấy eo mình, hơi thở nóng ảm vỗ về bên tai, màng nhĩ mãi cảm vẫn có thể nhận ra tiết tấu từng nhịp thở của hần, đôi lúc còn nghe thấy hần cười khẽ, giống như tán thưởng. Tay hần nắm chặt tay cô, dẫn dắt mỗi bước đi. Bờ ngực ảm áp của hần như đánh mạnh vào tận sâu trong cõi lòng.

Tất cả như một mê vọng mở to chờ cô lao xuống, bắt lấy toàn bộ con người cô, mà tin cô cũng theo từng bước nhảy nảy lên thành thịch, hai má ửng đỏ như dùng phấn hồng đánh thật dày lên.

Dường như có thứ gì đó thúc đẩy cô ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt hần.

Khuôn mặt anh tuấn của hần như có một vầng hào quang, đôi môi mỏng lơ đãng gọi lên nụ cười nhẹ, có thể nói là tuấn mỹ vô cùng. Ngọn đèn được khúc xạ qua nhiều phiến thạch anh trên đầu chiếu ánh sáng khắp tứ phía, ánh mắt hần lấp lánh như những ánh sao cuốn hút linh hồn con người.

Tiết tấu âm nhạc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, giống như ngọc trai rơi xuống đất, giống như mưa táp xuống mặt đất.

“Nhanh hơn!” Thanh âm Phong Kính lại vang lên bên tai, Tô Mộc Vũ như thoát khỏi sức hút của trái đất, chỉ điên cuồng xoay tròn xung quanh hần.

Cô chưa bao giờ biết khiêu vũ có thể kích thích như thế, ngay cả đầu ngón chân cũng phải nhảy theo nhạc. Cả người, kể cả trái tim, đều bay lên, như bầu trời, như bọt nước...

Trong đôi mắt hần, trên bàn tay hần, thoả sức nhảy múa.

Không cần có năng khiếu khiêu vũ, cũng không cần nhiều người tán thưởng, chỉ cần ở trước mặt hần, ở trong đôi mắt hần, liền có thể tự do bay lượn, khiến cô nhin không được mỉm cười, lại xúc động đến muốn khóc.

Một khắc này, cô dường như sinh ra một loại cảm giác muốn choáng váng... Tối nay, trong ánh mắt của hần, là cô!

Hết một bản nhạc, mỗi một tế bào trên người Tô Mộc Vũ đều là vui vẻ, cô thở phì phò như đang phóng túng bản thân.

Tiếng vỗ tay vang lên, người xem xung quang đều bàn tán “Trai tài gái sắc”. Tô Mộc Vũ lúc này mới giật mình phát hiện mình luôn nhìn về mặt của hần, vội cúi đầu, hai má vốn ửng hồng thì giờ phút này lại càng đỏ bừng lên.

Vừa rồi, cô thật là... to gan...

Phong Kính vỗ vỗ đầu cô, yét hần phát ra một tiếng cười khẽ. Hết một bản nhạc, Tô Mộc Vũ mới cảm thấy mệt mỏi, theo Phong Kính lui về một góc khuất trong hội trường.

Tô Mộc Vũ nâng ly nước trái cây khê uống nhưng trái tim vẫn không khống chế được nhịp đập dồn dập của mình. Tô Mộc Vũ hạ ánh mắt, bàn tay nhẹ đặt lên lồng ngực.

Đột nhiên, điện thoại di động Phong Kính vang lên.

Hắn nhíu mi, mở máy nhìn tên danh bạ, vẻ mặt bỗng dưng trở nên vô cùng nghiêm túc, không nói một tiếng đã gấp gấp rời khỏi hội trường.

Biểu tình lạnh lùng như thế khiến Tô Mộc Vũ giật mình, vội đuổi theo.

Phong Kính càng ngày càng nhíu chặt chân mày, trên mặt như phủ thêm một lớp băng đá.

Tô Mộc Vũ thấy hắn như thế, ngơ ngẩn ngẩn đứng khựng lại, tùy ý để vẻ mặt của hắn khắc sâu vào mắt của mình. Mi nhíu chặt, môi mím lại cùng với ánh mắt không hề che dấu vẻ sốt ruột cùng lo lắng.

Phong Kính từ trước đến giờ đều là lãnh đạm, lúc hứng thú cũng chỉ nhíu nhẹ khóe miệng. Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến vẻ mặt hắn biểu lộ những thái độ chân thật như vậy.

Chân thật đến khiến cô như bị một gáo nước lạnh dội vào người, nháy mắt dập tắt đốm lòng mới vừa sinh ra một ánh lửa nóng le lói. Trái tim như bị con gò hung hăng cắn một nhát.

Về mặt như thế cô chỉ mới thấy một lần... là đêm hôm đó.

Điện thoại cũng không kịp cúp, Phong Kính không nói hai lời liền tiến vào thang máy.

Tô Mộc Vũ mờ mịt đuổi theo nhưng thang máy đã đóng lại, cô bất chấp vội dắt mép váy chạy xuống bằng thang thoát hiểm.

Thế nhưng lúc cô thở hổn hển đuổi tới cửa thì Phong Kính đã ngồi vào trong xe.

“Tôi...”

Nhưng Phong Kính đã nhấn chân ga gấp gấp chạy đi.

Cô mờ mịt đuổi theo phía sau xe, đầu óc trống rỗng cũng không biết mình đang đuổi theo thứ gì. Đột nhiên dưới chân vấp một cái, cả người ngã trên mặt đất.

Cô trở mắt nhìn chiếc xe kia... càng ngày càng xa... càng ngày càng xa... như ngăn cách giữa hai thế giới...

Còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng phanh xe phía sau phát ra thanh âm bèn nhọn. Tô Mộc Vũ trợn to hai mắt nhìn một chiếc xe khác đang lao về phía mình...

51. Chương 51: Trái Tim Của Ai Bị Tổn Thương?

“Lét” Tiếng thắng xe bèn nhọn phát ra khi bánh xe ma sát với mặt đất, kèm theo đó là những tia lửa nhỏ bay khắp nơi làm người ta chói mắt, điều này khiến hô hấp của Tô Mộc Vũ dường như ngừng lại trong nháy mắt.

Khi xe dừng lại cách cô chưa đến 10 centimet, trái tim của cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chủ xe cũng sợ không kém gì, vội nhảy xuống mắng: “Cô gái này không muốn sống nữa sao? Đừng có nói là đứng ở giữa đường để tự tử đấy? Nhìn xinh đẹp như vậy mà sao lại đi làm mấy cái chuyện ngốc nghếch như thế vậy?”

Khoảng chừng ba mươi mấy giây sau, Tô Mộc Vũ mới hoàn hồn, thở gấp gấp khiến lồng ngực kịch liệt đập phồng, cô run rẩy nói: “... Thật xin lỗi...”

“Thật xúi quẩy! Xui xẻo quá đi!” Tài xế thấy cô đang hoảng sợ, hắn cũng không muốn nói nhiều, hùng hùng hổ hổ leo lên xe lái đi, chỉ có thể trút ra vài câu xả bực bội.

Qua một lúc lâu, Tô Mộc Vũ mới cảm thấy rát rát nơi cùi chỏ, đưa tay lên nhìn thử thì hóa ra đã bị thương, máu chảy ra ngoài đỏ tươi trông rất khó nhìn.

Điện thoại rơi trên mặt đất đột nhiên rung lên. Cô nhặt điện thoại, nhìn màn hình thấy tên người gọi tới, Tô Mộc Vũ hít thở sâu vài cái rồi mới dám bắt máy.

Phong Kính lúc này mới nhớ đến sự tồn tại của cô, gấp gấp nói một câu: “Cô cứ đứng đó chờ, chút nữa sẽ có người đến đón”. Vừa nói xong liền cúp máy.

Tô Mộc Vũ tay vẫn giữ điện thoại di động, khóe miệng run rẩy rồi nhẹ nhàng gật đầu một cái, cảm giác như Phong Kính đang nói chuyện trực tiếp với mình.

Cô ngơ ngác quỳ gối trên đường, trông y hệt như một con rối gỗ buồn cười.

Cô lé lợ lem, đêm khiêu vũ lãng mạn, những mộng ảo thật ngán ngủ, đồng hồ điểm 12 giờ, tất cả phép màu liền biến mất, thực tế phũ phàng quay trở về.

Giờ phút này cô không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình, giống như đang nằm trong dòng nước ấm áp ngọt ngào lại bất ngờ bị ném thẳng vào trong đồng tuyết, toàn thân lạnh như băng... lạnh đến nỗi khiến cả người mờ mịt.

Cô... bị làm sao thế này? Ai có thể nói cho cô biết, cô đang bị cái gì không? Tại sao trái tim có một loại cảm giác kỳ lạ tồn tại, nó ngày càng lớn dần, giống như là muốn biến thành một thứ, thứ này khiến cô không dám nghĩ đến một chút nào.

Tô Mộc Vũ ngồi ngốc một hồi lâu thì nghe thấy tiếng còi xe chạy ngang qua, cô ngược mặt nhìn thấy Kiều Na quần áo xốc xếch bị đẩy khỏi xe, trên má trái còn in rõ dấu bàn tay: “Con dĩ non này! Tao bỏ tiền ra mua mày là để mày đi lấy lòng người ta, chứ không phải để mày làm tao phải mất hết cả mặt mũi”

Đội chiếc xe kia đi rồi, Kiều Na mới nhận ra Tô Mộc Vũ cũng ở đây.

Kiều Na nở nụ cười lạnh, đứng lên sửa sang lại quần áo của mình, nói: “Nhìn thấy chưa? Đây chính là cuộc sống của loại đàn bà bị vứt bỏ như tôi. Bề ngoài của tôi so với cô đâu có kém, sao tôi lại phải chịu đựng cái cuộc sống ghê tởm này chứ? Còn cô, cô có một cuộc sống sung sướng, có xe sang trọng đưa đi đón về, còn tôi, tôi ngay cả học phí cũng phải dựa vào thân thể của mình để kiếm ra. Tại sao cơ chứ?”

Cô ta chậm rãi bước đến gần, mắt càng ngày càng đỏ hoe, hét to: “Lần này, cô đã tỉnh ra chưa? Ngay từ lần đầu gặp cô, tôi đã cảm thấy chán ghét cô người. Giả bộ thanh cao... ý là muốn người ta thấy tôi ti tiện như thế nào sao? Cô trưng cái dáng vẻ thanh cao đó của cô là muốn xem thường tôi chứ gì?”

Tô Mộc Vũ thấy hai vai cô ấy run rẩy nhưng vẫn cố tình mạnh mẽ giữ cho bản thân không khóc. Đột nhiên cô cảm thấy cô gái này cũng không đáng ghét như mình tưởng.

Kiều Na cúi mặt, hừ một tiếng, nở một nụ cười đầy sự giễu cợt: “Con mẹ nó, thật không hiểu nổi, xem ra trong việc đi tìm đàn ông bao nuôi, cô so với tôi cũng có vẻ giỏi hơn đó...”. Nói xong, cô ấy nhặt túi xách dưới đất rồi xoay người bước đi.

“Chị không có xem thường em” Tô Mộc Vũ nhìn bóng lưng của cô ấy, nhẹ giọng nói.

Cô gái này thật sự mạnh mẽ, nhưng mạnh mẽ đến mức cố chấp. Cô không biết được cô ấy chọn con đường này là đúng hay sai, bởi vì chính bản thân cô còn không biết được con đường mình lựa chọn là đúng hay không nữa mà.

Thật ra cả hai người đều giống nhau, thật đáng buồn, cả hai giống nhau đến buồn cười, ai cũng không có tư cách nói người còn lại

Kiều Na ngừng lại hai giây rồi hừ một tiếng, không biết là đang cười nhạo Tô Mộc Vũ hay vẫn là tự cười nhạo chính mình: “Thôi đi, tôi không cần sự thương hại của cô, có rảnh rồi thì tự đi mà thương hại mình đi. Nhìn cô bây giờ so với tôi cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu đâu”

Tô Mộc Vũ có cảm giác đắng chát nơi đầu lưỡi, cúi mặt xuống, tay khẽ đặt lên ngực mình.

Hơn một giờ sau, tiệc rượu cũng gần như kết thúc thì Tiền Phong mới chậm rãi lái chiếc Porsche lịch lãm đến. Vừa đi vừa lau bầu lấm lấm: “Hừ hừ! Có chuyện thì mới nhờ đến lão tử, không có chuyện thì xem lão tử như quả bóng mà đá đi. Mẹ nó! Tôi không phát uy thì mấy người xem tôi là con lừa sao?”

Nhìn thấy Tô Mộc Vũ mặc một thân lễ phục màu lam, đôi mắt đào hoa liền tỏa sáng lấp lánh, miệng nhe ra một hàm răng trắng bóng, tay ôm vai Tô Mộc Vũ nói: “Hello người đẹp, tranh thủ đêm nay không trăng không sao, hai chúng ta hẹn hò đi”. Đá lông nheo, đá lông nheo, đá vài cái cũng không sợ mặt bị rút gân.

Tô Mộc Vũ thấy là Tiền Phong đến đón mình, có chút ngoài dự đoán nhưng cũng trong dự liệu. Làm sao hẳn có thể quay lại đón mình chứ? Cười nhạt trong lòng, như Kiều Na đã nói, đến lúc cô cần tỉnh ngộ rồi.

Ngồi trên xe, mặc kệ Tiền Phong có khoe khoang tài lái xe của mình như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng vẫn im lặng. Chần chừ một lúc lâu, Tô Mộc Vũ mới nói: “Có thể cho tôi hỏi một vấn đề được không?”

Tiền Phong thấy cô chủ động bắt chuyện, đôi mắt đào hoa dường như sáng lên, chớp chớp mấy cái nói: “Cứ hỏi đi, bản thiếu gia đối với người đẹp từ trước đến giờ chỉ cần điều gì biết, bổn thiếu gia đều nói rõ ràng”

Bàn tay Tô Mộc Vũ khẽ nắm lại: “Nhu Y... anh có biết cái tên này không?”

Cô còn nhớ rõ cái đêm cô không cố ý bắt điện thoại của Phong Kính khiến hẳn giận tím cả mặt, cái tên được nhắc đến chính là người này.

Có thể khiến cho hẳn lộ ra vẻ mặt như vậy, chỉ có thể là người kia... thôi.

Cô biết mình không nên hỏi tới chuyện này, nhưng chính bản thân cũng không chịu được mà thốt ra, giống như đang có người khác đang điều khiển cô vậy.

Vừa nghe Tô Mộc Vũ hỏi xong, Tiền Phong đang trong trạng thái bất cần đời lập tức thu lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Làm sao cô biết người này?”

Nhìn thấy biểu tình này của Tiền Phong, cô càng cảm nhận suy nghĩ của mình là đúng. Một cái tên đẹp như vậy thì chắc chắn người cũng sẽ đẹp như tên thôi.

Tiền Phong thở dài một cái, nói: “Có một số việc tốt nhất cô đừng quan tâm và cũng đừng nhắc đến, những gì tôi nói hôm nay đều là muốn tốt cho cô, biết không?”

Tô Mộc Vũ nhàn nhạt nhìn quang cảnh đang trôi qua ở hai bên đường.

Cô biết, người kia chính là cấm kỵ của hẳn, giống như việc hẳn không cho bất kỳ ai bước vào phòng làm việc của mình. Mà đã là cấm kỵ thì mãi mãi cô sẽ không bao giờ chạm vào được.

“Này, khuỷu tay của cô sao thế?” Tiền Phong tình cờ nhìn thấy cánh tay đang rướm máu của cô liền quan tâm hỏi thăm.

Tô Mộc Vũ vội xoay cánh tay che mất đi phần cùi chỏ bị thương của mình: “Chỉ là một chút xây xước nhỏ, tý nữa về nhà bôi thuốc là ổn ngay thôi”. Nhưng chính bản thân cô tự nhủ với lòng, chuyện ngốc nghếch thì chỉ nên làm một lần, sẽ không có lần thứ hai.

Đêm đó như dự liệu của cô, Phong Kính không trở về nhà.

Tô Mộc Vũ nhìn bữa cơm lạnh ngắt ở trên bàn, nở ra một nụ cười nhẹ rồi cầm đôi đũa của mình và bắt đầu ăn, cơm đã nguội nên hơi cứng, nhưng không sao, cô chỉ cần ăn cho no là được.

Ăn xong cơm tối, Tô Mộc Vũ bắt đầu vẽ phác họa những tác phẩm nghệ thuật gốm sứ trong hội triển lãm, từng món từng món một. Cánh tay tuy còn hơi đau nhưng cái đau này không hề giống với cảm giác hiện tại của cô bây giờ, trong căn phòng khách trống rỗng giữa đêm khuya, cô vẫn vẽ.

Hai màu trắng đen đơn thuần hòa quyện vào nhau tạo ra cảm giác có chút cô đơn.

Ở chung trong hai tháng qua, cô nhận thấy Phong Kính là người thích sạch sẽ, ngăn nắp có trật tự riêng. Quần áo của hẳn nhất định sau khi giặt xong sẽ được ủi phẳng phiu và cất vào một ngăn tủ ngăn nắp, grap giường mỗi ngày thay một lần, rèm cửa ba ngày giặt một lần, bát đĩa nhất định phải để riêng, cơm mỗi bữa sẽ phải có ba món mặn một món canh, nhất định không thay đổi. Phòng làm việc cấm địa của hẳn, bất kì ai cũng không được phép bước vào.

Miệng của hẳn rất đáng ghét, hễ mở miệng là luôn châm chọc nhưng đôi khi vui vẻ cũng sẽ có một nụ cười.

Mặt khác, không thể nghi ngờ là người đàn ông này cũng rất trẻ con. Ví dụ như theo thói quen đi ngủ thì hẳn sẽ phải ôm một vật gì đó, khi ăn cơm nhất định là phải ngồi ở bên trái. Có lần Tô Mộc Vũ cố ý mua một đôi dép lông có hình chú vịt trông rất dễ thương, không ngờ hẳn chỉ nhúu nhúu mầy rồi cũng mang vào khiến Tô Mộc Vũ ngạc nhiên không thôi.

Ngoài những điều đó, cô không biết gì về hẳn cả. Cả hai giống như hai người xa lạ cùng ngủ trên một cái giường mà thôi, ở giữa luôn có một ranh giới vô hình mãi không rút gần được.

Cô biết, chỉ cần hẳn muốn thì bên cạnh hẳn sẽ có vô số đại minh tinh xinh đẹp vây quanh.

Tô Mộc Vũ vuốt ve bộ lông mượt mà của Bàn Chải khẽ nói: “Bàn Chải, con sẽ luôn ở bên cạnh mẹ đúng không?”

Bàn Chải mở to mắt như không hiểu, đầu lưỡi khéo léo liếm mu bàn tay cô.

Tô Mộc Vũ cứ như vậy mà ngủ cả đêm giữa một đống giấy phác họa. Mặc dù là có máy điều hòa không khí nhưng hiện tại đã là cuối thu chớm đông, nên rốt cuộc Tô Mộc Vũ cũng bị cảm lạnh.

Dù đã uống thuốc nhưng vẫn không có tác dụng gì, ngày thứ ba sau thì cô chìm vào hôn mê, nào ngờ Phong Kính lại trở về vào lúc này.

Bộ mặt của hẳn mệt mỏi, tay xoa xoa hai thái dương, tay còn lại túm lấy Tô Mộc Vũ đang nằm ngủ trên ghế sofa.

Tô Mộc Vũ vừa định đứng dậy thì lại bị hẳn bắt được ôm vào lồng ngực, thanh âm của hẳn có chút khó chịu: “Đừng nhúc nhích, ngủ cùng tôi một lát”.

“Tôi...” Tô Mộc Vũ muốn nói là mình còn chưa có nấu cơm tối.

Vậy mà Phong Kính không thèm nghe, néo cằm của cô gầm nhẹ: “Tôi nói cô không được nhúc nhích, tai diếc rồi à? Tô Mộc Vũ, tôi nói cô làm cái gì thì cô phải làm cái đó, cô không có tư cách làm bộ làm tịch trước mặt tôi”

Tô Mộc Vũ nghe thấy những lời này thì toàn thân cứng đờ, sắc mặt tái đi không còn chút máu, toàn thân cứng ngắc để yên cho hẳn kéo vào trong ngực, toàn thân như một cái gối chứ không có chút sự sống.

Phong Kính suốt hai ngày nay không có nghỉ ngơi.

Vệ Nhu Y lại tái phát bệnh suyễn, sau đó lại còn xuất hiện thêm biến chứng, bác sĩ nói cơ thể của cô ấy đã rất yếu, nhất định phải làm phẫu thuật ngay lập tức.

Cuộc phẫu thuật kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ, Phong Kính cùng Phương Thiệu Hoa đều ở bên ngoài chờ đợi trong khi cả hai ngày nay đã không chợp mắt.

Cho đến khi Vệ Nhu Y được đưa về phòng hồi sức tích cực. Phong Kính suốt hai ngày nay chống đỡ cộng với mệt mỏi nên không nhận được mà tính tình nóng nảy, ôm Tô Mộc Vũ ngủ thiếp đi.

Tô Mộc Vũ ngửi thấy mùi cồn bệnh viện nhàn nhạt trên người hẳn thì hoảng hốt trợn tròn mắt.

Nhu Y... cô ấy bị bệnh sao?

Không trách được hẳn lại gấp gáp như vậy, vì một người khác mà tích tụ nóng nảy sau đó lại đổ tất cả lên người cô sao?

Tô Mộc Vũ giật giật khóe miệng nở nụ cười khổ. Mình thật ngốc, tại sao cứ nhiều lần xúc phạm đến giới hạn của hẳn làm gì? Bản thân hiểu rõ trong mắt hẳn mình không khác gì một món hàng được mua về, có khác chăng chính là mình còn có thể nấu cơm và quét dọn nhà cửa cho hẳn... thật có lỗi.

Thật ra thì cô và Kiều Na đều giống nhau cả, đều đáng thương như nhau.

Có lẽ là do bị cảm, Tô Mộc Vũ cũng mơ hồ mà ngủ thiếp đi, cho đến nửa đêm thì mới tỉnh lại. Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh chịu đựng than nhẹ.

Phong Kính dùng sức ôm lấy bụng, chân mầy nhẵn thành một đường, hàm răng cắn chặt thỉnh thoảng thả ra một tia thở hổn hển, trán nổi gân xanh, cả người đều run lên.

Tô Mộc Vũ hoảng hốt lập tức quỳ gối trước sofa hỏi: “Anh làm sao vậy?” trên trán hắn đều là mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy đến mức đáng thương.

Phong Kính không trả lời mà chỉ gắt gao cắn chặt răng, sự kiêu ngạo của hắn không bao giờ cho phép bản thân lộ ra một chút mềm yếu.

Tô Mộc Vũ nhìn những triệu chứng này của hắn, không phải là xuất huyết dạ dày chứ?

Cô liền đưa tay qua kiểm tra nhiệt độ của hắn, vậy mà còn chưa kịp đụng tới đã bị hắn đẩy ra: “Đừng đụng vào tôi!” Ánh mắt có chút ben nhợt xa lạ, giống như không phải là người mà Tô Mộc Vũ biết.

Tô Mộc Vũ bị ánh mắt xa lạ nhìn thẳng thì không còn kịp suy nghĩ gì nữa, lập tức cầm điện thoại gọi cấp cứu.

Phong Kính đưa một tay đẩy nhanh điện thoại qua một bên: “...Không cho phép...”

Tô Mộc Vũ lo lắng đến độ hốt hoảng, tình hình cũng bị hắn ép đến mức bộc phát: “Anh hiện tại còn muốn làm loạn cái gì? Để lâu quá thì sẽ chết đó, biết không?” Đó cũng không phải lời nói đùa, mấy hôm trước cô có đọc một quyển sách nói về bệnh dạ dày, trong sách bác sĩ đã nói: xuất huyết bao tử có tỷ lệ tử vong là 10%.

Bây giờ đã là nửa đêm, có gọi cho taxi cũng không kịp nữa, mà xe cứu thương của bệnh viện thì phải chờ đợi. Tô Mộc Vũ gấp đến độ cắn môi, cắn bản không có thời gian để chần chờ mà nhanh chóng chạy đến đỡ Phong Kính đứng dậy, đem cánh tay của hắn quàng qua bên vai của mình.

Vừa bị Tô Mộc Vũ mắng xong, Phong Kính không những không kịp phản ứng mà còn ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ là thân thể cao hơn 1m8 cộng thêm 75 kg đè nặng lên đôi vai gầy yếu của Tô Mộc Vũ, khiến từng bước đi của cô khó khăn hơn hẳn.

Tô Mộc Vũ cắn chặt hàm răng, từng bước từng bước gian nan, đỡ Phong Kính vào thang máy rồi bước ra ngoài. Mỗi một bước đều dựa vào nghị lực của chính cô mà chống đỡ.

Bảo vệ trực đêm thấy thế vội chạy tới giúp cô một tay.

Phía trước có một người bảo vệ lái xe, Tô Mộc Vũ ôm Phong Kính ngồi ở ghế sau, nhịn không được mà thở hổn hển, cả người cũng bị mồ hôi làm ướt, mắt hoa lên, sớm không còn chút cảm giác.

Xe nhanh chóng chạy vội đi, vậy mà trong đường nhỏ có một bóng người, một chiếc xe hơi tầm thường dính đầy bụi cũng từ từ theo đuôi phía sau.

Ban đầu mọi người cũng không để ý, nhưng không nghĩ tới chiếc xe đó đột nhiên tăng tốc, liều mạng tông vào xe của ba người.

Bảo vệ lái xe sợ tới mức vội đánh ngoặt tay lái về hướng khác né tránh nhưng đã không còn kịp. Chỉ nghe “Phanh!!!” một tiếng, xe bị chấn động mạnh, đầu xe bị đụng vào một gốc cây khô ven đường, Tô Mộc Vũ sợ đến mức hét lên một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Kính động lớn như thế, Phong Kính cũng bị một màn trước mắt khiến cho kinh sợ, dạ dày càng co rút dữ dội.

“Có...có người....” Không đợi bảo vệ nói xong, một viên đạn từ chiếc xe bên kia bay ra làm vỡ cửa kính thủy tinh.

Đạn?!

Tô Mộc Vũ chợt quay đầu nhìn thấy ánh đèn đỏ của tia hồng ngoại từ cây súng phát ra giống như thân chết đuối mạng. Cô trợn to hai mắt không chân chờ chút nào, đầu óc hoàn toàn trống rỗng nhào qua ôm lấy Phong Kính.

Tất cả mọi chuyện diễn ra, giống như một loại bản năng.

Thanh âm viên đạn xuyên vào da thịt vang lên rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh, kèm theo đó là tiếng thủy tinh bể tan tành, máu bắn ra trông xinh đẹp như hoa nở.

Trong nháy mắt, mỗi giây lúc này lại như bị chia ra thành từng khoảnh khắc, con người càng lúc càng mở to, miệng của Tô Mộc Vũ thở mạnh, sắc hồng trên mặt dần dần biến mất, nhiệt độ toàn thân tan đi như đóng băng.

Cô nhẹ nhàng nở một nụ cười, cố sức mở miệng nói: “Những thứ tôi nợ anh... giờ tôi trả cho anh...” Âm thanh lần lượt, ngắn ngủi.

Trước mắt từng mảnh từng mảnh hồng, từng mảnh từng mảnh đen, khóe miệng cô như đang động lại nụ cười, giống như cảnh quay chậm trong một bộ phim điện ảnh, từng chút từng chút một động lại trái tim hần.

Phong Kính trơ mắt nhìn cô lịm đi như một con bướm xinh đẹp rơi trên ghế ngồi trước mắt mình. Đầu óc hần như lóe lên một tia rung động, từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu trong nháy mắt đều hít thở không thông.

“Tô Mộc Vũ!!!”

52. Chương 52: Đỡ Đạn Thay Hần

Trên thế giới này, đáng sợ nhất là cái gì?

Có lẽ là một con sư tử bị bức đến phát điên, đang giương móng vuốt sắc nhọn.

Giờ phút này bảo vệ tận mắt nhìn thấy một màn đáng sợ này, hần vốn dĩ không thấy được Phong Kính từ đâu rút ra một khẩu súng, chỉ nghe vài tiếng đoàng đoàng chói tai.

“Lái xe cho tôi, nhanh lên!” Phong Kính thét lên, giọng nói đầy giận dữ.

Cả người bảo vệ sợ tới mức phát run, luống cuống giẫm mạnh xuống chân ga, chiếc xe lập tức như một con ngựa thoát khỏi dây cương, điên cuồng trong màn đêm lao nhanh về phía trước, lốp xe cùng mặt đường ma sát tạo nên âm thanh bén nhọn.

Chiếc xe kia thấy việc không thành, nhanh chóng quay đầu chạy đi mất.

Phong Kính ôm thật chặt Tô Mộc Vũ, người trong lòng sớm đã không còn ý thức, cô giống như một đứa bé nhỏ không còn sinh mệnh.

Chất lỏng ấm nóng sền sệt trên người cô không ngừng chảy ra tay hần, nó giống một con sông nhuộm đỏ bao phủ lấy cô, nhìn đến ghê người.

Phong Kính nổi giận: “Cô, ngu xuẩn! Ai bảo cô đỡ đạn cho tôi? Cô cho là cô sẽ không sao hả? Tự dừng lại bỏ nhào qua che cho tôi! Tô Mộc Vũ, tôi không cho phép cô chết, chưa có sự đồng ý của tôi, cô không được chết, có nghe hay không?”

Ánh mắt của hần một mảnh đỏ sẫm, gắt gao nắm chặt tay cô, dùng sức như vậy giống như chỉ cần hần buông lỏng một chút, cô liền ngay lập tức biến mất. Phía sau lưng cô không ngừng trào máu, giống như miệng vết thương đó nằm ngay tim hần.

“Lái xe nhanh lên!”

Lúc Phong Kính ôm Tô Mộc Vũ đầy máu chạy vào bệnh viện cũng khiến toàn bộ y tá bác sĩ sợ đến ngây người, cả đại sảnh bệnh viện loạn thành một đoàn, có người nhát gan đã sợ đến hét lên.

Đặt Tô Mộc Vũ lên một chiếc băng ca, Phong Kính lập tức quát lớn: “Lập tức phẫu thuật cho cô ấy!”

Quản lý đại sảnh vẫn chưa hoàn hồn, rốt cuộc có một vị bác sĩ bước lên phía trước nói: “Bây giờ đã nửa đêm, bác sĩ khoa ngoại hiện tại không có ai trực ban, xin anh chờ khoảng nửa tiếng, chúng tôi bây giờ sẽ đi chuẩn bị”

Nửa tiếng? Phong Kính giận dữ. Nửa tiếng sau, Tô Mộc Vũ có còn sống không cũng không biết được.

Hắn nắm cổ áo chủ nhiệm đại sảnh, hơi thở lạnh băng phả trên đầu vị chủ nhiệm: “Không có phòng phẫu thuật, ngay bây giờ chuẩn bị cho tôi. Không có bác sĩ, toàn bộ bác sĩ đều đi vào cho tôi. Nếu cô ấy chết, tôi sẽ cho tất cả các người chôn cùng”

Trong nháy mắt, đôi mắt hắn như hàn băng ngàn năm, mang theo màu máu, dường như muốn đóng băng tất cả mọi người có mặt ở đây.

Cả bệnh viện đều bị kinh động, toàn bộ đều thét chói tai, viện trưởng nghe thấy lập tức kinh hoảng nói: “Xin mời anh buông tay, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát”

Nhưng một giây sau, một người đàn ông cao lớn dẫn theo một nhóm người xông vào bệnh viện, nhìn quanh một chút, lập tức nói với viện trưởng: “Xin cho tôi được giới thiệu một chút, tôi là thư ký của Phong chủ tịch, vừa rồi Đại thiếu gia nhà Phong chủ tịch quá kích động, xin thứ lỗi”

Người đàn ông này là Tống Quyền, là thủ hạ của Phong lão đại tướng, thái độ làm người khiêm tốn nhã nhặn hữu lễ nhưng thủ đoạn lại có chút cay độc, đến thị trưởng thành phố S cũng phải nể mặt hắn, chỉ sợ không cẩn thận mà đắc tội.

Đại công tử của Phong chủ tịch? Trời ạ! Lão ta thiếu chút nữa đã đắc tội ai a?

Viện trưởng sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, vội nói: “Mau mau mau! Đem bệnh nhân lập tức đưa đến phòng giải phẫu. Gọi tất cả bác sĩ giải phẫu đến đây cho tôi, ngay lập tức!”

Viện trưởng ra lệnh một tiếng, cả bệnh viện bắt đầu hoạt động, y tá trưởng tự mình dẫn người đưa Tô Mộc Vũ vào phòng phẫu thuật, toàn bộ bác sĩ khoa ngoại tập hợp khẩn cấp chuẩn bị cho ca phẫu thuật này.

Phong Kính gắt gao nắm chặt tay Tô Mộc Vũ, gầm nhẹ: “Tô Mộc Vũ, không cho phép cô chết, có nghe hay không?”

Tô Mộc Vũ chỉ lẳng lặng nằm đó, giống như cô từng nhu thuận nằm trong lòng ngực hắn, không cười, càng không có giận, tùy ý để một nhóm bác sĩ đẩy mạnh vào phòng giải phẫu.

Tống Quyền liếc mắt nhìn Phong Kính một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp tục nói với viện trưởng: “Cám ơn viện trưởng. Ngoài ra, lúc này có một chút chuyển hướng nhầm, xin viện trưởng hãy bỏ qua cho, được không?”. Trong lời nói lại mang theo một chút cảnh cáo.

Đầu viện trưởng đầy mồ hôi, liên tục không ngừng đáp: “Tất nhiên, tất nhiên rồi. Đêm nay chúng tôi chỉ nhận được một bệnh nhân, ngoài ra không có chuyện gì xảy ra cả”

Thật ra Phong chủ tịch còn không phải đáng sợ nhất. Đổ lại còn ở phía sau, cha của Phong chủ tịch là Phong lão tướng quân, tuy rằng đã không còn tại chức nhưng trọng lượng cũng không hề suy giảm. Vài thập niên không hề suy thoái, đó rõ ràng là một nhân vật lớn nha!

Phong Kính dựa lưng lên tường ngoài phòng phẫu thuật, hai tay dùng sức chống đầu gối, cả người đều run lên, cơn đau nơi dạ dày lại đánh tới, hắn chỉ gắt gao cắn chặt răng, nhịn xuống.

Hắn chỉ nghe rõ thanh âm không ngừng nói của bác sĩ bên trong: “Viên đạn nằm gần lá phổi, rất nguy hiểm, dao phẫu thuật!”

“Bệnh nhân xuất huyết quá nhiều không cầm được. Nhanh cầm máu. Kim! Bông!”

“Lập tức điều động hai ngàn cc máu O!”

Cả phòng giải phẫu vội thành một đoàn, thanh âm lạnh như băng của máy móc cùng dao phẫu thuật không ngừng phát ra, một tiếng lại một tiếng khắc vào tim người.

Phong Kính giơ tay lên, hung hăng nện trên vách tường, máu rướm ra, nhuộm đầm vách tường màu trắng.

Vì sao? Vì sao phải ngu xuẩn thay hắn chặn viên đạn kia như vậy? Cô muốn trả hết nợ phải không? Nói cho cô biết, đừng mơ!

Không riêng đời này, nếu cô không tỉnh lại, kiếp sau cô cũng đừng hòng sống yên ổn.

Tổng Quyền sắp xếp mọi chuyện còn lại xong, đi tới vỗ vỗ bả vai Phong Kính. Khi nghe tin Phong Kính bị ám sát, hắn ngay lập tức dẫn người đến giải cứu, không nghĩ tới chung quy vẫn chậm một bước. Hắn đi theo Phong chủ tịch mười mấy năm, cũng coi như quen biết Phong Kính bấy nhiêu đó năm, cực kỳ hiếm mới thấy Phong Kính kích động như vậy.

Tuy rằng Phong thiếu không bị thương là một chuyện đáng mừng, nhưng nếu người phụ nữ kia xảy ra sự cố gì nguy hiểm, chỉ sợ...

“Không ổn, nhịp tim bệnh nhân đang giảm, chuẩn bị máy ép khí!”. Trong phòng giải phẫu đột nhiên truyền ra một tiếng kêu sợ hãi.

Đồng tử Phong Kính đột nhiên co rút, một ngụm máu tươi phun mạnh ra bám đầy trên cửa phòng phẫu thuật.

Dù Tổng Quyền rất bình tĩnh cũng nhin không được quát lớn: “Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau gọi viện trưởng đến cho tôi? Hai người này, nếu bất kỳ ai xảy ra sơ xuất gì, tôi cam đoan bệnh viện các người ngay ngày mai liền không còn tồn tại nữa”

Mấy giờ sau, toàn bộ bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng trong thành phố S không ngừng tụ tập đến bệnh viện này.

Một đêm này, nhất định không phải là một đêm bình thường.

Cách một bức tường, hai ca phẫu thuật đồng thời tiến hành.

Phong Kính giãy dụa, không chịu phối hợp. Viện trưởng tự mình giám sát phẫu thuật, trên ót đầy mồ hôi, không thể không cho hắn một liều thuốc mê.

Thật là nghiệp chướng! Hai ca phẫu thuật, bất kỳ ca nào xảy ra vấn đề, bệnh viện này cũng đều khó bảo toàn. Bây giờ đầu tiên phải bảo trụ Phong Phong đại thiếu gia, còn vị tiểu thư kia, chỉ có thể cố hết sức thôi.

Lão làm bác sĩ đã vài chục năm nên hiểu rất rõ, phẫu thuật lo ngại nhất không phải là y thuật mà là ý chí sống sót. Nếu như ngay cả mong muốn sinh tồn cũng không còn thì cho dù có là thần tiên cũng khó mà cứu được.

Tô Mộc Vũ cảm thấy mình như đang trôi nổi giữa không trung.

Trước mắt trắng loà một mảnh, an tĩnh như thế, như một thế giới trống rỗng, sẽ không cần phải nhìn thấy những điều dơ bẩn cùng tổn thương.

Cô nhìn thấy thân thể mình nằm im lìm trên giường phẫu thuật, có rất nhiều vị bác sĩ mặc áo blouse trắng vây xung quanh.

Bọn họ vì sao cứ phải phí sức như vậy? Cứ đem thời gian lãng phí ở trên người cô, thật sự rất không đáng, không phải sao?

Mỗi người đều có người quan tâm, bảo vệ. Chỉ có cô, không một ai cần. Chồng vứt bỏ, người thân rời xa, toàn bộ thế giới đều quay lưng lại.

Sống còn ý nghĩa gì?

Cô nhớ rõ, người trước khi chết có lẽ kìm lòng không nổi gọi tên những người quan trọng nhất, có lẽ là vợ, là con, là cha mẹ.

Chỉ có cô, sống trên thế giới này, một người để cô kêu tên cũng không hề có.

Thật ra, lúc cô đồ lấy viên đạn kia cũng không hề vĩ đại như thế. Trong một giây, cô thậm chí còn sinh ra một loại thoải mái. Trước mặt hắn, cô chôn vùi khoái ý của chính mình, như muốn dùng loại quyết định cực đoan này tạo nên một chút đặc ý. Trong một giây, cô thậm chí còn sinh ra một ý niệm: Như vậy, có thể sẽ có một người đặt mình trong mắt hay không?

Thế nhưng, có hay không cũng không sao cả. Cô sống mỗi một phần, mỗi một giây đều đã quá mệt mỏi, mệt đến không chịu nổi. Vậy không bằng... không còn tồn tại.

Có lẽ, đó mới chính là nơi cô nên đến...

Môi của cô, nhẹ nhàng thoáng hiện một nụ cười giải thoát.

Mắt của cô, rơi ra một giọt nước trong suốt.

Tiền Phong cùng Phương Thiệu Hoa nhận được tin tức chạy tới thì cả bệnh viện đều đang trong tình trạng cảnh giác. Ngay cả bác gái dọn vệ sinh cũng biết đến đây là một người rất quan trọng, một vài bệnh nhân đều sợ tới mức xin chuyển viện.

Hai người nghe Tống Quyền thuật lại mọi chuyện, gần như chấn kinh.

Tiền Phong có làm sao cũng không nghĩ tới một người phụ nữ nhỏ bé trong đám đông bao la lại có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Trong tình huống như vậy, cho dù là một người đàn ông, hoặc cứ cho là chính Tiền Phong hấn đi cũng sẽ không nhất định nhào đến chấn thương cho kẻ khác, cô ấy rốt cuộc đã làm như thế nào?

Mà Phương Thiệu Hoa cũng nhúu chặt mày, giống như rất khó để hiểu được ý đồ của người phụ nữ này. Chẳng lẽ cô ta...

Tiền Phong đột nhiên hỏi: “Phong đâu?”. Hấn sao lại không chờ trước phòng phẫu thuật?

Tống Quyền nói: “Xuất huyết dạ dày, đang ohaaux thuật ở phòng bên cạnh”. Nói xong, hấn bấm điện thoại gọi cho Phong chủ tịch báo cáo tình hình. Hung thủ là ai đã không phải là vấn đề, mà vấn đề ở đây chính là bọn chúng chẳng sống được lâu nữa.

Tiền Phong nghe thấy kết quả như vậy, thật lâu không nói gì, Phương Thiệu Hoa vỗ vỗ bờ vai của hấn nói: “Phong Tử yên tâm đi, Phong hấn không có việc gì đâu”

Tiền Phong gật gật đầu, nhưng vẫn nhúu chặt mày như đang suy nghĩ. Phong Kính chắc chắn sẽ không có việc gì, xuất huyết dạ dày nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Tống Quyền còn ở đây, hấn làm sao dám để Phong Kính có bất kỳ chuyện gì?

Nhưng... còn cô ấy thì sao?

Tô Mộc Vũ này đúng thật là rất thích làm cho người ta... nói không ra lời.

Phẫu thuật của Phong Kính coi như thành công, tầm 4h sáng đã được đẩy từ phòng giải phẫu đến phòng hồi sức đặc biệt, thuốc mê còn chưa tan hết, hấn ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh không chút phản kháng.

Viện trưởng bị giày vò một đêm, lau mồ hôi trên đầu, nói: “Tiền thiếu, Phương thiếu, Tống thư ký, ca phẫu thuật của Phong thiếu đã thành công, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian liền khỏe lại”

Ca phẫu thuật này quả thật là một kiếp sinh tử của nhóm bác sĩ bọn họ. Bị mười mấy cảnh vệ lấy báng súng buộc vào phòng giải phẫu, mạng già của lão cũng không còn bao nhiêu năm nữa, bị áp lực như thế này làm sao sống nổi đây?

“Còn một người nữa?” Tiền Phong hỏi.

“Vị tiểu thư kia vẫn đang phẫu thuật, xin các vị yên tâm, chúng tôi nhất định cố hết sức” Viện trưởng vội nói.

“Cố gắng hết sức còn chưa đủ, viện trưởng, Phong thiếu còn đang mê man, nếu hấn tỉnh lại mà phát hiện cô ấy xảy ra chuyện gì, ông nên tự hiểu hậu quả đi”. Tiền Phong lạnh lùng nói. Không có một câu nói nặng lại mang theo sự đe dọa.

“Vâng vâng, chúng tôi nhất định sẽ cứu sống vị tiểu thư kia” Viện trưởng vội gật đầu nói, tiếp tục liều mạng già tiến vào phòng giải phẫu giám sát.

Gần mười tiếng trôi qua, Tô Mộc Vũ rốt cục cũng được đẩy ra, gương mặt vốn bằng một bàn tay đàn ông, trong vòng một đêm lại tái nhợt hấn đi, nhìn không ra một tia máu.

An tĩnh nằm nơi đó như vậy, như một con búp bê vải nhu thuận, da thịt trắng nõn như băng tuyết, không chút dấu hiệu của sự sống trừ máy điện tâm đồ nhếch từng nhịp chậm chạp. Nhìn cô như thế khiến người ta sợ hãi, cô có thể cứ vĩnh viễn ngủ yên như vậy hay không?

“Cô ấy như thế nào?” Tiền Phong dẫn đầu hỏi trước.

Bác sĩ bị kêu đến lúc nửa đêm, trải qua mười mấy tiếng phẫu thuật, đôi mắt đã đỏ ngầu “Phẫu thuật đã xong, viên đạn đã được gấp ra, chúng tôi còn phát hiện bệnh nhân có dấu hiệu phát sốt trước khi bị thương, cho nên khi trúng đạn rất dễ bị nhiễm trùng. Bốn mươi tám tiếp theo là khoảng thời gian nguy hiểm, nếu bệnh nhân có thể vượt qua khoảng thời gian này, mọi chuyện đều không còn gì phải lo ngại”

Nhưng bác sĩ còn có một nửa chưa nói, đó là nếu sống không qua bốn mươi tám giờ này, như vậy...

Tô Mộc Vũ được đưa vào phòng cách ly hồi sức tích cực. Thức trắng cả một đêm, Phương Thiệu Hoa vỗ vỗ bờ vai Tiền Phong, nói: “Nếu đã không có chuyện gì, chúng ta về nghỉ ngơi một chút đi”

Tiền Phong ngậm tàn thuốc nói: “Ừ! Cậu đi trước đi, mình biết bên Nhu Y cần có người chăm sóc, cậu đến bên đó đi. Mình ở đây chờ Phong tỉnh lại rồi tính tiếp”

Bên cạnh, y tá trực ban thấy hẩn hút thuốc, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh... trong bệnh viện không thể hút thuốc...” Cô gái vẫn nhớ rõ đám người kia đại náo bệnh viện như thế nào, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Tiền Phong đùa giỡn híp đôi mắt hoa đào của mình.

Y tá còn trẻ, mặt đỏ lên, vội xoay người không nói.

Tiền Phong tựa lưng trên vách tường, một điếu lại một điếu thuốc, cứ hút một nửa điếu lại thấy nhàm chán ném xuống đất đưa chân dập tắt, đột nhiên cảm thấy chuyện này thực buồn cười.

Phong Kính vì một người phụ nữ mà xuất huyết dạ dày, thế mà Tô Mộc Vũ lại phục vụ quên mình thay hẩn trả tiền.

Người phụ nữ này... đầu óc thật đại dột!

Phong Kính tỉnh dậy sau ca phẫu thuật, việc đầu tiên làm chính là đẩy ngã y tá, bắt lấy cổ áo của một vị bác sĩ, hỏi: “Cô ấy đâu? Cô ấy ở nơi nào?”

Một đêm này, toàn bộ bệnh viện đều đã biết đại danh của Phong Kính, bác sĩ bật người thức thối nói: “Bệnh nhân đã được đưa đến phòng hồi sức tích cực, còn đang được theo dõi, vẫn chưa vượt qua kỳ nguy hiểm”

Vài cảnh vệ canh giữ bên ngoài phòng bệnh Phong Kính lập tức chặn lại nói: “Đại thiếu, người vừa phẫu thuật... Nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi điều dưỡng, không thể vận động mạnh”

Phong Kính vì phẫu thuật mà mặt tái nhợt, lạnh lùng trừng mắt bọn họ một cái, phun ra hai chữ: “Cút ngay”

Vài cảnh vệ đuổi theo phía sau: “Đại thiếu...”

Phong Kính đẩy cửa phòng hồi sức tích cực ra thì nhìn thấy Tô Mộc Vũ một thân quần áo bệnh nhân nằm trên giường bệnh trải thảm trắng, thân thể nhỏ nhỏ bị rất nhiều máy móc vây xung quanh, gần như không thể nhìn rõ.

Hẩn từng nghĩ, trên đời này ngoại trừ Vệ Nhu Y, hẩn sẽ không bao giờ thương tiếc bất kỳ người nào được nữa. Thế nhưng giờ phút này...

Hẩn vươn tay ra vuốt ve, vuốt ve hai má trắng nõn nhợt nhạt của cô.

Bờ vai gầy yếu này làm sao mà có thể vững vàng gánh chịu những lời đồn đãi kia? Khi hẩn dùng lời lẽ như mũi dao đâm sâu vào tim cô, cô làm sao mà có thể nhẫn nhịn được tất cả? Lúc viên đạn kia xé gió lao đến, cô lại dùng tâm tình như thế nào mà bỏ nhào qua che chắn cho hẩn?

Phong Kính chậm rãi đến bên người Tô Mộc Vũ, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo, trong suốt đến có thể nhìn thấy những mạch máu. Hẩn nhẹ nhàng cúi xuống, khẽ hôn lên trán cô.

Em nói xem? Sao em lại ngốc như vậy hả? Sao lại khờ như thế chứ?

Tô Mộc Vũ, tỉnh lại.

Lần này, để tôi thử cưng chiều, cưng chiều em...

Lông mi Tô Mộc Vũ run rẩy, nhưng vẫn lại không hề tỉnh lại.

Bởi vì vận động mạnh sau khi phẫu thuật, vết khâu của Phong Kính lại bị rách ra. Hắn ngay lập tức bị đưa vào phòng giải phẫu, khâu lại lần thứ hai.

Tổng Quyền vất vả hai mươi mấy tiếng đồng hồ không nghỉ ngơi lại nhận được điện thoại của Phong Triệu: “Chủ tịch!”

Phong Triệu uy nghiêm, trầm giọng nói: “Nói cho Phong Kính, đừng có làm chuyện gì khác người nữa, đến nỗi người phụ nữ kia... Nó ở bên ngoài chơi bởi như thế nào tôi không quan tâm, tôi vẫn cứ vờ như không biết. Nhưng với tình huống tối hôm qua, tôi không muốn lại nghe lần thứ hai, nếu không, cho dù có ép buộc tôi cũng bắt nó quay về”

Tổng Quyền cúp điện thoại, xoa xoa huyết thái dương đang phát đau. Hắn rõ ràng nhìn ra, Phong Kính đối với người phụ nữ kia có chút không giống với.... Nhưng lúc trước trong bảng điều tra của hắn, người phụ nữ này đã từng ly hôn. Phong chủ tịch tuy rằng không nói gì nhưng thái độ là rất rõ ràng. Quên đi, đây là chuyện giữa cha con người ta, hắn là người ngoài cũng không cần nhúng tay vào. Có một số việc, hắn cứ tận lực giấu diếm sẽ tốt hơn.

Lúc Tô Mộc Vũ mở mắt ra, y tá kích động hô lên: “Bệnh nhân tỉnh! Bệnh nhân đã tỉnh!”

Ngay sau đó, một nhóm bác sĩ mặc blouse trắng mang theo xe thuốc men đi vào, bắt đầu kiểm tra thân thể cô.

Trước mắt Tô Mộc Vũ trắng mịn mờ không thấy rõ bóng người, ngay cả khí lực giơ tay lên cũng không có.

Cô làm sao lại có thể sống...

Tô Mộc Vũ không hề vui mừng, chỉ thản nhiên, thậm chí có một chút thất vọng giống như có bất kỳ thứ gì cũng không khiến cô xúc động. Đột nhiên, cô cảm thấy tay mình như đang nắm thứ gì đó.

Cô cố gắng cúi đầu muốn xem nhưng toàn thân như không phải là của chính mình, không còn chút khí lực.

Một vị y tá nhận ra ý muốn của cô, giúp cô lấy vật đó “Cô muốn nhìn thứ này sao?”

Trong tay y tá là một sợi dây chuyền bạch kim tinh tế, bên dưới dây chuyền mơ hồ nhìn thấy mười hai viên kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng loá mắt.

Trái tim cô khẽ run lên, một dòng nước ấm theo ánh sáng kia dung nhập vào thân thể cô, giống như... cả người ngay lập tức sống lại...

53. Chương 53: Không Được Yêu Tôi

Tô Mộc Vũ tỉnh lại, lo lắng trong lòng mọi người đều buông xuống nhưng cơ thể cô vẫn rất yếu ớt, vừa tỉnh lại đã tiếp tục mê man, giống như một bào thai trong bụng mẹ, mỗi ngày phải dùng mười mấy tiếng đồng hồ ngủ để bổ sung lượng máu đã mất cùng năng lượng.

Phong Kính mỗi ngày đều đến thăm cô, nhìn cô từ phòng hồi sức tích cực được chuyển sang phòng bệnh bình thường, cơ thể dần dần khôi phục, mặc kệ bác sĩ cùng cảnh vệ cầu xin hắn đi nghỉ ngơi lập đi lập lại nhiều lần.

Tô Mộc Vũ là phụ nữ, có nhiều thứ không tiện, cho nên có một y tá chuyên nghiệp chăm sóc cho cô.

Tô Mộc Vũ khi tỉnh lại nhìn thấy Phong Kính ở bên người mình, không phải không kinh ngạc.

Thậm chí lúc nhìn thấy hấn ngủ gục cạnh giường mình, nhịn không được dùng tay khẽ vuốt gương mặt của hấn.

Sắc mặt hấn thật kém, là do mấy ngày không có nghỉ ngơi sao? Một người thích sạch sẽ như vậy mà bộ râu giống như đã vài ngày không có cạo. Nhớ tới hấn bình thường chỉ cần trên quần áo có một nếp nhăn thôi cũng nhú mày nhăn nhó cả nửa ngày, cô nhịn không được khẽ bật cười.

Đường như vết thương cũng không còn đau đớn.

Phong Kính tỉnh lại, vội hỏi: “Cô thấy trong người như thế nào? Đói bụng chưa? Tôi đi lấy thức ăn cho cô” Bàn tay to phủ trên trán cô, Tô Mộc Vũ đột nhiên thấy cảm động.

Cô lắc đầu.

Phong Kính ẵm một cục bông tròn tròn trong lòng ra, nói: “Tôi mang Bàn Chải đến chơi với cô”

Bàn Chải thấy xung quanh lạ lẫm vẫn có chút ngỡ ngàng, nhưng khi nhìn thấy mẹ Tiểu Vũ liền bật người kêu lên, đưa đầu lưỡi liếm lấy hai má Tô Mộc Vũ.

Tô Mộc Vũ cười từ từ vuốt bộ lông mềm mại của nó.

Phong Kính bị Phong Triệu gọi điện thoại kêu đi. Hấn vốn không thêm quan tâm nhưng Tống Quyền hướng phòng bệnh Tô Mộc Vũ bủn rủn môi, ý bảo nếu như hấn chọc giận Phong Triệu thì chịu khổ cũng chỉ có Tô Mộc Vũ.

Phong Kính cười lạnh một tiếng, không thêm lấy áo đã trực tiếp đi ra.

Vào một lúc lâu nhưng chưa bước qua cửa chính, Phong Kính thần nhiên liếc nhìn Phong Triệu đang tập trung nghe cấp dưới báo cáo tình hình chính trị, hấn đóng mạnh cửa lại một tiếng.

Phong Triệu trừng mắt nhìn hấn, phát phát tay bảo cấp dưới lui ra.

Châm lửa cho điều thuốc, Phong Kính cười cười, ngồi xuống trên chiếc ghế salon ngay cửa ra vào, cúi thấp đầu nhìn sang bên cạnh. Áo sơ mi màu đen hơi mở rộng để lộ lồng ngực, liếc sang phía cổ áo có thể nhìn thấy xương quai xanh, ngón giữa kẹp một điếu thuốc đang cháy.

Ánh sáng ảm đạm chiếu vào từ ngoài cửa sổ, căn phòng này như đã vài chục năm cũng chưa từng tiếp xúc với ánh sáng, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã được ánh mặt trời cứu rỗi, dần dần thoáng hiện trong bóng đêm là một chút nổi giận trên mặt Phong Kính, bộ dáng thần nhiên có chút lạnh đậm.

Phong Triệu ném chén trà đến bên chân Phong Kính, mảnh sứ sắc bén vỡ ra khiến nước trà nóng bỏng nhanh chóng thấm ướt ống quần Phong Kính.

Phong Triệu vỗ bàn, chữ ồm lên: “Không có một chút tiền đồ, mày nhìn mày xem còn ra cái dạng gì không? Nhà họ Phong này có người nào như thế không? Bị thương còn đến bệnh viện đại náo một hồi, mày thật quá giỏi! Mặt mũi của tao với ông nội mày bị mất hết trong tay mày rồi!”

Phong Kính quay đầu, cười lạnh.

Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp vội đi tới, khuyên: “Ồn ào cái gì? Con trai lâu lắm mới về nhà một lần, hai cha con ngồi xuống ăn một bữa cơm rồi nói chuyện với nhau”. La Vân, hai mươi năm trước là một nữ minh tinh xinh đẹp, đã bốn mươi tuổi nhưng vẫn phong thái vẫn còn. Từ khi gả vào Phong gia cũng sinh được một người con, Phong Nghi.

Phong Kính bị những lời này khiến cho kích động, ánh mắt âm lãnh như băng hàn ngàn năm: “Ai là con trai bà?”

Phong Triệu lại dùng lực vỗ bàn, quát: “Mày dám nói chuyện với mẹ mày như thế sao?”

Phong Kính cười rộ lên như nghe được chuyện gì rất buồn cười: “Lão già hồ đồ! Phong chủ tịch, mẹ của tôi chết lâu lắm rồi. Để tôi tính xem... cũng gần mười một năm rồi. Mẹ tôi chết như thế nào, Phong chủ tịch chẳng lẽ đã quên rồi sao? Tôi tới nay vẫn còn thắc mắc một chuyện, ông vì sao không giết chết tôi luôn đi? Tôi chết rồi không phải sẽ khiến ông không phải phiền não sao? Dù sao ông vẫn còn một đứa con trai ngoan khác kế thừa gia sản của ông phải không?”

Hắn luôn nghĩ lúc nhắc đến chuyện của mẹ, hắn sẽ tức giận. Thế nhưng lại không có, nó như một câu chuyện hắn chỉ vô tình nghe được, thờ ơ lạnh nhạt đến hoang đường.

Lúc nói những lời này cũng là lúc hắn nhìn thẳng vào mắt người cha đã sinh ra mình, mặt ông ta hoá đen trong khi mặt La Vân đầy xấu hổ. Hắn thậm chí còn sinh ra một loại khoái ý, khoái ý vì trả thù được.

“Mày... mày... mày...” Phong Triệu ôm ngực, La Vân vội qua đỡ lấy ông ta: “Anh đừng tức giận, đừng tức giận, cẩn thận tăng huyết áp”

“Tăng huyết áp? Có tăng cỡ nào cũng không hơn thằng nghịch tử này!” Phong Triệu trừng mắt Phong Kính, nói tiếp: “Tao ày biết, Vệ Nhu Y trước kia thì có thể, còn con ma ốm bây giờ thì đừng hòng. Còn cái ả đàn bà từng ly hôn Tô Mộc Vũ, mày chơi đùa thì tao cũng không so đo, nhưng nếu mày bôi đen bộ mặt Phong gia chúng ta, đừng trách tao trở mặt!”

Phong Kính nhếch môi, một cước đá tung chiếc ghế bên cạnh, bỏ lại một câu: “Ông... không đủ tư cách”

Trước khi đi, hắn giơ tay lên chỉ vào La Vân nói: “Bà tốt nhất hãy lo cho người đó, nếu không, cứ chờ tôi trả lại ột phần quà mọn”

Nói xong, mặt kệ nét mặt La Vân xanh mét, hắn đóng sầm cửa lại.

“Nghịch tử... Nghịch tử...”

“Lão gia, anh đừng kích động! Mau, quản gia mau lấy thuốc hạ huyết áp!”

Cùng lúc đó, ngay cửa phòng bệnh Tô Mộc Vũ.

Phương Thiệu Hoa tựa vào cánh cửa, trên mặt là nụ cười ôn hòa của quý công tử, thế nhưng ánh mắt lại có chút lãnh đạm: “Tô Mộc Vũ, tôi khinh thường cô. Không nghĩ tới thủ đoạn của cô cao siêu như vậy, dùng một viên đạn đổi lấy sự mềm lòng của Phong sao?”

Tô Mộc Vũ hơi động, nhìn hắn, không nói gì.

“Tôi cho cô biết, cô tính sai cả rồi” Phương Thiệu Hoa chậm rãi đi tới, nhìn cô nói: “Hắn có lẽ sẽ cảm kích cô nhưng tôi nói cho cô biết, đời này, người hắn yêu cũng sẽ không phải là cô, càng sẽ không cưới cô về Phong gia. Cánh cửa Phong gia, cô cả đời đều trèo không qua nổi”

Tô Mộc Vũ cười nhẹ, nụ cười trên gương mặt tái nhợt có chút khiến cho người ta đau lòng.

Phương Thiệu Hoa nhìn vẻ mặt của cô có vẻ cũng không đành lòng, nhíu nhíu mày nói: “Cô không phải là đã yêu hắn chứ?”

Hắn vốn cho Tô Mộc Vũ cùng những người phụ nữ kia giống nhau, cũng đều vì tiền mà thôi. Nhưng không nghĩ tới lúc nguy cấp, cô lại có thể liều mạng mình che cho Phong Kính. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, mà giải thích duy nhất chính là: chẳng lẽ cô yêu Phong Kính sao?

Khóe miệng cười khê của Tô Mộc Vũ dường như cương cứng một chút.

Vài giây sau, cô cất giọng, gian nan nói: “Phương thiếu... xin yên tâm, tôi biết thân phận của tôi...”

Thanh âm của cô xuyên qua hơi thở có vẻ thật buồn, trong lời nói còn mang theo tự giễu, giống như một cái tát đánh lên mặt Phương Thiệu Hoa. Đây là cách cô tự bảo vệ mình cũng có thể tự thoả hiệp, làm mất đi sự yêu đuối của bản thân.

Phương Thiệu Hoa chăm chú nhìn cô, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Tô Mộc Vũ thản nhiên cười, cười thật lâu.

Cô thật sự yêu hắn sao? Vấn đề này, cô chưa bao giờ tự hỏi qua, cô thậm chí cho rằng từng chịu đựng sự thương tổn đến khắc cốt ghi tâm, cô sẽ không tin tưởng bất kỳ người nào nữa. Nhưng hôm nay đã có người mang đến sự bình yên cho cô, cô yêu hắn sao?

Trong khoảng thời gian này, Phong Kính đối với cô không thể nói là không tốt, thậm chí còn là cẩn thận săn sóc.

Thế nhưng hẳn chỉ có thể trả công cô vì hẳn mà bị thương thôi, nhiều hơn nữa, hẳn không cho được.

Cô... cũng không nhận nổi.

Về phần chữ “Yêu” đặt trên người cô là một chuyện đáng buồn cười đến cỡ nào.

Tô Mộc Vũ nở nụ cười, khoe miệng vạn phần chua xót, liễu mạng nhện xuống khoe mắt cay cay...

Tiền Phong cùng Phương Thiệu Hoa đến quán bar là lúc nhìn thấy trước mặt Phong Kính chất đầy chai rượu, trong đó hầu như đều là chai rỗng. Không ít người vây xung quanh hẳn tiếp thêm rượu đồng thời cũng vỗ tay cổ vũ.

Nhìn Phong Kính liễu mạng uống, Phương Thiệu Hoa biến sắc, nắm lấy cổ áo quản lý quán bar, âm thanh lạnh lùng nói: “Ông muốn chết sao? Ông có biết hẳn mới phẫu thuật xong không? Còn dám cho hẳn uống nhiều rượu như vậy. Không muốn sống thì nói sớm cho tôi biết một tiếng”

Quản lý quán bar một thân đầy mồ hôi lạnh, vội giải thích: “Phương thiếu, tôi thật không biết...”. Sớm biết như thế ai dám cho người kia nốc rượu như thế. Gặp xui xẻo lớn rồi!

Tiền Phong một tay gạt hết những chai rượu trên bàn xuống đất, phát ra âm thanh loảng xoảng loảng xoảng. Dưới sự giúp đỡ của Phương Thiệu Hoa đỡ cả người nặng trĩu của Phong Kính dậy, khiến ra xe.

Phong Kính hoàn toàn say, nằm vật xuống hàng ghế phía sau xe.

“Cậu nói xem sao cậu ta lại như vậy? Thật muốn uống đến chết sao?” Tiền Phong nhíu mày nhớ lại cảnh Phong Kính ôm bụng trong bệnh viện, bộ dáng nhúu chặt chân mày nhện xuống cơn đau. Mới vừa phẫu thuật xong, chưa hoàn toàn ổn định đã vội đi uống rượu, sống dễ chịu mới là lạ!

Phương Thiệu Hoa gạt tàn thuốc, hút một hơi, nhẹ giọng nói: “Tổng Quyền nói hôm nay cậu ấy đã về nhà”

Những lời này khiến bên trong xe hoàn toàn an tĩnh trở lại. Chuyện cha con Phong Kính đối đầu gay gắt với nhau, hai người bọn họ không có tự cách chen vào, giống như chuyện của người ta, cho dù có thân thuộc cách mấy cũng không can dự được.

Trên mặt hai người đều có chút ngưng trọng, không còn sự cợt nhả như mọi ngày, chỉ có tàn thuốc trong tay Phương Thiệu Hoa là vẫn phát ra ánh sáng của đốm lửa.

Sau một lúc lâu, Phương Thiệu Hoa hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

“Đến chỗ Tô Mộc Vũ đi” Tiền Phong day day trán nói.

Phương Thiệu Hoa hí mắt nói: “Phong Tử, cậu có nhầm địa chỉ không?”

Tiền Phong cười lạnh một tiếng, nói: “Mình không phải cậu, cái gì cũng Vệ Nhu Y. Cậu thích ai là chuyện của cậu, giúp đỡ ai cũng là chuyện của cậu, mình thì chỉ quan tâm đến chuyện sống chết của huynh đệ mình thôi. Đừng đem rắc rối của cậu đánh lên người mình”

Nói xong hẳn mở cửa xe, đem Phong Kính đỡ xuống gọi taxi.

Phương Thiệu Hoa một mình ngồi trước tay lái, điều thuốc trong tay đã cháy hết, hẳn cười một chút, điều thuốc từ ngón tay rơi xuống sàn xe.

Tô Mộc Vũ ngủ một giấc đến nửa đêm thì tỉnh lại, phát hiện mình bị người ôm vào trong ngực.

Theo bản năng, cả người cô cứng đờ. Là ai? Sau đó cũng chậm rãi thả lỏng, cô nhận ra mùi này, là Phong Kính. Cái ôm này, hơi thở này làm bạn cùng cô hơn chục đêm, mang theo sự bá đạo bẩm sinh, mạnh mẽ xâm nhập vào sinh mệnh của cô, nhúng tay vào cuộc sống của cô.

Trên người hẳn thoang thoảng mùi rượu, chắc là đã tắm rửa nhưng vẫn còn lưu lại trong hơi thở.

Hắn làm sao vậy? Hắn tuy rằng có uống rượu nhưng không hề thích rượu, lại càng không cho phép trên người mình lưu lại mùi vị của rượu. Hắn mới phẫu thuật dạ dày, không muốn sống nữa hay sao? Đêm nay như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Cô thậm chí có thể cảm giác được trên người hắn có chút một loại không khí gọi là bi thương. Hắn như thế, cô chưa từng nhìn thấy. Hắn như thế khiến trái tim của cô có chút đau.

Hắn thở gấp gấp, gấp đến nỗi khiến cô nghĩ rằng hắn sắp hết hơi. Miệng vết thương hơi hơi phát đau, cô cũng không rên lên một tiếng.

Hắn không biết khi nào thì cũng tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt trong veo đang nhìn mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ gương mặt cô, mơn trớn mái tóc dài, thanh âm của hắn trong đêm tối có chút khàn khàn, lại cũng có chút rõ ràng: “Sao lại chấn thương thay tôi?”

Tô Mộc Vũ sững sờ.

Vì sao phải thay hắn chấn viên đạn kia? Đây là lần đầu tiên hắn trực tiếp hỏi cô vấn đề này.

Chẳng lẽ chỉ là vì trả lại những gì cô nợ hắn?

Có lẽ giống lời nói của Phương Thiệu Hoa, tâm cô động... bất tri bất giác.... động tâm...

Có lẽ là lúc hắn bảo vệ mình trước mặt Tô Mộc Tình cùng Tần Nghị Hằng, có lẽ là lúc hắn cam chịu mình để Bàn Chải ở trong ngôi nhà sạch sẽ của hắn, có lẽ là lúc hắn mua cho cô chiếc vòng cổ tượng trưng cho tình yêu chân thành kia, có lẽ là lúc nhìn thấy hắn như trẻ con lựa chọn từng món ăn trên bàn cơm, có lẽ là lúc cô sắp phải rời khỏi thế giới này, mà hắn lại nắm chặt bàn tay níu kéo cô...

Vô số có lẽ, đến cùng nhau, phá vỡ trái tim vốn nghĩ rằng luôn được để bảo vệ kiên cố bằng những tổn thương trước kia.

Đôi mắt Phong Kính mở to đến dọa người, siết chặt bờ eo của cô: “Tôi có thể cho cô mọi thứ, cô muốn gì tôi cũng có thể lấy cho cô, nhưng... cô không được yêu tôi”

Hắn có thể cho cô mọi thứ, tiền tài, địa vị, danh vọng, thậm chí có thể đem cô nâng lên trời, nhưng thứ duy nhất hắn không thể cho chính là tình yêu. Tình yêu... hắn hoàn toàn không có. Từ mười một năm trước... đã hoàn toàn chết đi!

Tô Mộc Vũ khép nhẹ mi, cười một chút, nhẹ giọng nói: “Được, tôi nhớ kỹ”

Coi như cô có động tâm thì cũng nói được điều gì đâu? Đây chẳng qua là chuyện của chính mình, có câu: Em yêu anh, cũng không liên quan đến anh. Huống chi, cô nên biết mình may mắn, cô bây giờ cũng không có lạc đến tình trạng kia.

Phong Kính, hắn chỉ là một loại cảnh quan cô vô tình nhìn thấy trên đường đi bất tận. Nhìn qua, rồi sẽ quên mất.

Đúng vậy, cô sẽ quên.

Chẳng sợ ngực sẽ mất đi một miếng thịt.

Phong Kính nhìn thấy nụ cười bình tĩnh trên mặt Tô Mộc Vũ, trong lòng không biết xuất hiện một loại cảm xúc gì. Vốn nên thỏa mãn thế nhưng lại không hề hài lòng như trong tưởng tượng, ngược lại còn như một cây gai đâm sâu vào tim hắn.

Mặc dù không đến mức đau triệt nội tâm nhưng lại như bị nghẹn ở yết hầu.

Hắn dùng lực, dùng hết khí lực toàn thân ôm cô vào trong ngực, có chút ý muốn trả thù, dường như cố ý muốn cô thấy đau. Tô Mộc Vũ yên lặng chấp nhận, cũng dùng sức ôm lấy hắn.

Trong đêm đen, hai người gắt gao ôm cùng một chỗ, không nói lời nào như âm thầm đấu tranh. Dường như phải như thế mới ngăn được cơn âm ỉ nơi trái tim...

54. Chương 54: Tự Làm Tự Chịu

Hôm nay, Tô Mộc Tình đúng lúc đến đây kiểm tra thai kỳ.

Cô ta nhanh muốn biết thai nhi trong bụng là nam hay nữ. Nếu như là nam thì vị trí Tàn thiếu phu nhân này xem như cô đã ngồi vững chắc, ai cũng không thể đánh đổ. Nếu như là nữ... cô ta liền tìm cách khác.

Tô Mộc Tình hơi hơi híp mắt dưới, đi vào phòng khám bệnh.

Sau khi kiểm tra xong, Tô Mộc Tình bắt lấy tay bác sĩ hỏi: “Bác sĩ, tôi thật muốn biết thai nhi là nam hay nữ, được không?”

Bác sĩ khó xử nói: “Tô phu nhân, chuyện này không thể được, chính phủ đã ra chính sách cấm tiết lộ giới tính thai nhi. Thật sự xin lỗi, tôi không có cách nào khác. Hơn nữa nếu kiểm tra giới tính sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe của thai nhi. Tô phu nhân, tôi khuyên cô không nên làm như thế”

Rút xấp tiền đút vào tay bác sĩ, Tô Mộc Tình cười nói: “Bác sĩ, chị khẳng định có biện pháp đúng không? Chị nhất định có, em tin tưởng chị”

Bác sĩ từ chối một chút, cuối cùng vẫn nhận tiền.

Lúc đi ra, khoe miệng Tô Mộc Tình không thể kiềm chế nụ cười đầy kích động: quả nhiên ông trời không phụ lòng cô ta.

Ra khỏi khoa sản, Tô Mộc Tình vô tình nghe chuyện ngoài lề của những người y tá.

“Cậu không biết đâu, đêm hôm đó mười mấy cảnh vệ vây xung quanh phòng phẫu thuật, trong tay đều cầm súng, dọa chết người. Nghe nói vị Tô tiểu thư trên lầu tám là do chính tay Phong thiếu tự mình ôm đến. Lúc đến bệnh viện hơi thở còn rất yếu ớt, cuối cùng vẫn được cứu sống”

“Đúng nha, cô gái đó quả thật may mắn, người có phúc bình thường cũng chịu không nổi...”

Tô tiểu thư? Phong thiếu?

Tô Mộc Tình nhảy bèn nghe kỹ hai cái tên này, lục lọi trong bộ nhớ vài lần, hồ nghi nheo mắt lại, quyết định vào thang máy bấm tầng tám.

Quả nhiên, trước cửa phòng bệnh cuối cùng là hai cảnh vệ canh giữ. Tô Mộc Tình hừ một tiếng, đi đến.

Cảnh vệ bật người ngăn lại: “Nơi này không được phép vào”

Tô Mộc Tình vội cản môi, khoe mắt gợn nước, rưng rưng nói: “Người bên trong là chị ruột tôi, xin các anh cho tôi vào xem chị tôi có khỏe không, được không? Các anh nhìn tôi đi, tôi đúng là em ruột của cô ấy. Chị ấy gặp chuyện... tôi xin các anh cho tôi vào nhìn một chút thôi” Nói xong, cô ta thương tâm che miệng lại nức lên.

Cảnh vệ liếc nhìn nhau, ngăn cản người nhà thăm bệnh, thật sự có chút không ổn. Hai người chỉ phải nói: “... Cô vào đi, nhưng nhất định phải giữ yên lặng”

Tô Mộc Tình vội cảm kích gật đầu. Mở cửa, đi vào. Tô Mộc Tình cười một chút, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô ta nhìn thấy Tô Mộc Vũ nằm trên giường, xung quanh là các loại máy móc, trên mặt còn có mặt nạ dưỡng khí, vẻ mặt trắng bệch. Cô ta tặc lưỡi nói: “Này! Chị sao lại thảm như thế này vậy?”

Tô Mộc Vũ gần như muốn tỉnh giấc, chỉ là đầu hơi đau choáng váng, nghe thấy thanh âm quen thuộc, lông mi cô run rẩy, mở to mắt nhìn vị khách không mời mà đến.

Tô Mộc Tình vỗ về bụng, kéo ra một cái ghế ngồi xuống, thẳng tay cầm lấy một quả lê trên chiếc mâm bên cạnh, từng miếng từng miếng đưa vào miệng mình “Chị, biết hôm nay em đến đây làm gì không? Em nha... bảo bối trong bụng đã hơn ba tháng rồi, hôm nay phải đến đây kiểm tra thai kỳ. Nói cho chị biết, bác sĩ nghi ngờ rằng đây là nam đó, mừng cho em đi”

Tô Mộc Tình một mình diễn kịch một vai, diễn một cách vui vẻ: “Em cùng anh rể tháng sau sẽ kết hôn. Thật không biết lúc đó chị có đi được không nữa, nếu hôm đó không có sự tham dự của chị thì buổi hôn lễ đó sao có thể trở thành một ngày khó quên với em được đây?”

“Chị, chị nhìn lại bộ dạng bây giờ của chính mình đi, rồi hãy nhìn lại em. Haizz... làm em gái như em thật buồn thay chị. Chị có biết vì sao lúc trước anh rể muốn ở bên cạnh em không? Bởi vì chị nha, thật buồn chán. Anh rể nói, nhìn chị giống như một con rối gỗ, một chút chuyện thú vị đều không có. Thế nhưng ở bên cạnh em thì không giống với lúc trước, những chuyện ở bên chị anh rể không đạt được đều có thể có được khi bên cạnh em. Muốn biết em với anh rể thích nhất tư thế nào không?”

Cô ta cười đến đắc ý, quả thực giống như ma quỷ.

Tô Mộc Vũ thở gấp, nếu có thể, cô hận mình hận không thể đứng lên đánh cho cô ta vài bạt tai.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, một thanh âm uể oải mang theo tức giận truyền vào.

“Các người làm chuyện ra sao hả? Tôi không phải đã nói, chó và mèo đều không được đặt chân vào đây. Có cần Tống Quyền xách một đám các người về huấn luyện lại không?” Hần vẫn là bộ dạng có chút lười nhác.

Mấy cảnh vệ sợ tới mức đưa mắt nhìn nhau, Tống thư ký chính là tay thủ đoạn cực kỳ thâm sâu, bị trả về huấn luyện một lần nữa chẳng khác gì bị lột một lớp da.

Cảnh vệ bước lên phía trước kéo người Tô Mộc Tình. Tô Mộc Tình chống cự, la hoảng lên: “Các người làm cái gì? Buông ra! Tôi là phụ nữ mang thai đó!” Cậy thế như vậy, trong lòng cô ta cũng có chút sợ hãi.

Tiền Phong liếc mắt một cái, đột nhiên thấy có chút hứng thú, khoát tay cho cảnh vệ lui xuống.

Tô Mộc Tình vuột vuột quần áo có chút nhăn nheo, nhìn hần, cười nhẹ một tiếng, nói: “Này, anh là ai? Có vẻ như không phải ông chủ của chị tôi nhỉ? Dựa vào cái gì mà lên mặt với tôi?” Nói xong bỗng nhiên hì hì bật cười: “Chẳng lẽ các người có hứng thú với việc sử dụng chung một ả đàn bà? Ha ha...”

Lời này quả thực cực kỳ khó nghe, mặt cảnh vệ đều trắng bệch.

Tiền Phong thế nhưng vẫn không mấy quan tâm, thậm chí đôi mắt hoa đào cong lên, cười hì hì nói: “Cô chính là vị em gái hảo hạng của Tô Mộc Vũ sao? Toàn bộ bảy triệu gã đàn ông trên đất nước này cô cũng không thèm, lại thèm thường trèo lên giường của anh rể mình. Phong cách thật sự tao nhã, kẻ hèn này thập phần kính nể”

Có một vài vị y tá vô tình đi ngang qua nhìn thấy bộ dáng trêu chọc người của Tiền thiếu chẳng những không cảm thấy chán ghét mà còn thấy đáng yêu. Còn người đàn bà bên cạnh kia, hừ, nhất định là một ả rất lăng lợ đi câu dẫn Tiền thiếu, thật sự là đáng kinh tởm!

Tô Mộc Tình bị vây xem, mặt đều đen, thấp giọng cắn răng nói: “Chẳng phải chuyện của cô ta, tôi cùng anh rể mới xứng đôi. Anh câm miệng cho tôi!”

Tiền Phong cười một chút, tựa hồ cảm thấy người đàn bà này đại đột đến đáng thương. Hần kề sát vào tai cô ta nói: “Tôi nghe nói cô mang thai, vậy cô có tin hay không, ngày mai tôi có thể khiến cho cô có thể sinh ra, hơn nữa, không một ai điều tra ra được? Sao?”

Sắc mặt Tô Mộc Tình trắng nhợt, bật người nói lớn: “Anh... anh dám đe dọa tôi? Tôi sẽ tố cáo các người!”. Cô ta cũng không biết thân phận Tiền Phong, chỉ biết hần là bạn của người đàn ông thích nặn đồ gốm.

“Ai nha, cũng thật không khéo, cái tòa án mà cô nói lại thuộc quyền sở hữu của tôi rồi” Tiền Phong thương xót nhìn cô ta.

Hần có thể lên làm cảnh sát trưởng thành phố S, đương nhiên không chỉ dựa vào các mối quan hệ mà còn do bàn chân hần đã giẫm đạp qua biết bao nhiêu con người nữa.

Tô Mộc Tình vừa nghe, đại khái cũng hiểu được. Có câu: dân không cùng thương đau, thương không cùng quan tranh. Cho dù tài sản Tần gia có lớn bao nhiêu cũng không sánh bằng chính phủ.

Về mặt không chịu thua của Tô Mộc Tình giảm dần, tức giận cắn chặt răng, vỗ về bụng rồi đi.

Nhiều người bảo vệ thì sao? Bây giờ còn không phải nửa sống nửa chết nằm ở đây sao? Chị, cho dù chị ra sao, đứa em này đều sẽ đè bẹp chị cho đến chết.

Tiền Phong đi vào phòng bệnh, quần áo chần chu, nháy đôi mắt hoa đào về phía Tô Mộc Vũ, nói: “Như thế nào? Bồn thiếu vừa rồi có đẹp trai hay không?”

Tô Mộc Vũ nhin không được bật cười, qua một thời gian ở chung, cô biết Tiền Phong ở mặt ngoài thoạt nhìn có vẻ hoa tâm lại không tìm không phổi, nhưng kì thực là một người tốt.

Tiền Phong nhe răng, nói: “Bây giờ không phải là hối hận vì đã cự tuyệt lời mời hẹn hò lúc trước của bồn thiếu sao? Không sao, bồn thiếu đại nhân đại lượng cho người đẹp thêm một cơ hội, không cần thẹn thùng nhào vào ngực của tôi đi...”

Bị bộ dạng tác quái của Tiền Phong chọc cho bật cười, lần đầu tiên kể từ lúc nhập viện, Tô Mộc Vũ mới có một lần cười đến vui vẻ như vậy.

Lúc Tàn Nghị Hằng về nhà, Tô Mộc Tình đang hứng trí bưng bưng vừa sơn móng tay vừa ngâm nga.

Cả ngày hôm nay không hiểu sao mí mắt hần cứ nháy liên tục, như là đã xảy ra chuyện gì tồi tệ lắm, hơn nữa chuyện này có liên quan đến hần.

Nhìn thấy Tàn Nghị Hằng trở về, Tô Mộc Tình cao hứng đi đến, nói: “Anh rể, anh về rồi! Có nhớ em hay không? Nói cho anh biết một tin tốt lành nè, bác sĩ nói thai nhi là nam đó”

Tàn Nghị Hằng khẽ nhếch khóe miệng, có chút mệt mỏi ứng phó: “Ừ! Thật là một tin tốt lành, em nghỉ ngơi đi, anh đi tắm một lát”

Lúc trước, Tô Mộc Vũ ngày nào cũng chuẩn bị bữa tối, pha sẵn nước tắm, chờ hần về nhà. Thế nhưng từ sau khi Tô Mộc Tình về đây, hần không phải là chưa từng chờ mong nhưng đều phải thất vọng. Không có nước tắm, không đảm đang, cơm tối đều do dì Trương nấu, một bàn đồ ăn đầy dầu mỡ và cho rất nhiều muối. Thậm chí quần áo mỗi ngày đều mang ra tiệm giặt.

Hần bỗng nhiên nghi ngờ, quyết định lúc trước của mình rốt cuộc có đúng hay không? Nhớ tới người vợ nhu thuận trước kia, còn có hình dáng cô ấy đã thay đổi như bây giờ, một loại tư vị gọi là hối hận từ từ nổi lên trong lòng.

Tô Mộc Tình đứng sau hần, tiếp tục sơn móng tay nói chuyện phiếm: “Anh rể, biết hôm nay em đến bệnh viện đã gặp được ai không? Em nhìn thấy chị gái nằm trong phòng hồi sức tích cực đó. Nghe người ta nói, chị ta đỡ đạn thay cho cái tên họ Phong kia. Thật không nghĩ tới, chị ta cũng chịu hi sinh cho cái tên kia, ha ha ha...”

Nghe thấy tin tức của Tô Mộc Vũ, sắc mặt Tàn Nghị Hằng nháy mắt thay đổi, cái chén trong tay trượt xuống rơi vỡ trên mặt đất. “Cái gì? Em nói ai trúng đạn nhập viện?”

Tô Mộc Tình nhìn thấy hần kích động như vậy, kích động đến khác thường, lập tức biến sắc hỏi: “Anh rể, sao anh lại kích động như vậy? Anh đã ly hôn với chị ấy rồi, không phải sao? Chẳng lẽ anh còn tình cảm với chị ta sao? Đừng quên chị ta bây giờ là người phụ nữ của người khác!”

Nếu như là bình thường, Tô Mộc Tình nhất định sẽ vì đại cục mà nhin xuống cơn tức này, nhưng bây giờ không giống với lúc trước, cô ta đang mang thai, tháng sau hai người sẽ kết hôn. Thế nhưng hần ta còn nhớ mãi không quên chị gái, điều này quả thật là một cái tát giáng lên mặt cô ta.

Tàn Nghị Hằng biến sắc, liếc mắt nhìn cô ta một cái, không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

Tô Mộc Tình nhận thấy mình đã nói sai, vội nhào đến ôm lấy hông hần từ phía sau, giải thích: “Anh rể, em không có cố ý, em chỉ là... chỉ là rất yêu anh. Em chỉ muốn trong lòng anh chỉ chứa một mình em... Tháng sau chúng ta kết hôn rồi, đừng giận em, được không?”

Tàn Nghị Hằng buồn bực đẩy cô ta ra, vừa mở cửa phòng tắm đột nhiên nhìn thấy quần áo trong rổ, chiếc áo sơ mi trắng của mình hôm qua thế nhưng lại đựng chung với một cái quần lót màu hồng.

Trong lòng hấn lập tức phát hỏa, nắm lấy cổ tay Tô Mộc Tình, giận dữ nói: “Tô Mộc Tình, cô rốt cuộc có phải là phụ nữ hay không hả? Cô xem mình còn ra bộ dạng gì nữa? Cô ngoại trừ cả ngày mua đồ, sơn móng tay móng chân, còn có thể làm cái gì?”

Đúng vậy, còn ra bộ dạng gì? Mẹ không phải chỉ có một lần oán giận với hấn chuyện Tô Mộc Tình lười biếng, thậm chí có một lần dì Trương nghỉ phép, thế nhưng còn bắt mẹ hấn giặt đồ lót của cô ta. Cái nhà này, không còn ra một cái gia đình, cũng không còn tìm được cảm giác ấm áp trước kia.

Tô Mộc Tình không nghĩ tới Tần Nghị Hằng sẽ đột nhiên phát cáu, sợ tới mức nước mắt chảy ròng ròng: “Anh rể... anh đừng nóng giận, em biết sai rồi...”

Tô Mộc Tình khóc nức nở, khóc đến đáng thương. Tần Nghị Hằng lo lắng cô ta còn đang mang thai, cũng không còn hứng thú tức giận với cô ta nữa. Hấn dùng sức nắm nắm đầm cửa, ôm quần áo đi xuống dưới lầu tắm.

Tô Mộc Tình nằm trên giường, lớn tiếng khóc rống.

Lầu dưới nghe thấy động tĩnh phía trên, bà Tần đặc ý phát ra một tiếng cười lạnh. Cô ta là đàn bà, bà là mẹ ruột Tần Nghị Hằng, cuối cùng thì bà cũng là người nhà của hấn, chỉ cần bà động một đầu ngón tay, vở kịch của cô ta liền không còn đất diễn nữa. Hừ! Đấu với bà sao? Mau chóng rút đi giống như người chị vô năng của cô ta đi.

Bà Tần khẽ ngâm nga, lắc lắc thân hình mập mạp, nhàn nhả chạy đến nhà bà Trần chơi mạt chược.

55. Chương 55: Có Người Muốn Gặp Cô

Lúc Tống Quyền đi vào bệnh viện, tay cầm theo một phong bì.

“Tô tiểu thư, đây là một chút tâm ý của Phong chủ tịch, cảm ơn cô đã cứu thiếu gia nhà chúng tôi”

Chuyện này thật ra hấn cũng không muốn làm, cô gái này cho dù có như thế nào cũng đã cứu Phong thiếu mộ mạng, hấn nhìn ra cô là một cô gái rất thiện lương. Thế nhưng hấn là người của Phong Triệu, trong chuyện này thì hấn cũng chỉ phải cố gắng tuân lệnh.

Tô Mộc Vũ lúc này mới biết được thân phận của Phong Kính, khôn ngờ lại là con trai của Phong Triệu, cháu đích tôn của Phong Khải. Không những kinh sợ mà còn thấy khó hiểu với phong bì kia.

Tô Mộc Vũ cười lạnh.

Chi phiếu này có ba công dụng: Thứ nhất là cảm tạ cô đã bán cho Phong gia một mạng, thứ hai là cảnh cáo cô không được không an phận với cánh cửa Phong gia, thứ ba chính là muốn cô thấy khó mà lui.

“Thật xin lỗi, tôi không cần” Tô Mộc Vũ thản nhiên nói.

Tống Quyền tiếp tục nói: “Tô tiểu thư, ở đây có năm mươi vạn, cô hãy nhận lấy đi, cô nhận rồi thì Phong chủ tịch mới có thể an tâm” Ngụ ý nhắc nhở cô: có một số việc đầu tiên phải để người khác buông thả tư tưởng, chỉ như thế bản thân mình mới có cơ hội giữ được.

Tô Mộc Vũ nghe hiểu, cười một chút nói: “Vậy làm phiền Tống tiên sinh giúp đôi quyền góp số tiền đó vào cô nhi viện đi, cảm ơn”

Tống Quyền không nghĩ tới cô gái này lại làm ra một quyết định như vậy, nói: “Được”. Sau đó, hấn trở về phục mệnh.

Kết quả điều tra của việc ám sát lần này là từ ông trùm của một tổ chức xã hội đen bị hạ ra lệnh đóng cửa tập đoàn làm ăn, một số phần tử chạy trốn theo dõi Phong gia vì muốn trả thù cho lão Đại. Không nghĩ tới thất bại, sau hai mươi bốn giờ chạy trốn đã bị phát hiện ra hai xác chết trên bờ biển, là tự sát.

Đối với kết quả như vậy, Phong Kính chỉ là cười lạnh một chút.

Tiền Phong biết trong lòng người anh em có chút khó chịu, người tình ý nhìn vào đều biết, nơi này vẫn còn rất nhiều tin vụn. Thế nhưng tin tức bị Phong Triệu ém nhẹm thì còn ai dám khơi nguồn chúng ra?

Tiền Phong chỉ có thể vỗ vỗ bả vai Phong Kính.

Ba ngày sau, tin tức truyền ra từ nhà vợ Phong gia, em trai La phu nhân – La Hạo, bị cắt đứt một bên tai. Sau đó, chuyện này cũng dần dần lắng xuống.

Sức khỏe của Tô Mộc Vũ dần dần có chuyển biến tốt, bị đưa về nhà.

Tiền Phong càng kỳ quái hơn, thế nhưng còn kiếm đâu ra một đồng lá bưởi, bảo là muốn giúp Tô Mộc Vũ xả xui. Tô Mộc Vũ cười cả một ngày.

Nghỉ hơn một tuần, Tô Mộc Vũ cuối cùng cũng kiên trì đi học lại.

Phong Kính lúc đầu không đồng ý, nhưng vẫn không lay chuyển được Tô Mộc Vũ, chỉ có thể tùy ý cô. Thế nhưng vẫn luôn dẫn đi dặn lại, nếu thấy không khỏe phải lập tức gọi cho Tiểu Hàn đón cô về nhà.

Tiền Phong dạo này dường như mỗi ngày có mặt ở đây, mỗi lần nhìn thấy mâm cơm Tô Mộc Vũ dọn ra hẳn đều nhin không được chảy nước mắt cảm động, một nhát muốn bay đến ôm lấy cô nói: “Tiểu Vũ, em bao nuôi anh đi, xin em nuôi anh đi. Chỉ một mình anh có thể làm vừa làm tri kỷ vừa làm tiểu áo bông thượng hạng dễ nhìn, bao em vừa lòng nha...”

Cuối cùng Phong Kính không thể nhin được nữa, mặt đen mở cửa tổng hấn ra ngoài, đóng chặt cửa lại. Chỉ nghe thấy Tiền Phong ở bên ngoài kêu gào thảm thiết: “Bàn Chải, chỉ có mày là tốt với tao nhất, mau tới cứu anh trai mày đi...”

Bàn Chải ư ử kêu, cuối cùng vẫn không chống cự được đồ ăn trước mặt, cúi đầu liếm láp tô sũa.

Sắc mặt Phong Kính càng thêm đen. Anh trai? Cái đó còn không phải bảo mình là đồng loại với Tiền Phong sao? Hấn vốn không tiếp nhận cái danh chú của Bàn Chải từ lâu rồi.

Cuộc sống tựa hồ thoải mái hơn rất nhiều.

Hôm nay, lúc Tô Mộc Vũ đi vào cổng trường, khoe miệng chất chứa nụ cười bởi vì hôm nay Phong Kính tự mình đưa cô đi. Cũng như hấn đã nói, hấn có thể nâng cô lên tận trời, nhưng...

Nụ cười trên mặt Tô Mộc Vũ nháy mắt âm đạm, liền lắc lắc đầu, đi vào trường học.

Một bước tiến vào sân trường, chỉ thấy trên bàn tin đầy người vây xung quanh, thế nhưng diễn viên lần này đã thay đổi... là Kiều Na.

Mà ảnh chụp lúc này đây càng thêm khó coi.

Trong phòng riêng ở quán bar, hình ảnh Kiều Na trần truồng dầy dụa cùng một ông già ngoài năm mươi. Mỗi tấm đều là một tư thế khác nhau.

Những tấm hình chụp của Tô Mộc Vũ trước kia cũng chỉ có chút miễn cảm thôi, dù sao cũng là việc nhà, người ngoài cũng không có quyền xen vào. Thế nhưng lần này Kiều Na lại đến nông nổi này, học sinh xung quanh ngày càng náo nhiệt hấn lên.

Tô Mộc Vũ cau chặt chân mày.

Chu Hiểu Đồng một bên nói: “A! Không nghĩ tới một Kiều Na cao ngạo lại đi làm ra loại chuyện này. Cũng thật mệt khi thấy cô ta suốt ngày vác cái bản mặt đó đến tìm chị gây chuyện. Thật đáng đời!”. Vốn Kiều Na trong trường học kiêu ngạo không coi ai ra gì, hơn nữa cô còn khi dễ Tô Mộc Vũ như thế nào, Chu Hiểu Đồng đều biết hết, lúc này đương nhiên cảm thấy thật hả lòng hả dạ.

Bạn tốt nhất của Kiều Na – Đường Quyên, đẩy ra hai bên đám người đi tới, nắm lấy Tô Mộc Vũ quát lớn: “Tô Mộc Vũ! Cô rốt cuộc hèn hạ tới mức nào? Vì sao lại hăm hại Kiều Na như thế?”

Chu Hiểu Đồng mặc kệ, lập tức đẩy cô ta ra: “Đường Quyên, cô ‘miệng chó không mọc được ngà voi’, nói cái gì vậy? Cô cho là chị Vũ so với các người thiếu đạo đức giống nhau sao?”

Đường Quyên giơ tay lên đánh tới Chu Hiểu Đồng “Tao đột nhiên nhớ tới, Chu Hiểu Đồng mày vốn làm việc trong quán bar, nhất định là Tô Mộc Vũ sai khiến mày làm mọi thứ”

Chu Hiểu Đồng nổi giận: “Câm miệng cô lại! Tôi vốn chẳng biết cô ta đến quán bar nào”

Sắc mặt Kiều Na tái nhợt từ phía sau bắt lấy Đường Quyên, ánh mắt đầy mơ máu quay sang Tô Mộc Vũ, hỏi: “Phải cô không?”

Sự kiện ảnh chụp lần trước, mọi người đều nhận định là do Kiều Na làm, như vậy lần này Tô Mộc Vũ muốn trả thù cũng không có gì đáng trách. Huống chi, Tô Mộc Vũ cũng mới biết được bí mật cô ta được người bao nuôi.

Sinh viên xung quanh đều hứng thú quan sát.

Tô Mộc Vũ nhẹ giọng nói: “Trong quán bar chắc hẳn là có camera, ai làm thì cứ điều tra ra sẽ biết”

Kiều Na ách giọng: “Được, tôi sẽ đi điều tra”. Nói xong, cô ấy xoay người, vẫn kiêu ngạo rời khỏi trước ánh mắt cười nhạo của nhiều người.

Đường Quyên vội đuổi theo.

Tô Mộc Vũ nhìn bóng lưng cô ấy, sinh ra một chút đồng tình: Phát sinh chuyện như vậy, cuộc sống sau này của cô ấy nhất định sẽ rất khó khăn.

Kết quả điều tra thật muốn đập vỡ kính của nhiều người, không nghĩ tới người chụp những tấm ảnh đó không phải ai khác mà lại là người bạn thân nhất của Kiều Na – Đường Quyên.

Chuyện này quá nghiêm trọng, tổn hại nghiêm trọng đến danh dự tới trường học, Kiều Na không thể không bị cho thôi học.

Tô Mộc Vũ không biết tâm tình lúc rời đi của Kiều Na là như thế nào, cảm giác bị bạn bè phải bội ra sao, chính cô hiểu rõ nhất. Quả thực so với bị chém một đao còn đau hơn.

Bởi vì chuyện của Kiều Na, thời gian lên lớp của Tô Mộc Vũ có chút khó khăn. Hôm nay giáo sư Chu xin nghỉ phép cho nên giờ học kết thúc sớm, còn chưa đến giờ Tiểu Hàn đến đón.

Đang nghĩ ngợi xem có nên tự về nhà hay không, đột nhiên điện thoại reo.

Cô tưởng là Phong Kính, vừa bắt máy: “Alo”

Đầu kia, thanh âm của Phương Thiệu Hoa truyền tới: “Bây giờ có rảnh không? Có người muốn gặp cô”

56. Chương 56: Thỉnh Cầu Của Vệ Nhu Y

“Bây giờ có rảnh không? Có người muốn gặp cô”

Lúc Tô Mộc Vũ nghe thấy câu này, đầu óc nhanh chóng nhoáng lên một cái, cái tên đầu tiên xuất hiện chính là... Nhu Y. Là cô ấy sao?

Tô Mộc Vũ gật gật đầu “Được”

Hẹn địa điểm, Tô Mộc Vũ cúp điện thoại, tay đặt trên trán, hít một hơi thật sâu.

Cô không biết mình vừa đồng ý, chỉ theo bản năng.

Cô muốn, có lẽ là do tò mò. Rốt cuộc đó là một cô gái như thế nào mới có thể chiếm được ánh mắt của hắn?

Tô Mộc Vũ cười nhẹ, bản thân cô thật là một đứa ngốc chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cô xách túi đi ra ngoài, đón xe đến điểm hẹn là một quán cà phê.

Không hổ là quán cà phê nổi tiếng nhất thành phố S, không khí đặc biệt an tĩnh, có từng dãy ghế được thiết kế đặc biệt cung cấp khoảng thời gian yên tĩnh sau giờ nghỉ trưa cho khách hàng.

Đây là lần đầu tiên Tô Mộc Vũ nhìn thấy Vệ Nhu Y, cô thật phải thừa nhận rằng mình bị cô ấy khiến cho rung động.

Cô ấy đưa lưng về phía cô nên không nhìn ra sắc mặt, nhưng chỉ cần bóng dáng đó liền có thể khiến cho người ta không chút do dự tin rằng cô gái này rất xinh đẹp. Trên người cô ấy toát ra khí chất ôn nhu, như là một loại bẩm sinh, bất giác thu hút ánh nhìn từ người khác.

Càng làm cho Tô Mộc Vũ kinh ngạc chính là... Vệ Nhu Y đang ngồi trên xe lăn.

Phương Thiệu Hoa nhìn thấy cô đến, nhẹ giọng nhắc nhở Vệ Nhu Y: “Tiểu Y, cô ấy đã đến”. Bộ dạng dịu dàng như thế thật không giống với hình ảnh của hắc thường ngày.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy liền hiểu nguyên nhân vì sao Phương Thiệu Hoa hết lần này đến lần khác cứ nhăm vào cô.

Vệ Nhu Y chậm rãi xoay người lại, quả nhiên, là một gương mặt vô cùng mỹ lệ. Vẻ đẹp đó là do bản chất chứ không nhờ bất kỳ một thứ trang sức nào trên người.

Vệ Nhu Y ho nhẹ, nói với Phương Thiệu Hoa: “Thiệu Hoa, anh có thể đi ra ngoài một chút không? Em muốn nói chuyện riêng với cô ấy”. Cô ấy mang nụ cười nhẹ trên gương mặt nhợt nhạt, khiến cho người khác thấy vô cùng thoải mái.

Phương Thiệu Hoa gật gù đầu đi ra ngoài, trong dãy ghế được thiết kế đặc biệt chỉ còn Tô Mộc Vũ cùng Vệ Nhu Y.

Vệ Nhu Y lên tiếng trước: “Tô tiểu thư, tôi tên là Vệ Nhu Y, hôm nay mạo muội mời cô đến đây thật có lỗi”. Nói xong, cô ấy vươn bàn tay ra.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy bàn tay trắng nõn gầy gò kia, nhẹ nhàng nắm lấy “Xin chào, tôi là Tô Mộc Vũ”

Trên đường đến đây cô luôn suy nghĩ, bản thân mình có thể chán ghét Vệ Nhu Y hay không, dù sao cả hai đều cùng dây dưa với một người đàn ông. Thế nhưng khi gặp nhau, cô mới nhận ra cô đối với người tên Vệ Nhu Y này không thể chán ghét được.

Đôi mắt cô ấy to sáng rõ như hai viên kim cương, cho dù có chút yếu ớt nhưng vẫn tỏa sáng xinh đẹp. Long mi tinh tế, khoác lên người chiếc váy trắng tinh thuần khiết, vừa nhìn đều biết là người được giáo dục tốt.

Cô rất cuộc đã biết vì sao bọn họ đều yêu mến Vệ Nhu Y. Nếu Tô Mộc Vũ là một người đàn ông cũng nhất định sẽ yêu cô ấy. Cô ấy là loại người vừa nhìn thấy đều khiến cho người khác muốn nâng trên tay bảo vệ như báu vật.

Vệ Nhu Y tươi cười có chút tái nhợt, cô ấy đưa tách cà phê lên nhấp một chút, lại nói: “Kỳ thật, tôi có chút chán ghét cô”. Cô ấy là người thẳng thắn, mà hai chữ “chán ghét” khi cô ấy nói ra cũng không khiến người ta tức giận.

Tô Mộc Vũ có chút dở khóc dở cười, tự giễu: “Tôi thật sự xin lỗi, Vệ tiểu thư”

Vệ Nhu Y nhìn Tô Mộc Vũ, cười cười: “Đừng gọi tôi là Vệ tiểu thư, gọi tôi Nhu Y đi, khụ khụ... Mọi người đều kêu tôi như thế. Thật ra tôi vẫn có thể đoán được cô thích Kính, nếu không cũng không đến đây. Cô đừng vội phủ nhận... Tôi cũng là phụ nữ, tôi biết nếu một người có thể vì người khác đỡ một viên đạn đại biếu cho điều gì”

Tô Mộc Vũ cười cười, có chút cảm giác vô lực thì tự lừa mình dối người. Cô cho là mình đã che dấu rất khá, nhưng người khác chỉ cần liếc mắt một cái đều có thể nhìn ra được.

“Kỳ thật hôm nay mời cô đến đây cũng không biết phải nói gì, chỉ là muốn gặp cô”. Thanh âm Vệ Nhu Y rất nhẹ, thật dễ nghe, nương theo sau là tiếng ho khan “Tôi muốn cảm ơn cô, cảm ơn cô đã cứu Kính, đỡ đạn thay anh ấy. Còn có, khụ khụ... tôi thật hâm mộ cô, hâm mộ cô có được cơ hội để làm điều đó, được ở cùng một chỗ với anh ấy, mà tôi lại hi vọng quá xa vời... Sự tồn tại của tôi chỉ làm liên lụy đến anh ấy, tai

nạn này anh ấy vốn có thể tránh được nhưng lại do tôi trở bệnh, anh ấy ở bên cạnh tôi cả hai ngày nên kết quả...”

Tô Mộc Vũ cúi đầu cười khổ. Cô cuối cùng cũng biết nguyên nhân vì sao đêm hôm đó Phong Kính lại khác thường như thế.

“Cô hẳn là nhìn ra được... tôi có bệnh. Từng, tôi từng có cơ hội được ở bên cạnh Kính cả đời, thậm chí là kết hôn. Thế nhưng, cuối cùng tôi lại cự tuyệt, bởi vì tôi không muốn liên lụy đến anh ấy”. Trong lời nói của Vệ Nhu Y đầy thương cảm, dường như nói quá nhiều nên thấy mệt mỏi, cô ấy vỗ về ngực, thở lấy.

Tô Mộc Vũ nghe thấy bọn họ từng tính đến chuyện kết hôn, trong lòng không phải là không có rung động, trên mặt tuy rằng không có biểu cảm gì nhưng bàn tay lại nắm chặt vào nhau.

Vệ Nhu Y thở hắt ra một lúc lâu mới chậm rãi nói tiếp: “Cho nên, tôi phải cảm ơn cô đã bảo vệ anh ấy”

Vệ Nhu Y bỗng nhiên có chút tự giễu: “Kỳ thật nếu như có thể, tôi cũng muốn lấy ra một tờ chỉ phiếu mệnh giá lớn yêu cầu cô rời đi, nhưng tôi biết cô sẽ không chấp nhận, mà kiêu ngạo của tôi cũng không cho phép tôi làm điều đó. Tôi có thể xin cô một chuyện được không?”

Cô ấy nắm lấy tay Tô Mộc Vũ, khẩn cầu: “Tôi hi vọng cô, nếu như có một ngày... anh ấy không còn cần cô nữa, khụ khụ... xin cô rời khỏi anh ấy, có được hay không? Anh ấy là một người đàn ông rất có trách nhiệm, anh sẽ sẽ đem tất cả mọi người bên cạnh thành trách nhiệm của chính mình, cho nên... tôi không thể không xin cô, xin đáp ứng tôi, được không?”

Tô Mộc Vũ không có nhớ rõ mình trả lời trả lời như thế nào, chỉ nói: “Thật xin lỗi Vệ tiểu thư, chuyện này không phải do tôi quyết định. Nếu cô muốn giữ lại hắn, xin hãy nói với hắn. Mà tôi chỉ là một người nhỏ bé đến không đáng kể, hoặc cũng là một con cờ mặc cho người ta định đoạt, tôi thật không nhận nổi ưu đãi đó của các người”

Kỳ thật Vệ Nhu Y là một cô gái thông minh, cô ấy dùng phương pháp thông minh của mình khiến cho Tô Mộc Vũ dễ dàng buông vũ khí đầu hàng. Cô thậm chí không thể lừa mình dối người đáp ứng Vệ Nhu Y, bởi vì Phong Kính vốn dĩ là của cô ấy, không phải sao?

Cô không phải không thừa nhận, Vệ Nhu Y đã đâm vào chỗ đau của cô.

Quan hệ của cô cùng Phong Kính vốn cũng chỉ là một giao dịch, mà bây giờ, hắn đối xử với cô thật tốt, bất quá chẳng qua là bởi vì hai chữ “trách nhiệm”, chỉ vì cô đã bán mạng cho hắn.

Nếu Vệ Nhu Y là loại người giống Tô Mộc Tình, cô có thể không chút do dự cho cô ấy một bạt tai, sau đó kiêu ngạo rời khỏi. Nhưng cô ấy không phải, cô ấy không những không phải mà còn là một cô gái cực kỳ ưu tú, ưu tú đến nỗi có thể xứng đôi đứng bên cạnh Phong Kính.

Trong lòng cô bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác mình giống như một kẻ thứ ba, giống như bọn họ vốn dĩ rất hạnh phúc, đột nhiên mình xuất hiện phá nát tất cả. Cảm giác này khiến cho lòng cô như bị ai đó nhéo lấy.

Khi Phong Kính về nhà liền nhìn thấy Tô Mộc Vũ cô độc ngồi bó gối trên bãi cỏ dưới lầu, nhìn cô như một bụi cỏ nhỏ giữa hàng ngàn ngọn cỏ tươi mát.

Phong Kính đi đến sờ sờ đầu cô “Nha đầu, làm sao vậy?”

Thấy Tô Mộc Vũ không trả lời, hắn cúi người ôm lấy người cô, đi lên lầu. Tô Mộc Vũ bỗng nhiên gắt gao ôm lấy hông của hắn, dùng sức ôm, ngón tay khẽ run, tựa hồ phải như vậy cô mới có thêm một chút sức mạnh.

Thấy Tô Mộc Vũ đột nhiên lại làm nũng khác ngày thường, Phong Kính vuốt đầu cô, nhẹ cười.

57. Chương 57: Nỗi Đau Của Hấn

Chuyện gặp mặt Vệ Nhu Y, Tô Mộc Vũ không có nói cho Phong Kính biết.

Cô không biết phải mở miệng nói chuyện này như thế nào, nói cái gì. Nói vị hôn thê của anh đến tìm tôi? Hay là nói, chúng ta nên chấm dứt ở đây, Tô Mộc Vũ này không cùng người khác xài chung một người đàn ông sao?

Cô không có tư cách này, thậm chí cả khả năng mở miệng cũng không có, bởi vì từ khi bắt đầu giữa bọn họ cũng chỉ là một giao dịch.

Lần này cứ để cho cô làm một đứa ngốc không biết gì đi. Có lẽ chỉ có ngốc một chút thì cô mới có thể không cực khổ như vậy nữa.

Tô Mộc Vũ tính đi tính lại, nằm viện một tuần, không nghĩ tới cũng chỉ cách ngày kết hôn của Tô Mộc Tình cùng Tần Nghị Hằng đúng một tuần nữa. Tô Mộc Vũ buồn bực dụi dụi mắt, chờ đợi phía trước lại là một trận chiến ác liệt.

Tô Mộc Vũ có đôi khi nghĩ: Câu chuyện này vốn chỉ có thể xuất hiện trên mấy câu chuyện tiểu thuyết ngôn tình, vì sao lại rơi xuống trên đầu một người phụ nữ bình thường như cô chứ? Vẫn là do Thượng Đế vốn dĩ cẩn thận đã sai lầm trao cho cô một cuộc sống như thế.

Năm nay, mùa đông đến sớm hơn mọi năm. Nhoáng một cái đã vào tháng mười hai.

Gần nhất đã xảy ra hai chuyện. Đầu tiên là Tiền Phong đã dọn đến tòa nhà này, ở trên lầu, tuy rằng mặt ngoài đường hoàng nói hấn muốn ở trong một căn nhà sang trọng đầy đủ tiện nghi như tòa nhà này, nhưng trên thực tế chẳng qua là vì nhân tiện có được nhiều cơ hội tiếp xúc với những bữa cơm ngon lành hơn của ai kia. Thứ hai là chuyện của Phong gia, vị Phong Khải trong truyền thuyết kia gần đến đại thọ tám mươi tuổi.

Lúc Phong Kính nhận được điện thoại của Phong gia, mặt mày xanh mét, không nói một lời đem mình nhốt vào phòng làm việc, đèn phòng sáng suốt cả đêm.

Tô Mộc Vũ không hiểu hấn là bị làm sao, gõ cửa mấy lần cũng không mở, cô chỉ có thể để mâm cháo cùng sữa còn nóng phía ngoài cửa, nhét vào một mảnh giấy, hi vọng hấn có thể thấy. Ban đêm cô bị gió lạnh làm cho bưng bĩnh, phát hiện Phong Kính mang theo một thân lạnh lẽo xóc mền chui vào ôm cô vào ngực.

“Anh...” Tô Mộc Vũ mới vừa mở miệng, một thứ ấm áp đã áp xuống, ngăn chặn miệng của cô.

Nụ hôn của hấn mang theo mạnh mẽ phát tiết, ăn mòn hô hấp của cô, quấn quanh lấy lưỡi và môi. Hấn liều chết dùng sức ôm lấy cô, giống như một đứa trẻ nhỏ lạc đường, cố gắng hấp thụ ấm áp trên người cô.

Hai má Tô Mộc Vũ đỏ bừng, ngực không tự giác theo sự cuồng dã của hấn mà hô hấp phập phồng, nếu không nhờ đêm tối che lấp liền nhất định có thể nhìn thấy sự dao động trong mắt cô lúc này.

Động tác của hấn càng ngày càng càn rỡ, cởi bỏ áo ngủ của cô, bàn tay lạnh lẽo luồn vào trong khiến cả người cô run lên. Cô chậm rãi ôm lấy tấm lưng rộng của hấn, ngằm đồng ý.

Ban đêm mùa đông, bên ngoài lạnh như băng, mà bên trong lại là một mảnh lửa nóng như thiêu đốt. Tô Mộc Vũ e lệ rụt rè rên rỉ, nương theo động tác cuồng thế mà mạnh mẽ của hấn. Cả một đêm, dùng ấm áp bên trong cơ thể cô hòa tan lấy cõi lòng băng giá của hấn.

Nhưng sau đó, hấn dường như muốn không đủ, một lần lại một lần tiếp tục. Tô Mộc Vũ khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Ừ... Tôi mệt mỏi quá... Dừng lại... được không?...”

“Không đủ, còn chưa đủ!” Thế nhưng hấn lại nhắm mắt làm ngơ, ánh mắt như lưỡi dao, hàm răng cắn chặt, toát ra sự điên cuồng.

Mãi cho đến hừng đông, trận mây mưa này mới chấm dứt. Tô Mộc Vũ đã sớm mệt mỏi nằm trong ngực hấn thiếp đi. Phong Kính nhìn thấy thiên hạ trong lòng đầy mệt mỏi, nhẹ nhàng ấn xuống trán cô một nụ hôn, hai cánh tay ôm chặt lấy cô.

Mãi cho đến buổi chiều Tô Mộc Vũ mới tỉnh lại, toàn thân đều xuất hiện những dấu hằn có đậm có nhạt. Lúc tỉnh lại, Phong Kính đã rời khỏi nhà.

Trong nội tâm cô sinh ra một tia hồ nghi. Hắn, tối hôm qua làm sao vậy? Hắn cũng chưa từng phóng túng như thế. Hắn cũng rất chú ý, mỗi lần có nhu cầu cũng chỉ một hai lần là xong. Nhưng tối hôm qua quả thực giống như phát tiết, thậm chí mang theo một tia tuyệt vọng. Trong mắt Tô Mộc Vũ xẹt qua sự lo âu.

Phong gia.

Lúc này có thể nói Phong gia là náo nhiệt đến cực điểm. Phong Khải nói không cần làm linh đình, chỉ cần người trong nhà đến ăn một bữa cơm là được rồi. Con trai con gái, cháu trai cháu gái từ khắp nơi trên thế giới đổ về, trong lúc nhất thời cổng nhà Phong gia, hai hàng xe sang trọng xếp một đường dài thẳng tắp.

Phong Khải có bốn nữ hai nam, con cả là Phong Triệu, con trai út là Phong Danh khi 25 tuổi đã bắt hạnh qua đời trong một lần chấp hành nhiệm vụ ở Việt Nam, chỉ để lại một đôi vợ góa con thơ, luôn đi theo bên cạnh Phong Khải.

Lúc Phong Kính bước vào Phong gia, tiệc đã sắp khai, khước miệng hắn chứa đựng một nụ cười, đôi mắt có vẻ lười nhác, áo sơmi màu đen. Mặc dù luôn cười nhưng nhìn không ra một chút hứng thú.

Lão quản gia bỗng kinh sợ, vội cúi người nghênh đón: “Đại thiếu!”

Phong Kính cười lạnh, thẳng người bước vào đại sảnh Phong gia.

Trong đại sảnh, trên chiếc bàn lớn chứa hơn ba mươi người, một đám người hứng trí vây xung quanh Phong Khải tựa như các vị công chúa vây quanh lão hoàng đế Thanh triều. Tâm tình của Phong Khải hôm nay có vẻ khá tốt, luôn nở nụ cười trên môi già nua.

Cô lớn nháy mắt về phía con gái, nha đầu kia liền ngay lập tức thuận theo đứng lên mời rượu: “Ông nội, con chúc ông phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn” Khước mắt cô lớn tràn đầy đắc ý.

Những nhà khác không đuổi kịp đều hừ lạnh trong lòng, nói: “Cha, cha đã lớn tuổi, không nên uống rượu, chỉ bằng để con uống giúp cha đi”

Cô lớn ngay lập tức nói: “Chú nói sai rồi, cha tuy rằng lớn tuổi nhưng càng già càng dẻo dai. Bùi Minh nhà chúng ta cách đây hai ngày còn bồi cha đi luyện bắn súng mà”

La Vân cũng tiến vào: “Tóm lại uống một chút cũng tốt cho sức khỏe của cha, để cho bọn nhỏ hiểu tâm, đến chúc thọ ông đi”

...

Phong Khải nâng ly, nói: “Đủ rồi! Bây giờ các người cãi nhau hay ăn cơm? Cãi nhau thì hết đi cho tôi!”

Một bàn ngay lập tức ngậm miệng lại. Phong Triệu đảo mắt liếc La Vân một cái.

Khước miệng Phong Kính nhếch lên, đi tới, cười nói: “Ông nội, con tới chúc thọ ông, chúc ông phúc lộc kéo dài, trường thọ an khang”

Nhìn thấy cháu đức tôn, biểu tình Phong Khải mới giãn ra, nói: “Con đã đến rồi, lại đây ăn một bữa cơm. Phong Nghi, dịch sang bên kia ngồi đi”

Sắc mặt Phong Nghi có chút khó coi, La Vân cũng không khá hơn. Lão gia Phong gia luôn cố chấp, nhưng không nghĩ tới thiên vị Phong Kính đến mức độ như vậy. Bộ dạng Phong Nghi tuy không tốt nhưng vẫn giả vờ cao hứng dịch sang ghế bên cạnh.

Phong Kính nhìn vị trí kia một chút, tự nhiên đi đến, rót rượu vào ly, hướng Phong Khải làm tư thế mời rượu, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Sau đó hắn vung tay, chén rượu tạo ra một đường cong parabol trên không trung, sau đó đáp xuống giữa bàn phát ra thanh âm “bang bang”.

Cả phòng nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Một khắc này, không khí tựa hồ ngưng kết, trên mặt mỗi người đều tràn ngập xấu hổ. Sắc mặt Phong Triệu khó coi tới cực điểm, nhưng trước mặt Phong Khải, ông ta không có quyền lên tiếng.

Phong Kính lại không thèm để ý chút nào nhếch nhẹ khóe miệng: “Các người cứ tiếp tục ở đây chúc mừng đi, tôi đi bồi mẹ tôi. Các người quả thật rất vui vẻ, thế nhưng mẹ tôi chỉ có thể lẻ loi hiu quạnh ở nơi đó”. Nói xong, hắn xoay người rời khỏi.

“Đứng lại!”

Phong Khải vỗ bàn, nhất thời thức ăn trên bàn vung vãi khắp nơi, tiếng chén đĩa va chạm lẫn nhau, trái tim mọi người cơ hồ đều đập mạnh.

Phong Khải không phải là Phong Triệu, lão thân nằm trên chiến trường, giết biết bao nhiêu kẻ địch. Trên người lão toát ra một loại khí thế, mang theo mùi máu tanh, chỉ cần lão còn sống một năm, cả Phong gia ai cũng không dám ngỗ ngược lão.

Phong Kính xoay người, khóe miệng vẫn chứa đựng nụ cười như cũ. Dường như hắn vẫn muốn nhìn một chút còn có vở kịch hay nào nữa không.

Ngực Phong Khải phập phồng, ly rượu trong tay dùng sức ném xuống chân Phong Kính, nháy mắt miêng văng tung tóe. Lão tức giận nói: “Mày là cháu đích tôn của Phong gia, đến lúc lão già như tao chết đi, tất cả mọi thứ không phải là để lại ày hay sao? Mày còn có cái gì không hài lòng? Mày nói đi!”

Một câu nói của Phong Khải như quả bom nổ tung chín tầng trời. Vô luận là cô hay chú, Phong Triệu hay La Vân đều biến sắc trong nháy mắt.

Tính tình lão gia cổ quái, bất kỳ ai cũng đều biết. Bọn họ hôm nay tụ tập về đây đơn giản là vì di chúc trong tay lão, thật không nghĩ tới lão già này lại đưa ra phép tính như vậy sao phải là khiến cho bọn họ phát điên hay sao?

Phong Kính nhìn qua một vòng mọi người trong phòng, giống như nhìn một đám chó săn tranh giành thức ăn.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Phong Khải, cười nói: “Cho tôi? Cảm ơn sự khăng khái hào phóng của ông, thế nhưng... đứa cháu này không cần” Hắn chậm rãi cúi người, đuôi lông mày hơi hơi nhíu lại, tiếp: “Ông nội, nơi này, mỗi một viên gạch, mỗi một lát ngói, thậm chí mỗi một ngọn cỏ bên ngoài đều chứa vết máu tươi của mẹ con!”

Ánh mắt của hắn như đao, như một vị thẩm phán đứng giữa đại sảnh hoa lệ, vạch mặt tội ác thối rửa: “Lúc các người ở trong này ăn uống vui vẻ, mười một năm trước, cùng là ngày này, mẹ của tôi bị lửa thiêu chết! Các người còn ai nhớ rõ không? Là La Vân, bà nhớ rõ! Phong Triệu, ông nhớ rõ! Hoặc là, ông nội, ông cũng nhớ rất rõ!”

“Mày...” Sắc mặt Phong Khải trắng hồng, bỗng nhiên che ngực, ngón tay già nua khô gầy run rẩy chỉ vào Phong Kính, yết hầu khó khăn phát ra thanh âm rên rỉ.

Cả đại sảnh nhất thời loạn.

“Nghịch tử! Mày nhanh chóng rút đi cho tao!” Phong Triệu nổi giận, cả đại sảnh vốn dĩ hoà thuận vui vẻ lại thay đổi như một chiến trường.

La Vân cũng xuất ra bộ dạng dẫu trưởng Phong gia, nói: “A Kính, con thật quá đáng”

Thím nhỏ đến khuyên can: “A Kính, chuyện đó... đã mười mấy năm trước rồi, con nên quên đi. Hôm nay ông nội mừng thọ, nên vui vẻ mới đúng...”

Phong Kính lui ra phía sau từng bước: “Hôm nay là mừng thọ ông ta nhưng lại là ngày giỗ của mẹ tôi. Dì, dì thật muốn con quên đi chuyện những người này đã đối đãi với mẹ con như thế nào sao? Dì, dì quên được không? Quên được năm đó chú nhỏ là chết như thế nào không?”

Sắc mặt người dì trắng nhợt, hung hăng ngã trên ghế ngồi. Biểu tình của Phong Triệu cùng La Vân cũng ngưng ngừng, tránh né ánh mắt dì.

Cô ấy làm sao có thể quên, năm đó nhiệm vụ đến Việt Nam là của Phong Triệu, thế nhưng lại đẩy lên người Phong Danh. Đến cuối cùng, ngay cả một lần gặp mặt cuối cùng cũng không được. Dì run rẩy che ngực, nước mắt giàn giụa, bỏ chạy lên lầu.

Phong Kính nhìn đám người kia, khoe miệng lộ ra nụ cười tàn khốc, xoay người đi khỏi.

Phong Triệu, La Vân, còn có ông nội, các người hãy chờ xem, ông trời rất công bằng. Các người khiến cho người khác chảy bao nhiêu nước mắt, chính các người sẽ chảy bấy nhiêu máu tươi!

Lúc này.

Tô Mộc Vũ đang nấu cơm, đột nhiên không cẩn thận cắt trúng ngón tay. Cô “A” một tiếng, vài giọt máu đỏ tươi nhanh chóng chảy ra.

Cô vội đem ngón tay đưa vào vòi nước.

Chuông cửa đúng lúc vang lên.

Tô Mộc Vũ vội lau ngón tay, chạy ra mở cửa “Đến đây!”

“Tinh... Tinh... Tinh... Bỗng thiếu đến đây... Các khanh gia mau ra bãi giá” Tiền Phong làm ra tư thế của một chiến sĩ, ánh mắt hoa đào bay tán loạn. Mấy ngày nay, mỗi lúc trời tối, Tiền Phong đều đứng giờ bấm chuông, cô liền không còn thấy kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Tô Mộc Vũ quả thực muốn té xỉu.

Mùi thính của Tiền Phong ngửi được mùi thơm nồng từ trong bếp bay ra, ánh mắt nhân tình sáng lên, mũi như một cây ăng-ten xộc nhanh vào bếp “Oa! Canh bắp hầm xương, thật tuyệt! Còn có cá chưng dấm đường, trứng chiên cà!”

Hắn ôm lấy Tô Mộc Vũ, cao hứng nói: “Tiểu Vũ, em nuôi anh đi, van xin em nuôi anh đi...” Cái cách bám dính này quả thật giống y hệt Bàn Chải.

Tô Mộc Vũ cười khổ: “Đừng đụng tôi, tạp dề toàn là dầu mỡ”

“À há!” Tiền Phong đột nhiên cảm thấy là lạ “Phong tặng bằng đâu? Sao không có ở nhà?” Bình thường chỉ cần hắn khế đụng vào Tô Mộc Vũ, tên kia liền ngay lập tức đá hắn ra khỏi nhà, đóng sầm cửa lại. Hôm nay sao không có? Khiến hắn có chút không quen.

“Hình như là đến chúc thọ Phong lão tướng quân” Tô Mộc Vũ nhớ tới sự khác thường của hắn, mơ hồ có chút lo lắng.

Sắc mặt Tiền Phong bỗng thay đổi, phát ra một câu nói tục: “Mẹ nó! Tôi ọc heo hay sao lại quên? Hôm nay là sinh nhật Phong lão gia tử, mau theo tôi đi!” Mấy ngày nay bận rộn lại đem chuyện quan trọng quên mất, thật là đáng chết!

Tô Mộc Vũ kinh ngạc, mừng thọ Phong Khải thì làm sao? Có chuyện gì khác thường sao?

Sắc mặt Tiền Phong ngưng trọng không giống ngày thường, kéo tay Tô Mộc Vũ đi ra ngoài. Trời bên ngoài đã râm ran mưa, trong những hạt mưa là kèm theo từng bông tuyết li ti. Chiếc Porsche màu lam lao như bay đi trong màn mưa tuyết, nó như một chiếc bóng xuyên qua từng chiếc ô tô, một đường chạy về phía ngoại thành.

“Đến đây làm gì vậy?” Tô Mộc Vũ ngạc nhiên nói.

“Đi theo tôi là được” Sắc mặt Tiền Phong thật sự ngưng trọng, xe phải dừng ngoài vỉa đường vì không vào bên trong được. Hắn liền kéo tay Tô Mộc Vũ chạy vào trong.

Đêm đông, mưa hòa vào tuyết, lạnh đến run người. Tô Mộc Vũ ôm chặt hai tay, một đường chạy phía sau Tiền Phong, xuyên qua bụi rừng tối tăm liền nhìn thấy một bia mộ, bia mộ đã nhiều năm, phía trên đã phủ một lớp rêu xanh.

Tô Mộc Vũ vốn vẫn ôm chặt hai tay, trong nháy mắt buông lỏng, kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi trước bìa mộ – Phong Kính?!

Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Thời tiết bây giờ chỉ trên dưới 3 độ C, trên người hắn chỉ có một chiếc áo sơ mi đã ướt đầm vì mưa và là tuyết, mà bên cạnh hắn là bảy tám chai rượu rỗng lăn lông lốc tứ tung, trên tay hắn vẫn còn cầm một chai. Người mù rượu, là loại rượu mạnh.

Tô Mộc Vũ vội chạy tới ngăn Phong Kính: “Đừng uống nữa! Dạ dày anh vừa phẫu thuật, nếu cứ uống nhất định sẽ tái phát!” Mưa tuôn xối xả khiến cô nhìn không rõ nhưng vẫn nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng cùng thống khổ của hắn.

“Cô biết không? Ở đây của tôi...” Phong Kính ngẩng đầu nhìn Tô Mộc Vũ, hắn cười, ánh mắt đầy tia máu, bàn tay vỗ vỗ lên tim mình “... ở đây từ mười một năm trước, à không... là từ lúc tôi sinh ra đã chưa từng có một nhịp đập. Nó đã chết, đã chết, vĩnh viễn cũng không thể sống lại. Cô biết không? Cô biết không?”

Mưa không ngừng rơi trên mặt hắn, giống như nước mắt.

Giờ phút này Tô Mộc Vũ không cách nào hình dung được cảm xúc của mình, cô chưa từng, chưa từng nhìn thấy một Phong Kính như vậy bao giờ. Hắn cho tới bây giờ chỉ có kiêu ngạo, bầm sinh là kẻ ăn trên ngồi trước, thế mà bây giờ hắn lại như một đứa trẻ mất đi tuổi thơ, mỗi một tế bào trên cơ thể hắn đều bị bóng đêm che lấp, vĩnh viễn không tìm thấy đường ra.

Một Phong Kính như thế, khiến tim cô đau đớn từng cơn.

Cô từ sau lưng ôm lấy thân thể hắn, đem mặt mình dán trên tấm lưng nóng bỏng kia.

“Anh đừng như vậy, đừng như vậy...” Tô Mộc Vũ không biết nên nói điều gì, chỉ biết ôm chặt lấy hắn, một lần lại một lần xin hắn đừng như thế. Lòng cô, trái tim cô, cổ họng cô, từng tế bào trên người cô... phát đau.

Phong Kính nhẹ giọng cười, cười, lại như khóc.

Mưa càng lúc càng lớn, bầu trời như bị một mảnh vải xám xịt che khuất, nhìn không thấy một tia sáng. Chỉ có đen, chỉ có lạnh lẽo.

Đó... lại là một câu chuyện xưa.

Ba mươi năm trước, lúc ấy một Phong Triệu phong độ ngẫu nhiên gặp gỡ một nữ sinh thanh thuần Lý Vân Hi, hắn dùng mọi cách phá tan sự xa cách của Lý Vân Hi, chinh phục người mình thích, hôn lễ của hoàng tử cùng cô bé lọ lem nhất thời trở thành một giai thoại.

Nhưng mỗi một đoạn giai thoại đều có cùng một kết thúc như nhau, trái tim đàn ông luôn thay đổi. Thân thể Lý Vân Hi vốn không tốt khó có thể mang thai, không đến hai năm, Phong Triệu liền gặp một cô gái xinh đẹp hơn vợ mình, đồng thời cũng là một nữ minh tinh mới nổi – La Vân.

Quyền cao chức trọng như thế, sống dưới tầm mắt mọi người, ly hôn cùng scandal. Huống chi còn có một cái khiên chống đỡ Phong Khải. Lúc trước khi kết hôn, Phong Khải đã từng nói: nếu sau này kẻ nào đòi ly hôn, lập tức bắn chết!

Phong Triệu ngày càng thêm chán ghét sự có mặt của Lý Vân Hi, ngang nhiên nuôi tình nhân bên ngoài. Lý Vân Hi cứ nghĩ đến việc chỉ cần mình mang thai nhất định có thể挽 hồi tình cảm của Phong Triệu, thế nhưng khi đêm đó Lý Vân Hi sanh khó, mạo hiểm sự nguy hiểm của tánh mạng hạ sanh Phong Kính cũng là lúc Phong Triệu vẫn bồi bên cạnh tình nhân bên ngoài.

Lý Vân Hi đợi chờ ba năm, chờ sự thay đổi của hắn, cuối cùng đợi cho đến lúc con của La Vân ra đời – Phong Nghi. Toàn bộ hi vọng của bà đều biến thành tuyệt vọng, lần này bà chủ động nói chuyện ly hôn trước mặt Phong Khải. Nhưng Phong Khải vẫn câu nói kia: Muốn ly hôn? Không có khả năng!

Lý Vân Hi giận dữ muốn đi kiện, nhưng Phong Triệu vì mặt mũi đã phái người giam lỏng bà trên tầng cao nhất của ngôi biệt thự, không cho phép bà liên lạc với bên ngoài, lại càng không cho phép bất kì kẻ nào bước vào.

Một căn phòng tối đen không chút ánh sáng, không đến một năm, Lý Vân Hi phát điên.

Mưa trượt xuống từ trên mặt Phong Kính, lại như băng rơi trên tay Tô Mộc Vũ.

“Mười tuổi, tôi nhìn thấy bà ấy từ trong căn phòng đen tối nhìn tôi, xin tôi giúp đỡ. Bà ấy khóc, gọi tên của tôi, bà ấy nói: Con trai, cứu mẹ... Mà tôi, vốn không biết bà ấy là mẹ của mình... Cô biết không? Bà ấy gào thét, gào thét với tôi, thậm chí còn quỳ xuống van xin tôi, tôi thể nhưng lại chạy đi... Tôi lại sợ hãi chính mẹ ruột của mình. Cả đời này tôi cũng không thể nào quên được ánh mắt của bà lúc ấy”

Phong Kính tùy ý để cô ôm lấy, ngón tay nhẹ nhàng phác họa tên của mẹ mình trên bia mộ vắng lặng vốn bị mọi người lãng quên.

“Mười một năm trước, ngày mừng thọ Phong Khải, tất cả mọi người ở dưới lầu thật vui vẻ ăn cơm uống rượu, bà ấy liền ở trong phòng của mình, tự thiêu... Cô biết không? Tôi nhìn thấy ánh lửa, tôi chạy tới, liền tận mắt nhìn thấy bà ấy chết cháy như thế, không ai cứu. Bà ấy cuối cùng bị đốt thành một khối cháy sém. Một người tôi vốn gọi là mẹ... lại cháy xem thành một khối như thế... Ha ha...”

Hắn một lần lại một lần hỏi: “Cô biết không? Giống như đang chất vấn ông trời. Tất cả những chuyện này đều do một tay Phong Triệu gây ra, La Vân là tội nhân, cái người xưng là ông nội lại không quan tâm mẹ tôi, hắn lại càng là tội nhân. Chính hắn... cũng là tội nhân!”

Tô Mộc Vũ khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, ngày mừng thọ ông nội, lại lại ngày giỗ của mẹ hắn. Bắt hắn đến chúc mừng buổi tiệc này, rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn? Cô cuối cùng cũng biết hắn vì sao tối hôm qua lại bị thương như vậy.

Cô vốn không thể tưởng tượng nổi, mười một năm trước, một chàng trai chỉ mới mười sáu tuổi lại đứng trước một nơi tràn đầy ánh lửa, nhìn mẹ của mình bị ngọn lửa nuốt chửng, một hoàn cảnh đáng sợ như thế nào.

Toàn thân Tô Mộc Vũ đều phát run, quần áo ướt đầm, cô cảm thấy lạnh, lạnh đến phát cóng, thậm chí mỗi một lần hô hấp đều giống như bị đóng băng.

Nhưng cô vẫn không dám buông Phong Kính ra, không nỡ buông người đàn ông bị thương đến mức này ra. Cô sợ mình vừa buông ra, hắn lại làm chuyện gì đó ngốc nghếch mất thôi. Bởi vì cô biết, lúc này đứng trước mặt mình không còn là người đàn ông trên vạn người kia nữa, hắn bây giờ chỉ là một đứa trẻ đang thương tâm.

Cho tới bây giờ chỉ có hắn đứng trước mặt cô, giúp cô ngăn chặn hết tất cả những ánh mắt khinh thường. Lần này, cô muốn tiếp thêm cho hắn sức mạnh. Hắn cứ việc... yếu đuối.

Cô xoay người, quỳ trước mặt hắn, nâng chặt mặt của hắn, can đảm hôn lên.

Phong Kính sững sờ một chút, quay lại ôm lấy eo của cô, điên cuồng cắn môi cô như một con sư tử bị ép đến đường cùng.

Môi rất đau, mùi máu tươi phiêu tán, đau rát, nhưng cô không trốn chạy. Môi hắn dán chặt lên môi cô, răng chạm vào răng, lông mi tựa hồ cũng xen cùng một chỗ.

Bụng Phong Kính đột nhiên quay cuồng, hắn gắt gao ấn chặt dạ dày. Dạ dày của hắn vốn chưa khôi phục, mưa tuyết lạnh như thế, còn cả một đồng rượu, toàn thân hắn bây giờ đều co rút.

Lúc Phong Kính trượt người xuống, Tiền Phong vội chạy tới. Không đợi hắn đỡ lấy Phong Kính, Tô Mộc Vũ đã dùng cả vai gầy yếu của mình đỡ lấy thân thể nặng nề của Phong Kính.

“Để tôi” Ánh mắt Tiền Phong không biết cũng đổ lên từ lúc nào.

Khẽ liếc nhìn một cái, Tô Mộc Vũ vội lau khô nước mắt đã ướt đầm trên mặt từ lúc nào. Cô nâng cánh tay Phong Kính quàng qua cả vai nhỏ bé của mình, nói: “Không sao, để tôi đỡ anh ấy”. Nói xong, cô cắn răng dùng hết sức lực, nâng Phong Kính dậy.

Tiền Phong vươn tay, lại nhìn thấy sự kiên trì của Tô Mộc Vũ, cũng rút tay về, lòng bàn tay siết chặt.

Trong đêm mưa, Tô Mộc Vũ gian nan bước đi, nhưng lúc xoay người...

Nhìn thấy Phương Thiệu Hoa trước mặt mình, xòe ô che mưa cho Vệ Nhu Y. Vệ Nhu Y sắc mặt tái nhợt vỗ vỗ ngực, lo lắng nhìn Phong Kính.

58. Chương 58: Tôi Làm Được

Mưa hòa với tuyết rơi ngày càng nặng hạt, lấp đầy mái nhà trắng xóa, tiếp tục làm ướt hết bọn họ.

Nhìn thấy Vệ Nhu Y đứng trước mặt mình, Tô Mộc Vũ bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Trong đêm mưa, biểu tình của Phương Thiệu Hoa không thấy rõ lắm, nhưng đôi mắt kia vẫn sắc bén, tiến một bước, nói với Tô Mộc Vũ: “Đưa hắn cho bọn tôi đi”. Ai cũng biết “hắn” là chỉ ai.

Trời lạnh như vậy, Vệ Nhu Y khó khăn chống đỡ cơ thể mình, hai má trắng nõn gần như trong suốt, đôi mắt như hai viên kim cương lấp lánh nước mắt, ánh mắt lo lắng không muốn xa rời nhìn chằm chằm Phong Kính đã mất đi ý thức.

Giờ phút này, Tô Mộc Vũ thấy mình thật giống như tình nhân bị vợ người ta bắt gian tại trận. Loại cảm giác này so với trời đầy mưa tuyết còn lạnh hơn, lạnh hơn gấp mấy lần, lạnh đến khiến toàn thân cô phát run.

Phương Thiệu Hoa cau mày, nói: “Tô Mộc Vũ, cô đừng có không biết điều. Người mà hắn bây giờ cần nhất không phải là cô”

Đôi mắt Vệ Nhu Y ánh lên ý cười, vẫn không nói gì.

Tiền Phong có chút nóng giận, mặt nghiêm túc, vô lại nói: “Vì sao phải giao hắn cho các người? Tưởng Tiền Phong tôi đã chết rồi sao? Tiểu Vũ, chúng ta đi”. Nói xong, hắn đỡ lấy một bên người Phong Kính, đi lên phía trước.

Phương Thiệu Hoa vươn tay, ngăn cản đường đi của bọn họ, lãnh đạm nói: “Phong Tử, chuyện này cậu đừng nhúng tay vào”

Tiền Phong cười rộ lên, nhún nhẹ đôi mày, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Thiệu Thiệu, nếu chuyện này mình không nhúng tay vào, vậy cậu dựa vào cái gì mà nhúng tay đây?”

Sắc mặt Phương Thiệu Hoa trở nên rất khó coi, tình cảm trộn lẫn với tình bạn, giằng co lẫn nhau. Đây là lần thứ hai Tiền Phong vì Tô Mộc Vũ mà chống lại hắn.

Hắn cười lạnh: “A! Tô Mộc Vũ, thủ đoạn của cô thật khó lường”

Tô Mộc Vũ không hiểu ý của hắn, chỉ ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Vệ Nhu Y, bình tĩnh mở miệng: “Tôi không cần biết bây giờ người anh ấy cần nhất là ai, tôi chỉ biết lúc này điều anh ấy cần nhất chính là nghỉ ngơi”

Nói xong, cô tiếp tục nâng người Phong Kính dưới sự trợ giúp của Tiền Phong đi về phía xe. Lúc đi ngang qua Vệ Nhu Y, cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Thật xin lỗi”

Vệ Nhu Y không nói chuyện, lại ngay lúc Phương Thiệu Hoa định ngăn cản mới nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn, không tiếng động cười cười, khóe mắt, một giọt nước trong suốt chảy xuống.

Phương Thiệu Hoa đau lòng, hung hăng đâm mạnh lên thân cây khiến một lớp mưa vươn trên lá tuôn rơi xối xả xuống chiếc ô.

Đặt Phong Kính nằm trên xe, để đầu hắn nằm trên đùi mình, Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng lau đi nước mưa trên mặt hắn, muốn tạo cho hắn một cảm giác dễ chịu nhất.

Xe khởi động, nhìn qua kính chiếu hậu, Tiền Phong nhìn Tô Mộc Vũ trầm mặc ngồi phía sau, cúi đầu nói: “Tô Mộc Vũ, cô nên hiểu, cho dù sau này hắn phát điên, ngu ngốc, hay là gây đi một cánh tay một cái chân, trở thành một phế nhân thì người hắn cưới cũng không phải là cô”

Trên mặt Tô Mộc Vũ vẫn trấn định, cho dù lúc này cả người cô có chập vấp không chịu nổi, nhưng vẫn trấn định và bình thản như vậy “Tôi biết”. Hai chữ, lại nhẹ nhàng và rõ ràng như thế.

Cô làm sao lại không biết điều đó? Chỉ là, trong lúc cô còn ở bên cạnh hắn, khi còn một cơ hội, cứ để cho cô tận lực giúp hắn một việc đi.

Chẳng sợ kết quả... giỏ tre mức nước, công dã tràng.

Chẳng sợ ngày mai... giấc mộng này chợt tỉnh.

Bánh xe lăn nhanh trong làn mưa tuyết, nước mắt bên tung tóe, sau đó lại dạt sang hai bên đường thấm vào đất, biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Tốc độ nhanh nhất chạy như bay, nửa tiếng sau rốt cuộc cũng về đến nhà. Tô Mộc Vũ dưới sự trợ giúp của Tiền Phong, gian nan nâng người Phong Kính, đỡ hắn lên giường.

“Anh về trước đi, để tôi chăm sóc anh ấy là được rồi” Tô Mộc Vũ bưng chậu nước ấm, nói.

Tiền Phong cau mày hỏi lại: “Được không?” Tô Mộc Vũ bị thương, tuy rằng thoát nhìn không có việc gì nhưng rõ ràng nhìn thấy được sự mệt mỏi của cô. Một kẻ bị thương, lại đi chăm sóc một tên bệnh, có nói giỡn hay không?

Tô Mộc Vũ kiên định gật đầu: “Tôi làm được”

Nhìn thấy ánh mắt trong suốt nhưng kiên định của cô, Tiền Phong bĩu môi không nói gì, bất đắc dĩ cảm thán trong lòng, xoay người đi ra cửa.

Tô Mộc Vũ bưng chậu nước, dùng khăn ấm lau khô đi nước mưa ướt đầm trên người hắn, một chút một chút ấm áp hoàn toàn thân thể lạnh như băng của hắn.

Cô nấu một ấm thuốc Đông y đun cho Phong Kính, đặt một viên kẹo ngọt vào miệng hắn làm giảm vị đắng.

Mới đầu hắn có chút bài xích, phun hết thuốc ra khiến Tô Mộc Vũ cuống quýt lau lấy. Cuối cùng cô ngậm vào một ngụm thuốc, sau đó dùng miệng nuốt cho hắn.

Hắn thấy đắng, cô cùng hắn ném trái vị đắng đó.

Thuốc đắng truyền từ môi cô chậm rãi vào trong miệng hắn, một chút một chút, cứ như vậy đến hơn mười phút, thuốc mới trôi hết vào trong bụng hắn.

Phong Kính uống thuốc xong, dần dần chìm sâu vào giấc ngủ. Hắn đang phát sốt, cô biết, nhưng người bị xuất huyết dạ dày không nên uống nhiều thuốc quá. Do đó, cô cứ cầm lấy khăn mặt chườm đá đắp tới đắp lui hết trán đến mặt hắn. Cả một đêm, ngón tay cũng không còn cảm giác gì nữa.

Cô ở bên giường hắn cả đêm, dường như không hề thấy mệt mỏi. Cô nhìn thấy hắn ới liền đưa tay xoa bóp dạ dày, nhìn thấy hắn giãy dụa liền nắm chặt tay hắn, vì hắn xua đuổi sự đau đớn. Cô ôm lấy đầu của hắn, để hắn nằm an tĩnh trong ngực mình, giống như một người mẹ ôm lấy đứa con cô độc của mình. Cô cúi đầu xuống, nhẹ nhàng trán chạm trán lẫn nhau.

“Mẹ...” Miệng hắn vô thức gọi, bàn tay siết chặt lấy tay cô.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hắn, nỉ non: “Ồ đây!”

Đêm đen, Phong Kính cong người, dùng sức ôm lấy Tô Mộc Vũ như ôm lấy một cái cốc cuối cùng trong cuộc đời mình.

Mặc kệ là Phương Thiệu Hoa, mặc kệ là Tiền Phong, Tống Quyền hay là Vệ Nhu Y, mỗi người bọn họ đều nói cho cô biết, cô và Phong Kính, không có tương lai.

Hắn đường đường là cháu đích tôn của Phong lão tướng quân, con trai trưởng của chủ tịch thành phố, lại là một EthanFong nổi tiếng trong giới nghệ thuật quốc tế. Tiền đồ sáng lạn, biết bao cô gái xinh đẹp ngược cổ ngóng chờ.

Mà cô, không nói tới chuyện xuất thân cùng đẳng cấp, chỉ nói hoàn cảnh đã từng ly hôn thôi, cho dù cô cố gắng như thế nào, thử thay đổi chính mình như thế nào đi nữa cũng không thể khiến bản thân mình sạch sẽ như năm năm trước. Hai chữ “ly dị” này như một vết sẹo khắc sâu vào cuộc đời cô, vĩnh viễn tồn tại ở đó cho đến khi cô về với cát bụi.

Phong Kính, cho dù là ngay từ đầu hay hiện tại, cô cũng chưa từng tham vọng quá đáng, cô hiểu được địa vị của mình chỉ là giao dịch. Cô sẽ cùng hắn, luôn luôn cùng hắn, bên cạnh hắn cho đến khi hắn kết hôn, cho đến khi hắn chán ghét cô, sau đó sẽ mỉm cười rời đi.

Đúng vậy, cô có thể.

Khóe miệng mỉm cười, hốc mắt có chút ướt át.

59. Chương 59: Tần Nghị Hằng Do Dự

Tần Nghị Hằng lần này thật sự tức giận, liên tiếp hơn mười ngày đều ngủ ở phòng khách, chạm cũng không chạm đến Tô Mộc Tình, cho dù cô ta có làm nũng như thế nào đi nữa. Tô Mộc Tình ngồi trên giường, gất gao cẳng móng tay, mọi chuyện đều do con chị kia, nếu không có ả đàn bà đó, Nghị Hằng nhất định sẽ không giận cô ta.

Mà bà Tần lại càng ác độc hơn, còn khoảng mười ngày nữa là hôn lễ, chuyện quà tặng cùng tiền biếu nhà gái tận hai mươi vạn, bây giờ đánh chết cũng không lo, bỏ mặt cô ta cùng Tần Nghị Hằng giải quyết tốt hãy đến tìm bà.

Nhưng với loại tình huống này, nếu cô ta mở miệng nói chuyện tiền nong với Tần Nghị Hằng, chỉ sợ buổi hôn lễ này bị phá hủy mất.

Khi cô ta về nhà, Khúc Quế Âm liền hỏi: “Hai mươi vạn tiền hồi môn đâu?”

Tô Mộc Tình phiền lòng nói: “Mẹ hỏi cái gì không hỏi, lại hỏi chuyện này, không thấy con chưa đủ phiền sao? Suốt ngày chỉ biết hỏi tiền tiền tiền, lần trước con đưa ẹ năm vạn đâu?”

Khúc Quế Âm không nghĩ đến con gái mình lại phát cáu, lặng người một chút mới nói: “Mày phát cáu cái gì? Đừng quên tao là mẹ mày, hai mươi vạn kia mày đã đáp ứng là đưa cho tao, còn phần năm vạn kia...” Khúc Quế Âm có chút nói lấp, bà ta nghe bạn bè nói thị trường chứng khoán gần đây rất nóng bỏng, ném vào bao nhiêu sẽ gom về bấy nhiêu, bà ta liền ném tất cả vào không nghĩ tới... định bụng sẽ lấy hai mươi vạn gỡ lại vốn.

Nhưng chuyện này bà nhất định không thể nói, Khúc Quế Âm vội phô trương thanh thế oán giận: “Mày kết hôn mà thằng con rể quý hóa kia cũng chưa từng đến nhà chào cha mẹ vợ bao giờ, mày có biết hàng xóm đã truyền tai nhau thành cái gì rồi chưa? Năm năm trước lúc chị mày kết hôn, nó ngày nào cũng ra ra vào vào, ai cũng khen lấy khen để. Bây giờ thì ngược lại, cả một cái bóng cũng không thấy.

Nghe Khúc Quế Âm bực tức, Tô Mộc Tình thấy thật nhức đầu, bực bổi xoay người mở cửa rời khỏi.

Khúc Quế Âm vỗ đùi, quay sang chồng mình kêu gào: “Ông xem xem, ông xem xem, đây là đứa con gái tốt do tôi sinh ra đó nha, một đứa hai đứa, đứa nào cũng dám làm tôi giận đến đỏ mặt tía tai, tôi thật sự là nuôi ong tay áo mà...”

Ông Tô đang đọc báo, nghe thấy vợ mình lại bắt đầu oán hận, phiền chán nghiêng người đi.

Trở lại Tần gia, Tô Mộc Tình càng ngày càng tức giận, quả thực hận đến nghiến răng nhưng vẫn không thể không ráng nhẫn nhục chịu đựng.

Buổi tối Tần Nghị Hằng về nhà, ngửi thấy mùi thức ăn truyền ra từ phòng bếp, cơ hồ trong nháy mắt nghĩ đến Tô Mộc Vũ đã trở lại. Hắn thậm chí có chút kích động chạy vào phòng bếp, bên trong quả thật có người.

Nhưng không phải Tô Mộc Vũ, mà là Tô Mộc Tình.

Tô Mộc Tình nhìn thấy Tần Nghị Hằng, vội vàng nhu thuận cười nói: “Anh rể, em biết anh không thích mùi vị dì Trương nấu cho nên em liền về nhà mẹ học một vài món, anh nhìn xem có thích hay không?” Nói xong, cô ta xới một miếng thịt kho tàu trong nồi, giơ lên trước mặt Tần Nghị Hằng.

Tô Mộc Vũ nấu cũng là từng học từ Khúc Quế Âm, bất đồng chính là mười một mười hai tuổi cô ấy đã nấu ăn cho cả nhà, đương nhiên so với Tô Mộc Tình khác biệt rất nhiều.

Tần Nghị Hằng nhìn thấy nồi thịt có chút giống nhưng mùi hơi khan khác, lại lặng đi một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Tô Mộc Tình kích động thiếu chút nữa đã nhảy nhót, anh rể gật đầu như thế có lẽ là đã tha thứ cho cô ta rồi.

Bữa tối, ba món mặn một món canh, đều là Tô Mộc Tình làm. Trừ bỏ thịt kho tàu và cá kho trên đĩa có vẻ giống với nhà hàng nhưng vị không phải mặn muốn chết thì là ngọt ngọt.

Bà Tần nuốt không trôi, đem đĩa quăng ra, nói: “Cái này gọi là canh sao? Mặn muốn chết, còn cái món gọi là đậu hũ này lại bỏ như bột phấn, dành cho người ăn à? Còn không bằng dì Trương nấu. Không biết nấu thì đừng nấu, khó ăn muốn chết. Nhớ năm đó, chị cô nấu canh cá, quả thật so với cô là một trời một đất”

Tô Mộc Tình hỏa như bốc lên đầu, tức giận đến hung hăng bóp chặt lòng bàn tay, nhưng cuối cùng vẫn gắng dè xuống, nói: “Mẹ an tâm, sau này con sẽ cố gắng học”. Trong lòng lại mắng nhiếc bà lão, cô ta chỉ cần cố nhịn mười ngày, chỉ cần cô ta vào được cánh cửa Tần gia này, xem lúc đó mặt của bà để ở đâu.

Mà một bên, Tần Nghị Hằng vẫn trầm mặc ăn món thịt kho, một câu vẫn không nói.

Tô Mộc Tình trong khoảng thời gian này, ở mặt ngoài là hiền lành nhu thuận, hận trong lòng lại tích càng sâu, hận không thể ném mọi thứ lên người Tô Mộc Vũ.

Cô ta vô cùng buồn chán nằm ở trên giường xem tivi, đột nhiên đầu óc vừa nghĩ tới điều gì liền bấm điện thoại: “Mẹ, hai mươi vạn đã gửi đến tài khoản của mẹ, mẹ mau lập một cái tài khoản khác cho con, đừng nói cho bất kỳ ai biết”

Khúc Quế Âm nghe thấy có tiền rơi xuống, toàn bộ tức giận trước đó liền vút qua sau đầu, cười nói: “Được được được”

Tô Mộc Tình nhìn nhìn móng tay của mình, nhàn nhã nói: “Còn nữa, mẹ giúp con thúc giục chị, bảo đảm chắc chắn ngày đó chị ta phải có mặt”

Hoàn toàn không có gì khó khăn, Khúc Quế Âm nhận lời, Tô Mộc Tình cúp điện thoại, cầm lấy chai sơn móng tay từng móng từng móng sơn lấy, khoe miệng cong lên đầy đắc ý.

Chị, chị cho đứa em gái này ăn quá nhiều cái khổ, tôi không trả lại cho chị không phải rất thiệt thòi cho tình cảm chị em bao nhiêu năm qua sao?

Lúc Tô Mộc Vũ nhận được điện thoại của Khúc Quế Âm, đầu liền đau.

Mẹ cô, cô hiểu rõ nhất, điện thoại đến đây khẳng định không có chuyện tốt. Cô thậm chí muốn lập tức cúp điện thoại, nhưng là với tính khí của Khúc Quế Âm, nếu cô dám cúp điện thoại, ngày mai bà ta nhất định sẽ không để yên.

Chỉ là lần này giọng của Khúc Quế Âm không tính là đáng giận cho lắm, chỉ là có chút cảnh cáo: “Mộc Vũ, cuối tuần này em mày kết hôn, mày là chị gái nhất định phải đến dự đó. Còn nữa, phải chừa thể diện gia đình cho bọn tao nữa. Mày cùng chồng của Mộc Tình đã là quá khứ rồi, quên hết đi cho tao. Mày bây giờ ra cái dạng gì tao cũng lười phải nói với mày. Em gái mày hiện tại có một gia đình tốt, đến lúc mày bị cái tên gì đó bỏ rơi, nói không chừng còn phải dựa vào sự giúp đỡ của em gái mày, mày cũng đừng trách người làm mẹ này không có nhắc nhở trước”

Tô Mộc Vũ không nói gì, chỉ cười lạnh.

Trầm mặc như vậy lại khiến Khúc Quế Âm không khỏi hoang mang rối loạn, một mình tự tỏ ra lớn lối nói: “Đến lúc đó, đừng có mà chọc vào tao, nếu không mày cứ chờ đó cho tao”

Cúp điện thoại, Tô Mộc Vũ không hề cảm thấy đau đớn trong lòng, ngược lại chỉ thấy buồn cười, người làm mẹ đó đã vứt bỏ tính mạng của con gái mình mà còn bày đặt mở miệng bảo làm vậy chỉ vì tốt cho con.

Thật “xúng” với thiên chức của người làm mẹ.

Phong Kính đi tới nâng mặt cô lên, nói: “Nha đầu, sao vậy?” Tô Mộc Vũ mỗi lần khổ sở đều sẽ thể hiện như vậy trên gương mặt, tuy nhìn là cười nhưng kỳ thật lại vô cùng khó chịu trong lòng.

Tô Mộc Vũ lắc đầu, nhẹ nhàng tựa trán lên bả vai hắn, dùng sức nắm lấy góc áo hắn, giống như nếu như vậy thì cô sẽ có thể thấy dễ chịu hơn chút ít.

Khiến hắn bồi bên cạnh cô, chỉ sợ là... rất ngắn ngủi.

Cô yên lặng khấn cầu trong lòng, nếu không có hắn bên cạnh thì buổi hôn lễ kia, cô nhất định sẽ không chống đỡ nổi, cô cũng không thể tưởng tượng được.

Tin tức tổng tài Tần thị kết hôn cùng cô em vợ lan nhanh qua báo chí, trong lúc nhất thời trở thành đề tài bán tán ra vào trong giới thượng lưu. Toàn bộ thành phố S đều xôn xao, tin tức ly hôn mấy tháng trước vừa chìm xuống lại tiếp tục bạo phát qua tin kết hôn của Tần gia, làm sao không khiến người ta kích động được?

Trừ bỏ chuyện về Tần gia còn có tiêu điểm là: Vợ cũ, đồng thời cũng là chị gái của phu nhân tương lai của tổng tài Tần thị, có thể đến tham dự đám cưới này hay không?

Trong sự xôn xao mãnh liệt này, cuối cùng cũng đến ngày kết hôn của Tần Nghị Hằng và Tô Mộc Tình.

Tô Mộc Vũ ngồi trong xe, gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, bên cạnh, một bàn tay to lớn ấm áp chậm rãi áp bên hai tay lạnh ngắt của cô.

60. Chương 60: Hôn Lễ Của Tô Mộc Tình

Tô Mộc Tình hôm nay rất rất đặc ý, buổi hôn lễ này làm thật long trọng, dường như mời hết tất cả bạn bè thân thích, còn có đối tác làm ăn của Tần thị cũng được mời.

Cả khách sạn sang trọng được đặt hết chỗ, tô điểm bằng cả ngàn đóa hoa hồng, vô số bong bóng đủ màu sắc kết thành vòm cưới, thậm chí được trải dài từ ngoài cổng đến tận đại sảnh bên trong, chỉ nhìn sơ cũng thấy quy mô rất lớn, không ít người tụ tập bên ngoài xem náo nhiệt, mà Tô Mộc Tình, cô ta hôm nay chính là diễn viên chính!

Khúc Quế Âm hứng cười toe toét, lắc lắc thân hình phình độn đón khách ngoài đại sảnh: “Hôm nay mọi người cứ ăn uống thoải mái, chi phí đều do con rể tôi lo toàn bộ”

Người thân đều đồng loạt gật đầu, nói: “Được, vậy cảm ơn nhiều”

Chờ Khúc Quế Âm rời đi, bà con cô bác mới bắt đầu bàn tán, xem thường: “Con gái lớn nhà mình vừa ly hôn thì đến con gái út lấy anh rể, chuyện này thật đúng không phải do người bình thường làm ra được. Hai lần kết hôn, vẫn là bỏ chị gái cưới em gái, thế mà còn không biết xấu mặt lại còn tổ chức linh đình như thế này, đúng là mặt dày”

“Nghe nói là Mộc Tình đi quyến rũ anh rể, đá Mộc Vũ bay thẳng ra khỏi nhà...” Hàng xóm đối diện Tô gia nhỏ giọng nói.

Bà con xa của Tô gia lên tiếng: “Tôi sớm thấy đứa nhỏ này có tâm địa bất chính, kết quả lại là tôi đoán đúng”

Có người cười nói bên cạnh: “Thế sao cô còn đến đây?”

Bà con xa cười một tiếng nói: “Bao ăn bao ở, còn có tiền biếu, được lợi mà không chịu hưởng hay sao?” Bà không tin, những người đến đây hôm nay đều thiết tình chúc phúc cho Tô gia, chỉ bằng sự ngang ngược của gia đình đó, nơi này hơn phân nửa đều vì lợi ích mà đến thôi.

Bàn bên cạnh vô tình lại là bàn của bạn cùng lớp của Tô Mộc Tình, nghe thấy đều cảm giác ngượng ngùng.

Tất cả chuyện này Tô Mộc Tình cũng đều không biết, cô ta chỉ ngồi trong phòng trang điểm, nhìn bản thân trong trang phục cưới trắng tinh khiết, khoe miệng cong cong.

Chỉ là bụng hơi nhô ra, so với chiếc áo cưới này thì thân mình có vẻ hơi mập mạp.

Tô Mộc Tình nhíu mày hỏi: “Không thể chỉnh sửa một chút sao?” Cả đời này cô ta chỉ mặc áo cưới một lần duy nhất, bụng lại to ra, chụp ảnh nhất định thật khó coi.

Nhà thiết kế lúng túng nói: “Tô tiểu thư, thật có lỗi, bụng cô đang mang thai, nếu tiếp tục sửa chỉ sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của thai nhi”

Tô Mộc Tình phiền chán phát phát tay, để cho nhà thiết kế này đừng làm cô ta thấy chướng mắt.

Lại nhìn vào gương, chuẩn bị một tư thế hoàn mỹ nhất, phù dâu là bạn của cô ta đột nhiên tiến vào, nói: “Tiểu Tình, chị cậu đến”

Tô Mộc Tình nghe thế, quay đầu, cười một chút, nói: “Được, mình sẽ tự mình ra đón chị gái tốt của mình”

Chị, để tôi nhìn chị có bao nhiêu lợi hại, tuồng vui này thật kích thích nha!

Nhưng Tô Mộc Tình vừa ra tới liền chứng kiến toàn bộ khách khứa đều nhìn về phía cổng, thậm chí cũng không có thiếu người vây xung quanh. Thế giặc này, giống như là sự xuất hiện của đại minh tinh vậy.

Tô Mộc Tình nhíu nhíu mày, nhưng ngay sau đó liền ngây dại.

Chỉ thấy Tô Mộc Vũ như một bông hoa nhài quý phái bước vào, khoác trên người là chiếc váy ngắn theo phong cách hoàng gia Anh, chân mang đôi giày cao gót, mái tóc uốn lượn màu nâu rậm nắng, buông xõa tự nhiên. Với thời tiết vào đông lạnh giá này, quả thực giống như một tia nắng mặt trời soi rọi xuống nhân gian. Mà bên cạnh cô là một người đàn ông lại càng khiến cho người ta không khỏi tán thưởng, một thân áo sơ mi trắng được bao bọc bởi chiếc vest đen lịch lãm.

Một đôi kim đồng ngọc nữ như vậy tiến vào khiến toàn bộ khách sạn đều mờ đi.

“Họ là ai vậy? So với cô dâu chú rể còn đẹp hơn nhiều” Người người vây xem trong đại sảnh. Quả thật so với một Tô Mộc Tình với chiếc bụng hơi nhô ra thì Tô Mộc Vũ trong thon thả và xinh đẹp hơn rất nhiều.

Mọi người đều hưởng ứng “Không biết nữa, nhưng cô gái kia nhìn thật quen mắt, có chút giống với Tô Mộc Vũ. Chẳng lẽ cô ấy thật sự đến tham dự đám cưới của em gái và chồng cũ sao? Còn có người đàn ông anh tuấn bên cạnh là bạn trai cô ấy sao? Thật đẹp mắt nha!”

Nhìn thấy bọn họ đi vào như thế, không chỉ có Tô Mộc Tình mà còn cả Tần Nghị Hằng và bà Tần sắc mặt đều tái đi, quả thực toàn bộ nổi bật đều bị cướp sạch!

Bà Tần không biết chuyện Tô Mộc Tình đặc biệt đem thiệp mời đến tận nhà, cắn răng tiến lên phía trước nói: “Ai bảo cô tới?” Vươn tay muốn kéo Tô Mộc Vũ.

Phong Kính loáng một cái đã chắn phía trước, bảo vệ Tô Mộc Vũ phía sau.

Khoe miệng hằn khe nhếch, ánh mắt lại lạnh lùng, cười nói: “Nếu không phải con trai cùng con dâu sắp vào cửa của bà đặc biệt đến đưa thiệp mời, bọn tôi cũng chẳng muốn đến. Em yêu, em nói phải không?” Hằn nhẹ nhàng nắm lấy tay Tô Mộc Vũ.

“Đây là tiền mừng” Ngón tay thon dài kẹp lấy một phong bì đỏ mồng, đưa tới trước mặt bà Tần.

Bà Tần cười lạnh một chút, bà ta đưa tay nhận lấy phong bì, không biết xấu hổ mở ra. Hừ! Bà ta phải lấy ra xem để cho Tô Mộc Vũ phải mất mặt, đám đến hôn lễ của con trai bà quấy phá, lá gan thật lớn, dám thị uy với bà.

Nhưng mà khi bà ta mở phong bì ra thì liền ngây ngẩn cả người, một tờ chi phiếu mặt trên chỉ có một chữ, mặt sau là một dãy số. Tờ chi phiếu này khiến mọi người xung quanh há hốc mồm “Mười vạn, thiệt là nhiều nha!”

Vừa ra tay đã đưa mười vạn, bạn trai mới của Tô Mộc Vũ quả thật rất giàu.

Sắc mặt bà Tần lập tức xanh mét, hận không thể xé nát tờ chi phiếu này.

Khúc Quế Âm nhìn thấy sắc mặt bà thông gia nhìn có chút không tốt liền bước lên phía trước cảnh cáo: “Tiểu Vũ, đừng làm rộn! Hôm nay là hôn lễ của em gái con đó!”

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu, quả thực rất muốn cười.

Cái gì gọi là đừng làm rộn? Kêu cô đến tới tham gia hôn lễ là bọn họ, bây giờ bảo cô đừng làm rộn cũng là bọn họ. Chẳng lẽ bọn họ chính là muốn cô không nói được một lời, mặc cho Tô Mộc Tình trách mắng châm biếm mới tốt sao?

Tô Mộc Tình bị mười vạn kia hung hăng đánh vào lòng bàn tay, quả thực muốn cắn vỡ hàm răng của mình, mặt ngoài thì cười ngọt ngào tiến lên nắm lấy tay Tô Mộc Vũ nói: “Phong tiên sinh, anh thật sự là quá khách khí, làm sao em không chút xấu hổ lại tiêu sài tiền của anh chứ, dù sao giữa anh với chị em cũng chỉ là mua bán...” Cô ta vội che miệng lại nói: che miệng lại che miệng lại, trên mặt tất cả đều là chán nản cùng tự trách “Ai nha, xem miệng em thật ngu ngốc, chị, chị mau đến đây ngồi đi”

Nói đến hai chữ “mua bán”, cô ta bỗng nhiên ngừng lại, nhưng hiệu quả lại cao vô cùng, khiến mọi người đều đi phỏng đoán. Mua bán? Mua bán cái gì? Một người phụ nữ đã từng ly hôn cùng với người đàn ông hào phóng này có mua có bán, còn có thể mua bán cái gì ngoài da thịt đây?

Sắc mặt Tô Mộc Vũ nháy mắt trắng bệch, không được tự nhiên cắn cắn môi dưới. Bóc trần sự thật khiến mọi người suy đoán, tò mò, ánh mắt náo nhiệt, cô khẽ nắm chặt nắm tay.

Con người Phong Kính trong nháy mắt cũng hơi nheo lại, Tô Mộc Vũ nhẹ kéo tay hắn, tỏ ý mình không sao.

Tô Mộc Tình đắc ý liếc mắt một cái, ép Tô Mộc Vũ ngồi xuống “Chị, chị có thể đến tham dự hôn lễ của em cùng Nghị Hằng, em thật cao hứng. Chị, chị thấy hôn lễ của em thế nào? Có long trong không? Em gái chị hôm nay phải trở thành vợ người ta rồi, chị nhất định vui mừng em, đúng không?”

Áo cưới trước mắt thật sự quá chói mắt, màu trắng tượng trưng cho sự thuần khiết kia như bầu trời đầy tuyết bay vào ánh mắt cô, đâm sâu vào khiến cô đau đớn, một lần lại một lần đánh thức ký ức trong cô. Năm năm trước, cô cũng mặc chiếc váy trắng tinh như thế này gả cho Tần Nghị Hằng, năm năm sau, cô ngồi ở vị trí khách mời nhìn Tần Nghị Hằng cùng người phụ nữ khác kết hôn.

Có bao nhiêu châm chọc!

Cô gắt gao nắm chặt tay, mỉm cười gắt đầu: “Ừ, chị vì em mà cao hứng, vì một nhà ba người của em mà rất cao hứng”. Ánh mắt cô đảo qua nhìn Tần Nghị Hằng đứng một bên, ánh mắt xẹt qua một tia cười lạnh.

Như thế nào? Muốn khiến cô không chịu nổi đúng không? Cô cũng đến rồi đây, có bao nhiêu chiêu thì cứ giở ra cả đi.

Tô Mộc Tình tươi cười càng thêm sáng lạn “Cảm ơn chị, cũng không phải luôn là một nhà ba người nha. Cục cưng trong bụng rất bướng bỉnh, lúc nào cũng khiến cho em buồn ngủ. Chị, em đã nói với chị chuyện này rồi mà, trở thành mẹ liền nhìn không được suy nghĩ sâu xa hơn, ha ha”

Tô Mộc Vũ quả thực muốn cười, đứa em gái của cô thật đúng là một chút tiến bộ cũng không có. Cô liền nhẹ nhàng mở miệng: “Em không mệt mỗi sao?”

Tô Mộc Tình lập tức không kịp phản ứng cô đang có ý gì.

Tô Mộc Vũ thản nhiên cười nói: “Nghỉ một chút đi, nếu không đứa bé sẽ rất mệt, nếu như thế không gì có thể bù vào được đâu” Thanh âm khinh bỉ mà lại dịu dàng, đôi mắt cô lộ ra vẻ đạm bạc lại kiên định quang mang.

Tô Mộc Tình bỗng đứng nghen lại.

Cho tới bây giờ đều chỉ có cô ta ngồi trên đầu Tô Mộc Vũ, không nghĩ tới lúc này mới không gặp, người chị này lại thay đổi nhiều như thế, có thể nói đến khiến cô á khẩu.

Cô ta ngẩng đầu tìm kiếm chồng mình, muốn hấn đến giúp đỡ, hung hăng đánh cho Tô Mộc Vũ mau rơi xuống đài. Thế nhưng ánh mắt của Tần Nghị Hằng lại như mất đi phương hướng, chỉ chú tâm đặt trên người Tô Mộc Vũ, liếc cũng không liếc đến cô ta một lần.

Tần Nghị Hằng nắm chặt tay, gân xanh lộ cả ra. Hấn không chịu được, thật sự không tin được khi Tô Mộc Vũ rời khỏi hấn mà lại sống tốt đến như thế, trái lại chính hấn, trong nhà có tới hai người phụ nữ suốt ngày kiếm chuyện với nhau, không lúc nào được yên ổn, còn hấn gần đây lúc nào cũng mong muốn Tô Mộc Vũ trở về. Cảm xúc dao động như vậy khiến hấn không thể tự khống chế được mình.

Mà Phong Kính lại thản nhiên, cười như không cười nhìn Tần Nghị Hằng, cánh tay vẫn giữ chặt Tô Mộc Vũ, kéo cô đến ôm trước ngực mình.

Trên mặt Tần Nghị Hằng hiện ra vẻ khổ sở, mà sắc mặt Tô Mộc Tình lại càng khó coi hơn, căn bản không giống người sắp kết hôn.

Trong lúc nhất thời, không khí lại ngưng đọng. Cho đến lúc Tần Nghị Hằng bị một đối tác đến chào hỏi thì không khí mờ ám này mới từ từ biến mất. Tô Mộc Tình tức giận không có chỗ xả, đúng lúc hôn lễ bắt đầu liền theo phù dâu vào phòng trang điểm chuẩn bị.

Tô Mộc Vũ xoay người nhẹ giọng nói với Phong Kính: “Tôi vào nhà vệ sinh một chút”

Phong Kính nhẹ nhàng vén tóc cô, nói: “Muốn tôi đi cùng cô không?”

Tô Mộc Vũ cười cười, lắc đầu: “Tôi không có yếu đuối đến như thế”

Một người đi vào toilet, bởi vì đại sảnh đang sắp làm lễ nên trong đây không có một ai, thật sự rất an tĩnh. Nhìn vào gương, cô gắt gao nhìn xuống.

Vừa rồi, cô đều tươi cười cùng hồ hững, rốt cục cũng vào lúc này, ở một nơi không có người tháo dỡ bộ dạng giả tạo kia.

Đối mặt với hình ảnh chói mắt như vậy, cô làm sao có thể không đau, làm sao có thể không bị tổn thương? Toàn bộ người thân đều đứng về một chiến tuyến, hướng họng súng về phía mình, giống như đem cô làm mục tiêu để công kích.

Ánh mắt cười nhạo oán độc, từng dãy bong bóng màu sắc rực rỡ, hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, áo cưới trắng tinh thuần khiết, bên tai từ đầu đến cuối đều lớn vồn nhạc dạo mừng đám cưới. Tất cả những chuyện này đều nhẹ nhàng sắc nhọn, lấy tư thế ác độc nhất hiện lên trước mắt, len lỏi vào óc và quẩn lầy thần trí của cô.

Sắp đem cô bức điên!

Nhìn thấy những cảnh đó, sự ngu ngốc trước kia như cây roi mây từng nhát từng nhát quất vào trên người cô, chúng như đang cười nhạo: Tô Mộc Vũ mày xem, đây là kết cục của mày, tất cả đều do mày mang hết tình cảm ra đánh đổi, mày thật ngu ngốc!

Tại buổi hôn lễ này, sự tồn tại của cô như một truyện cười,

Toàn thân Tô Mộc Vũ hơi run rẩy, vài lần xiết chặt rồi lại thả lỏng nắm tay mới miễn cưỡng tìm về sự hồ hững của mình. Tô Mộc Vũ, mày không được phép yếu đuối, trận chiến này vẫn còn đang chờ mày đánh tiếp.

Cô hít sâu một hơi, quay đầu đi ra.

Nhưng mới ra khỏi toilet, một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy cô. Tô Mộc Vũ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy người đàn ông như ác quỷ đứng trước mặt mình, trong mắt đã tràn ngập mùi máu tanh.

Theo bản năng, cô cảnh giác, chuẩn bị lớn tiếng kêu người thế nhưng Tần Nghị Hằng lại nhanh hơn một bước, bàn tay to gắt gao che miệng của cô, tay còn lại dùng sức khóa chặt hai tay đang ra sức giãy dụa của Tô Mộc Vũ.

Thì ra đối diện toilet của khách sạn còn có một căn phòng, cánh cửa “rầm” một tiếng đã bị khóa lại, toàn thân Tô Mộc Vũ trở nên cứng ngắc, cổ sống cổ chết giãy dụa.

Nhưng Tần Nghị Hằng như đang phát điên, giữ chặt cô, đem cô áp chặt trên giường lớn.

Một nơi như vậy, tư thế như vậy, lại càng khiến Tô Mộc Vũ nâng cao cảnh giác.

Tô Mộc Vũ dùng sức đá thân hình đang đè trên người mình, hét to: “Anh muốn làm cái gì?”

Tần Nghị Hằng giữ chặt chân cô, hai mắt đỏ lên: “Tôi kêu cô rời khỏi cái tên đàn ông đó, không nghe thấy hay sao?”

Nghe được câu này, nháy mắt Tô Mộc Vũ cười phá lên, đúng vậy, thật rất buồn cười.

“Anh là gì của tôi? Bảo tôi rời khỏi anh ấy, anh lấy tư cách gì? Từ lúc anh phản bội tôi, một đao cắt đứt tình cảm bao nhiêu năm, chúng ta đã không còn gì dính líu với nhau nữa. Rời khỏi anh ấy, sau đó thì sao? Chẳng lẽ tiếp tục quay về bên cạnh anh sao? Tần Nghị Hằng, anh đùa à?”

Sắc mặt Tần Nghị Hằng càng lúc càng kém, đưa tay bóp chặt miệng cô, nói: “Câm mồm! Tôi nói rồi, muốn phủi sạch quan hệ với tôi, cô nghĩ cũng đừng nghĩ. Ở dưới người hần, có thể thỏa mãn cô sao? Hần có biết cô dâm đang cỡ nào hay không? Thân thể của cô, tôi dùng đã năm năm, cô còn có thể quen với thân thể hần sao? Có thể sao?”

Hần càng nói càng kích động, ánh mắt đỏ sẫm, bàn tay to dùng sức kéo lấy quần áo Tô Mộc Vũ.

“Tôi muốn nhìn, cô không rời khỏi tôi được”

Nói xong, hần thế nhưng kéo mạnh cà-vạt trên cổ mình, cúi người. Sự kích động đã sớm phá tan lý trí, hoàn toàn quên hần là nhân vật chính của buổi lễ hôm nay.

Chỉ cần vừa nghĩ tới, người phụ nữ của mình nằm dưới thân một người đàn ông khác, rên rỉ yêu kiều, phóng dăng, đã giầy vò đến nỗi khiến hần nổi điên. Hần muốn rửa thật sạch sẽ, rửa sạch đồ vật thuộc về mình cho không còn mùi vị của bất kỳ một kẻ nào khác.

Tô Mộc Vũ nhận thấy hần như thế, hoảng hốt.

“Dừng tay! Anh dừng tay cho tôi!” Cô liều mạng giãy dụa, gào thét, đá lấn đánh lấn đấm, nhưng căn phòng này lại cách âm, cô có gào thét cỡ nào cũng không ai biết.

Giờ phút này Tần Nghị Hằng như nổi cơn điên, gắt gao giữ chặt thân thể cô, cúi đầu gặm lấy, cắn lấy cổ Tô Mộc Vũ.

61. Chương 61: Hoàn Toàn Kết Thúc

Tô Mộc Vũ cắn chặt răng, nhắm mắt lại.

Ngay lúc Tần Nghị Hằng lơ lửng, cô liều mạng vùng tay đánh lên mặt hần, hét: “Tần Nghị Hằng, anh thật khiến cho tôi cảm thấy ghê tởm”

Tần Nghị Hằng bị đánh mạnh một cái, đột nhiên từ điên cuồng chuyển sang sững sờ, nhìn Tô Mộc Vũ dưới thân hai mắt đỏ bừng.

Tô Mộc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy, giận đến phát run “Trước kia tôi chẳng qua là đã nhìn lầm anh, bây giờ tôi nhận ra, tôi không chỉ là nhìn lầm anh mà anh còn hèn nhất đến đáng nhục cười”

Sắc mặt Tần Nghị Hằng xanh mét, thật muốn vung tay tát Tô Mộc Vũ nhưng gương mặt cô không tỏ ra sợ hãi chút nào, ánh mắt đã tràn ngập chất vấn cùng lên án.

“Các người tự hỏi lòng mình xem? Tô Mộc Vũ tôi đã từng làm gì có lỗi với các người sao? Tôi gả cho anh năm năm, mẹ anh liền ngược đãi tôi năm năm, anh chẳng lẽ thật sự không biết? Không, anh biết, anh chỉ là không muốn xen vào, muốn thỏa mãn mẹ của anh, muốn bảo vệ cái thứ gọi là danh dự gia đình mình. Dù tôi có khổ sở nhiều hơn nữa, thì anh từ đầu đến cuối chỉ là một kẻ đáng thương sống sau lưng mẹ của mình!”

Đã chết qua một lần, bây giờ Tô Mộc Vũ cái gì cũng không sợ, đúng vậy, cái gì cũng không sợ!

Cô cười lạnh, ánh mắt sắc bén xuyên thấu vào sự giả dối của hắn, tất cả bị phơi bày dưới ánh mắt đó Tần Nghị Hằng ngay cả nhìn thẳng cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt cô.

“Thế nào? Tôi rời khỏi anh, anh mới nhớ đến tôi sao? Anh không nhìn được cảnh tôi với người đàn ông khác ở cùng một chỗ, vậy lúc trước anh tổn thương tôi, có nghĩ đến tôi hay không? Có nghĩ đến bản thân tôi cũng sẽ bị tổn thương hay không? Không! Anh chưa từng nghĩ đến điều đó! Anh chỉ nghĩ đến bản thân anh, anh chỉ muốn điều gì có lợi cho chính mình mà thôi. Anh nghĩ rằng tôi và anh sẽ giống như lúc trước sao? Tôi luôn đứng lại một chỗ chờ đợi anh sao? Cho nên anh muốn làm gì thì làm, nhưng anh nghĩ sai về Tô Mộc Vũ tôi rồi. Muốn, tôi sẽ làm mọi thứ để có được, cho dù làm dùng bất kỳ thủ đoạn nào. Tôi cho anh biết, tôi đã không còn yêu thương gì anh, coi như tôi trở thành một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ còn tốt hơn tiếp tục ở trong Tần gia ăn đắng nuốt cay làm trò giết thời gian cho gia đình các người”

Tô Mộc Vũ thở dốc kịch liệt, sau khi nói xong mới nhận thấy toàn thân mình đều run rẩy, lòng bàn tay bị siết chặt mà ánh mắt lại càng đỏ bừng.

Những lời này, cô giữ trong lòng đã lâu. Từ lúc nhìn thấy cảnh mình bị phản bội, cô đã tận lực trấn giữ nó, luôn luôn giấu ở trong lòng, rốt cục lúc này cũng có cơ hội tuôn ra. Đem hận thù của cô, oán hận trong lòng cô, toàn bộ mọi thứ bạo phát ra ngoài, đem toàn bộ chúng trả lại cho Tần Nghị Hằng.

Cô nghĩ: với sự kiên cường đến mãnh liệt của cô, cho dù cô không mạnh mẽ, cô vẫn có lòng tự trọng của riêng mình, không thể đem nó ra cho các người giày vò.

Cả người Tần Nghị Hằng choáng váng.

Hắn chưa từng nghĩ tới, một người phụ nữ nhu thuận dịu dàng như Tô Mộc Vũ lại oán hận mình sâu sắc như vậy, giống như từ trước đến giờ hắn chưa từng nhìn kỹ cô, chưa từng lắng nghe lời cô nói.

Cho tới bây giờ, hoàn toàn mất đi...

Hắn cơ hồ không khống chế nổi chính mình, đột nhiên vươn tay đến cô. Hắn không biết mình muốn làm gì, chỉ là theo bản năng vươn tay đến cô, dường như nếu hắn không bắt lấy, hắn vĩnh viễn sẽ không bắt được nữa.

Nhưng...

Cửa đột nhiên “Ầm” một tiếng.

Gương mặt tuấn dật của Phong Kính lúc này lại lạnh lùng xuất hiện, mà phía sau hắn, Tô Mộc Tình, Khúc Quế Âm, Tô Hào, còn có bà Tần, gương mặt đầy xấu hổ cùng phần nộ.

Nhìn thấy tình trạng trong phòng, mọi người đều đen mặt.

Tô Mộc Vũ ơng một tiếng, cô kích động nhìn về phía cửa, tiếp tục nhìn lại bản thân mình, quần áo không chỉnh tề, bị Tần Nghị Hằng đè chặt trên giường, bộ dạng này, cần bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, cần bao nhiêu mờ ám có bấy nhiêu mờ ám.

Tô Mộc Vũ theo bản năng mở miệng, muốn giải thích rõ ràng với Phong Kính: “Tôi...”

Nhưng mà Tô Mộc Tình không để ý tới chính mình đang mang thai thét to: “Tô Mộc Vũ, hôm nay tôi và Nghị Hằng kết hôn, chị dựa vào cái gì mà quyền rũ chồng tôi?”

Nhưng cô ta còn chưa vung tay đến chỗ Tô Mộc Vũ, Phong Kính đã bắt được cánh tay cô ta, đẩy mạnh sang một bên “Chớ khóc lóc om sòm trước mặt tôi, tôi ghét cái bộ dạng này của cô”

Nhìn thấy Tô Mộc Tình lão đảo, mấy lão già hoảng hốt chạy đến đỡ, bảo vệ lấy cháu đích tôn quý giá của mình.

Phong Kính một tay nắm lấy áo Tần Nghị Hằng kéo mạnh ra, ôm chặt lấy Tô Mộc Vũ vào ngực.

Sắc mặt hần như khối băng, nhẹ nhàng xoay người, nhìn thẳng vào gương mặt Tô Mộc Tình, nhếch miệng nói: “Còn có, nói đến quuyền rũ, cô mới là cao thủ, đừng có ở chỗ này làm bộ làm tịch! Cô nhìn chồng của cô xem, lúc này thiếu chút nữa ngã, đứa con trong bụng gặp nguy hiểm, hần cũng không vội vàng đỡ lấy cô. Tôi thật tâm chúc cô có một đêm tân hôn vui vẻ”

Mẹ Phong Kính là do kẻ thứ ba hại chết, vừa nhìn thấy Tô Mộc Tình, hần ngăn không được sự chán ghét.

Khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng xen lẫn sự ác độc của Phong Kính, sắc mặt Tô Mộc Tình trắng bệch, toàn thân đều phát run, co rút. Cô ta không chỉ sợ ánh mắt của hần, mà còn sợ hãi trong lời hần nói, sự sợ hãi đó bao phủ toàn thân, tựa hồ ám chỉ rằng: cô ta cả đời cũng sẽ không được hạnh phúc.

Tô Mộc Tình hốt hoảng: “Nghị Hằng... Nghị Hằng, anh đến đây ôm em đi, mau ôm em đi...” Tô Mộc Tình bắt lực vươn tay, khóc lóc. Tần Nghị Hằng do dự, nhưng vẫn đưa tay ôm lấy cô ta.

Phong Kính cười lạnh, nắm chặt tay Tô Mộc Vũ, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Bà Tần ngăn trước cửa, lạnh lùng nói: “Đợi đã! Các người phá rối một hồi lại muốn đi dễ dàng như vậy sao? Tần gia chúng tôi không dễ bị bắt nạt như vậy, muốn đến thì đến mà muốn đi thì đi”

Bà ta thật sự tức giận, vốn bị mười vạn kia sỉ nhục đã không nói, tiếp tục phá rối một trận như thế, phá buổi lễ kết hôn của con trai bà, đã thế còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy!

Nói xong, bà ta liền kêu bảo vệ chế trụ Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ.

Nhưng mà ánh mắt lạnh lùng của Phong Kính đảo qua, toàn bộ nhóm bảo vệ không dám động dấy. Phong Kính thấy thật buồn cười, hần khẽ cười lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh lẽo đánh thẳng đến người bà Tần, đuôi lông mày hơi nhíu: “Ngăn cản tôi? Hình như các người còn chưa hiểu rõ thân phận của mình là gì!”

Nói xong, hần bấm điện thoại, trong vòng năm phút, Cầu Văn Dĩ dẫn theo một nhóm người đến, cả đại sảnh đều bị kinh động, hiểu kỳ vậy lại liền bị Tổng Quyền ngăn lại, không cho phép đến gần trong vòng ba mươi thước.

“Thiếu gia, xin phân phó”

Cầu Văn Dĩ vừa tiến đến đã bị Khúc Quế Âm nhận ra, có phải hay không chính là cái người ngăn bà trước cổng trường của Tô Mộc Vũ? Bà ta sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Cầu Văn Dĩ đã đi lính hơn mười năm, từ mười năm trước đồng thời cũng là cận vệ của Phong Kính.

Phong Kính nhẹ nhàng hát cảm: “Hai người này muốn mời tôi đi uống trà, thế nhưng bây giờ tôi không rảnh, chú ở lại thay tôi đi. Nhớ, uống cho xong chén trà này, phải uống cho hết trà, không được chừa lại cặn cho tôi”. Nói xong, hần nắm tay Tô Mộc Vũ, quang minh chính đại rời khỏi buổi hôn lễ hỗn loạn này.

Cầu Văn Dĩ nghe thấy, lập tức đáp: “Tuân lệnh, thiếu gia!”

Cầu Văn Dĩ nhìn một vòng những người có mặt trong phòng, thật cảm thấy những người này không biết tự lượng sức mình. Hần khẽ rít một hơi thuốc, chậm chạp nói: “Nói đi, khi nào thì bắt đầu uống? Tôi cũng không thích chờ đợi đâu”. Một người từng đi lính, trên người luôn có sát khí, không hề giống với người thường chút nào.

Chân bà Tần muốn mềm nhũn nhưng vẫn phò trương thanh thế, nói: “Các người... các người là ai? Còn không nhanh cút đi, bọn tôi nhiều người như vậy, tôi không sợ các người, tôi phải báo cảnh sát”

Cầu Văn Dĩ buồn cười, búng đầu thuốc lá rơi trên mặt đất, sau đó dùng mũi giày da nghiền nát, nói: “Báo cảnh sát? Biết thiếu gia nhà tôi là ai không? Từng nghe đến hai chữ Phong Khải chưa? Thiếu gia nhà tôi là cháu đích tôn nhà Phong gia. Báo cảnh sát, các người thật muốn chết sớm hơn một chút sao?”

Vừa nghe đến ba chữ kia, sắc mặt mọi người đều trắng bệch.

Cái gì? Người đàn ông họ Phong kia, không ngờ lại là con trai Phong Triệu, cháu đích tôn Phong Khải.

Hai cái tên này, chỉ cần là người còn tỉnh táo, chưa từng có người nào chưa nghe qua. Hai nhân vật lớn như vậy, đối với những người tầm thường mà nói, chỉ có thể nhìn thấy qua tivi.

Ai ngờ, người đàn ông của Tô Mộc Vũ lại là con trai trưởng của Phong Triệu, cháu đích tôn của Phong Khải!

Trong lúc nhất thời, biểu tình trên mặt bọn họ đều chuyển màu một cách nhanh chóng.

Buổi hôn lễ này, ngay lúc Cầu Văn Dĩ dẫn người tiến vào, người bên ngoài còn không biết thân phận của những người này, chỉ cảm thấy hôn lễ có một loại áp lực khiến họ không nói nên lời.

Tần Nghị Hằng cùng Tô Mộc Tình lại càng không yên, từ lúc diễn ra hôn lễ, đều không hề yên lòng. Từng tiết mục hôn lễ đều nhiều lần thất thần, cuối cùng cũng nhờ người điều khiển chương trình dàn xếp cũng qua.

Trên mặt hai người đều không hẹn mà cùng xuất hiện biểu tình hối hận...

Bước ra khỏi khách sạn, Tô Mộc Vũ nhin không được giữ chặt cánh tay Phong Kính, lập tức giải thích: “Tôi lúc này không cùng với hắn...”

Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng chạm lên môi cô: “Hừ, không cần phải nói, tôi biết”. Thanh âm của hắn như dòng nước ấm chảy vào lòng cô, khiến tâm tình hoảng hốt lúc này dần dần bình ổn lại.

Tô Mộc Vũ nhếch khóe miệng, cúi đầu nói: “Hôm nay tôi thể hiện như thế nào?”. Lòng mi run rẩy, như một cánh bướm tung bay trên nhiều áp lực.

Phong Kính dừng lại, nâng mặt cô lên, trán kề trán, thanh âm nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng qua đám mây “Nha đầu, hôm nay em biểu hiện tốt lắm, thật sự rất tốt”

Tô Mộc Vũ mờ mịt ngẩng đầu: “Thật sao?”. Cô thoáng cười: “Thật tốt quá!”

Nhưng đôi mắt trong suốt lại chất chứa một tầng chất lỏng, giống như con sông quay cuồng, lại liều mạng đè nén, không cho phép chúng trào ra.

Phong Kính ôn nhu ôm lấy cô, dùng cằm nhẹ nhàng cọ cọ vào đỉnh đầu cô, không tiếng động nhưng vẫn an ủi cùng ủng hộ.

Tô Mộc Vũ giật mình trong chốc lát, rốt cục nhin không được, nằm trong ngực hắn, gắt gao níu kéo quần áo hắn, không tiếng động nấc lên.

Sau lưng, một vài đứa nhỏ thả chùm bóng bay, bay cao lên trời. Có đứa còn vui vẻ kêu lên, cũng có những người mẹ mắng yêu, cùng với giai điệu nhạc không lời vờn quanh trong không khí.

Mà dưới khung cảnh ấy, Tô Mộc Vũ ôm chặt lấy người đàn ông trước mắt, thỏa mãn khóc lớn.

Nước mắt này không phải vì người đàn ông kia, mà là vì thời gian năm năm của cô, mà hôm nay hoàn toàn kết thúc, từ nay về sau, không còn liên quan, vĩnh viễn như làn bụi lặn nơi đáy biển.

62. Chương 62: Bay Đến Italy

Chờ đến lúc tâm lý Tô Mộc Vũ bình tĩnh trở lại, cô mới nhận ra ngực Phong Kính đã bị ướt đẫm nước mắt của mình, mà bản thân cũng bị sưng mắt đến mở không lên.

Cô khẳng định mình hiện tại rất xấu xí

Tô Mộc Vũ xấu hổ cúi đầu, không muốn để hân nhìn thấy bộ dạng này của mình.

Phong Kính nhìn thấy bộ dạng cô đang cúi đầu trốn tránh, ánh mắt sừng tấy như một con hổ nhỏ. Nhịn không được, hân chột cong khóe miệng, vỗ vỗ đầu cô, nói: “Lên xe thôi”

Lúc lên xe, Tô Mộc Vũ vẫn còn không dám ngẩng đầu, hỏi: “Về nhà sao?”

“Không” Phong Kính tựa lưng vào ghế “Tiểu Hân, đến sân bay”

Tiểu Hân lập tức đổi hướng, chạy đến sân bay.

Tô Mộc Vũ kinh ngạc ngẩng đầu “Đến sân bay làm gì?”

Phong Kính nghiêng đầu, cười thần bí: “Đi rồi sẽ biết”

Tô Mộc Vũ cho đến khi bị hân kéo tay vào tận phòng kiểm soát vé mới biết, bọn họ sẽ đến Italy. Cô thật muốn một tát đánh bay hân, lần nào cũng tự quyết định thay cô, hơn nữa, lúc này mắt cô sừng như mắt hổ, chẳng lẽ không sợ dọa người sao?

“Tôi... tôi chưa chuẩn bị gì cả...” Tô Mộc Vũ không có dũng khí đi tiếp, muốn chạy trốn.

Phong Kính dường như nhìn thấu ý nghĩ của cô, một đường ôm chặt lấy eo ngăn không cho cô chạy trốn, đưa vé máy bay cùng hộ chiếu cho kiểm soát viên “Không cần chuẩn bị, mọi chuyện đều đã an bài cả rồi”

Cổng sân bay, một cơn gió cam mát lạnh thổi tới, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Chỉ thấy Tiền Phong khoát trên người một chiếc áo vest màu cam bảnh bao, mang theo vẻ giản dị mà từ tốn tiến tới: “Này! Hai người các người cũng đưa tôi đi đi, tôi cũng muốn đi du lịch nha. Italy lãng mạn, những em gái tóc vàng xinh đẹp, bốn thiếu đến đây...” Ánh mắt hoa đào bủa tung bốn phía.

Bộ dáng kia, Tô Mộc Vũ quả thực muốn che mặt làm bộ như không biết hân.

Nhưng Phong Kính chờ cũng không thêm chờ hân, nhanh tay lấy lại vé máy bay cùng hộ chiếu, tiến vào bên trong. Để lại đây một mình Tiền Phong không một tấm vé bị bảo vệ ngăn lại “Này! Kính! Cậu không thể đi một mình như vậy, mau quay lại đón mình”

Phong Kính quay đầu lại cho hân một nụ cười như không: “Bàn Chải sẽ làm bạn với cậu. Lúc quay về, nó mất một cọng lông, mình sẽ tìm cọng lông đó trên người của cậu”. Nói xong, trực tiếp kéo Tô Mộc Vũ đi đăng ký.

Tiền Phong bị người đùa giỡn, còn bị bảo vệ dừng mãnh lôi lại, ủy khuất kêu la: “Không ngờ các người lại như vậy, bỏ rơi một kẻ cô độc như tôi, các người thật tàn nhẫn a...”

Âm cuối phiêu tán trong gió.

Tô Mộc Vũ nhịn không được nở nụ cười, lay lay ống tay áo của Phong Kính: “Để anh ta ở lại có sao không?”

Phong Kính tiêu sái đeo kính râm, nói: “Không cần quan tâm đến hân, mạng của hân cảm tình con gián mà”

Tô Mộc Vũ muốn nói: Đây là thói phùng Tiền Phong, hay là hạ thấp hân đây?

Phong Kính mua vé ở khoang hạng nhất, hành khách cũng không nhiều, tĩnh lặng. Không phải đọc báo giết thời gian thì cũng là nhắm mắt ngủ.

Tô Mộc Vũ lẩn lộn một ngày, lại khóc một hồi nên rất mệt, đầu lại hơi đau một chút.

Phong Kính đặt đầu cô tựa lên vai mình, vắn nhẹ ngọn đèn trên đầu, ngoắc tiếp viên hàng không đưa một chiếc chăn đến đắp lên người Tô Mộc Vũ.

Mà chính mình lại im lặng lật từng trang báo trên tay.

Tô Mộc Vũ ngủ chừng tám tiếng đã tỉnh lại, bầu trời ngoài cửa sổ chỉ là một màu đen. Cô dụi dụi mắt, mới phát hiện mình lại dựa trên vai Phong Kính, dựa lâu như vậy, vai của hân nhất định là rất mỏi.

“Dậy rồi?” Phong Kính chột mở mắt, hơi động bả vai sớm tê nhức, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Tô Mộc Vũ dựa vào dưới bờ vai hắn, đột nhiên cảm thấy trong lòng thật an ổn. Những bất an kích động, những đau xót cùng tuyệt vọng hôm qua bỗng nhiên tan thành mây khói.

Phong Kính mới vừa tỉnh lại, giọng nói có chút khàn khàn, lại khiến cho người khác ngăn không được mà mặt đỏ tim đập “Ngủ đủ chưa? Còn ba tiếng nữa mới đến Italy. Chúng ta sẽ dừng chân ở Florence hai ngày, sau đó sẽ đến Faenza”

Tô Mộc Vũ gật gật đầu, cô không hỏi đến đó làm gì, chỉ biết ở bên cạnh hắn, đều sẽ ổn.

Trên máy bay, bọn họ cùng nhìn ngắm tia nắng đầu tiên chiếu rọi xuống nhân gian, tia nắng màu cam ấm áp từ từ trào dâng từ nơi phía chân trời, từng tia sáng hòa hợp tạo thành một màng hồng đỏ mỏng manh, sau đó càng lúc càng sáng, càng lúc càng sáng. Mặt trời như một quả chang hồng dần dần xuất hiện, mang theo ánh sáng sáng lạn một cách tuyệt vời chiếu rọi xuống mặt đất.

Phía dưới máy bay là từng tầng mây trắng lớn bồng bềnh bị nhuộm vàng, tia nắng kia như muốn hòa tan đất trời. Hình ảnh này, khiến cả đời Tô Mộc Vũ cũng khó mà quên được.

Những hành khách khác cũng không biết đều đã tỉnh lại từ lúc nào, họ cũng đang đắm chìm trong quang cảnh mặt trời mọc tuyệt mỹ.

Bảy giờ sáng, máy bay đáp xuống sân bay Florence. Ngoài sân bay có hai người đàn ông Italy đã chờ đón.

Tô Mộc Vũ theo sát Phong Kính lên xe.

Phong Kính nói ngắn gọn vài câu bằng Tiếng Ý, sau đó xe đưa bọn họ đến một khách sạn thoải mái. Vào khách sạn, Phong Kính liền lôi kéo Tô Mộc Vũ ngã xuống giường.

Tô Mộc Vũ kinh hô một tiếng, mặt đỏ gay, ánh mắt quả thực không biết nên đặt ở đâu. “Anh... đừng...”. Bây giờ trời còn sáng, làm sao có thể...

Đuôi lông mày Phong Kính hơi nhíu, bỗng nhiên lật người, đè lên người cô, nói khẽ: “Hả? Em đang nghĩ cái gì?” Đôi mắt hắn bỗng nhiên sâu vô cùng, như bầu trời đêm sáng rực bởi những vì sao, môi mỏng nhẹ nhàng thở ra bên tai cô, lời nói ái muội, sau đó ngậm lấy vành tai Tô Mộc Vũ, nói: “Em đang nghĩ đến điều này à?”

Tô Mộc Vũ phát ra tiếng hít thở, đầu ngón tay cuộn lại.

Gã đàn ông này, thật rất dễ dàng phát hiện ra những điểm nhạy cảm trên người cô, dường như hắn rất thông hiểu mỗi tất trên người Tô Mộc Vũ, chỉ cần nhẹ nhàng khẽ chạm, cô liền lập tức không còn là chính mình.

“Vẫn là như vậy?” Môi của hắn chậm rãi chuyển xuống phía dưới, cắn khê xương quai xanh.

Ánh mắt Tô Mộc Vũ e lệ rụt rè nhắm chặt lại, cắn lấy môi.

“Hay là..” Đầu lưỡi của hắn tiếp tục hướng xuống, hạ xuống một ấn ký màu đỏ trên bầu ngực trắng nõn “...là như thế này sao?”

Mặt Tô Mộc Vũ đỏ gay, ngón tay bầu vú lấy khăn trải giường, hai chân run rẩy.

Nhưng Phong Kính đột nhiên ngừng lại, phát ra một tiếng cười nhẹ, trở mình đem Tô Mộc Vũ ôm vào trong ngực: “Ngoan, tôi bây giờ mệt chết đi, ngủ một giấc đã rồi tính”. Trên máy bay, Tô Mộc Vũ tựa trên vai hắn ngủ thật ngon nhưng hắn lại chẳng ngủ được.

Nhưng lại để một câu: “Ngủ dậy, em muốn cái gì, tôi đều thỏa mãn em”. Lời nói khiêu khích như thế, cô cũng vẫn là lần đầu tiên nghe từ trong miệng Phong Kính, khiến cô... thật muốn đánh cho hắn một phát.

Rất nhanh, đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở đều đều, mà Tô Mộc Vũ vẫn nằm trong lòng ngực hắn, không nhúc nhích.

Ngoài cửa sổ ngẫu nhiên có một đàn chim bồ câu trắng bay qua, cách đó không xa là từng nhịp thanh âm chuông đồng hồ gõ nhịp. Tất cả những chuyện này như một câu chuyện cổ tích.

Phong Kính không chỉ nói qua một lần, cô có một cơ thể xinh đẹp, thế nhưng một ngày nào đó, ưu điểm duy nhất khiến hần thỏa mãn đột nhiên hần không còn yêu thích, đó là lúc cô nên rời đi phải không?

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cười: Tô Mộc Vũ, đa sầu đa cảm không phải là thứ mày nên có.

63. Chương 63: Thở Dài Dưới Chân Cầu Nhãn Lệ

Edit + Beta: Phi Phi

Tuyết trắng xóa rơi đầy thành phố S.

Bông tuyết trắng tinh như mộng ảo phiêu phiêu bay vào trại an dưỡng.

Vệ Nhu Y khẽ vươn tay, nhẹ nhàng tiếp được một mảnh tuyết, lông mi run rẩy: “Anh nói... khụ khụ... Kính mang cô ấy đến Italy sao?”

Phương Thiệu Hoa đứng sau lưng cô, khẽ phủ thêm một chiếc áo ấm cho cô, trong mắt thoáng qua một chút không đành lòng “Ừ!”

“Thật sao...?” Một mảnh tuyết trắng, khoe miệng Vệ Nhu Y hơi cong lên, lại đầy bi thương.

Phương Thiệu Hoa từ phía sau ôm lấy cô, ôm chặt cô vào trong ngực, như điên như cuồng hôn hít lấy chiếc gáy trắng mịn: “Vì sao không thể là anh? Anh không được sao? Nhu Y, em thử tiếp nhận anh được không? Chúng ta gặp nhau trước, vì sao em không chấp nhận anh?”

Hần muốn phát điên, mỗi ngày chỉ nhìn ngắm người con gái mình yêu thương, lại không thể chạm vào, quả thực muốn bức điên hần rồi. Cơ thể mỏng manh này, tỏa ra mùi hương dịu ngọt, dù hoặc hần, khiến hần hận bản thân mình không thể đem cô khắc sâu vào tận xương tủy.

“Thật xin lỗi...”

Vệ Nhu Y nhẹ nhàng nói lời xin lỗi, Phương Thiệu Hoa bỗng nhiên ôm mạnh lấy cô, đá cửa phòng đem cô đặt lên chiếc giường mềm mại. Nhìn cơ thể xinh đẹp trước mắt, bụng dưới của hần bốc lên nhiệt hỏa bừng bừng, cổ họng khô khốc.

Hần cúi xuống, điên cuồng không hề tiết tấu hôn lấy hôn để lên gương mặt Vệ Nhu Y, dường như muốn người cô phải lưu lại mùi hương của mình. Mặc kệ thân thể tiêu tụy, bàn tay hần không thể nào kiềm chế được sự run rẩy, cả người đều sôi trào, đều gào lên sự khát vọng mãnh liệt.

Cúc áo thứ nhất bung ra.

Một bàn tay che trước ngực, Vệ Nhu Y nhắm mắt lại, cô khóc, nước mắt chảy xuống hai bên khóe mắt: “Thiệu Hoa, đừng như vậy... chúng ta chỉ là bạn bè...”

Phương Thiệu Hoa ngừng lại động tác của mình, một khắc, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

Hần quỳ một gối xuống trước mặt Vệ Nhu Y, trán của hần đặt trong lòng bàn tay cô, giống như tư thế cúi mình trước thần Vệ Nữ. Hần nói: “Tiểu Y, chỉ cần em muốn, anh nhất định sẽ hai tay bưng đến cho em, cho dù...”

Hần nén lòng xoay người.

...Dùng mạng của anh đổi đến cho em...

Florence.

Giữa trưa, vừa dùng qua cơm trưa, hai người đàn ông Italy đi đến và nói một tràng bằng tiếng Ý.

Phong Kính nói thẳng: “Dùng tiếng Trung”

Hai người đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, sau đó dùng tiếng vốn từ Trung ít của mình nói tiếp: “Xe... đang đợi phía trước... Fong tiên sinh... cùng vị tiểu thư này... mời”

Tô Mộc Vũ nghe thấy câu tiếng Trung bập bẹ này, nhin không được thật muốn cười. Tuy nhiên cũng thật cảm động khi được Phong Kính quan tâm. Cô biết, tiếng Ý của hắn rất tốt, chỉ vì muốn chiều ý cô thôi.

Ngay khi chiếc xe dừng trước một tòa nhà theo phong cách Âu Châu cổ xưa, Tô Mộc Vũ sợ ngây người.

Đây là... Viện Hàn Lâm nghệ thuật Florence.

Đây là một trong những phòng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng nhất thế giới, hàng năm hấp dẫn hàng ngàn hàng vạn du khách đến từ khắp nơi trên thế giới. Chỉ cần đến đây, mọi người đều sẽ bị những tác phẩm này hù cho sợ hãi than lên. Phong Kính là một nhà giám định nghệ thuật nổi tiếng quốc tế nên được mời đến Viện Hàn Lâm nghệ thuật lần này tham quan, đồng thời cũng được mời làm một trong những giám khảo chính của cuộc thi nghệ thuật kỳ này.

Tô Mộc Vũ quả thật khó có thể tin được, ngày hôm qua cô còn đứng trong địa phận Trung Quốc, hôm nay thế nhưng lại có thể đứng trước vẻ đẹp của hàng trăm các tác phẩm nghệ thuật mang tầm cỡ nhân loại, ngay tại trên đất Italy, trong Viện Hàn Lâm nghệ thuật mà bao người mơ ước.

Thân phận của Phong Kính trong giới nghệ thuật quả thật như một tờ phiếu thông hành, mang cô đi từ khu triển lãm trong nước đến tận phòng triển lãm của các đại sư tầm cỡ thế giới. Hai ngày này, cô quả thật như một chú cá nhỏ vui mừng bơi lội rong chơi khắp đại dương nghệ thuật rộng lớn, lưu luyến đến quên cả đường về.

Lúc Tô Mộc Vũ đứng dưới đài nhìn Phong Kính cầm từng kiện tác phẩm bình luận, bộ dáng chuyên nghiệp này, cả người dường như phát ra một loại ánh sáng, như một vị thần.

Cô tham vọng quá đáng, nếu có một ngày, cô cũng có thể đứng trên khán đài đó, bên cạnh hắn, cô có cơ nào là may mắn!

Tham vọng quá đáng, khiến cô muốn rơi lệ.

Sau khi cuộc thi kết thúc, Tô Mộc Vũ thoả ước nguyện trở lại khách sạn.

Vào khách sạn, không nghĩ tới lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc tựa trước quầy, trêu chọc nhân viên tiếp tân người Italy xinh đẹp.

Vừa thấy Tô Mộc Vũ, mắt hoa đào của Tiền Phong liền bay bay, cười híp cả mắt, phát tay: “Này, Tiểu Vũ. Bỏn thiếu đến đây, có nhớ anh không? Bỏn thiếu biết mình mị lực khôn cùng, em thừa nhận đi, em nhất định nhớ anh đến ăn không ngon, ngủ không yên...”

“Bàn Chải đâu?” Tô Mộc Vũ nhin không được cười nói. Cô không nghĩ tới, Tiền Phong thực sự đuổi đến đây, hắn rút cuộc đối với các cô gái Italy có bao nhiêu chấp niệm nha?

“Yên tâm đi, anh giao nó cho bảo mẫu chăm sóc rồi. Cam đoan khi trở về, anh sẽ trả lại cho em một Bàn Chải thật to lớn” Tiền Phong đá lông mui, nói.

Ăn tối xong, Tiền Phong ung dung chậm bước về phòng của bọn họ, bỏ nhào về phía giường lớn, quần chặt mền che cả người mình lại, nói với Phong Kính:

“Bệ hạ, để thần làm ấm giường cho ngài. Đêm nay, ba người chúng ta ngủ chung đi...”

Phong Kính nghiêng răng ken két, mặt đen thui đi đến nắm cả người Tiền Phong ném thẳng ra ngoài, sau đó... đóng cửa cái rầm!

Ngoài cửa vang lên từng nhịp gõ cửa, vang cả một đêm.

Hôm sau, cô được đến Faenza.

Faenza là một trấn nhỏ tràn ngập hơi thở thuần phác, giống như chốn đào nguyên cách biệt với thế giới bên ngoài. Nơi này có những dải nho xanh rờn cùng những ruộng hoa mướt mát, mỗi người nơi đây đều có cuộc

sống đơn giản mà nghệ thuật. Tùt tụt tiện tiện vào một trang trại rượu nho, đầy ắp những khối gốm cổ mấy trăm năm trước xinh đẹp.

Faenza là quê hương sớm nhất cũng là nổi tiếng nhất của gốm sứ xứ Italy, nơi này có một nhà bảo tàng gốm sứ hơn một trăm năm, dường như tất cả những tinh hoa nghệ thuật của Âu Châu đều tích tụ tại đây.

Cuối cùng, khi bọn họ bước vào Venice, Tô Mộc Vũ cơ hồ không thể ngăn được thiết thốt ra khỏi miệng.

Mặc dù là mùa đông, nhiệt độ lại có chút ôn hòa. Hít sâu một hơi, phóng tầm mắt nhìn lại, màu xanh bầu trời cùng màu xanh mặt nước dường như hòa chạm vào nhau, mà xa xa lại được khảm bởi một tòa kiến trúc cổ kính cùng một dãy những chiếc thuyền nhỏ nhỏ chờ khách. Tất cả hòa nguyên như một bức tranh tràn đầy nghệ thuật.

Cô quả thật muốn kêu to.

Thật đẹp, thật đẹp, thật giống Thiên Đường!

Cô che miệng, ánh mắt lấp lánh như sao, cầm chặt lấy tay Phong Kính, dường như trong giây lát, cô mất đi khả năng thốt lên âm thanh của mình “Cám ơn... Tôi... mà không...” Mỗi một lần, tim đập thật nhanh, lại không biết nói như thế nào.

Tiền Phong từ phía sau vỗ lên đầu của cô: “Này, Tiểu Vũ, hít thở chậm một chút. Nếu không người ta còn tưởng rằng kẻ quê mùa nào mới vừa xuất hiện đó. Nếu có người hỏi cô là người nước nào, nhớ trả lời không phải người Trung Quốc đây”

Lời nói của hắn khiến Tô Mộc Vũ hì hì bật cười.

Tô Mộc Vũ cảm thấy, khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình có lẽ là những ngày này. Trên đất nước nổi tiếng khắp thế giới, cô ngồi trên chiếc thuyền nhỏ chậm rãi xuôi theo nhánh sông, cưỡi bỏ đôi chân trần chạy băng băng trên bờ cát, nhắm nháp hương vị độc đáo của canh rau dưa nơi đây, tham quan quảng trường cùng giáo đường thánh Mark, xem tuồng “Dục hỏa trọng sinh Phượng Hoàng” nổi tiếng. Mỗi một phong cảnh nơi này đều khiến cho cô cả đời khó quên.

Ban đêm, vào một khách sạn bên cạnh dòng sông, chỉ cần mở rèm cửa sổ liền có thể nhìn thấy một mảnh nước sông màu lam.

Nửa đêm, Tô Mộc Vũ mất ngủ, đầu óc của cô rất hưng phấn, giống như bị ném lên giữa những đám mây, cả người đều như bay lượn giữa không trung.

Cô xoay người ôm lấy người đàn ông bên cạnh. Hắn đang ngủ, lông mi rất dài, cô chưa từng thấy người đàn ông nào lại có lông mi thon dài như thế, coi như đêm tối cũng không che được sự tuấn mỹ của hắn.

Cô thật cẩn thận giơ tay lên, viền theo đường độ cong trên gương mặt hắn, như muốn ở một khắc này đem gương mặt của hắn vĩnh viễn khắc trong trái tim.

Cô lặng lẽ đứng dậy, đi khỏi khách sạn.

Trên người khoác một chiếc áo mỏng, chậm rãi tăng bộ trên cầu, lắng nghe âm thanh nước chảy bên dưới, màu vàng hòa cùng màu xanh biếc của đèn đường chiếu vào gương mặt cô.

Dưới cầu, một chiếc thuyền nhỏ trôi qua, ông lão lái thuyền vẫy vẫy tay về phía cô. Tô Mộc Vũ đi xuống cầu, đưa cho ông ấy một tờ tiền, dùng một câu tiếng anh đơn giản tỏ ý muốn lên thuyền. Ông lão cười thuận phác, nhẹ nhàng tấp thuyền vào bờ.

Tô Mộc Vũ bước lên chiếc thuyền nhỏ, lắng lắng nghe tiếng nước chảy. Ban ngày, cô đã đi qua nơi này, có nghe được một câu chuyện cổ nơi đây: nếu hai người yêu nhau hôn môi nhau dưới cầu, tình yêu sẽ vĩnh hằng.

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu, lơ đãng nhìn thấy một dòng chữ bằng tiếng Ý khắc trên thành cầu. Ông lão dùng tiếng anh không thuận thực giải thích.

“Chỉ cần cô đừng cảm nói lời tạm biệt với quá khứ, cuộc sống nhất định sẽ cho cô một sự bắt đầu mới”

Tô Mộc Vũ nhìn thật sâu vào dòng chữ này, trong lòng có một cổ sức mạnh như cạy mở cả linh hồn, khóe mắt cảm thấy chất.

Một khắc này, cô cơ hồ cảm thấy dưới đáy sông có gì đó đang hấp dẫn mình, muốn kéo cô xuống, như có một giọng nói nỉ non bên tai: Đến đây đi... Nơi này đó là Thiên Đường.

Ngay lúc cô sắp cúi người...

“Cô đang làm cái gì đó?”

Đột nhiên một thanh âm của nghiêm khắc rỗng giập, đem Tô Mộc Vũ kéo lại, dùng sức ôm chặt thiên hạ thất hồn lạc phách thiếu chút nữa làm chuyện điên rồ vào trong lòng.

Có trời mới biết, lúc nhìn thấy Tô Mộc Vũ muốn nhảy xuống sông, trái tim của hắn như ngừng đập.

Tô Mộc Vũ giật mình, trước mắt tối đen, trong đầu trống rỗng, chỉ là từng giọt từng giọt nước mắt đua nhau rơi xuống. Cô cười nói: “Tôi đâu có muốn làm chuyện gì điên rồ...” Thanh âm có chút nghẹn ngào “...Chỉ là muốn nhìn xem, mặt nước trong suốt như thế kia thì có thể sâu bao nhiêu thôi” Giống như một đứa trẻ tò mò đặt ra câu hỏi.

Nhưng mà ngay sau đó, cảm bị nắm thật chặt, một bờ môi thô bạo hôn lấy môi cô, gắt gao hôn cô.

Tô Mộc Vũ cứng đờ, dùng sức đánh lên lưng Phong Kính: “Buông, bảo anh buông... có nghe thấy không?” Nhưng mà nụ hôn kia lại gắt gao giữ chặt, nó như cắn lấy tim cô, cắn lấy linh hồn cô.

Nước mắt như nước vỡ đê, thi nhau rơi xuống. Cô không biết mình khóc vì cái gì, nhưng chỉ có thể lớn tiếng khóc rống lên.

Vì sao? Vì sao hắn lại hờ hững như thế? Cô lúc trước chỉ là động tâm, cô luôn nỗ lực khắc chế chính mình, cô liều mạng tự nói với mình: Mà có thể!

Nhưng tại sao hắn lại tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn đến độ mang hết tất cả những gì cô cố gắng khắc chế lùi hết ra bên ngoài? Vì sao phải tàn nhẫn đánh vỡ mọi sự ẩn nhẫn của cô? Hắn có biết hay không, hắn đối với cô một phần tốt thì đó lại là một phần tra tấn?

Giờ khắc này, cô biết, cô yêu hắn không có thuốc chữa!

Cô không cần yêu, không cần! Không cần... Chữ “yêu” này, giao trên người cô, có phải hay không quá tàn nhẫn?

Cô không cần, không cần... Bởi vì yêu, sẽ làm cô hoàn toàn bị chôn vùi...

Mà cách đó không xa, Tiền Phong trốn trong một góc khuất, cách bọn họ chỉ hơn mười thước...

Kỳ thật nơi đây còn có một câu chuyện rất xưa. Nơi cây cầu này ngày xưa chính là một trại giam, nghe nói lúc đó có một người đàn ông bị lãnh án tử hình, anh ta phải đi qua cây cầu.

“Nhìn lần cuối đi!” Cai ngục nói, để cho người đàn ông dừng lại trước cửa sổ.

Cửa sổ được điêu khắc tinh xảo, do hàng vạn cánh hoa cúc được trạm trổ mà thành. Người đàn ông vịn thành cửa sổ nhìn xuống, nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ chậm rãi trôi theo dòng nước, trên thuyền là một nam một nữ đang hôn nhau. Người nữ kia là người con gái anh ta yêu. Người đàn ông điên cuồng lao đầu qua cửa sổ, chỉ để lại trên mặt đất là một vũng máu và một thi thể dần lạnh ngắt.

Máu cũng được lau sạch, tiếng hô hoán cũng chưa từng xuất hiện, coi như có xuất hiện thì hai người kia cũng không có nghe thấy.

Tiền Phong che mặt, cười một tiếng, trào phúng tự nói: “Mày thật là một tên ngu ngốc!”

64. Chương 64: Thiên Đường Địa Ngục

Edit + Beta: Phi Phi

Từ Thiên Đường của yêu thương bị đập xuống Địa Ngục, là vui sướng hay bi thương?

Lúc Tô Mộc Vũ còn là một cô gái hồn nhiên, từng đọc thấy một câu nói trong sách, ngay lúc đó cô còn không biết đây nghĩa là gì.

Yêu, không phải đều là hạnh phúc cùng khoái hoạt sao?

Cô bây giờ đã biết, Phong Kính, chính là Địa Ngục của mình. Cho dù chảy nước mắt đầm đìa, cũng muốn ở dưới Địa Ngục.

Lúc cô đứng dưới cầu, một khắc bị hấn giữ lấy, cô liền biết rằng... Thiên Đường đã xa.

Máy bay đáp xuống sân bay thành phố S. Lúc rời khỏi cabin, thời tiết ở nơi này không còn khiến cô phải co rúm lại như Châu Âu.

Dọc theo đường đi Tiền Phong nói rất nhiều, nhìn hấn giống như đang mắc bệnh ở não.

Hỏi hấn, hấn chỉ nói cái gì: “Không kịp gặp được diễm ngộ đã phải trở về nước. Tặc! Thật sự là rất đáng tiếc! Bồn thiếu vốn dĩ đã chuẩn bị mọi thứ kính dâng cho toàn bộ nhân loại!”

Tô Mộc Vũ liếc mắt, liền biết không nên chờ mong cái gì trên người hấn.

Đi qua cầu hành lang mới ra đến đại sảnh, Tô Mộc Vũ vừa định hỏi đêm nay Phong Kính muốn ăn cái gì, nhưng lời còn chưa kịp thốt ra lại đột nhiên ngậm lại.

Chỉ thấy nơi cửa sân bay, một thân thể ốm yếu quật cường đang đứng nơi đó, một thân áo khoát trắng như bông tuyết, gương mặt không chút huyết sắc hòa tan vào màu của chiếc áo, nhưng dù sao thì cô ấy vẫn kiên trì đứng ở nơi đó.

Phía sau cô ấy, Phương Thiệu Hoa lại tựa lưng vào xe, yên lặng hút thuốc.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy, lúc Phong Kính phát hiện ra thân ảnh kia, mày lập tức nhăn lại: “Em đến đây làm gì?”

Khẩu khí rất lạnh, rất cứng rắn, nhưng bước chân lại nhanh chóng hướng đến cô ấy, bàn tay nắm lấy tay cô ấy, quả nhiên lạnh như khối băng. Hấn tức giận cau mày, đem áo khoác trên người mình cởi ra, phủ thêm cho cô ấy.

Vệ Nhu Y cúi đầu, lông mi thật dài chớp chớp, nhẹ giọng nói: “Kính, em biết hôm nay anh trở về nên muốn đến đón anh. Thật xin lỗi, khụ khụ... Em lại tùy hứng...” Toàn thân cô ấy đều hơi hơi run rẩy, bộ dạng kia khiến tất cả mọi người không chịu nổi mà muốn ôm vào trong ngực, thương tiếc.

Cô ấy che ngực, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, nhưng mà tiếng ho kia dường như không thể ngừng lại. Thân hình cô ấy nghiêng ngã.

Phong Kính thấy thế, cơ hồ là lập tức ôm cô ấy vào lòng: “Em không biết thân thể em không thể để bị cảm lạnh sao? Em muốn phẫu thuật một lần nữa không? Được rồi, đừng nói nữa, lên xe trước đã”

Khẩu khí Phong Kính rất lạnh, thậm chí còn mang theo sự tức giận. Thế nhưng giọng điệu như vậy lại làm cho người ta thật dễ dàng nhận ra sự lo lắng trong đó.

Hấn quay đầu lại, nói với Tiền Phong: “Phong Tử, Mộc Vũ giao cho cậu”. Dứt lời, hấn ôm lấy Vệ Nhu Y vào xe. Phương Thiệu Hoa ném tàn thuốc xuống đất, mở cửa xe cho họ đi vào.

Không khí lạnh như băng mang theo vài bông tuyết thổi tới trên mặt Tô Mộc Vũ, khiến cô gần như không được rung mình một cái.

Nháy mắt, Tô Mộc Vũ nhìn thấy Vệ Nhu Y quay đầu lại, dùng bờ môi mấp mấp “Thật xin lỗi”

Đem câu Tô Mộc Vũ từng nói với cô ấy trả lại.

Tô Mộc Vũ cười. Cô biết... giấc mộng ngắn ngủi của cô... đã đến lúc tỉnh lại.

“Đứa ngốc, tôi...” Tiền Phong muốn nói lại thôi, vỗ vỗ đầu của cô, cánh tay quàng qua vai Tô Mộc Vũ, nói: “Bỏ đi, chúng ta đi thôi”

Hai chiếc xe, một trước một sau rời khỏi.

Tô Mộc Vũ ngồi trên ghế lái phụ bên cạnh Tiền Phong, nhìn về phía trước qua cửa kính xe trong suốt, nước mưa tí tách cùng tuyết làm nhòe đi mọi thứ, nhòe đi hình ảnh phía trước: Cô ấy, tựa trong ngực hắn, vì họ khan mà hai vai hơi hơi phát run, sau đó được Phong Kính nhẹ vỗ trên lưng.

Tô Mộc Vũ như tự ngược đãi bản thân, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn hình ảnh đó, như là cố ý cho chính mình nhìn rõ sự thật.

Bên cạnh, Tiền Phong khẽ mím môi, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng.

Hắn khẽ thở dài, xoa nhẹ mái tóc Tô Mộc Vũ, nói: “Đứa ngốc, đừng nhìn nữa. Bên cạnh em còn một người siêu cấp đẹp trai nè, em nhìn tâm bỏ qua?”

Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong ngập nước, thật giống anh em với Bàn Chải.

Tô Mộc Vũ biết là hắn cố ý chọc mình cười, cũng cố gắng nhếch khóe miệng.

Xe phía trước dừng trước cổng viện an dưỡng, Tiền Phong vặn lớn nhạc trong xe một chút, giọng điệu mang theo chút đùa cợt: “Như thế nào? Em muốn tôi cùng theo vào cái viện an dưỡng buồn tẻ này một chút hay là muốn bồi bổ thiếu một cuộc hẹn đây? Mỹ nữ~~”

Tô Mộc Vũ lắc đầu: “Về nhà đi”, cô nhẹ giọng nói.

Tiền Phong trầm mặc một hồi, nói: “Được”

Xe đổi sang một hướng khác.

Dừng lại dưới lầu, cô bước lên lầu, Tiền Phong đứng ở sau lưng cô, một khắc này, thanh âm của hắn như chìm vào đáy sông Venice “Cô ấy là trách nhiệm cả đời của hắn. Đừng hỏi tôi tại sao, tôi chỉ có thể nói cho em biết, trừ phi ngày nào đó cô ấy chết, cái trách nhiệm này mới biến mất... Tiểu Vũ, em... ngàn vạn lần đừng đem mình rơi vào vũng lầy đó”

Tô Mộc Vũ gật gật đầu, tiếp tục đi lên lầu, một bậc lại một bậc đi lên trên.

Cô lên phòng, lục lọi trong tủ lạnh, mang toàn bộ rau cải héo khô ném vào thùng rác, sau đó xách rác ra ngoài đồng thời cũng vào siêu thị gần nhà mua một rau cải cùng thịt cá tươi, mang về nhà, rửa sạch, nấu đồ ăn.

Một mùi vị thơm ngon tràn đầy căn phòng vốn lạnh lẽo, Tô Mộc Vũ ngừng tay.

Cô không phải là không hiểu, không phải là bỏ hay không bỏ, nhưng... nếu cô vẫn muốn rơi vào vũng lầy đó thì sao đây?

Cô cười cười, tiếp tục nhẹ nhàng quấy thìa canh.

Từ nhà Phong Kính rời khỏi, Tiền Phong nhảy lên xe thể thao của mình, giống như phát điên lao đi trên đường.

Cho đến khi xe đến một nơi không bóng người, hắn giảm mạnh phanh phát ra thanh âm của béc nhon, bánh xe trước xoay một trăm tám mươi độ, nắm tay dùng sức nắm chặt tay lái.

Hắn nhắc điện thoại nói: “Rảnh thì tất cả đến chỗ cũ, bổn thiếu hôm nay làm chủ”. Nói xong, chiếc Porsche màu lam mạnh mẽ lao nhanh trên đường.

Tô Mộc Tình nghe thấy một người bạn làm việc ở sân bay nói: Tô Mộc Vũ cùng người đàn ông họ Phong kia sau khi rời khỏi hôn lễ của cô ta, tay xách nách mang hành lý đến Italy du lịch.

Sau khi người bạn kia nói xong, còn cười cười nói tiếp: “Tiểu Tình nha, cậu với chồng kết hôn vài ngày rồi, định bao giờ mới đi hưởng trăng mật đây?” Giọng điệu đầy kiêu muốn xem chuyện vui. Tô Mộc Tình trước kia ở trong trường học lúc nào cũng đắc ý, thật còn rất nhiều người muốn xem chuyện cười của cô ta.

Tô Mộc Tình biến sắc, cười lạnh nói: “Du lịch cũng không phải nói muốn đi là đi, hiện tại mình còn đang mang thai, đây là chủ nhân tương lai của Tần thị nha, đừng nói du lịch, bây giờ ngay cả một mét cũng không dám inh tự đi, làm sao giống cậu ngày nào cũng phải đi đi về về. Chờ khi nào cậu gả ột người giàu có như mình, lúc đó sẽ hiểu rõ sự khổ cực của mình thôi”

Không đợi cô ta nói xong, đầu điện thoại bên kia đã cúp.

Tô Mộc Tình cười trào phúng: Muốn xem chuyện cười của cô ta à? Cũng phải nhìn xem bản thân mình có đủ bản lĩnh không đã chứ.

Nhưng sau một phút đắc ý ngẩn ngui, Tô Mộc Tình lại dùng sức nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi như đang nghiền Tô Mộc Vũ.

Sau khi kết hôn, Tần Nghị Hằng ngay cả tuần trăng mật cũng chưa từng nhắc đến, hoàn toàn bỏ quên cô ta. Còn bà Tần thì...

Vừa nghĩ tới bà già kia, Tô Mộc Tình càng thêm giận sôi lên.

Lúc buổi hôn lễ gần kết thúc, cô dâu phải kính trà mẹ chồng, đương nhiên mẹ chồng phải lì xì ngược lại, cô ta cứ nghĩ ít nhất cũng phải ười mấy hay hai mươi vạn.

Sau khi mở phong bì, chỉ có một ngàn đồng.

Bên cạnh có người cười đùa: “Đây không phải là bao lì xì của Tiểu Vũ sao? Sao chỉ có một ngàn đồng vậy?”

Trong cùng một ngày, Tô Mộc Tình từ đầu tới đuôi trở thành một trò cười ọi người. Mà Khúc Quế Âm khi biết người bao nuôi đứa con gái mình đã vứt bỏ đi là con trai của Phong Triệu, cháu đức tôn của Phong Khải, bà liền thất hồn lạc phách, bộ dáng kia như người đang đánh bạc lại chột nhận ra mình đã đặt sai chỗ cược.

Tô Mộc Tình giống như nổi điên, một lần lại một lần nhìn tờ báo trong tay, bất cứ chuyện gì có liên quan đến Phong gia, càng xem cô ta càng tức giận.

Vì sao chị gái cô ta lại có thể may mắn như vậy? Gặp được một con rùa vàng!

Ông trời chết tiệt! Cô ta không phục!

Ánh mắt xoay chuyển, Tô Mộc Tình lại nghĩ tới một ý, cô ta cười ác độc một chút, sửa soạn quần áo thật tốt, mang đôi giày cao gót đi ra ngoài.

Bà Tần thấy cô ta ăn mặc như thế thì lại cần nắn: “Bụng to như thế mà lại đi đâu? Cô biết mình đang mang thai mà còn mang giày cao gót, muốn hại chết cháu của tôi có phải không?”

Tô Mộc Tình xoay người, cười lạnh, nói: “Mẹ, con còn phải đi làm một chuyện rất tốt cho chúng ta. Mẹ đừng quên, năm đó chị con luôn bị mẹ khi dễ, chị ấy bây giờ có được một người đàn ông như thế bên cạnh, mẹ nên ngồi đó chờ chị ấy quay về báo thù đi”

Sắc mặt bà Tần lập tức thay đổi, mấy ngày nay vì chuyện này mà bà phiền muộn chết. Tuy rằng Tần gia không theo đường chính trị, nhưng người nào trong thành phố này lại không biết Phong gia. Nghĩ đến điều này, bà cuối cùng cũng im miệng.

Ở nhà, bọn họ có thể tùy tiện đầu như thế nào cũng được, nhưng chống lại một thế lực lớn như vậy, bà đâu phải người ngu.

Tô Mộc Tình hừ cười một chút, tiếp tục ra cửa.

Cô ta khoác một chiếc áo khoác lông chồn, cứ như vậy đứng trên con đường mỗi ngày Phong Triệu đi về. Cô ta định đứng trước cửa Phong gia nhưng nơi đó cảnh vệ rất đông, cô ta chẳng thể nào đến gần.

Đợi hai tiếng, cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhìn thấy ba chiếc ô tô đen nối đuôi nhau chạy đến, Tô Mộc Tình không nói nhiều liền lao ra đường chặn lại.

Ô tô mạnh mẽ phanh lại, cảnh vệ trên xe lập tức bước xuống, hơn mười người vây Tô Mộc Tình vào giữa, trong tay bọn họ đều là súng đã lên đạn.

Tô Mộc Tình hoảng sợ, nhưng vẫn là nhịn xuống, lớn tiếng kêu khóc: “Phong tỉnh trưởng! Tôi xin ngài làm chủ giúp tôi cùng đứa con trong bụng”

“Ả đàn bà của con trai ngài cả ngày quần quít lấy chồng tôi... Con tôi mới hơn ba tháng, tỉnh trưởng, xin người vì đứa nhỏ mà đứng ra làm chủ, vì gia đình tôi mà làm chủ a!” Tô Mộc Tình khóc đến thương tâm, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước, thoát nhìn thật giống chuyện rất lớn.

“Tôi biết đây là chuyện của quý công tử, quý công tử cũng là người bị hại, chúng ta đều bị cô ta lừa. Cô ta lừa thật nhiều người, cô ta thân thể không sạch sẽ, còn là người đã từng ly hôn một đời chồng. Tỉnh trưởng, ngài nhất định không thể lại để cô ta che mắt”

Ánh mắt Phong Triệu đầy vẻ uy nghiêm, hơi hơi nhíu lại, nói với Tống Quyền bên cạnh: “Tống Quyền, chuyện này cậu xử lý đi, đừng để tôi nhìn thấy người này nữa”

Tống Quyền cung kính lên tiếng, lưu lại ba người, những người còn lại tiếp tục lên xe hộ tống Phong Triệu về nhà.

Thấy Phong Triệu không những không nổi trận lôi đình như chính mình dự tính, ngược lại còn không thêm để ý chút nào lái xe rời đi. Tô Mộc Tình bậc người tiếp tục chặn đầu xe liền bị Tống Quyền cho người ngăn lại.

Tống Quyền nhìn người đàn bà này, lúc trước trong tư liệu hắn điều tra, đã từng nhìn thấy thông tin của người em gái Tô Mộc Vũ, thật đúng là...

Tống Quyền dở khóc dở cười, cười lạnh một chút: “Cô gọi Tô Mộc Tình phải không? Tôi khuyên cô, đánh ở đâu thì đánh, đừng đánh chủ ý lên người Phong tỉnh trưởng. Cô đang tiếc mạng mình quá dài đúng không?”

Người nào không biết thứ Phong tỉnh trưởng muốn nhất... chính là mặt mũi.

Người đàn bà này thế mà cũng dám dưới ban ngày ban mặt, chơi một cú như vậy. Thật không biết cô ta là đầu óc ngu xuẩn hay vốn dĩ không có đầu óc.

Tô Mộc Tình nghe thấy, hấn thê nhưng biết tên cô ta, mọi thứ trong đầu đều loạn lên, lắp bắp nói: “Tôi... tôi không phải Tô Mộc Tình... Các người ... nhận lầm rồi...” Nói xong cô ta vội chạy mất.

Phong Kính đưa Vệ Nhu Y về viện an dưỡng, thân thể cô quá yếu, bác sĩ bảo cô vốn không thể rời khỏi viện an dưỡng.

Một đường về, Vệ Nhu Y đều phát run, đứng lâu trong gió lạnh, thiếu chút nữa cơn suyễn lại tái phát .

Phong Kính cẩn thận đặt cô lên giường, đắp mền. Hắn thấp giọng nói: “Lần sau, không cho phép còn như vậy, biết không?”

Vệ Nhu Y mỉm cười gật gật đầu.

Chỉ có lúc đứng trước mặt Phong Kính, cô mới có thể chân chân thật thật cảm giác được sự tồn tại của hắn. Cho nên, coi như bên ngoài tuyết có rơi như thế nào, cô vẫn muốn chờ đợi.

Phong Kính cúi người khế hôn lên trán, nói: “Em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh sẽ an bài bác sĩ đến kiểm tra toàn thân cho em. Ngoan, anh phải đi rồi”

Khi hắn xoay người rời đi, một bàn tay mạnh mẽ bắt lấy hắn.

Ngón tay Vệ Nhu Y dùng sức nắm chặt, một câu lại như cô đã dùng hết dũng khí để nói “Kính... hôm nay lưu lại đi...”

Thanh âm phát run, ngón tay run rẩy, hai má đỏ bừng, đôi mắt sáng như hai viên kim cương mang theo vết nước, hàm răng cắn nhẹ.

Giống như một con búp bê xinh đẹp, phát ra lời mời rõ ràng như thế, chỉ sợ 99% đàn ông trên thế giới đều sẽ không chút do dự mà nhào lên, đem cô ôm vào trong ngực mà yêu thương, mà hôn lên khóe mắt đầy nước.

Nhưng...

Phong Kính xoay người, nắm lấy bàn tay Vệ Nhu Y, nhẹ giọng nói: “Tiểu Y, thân thể em không tốt, em cần nghỉ ngơi”. Nói xong, nắm lấy tay cô đặt vào trong chăn.

Trong lòng Vệ Nhu Y chợt lạnh, cô cơ hồ là thất kinh nhảy xuống giường, từ phía sau lưng dùng hết khí lực ôm chặt lấy Phong Kính.

“Kính... Anh đừng đi... Chỉ đêm nay thôi, được không?” Cô khóc, nước mắt không tiếng động rơi xuống, mang theo khăn cầu, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống, giống như trân châu.

Mà ngoài cửa, Phương Thiệu Hoa dựa lưng trên tường, bàn tay gắt gao nắm chặt, hung hăng nhắm mắt, lại mở mắt ra.

“Em không biết một ngày nào đó em sẽ phải rời khỏi cõi đời này, đừng để em cứ như thế mang theo tiếc nuối rời đi, được không? Em cầu xin anh... Đừng đi... Anh có biết... em chưa từng cầu xin anh điều gì... Chỉ lần này, đáp ứng em một lần, được không?”

Nước mắt, một chuỗi lại một chuỗi đánh mạnh vào lòng Phong Kính. Khóe mắt hần hiện lên sự đau lòng.

Tay Vệ Nhu Y run rẩy, chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người, kéo nhẹ khóa, một mảng lớn da thịt trắng như ngọc dần dần bại lộ trong không khí, trên người cô tỏa ra một loại mùi hương, quả thực có thể làm cho người khác thần hồn điên đảo.

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng ôm lấy Phong Kính, hai má nóng bỏng dán sau lưng hần, loại tư thế này như một con thú đã bị thuần phục, trút bỏ hết kiêu ngạo của bản thân.

Phương Thiệu Hoa yêu cô, nhưng cô lại yêu thương Phong Kính. Cô như chính vì người đàn ông này mà sống, vì hần, ngay cả chết cô cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi.

Cô yêu Phong Kính, từ mười hai tuổi đã bắt đầu yêu, đến nay đã mười bốn năm. Sự yêu thương đó chiếm cứ gần hết sinh mệnh của cô.

Bọn họ từng có cơ hội trở thành một đôi hạnh phúc nhất thế giới, nhưng chính là cô, cự tuyệt.

Không phải không yêu, mà là quá yêu. Yêu đến khiến cô hoài nghi, người đàn ông này có thật yêu mình hay không.

Cô muốn dùng sinh mệnh còn lại của mình đánh cược một lần, cược hần hoàn toàn chỉ thuộc về mình. Nhưng mà, một năm, hai năm, ba năm...

Giờ này khắc này, cô không dám tiếp tục tham vọng quá đáng nữa, cô nàng chỉ muốn có thể ở bên cạnh hần.

Vì thế, giờ phút này cô thuần phục.

Nếu tâm hần không con đặt nơi đây, cô phải đi nơi đâu tìm đây?

Cô nhắm mắt lại, chậm rãi đi đến trước mặt hần, kiễng đầu ngón chân, chậm rãi đưa lên đôi môi, đưa lên toàn bộ mọi thứ của cô.

Thế nhưng...

Sự chờ mong kia cuối cùng cũng không đến được, một chiếc chăn lông gắt gao quấn lên người cô. Thanh âm Phong Kính thanh âm trầm thấp, trong căn phòng yên tĩnh này thế nhưng lại trầm ồ mà có chút tàn nhẫn: “Ngoan, em như thế sẽ cảm lạnh”

Nước mắt Vệ Nhu Y cơ hồ là đồng thời rơi xuống, toàn thân cô tản ra một loại bi thương cùng tuyệt vọng không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được. Cô dùng sức nắm lấy tay áo của hắn, hỏi: “Tại sao... anh không quan tâm em...?”

Mỗi một từ là một giọt nước mắt.

Phong Kính đau lòng ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng đặt lên giường: “Nhu Y, em đừng suy nghĩ lung tung”. Tay hắn, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua từng làn nước mắt của cô.

“Được, em muốn anh chấp nhận một chuyện...” Vệ Nhu Y cười gật đầu, tay cô không muốn xa rời vổ về gương mặt của hắn “... Nếu anh không thương em, như vậy, anh cũng không thể yêu cô ấy”

Phong Kính nhú mi.

Hai mắt Vệ Nhu Y rưng rưng, cô hỏi: “Anh không dám đáp ứng sao?” Nụ cười của cô, bi thương như vậy, thương tâm như vậy.

Nhìn cô, trầm mặc dần dần mất đi, sau một khắc, hắn rốt cục chậm rãi gật đầu: “Được, anh đáp ứng”. Hắn từng thề, chỉ cần Nhu Y muốn, hắn đều đồng ý.

Bởi vì, hắn từng thiếu cô, một mạng!

Một tia sáng chiếu qua cửa sổ...

Trái tim Tô Mộc Vũ, bỗng nhiên mạnh đập một nhịp, nhói đau một cái, dao trong tay không cẩn thận cắt trúng tay, một giọt máu đỏ tươi, chảy ra...

65. Chương 65: Sự Thật Tàn Khốc

Edit + Beta: Phi Phi

Đêm đó Phong Kính đi thẳng đến mười một giờ mới trở về, mang theo một thân lạnh lẽo. Tô Mộc Vũ đang chống đầu đọc sách, nghỉ học năm ngày, cô cần phải bổ sung kiến thức đã thiếu.

Nghe thấy tiếng cửa, cô lập tức đứng dậy đi mở.

Nhưng đột nhiên đầu xoay vòng, trước mắt biến thành màu đen, hai chân mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Phong Kính vừa mở cửa, nhìn thấy Tô Mộc Vũ ngã trên mặt đất.

“Làm sao vậy?” Phong Kính nhú mày, bước nhanh đến phía trước đỡ cô dậy.

Vừa nhắc người cô lên đã nhìn thấy máu mũi không ngừng chảy ra, đỏ rực, đâm vào mắt người.

Phong Kính nhú nhú mày, diu Tô Mộc Vũ vào toilet, đỡ người cô chúi về phía trước, cẩn thận giúp cô tẩy rửa sạch sẽ, lại dùng khăn tắm đã đắp lên trán.

“Sao rồi?”

Tô Mộc Vũ cười, lắc đầu: “Không sao, chẳng qua chảy máu mũi mà thôi”. Cô không thềm để ý lắc đầu, hỏi: “Anh ăn cơm chiều chưa? Nếu đói thì nói, tôi hâm thức ăn cho”

Cô vỗ vỗ mặt, mở tủ lạnh mang thức ăn đưa vào lò vi sóng hâm nóng lại một lần nữa.

Phong Kính nhìn hình bóng dịu dàng của Tô Mộc Vũ dưới ánh đèn, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút dao động, giống như bản thân đã đưa ra một quyết định sai lầm.

Tắm rửa xong đi ra, đã gần mười hai giờ, hắn vẫn còn nhìn thấy Tô Mộc Vũ đang đọc sách, một tay hắn rút quyển sách ném đi.

Tô Mộc Vũ vội la lên: “Sách của tôi, còn chưa xem xong mà”

Phong Kính chặn ngang ôm cô lên, đặt trên giường, con ngươi đen nhánh trừng mắt, gầm nhẹ: “Ngu xuẩn, còn nhắc đến sách một lần nữa, tôi lập tức đốt sạch chúng”

“Tôi...” Mới thốt lên một chữ đã bị đôi môi khác ngăn chặn.

Tô Mộc Vũ kinh ngạc trừng lớn mắt, hai tay lại bị hắn giữ chặt, thân thể cực nóng, mang theo độ ẩm, nhanh chóng xâm chiếm mọi thứ của cô. Trước ngực bị ngậm lấy trong tích tắc, toàn thân Tô Mộc Vũ run lên, khoe mắt ướt ướt, rất nhanh liền sa vào vòng tay.

Mà Phong Kính, yết hầu phát ra một tiếng rên, đầu gối nhanh chóng đẩy ra hai chân đang phát run của cô, lấn thân mà tiến vào.

Hắn nói: “Ôm lấy” Thanh âm thổi tới tai của cô, giống như đóa hoa anh túc đang dụ hoặc.

Tô Mộc Vũ như bị mê hoặc, vô ý thức vươn hai tay vòng lấy bờ lưng rắn chắc của hắn, khoe mắt đầy ướt át của tình dục.

Trong tích tắc đấy, cô đột nhiên cất cao tiếng hét chói tai, hắn hoàn toàn xâm chiếm lấy cô, luôn luôn tìm được chỗ sâu nhất mà ấm áp nhất của cô.

Mồ hôi như hơi nước bốc ra, tràn ngập cả căn phòng, nóng hổi, bao trùm lấy chiếc giường, nếp nhăn gấp trải giường uốn lượn như con sông Venice, một đường lại một đường chuyển động, tạo nên sóng gợn.

Đêm nay, Phong Kính đầy buồn bực, ôm chặt lấy cô, chỉ có mượn lấy loại hành động này mới có thể đem buồn bực của hắn dẹp yên.

Trong bar Dạ Sắc.

Dưới ánh đèn mê loạn ái muội, Tiền Phong ôm mỹ nữ, cùng cô ta chơi trò đoán số, hắn thua hắn uống, hắn thắng vẫn là hắn uống.

“Tiền thiếu, anh cứ uống như thế, em sẽ không còn rượu để uống đâu” Mỹ nữ ngọt ngào làm nũng. Trong Dạ Sắc, người nào không biết Tiền thiếu, Phong thiếu cùng Phương thiếu, chỉ cần làm quen với ba người bọn họ, sau một thời gian cực kỳ ngắn có thể thăng chức một cách nhanh chóng.

Tiền Phong nhìn tầng tầng lớp lớp phấn trang điểm trên khuôn mặt trước mắt, nhếch nhếch khoe miệng. Hắn đột nhiên hỏi một câu: “Cô biết nấu cơm không?”

Mỹ nữ bị sốc: “Nấu cơm?” Có ai đến quán bar chơi, thế nhưng còn hỏi có biết nấu cơm hay không không?

Cô ta thành thực đáp: “Người ta không biết nha, nấu cơm khiến bàn tay trở nên thô ráp, hơn nữa còn to, khó nhìn chết đi được”

Tiền Phong vừa nghe, lập tức đem cô ta đẩy ra: “Không biết nấu cơm còn gọi là phụ nữ sao? Biến đi”

Mỹ nữ không biết làm sao đã đắc tội vị Phật to lớn này, chỉ phải phần nộ rời đi.

Phương Thiệu Hoa cười, kéo cà vạt trên cổ mình, nâng một cốc rượu uống, rồi nói: “Phong Tử, mình gần đây có nghe được một câu: là của mình thì sẽ là của mình, không phải của mình, bản thân có muốn bao nhiêu cũng không được”

Tiền Phong xuy một tiếng, mắt say lơ đãng nhìn hắn nói: “Cậu đang nói chính cậu sao?”

Phương Thiệu Hoa sững sốt, cười khổ, chạm cốc với Tiền Phong, nói một câu: “Tiền thiếu, cũng thế thôi”

Tiền Phong đột nhiên bỏ qua, nắm lấy bắp vai Phương Thiệu Hoa, chớp chớp ánh mắt đào hoa, nói: “Cậu nói, không bằng hai ta hợp thành một đôi đi. An tâm, bốn thiếu sẽ không ghét bỏ cậu”

Phương Thiệu Hoa một cước đá bay hắn “Cậu không chê mình thì mình cũng sẽ không chê cậu sao? Với cậu? Không bằng để mình chết đi”

Hai người cười to một chút, rồi cũng ngồi một chỗ uống rượu.

Tô Mộc Vũ ngày hôm sau đến trường, không hiểu sao lại rộ lên tin người bao nuôi cô là một đại nhân vật, trào phúng cùng miệt thị trước kia nhanh chóng tan thành mây khói, ai cũng đối với cô có chút kiêng kỵ, sợ không may lại đắc tội cô.

Ngay cả cậu thanh niên ốm yếu trước kia, thấy cô cũng lặng lẽ quay lưng bỏ chạy.

Đối với sự thay đổi này, Tô Mộc Vũ ngược lại thấy mừng rỡ vì mình lại có chút an tĩnh. Cô muốn, mặc dù không ai nguyện ý kết bạn với mình nhưng như thế này lại rất tốt, cô đến đây là để học, không phải sao?

Chu Hiểu Đồng vẫn giống như trước kia, không có tim không có phổi dán lấy cô, đối với những chuyện đồn nhảm linh tinh, cô ấy không thêm để ý. Tô Mộc Vũ nghĩ, chỉ cần có một người bạn chân chính, như vậy là đủ rồi.

Sau lớp học thực hành, Tô Mộc Vũ bị giáo sư gọi vào văn phòng: “Tô Mộc Vũ, thầy có một chức vụ ở phòng triển lãm nghệ thuật gốm sứ, em muốn tham gia không?”

Tô Mộc Vũ cả kinh. Cô? Cơ hội tốt như vậy, giao cho cô, cô có nghe lắm không? Nếu có thể tiến vào phòng triển lãm, không những được tiếp xúc nhiều tác phẩm, hơn nữa còn có thể tự rèn luyện chính mình.

“Giáo sư, em...” Cô muốn nói, cô cũng không phải người ưu tú nhất.

Giáo sư cười một chút, nói: “Thầy biết em không phải người ưu tú nhất, nhưng là thầy nhìn ra được thiên phú trời ban cho em rất tốt. Thầy đem cơ hội này giao cho em, hi vọng em đừng khiến thầy thất vọng”

Người học sinh này, từ lúc vừa mới bắt đầu đến bây giờ đã đạt một trình độ thiên phú rất nhanh, thật sự không dễ dàng. Điều này làm cho ông nhớ lại chính mình ngày xưa. Rất nhiều người thành công, cũng không phải xuất phát từ hai chữ “thiên tài”.

Tô Mộc Vũ cảm kích hướng ông cúi đầu: “Cám ơn giáo sư” Cơ hội như vậy, thật rất khó nhận được.

Nghe được tin tức này, Chu Hiểu Đồng cũng vì Tô Mộc Vũ mà cao hứng. Cô chưa từng nhìn thấy người bạn học nào mà sách vở đầy chỉ chít ghi chú cùng phác họa, Tiểu Vũ, cô ấy là người đầu tiên.

Tô Mộc Vũ gọi bảo Tiểu Hàn không cần đến đón mình, bản thân tự mình tìm đến phòng triển lãm kia. Mới vừa tới cửa, liền ngẫu nhiên gặp Kiều Na.

Biến mất một thời gian, Kiều Na lại xuất hiện ở đây, Tô Mộc Vũ không khỏi có chút kinh ngạc.

Kiều Na dường như cũng tới nơi này tìm việc, có thể nói nghệ thuật là một vòng luẩn quẩn rất nhỏ, sự kiện kia của Kiều Na thật sự quá khó nhìn, ở thành phố S này căn bản không có nơi nào nhận cô ấy, hướng chi, cô ấy lại thôi học giữa chừng.

Kiều Na tận lực cầu khẩn hồi lâu, cuối cùng cũng phải ra đi. Cô ấy gắt gao nắm chặt nắm tay, đừng yên hồi lâu, sau đó ngẩng đầu, cao ngạo quay đầu. Lần này, lại đối mắt cùng Tô Mộc Vũ.

“Là chị?” Lúc này, Kiều Na không còn giống như trước, quần áo cũ, mùa đông cũng chỉ khoác trên người chiếc áo lông màu đen cũ kỹ, không trang điểm, cả người tiêu tụy chật vật hơn xưa rất nhiều, nhưng trên mặt vẫn là vẻ cao ngạo như vậy.

Tô Mộc Vũ mỉm cười một chút, tiến lên phía trước nói: “Đã lâu không gặp, cùng đi uống thứ gì đó nhé?”

Kiều Na nhìn cô vài giây, nói: “Được, vừa lúc tôi đang thiếu tiền”

Vào một cửa hàng sữa đậu nành bên cạnh, gọi hai cốc, Kiều Na không khách khí tiếp tục kêu một chén đậu hũ nóng.

“Gần đây em ra sao?” Tô Mộc Vũ hỏi.

Kiều Na không thêm để ý lau miệng, nói: “Đều do người ta ban phước, chuột chạy qua đường, ai cũng đòi đánh”

Chuyện của Kiều Na bị luồng ra ngoài, trên mạng đầy những tin tức, trong một thời gian ngắn đã gây xôn xao dư luận “Sinh viên xinh đẹp trường nghệ thuật nổi tiếng thành phố S bán thân”.

Mà gã đàn ông bao nuôi Kiều Na là tên nhà giàu mới nổi, bị vợ biết chuyện, lập tức bỏ rơi Kiều Na, người vợ kia thậm chí còn tìm tới cửa thu lại hết đồ vật trong nhà Kiều Na, chính là cô ấy giờ là hai bàn tay trắng.

Tô Mộc Vũ nghe cô ấy kể với vẻ mặt tự nhiên, không chút để ý, nhưng trên thực tế trong lòng lại vô cùng khó nói.

Cô không hỏi nhiều, cô biết Kiều Na vốn kiêu ngạo, chỉ nói: “Vậy bây giờ em định làm gì? Quay về nhà ba mẹ sao?”

Kiều Na kiên định lắc đầu: “Không, từ lúc tôi rời khỏi đó đã thề, chết cũng không quay về”

“Chị biết không? Nhà của tôi nằm gọn lỏn trong một vùng quê xa xôi hẻo lánh, ba tôi mất sớm, mẹ tôi tái hôn với một người tàn tật. Cái lão kia thiếu chút nữa đã đòi cưới tôi làm vợ nhỏ, tôi sợ hãi, tôi liều mạng học tập, rồi trốn đi, cho nên, có chết tôi cũng không quay về”

Kiều Na nói tiếp: “Chị có biết lúc mới đến thành phố S, tôi là cái dạng người gì không? Quả thực giống một tên ăn mày, ngay cả học phí cũng không đóng nổi, tôi nhìn các người nơi đây quần áo gọn gàng đẹp đẽ, nhìn thấy ánh mắt nhìn tôi của các người, tôi biết, muốn được người khác tôn trọng, tôi phải kiếm ra tiền, tôi phải cần nổi bật. Vì điều này, cái gì tôi cũng dám làm, hơn nữa, chỉ cần tôi đã làm, tôi sẽ không hối hận!”

Nghe lời Kiều Na nói, Tô Mộc Vũ nhin không được càng kính nể cô bé này. Cô ấy thật kiên cường, coi như vấp ngã, vĩnh viễn cũng duy trì sự cao ngạo của chính mình.

Cuối cùng, lúc chia tay, Tô Mộc Vũ hỏi cô ấy muốn đi đâu. Kiều Na dừng một chút, nháy mắt trên mặt mang theo sự khao khát như một đứa trẻ: “Tôi muốn đến Châu Âu, đi Italy du học, cho dù có làm bồi rượu quán bar, tôi cũng phải đi”

Tô Mộc Vũ ôm lấy cô ấy, chúc cô ấy sớm thực hiện được ước mơ. Trong nháy mắt xoay người, cô tựa hồ nghe thấy một thanh âm rất khẽ “Thật xin lỗi”.

Về nhà, lần đầu tiên Tô Mộc Vũ mở miệng mượn Phong Kính một khoản tiền, gửi cho Kiều Na.

Kiều Na nhắn một tin nhắn, ngắn ngủi bảy chữ “Tương lai, em sẽ trả cho chị”

Tô Mộc Vũ cười, xóa tin nhắn, tiếp tục đứng đó, mỉm cười, tiếp tục giới thiệu từng tác phẩm trong phòng triển lãm với khách nhân.

66. Chương 66: Cô Cãi Lời

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Phong Kính ngồi trong xe, nhìn vào phòng triển lãm đối diện, Tô Mộc Vũ khoác trên người chiếc áo có chút phong phanh đang tiễn một vị khách rời đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lạnh đến đỏ bừng, chớp mũi hồng hồng, không ngừng xoa xoa lòng bàn tay, ánh mắt vẫn trong suốt như trước.

Tiểu Hàn cũng nhìn vô cùng buồn chán, thầm nghĩ: Tô tiểu thư không cần phải tự vất vả như vậy, có Phong thiếu, muốn cái gì mà không có? Giống như bạn gái trước đây của Tiền thiếu và Phương thiếu, người nào mà không phải cả ngày cứ cuống cuống lên đi mua sắm.

Mà Phong Kính nhìn thấy cô, vì mùa đông nên người qua đường cũng không nhiều, cô chờ trong chốc lát, không có khách tham quan liền tự quay đầu vào trong, cẩn thận sắp xếp từng kiện tác phẩm, chăm chú ngắm nhìn, học hỏi.

Đứng lâu một chút, cô lại khẽ bật cười, tay chà xát hai má cho ấm.

Căn bản không nhận thấy được, cách đó không xa, trong một chiếc xe, sắc mặt Phong Kính càng ngày càng đen.

Cho đến không khí trong xe nồng nặc mùi thuốc súng, Phong Kính rốt cục cũng mở cửa xe đi ra ngoài. Bên trong xe, Tiểu Hàn nhát gan vỗ thùm thụp lên ngực đang đập yếu ớt của mình. Làm hấn sợ muốn chết, tiếp tục như vậy nhất định sẽ chết sớm.

Tô Mộc Vũ đang đặt cẩn thận một món đồ gồm lên kệ, ôm lấy hai tay hà hơi.

Đột nhiên hai cánh tay to lớn từ phía sau gương tới, áp chặt cô trên chiếc kệ.

Đôi mắt Phong Kính mang theo sự lạnh nhạt, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm cô, nói: “Cô muốn đi làm phải không? Bất cứ nơi nào cô nói ra, tôi lập tức đưa cô đi làm!”

Hắn bóp chặt chiếc cằm nhỏ lạnh lẽo của cô “Cũng chỉ mình cô để ý đến số tiền kia cô mượn của tôi, nói cho cô biết, tôi căn bản không đặt chúng trong mắt. Cô là của tôi, mọi thứ của cô đều là của tôi”

“Tôi biết” Tô Mộc Vũ cả kinh một chút, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hờ hững mở miệng, đôi mắt trong suốt của cô tựa hồ long lanh một chút nước.

Cô biết, chỉ cần hấn mở miệng, cô nhất định có nhiều cơ hội tốt hơn, nhưng... “Tôi muốn tự mình cố gắng một lần, được không?”

Cô là một người phụ nữ, một người không có chút mạnh mẽ nào, thậm chí lại là một người phụ nữ cực kỳ yếu đuối và nhỏ bé trong cái xã hội này.

Cô học được một điều quan trọng qua cuộc hôn nhân trước kia: phụ nữ, không thể vĩnh viễn dựa vào phẩm chất, bởi vì dựa vào phẩm chất cũng giống như đi mua những sản phẩm trong siêu thị, luôn luôn có hạn sử dụng.

Cô biết coi như Phong Kính không nói, chỉ riêng gia đình của hấn cũng không dung cho sự tồn tại của cô, như vậy cứ coi như đoạn quan hệ này cuối cùng cũng mỗi người đi một ngã, cô hi vọng chính mình sẽ không chặt vật như trước kia.

Rời khỏi hấn, cô còn có thể sống.

Đối với đôi mắt kiên trì của Tô Mộc Vũ, Phong Kính quả thật giận đến nói không nên lời: “Cô... Cô cho là mình thật tài giỏi sao?”

Phong Kính giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Được, tôi sẽ nhìn xem, cô có thể kiên trì bao lâu, đến lúc đó đừng trở về cầu xin tôi”. Dứt lời, hấn phẩy tay áo bỏ đi.

Hấn chưa từng thấy qua một người phụ nữ không biết phân biệt như vậy. Đem bản thân bức thành bộ dạng kia để cho ai xem? Hấn không hiểu, cô đang kiên trì vì cái gì?

Tô Mộc Vũ nhìn hấn lạnh lùng đóng cửa xe, chiếc xe xé gió mà đi, nhẹ nhàng mà dứt khoát.

Cô biết hành vi của mình ở trong mắt bọn họ không chỉ ngớ ngẩn mà còn tự làm khổ chính mình, rõ ràng có thể có cuộc sống an nhàn, vì sao cứ phải rước khổ về thân.

Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, chỉ vì, bọn họ chưa từng đứng trong cùng một thế giới.

Bởi vì Tô Mộc Vũ lần đầu tiên bước bình chống lại, Phong Kính mấy ngày nay tính khí luôn thất thường. Tô Mộc Vũ rất cẩn thận hầu hạ hấn, thậm chí lúc hấn tắm rửa cũng chăm chú chà lưng cho hấn, lúc về đến nhà lập tức đưa đôi dép lê thoải mái, chủ động lấy lòng như vậy cũng chưa đủ.

Cô biết, đàn ông đều có chủ nghĩa của đàn ông, Phong Kính đặc biệt như vậy. Hấn trời sinh cao ngạo như một vị thần, mà cô chỉ là một phạm nhân nho nhỏ, chỉ cần một móng vuốt của con mèo giơ lên, hấn đương nhiên sẽ mất hứng.

Tô Mộc Vũ ôm Bàn Chải, nhìn cửa thư phòng đóng chặt, vuốt nhẹ bộ lông mềm mại của nó, trong lòng khê thở dài “Bàn Chải, mày xem, chú ấy lại nổi giận giống một đứa nhỏ rồi”

Bàn Chải giống như đồng ý, “Gâu gâu” một tiếng, thuận tiện hướng cánh cửa kia khinh bỉ một cái.

Sau giờ học, Tô Mộc Vũ lại vội vàng chạy đến phòng triển lãm.

Từ lúc căng thẳng với Phong Kính, buổi chiều sau khi tan học Tiểu Hàn sẽ không tới đón cô, sau giờ học cô phải vội vàng chạy đến bến xe buýt, trên đường còn phải thay bộ đồng phục.

Đến nơi là vừa kịp giờ, ông chủ cũng có chút không vui, nhắc nhở cô lần sau nhất định phải đến sớm một chút.

Tô Mộc Vũ vội gật đầu, đứng trước cửa đón khách.

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi ngài muốn xem loại gốm sứ nào?” Tô Mộc Vũ hơi xoay người, phía sau xuất hiện một gương mặt mỉm cười ôn hòa.

Người nọ cũng không có lên tiếng, chỉ hai tay vòng trước ngực nhìn cô.

Tô Mộc Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt trẻ tuổi, khoảng chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt anh tuấn, có chút tinh xảo của phái nữ, áo khoác sọc caro, bên trong là áo thun màu đỏ, là một người rất đường hoàng,

Người đàn ông càn rỡ đánh giá một lượt Tô Mộc Vũ, ánh mắt trần trụi, đầy vô lễ.

Hắn giơ tay lên, nâng lấy cằm Tô Mộc Vũ, tới gần cô nói: “Chắc chắn, bộ dáng cô, cũng đâu có gì kinh người nhỉ”

Lời nói vô lễ như vậy khiến Tô Mộc Vũ nhúm mày, phát tay hắn ra khỏi cằm mình, nói: “Nếu không muốn mua đồ gốm, xin anh rời khỏi, nơi này không chào đón anh”

Hắn làm như không nghe thấy, ánh mắt ngược lại càng ngày càng càn rỡ, cặp mắt gương mặt xinh đẹp tiến thẳng đến trước mặt Tô Mộc Vũ, khoảng cách gần đến như là muốn hôn cô, khoe miệng trào phúng: “Anh trai kia của tôi thế nào lại nhìn trúng một loại hàng như cô, thật đúng là khiến tôi ngạc nhiên”

Tô Mộc Vũ nghe được câu này, chợt mở to hai mắt, là em trai Phong Kính? Cô nghe Tiền Phong nói qua, người này gọi Phong Nghi. Mẹ của hắn, là người tạo thành tám bi kịch cho cả đời mẹ Phong Kính.

Tô Mộc Vũ nghĩ đến điều này, càng không có hảo cảm với hắn, chán ghét nói: “Mời anh lập tức rời đi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát”

Phong Nghi vuốt trán, bỗng nhiên cười rộ lên: “Anh trai tôi cho cô bao nhiêu tiền? Anh ta bỏ ra bao nhiêu để bao cô đây? Nói đi, tôi cho cô gấp hai, gấp ba, không thì gấp mười cũng được”

Tô Mộc Vũ nhìn hắn, quả thực muốn cười, cô mở miệng nói: “Một triệu, anh có sao?”

Phong Nghi không nghĩ tới cô lại dám đứng trước mặt hắn nói lớn như vậy, cũng thấy quái lạ một chút, sau đó lại cười rộ lên: “Thì ra là một cây ớt nhỏ”. Trước khi đi, hắn còn cố ý lưu lại một câu “Tô Mộc Vũ phải không? Tôi... nhớ kỹ cô”

Câu nói sau cùng, như là vọng về từ nơi âm u.

Tô Mộc Vũ cau mày nhìn hắn tiêu sái rời khỏi: Người tên Phong Nghi này, rốt cuộc là tới nơi này để làm gì?

67. Chương 67: Cô Muốn Như Thế Nào?

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Trong căn hộ đêm ở một quán bar.

“Nghỉ thiếu, ngài phân phó chuyện gì?” Một gã trên mặt mang sẹo cung kính khom người nói.

Phong Nghi nhếch khóe mắt, dùng miệng tiếp trái nho đã lột vỏ sẵn từ cô gái bên cạnh, trên mặt là vẻ độc ác như rắn độc: “Người đàn bà tên Tô Mộc Vũ, tiếp cận cho tôi, toàn bộ hành tung đều phải thông báo rõ ràng”

“Vâng! Nghỉ thiếu!” Dao Ba Nam lập tức đáp lời, mang theo thuộc hạ rời khỏi chiếc ghế dài

Cô gái xinh đẹp một bên lập tức bò lên trên người hắn, làm nũng: “Phong thiếu, anh thật lạnh lùng, người ta ở bên cạnh thật lâu, vậy là không thêm để ý người ta”

Phong Nghi nhíu mày, nâng cằm cô ta, nói: “Sao? Trách tôi không thêm để ý cô à? Vậy để cho tôi đến chiều cô nhé?”

Vệ sĩ ngoài cửa, chỉ nghe trong phòng phát ra tiếng thét chói tai đầy thống khổ “Aaaa...”

Cửa mở ra, Phong Nghi cầm khăn tay, hờ hững lau tay, nói: “Dọn sạch bên trong đi”. Dứt lời, hắn ném khăn tay xuống đất, xoay người cao ngạo rời đi.

Hai gã vệ sĩ đi vào, chỉ thấy cô gái mới vừa rồi còn xinh đẹp, lúc này hai bên tai đã mất đi một, đang nằm trên đất run lẩy bẩy như một con cún rét lạnh, mà bên cạnh là một vũng máu chói mắt.

Phong Nghi lộ ra khuôn mặt lãnh khốc đến đáng sợ, theo vệ sĩ hộ tống lên xe.

Hắn chán ghét nhất kẻ nào gọi hắn là Phong thiếu, quả thực giống như kẻ thể nhân cho Phong Kính. Ái đàn bà kia, quả thực muốn chết!

Còn người phụ nữ tên Tô Mộc Vũ kia.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là thứ gì đó của Phong Kính, hắn đều muốn đoạt lấy, cướp không xong... cùng lắm là hủy diệt.

Nếu hắn không chiếm được, ai cũng đừng hòng chạm vào.

Tô Mộc Vũ thật đau đầu, Khúc Quế Âm lại đến đây tìm cô.

Lần này không phải là đến làm nhục cô trước cổng trường học, ngược lại là nơm nớp lo sợ đứng chờ trước cổng, từng bước từng bước đi vào. Bà ta còn nhớ rõ hai tên áo đen lúc trước đã cảnh cáo bà điều gì.

Thấy Tô Mộc Vũ ra khỏi trường, Khúc Quế Âm bật người tiến lên, ân cần cười nói: “Tiểu Vũ, dạo này học hành sao rồi? Có mệt hay không? Con xem, lâu lắm rồi con không về nhà, mẹ với cha con nhớ con muốn chết ấy chứ”

Tô Mộc Vũ sững sốt, dường như không kịp phản ứng đây mới thật là mẹ của mình. Nhớ cô? Cô thật không có nằm mơ chứ?

Khúc Quế Âm nhìn vào ánh mắt không thể tin của Tô Mộc Vũ, trên mặt có chút xấu hổ, nắm chặt tay cô, nói: “Trước kia, mẹ cũng là vì con nên mới nóng tính như thế, con cũng nên thông cảm cho tâm tình bất thường của mẹ chứ? Mẹ biết Tiểu Vũ con từ nhỏ rất nhu thuận, rất biết thông cảm cho người khác, thế nên, con sẽ không giận mẹ nữa, đúng không?”

Khuôn mặt Khúc Quế Âm thể hiện ra vẻ khổ sở cùng áy náy.

Tô Mộc Vũ há miệng thở dốc, giật mình một cái. Ngay tại lúc cô muốn gạt đầu thì ngừng lại, bởi vì cô nhìn người mẹ của mình trước mặt, thấy được chút gì đó gọi là “đòi hỏi”.

Tô Mộc Vũ nhíu nhẹ đôi mày, gỡ tay mẹ mình ra, cười nói: “Mẹ đến tìm con làm gì?”

Khúc Quế Âm bị con gái vạch trần, ngay lập tức ngẩng mặt nói: “Cái gì gọi là làm gì? Mẹ mà nhớ con gái thì đến thăm nó không được sao?”

Tô Mộc Vũ trầm mặc, không nói được một lời.

Khúc Quế Âm thấy Tô Mộc Vũ không để ý, vội bắt lấy tay cô, thành tâm khuyên nhủ: “Tiểu Vũ, con nghe mẹ nói này. Con bây giờ quen biết với Phong thiếu gia, quả thật là một đại nhân vật, đáng vẻ sang trọng, gia thế lại hiển hách, con nên giữ cho thật chặt, ngàn vạn lần đừng để người khác đoạt lấy. Người tốt như vậy, tìm được ở đâu chứ? Con nha, chỉ cần có thể tiến vào nhà họ Phong, cả đời liền hưởng vinh hoa phú quý, sau đó mẹ với ba con đều được nhờ. Đến lúc đó, cho dù mấy chục vạn hay mấy trăm vạn, muốn bao nhiêu mà không có? Con đừng nói mẹ phiền, mẹ là người từng trải, lập gia đình nhất định phải chọn người có tiền có thế để gả. Mẹ cũng chính vì gả cho ba con nên mới khổ cả đời đây, ngàn vạn lần con phải bám cho chặt, nhớ không? Nhà của chúng ta đã có thể trông cậy vào con, trước kia con đã không khiến mẹ thất vọng, lần này nhất định phải tiếp tục như vậy, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng quên báo hiếu ẹ...” Khúc Quế Âm nói liên miên xong, vốn dĩ chú ý tới mình sắc mặt con gái mình đã càng ngày càng kém.

“Còn có một việc, Tiểu Vũ, mẹ gần đây có đầu tư vào cổ phiếu, con cũng biết cái này là một loại đầu tư rất mạnh thì mới kiếm về càng nhiều được. Con theo Phong thiếu gia lâu như vậy, hẳn có cho con tiền hay không? Cho mẹ mượn trước một ít, được không?”

Nghe đến đó, Tô Mộc Vũ cảm thấy cả đầu lẫn tim mình đều đang run rẩy. Cô hít sâu một hơi, dùng sức đẩy tay Khúc Quế Âm ra, cười lạnh: “Mẹ, mẹ nghĩ sai rồi. Con chỉ là một người được bao nuôi, Phong thiếu gia là ông chủ của con, con sẽ không gả vào nhà họ Phong”

Khúc Quế Âm sửng sốt, sắc mặt trở thành màu gan heo, nắm chặt đầu ngón tay, cả giận nói: “Mày mày mày... đứa con bất hiếu! Mày làm tức chết mẹ mày mới cam tâm đứng hay không?”

Tô Mộc Vũ nắm chặt tay, thản nhiên cười nói: “Mẹ không phải đã sớm biết rồi sao? Con đã đến giờ đi làm, mẹ muốn theo con sao?”

Khúc Quế Âm phần hận nhìn chằm chằm cô, nghiêng răng nghiêng lợi, lại không dám động thủ. Bà nhớ rõ vị Phong thiếu gia kia lợi hại ra sao, chỉ có thể tức giận vừa tức, lắc lắc thân hình phì độn, hừ một tiếng rồi đi. Trước khi đi còn mắng một câu: “Vô tích sự!”

Tô Mộc Vũ không thêm để ý, trực tiếp lên xe buýt đi mất.

Đứng trên xe bus, lông mi dài của Tô Mộc Vũ run rẩy, khóe miệng vẽ ra một đường cong trào phúng, ngón tay dùng sức xiết chặt trong lòng bàn tay, dường như một chút cũng không cảm thấy đau.

Vừa rồi, lúc cô nhìn thấy mẹ mỉm cười đi tới chỗ mình, trong lòng cô không phải là không có dao động, trong nháy mắt cô còn nghĩ đến mẹ mình đã thay đổi, người đó dù sao cũng là người mẹ sinh ra cô, nhưng...

Quả nhiên, vẫn là không nên ôm hi vọng quá lớn.

Cả buổi chiều, Tô Mộc Vũ đều không yên lòng, liên tiếp khiến mấy vị khách nhú mày không ưng ý, cô vội vàng nói xin lỗi mới khiến cho khách hàng miễn cưỡng chấp nhận. Lúc tan việc lại càng bối rối mà bỏ lỡ chuyến xe buýt cuối cùng.

“Này! Xin chờ một chút!” Tô Mộc Vũ ôm lấy túi xách liều mạng đuổi theo sau, nhưng xe đã chạy đi mất.

Cô chống đầu gối, đứng ven đường thở phì phò, trên trán tràn đầy mồ hôi, có chút bất đắc dĩ vô lực. Đã hơn sáu giờ, mùa đông nên trời tối rất sớm, hiện tại đã tối thui rồi mà chuyến xe cuối cùng cũng đã đi, cô đành lết bộ trở về.

Tô Mộc Vũ cười khổ, xách túi xách tiến về phía trước. Vào đông gần một tháng, trời lạnh đến gió thổi cũng rét tái tê, gió lạnh thấu xương thổi trên mặt khiến toàn thân cô phát run, thở ra khói.

Ôm chặt hai tay, trong gió lạnh, cô tiến về phía trước như một chú gà con cô đơn đến đáng thương.

Phía sau cô khoảng chừng ba mươi mét, một chiếc xe có rèm che cũng từ từ nhích từng chút một.

Lái xe Tiểu Hàn không hiểu Phong thiếu gia rốt cuộc đang muốn làm cái gì, theo sau đã nửa tiếng. Hắn nhìn người ngồi trên hàng ghế phía sau, gương mặt đã đen như than, thật cẩn thận nói: “Phong thiếu, Tô tiểu thư đi cũng đã nửa tiếng rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế có thể bị cảm lạnh...”

Phong Kính đảo qua ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, Tiểu Hàn lập tức ngậm miệng.

Qua hơn mười phút nữa “Dừng xe!” Hai tiếng phát ra kèm theo âm thanh nghiêng rầm rầm khiến cho Tiểu Hàn phải nhanh chóng đạp phanh.

Đêm đông, âm thanh phanh xe bén nhọn dọa Tô Mộc Vũ nhảy dựng. Không đợi cô quay đầu lại, cả người đã bị một vòng tay mạnh mẽ túm lên ném vào xe.

Thân thể lạnh như băng gặp được hơi ấm như lò sưởi khiến toàn thân Tô Mộc Vũ sợ run.

Phong Kính nhìn thấy khuôn mặt lạnh đến đỏ bừng của cô, bộ dáng co rúm lại, quả thực giống như chú thỏ trắng bị thương.

Cô đi bao lâu, hần đều quan sát bấy lâu. Nhìn thấy cô quật cường tiến về phía trước trên đường lớn, đi đến bước cũng bắt đầu không xong, toàn thân đều phát run, cô chính là quật cường đến ngay cả một cuộc điện thoại gọi cho hần nhờ giúp đỡ cũng không có!

“Tô Mộc Vũ, cô... cô quả thực...” Phong Kính thật đúng là cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua người phụ nữ như vậy, có thể khiến hần giận đến đánh mất toàn bộ bình tĩnh cùng kiềm chế.

Hần cắn răng, trừng mắt nhìn cô, nói: “Tôi nhớ, cô từng nói tôi là ông chủ của cô, đúng không?” Cái gọi là lòng tự trọng, quý giá như vậy sao? Quý giá đến già vò bản thân như vậy mới vui vẻ sao?

Tô Mộc Vũ lặng đi một chút, lúc này mới nhớ tới, cô từng chính mồm nói ra câu nói kia, không nghĩ tới câu nói của mình lúc ấy, bây giờ lại đánh úp lên người mình.

Cô chưa sót cười, từ từ gật đầu: “Đúng vậy!” Sừng vật chống lại chủ nhân, khó trách khiến hần tức giận.

Phong Kính hoàn toàn không phản đối, quả thực muốn bóp chết cô, lại không xuống tay được, hần mặt lạnh ra lệnh “Về nhà!”. Hần dùng lực kéo kéo cổ áo, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy buồn bực.

Tiểu Hàn lập tức đạp chân ga. Dọc theo đường đi, Phong Kính mặt khó coi đến rồi tỉnh rồi mù, Tô Mộc Vũ một câu cũng không dám nói.

Xe dừng lại trước cửa.

Mặt Phong Kính khiến cả bảo vệ trị an đều sợ tới mức không dám tới gần.

Tô Mộc Vũ cúi gầm mặt đi theo phía sau, trên thực tế cả người đã đi cả một buổi trưa, lại đi bộ trong gió lạnh, hai chân đều đông cứng như hai khối băng, tốc độ đương nhiên theo không kịp.

Phong Kính lại nghĩ đến cô đang giở trò giận hờn, hừ lạnh một tiếng, đóng sầm cửa trước mặt cô: “Không muốn vào thì đừng vào!”

Tô Mộc Vũ nhìn thấy cánh cửa đóng sầm lại trước mặt mình, khe chớp mắt, trong con ngươi có gì đó lấp lánh, sau đó cô từ từ nhắm hai mắt lại. Bên ngoài lạnh lẽo, cô ôm lấy hai đầu gối lạnh như băng ngồi trước cửa, vẫn không nhúc nhích, chỉ khẽ cười.

Cô tự cười trong lòng: Mà xem, Tô Mộc Vũ, đây là ông trời đang trừng phạt mày đó, trừng phạt vì mày không chịu an phận. Người như vậy, sao mày có thể đụng vào đây?

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy hàng đèn màu cam chiếu xuống mặt đường, có một một đôi cánh thiêu thân khe hiện, hướng thẳng đến ngọn đèn, lao đến, một lần, một lần, đụng phải đèn, sau đó rơi trên mặt đất, hồi lâu sau, tích tụ một chút sức, lại chớp đôi cánh yếu ớt lao về phía ngọn đèn.

Tô Mộc Vũ cứ như vậy nhìn, nhìn hồi lâu đến cả người cô như một khối băng, mà con thiêu thân kia rốt cục cũng rơi xuống đất, vẫn không nhúc nhích, chết đi.

Cô cứ nhìn ngây ngốc như vậy, giống như đang tự nhủ với chính mình: Mày thấy không? Đó sẽ là kết cục của mày.

Mùa đông năm nay, thật sự rất lạnh... rất lạnh, lạnh đến ngay cả nước mắt cũng đều muốn đông lại. Cô ôm chặt lấy thân thể của chính mình, đem bản thân thu lại như một quả bóng, dường như nếu làm như thế thì cơ thể có thể ấm áp hơn rất nhiều.

Trong nhà, Phong Kính sau khi tắm rửa xong thì nhìn thấy chiếc bàn trống không, hần khẽ cụp lông mi. Bàn Chải đến bên chân hần rên to, cuối cùng cũng cụp đầu chạy đến cạnh cửa ra vào không ngừng cào cào vào góc cửa.

Ngoài nhà, Tô Mộc Vũ nhếch khẽ khoe miệng, cúi đầu bật cười.

Cửa lại một lần nữa mở ra là đã hai giờ sau, Phong Kính mở cửa nhìn thấy Tô Mộc Vũ ngồi trước cửa ôm chặt lấy cả người thì trái tim của hần đều đau đớn.

Hần mạnh mẽ tiến lên kéo lấy cánh tay Tô Mộc Vũ, găm nhẹ: “Cô không biết gõ cửa sao? Hoặc là lên nhà Tiền Phong trên lầu, cô ngủ sao? Thật rất muốn chết có phải hay không?” Hần cảm thấy trên người cô không chút độ ấm, chỉ sợ tăng đá lạnh cứng ngoài đường so với cô bây giờ còn ấm hơn.

Toàn thân Tô Mộc Vũ đều đang run rẩy, môi mấp máy không nổi, lông mi khẽ chớp cũng bị những khối băng li ti bám vào. Cô gian nan ngẩng đầu, khẽ cười một chút, một câu cũng nói không được đầy đủ: “Tôi... không nhúc nhích... được...”. Cô cười, lại làm cho người ta hết sức đau lòng, đau đến xoắn lại.

Một khắc này, hần căn bản không biết nên hình dung người phụ nữ này như thế nào. Cô cùng với những người phụ nữ hần từng gặp trước kia, khác hoàn toàn.

Phong Kính cắn răng, một tay lấy ôm lấy cơ thể lạnh như khối băng đi nhanh vào phòng tắm, ném cả người cô vào trong bồn tắm, mở nước ấm, ngâm cô trong đó.

Tô Mộc Vũ uống một ngụm nước, thiếu chút nữa thì ngạt thở. Hần nhanh chóng cởi hết giày cùng quần áo của cô, lúc này mới phát hiện chân cô lạnh đến muốn đông cứng còn vừa đỏ vừa sưng lên, toàn bộ chân đều sưng to, nhìn thấy mà phải giật mình

Phong Kính nắm lấy cẳng chân cô, chỉ thấy vật trong lòng bàn tay mình lại lạnh như băng.

Vòi nước mở tối đa, Phong Kính giơ vòi hoa sen dội nước ấm vào người cô, dùng nước ấm xua tan đi cái lạnh trên thân thể cô. Sau đó, hần ôm cô đặt trên giường.

Cả người Tô Mộc Vũ dần nóng lên, bắt đầu phát sốt, hai má đỏ bừng, khẽ run. Toàn thân cô đều run rẩy như một chú chuột con đang hoảng sợ trong lồng.

Phong Kính khẽ nguyên rửa một tiếng “Chết tiệt!”, vội xoay người đi thuốc, lại bị một cánh tay run rẩy giữ chặt.

Khối băng trên lông mi của cô bị độ ấm hòa tan thành những giọt nước mắt, Tô Mộc Vũ cười yếu ớt, giơ tay lên, vuốt ve hai má tuần dật của hần.

“Biết không? Tôi chỉ hi vọng... sau khi rời xa anh... tôi vẫn có thể tồn tại...”

Phong Kính không cách nào hình dung được cảm giác của mình lúc này, giống như một tảng đá dùng hết sức ném mạnh vào cõi lòng mình, để lòng hần dao động mãnh liệt, không cánh nào bình tĩnh được. Hần đánh giá thấp cô, lại một lần nữa đánh giá thấp cô.

“Câm miệng!” Hần cơ hồ là theo hàm răng nghiêng ra hai chữ này, dùng sức bịt miệng cô lại “Cô đang uy hiếp tôi?”

Cô rốt cuộc muốn như thế nào? Biến chính mình thành cái dạng này, là muốn như thế nào?

Hần bực bội, giờ này khắc này trong lòng hần bực bội đến rối tinh rối mù.

Hần dùng lực đem người phụ nữ ngu xuẩn này ôm vào trong lòng, ôm chặt đến sít sao, giống như là muốn đem cô tiến khảm vào trong máu thịt của mình.

68. Chương 68: Suối Nước Nóng

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Hôm sau, lúc Tô Mộc Vũ tỉnh lại, Phong Kính đã không còn ở bên cạnh. Cô đỡ trán đi ra ngoài phòng ngủ liền nhìn thấy trên bàn đặt một hộp giữ ấm.

Mở ra, là một tô cháo nóng hổi, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy tô cháo kia, cầm muống múc đưa vào miệng, rõ ràng không có hương vị của cháo nhưng lại ngọt ngào đến lạ thường.

Khóa học sắp được nghỉ đông, Tô Mộc Vũ có rất nhiều thời gian rảnh. Trừ việc đến phòng trưng bày làm thêm, mua sắm trong siêu thị, thời gian còn lại dường như cô đều ở nhà đọc sách, thử chế tác một vài món đồ gốm. Trong khoảng thời gian này cô nhìn thấy nhiều điều, cũng học được rất nhiều, tựa hồ vách tường ngăn cản trước kia đã bị đánh sập, cô muốn đem vô số ý niệm trong đầu hóa thành thực tế.

Tiền Phong hình như lại có bạn gái mới, gần đây cũng không đến tìm cô trên ghẹo khiến Bàn Chải cứ buồn bã cụp đầu nhìn ra cửa, khẽ rên vài tiếng ư ử.

Lúc Phong Kính trở về, Tô Mộc Vũ lấy hết dũng khí đem tác phẩm đầu tay của mình đặt trước mặt hắn.

Hai má cô đỏ bừng, lòng bàn tay đầy mồ hôi, giống như học sinh đang hồi hộp chờ đợi thầy giáo phát kết quả kiểm tra. Cô chờ đợi Phong Kính đánh giá, chỉ cần hắn có thể nói ra hai chữ “Tạm được”, đó đã là lời tán thưởng lớn nhất với cô.

Đây là một chiếc bình gốm tròn trịa, thân bình có bốn màu đan chéo nhau, xanh thẫm, xanh da trời, xanh nhạt cùng trắng thuần, đầu bình và chân bình giống nhau, nếu như nhìn kỹ có thể thấy được những màu xanh này hòa lẫn vào nhau, chúng giống như màu trời xanh ngát nhìn xuống dòng sông Venice xanh thẫm. Cô dùng những khối màu đan xen liên tục để thể hiện đầy lòng mộc mạc nhưng đầy nhiệt tâm của mình. Mà trên bình, lại ngẫu nhiên xuất hiện vài dấu vân tay, lại giống như từng làn gợn nước trên dòng sông Venice nhộn nhạo.

Đó là nơi mà cô đã đánh mất trái tim của mình, là nơi chất chứa tưởng niệm chôn giấu sâu nhất nơi đáy lòng cô.

Thế nhưng, Phong Kính chỉ vội vàng nhìn lướt qua, ánh mắt hơi hơi híp lại một chút, một chữ cũng không nói đã đứng lên đi qua Tô Mộc Vũ.

Một khắc này, Tô Mộc Vũ không cách nào hình dung được nỗi thất vọng trong lòng mình, nó giống như đem tâm mình đã che giấu sâu nhất bày ra giữa thanh thiên bạch nhật, lại bị người khác không thêm để mắt liếc nhìn dù chỉ một cái. Cô cười khổ một cái: Quả nhiên, cô vẫn là quá ngu ngốc, một vật như vậy sao có thể đặt vào mắt của hắn.

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng nâng chiếc bình lên, đặt nơi góc sáng sủa nhất ở ban công.

Cô không nhìn thấy được, Phong Kính sau khi tắm xong, mở cửa ban công, híp lại mắt, ước chừng hắn nhìn hơn năm phút. Trong đôi mắt tối đen, hiện lên một tia sáng sắc bén.

Tô Mộc Tình lại một lần nữa nhìn thấy Tần Nghị Hằng cả người nồng mũi rượi về nhà, lông mày cô ta dựng thẳng lên. Cô hít thở, lại vẫn có thể ngửi được mùi nước hoa của đàn bà.

Hắn có ý gì? Bọn họ mới kết hôn được nửa tháng, hắn lại ra ngoài tìm người phụ nữ khác?

Tô Mộc Tình tức giận đến nổi trợn lồi đĩnh, mở miệng mắng to: “Tần Nghị Hằng, làm sao anh có thể như vậy? Chúng ta mới kết hôn được nửa tháng!” Lấy lý do mình mang thai, lúc này cô ta không còn là người dịu dàng đáng yêu trước kia nữa, thay vào đó là tính khí nóng nảy cáu kỉnh.

Bà Tần vừa nghe đã thấy không vui: “Tô Mộc Tình, làm sao cô có thể ăn nói với chồng mình như vậy hả? Con trai tôi cả ngày làm việc mệt mỏi bên ngoài, đây là thái độ của một người làm vợ phải có sao? Chị cô gả cho nhà họ Tần năm năm chưa bao giờ dám lớn tiếng như vậy!”

Ánh mắt Tô Mộc Tình chéch lên, cười lạnh: “Đúng nha, đó là vì cô ta ngu xuẩn, con cũng không phải là kẻ ngu ngốc! Đừng nghĩ đặt chuyện đó trên đầu con!”

Đại chiến mẹ chồng nàng dâu lại nổ ra.

Tần Nghị Hằng phiền chán một cước đá bay ghế dựa, giận dữ hét: “Đủ rồi!”. Nói xong, hắn lập tức cầm lấy áo khoác đẩy cửa đi ra ngoài.

Tần Nghị Hằng vẫn nghe âm thanh chửi nhau trong nhà, quả thực hận không thể giết người. Hiện tại bên trong kia có chút gì được gọi là nhà sao? Có điểm nào giống gia đình? Cứ bước vào cửa là nghe cãi nhau không ngày nào được an tĩnh. Căn nhà ảm áp thoải mái lấy trước kia của hắn, không có, một chút cũng không có!

Tần Nghị Hằng nhấn chân ga hướng đến quán bar. Hắn ôm một cô gái, một chai lại một chai rượu nốc vào miệng.

Hắn nhìn người phụ nữ trong lòng, khuôn mặt càng ngày càng mơ hồ, mơ hồ giống như biến thành một người khác.

Hắn dường như thật cẩn thận, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ấy, khẽ gọi: “Tiểu Vũ?”

Người phụ nữ trong lòng cười ngọt ngào, Tần Nghị Hằng lập tức ôm cô ta đặt trên ghế salon, hôn lấy.

Tô Mộc Vũ đứng ngoài phòng triển lãm, mỉm cười chào đón khách đến mua hàng. Từ khi giới nghệ thuật trong nước dần phát triển, độ chú ý đối với đồ gốm nghệ thuật càng ngày càng cao, càng ngày càng nhiều người chọn mua đồ gốm quý giá về trưng bày.

Tiến vị khách đầu tiên rời đi, cô đột nhiên cảm thấy sau lưng có người đang nhìn mình. Cô kinh ngạc quay đầu lại, cũng không có thấy cái gì kỳ quái.

Tô Mộc Vũ lắc đầu, đi vào. Cô không nhìn thấy được, trong ngõ hẻm nhỏ đối diện, một thân ảnh dần dần xuất hiện... là Tần Nghị Hằng.

Tần Nghị Hằng đứng trong góc nhỏ, cũng không biết vì sao hắn phải đứng ở nơi đó, trầm nghĩ, trầm nghĩ cứ như vậy nhìn Tô Mộc Vũ, dường như chỉ cần thấy cô, hắn có thể nhớ tới gia đình ảm áp trước kia.

Tần Nghị Hằng cười khổ che mặt: May thật là một thằng hỗn đản nhu nhược, chỉ có thể liên tiếp tìm kiếm những người đàn bà giống với cô để tìm một chút an ủi, thế nhưng người phụ nữ đó, cái người bị chính hắn vứt bỏ, lại tìm không trở lại...

Hôm nay phòng triển lãm nhập vào một số tác phẩm mới, Tô Mộc Vũ tham lam quan sát đồ gốm tinh mỹ, quan sát từng cái từng cái. Trong đó có một chiếc, không ngờ lại là tác phẩm của Ran Marsh.

Cô chưa từng nhìn thấy được tác phẩm nào của Ran Marsh nhưng tác phẩm ông ấy luôn chứa đựng một hơi thở mạnh, kết hợp giữa hiện đại cùng cổ điển, kích thích thật sâu giác quan con người. Ông ấy không so đo tính toán những chuyện nhỏ nhặt mà lại có dũng khí lớn mật, giống như những đám mây bay về phía chân trời, tùy ý đuổi thân mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông ấy được người đời tán thưởng là một trong những nghệ nhân Tam Kiếm Khách trong giới gốm sứ hiện đại.

“Vị tiểu thư này, có thể giới thiệu một chút về tác phẩm này giúp tôi không?” Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Tô Mộc Vũ còn đang mê muội trong vẻ đẹp của tác phẩm, cơ hồ là theo bản năng trả lời: “Đây là tác phẩm bình gốm, thân bình được phác họa khá chi tiết câu chuyện xưa về lời cầu xin của nhân loại gửi đến Thượng Đế, xin người cử thiên sứ xuống trần đánh bại Lucifer”

“A? Cái này cũng rất bình thường không phải sao?” Thanh âm nọ lại tiếp tục nói.

“Không” Tô Mộc Vũ cười nhẹ, trong đôi mắt đã tràn ngập ánh sáng chói lọi “Hoàn toàn khác biệt. Mời ngài xem cái này, đây là vết cắt giữ một nửa hình vẽ, nó như tạo ra một hình cung giúp nét vẽ bay bổng hơn, người sáng tác lợi dụng đường cắt biến dạng, tạo nên hình ảnh mũi tên trong tay Thượng Đế như đang hướng về chính trái tim mình. Người sáng tác lại thể hiện sự trào phúng: Không ai cứu được mình, không bằng tự cứu lấy chính mình”

Lúc nói xong, Tô Mộc Vũ mới phát giác chính mình quá kích động, vội ngừng đầu xin lỗi, lại nhìn thấy một người đàn ông nước ngoài, vóc dáng rất cao, có lẽ đến một mét chín, ánh mắt màu xanh biếc, thân hình vô cùng dễ nhìn.

Giữa mùa đông băng giá, thân hình này lại như ánh mặt trời chiếu rọi ấm áp, quả thực sáng như lửa, khiến không ít cô gái đi ngang qua phải vô tình dừng bước lại, ánh mắt đặt trên người vị nước ngoài dễ nhìn này.

“Xin hỏi, ngài muốn mua thứ gì sao?” Tô Mộc Vũ vội phản ứng.

Hắn có mái tóc vàng, cười khê một chút, nháy nháy mi mắt khiến cho người ta mặt đỏ tim đập: “Cô bé Trung Quốc, vừa rồi em nói rất tốt, tôi nhìn ra được em rất yêu thích gốm sứ, em là nghệ nhân sao? Tôi tin rằng người có một đôi mắt sáng ngời như em nhất định sẽ tạo ra rất nhiều tác phẩm có linh tính”

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, cười khổ một cái, nói: “Thật xin lỗi, tôi rất kém, nếu ngài muốn mua những tác phẩm giống như thế, tôi có thể giúp ngài giới thiệu vài thứ”

Trên mặt hắn lộ ra biểu tình đáng tiếc, há to miệng nói: “A! Tôi trễ giờ rồi! Hi vọng chúng ta lần sau còn có cơ hội gặp mặt. Bye cô gái Trung Quốc đáng yêu”

Trước lúc đi, hắn còn trộm hôn lên gương mặt Tô Mộc Vũ một cái.

Tô Mộc Vũ đỏ khốc đỏ cười nhìn mái tóc vàng đang vội vàng chạy giữa phố đông người, thân ảnh nhanh chóng biến mất nơi góc đường.

Mỗi ngày nhìn thấy đủ loại khách, Tô Mộc Vũ rất nhanh ném hình ảnh người này ra sau đầu.

Cuối tuần, Tiền Phong như phát điên một mực kéo Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ đi tắm suối nước nóng.

Trời mưa đông rất lạnh, suối nước nóng liền trở thành một sức hấp dẫn lớn. Tô Mộc Vũ vốn muốn đọc sách lại bị Tiền Phong nói tới nói lui, đọc sách cũng không yên đành chuẩn bị vài thứ rồi lên xe.

Đến suối nước nóng, thế nhưng lại thấy Phương Thiệu Hoa cùng Vệ Nhu Y cũng vừa tới.

Trong nháy mắt Tô Mộc Vũ nhìn thấy Vệ Nhu Y, cô đã muốn lùi bước. Có lẽ phía sau cô chính là Phong Kính, điều đó đã khiến cô không còn lối thoát.

Cô sợ Vệ Nhu Y, giống như một loại hàng giả sợ nhìn thấy hàng chính hãng, lòng cô lòng tràn đầy e ngại. Cô biết, một khi Vệ Nhu Y ở nơi nào đó, nơi đó ngay lập tức không tồn tại vị trí ỉn.

Tiền Phong dường như nhận thấy mình làm một chuyện rất điên rồ, vì hắn có rủ Phương Thiệu Hoa đi chung, không ngờ Thiệu Hoa lại đưa Vệ Nhu Y đến cùng.

“Bé con” Tiền Phong vỗ nhẹ bả vai Tô Mộc Vũ, trao cho cô một ánh mắt biết lỗi.

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười, lắc đầu. Cô biết, không phải lỗi của Tiền Phong.

Vậy, là lỗi của ai đây? Nếu phải cố gắng vạch trần lỗi sai, thì tất cả cũng là do chính cô. Sự tồn tại của cô, vốn là một sai lầm.

Thân thể Vệ Nhu Y vẫn rất yếu, luôn luôn ho khan, khuôn mặt trắng như tuyết, cô ấy nhẹ nhàng cười: “Kính, mọi người đến rồi”

Cô ấy khê nhìn sang bên cạnh Phong Kính một chút, cười hòa nhã với Tô Mộc Vũ một cái: “Mộc Vũ, xin chào”. Thái độ như vậy, ngược lại khiến cho Tô Mộc Vũ có chút khó nói nên lời.

Tô Mộc Vũ ngại ngần đáp: “Vệ tiểu thư, xin chào”

Vệ Nhu Y đi tới, thân mật nói: “Trước kia chúng ta đã nói rồi mà, gọi tôi là Nhu Y không phải sẽ tốt hơn sao?”

Tô Mộc Vũ cơ hồ đồng thời nhìn về phía Phong Kính, quả nhiên, Phong Kính hơi nheo mắt lại hiện lên sự kinh ngạc. Hắn cũng không biết, Tô Mộc Vũ đã từng gặp Vệ Nhu Y.

Tô Mộc Vũ theo bản năng muốn giải thích, cũng không phải do cô chủ động tìm Vệ Nhu Y, cô biết, Phong Kính không thích người tự tung tự tác, mà Vệ Nhu Y đứng lúc lại là mức giới hạn của hắn.

Nhưng là không chờ cô giải thích, Phong Kính đã nắm lấy bả vai gầy yếu của Vệ Nhu Y, kéo áo choàng lên kín cổ cho cô ấy, trong mắt mang theo sự trách cứ: “Không phải đã nói với em ra ngoài phải mặc cho kín rồi sao? Trời lạnh như thế, làm sao em chịu nổi?”

Vệ Nhu Y cười nói: “Thiệu Hoa nói các anh đi suối nước nóng chơi, em rãnh rồi cũng chán nên muốn đi theo. Anh không trách em là quá tốt rồi”

Mà phía sau, Tô Mộc Vũ nhìn hình ảnh ấm áp đến chói mắt kia, há miệng thở dốc, toàn bộ lời nói cuối cùng hóa thành một nụ cười khổ.

Cô ngực, gắt gao nuốt xuống sự chua xót đau đớn không biết đang trào ra từ đâu.

Tiền Phong ở sau lưng cô, đưa tay lên đặt trên vai Tô Mộc Vũ, chớp chớp đôi mắt đào hoa, cợt nhả nói: “Người đẹp, bồi anh đến suối tắm đi. Thân thể ngọc ngà của anh đều vì em là gìn giữ bao nhiêu năm nay”

Tô Mộc Vũ cười cười, cùng hắn đi vào trong.

Nơi này một phòng dành cho hai người, vì thế năm người cùng chia phòng là cả một vấn đề. Cuối cùng đành phải Phong Kính ở cùng với Tiền Phong, Phương Thiệu Hoa ở một mình.

Về phần Vệ Nhu Y cùng Tô Mộc Vũ, Vệ Nhu Y chủ động nói: “Em với Mộc Vũ một phòng đi, con gái tụi em cũng có thể nói chuyện tâm sự. Mộc Vũ, được không?”

Tô Mộc Vũ còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể gật đầu.

Suối nước nóng phân chia hai khu nam nữ riêng biệt, ở giữa là một vách ngăn. Tô Mộc Vũ quấn khăn tắm ngâm mình trong nước lại có chút không yên lòng, cô thậm chí còn không biết cô phải ở chung với Vệ Nhu Y như thế nào.

Cách đó không xa, Vệ Nhu Y mỉm cười, nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai: “Mộc Vũ, tính ra, đây mới chỉ là lần thứ hai chung ta ở riêng. Tôi cho cô xem cái này”. Cô ấy nhẹ giọng nói.

Vén nhẹ chiếc khăn để một bả vai xinh đẹp, bên trong lại là một vết sẹo dữ tợn do bỏng. Vết sẹo dự tợn đó mang ra so sánh với gương mặt xinh đẹp của cô ấy cũng đủ khiến Tô Mộc Vũ ngừng thở.

Cô mở to hai mắt nhìn... Đây là do chuyện gì?

Vệ Nhu Y cũng không có kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ mặt của cô, chỉ cười nhạt, nụ cười kia thậm chí có một chút thỏa mãn, dường như vết sẹo dữ tợn này là niềm tự hào của cả đời cô ấy.

“Đã một lần tôi nói chuyện với cô, hôm nay, tôi sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện khác, chỉ mong cô không thấy phiền”

“Năm mười hai tuổi, tôi gặp Kính. Tôi là trẻ mồ côi, năm đó cha mẹ tôi qua đời để lại cho tôi một số tiền lớn cùng một ngôi biệt thự to đến dọa người. Ông nội là người giám hộ của tôi và cũng năm đó, tôi gặp Kính tại biệt thự Phong gia bên cạnh. Ngoài ra còn có Thiệu Hoa và cả Tiền Phong”

“Tôi chỉ biết cha mẹ tôi chết như thế nào nhưng tôi không thể biết được mặt khác của nguyên nhân. Khụ khụ... Hôm đó, mừng thọ lão gia nhà họ Phong, tôi cũng được mời, vĩnh viễn tôi cũng không bao giờ quên được ngày hôm đó”

“Lúc đó, chỉ cần bất cứ ai nhìn thấy cũng khó mà quên được, nó quả thật là cái bóng ma của từng người”

Mẹ Phong Kính tự thiêu bên trong căn phòng tắm tối đến bức bà ấy phát điên, lửa lớn đến nỗi có thể khiến cho người ta nghĩ rằng căn nhà to này sẽ bị thiêu rụi.

Phong Kính mười sáu tuổi liều mạng xông vào đám cháy, hắn muốn cứu mẹ của mình, nhưng khi đó Lý Vân đã hoàn toàn phát điên, bà ấy bắt lấy con của mình, cười to. Bà ấy nói: “Con trai, mẹ không nên mang con

đưa đến thế giới này, nơi này đều là ác ma. Con xem, hắc, ả ta, còn có hắc, bọn hắc đều là quỷ dữ. Con cùng mẹ rời khỏi đây thôi, rời khỏi cái nơi dơ bẩn này!”

Tiếng thét chói tai của bà ấy xuyên qua ngọn lửa vọng đến tai từng người. Lý Vân gắt gao giữ lấy Phong Kính, muốn chết cùng hắc, không có bất cứ người nào dám xông vào cứu hắc, bất luận là cha của hắc Phong Triệu hay là người gọi là ông nội kia.

Chỉ có Vệ Nhu Y mới mười lăm tuổi năm ấy đẩy mọi người ra, chạy vào. Cô ấy gọi một tiếng mẹ, Lý Vân điên rồi, bà ấy điên đến nỗi bị tiếng gọi mẹ này mê hoặc, khê buông Phong Kính sắp ngạt thở ra, gắt gao giữ chặt Vệ Nhu Y.

“Lửa, thật sự rất lớn, cô có biết cảm giác này không? Toàn thân đều phát cháy, toàn thân đều đau, đau đến muốn chết, nhưng tôi không hối hận, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa từng hối hận” Thanh âm của Vệ Nhu Y rất nhẹ, từng chữ từng chữ tấn công vào màng nhĩ Tô Mộc Vũ, khiến cô thật lâu cũng không thể nói ra một chữ.

Vệ Nhu Y lúc ấy thật sự nghĩ rằng mình sẽ chết, là Phong Khải cầm súng bắn chết Lý Vân, cuối cùng mới cứu được cô ấy một mạng.

Lúc Vệ Nhu Y được đưa vào bệnh viện đã trong tình trạng nguy kịch, trận đại hỏa đó khiến nửa người cô bị bỏng, phổi bị thiếu oxy nặng, coi như cứu được cũng mang bệnh suyễn trên người cùng với một khối thân thể cả đời đều không thể khỏe mạnh.

Vết sẹo kia, là bằng chứng xác thực chứng minh sự tồn tại của trận hỏa hoạn năm đó, và đó cũng là bằng chứng chứng minh Phong Kính nợ cô ấy một mạng.

“Tôi yêu anh ấy, từ năm mười hai tuổi tôi đã yêu anh ấy. Tôi yêu anh ấy suốt mười bốn năm, yêu đến vì anh ấy tôi có thể chết một lần. Mộc Vũ, cô nói xem, trừ bỏ yêu thương anh ấy, tôi còn con đường nào khác để đi sao?” Vệ Nhu Y nhẹ nhàng nói.

Trong nháy mắt, ánh mắt của cô ấy như đao, hung hăng đâm thủng đôi mắt Tô Mộc Vũ, khiến cô choáng váng.

Trong một khắc này, hai chân cô đứng không vững, ngã ngồi trong suối.

Cô không phải không thừa nhận, cô bị đánh một đòn rất mạnh.

Trong lời nói nhẹ nhàng lại lạnh đậm của Vệ Nhu Y, trái tim của cô không ngừng bị chà xát, đại não dường như bị thứ gì đó phá vỡ.

Vệ Nhu Y rất thông minh, chỉ dùng lời nói để nói cho cô biết: Trước sự tồn tại của Vệ Nhu Y, Tô Mộc Vũ nhỏ bé vô cùng, nhỏ đến vốn dĩ không đáng được nhắc tới.

Nếu như không có Vệ Nhu Y trước kia, sẽ không có Phong Kính bây giờ! Giữa bọn họ có sự ràng buộc quấn quanh lấy sinh mệnh lẫn nhau. Cô ấy chưa từng dùng một câu cảnh cáo, chỉ với một sự thật đã nói với Tô Mộc Vũ: Cô nhất định phải thua!

Ai có thể đánh bại ai?

Tô Mộc Vũ không biết mình đi khỏi suối nước nóng như thế nào, chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, giống như có gì đó lấp đầy mà cũng giống như không có một thứ gì, dưới chân nhẹ bẫng mà mỗi bước đi lại như bước trên những tầng mây.

Nếu lúc này có một chiếc gương, cô liền có thể thấy được vẻ mặt nhợt nhạt của chính mình.

Đột nhiên, cô nghe thấy phía sau có một tiếng kêu sợ hãi cùng với tiếng nước “Phù phù!”

Cô nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy chân Vệ Nhu Y trượt, cả người lao vào suối. Suối được phân ra hai nơi sâu và cạn. Vệ Nhu Y vô lực giãy dụa trong khu nước sâu.

Tô Mộc Vũ dường như không nghĩ nhiều đã lao đến thành suối vươn tay cứu Vệ Nhu Y, nhưng thành ao quá trơn, tay chưa kịp vươn ra thì cả người đã lao xuống. Một ngụm nước trào vào trong miệng khiến cô mở mắt không ra.

Bên cạnh, một tiếng thét chói tai của con gái vang lên, ngay sau đó là vài thanh âm nhảy xuống nước.

Tô Mộc Vũ cảm giác có người kéo mình lại, lại bị đưa vào tay một người khác.

Được Tiền Phong đưa lên bờ, Tô Mộc Vũ ho khan dồn dập, đem toàn bộ nước trong phổi tống ra ngoài, cả người chật vật không chịu nổi.

“Em không sao chứ?” Tiền Phong lo lắng vỗ lưng cô.

Tô Mộc Vũ lắc đầu, cô mở mắt ra, nhìn thấy cả người Phong Kính ướt đẫm đang ẵm Vệ Nhu Y lên khỏi mặt nước. Nhanh chóng có cứu hộ đến cấp cứu cho cô ấy.

Phương Thiệu Hoa trừng mắt nhìn Tô Mộc Vũ, nghiêng rằng: “Tô Mộc Vũ, cô làm cái gì vậy hả?”

“Không liên quan... Khụ khụ, Mộc Vũ, chỉ là em không cẩn thận...” Vệ Nhu Y ho khan, nói trong đứt quãng.

Phương Thiệu Hoa giận sôi người: “Nhu Y, em đừng giả thích cho cô ta. Cô ta vốn biết thân thể em không tốt lại đẩy em xuống suối nước nóng, chính là thật tâm muốn em chết đi!”

Phong Kính gầm nhẹ một tiếng: “Thiệu Hoa, cậu bình tĩnh một chút đi!”

Phương Thiệu Hoa chuyển tầm mắt, cười lạnh nhìn Phong Kính nói: “Tôi không hiểu, một thứ đồ chơi mua về sao lại cứ mang theo bên người vậy? Vốn biết là thứ Phong thiếu gia mua về, thế nhưng người không biết lại cứ tưởng là Phong thiếu phu nhân đấy. Ha ha... Tô tiểu thư, tôi cũng thật khâm phục cô, đã làm giao dịch mua bán rồi mà vẫn có giá trị mang ra trưng bày!”

Sắc mặt Tô Mộc Vũ trắng bệch. Lời nói ác độc như vậy, hung hăng đâm vào lòng cô.

Còn bên cạnh, nhân viên cứu hộ xấu hổ đến không biết nên đi hay ở.

Tiền Phong cười rộ lên, đi đến trước mặt Phương Thiệu Hoa: “Tôi cũng không hiểu, cậu đang đứng ra bên vực cho kẻ yếu sao? Coi như là cậu thấy chuyện bất bình liền muốn tương trợ. Vậy Vệ Nhu Y, cô ta có chút gì quan hệ với Phương Thiệu Hoa cậu sao?”

Phương Thiệu Hoa giấu cợt một tiếng: “Đúng vậy, cũng không có quan hệ gì đến tôi, vậy cái vị Tô tiểu thư này, có quan hệ gì với Tiền thiếu cậu sao?”

Thuốc nổ nhanh chóng được châm ngòi, hai người đàn ông cơ hồ muốn lao vào nhau.

“Đủ rồi, là tôi sai, thật xin lỗi, tôi đi trước” Tô Mộc Vũ thản nhiên cười một chút, nắm chắc khăn tắm che lấy cơ thể mình, dưới chân trơn đến muốn ngã, cô chậm rãi quay đầu rời đi.

Phong Kính vươn tay giữ lấy cô nhưng một khắc này, Vệ Nhu Y đột nhiên bắt lấy tay hắn, đôi mắt cô ấy như hai viên kim cương nhìn xoáy vào hắn, bên trong mang theo chất lỏng của nước, dường như đang chất vẩn ước định trước kia của hắn.

Tiền Phong cắn răng, hung hăng nguyên rửa một câu “Shit!”. Bỏ lại sau lưng mọi thứ đuổi theo Tô Mộc Vũ.

Phong Kính dùng sức nhắm chặt mắt, liếc về phía Phương Thiệu Hoa, một cước đá bay thùng nước bên cạnh “Phương Thiệu Hoa, tôi đã từng nói với cậu, đánh chó phải nhìn mặt chủ, đừng để tôi phải nói lần thứ ba”

Đưa Vệ Nhu Y về khu điều dưỡng, cô ấy nằm trên giường, nhẹ nhàng cười một chút.

“Thiệu Hoa, hôm nay em có phải rất khó coi hay không?” Khó coi đến, mất đi toàn bộ kiêu ngạo từ trước đến giờ, khó coi đến nhìn thấy Tô Mộc Vũ, cô liền nhịn không được mà ghen tị, nhịn không được mà nói ra những lời kia để trả thù, khó coi đến, thậm chí trở nên xấu xí.

Phương Thiệu Hoa tiến lên, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, trong mắt tràn ngập không đành lòng: “Không, em không hề khó coi, em vĩnh viễn là một Vệ Nhu Y xinh đẹp nhất trần gian”

Vệ Nhu Y chậm rãi nhắm mắt lại, nằm trong lồng ngực của hắn, nước mắt, một giọt lại một giọt rơi xuống.

69. Chương 69: Chọn Một

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ này, bởi vì như các bạn đã biết, ở miền Trung mưa bão ngập lụt mất điện nhiều này, và một điều quan trọng là hang ổ của Dực ở miền Trung bởi vì bão vào, mưa lũ diễn ra ở khắp nơi nên nhà Dực cũng bị dính đạn, và bị lũ “cuốn” vài thứ quan trọng không thể để người khác nhìn thấy, lo lắng nhiều ngày cộng với thời tiết ảm đạm thêm vào đó là mất điện hôm nay mới có lại, thế nên chốt lại một câu là hôm nay Dực mới post truyện được

Vô cùng biết ơn các bạn vì đã bỏ chút thời gian đọc vài dòng kể khổ của Dực

Tác phẩm của Ran Mash nói: Không ai cứu được mình, không bằng tự cứu lấy chính mình. Cho nên, tự mình gieo quả đắng, chỉ có thể chính mình chịu đựng.

Tô Mộc Vũ, may không có tư cách khóc, bởi vì con đường này là do chính may chọn. Cho dù cuối cùng là ngã chết thì may cũng phải tự mình gánh lấy.

Giống như Phương Thiệu Hoa đã nói, không có lý gì may đã bán rồi mà còn treo giá.

Tô Mộc Vũ thản nhiên cười, kéo chặt chiếc áo trên người mình, vác thân mình ướt đầm xuống núi. Đi quá nhanh, lau khô người cô cũng chưa kịp làm.

Dáng vẻ chật vật như vậy khiến người qua đường không khỏi ghé mắt nhìn.

Quả nhiên, hắn không có đuổi theo. Nơi có Vệ Nhu Y, cô thì được coi là cái gì?

Coi như cô từng làm chuyện ngu ngốc đỡ dùm hắn một viên đạn thì như thế nào? Tính từ mười một năm trước, kết quả đã sớm hình thành, nhất định, một góc cơ hội cô đều không có, vốn đã thua triệt để rồi.

Tô Mộc Vũ dừng bước lại, ngửa đầu nhìn bầu trời nặng trĩu. Cô muốn cười, trong mắt lại trào ra chua xót. Cô tựa lưng vào một gốc cây khô, khom người, gắt gao ôm chặt lấy cơ thể mình.

Đột nhiên, một chiếc xe màu đen trắng “Sát!” Một tiếng trước mặt cô, Tô Mộc Vũ cơ hồ không kịp phản ứng, hai người đàn ông áo đen đeo kính râm dùng khăn tay bịt kín miệng cô.

“A a...” Tô Mộc Vũ hoảng loạn, hai chân dùng sức đá hai người kia, giãy dụa, trong đầu nháy mắt thoáng qua vô số hình ảnh.

Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ? Ai tới cứu cô? Phong Kính! Phong Kính!

Đạo Ba Nam bị đá một cước, tức giận, hắn dùng tay chặt ngay gáy cô. Tô Mộc Vũ hôn mê bất tỉnh.

Hai người đàn ông áo đen nhanh chóng kéo thân thể vô lực xụi lơ của Tô Mộc Vũ nhét vào xe, nhanh chóng lái đi, không lưu lại một chút dấu vết.

Cả quá trình không đầy ba mươi giây, đến lúc Tiền Phong đuổi đến nơi đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tiền Phong một cước đá vào gốc cây, mắt bình tĩnh nói: “Chết tiệt! Bé con đó chạy đi đâu vậy?”

Di động không mang theo, áo khoác cũng không mặc, trên người một cái tiền lẻ cũng không có. Hắn nóng nảy đánh tay lái đi tìm.

Một ly nước đá hắt trên mặt, cả người Tô Mộc Vũ giật mình, lông mi run rẩy, tỉnh táo lại.

“Tỉnh?” Thanh âm nhẹ nhàng nhưng đầy giễu cợt vang lên bên tai cô.

Tô Mộc Vũ mở choàng mắt, đối diện xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp mà nham hiểm. Phong Nghi mặc một bộ áo khoác đỏ tươi ẩn nấp dưới ánh sáng lập lờ, khuôn mặt như cặn máu, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh, lại giống như rắn độc nơi tối tăm.

Bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm, Tô Mộc Vũ thở hốc vì kinh ngạc, lui về sau, lại phát hiện hai tay mình bị trói chặt, không thể cử động.

“Anh muốn làm gì?” Tô Mộc Vũ cực lực cố giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng thì hết hoảng thật sự.

Một khắc cuối cùng trước khi ngất xỉu, cô vốn dĩ vẫn còn suy nghĩ. Cô là một người phụ nữ từng ly hôn, không tiền không thế, người nào lại có thể phí công tốn sức đi bắt cóc mình như vậy? Cô không nghĩ tới hóa ra lại chính là Phong Nghi, hơn nữa ánh mắt của hắn khiến cô gần không được sự khủng hoảng.

Cô bối rối nhìn quanh căn phòng đầy âm u trước mắt, giống một cái lô cốt, chỉ có một lối ra duy nhất lại bị khóa cẩn thận, có lẽ đằng sau cánh cửa còn có người canh gác, làm sao bây giờ? Bọn Phong Kính biết cô mất tích không? Cô làm sao để chạy trốn?

Bỗng nhiên, hai ngón tay dùng sức bóp chặt cằm cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào hai mắt hắn.

Lực quá mạnh khiến Tô Mộc Vũ phát ra tiếng.

“Định chạy trốn?” Thanh âm của Phong Nghi nhẹ nhàng vang lên, giống như lưỡi rắn la liếm trên mặt của cô “Biết không? Tôi ghét nhất kẻ nào trước mặt tôi nghĩ đến người khác. Muốn ai? Phong Kính? Làm sao bây giờ, loại cảm giác này khiến cho tôi... ôi chao... Cô nói tôi nên trừng phạt cô như thế nào đây?”

“Anh muốn tôi làm gì? Tôi đối với anh mà nói, không có bất kỳ lợi ích nào” Tô Mộc Vũ ngược mắt lên, can đảm nhìn thẳng vào mắt hắn. Hai tay bị trói chặt sau lưng, gắt gao nắm chặt lòng bàn tay. Mạng là của chính mình, bình tĩnh, tiếp tục bình tĩnh!

Phong Nghi cười rộ lên, hắn kế thừa tướng mạo của người mẹ mình tinh diện ảnh, khi cười rộ lên rất xinh đẹp, lại mười phần âm tàn: “Lần trước cô kiêu ngạo như vậy, làm sao bây giờ cứ há mồm ra là lại hiểu chuyện thế? Vô dụng? Cô nói cũng đúng, nhưng mà cô nói xem, cái người anh trai có trách nhiệm kia của tôi có đến cứu cô hay không?” Hắn càn rỡ vuốt hai má Tô Mộc Vũ, như là đối đãi một món đồ, khoe miệng tươi cười giống như một con quỷ đầy máu tanh.

Tô Mộc Vũ bỗng dưng lạnh sống lưng, dùng sức lắc đầu tránh khỏi bàn tay rắn độc kia, nếu có thể, cô hận không thể tát lên mặt hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt xem thường của Tô Mộc Vũ, Phong Nghi bỗng dưng nheo mắt lại, giữ chặt cằm cô, đem cô giống như con rối nằm dài trên ghế salon, đặt toàn thân hắn lên người cô: “Dám trừng tôi? Một ả đàn bà như cô mà dám có lá gan này sao?”

Tư thế như vậy, Tô Mộc Vũ quả thực giống như con gà con mặc người chém giết. Phong Nghi một tay giữ chặt vai cô, một tay bóp chặt cổ Tô Mộc Vũ, bắt cô khó chịu phải ngẩng đầu lên: “Anh muốn làm gì? Buông ra!”

Phong Nghi chế trụ hai chân Tô Mộc Vũ, cả người đặt ở trên người cô.

“Chắc chắn, tư sắc cũng chẳng có gì đặc biệt, tuổi cũng không còn nhỏ, thoát nhìn chỉ có duy nhất đáng người là được một chút. Tôi điều tra qua, cô đã một lần ly hôn, cũng không biết anh trai kia của tôi làm sao lại nhìn trúng người như cô vậy? Chẳng lẽ đàn bà từng ly hôn có hương vị đặc biệt sao?” Ánh mắt Phong Nghi càn rỡ lướt nhìn cô từ trên xuống dưới, đích ngón tay lạnh lẽo một chút một chút lướt qua trên người Tô Mộc Vũ.

Tâm Tô Mộc Vũ càng ngày càng lạnh, càng ngày càng hoảng, những nơi bị hắn đụng chạm qua, không ngừng nổi da gà.

Đầu lưỡi đỏ tươi của hắn nhẹ nhàng liếm trên mặt Tô Mộc Vũ: “Để tôi ném thử, loại hàng giá một triệu này rất cuộc ngon ra sao”

Tô Mộc Vũ thở hốc vì kinh ngạc.

Đôi mắt kia, như rắn, gắt gao chăm chú nhìn cả người cô, khiến trái tim cô, đình trệ!

Bảy giờ, đã trễ.

Một chiếc xe có rèm che phát ra thanh âm phanh xe bén nhọn, Phong Kính đen mặt từ trên xe bước xuống, hướng Tiền Phong hỏi: “Tô Mộc Vũ đâu?”. Sau khi hắn đưa Vệ Nhu Y về viện điều dưỡng, lập tức lái xe về nhà, nhưng mà cũng không có như hắn nghĩ, trong nhà không nhìn thấy thân ảnh Tô Mộc Vũ.

Điện thoại di động của cô lại không có ai nghe, hắn thấp giọng nguyên rủa một tiếng “Chết tiệt!”, cơ hồ là hắn lập tức lái xe đi tìm.

Tiền Phong cười lạnh, nói: “Sao? Đưa Vệ Nhu Y đi rồi thì cậu mới nhớ đến còn một người tên gọi Tô Mộc Vũ sao?” Tuy là ngữ khí trêu chọc, nhưng trong giọng nói không khó nhận ra sự sốt ruột của hắn, nếu không hắn cũng sẽ không nói với Phong Kính như vậy.

Theo bản năng, Phong Kính cảm thấy đã có chuyện gì đó xảy ra, hắn nheo mắt lại: “Cô ấy ở đâu?”

“Có thể ở đâu? Sau khi mình đuổi theo cô ấy đến bây giờ cũng không tìm được. Cậu lúc đó ở đâu chứ? Cô ấy bị Phương Thiệu Hoa sỉ nhục như thế, lúc đó cậu ở đâu? Cậu ở đó, ngay bên cạnh Vệ Nhu Y, lo lắng an ủi cô em gái điềm đạm đáng yêu của cậu. Cậu có để ý biểu tình trên mặt cô ấy lúc đó không? Không có, cậu từ đầu đến cuối đều chỉ quan tâm đến Vệ Nhu Y của cậu”

Tiền Phong càng cười càng sáng lạn “Như vậy cũng tốt, cô ấy đi mất rồi, cậu hài lòng chưa? Với cậu, cô ấy chỉ là một con thú cưng do cậu dùng tiền mua về. Mất rồi thì mua con khác cũng có sao đâu”

Nếu là bình thường, Tiền Phong sẽ không nói những lời này bởi vì Tô Mộc Vũ là người của Phong Kính, hắn căn bản không có quyền nói. Thế nhưng hắn lại nhin không được! Từ lúc Tô Mộc Vũ mất tích đến bây giờ, hắn hầu như lật tung những nơi mà cô ấy có thể đến nhưng vẫn không thấy chút bóng dáng.

Con người Phong Kính, một tắc một tắc đầy băng giá, mặt hắn đen đến triệt để, toàn thân toàn thân một loại khí thế làm cho người ta sợ hãi, trầm giọng nói: “Phong Tử, chú ý chừng mực của cậu!”

Về cười cợt trên mặt Tiền Phong biến mất, tựa hồ một khắc này không tìm ra một chút bộ dạng hoa hoa công tử trước kia “Cậu đã từng nói, nếu mình xem trọng cô ấy, cậu sẽ tặng cô ấy ỉnh. Tốt lắm, vậy bây giờ cậu làm điều đó đi!”

Trong phút chốc, không khí trầm xuống đến cực điểm.

Một lời đã nói ra, Tiền Phong mới phát giác mình đã nói những lời kinh khủng với anh em tốt của mình, ngay hắn cũng giật mình một chút. Hắn hít một hơi thuốc, sau đó ném tàn thuốc vút trên mặt đất, nghiền nát.

“Mình...” Tiền Phong há miệng, nháy mắt cũng không biết nên nói cái gì cho phải, không dám trực tiếp nhìn vào mắt Phong Kính.

Lời kia vốn không nên nói ra, nó giống như bị phá tan phòng tuyến, cứ như vậy trào ra ngoài miệng, ngay cả hắn cũng không ngăn được chính mình. Đến khi nói xong, hắn mới chợt giật mình.

Phong Kính vỗ nhẹ bờ vai hắn, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Cậu nói đó mình sẽ làm như không nghe thấy, đừng nghĩ chúng ta là anh em đệ tốt thì muốn làm như thế nào thì làm”. Hắn vào trong xe, đạp mạnh chân ga phóng đi.

Tiền Phong ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất, tay không ngừng đâm lên nền đất cứng.

Con mẹ nó! Mày thật ngu ngốc!

“Cửu Văn, lập tức đưa mọi người tìm Tô Mộc Vũ cho tôi. Tìm không thấy, các người đừng quay về nữa! Còn có, lập tức điều tra cho tôi cô ấy từng đi đâu, gặp người nào, ngay lập tức”. Phong Kính gọi điện thoại mọi người lập tức hành động.

Mắt hắn nhìn chăm chăm cửa kính xe, màn đêm đen kịt, Phong Kính cắn chặt răng, gương mặt vạm vỡ lạnh lùng lần đầu tiên xuất hiện nếp nhăn giữa hai hàng chân mày.

Mà nguyên nhân, không ngờ lại là Tô Mộc Vũ. Loại tâm tình này khiến hắn phiền đến rối tinh rối mù.

Kính xe trong suốt, không ngừng hiện lên gương mặt tái nhợt cổ gượng một nụ cười của cô, một lần lại một lần, càng ngày càng rõ ràng hơn. Trong lòng hắn, thậm chí có loại cảm giác gọi là thương xót.

Tô Mộc Vũ, chờ tôi tìm được em, tôi sẽ đem em nhốt chặt trong nhà, một bước cũng không cho em biến mất khỏi tầm mắt tôi!

Khoảnh khắc ngón tay xa lạ đụng chạm, cả người Tô Mộc Vũ run rẩy, hé miệng cắn chặt tay hắn, giống như là muốn cắn cho đứt cả một miếng thịt.

Phong Nghi “Hừ” một tiếng, dùng sức bóp chặt cổ Tô Mộc Vũ, bắt cô há miệng. Hắn nhìn màu đỏ trên mu bàn tay mình, chìa đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm một chút, trên mặt chỉ mỉm cười đơn giản.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn nghiêm mặt dữ tợn, lật tay một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt Tô Mộc Vũ.

“Nhà tôi từng nuôi một con chó, con chó kia có một ngày dám cắn tôi một cái, cô biết cuối cùng tôi đã xử lý nó như thế nào không?” Gương mặt xinh đẹp của Phong Nghi khiến cô sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra. Hắn nhếch môi cười, trong nụ cười dường như có chút dư vị của hồi ức.

“Tôi sai người lấy một tô nước lạnh, bỏ con chó vào, sau đó chậm rãi nấu lên, chậm rãi nấu. Tiếng kêu của con chó bên trong nồi thật sự rất dễ nghe, rên rỉ đến tê tâm liệt phế. Ta sai ba người dè nó bên trong, sau đó, thanh âm càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, không một tiếng động. Tôi mở nồi ra, nhìn thấy con chó kia đã chín. Tôi dùng dao nĩa, cắt lấy thịt của nó, từng miếng, từng miếng đưa vào miệng, ăn hết”

Nghe từng lời đáng sợ của Phong Nghi, toàn thân Tô Mộc Vũ gần như không được phát run, mồ hôi lạnh trải rộng toàn thân. Cô sợ, thật sự sợ, loại người như vậy, hẳn căn bản chính là kẻ điên!

“Sợ?” Phong Nghi trừng mắt, trong nháy mắt lại có dáng vẻ của một đứa con nít đơn thuần “Yên tâm, tôi sẽ không đối xử với cô như thế, bởi vì, cô vốn còn rất có ích, haha...”

Tô Mộc Vũ lắc đầu, chậm rãi muốn chạy khỏi nơi đây. Cô không dám tiếp tục chờ đợi, nếu còn ở đây một giây phút nào, cô nhất định sẽ nôn mửa vì kinh tởm.

Nhưng mà cô chỉ mới chạy được một bước, Phong Nghi mạnh bạo nắm lấy tóc cô, đẩy cô lăn dài trên đất “Còn dám giở trò, có tin tôi nhất định cho cô có một đêm thật khó quên hay không?”

Khuôn mặt xinh đẹp nhưng độc ác ghé vào trước mặt cô, cúi đầu, cắn lấy cổ trắng nõn.

“Không! Cút ngay!” Tô Mộc Vũ phát ra một tiếng thét chói tai, đem hết toàn lực đá hắn.

Phong Kính! Phong Kính mau đến cứu tôi!

Một khắc đó, cánh cửa “Phanh!” Một tiếng, bị một đập từ bên ngoài phá tan, những mảnh gỗ li ti rơi đầy trên mặt đất.

Cửa, chỉ thấy Phong Kính trong tay nắm lấy một khẩu súng, chỉ lên huyết thái dương của Đạo Ba Nam, cả người đầy sát khí như vị thần đang phẫn nộ. Mà phía sau hắn, Cừu Văn dẫn theo một nhóm người, lần lượt chế ngự chính thủ hạ của Phong Nghi.

Nhìn trên mặt đất, cảnh tượng Tô Mộc Vũ bị ép chặt, trong mắt hắn dường như có dao găm phóng ra.

Phong Nghi cũng chẳng tỏ ra kinh ngạc, nhàn nhã ngẩng đầu, chậm rãi đứng lên, nói: “Anh hai, anh đến nhanh thật. Chắc chắn, một tiếng 45 phút, em còn chưa kịp ăn cơm nữa”

Hắn nói đến vô tội, nếu không phải trong hoàn cảnh như thế này, dường như khiến người khác khó mà tin được đây là chuyện do hắn làm.

Kiên nhẫn của Phong Kính sớm đã mất hết, cắn chặt răng, gầm nhẹ một tiếng: “Buông cô ấy ra!”

Phong Nghi nhẹ nhàng dịch chuyển một chút, cười lộ ra hàm răng xinh đẹp: “Anh, không bằng chúng ta chơi một trò chơi nhỏ, Tô Mộc Vũ cùng Vệ Nhu Y, anh chọn một đi”

Mỗi một chữ hán nói, sắc mặt Phong Kính càng thêm âm trầm, súng trong tay bị hán siết chặt, cả người Đao Ba Nam mồ hôi rơi như tắm, hai chân đều phát run. Hán quả thực nghi ngờ cái mạng nhỏ của mình có thể bị chôn vùi ở trong này hay không.

Phong Nghi liêu lĩnh nói tiếp, tươi cười như rắn độc trong mắt càng ngày càng sâu, càng ngày càng tanh mùi máu “Hai người phụ nữ này, anh chỉ cần chọn một, người còn lại em tự xử lý được. Anh hai, lần này thấy em có nhân từ quá hay không?”. Giống như đang bàn chuyện làm ăn, chỉ cần hai bên đồng ý, giao dịch lập tức thi hành.

Hán quay đầu, nhìn về phía sắc mặt trắng bệch của Tô Mộc Vũ, nói: “Làm sao bây giờ? Anh hai tôi không chọn được đâu, nhìn dáng vẻ do dự đó, cô nói xem, nếu anh ấy không chọn cô, cô nên cao hứng hay là thương tâm đây, hử? Để em đoán nhé, sẽ không phải anh tìm cô ta chính là để che dấu Vệ Nhu Y chứ? Anh hai, anh thật thông minh, ngay cả em thiếu chút nữa cũng bị anh lừa rồi”

Trái tim Tô Mộc Vũ đập dữ dội, giống như một thanh dao hung hăng đâm vào, hoàn toàn rối loạn, luồng cuống, trước mắt trống rỗng. Cô tựa hồ căn bản không nghe được chữ nào của Phong Nghi, gắt gao nhắm chặt mắt.

Phong Nghi là ma quỷ, hán có thể dễ dàng nhìn thấu sự sợ hãi của cô, hơn nữa rất thành thạo lợi dụng nó trở thành công cụ tra tấn chính cô.

Không! Cô không nghe thấy! Thật không nghe thấy bất cứ điều gì!

Hán đang nói vậy, thứ hán muốn chính là sự hoảng loạn của mày, thứ hán cần chính là sự mâu thuẫn giữa bọn mày. Tô Mộc Vũ! Đừng tin, cái gì cũng đừng tin!

Ánh mắt Phong Kính trầm xuống, một cước đá bay Đao Ba Nam. Hán nhanh như gió, nắm lấy cổ áo Phong Nghi, nhắc bóng súng hung hăng đập vào đầu.

Bóng súng, một vết máu đỏ tươi trào ra, ánh mắt Phong Kính lạnh như hàn băng: “Phong Nghi, mày câm miệng! Đừng có chọc tao, đừng nghĩ rằng tao không dám giết mày, có thể cắt mất một bên tai của mày, cũng có thể chém rụng cái đầu của mày”

Phong Nghi bị đánh, cũng không ra tay đánh lại, tựa hồ đối với vết máu này không thèm để ý, ngược lại càng ngày càng muốn kích động trò chơi của hán.

“Anh để ý Vệ Nhu Y hay Tô Mộc Vũ hả anh hai? Tại sao anh không trả lời? Nơi này còn có một người đang chờ câu trả lời của anh đó. Hai người chọn một, anh mau chọn đi” Trên mặt hán mang theo vết máu nhưng lại không có một chút chột vật, ngược lại như là một con quỷ xinh đẹp bò lên từ địa ngục.

Toàn thân Phong Kính tản ra sát khí dày đặc, Đao Ba Nam vội vàng ôm lấy chân Phong Kính “Đại thiếu gia.... ngài đừng.... Thủ trưởng đã dặn....”

Phong Kính hừ lạnh một tiếng, buông Phong Nghi ra, xoay người ôm Tô Mộc Vũ vào trong ngực.

“Hai người phụ nữ này, mày dám động vào bất kỳ ai, trước tiên tao sẽ giết mẹ mày, sau đó trước mặt Phong Triệu, làm thịt mày!”

Phong Kính một cước dẫm lên ngực Phong Nghi, lực đạo kia, đủ để hán phun ra một ngụm máu.

Đao Ba Nam ngượng ngùng khom người, tiễn Phong Kính đi ra ngoài.

Chuyển biến nháy mắt, một tiếng cười bén nhọn truyền đến.

Phong Nghi nằm trên mặt đất, cũng không lau đi vết máu trên mặt mình, cười đến như một người điên: “Ha ha ha, anh bị nắm nhược điểm rồi. Em còn tưởng rằng không gì uy hiếp được anh, không nghĩ tới anh cũng có nhược điểm, ha ha ha. Anh hai, nhất định phải nhớ bảo vệ tốt đồ chơi của anh nha, nếu không, sau này cũng không đơn thuần là một trò chơi nhỏ như vậy đâu!”

Tô Mộc Vũ bị tiếng cười điên cuồng của hán làm cho cả người phát run.

Người này từ đầu đến cuối là một kẻ điên! Hôm nay căn bản chỉ là một bài kiểm tra của hán, mục đích là tìm ra nhược điểm của Phong Kính.

Tô Mộc Vũ theo bản năng nắm chặt cánh tay Phong Kính, cả người đều sợ hãi đến run rẩy.

Bước chân Phong Kính dừng trong một giây, Đào Ba Nam nhanh chóng ngăn ở cửa, sợ đại thiếu gia tức giận giết chết nhị thiếu gia, như vậy trăm ngàn cái mạng của bọn họ cũng không đủ đền bù.

Cừu Văn tiến lên một bước, cúi đầu nói: “Đại thiếu gia”. Bây giờ không phải là lúc trở mặt nhau, hành động hôm nay của đại thiếu gia đã rất không sáng suốt, tiếp tục làm, đừng nói bên La gia kia, tỉnh trưởng cũng không bỏ qua cho đại thiếu gia, đến lúc đó ngay cả lão tướng quân cũng khó mà tránh.

Tô Mộc Vũ cơ hồ có thể cảm giác được trên người Phong Kính dày đặc sát khí, cô dùng sức bắt lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, xin hắn đừng quá nóng giận.

Không thể, Phong Nghi là con quỷ bò ra từ địa ngục, nếu Phong Kính đại khai sát giới, như vậy cả đời hắn nhất định sẽ bị phá hủy!

Phong Kính cúi đầu nhìn cô một cái, nháy mắt toàn cơ thể đột nhiên siết chặt, nhanh chóng đi ra khỏi nơi này.

Tô Mộc Vũ dường như là bị ném vào trong xe.

Cừu Văn cho người vây xung quanh bọn họ, không cho bất kỳ kẻ nào tới gần.

Phong Kính đóng cửa xe “Phanh” một tiếng, nắm lấy cổ tay Tô Mộc Vũ, dùng sức nắm, ánh mắt trợn trừng tức giận: “Ai cho cô dây dưa với thằng điên đó hả? Cô không muốn sống nữa có phải hay không? Đừng ý vào tôi cưng chiều cô mà tự mình là đúng. Còn có lần sau, lập tức rút đi cho tôi!”

Hắn có cảm tưởng, nếu hắn đến chậm một bước, không biết hiện tại cô sẽ lâm vào tình huống như thế nào.

Chỉ là một ả đàn bà mà thôi, vì sao lại có thể bức hắn đến không thể khống chế được bản thân mình? Loại cảm giác hắn không nắm được trong tay này khiến hắn bức bối đến rối tinh rối mù!

Có trời mới biết, ngay giây phút hắn biết cô nằm trong tay Phong Nghi, hắn cơ hồ còn cảm thấy một chút sợ hãi. Không để ý Cừu Văn khuyên can, quyết định đi tìm Phong Nghi.

Tô Mộc Vũ bị đau hô nhỏ một tiếng, cổ tay cô bị trói khá lâu, da tay đều bị xước, lực nắm lớn như vậy khiến cô đau đến vã mồ hôi.

Phong Kính nhìn đến cổ tay bị thương, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Đại thiếu, chúng ta đến bệnh viện không?” Cừu Văn đợi nửa ngày, xoay người xin chỉ thị.

Phong Kính ném hai chữ: “Về nhà”

Phong Kính một đường lạnh lùng đem Tô Mộc Vũ đưa về nhà, ném trên ghế sa lon, lấy hộp thuốc giúp cô băng bó miệng vết thương, lau hai má sưng lên, Tô Mộc Vũ nhịn không được khẽ rên một tiếng.

Phong Kính lập tức dừng lại: “Đau?”

Một chữ “đau” khiến Tô Mộc Vũ thiếu chút nữa khóc lên, cả ngày bị hành hạ khiến cô xém mất đi nửa cái mạng, trong lòng có vô số uất ức lại nói không nên lời, ngực trướng lên, trướng đến phát đau nhưng vẫn liều mạng nhịn xuống.

“Đừng sợ... không sao đâu” Về mặt kiên định của Phong Kính rốt cục cũng chậm rãi hòa tan, nhẹ nhàng ôm người phụ nữ luôn gây rắc rối ình vào lòng.

Đêm đó, hắn muốn cô.

Không có bất kỳ trí hoãn, mạnh mẽ xâm nhập, Tô Mộc Vũ đau đến nắm thật chặt khăn trải giường.

Phong Kính hôn môi cô, nhẹ nhàng liếm sạch nước mắt: “Đau không? Tôi chính là muốn cho cô nhớ kỹ cơn đau này, nếu tiếp theo không biết tự lo ình, tôi sẽ nhốt cô lại, một bước cũng không cho phép rời khỏi tầm mắt tôi”

Thanh âm của hắn thực ôn nhu lại ẩn chứa bá đạo tham muốn giữ lấy, cơ hồ khiến cơ hồ khiến Tô Mộc Vũ nháy mắt sinh ra một loại ảo giác, có phải hay không hắn để ý mình?

Trái tim theo động tác của hắn, phiêu diêu.

Ngẩng lên chiếc cổ thon dài, lên đỉnh trong nháy mắt, cô dùng sức ôm người hắn, không để cho khóe mắt đầy nước mắt của mình bại lộ trước mặt của hắn.

Nếu quả thật phải chọn, hắn sẽ chọn ai đây?

Cô từng nghĩ đến, mình có thể hờ hững ở bên cạnh hắn, mãi cho đến cuối cùng mỗi người đi một ngã, nhưng là, hiện tại cô mới phát hiện, thật sự, thật sự rất khó.

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng cười, một đôi mắt ướt át yên lặng nhìn lên bầu trời, khóe miệng không tiếng động nhấp nháy ra ba chữ..... “em yêu anh”.

70. Chương 70: Điều Là Kẻ Có Tội

Edit: Phạm My

Beta: Dực

Cô chưa từng nghĩ, rốt cục cô là gì ở trong mắt Phong Kính

Bởi vì cô biết, bọn họ nhất định không có kết quả.

Phong Kính lúc này thật sự nổi giận, cử hai người bảo vệ trông giữ hai mươi bốn giờ, bất kể cô đi đến chỗ nào đều có người đi theo, loại cảm giác này Tô Mộc Vũ không thích chút nào, giống như cô làm chuyện gì đều phơi bày trước mắt hắn.

Mà còn một chuyện khác nữa là: trên lầu không có ai. Theo như lời Tiền Phong thì Phong Kính cùng bạn gái mới quen đang xây tổ uyên ương, chẳng qua là Tô Mộc Vũ phát hiện lúc hắn nói chuyện, ánh mắt có chút né tránh.

Tô Mộc Vũ vừa mới vào phòng học, Chu Hiểu Đồng liền thần thần bí bí chạy tới nói: “Cậu biết gì chưa? Tiểu Vũ, thần tượng Ran Marsh của cậu muốn tới thành phố S mở một triển lãm nghệ thuật gốm sứ, còn định chọn ra một cô gái làm người mẫu. Hắn chỉ đích danh, phải là một cô gái Trung Quốc! Rất nhiều người đều đi đăng ký, cậu xem mấy người...kia, đều đi.” Chu Hiểu Đồng chỉ chỉ mấy cô gái đang tụ tập ở bên kia phòng học.

Tô Mộc Vũ có chút kinh ngạc, Ran Marsh lại muốn tới Trung Quốc mở triển lãm, là thật hay giả đây?

Chu Hiểu Đồng mơ mộng: “Nếu như được chọn, cậu nói có thể được hắn ưu ái mang về Đức đào tạo sâu hay không nhỉ? Nói không chừng, hắn còn là một người đàn ông siêu đẹp trai, cùng một bậc thầy gốm sứ ngoại quốc, còn là một người đẹp trai nói yêu đương, thật là sướng chết được!”

Tô Mộc Vũ gõ đầu cô ấy, cười nói: “Cậu đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, tiết sau là của Chu giáo sư đó!”.

Chu Hiểu Đồng tức khắc kêu thảm thiết.

Tô Mộc Vũ mỉm cười nhìn cô ấy. Nhân vật gì gì đó, cô không có hứng thú, cô chỉ nhiệt tâm với nghệ thuật gốm sứ mà thôi.

Sau khi tan học, Tô Mộc Vũ như thường lệ chuẩn bị đi phòng nghệ thuật gốm sứ phường, một người đàn ông cao lớn mặc quần áo khá kỳ lạ ngăn cản bước chân của cô.

Mặc dù là mùa đông, nhưng cách ăn mặc của người đàn ông này cũng quá là kỳ lạ, một người đàn ông lại quấn một khăn trùm đầu kiểu Ả rập, trông khá đáng ngờ, nếu nói là cướp ngân hàng đều có người tin.

Tô Mộc Vũ cau mày, muốn bước đi, người đàn ông kia lại ưỡn nghiêm mặt đuổi theo, cười nói: “Hi! Cô bé Trung Quốc, chúng ta lại gặp mặt.”

“Anh là. . .” Tô Mộc Vũ suy nghĩ hồi lâu mới loáng thoáng nhớ lại, từng ở phòng nghệ thuật gốm sứ phường gặp được một người đàn ông tóc vàng kỳ quái, “Xin hỏi, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Muốn mời cô đi làm người mẫu được không?” Người đàn ông thần thần bí bí nói.

Tô Mộc Vũ phì cười, dạo này, giả vờ như là tìm ngôi sao để lừa gạt thiếu nam thiếu nữ một đêm nổi tiếng, không nghĩ tới lại lừa đến chính mình, thật làm cho người ta dở khóc dở cười.

“Vị tiên sinh này, cảm ơn ý tốt của anh, tôi không có hứng thú.” Tô Mộc Vũ không nhiều lời vô ích, trực tiếp bỏ qua hắn, lên xe.

Không nghĩ tới người đàn ông ngoại quốc này không đạt được mục đích thế không bỏ qua, vẫn theo tới nghệ thuật gốm sứ phường, lải nhải mãi bên tai Tô Mộc Vũ.

“Cơ hội này rất nhiều người cầu xin tôi tôi đều không cho, cô thật sự không cần sao? Tôi cam đoan cô sẽ hối hận.”

Tô Mộc Vũ phiền muốn chết, liên tục ba khách hàng do sự ồn ào của hắn mất hứng bỏ đi rồi: “Vị tiên sinh này, tôi đối với việc làm người mẫu không có chút hứng thú nào, anh nên đi tìm người khác, tôi tin họ sẽ rất vui sướng.”

Người đàn ông ngoại quốc còn cầm chặt không thôi, hai người bảo vệ mới đi tới đem người đàn ông ngoại quốc ném ra ngoài.

“Cô bé Trung Quốc, cô suy nghĩ thêm chút đi, tôi cam đoan cô sẽ vừa lòng”

Tô Mộc Vũ không nhận được cười, cái người ngoại quốc này, tiếng Trung Quốc nói không sai, nhưng là dùng từ quá kém.

Người đàn ông ngoại quốc đi rồi bên tai rớt cuộc yên tĩnh chút. Tô Mộc Vũ lại tiếp tục công việc, cô suy nghĩ sau khi về nhà nên nấu canh gì cho bữa tối.

Phong Kính đã trở lại.

Chỉ là hôm nay có chút không giống ngày thường, đằng sau Phong Kính còn có một người.

“Tránh ra, nơi này không chào đón anh.” Phong Kính giọng điệu rất hung , hắn đối với người ngoài luôn luôn rất lạnh lùng, khó có được giọng điệu thế này.

Người nọ quần quít chặt lấy: “Ethan, không cần đối với tôi lạnh như vậy nha, dù sao cũng là huynh đệ thân thiết cùng phòng do một lão sư dạy.”

“Cút ngay! Không cần chà đạp tiếng Trung Quốc, trở về nước Đức của anh đi!” Phong Kính mặt đen lại, dùng tay đẩy ra người nọ.

Giọng nói này, còn có cách dùng từ kỳ quái này, khiến cho Tô Mộc Vũ bật cười khúc khích, không khỏi nhớ tới một người giống y hệt.

Người nọ chui đầu vào, lúc nhìn thấy Tô Mộc Vũ thì hai mắt sáng lên.

“Hi! Cô bé Trung Quốc, tôi là Ran Marsh, thế nào, ngạc nhiên sao?” Người đàn ông tóc vàng cười sáng lạn, vẫy tay đẹp trai nói.

Một đầu tóc vàng, quả thực muốn người ta đui mù.

Tô Mộc Tình gần đây rất đa nghi, cô ta cảm giác Tần Nghị Hằng có người phụ nữ khác bên ngoài.

Hôm nay, khi cô ta tận mắt thấy được Tần Nghị Hằng ở hộp đêm cùng một cô gái thân thiết, cô ta cảm hận tưởng chừng như muốn giết người.

Cô ta đỡ cái bụng to, bước nhanh đến phía trước hất thẳng một ly rượu trên mặt cô gái kia: “Mày, con đàn bà thôi tha, cách xa chồng tao ra!” Móng tay sắc bén ra sức cào trên mặt cô gái.

“A ——! ! !” Cô gái kia lập tức hét ầm lên.

Bên cạnh còn ngồi vài vị lãnh đạo mấy công ty khác bị văng đến vài giọt, lập tức vô cùng lúng túng .

Tần Nghị Hằng thể diện mất hết, căn bản bất chấp việc Tô Mộc Tình đang mang thai, một tay giữ lấy cô ta kéo tới nhà vệ sinh, đem đầu của cô ta ấn vào trong bồn rửa tay, mở vòi nước, dùng nước lạnh liều mạng tưới vào trên đầu cô ta.

Mùa đông nước lạnh thấu xương, Tô Mộc Tình bị nước lạnh bắn lên lập tức thét chói tai: “Tần Nghị Hằng, anh làm gì đây?!”

Vậy mà cô ta càng thét chói tai, Tần Nghị Hằng lại càng dùng sức, giống ấn con gà con, không biết bao nhiêu lần đem cô ta ấn vào bồn, cho đến lúc cô ta không kêu ra một chữ nữa mới thôi.

Có thể là do uống nhiều rượu, hai mắt Tần Nghị Hằng đỏ bừng: “Làm gì? Tôi hỏi cô muốn làm gì mới đúng! Cô nhất định phải quấy rối khiến việc làm ăn của Tần thị thất bại mới vui vẻ có phải hay không? !”

Tô Mộc Tình thấy Tần Nghị Hằng nổi giận, ngược lại không dám khóc lóc om sòm, sợ hãi lôi kéo tay Tần Nghị Hằng nói: “Anh rể, em sai rồi, em vừa rồi chỉ vì ghen, anh đã ba ngày không về nhà” Một giọt một giọt nước mắt rơi xuống, Tô Mộc Tình thăm thiết, “Em rất nhớ anh. . .Đêm nay anh trở về theo em được không? Em đang mang thai, mỗi ngày đều rất sợ hãi...”

Từng giọt nước mắt theo chiếc cằm nhọn lặn xuống, xem ra rất đáng thương.

Nếu là trước kia, Tần Nghị Hằng nhất định sẽ đau lòng đem cô ta ôm vào lòng hảo hảo an ủi, nhưng là hiện tại hắn vừa nhìn thấy gương mặt này, đã cảm thấy chán ghét.

Bởi vì, hắn vừa nhìn thấy cô ta, liền sẽ nghĩ đến gia đình trước kia của mình, là như thế nào tan vỡ, càng nghĩ, hắn lại càng hối hận. Hắn say quá ... Thậm chí có lúc nghĩ rằng: nếu giết chết cô ta, Tô Mộc Vũ sẽ trở lại bên cạnh hắn có phải không?

Hắn cảm thấy bản thân bị bức điên lên rồi.

“Tiểu Vũ, đừng khóc, sẽ thương tổn đến con của chúng ta.” Hắn cũng không phải say đến nhận thức không rõ người trước mắt, chỉ là cố ý tưởng tượng như vậy, cố ý nói như vậy.

Tô Mộc Tình thân thể chợt cứng ngắc, môi nàng run rẩy : “Anh rể, em là. . . Tiểu Tình. . .”

“Anh biết, Tiểu Vũ, em là Tiểu Vũ của anh.” Tần Nghị Hằng nhẹ nhàng cười, dùng phương thức như thế để tự tra tấn chính mình, tra tấn Tô Mộc Tình.

Bởi vì, bọn họ đều là tội nhân. Ai cũng đừng nghĩ trốn.

71. Chương 71: Lời Nguyên Rửa Của Tô Mộc Tình

Edit: Phạm My

Beta: Dực

Tô Mộc Tình đứng ở một góc siêu thị, nhìn chị gái cùng người đàn ông họ Phong dắt một con chó nhỏ cách đó không xa, cùng nhau chọn lựa rau dưa, thỉnh thoảng nhìn nhau cười, sau đó nhìn bọn họ ôm con chó nhỏ cùng nhau lên xe, tiếp đó nắm tay nhau về nhà.

Cô ta giống như người điên đi theo họ, mắt nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

Cô ta bây giờ, không còn được như xưa, mặt trắng bệch, người gầy còm, ngược lại bụng đặc biệt lớn, lớn kinh khủng. Lúc trước đuổi Tô Mộc Vũ ra khỏi Tần gia cô ta về vang biết bao, bây giờ thì cô ta trông thật thảm hại.

Cô ta vẫn nhìn theo cho tới khi bóng hai người mất hút trong thang máy, sau đó từ từ quay người lại, về mặt u ám như quỷ, tình cờ gặp thoáng qua người đi đường đều liếc nhìn người phụ nữ kỳ quặc này, ánh mắt đó, thật đáng sợ.

Tô Mộc Tình bình thần đi về nhà, đóng cửa lại, ngồi ở trên ghế salon, ti vi cũng không mở, đèn cũng không bật.

Bà Tần đánh xong mặt chược về nhà bật đèn, bất ngờ nhìn thấy Tô Mộc Tình ngồi lặng lẽ trên ghế salon, bị hù dọa chửi the thé: “Đồ dê tiện, cô muốn hù chết tôi có phải hay không?”

Tô Mộc Tình cười lạnh một chút, đứng lên, dùng bụng bầu của mình cùng bà Tần giằng co: “Mẹ, mẹ mắng ai đó? Con của con đang nghe đấy.”

Bà Tần nhìn bụng Tô Mộc Tình, định mở miệng lại nhin xuống, nói: “Mẹ đây không phải là, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng sao. Thím Trương có hầm cách thủy tổ yến cho con, con ăn chưa? Con xem con gầy thế này, cháu của mẹ sinh ra không khỏe mạnh làm sao bây giờ?”

Tô Mộc Tình cười khê một chút, không để ý đến bà ta, quay người bước lên lầu.

Dưới lầu, bà Tần tức giận mắng: “Thái độ gì! Quả thật là con nhà nghèo, một chút giáo dục cũng không có, nghĩ rằng có thai thực coi mình là của báu? Nói cho cô biết, Tô Mộc Tình, nếu không có đứa bé này, tôi đã lập tức cho cô cuốn gói giống như Tô Mộc Vũ!”

“Xoảng!” Một lọ hoa rớt từ trên lầu xuống, bà Tần sợ tới mức luôn miệng thét chói tai.

Tô Mộc Tình ngồi ở trên giường, hai con mắt mở to ra, trong tay siết chặt ảnh cưới của Tần Nghị Hằng và Tô Mộc Vũ. Đây là cô ta lục được từ tủ sắt của Tần Nghị Hằng, cô ta cho rằng này đó rác rưởi sớm được vứt đi, không nghĩ tới Tần Nghị Hằng còn cất giữ như báu vật.

Dựa vào cái gì, chị gái có thể trôi qua hạnh phúc như vậy? Cô ta thật ghen tỵ, thấy chị gái càng hạnh phúc, cô ta càng ghen ghét phát điên!

Tô Mộc Tình mặt mày dữ tợn, cầm lấy ảnh chụp trong tay xé tan thành từng mảnh nhỏ.

Tần Nghị Hằng mở cửa nhìn thấy trên sàn nhà đầy những mảnh vụn ảnh chụp, mắt đỏ đến mức dường như muốn giết chết cô ta, một phát bắt được Tô Mộc Tình gầm lên: “Cô đang làm gì đó? Ai cho cô đụng đến nó!”

Tô Mộc Tình nghe thấy mùi nước hoa xa lạ trên người Tần Nghị Hằng, cô ta giật mình một cái, rít lên: “Anh lại đi tìm con đàn bà thối tha nào? Anh rốt cuộc có xem tôi là vợ không, chúng ta mới kết hôn hơn một tháng thôi, anh không thể đối với tôi như vậy!”

Tô Mộc Tình thật hận trong lòng. Không thể là như thế này, không thể. Cô ta trông chờ hạ bệ chị gái, lên làm phu nhân tổng giám đốc Tần thị, từ đó cuộc sống không phải lo lắng, còn có thể được đến anh rể yêu thương, khiến ọi người ghen tị!

Không thể là như vậy, không thể!

Cô ta hận! Vì cái gì chị gái luôn có thể sống như vậy, mà cô ta lại thảm như vậy, thảm như vậy! Cô ta không cam lòng!

“Cút ngay!” Tần Nghị Hằng tức giận hai mắt đỏ lên, một chữ cũng không nghe, giống như phát điên cúi người xuống nhặt lên từng mảnh hình.

Đây là tấm hình duy nhất của hắn và Tô Mộc Vũ, ai cũng không được đụng đến!

Tô Mộc Tình không thể tin nhìn hắn: “Anh rě...” Chỉ là một tấm hình mà thôi, tại sao hắn không thấy được cô ta đang đứng trước mặt hắn!

Tần Nghị Hằng nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, ôm những mảnh vụn ảnh chụp xuống lầu: “Thím Trương, thím Trương! Keo dán ở đâu? Ở chỗ nào!”

Đứng trên lầu. Nhìn bộ dáng lo lắng của Tần Nghị Hằng, Tô Mộc Tình cả người đều run rẩy, cặp mắt cô ta tràn đầy oán độc đáng sợ, cô ta gắt gao cắn ngón tay, cắn đến chảy máu cũng không có cảm giác gì.

“Đồng ca? Tôi còn có một vụ làm ăn anh có làm hay không? Lần này tôi cho anh hai mươi vạn! Giúp tôi giết chết Tô Mộc Vũ, giết chết chị ta cho tôi!”

Đúng vậy, cô ta muốn giết chết chị gái, chỉ khi chị chị ta chết, anh rể mới có thể hoàn toàn quên chị gái, mới có thể cùng cô ta sống tốt! Cô ta không cho, không cho chị gái lần nữa phá hư cuộc sống của cô ta!

Nhưng mà, một giây kế tiếp, điện thoại di động chợt bị cướp đi.

Tần Nghị Hằng không thể tin nhìn Tô Mộc Tình nói: “Tô Mộc Tình, vừa rồi cô làm cái gì?”

Mặt Tô Mộc Tình lập tức trắng bệch, cô ta vừa rồi giận điên lên, tức giận đến quên mất tình huống, căn bản không nghĩ tới sẽ bị anh rể bắt tại trận. Cô ta vội nhào qua muốn cướp lại điện thoại: “Em... em không có, anh vừa rồi nghe nhầm, em chưa nói gì hết...”

Tần Nghị Hằng cũng không phải kẻ ngu, đầu hấn không biết bao nhiêu lần loại bỏ câu nói vừa mới nghe được, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh, một giây kế tiếp dữ tợn như quỷ.

Tay hấn dùng sức vung lên, đem điện thoại trong tay đập vỡ nát, một tay hung ác bóp cổ Tô Mộc Tình, chất vấn: “Trước kia cô đã làm gì Mộc Vũ?”

Tô Mộc Tình sợ, hối hận, cô ta không ngừng cầu xin tha thứ: “Anh rể, anh đừng như vậy... Em chỉ đùa chút thôi... Em chưa làm gì hết...”

“Không làm gì?” Tần Nghị Hằng cười khẩy, dùng sức đem cô ta ném trên giường, “Được, tôi sẽ điều tra rõ ràng, nếu cô động đến một đầu ngón tay của cô ấy, tôi sẽ giết cô!”

Tô Mộc Tình mặt đỏ như máu, vội đuổi theo ôm lấy Tần Nghị Hằng: “Anh rể, anh đừng như vậy... Em thật sự chưa làm gì, anh hãy tin em, đừng đi được không?” Mặt cô ta đầy nước mắt, đau khổ van xin.

Nhưng lúc này Tần Nghị Hằng không lòng dạ nào cùng cô ta chu toàn, đẩy cô ta ra: “Cút ngay!”

Tô Mộc Tình trượt chân, cơ thể không chịu nổi chế ngã xuống, cô ta ra sức muốn bắt lấy thứ gì, nhưng là cái gì cũng không bắt được, sự việc đến quá nhanh, ngay cả Tần Nghị Hằng cũng không giữ cô ta lại được, chỉ thấy cô ta ngã cái bụng bầu, ngã mạnh xuống cầu thang.

“A ——! ! !”

Tô Mộc Tình thét chói tai, đánh thức mọi người, lúc bà Tần chạy ra nhìn đến chính là cảnh tượng này, Tô Mộc Tình từ tầng hai lăn xuống tầng một, phía dưới máu không ngừng trào ra, ứa nhẹp.

Bà Tần sợ tới mức mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra ngồi phịch ở trên mặt đất.

Hai giờ sau, bà Tần cả người run rẩy bắt được tay của con trai đang ngồi trên ghế dài ngoài cửa phòng giải phẫu, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

Đầu Tần Nghị Hằng trống rỗng, hấn chẳng thể nghĩ tới, mình chỉ đẩy như vậy, thế nhưng lại giết chết chính con của mình, cả người như một khúc gỗ.

Bác sĩ đi ra, lắc đầu thở dài.

Nửa giờ sau, y tá đột nhiên hét lên, sợ hãi chạy đến: “Không tốt! Bệnh nhân chạy... Cô ấy, cô ấy... cô ấy chạy trốn...”

Cô y tá nhỏ sợ tới mức nói lắp bắp, cô cả đời đều chưa thấy qua cảnh tượng đáng sợ như vậy, cô tận mắt thấy cô gái đó ôm theo vật kia, điên cuồng chạy ra bệnh viện.

Đang thất hồn lạc phách ngồi trên ghế dài Tần Nghị Hằng, lập tức đứng lên: “Cái gì? !”

Lúc Tô Mộc Vũ nhận được điện thoại của Tô Mộc Tình đã là đêm khuya.

Cô giật mình một cái, nghe tiếng Tô Mộc Tình bên đầu kia điện thoại, bình tĩnh khiến cho người ta cảm giác có chút kỳ lạ.

“Chị, chị xuống dưới này, em cho chị biết một cái tin tức tốt a, chị nhất định sẽ vui vẻ thay em.” Tô Mộc Tình giống như một đứa bé hồn nhiên nói, giống như cô gái hồn nhiên của mười năm trước, “Nhất định phải xuống dưới đó, chị, em chờ chị dưới này.”

Tô Mộc Vũ cau mày ngạc nhiên, Tô Mộc Tình đã cúp điện thoại.

Lúc Tô Mộc Vũ xuống lầu, thấy đúng là tình huống này: Tô Mộc Tình mặc áo bệnh nhân màu trắng đứng ở dưới lầu, bên ngoài không biết khi nào trời đổ mưa to, cả người Tô Mộc Tình ướt đẫm đứng đó, giống như tượng.

Nhìn thấy Tô Mộc Vũ xuất hiện, Tô Mộc Tình cười ngây ngô: “Chị, chị đã đến rồi? Em chờ chị thật lâu.”

Tô Mộc Vũ không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy tối nay Tô Mộc Tình rất khác lạ. Cô định bước qua lại bị Phong Kính ngăn cản: “Đừng tới đó” Phong Kính cau mày, trực giác nhận thấy có chút kỳ quái.

Tô Mộc Vũ không đi qua, Tô Mộc Tình liền bước tới trước từng bước, cô ta nói: “Chị, nói cho chị biết nha, chị có cháu rồi, là một bé trai đáng yêu nha.”

Tô Mộc Vũ con người chợt co rụt lại, cái gì? ! Tô Mộc Tình mang thai mới năm tháng, làm sao có thể sinh? Cô ấy...

Tô Mộc Tình cười, từng bước một đi tới, mặt trắng bệch không có...chút máu, cô ta thật cẩn thận bế ra một vật nhỏ từ trong lòng, đưa đến trước mặt Tô Mộc Vũ: “Chị, chị như thế nào cách xa như vậy. Chị mau đến đây xem, đây chính là con em, năm tháng nha, thật đáng yêu có phải không? Nào, cục cưng cười một cái ẹ xem, ha ha.”

Tô Mộc Vũ thực sự không biết nên như thế nào miêu tả cảm giác ngay lúc đó, giống như bị sét đánh từ trên xuống dưới, chân run lên, cơ hồ muốn té ngã xuống.

Đó là một... đứa bé đã chết...

Trường hợp này quả thực làm cho người ta muốn nôn mửa, run rẩy cả người, Phong Kính lập tức đỡ lấy cô, dùng hai tay che lại mắt cô.

Về mặt Tô Mộc Tình chợt thay đổi, giống như ác quỷ lấy mạng.

“Chị biết không, vì chị, Nghị Hằng tự tay đẩy tôi xuống lầu, sau đó con của tôi, không chờ đợi được được mà ra đi, chị thấy nó có phải rất nghịch ngợm hay không? Ha ha...” Tô Mộc Tình cười lạnh lạnh, tiếng cười đó, thật khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Lúc Tần Nghị Hằng mang theo bác sĩ chạy tới nhìn đến đúng là cảnh Tô Mộc Tình nổi điên, ngay cả hấn đều không nhận được sợ hãi, vội nhào qua từ phía sau ôm lấy Tô Mộc Tình: “Mộc Tình... Chúng ta...về nhà, về nhà thôi...”

Tô Mộc Tình nghe tiếng Tần Nghị Hằng, từ từ quay đầu lại, khẽ nở nụ cười: “Nghị Hằng, anh đã đến rồi? Anh xem xem, con chúng ta đáng yêu không nào?”

Một bên bác sĩ lập tức tiến lên, lấy ra thuốc mê tiêm cho cô ta.

“Buông ra, các người buông ra! Đem con tôi trả lại cho tôi!” Tô Mộc Tình hét chói tai, giống như trước khi chết giãy dụa.

Ở nháy mắt trước khi ngất đi, Tô Mộc Tình tiếng nguyên rửa cắt qua phía chân trời.

“Tô Mộc Vũ, tôi nguyên rửa chị! Tôi cả đời này đều nguyên rửa chị, tôi muốn chị cả đời không được ai yêu, ruột thịt chia lìa, cả đời đều không được hạnh phúc! ! !”

Tô Mộc Vũ toàn thân đều đang run rẩy, một chút sức lực còn lại đều bị rút sạch, môi không thể ngừng run rẩy, cô sợ, rất sợ, về mặt vừa rồi của Tô Mộc Tình, còn có lời nguyên rửa ác độc kia, như là sét đánh vào đầu cô, làm cho cô không thể không sợ.

Phong Kính nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, ngay lập tức ôm chặt lấy cô, dẫn cô lên lầu.

Tô Mộc Vũ nắm lấy tay hấn thật chặt, giống như Phong Kính chính là chỗ dựa duy nhất của cô.

Phong Kính ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng: “Đừng sợ, chuyện này không quan hệ đến em, không có việc gì, cô bé, đừng sợ.”

Tô Mộc Vũ co rúc ở trong ngực của hắn, gắt gao nhắm mắt lại, lời nguyên rửa sau cùng của Tô Mộc Tình không ngừng quanh quẩn bên tai cô, khiến cô vô cùng hoảng sợ.

Tôi muốn chị cả đời không được ai yêu, ruột thịt chia lìa, cả đời đều không được hạnh phúc! ! !

“Ôm em, xin anh hãy ôm em...” Thân thể Tô Mộc Vũ lạnh lẽo ôm chặt lấy chỗ dựa duy nhất.

Phong Kính hôn người trong lòng, Tô Mộc Vũ như vậy, khiến cho hắn cảm thấy... Đau lòng...

72. Chương 72: Không Cho Phép Bước Ra

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Từ sau đêm Tô Mộc Tình đại náo, Vài ngày sau đó tinh thần Tô Mộc Vũ đều vô cùng không tốt. Cô biết chuyện này không liên quan đến mình, thậm chí còn có thể nói Tô Mộc Tình tự làm tự chịu, nhưng cảnh tượng đêm đó vẫn quanh quẩn trong đầu cô.

Cô không hỏi nhiều về chuyện gì xảy ra giữa Tô Mộc Tình cùng Tần Nghị Hằng lúc đó, bởi vì tất cả đều không liên quan đến cô, không phải sao? Cô kiểm chế bản thân không được suy nghĩ nữa, cô còn phải sống cuộc sống của chính mình.

Tô Mộc Vũ ở trong bếp làm cơm trưa, mấy ngày nay, dường như để trấn an tinh thần cô, Phong Kính trưa nào cũng về nhà ăn cơm, thậm chí cùng cô ra ngoài mua đồ nấu ăn.

Cô nhớ tới tối hôm qua, hai người ẩm Bàn Chải cùng nhau ra ngoài, một bảo vệ an ninh hỏi: “Phong tiên sinh cùng thiếu phu nhân ra ngoài sao?”

Phong Kính chỉ nhẹ nhàng gật đầu, ừ một tiếng.

Tâm Tô Mộc Vũ hơi động một chút, vội cúi đầu che khuất gương mặt đỏ ửng.

Tiếp tục như vậy, hẳn thật sự sẽ nâng cô lên tận chín tầng mây. Có thể lên tận trên đó, làm sao cô có thể xuống đây?

Chuông cửa vang lên, Tô Mộc Vũ mở cửa lại nhìn thấy Ran Marsh, cô đỏ khốc đỏ cười. Thực sự nghi ngờ, vị nghệ nhân nổi tiếng này có phải cả ngày đều không có việc làm nên rất nhàn rỗi hay không đây?

“Xin hỏi, anh có chuyện gì không?” Tô Mộc Vũ hỏi. Cô thật sự không nghĩ tới, bản thân gặp cái người đàn ông nước ngoài kia lại chính là Ran Marsh, mà hắn lại chung một thầy dạy với Phong Kính, điều này thật không tin nổi, thoát nhìn quan hệ của hai người không tính là rất tốt. Gần đây hắn thường xuyên đến nơi này, sau đó lại bị Phong Kính một cước đá ra ngoài, thế mà hắn mãi vẫn không biết mệt.

“Hello! Cô bé Trung Quốc, chúng ta lại gặp mặt” Ran Marsh thật không xem mình là người ngoài, thẳng tiến vào trong nhà, mũi giống mũi chó, đi đâu cũng hít hít một chút.

“Oa. Cô bé là đầu bếp sao? Đồ ăn nhìn ngon thật nha”

“...”

“Oa. Đôi dép lê màu vàng hình con vịt nhìn đáng yêu thật nha. Là của Ethan sao? Không nghĩ tới hắn ta còn có sở thích như vậy”

“...”

“Oa. Xem tôi nhìn thấy cái gì này, cô bé Trung Quốc, chiếc bình này là em làm sao? Quả thực cực kỳ xinh đẹp! Bảo bối, em quả thật là báu vật bị giấu giữa biển trên châu nha!”

Tô Mộc Vũ thấy hấn bay tới chuẩn bị trao một nụ hôn nồng nhiệt, sợ tới mức né tránh.

Khi hấn cố gắng mở cửa thư phòng, Phong Kính đúng lúc trở về, đôi mắt nhú lại, không thể nhìn được nữa, nắm cổ áo của hấn ném ra ngoài.

Ran Marsh như con gà bị xách lên, oang oát kêu to: “Wait! Wait! Tôi còn vài câu muốn nói với cô bé Trung Quốc: Em theo anh đi...”

Mặt Phong Kính đen xì, đóng cửa cái ầm: “Cô ấy muốn gì tôi liền cho, không cần chú nhúng tay vào!”

Phong Kính thở phì phì gọi một cú điện thoại, âm thanh ầm ĩ bên ngoài cửa biến mất rất nhanh, nghệ nhân nổi tiếng đáng thương dĩ nhiên cũng bị hai vị bảo vệ an ninh người Trung Quốc nhỏ bé mang đi.

Tô Mộc Vũ bật cười.

Cô cứ nghĩ Ran Marsh sẽ không còn xuất hiện, ai ngờ tan học lại gặp nhau.

Tô Mộc Vũ kiên nhẫn một lần cuối cùng, nói: “Tôi không có hứng thú làm người mẫu”

Không nghĩ tới Ran Marsh không tiếp tục quẩn lầy, ngược lại nghiêng người, khoe miệng nhẹ nhàng mỉm cười: “Thế còn triển lãm tác phẩm lần đầu tiên thì sao?”. Tựa hồ đối với điều kiện mình đưa ra rất chắc chắn.

Triển lãm tác phẩm lần đầu? Tô Mộc Vũ bỗng dừng dừng bước. Cô không có nghe lầm chứ?

Ran Marsh tiếp tục nói sau lưng: “Anh nhìn ra được, em thích Ethan. Nếu thế, em không muốn sóng vai cùng hấn trên một sân khấu sao?”

Trên mặt của hấn, diễn cảm hồ hững như thế, hấn như vậy mới đúng là nam tử cương quyết trên sân khấu đầy ánh hào quang kia. Hấn chậm rãi tiến tới gần Tô Mộc Vũ, cúi người, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Anh chỉ cho em một cơ hội thôi, em muốn cả đời đứng dưới mái che của Ethan, vĩnh viễn không lớn khôn được, hay là nắm lấy tay anh, để anh dẫn dắt em vào cung điện nghệ thuật gốm sứ?”

Giống như bị mê hoặc “Cô bé, em nhất định sẽ không hối hận với quyết định đó”

Con người Tô Mộc Vũ bỗng bừng mở lớn, trái tim không thể ức chế nảy lên.

Lời mời... đầy hấp dẫn. Cùng Phong Kính đứng chung trên một sân khấu là tham vọng mà cho tới bây giờ cô cũng chưa từng dám nghĩ tới, đó thật sự là khát vọng hèn mọn nhất sâu tận đáy lòng cô. Thế nhưng hôm nay lại có người bảo rằng có thể giúp cô thực hiện được nguyện vọng này, cô làm sao có thể không kinh ngạc đây?

Thế nhưng... cô thật sự có thể chứ?

Chỉ bằng một Tô Mộc Vũ như vậy, thật sự có thể chứ? Cô thừa nhận, là cô quá tự ti. Đứng trước mặt Phong Kính, cô thật sự quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức cho dù cô vươn tay như thế nào cũng đều không thể chạm vào người đàn ông đó.

“Còn ba ngày, anh chờ điện thoại của em. Nhớ kỹ, em cũng không phải là người được chọn duy nhất, nếu em không đến, người tiếc nuối sẽ chỉ là em”

Ran Marsh nói xong, liền nắm hai tay quay lưng đi.

Tô Mộc Vũ một mình đứng nơi đó, thật lâu không thể hoàn hồn, giữ lấy dây chuyền trên cổ, tay không ngừng được run rẩy.

Buổi tối, Tô Mộc Vũ có chút không yên lòng, đôi mắt Phong Kính chuyển động, đem cả người Tô Mộc Vũ đang xuất thần kéo vào ngực mình.

Lúc Tô Mộc Vũ nhận ra đã thấy mình thân mật ngồi trên đùi Phong Kính, hai chân mở rộng ra, dưới móng lại là... vị trí then chốt của hấn. Tư thế tự dừng lại ái muội như vậy khiến ặt cô đỏ lên, loại tư thế này giống như là cô chủ động câu hoan.

Cô hơi giãy dụa, muốn nhảy ra khỏi người hắn, nhưng cổ tay bị hắn giữ chặt không chút thả lỏng. Phong Kính nhìn bộ dáng ngại ngùng của cô, tự nhiên tâm tình hắn tốt lên, bờ môi mỏng nhẹ nhàng dán trên người cô, nói: “Sao vậy? Đã nhiều lần như vậy, còn thẹn thùng sao?”

Thanh âm trầm thấp và từ tính, như điện giật chạm vào tận sâu cõi lòng cô. Hai má Tô Mộc Vũ đỏ bừng, ánh mắt trong suốt căn bản không biết nhìn về phía nào.

Khóe miệng Phong Kính gợi lên một độ cong tà mị, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai Tô Mộc Vũ “Hắn lại đến tìm cô?”. Trong đôi mắt tối đen hiện lên một tia giận dữ, rất nhanh, lại biến mất.

Tô Mộc Vũ ngậm khế, khóe mắt ướt át.

Động tác của hắn càng ngày càng can rở, đầu lưỡi trần trọc lướt qua môi của cô, nhẹ nhàng quấn lấy lưỡi cô, khiến cho cô run rẩy: “Tôi muốn cô từ chối, hiểu không?”

Giờ phút này trong đầu Tô Mộc Vũ vô cùng hỗn độn, căn bản nghe không rõ hắn đang nói cái gì, ngón tay gắt gao bấm lấy vai hắn, tựa hồ chỉ cần buông lỏng, cô liền ngã xuống.

Yết hầu Phong Kính phát ra một tiếng cười khê: “Bé ngoan, tôi sẽ cho em khoái hoạt”

Mạnh mẽ ôm lấy cô vào phòng tắm. Dòng nước ấm áp, từng đợt từng đợt hơi nước, hoàn toàn che khuất tình hình bên trong, chỉ nghe thấy âm thanh đầy xấu hổ phát ra rất nhỏ. Hai thân ảnh mỏng lung, gắt gao quấn vào nhau, như là từ khi ra đời vốn đã được sắp đặt là sẽ quấn lấy nhau.

Hắn bá đạo cường thế, giống như dây thừng đem cô gắt gao dán chặt trên người mình, toàn thân Tô Mộc Vũ mềm nhũn ôm chặt eo hắn. Lúc ngón tay hắn đi vào nơi bí mật của cô, cả người Tô Mộc Vũ căng cứng.

“Bé ngoan, thả lỏng” Hắn không ngừng hôn lên vành tai cô, xương quai xanh, sau đó cường thế tách hai chân cô ra, động thân, xâm nhập.

Tiếng nước róc rách, che dấu âm thanh ám muội bên trong.

Sau khi hắn ngừng lại, lời của hắn như tiếng dụ bầy hấp dẫn của quỷ dữ nhập vào tai cô.

“Tôi muốn em, trừ bỏ bên cạnh tôi, cho dù bất cứ nơi đâu, cũng không được đi”

73. Chương 73: Yêu? Nực Cười!

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Phong Kính có tham muốn giữ lấy rất mãnh liệt, một khi bị hắn nhìn trúng đều bị hắn khống chế, nếu mạo phạm hắn... Tô Mộc Vũ đã nếm thử mùi vị kia. Thế nhưng...

“Cô bé Trung Quốc, anh biết em sẽ đến mà. Ran Marsh đeo kính đen, trên kính xẹt qua một đạo ánh sáng.

Hắn vỗ tay phát ra tiếng, nói: “Lucie, đưa nữ diễn viên ngày hôm nay của chúng ta trang điểm một chút nào”

Tô Mộc Vũ bị vài chuyên viên trang điểm đẩy vào phòng hóa trang. Cô nhìn mình trong gương, khê căn môi dưới: Thật xin lỗi, Phong Kính, em cũng có một nguyện vọng hèn mọn... muốn có một ngày, có thể đứng bên cạnh anh.

Thật xin lỗi.

Triển lãm của Ran Marsh lần này, lần đầu tiên hòa trộn phong cách hiện đại của Đông Phương và Tây Phương, đã có nét chấm phá truyền thần mang điển cố của phương Đông, lại pha chút khí chất linh hoạt của phương Tây. Triển lãm chưa bắt đầu đã thu hút giới truyền thông, mọi người chen chúc nhau vây quanh bên ngoài tòa nhà triển lãm.

Triển lãm bắt đầu.

Một thân hình nhỏ nhắn e lệ kéo rèm bước ra.

Cô mặc một bộ sườn xám màu xanh, từng hạt cúc áo xanh biếc uốn lượn, một chiếc trâm cài tóc bằng sứ cổ định mái tóc gọn gàng, hai tay ôm một chậu hoa sen chỉ có lá bằng sứ, giống như một cô gái Trung Quốc trăm năm trước bước ra từ rừng xanh non nước, từ từ bước đến, từng bước một đi vào thế giới hiện đại, xinh đẹp đến mức khiến người ta phát sợ.

Chậu lá sen trong tay kia, cao vắn vện 30cm lại uyển chuyển tinh xảo. Cổ chậu nắn theo hình lá sen, không có thêm một đường nét trang trí nào, chỉ một đường cong duy nhất trôi xuống tận đáy chậu. Nét trang trí đặc trưng chủ yếu là từ lối vẽ đơn giản không chút tỉ mỉ, giống như chỉ vung mực bừa bãi thế nhưng lại mang một nét độc đáo riêng. Trong nháy mắt lại không thể nhận ra, là người đẹp hơn chậu hay chậu đẹp hơn người.

Sau vài giây yên tĩnh ngẩn ngui, vô số ánh đèn loang loáng xuất hiện ngay lập tức, toàn bộ đều kinh ngạc, toàn bộ đều tán thưởng, toàn bộ đều giật nảy mình.

Tô Mộc Vũ đứng trên sân khấu, trong đầu dường như trống rỗng, cô nhìn thấy rất nhiều gương mặt, nhìn thấy họ đều kinh ngạc tán thưởng. Cô thấy mình giống như bước ra từ một cánh cửa nhỏ vào một thế giới mới.

Trước mắt có vô số ngọn đèn chớp nháy liên tục khiến đầu cô trống rỗng. Cho đến khi Ran Marsh đứng ở phía sau cô lúc nào không biết biết, hắn nói: “Dear... Relax!”

“Cám ơn mọi người hôm nay đã đến dự triển lãm, tôi cảm thấy thật vinh hạnh. Người Trung Quốc nói như thế phải không?” Ran Marsh nghịch ngợm nói, lập tức đưa tới một trận tiếng cười cùng vỗ tay.

“Vị này là một cô bé Trung Quốc đáng yêu mà tôi tình cờ phát hiện. Oa nha... Tôi phát hiện Trung Quốc có thật nhiều mỹ nữ nha, hơn nữa còn đem đến cho tôi rất nhiều ý tưởng sáng tạo, cho nên tôi đặc biệt mời cô ấy làm người mẫu của tôi. Tôi cũng đang suy nghĩ xem làm thế nào để kiếm được một người vợ là người Trung đây”

Giọng điệu Ran Marsh hài hước, lập tức khiến cho toàn bộ các cô gái ở đây thét chói tai. Người đàn ông đầy mị lực như hắn không chỉ có ở vẻ bề ngoài, mà còn có trong khí chất giờ tay nhắc chân kia, đã là nghệ nhân mà lại đáng yêu nghịch ngợm giống như một đứa trẻ, không ít các cô gái khuynh đảo vì hắn.

“Ok!” Ánh mắt màu lam của Ran Marsh rộ lên, nói: “Triển lãm lần này, ngoại trừ các tác phẩm bảo bối của tôi, tôi còn muốn giới thiệu với mọi người một món, là tác phẩm tôi đặc biệt yêu thích. Now.... Surprise!”

Tiếng hắn vừa dứt, trên sân khấu xuất hiện một vật được khăn đỏ che đầy, ngón tay hắn nhẹ nhàng kéo, chiếc vải kia rơi xuống.

Trong tích tắc nhìn thấy tác phẩm của mình, trái tim Tô Mộc Vũ đình trệ. Lòng bàn tay một mảnh mờ mờ.

Một chiếc bình gốm tròn xuất hiện trước mặt mọi người. Cổ bình hòa trộn bởi ba màu lam biếc, giống như một dòng sông dài uốn lượn, lại giống như nổi lòng đang nức nở tưởng niệm của một cô gái, thuần túy lại thâm tình, sắc thái như bình tĩnh trước bóng tối.

Tô Mộc Vũ căn bản không biết mình bị Ran Marsh đẩy ra như thế nào. Một cô gái Trung Quốc xinh đẹp không ngờ lại có tài năng như vậy, còn được một nghệ nhân nổi tiếng xem trọng, mọi người trong buổi triển lãm vô tay kéo dài không thôi.

Nháy mắt, Tô Mộc Vũ xúc động muốn rơi lệ. Nháy mắt, cô dường như cảm nhận mình có thể chạm đến giấc mộng ảo tưởng kia. Trong mắt, nước mắt gọn sóng, nhẹ nhàng lay động, cô mỉm cười, lại muốn khóc.

Phong, anh thấy được không? Có lẽ, em cũng có thể sánh vai đứng bên cạnh anh.

Nhưng, niềm vui mà Ran Marsh mang lại không chỉ có như thế, hắn đột nhiên nắm lấy tay Tô Mộc Vũ, trước mặt toàn bộ giới truyền thông, nói: “Cô bé Trung Quốc này, tôi muốn mời em cùng đến Đức, tôi muốn đào tạo em trở thành một thiên sứ trong giới nghệ sĩ gốm sứ”

Tô Mộc Vũ kinh ngạc nhìn hắn, ngơ ngác, không biết nên phản ứng như thế nào.

Đi... nước Đức? Tất cả chuyện này không có trong kịch bản!

Mà truyền thông dưới đài cũng bị thông tin trên này khiến cho run sợ. Một cô gái Trung Quốc không có chút danh tiếng gì, lại được nghệ nhân tài giỏi nhất nhì thế giới mời đến Đức đào tạo. Cô gái tên Tô Mộc Vũ này, nhất định sẽ nổi tiếng chỉ trong hôm nay.

Mà Tô Mộc Vũ cũng hoảng hốt, cô căn bản không biết sao lại trở thành như thế này, Ran Marsh rốt cuộc đang làm cái gì?

Ngay trước ánh mắt mong chờ của mọi người, đột nhiên, một thân hình mạnh mẽ sải bước trên sân khấu, giữ chặt tay cô, mạnh mẽ kéo cô vào phía bên trong.

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới Phong Kính lại đột nhiên xuất hiện như vậy, sắc mặt hần đen đến dọa người. Cô biết, hần nổi giận: “Thật xin lỗi, tôi...” Cô không phải cố ý gạt, chỉ là...

“Câm miệng!” Sắc mặt Phong Kính cực kỳ khó coi, gầm nhẹ một tiếng, mạnh mẽ kéo Tô Mộc Vũ vào phía trong cánh gà.

Phía sau, giới truyền thông không kịp phản ứng nhất thời nhao nhao lên, vây đến. Đây là có chuyện gì? Đây không phải Ethan Fong luôn trốn tránh giới truyền thông kể từ khi về nước sao?

Thế nhưng hôm nay lại ngang nhiên trình diễn một màn cướp người như vậy, thật sự là boom tấn, chuyện vui ngày hôm nay quả thật ừn ừn kéo tới nha. Tiêu đề báo ngày mai khẳng định sẽ vô cùng đặc sắc đây!

Trong lúc nhất thời, truyền thông rối loạn thành một đoàn, bảo vệ lập tức triển khai ngăn chặn.

Phong Kính không nói một lời, ném Tô Mộc Vũ vào trong xe, đóng cửa lại. Ran Marsh bình tĩnh ngăn cản, đôi mắt sau cặp kính đen của hần tản ra một loại ánh sáng “Ethan, chú thua. Chúng ta từng đánh cuộc, chỉ cần hôm nay cô ấy xuất hiện, chú liền giao cô ấy cho tôi”

Đánh cuộc? Tô Mộc Vũ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, bọn họ đang nói cái gì?

Phong Kính liếc nhìn Tô Mộc Vũ một cái, híp lại ánh mắt, đổi sang tiếng Đức, nói: “Tôi cho chú biết, không có chuyện đó!”. Toàn thân hần đều bao phủ một mảnh âm u, khí thế lạnh như băng kia cơ hồ khiến người khác run rẩy.

Ran Marsh nhú nhú mày, nói: “Vì sao chú phải giấu cô ấy? Chú vốn biết rõ cô ấy là một khối ngọc thô. Đàn ông Trung Quốc thật ích kỷ, chú giấu cô ấy, chỉ biết làm mai một đi tài năng của cô ấy thôi”

Phong Kính một phát bắt được cổ áo của hần “Chuyện này không liên quan đến chú!”

Ran Marsh suy đoán: “Ethan, tôi có thể nghĩ nguyên nhân là do chú yêu cô ấy không? Cho nên mới trói chặt cô ấy bên người như vậy? Nhưng chú nên biết rằng, cứ như vậy chú sẽ chỉ hủy hoại cô ấy mà thôi!” Hần là một kẻ si mê nghệ thuật, đơn giản chỉ là vì không muốn một tài năng bị mai một như thế.

Tô Mộc Vũ căn bản nghe không hiểu họ đang nói cái gì, chỉ cảm thấy sau khi Ran Marsh nói ra một câu kia, con người Phong Kính bỗng dưng nhuệ lại, cả người giống như bị xúc phạm, tản ra khí thế đáng sợ, hàm răng nghiến ra một câu: “Nực cười!”

Cửa xe đóng lại phanh một tiếng, Phong Kính không nói một lời giẫm mạnh chân ga, một đường lái về nhà, sau đó dùng lực nắm cổ tay Tô Mộc Vũ kéo vào nhà.

Phong Kính xô ngã cô trên ghế salon, mặc kệ cô có bị đau hay không.

Tô Mộc Vũ cũng không dám phát ra một tiếng, cô biết, Phong Kính đang tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận, như vậy, khiến cho người ta sợ hãi. Cô há miệng, muốn nói cái gì đó, hoặc là giải thích rõ ràng, nhưng cổ họng giống như bị nghẹn, một câu cũng nói không nên lời.

Phong Kính chỉ cười, nhưng trên vẻ mặt tuấn dật lại không có vẻ tươi cười mà khóe miệng như hiện lên một đường cong. Hần dùng lực nắm lấy cổ tay cô, cúi người, thanh âm rất nhẹ: “Tô Mộc Vũ, cô có người bao nuôi mới rồi, nên mới muốn trốn chạy khỏi tôi, đúng không?”

Nếu không phải có chuyện vừa rồi, cơ hồ có thể khiến cho người ta hiểu rằng hần đang nói chuyện rất thân mật với cô.

Tô Mộc Vũ lập tức lắc đầu nói: “Không... Tôi không có”

Cô sợ hãi, Phong Kính như thế, khiến cô sợ hãi đến không thể tự kiềm chế.

Phong Kính cười rộ lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên gương mặt được trang điểm trang nhã, từ mắt đến sống mũi, lại hướng xuống tới bờ môi đỏ bồng: “Không có sao? Nhớ rõ không? Đêm hôm đó, tôi đã nói với cô như thế nào? Tôi nói... tôi muốn cô, trừ bỏ bên cạnh tôi, bất cứ nơi nào cũng không cho phép đi”

Lông mi Tô Mộc Vũ chớp liên tục, tim đập như trống. Toàn thân cô đều run rẩy, cô sợ hãi vạn phần, Phong Kính có thể hay không cứ như vậy mà... vứt bỏ cô?

Cô gắt gao nắm lấy tay Phong Kính, không ngừng lắc đầu.

Phong Kính nhẹ nhàng hướng tới người cô, cắn mạnh lên môi cô, mạnh mẽ phá nát bờ môi vốn mềm mại “Có lẽ, tôi đã nâng cô lên quá cao, cho nên cô đã quên mình là ai. Cô tin hay không? Cô có tung cánh bay ra bên ngoài, tôi cũng có thể đi theo bẻ gãy đôi cánh đó!”

Hắn trừng phạt cô, hung hăng trừng phạt cô.

Bộ sườn xám màu xanh lam kia, như một khối vải rách vứt trên mặt đất. Tô Mộc Vũ giống như một con búp bê không còn sức lựa, tùy ý để người đàn ông trên người mình một lần lại một lần đòi hỏi, không có... một chút ôn nhu, chỉ có tức giận hung ác.

Con người Phong Kính dần dần bớt tia máu đỏ cũng là lúc Tô Mộc Vũ đã hoàn toàn ngất đi, trên người loang lổ dấu cắn đáng thương, cho dù có ngất cũng như bị thôi miên, khóe miệng không ngừng mấp máy cầu xin tha thứ “Tôi không dám... Xin đừng...”

Phong Kính híp mắt, nhẹ nhàng vươn tay.

Yêu?

Loại cảm giác này, làm sao có thể xuất hiện trên người hắn? Quả thực nực cười. Cho nên hắn mới nói hai chữ “Nực cười” với Ran Marsh.

Nhưng... vì sao khi hắn nhìn thấy Ran Marsh nắm tay cô, lúc tên đó nói muốn đưa cô đến Đức, trong lòng hắn dâng lên tức giận, tức giận đến làm cho hắn không để ý tình hình lúc đó.

Nghĩ đến thế, sắc mặt Phong Kính bỗng nhiên biến đổi, rút nhanh tay về, nhặt lấy áo khoác, buộc chính mình không được nhìn cô, xoay người mà đi.

74. Chương 74: Phong Khải

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Yêu? Nực cười!

Cái từ này, từ lúc còn nhỏ hắn đã không còn tin vào nó. Khi hắn nhìn thấy mẹ mình bị giam trong căn phòng tối đen, thét chói tai, nổi điên, khi hắn nhìn thấy người đàn ông mình gọi bằng cha tay ôm những ả đàn bà khác vui hưởng khoái lạc.

Hắn chán ghét cái từ này. Yêu, là thứ không có giá trị nhất trên đời này.

Hắn có thể cưng chiều một người phụ nữ lên tận trời, riêng thứ duy nhất không thể cho chính là yêu.

“Này! Phong thiếu hôm nay có tâm sự à?” Đứng đầu bảng tại Dạ Sắc, Salsa, loạng choạng nâng ly rượu uyển chuyển tiến đến trước mặt Phong Kính, ngồi xuống.

Trên mặt Phong Kính không có một chút biểu cảm, lặng lẽ đem từng ly rượu cay nồng đổ vào yết hầu.

Salsa thấy mị lực của mình bị xem thường, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, nhìn thoáng qua thấy các chị em khác đang cười nhạo mình bèn hạ quyết tâm, nhấc chiếc giày cao gót đến trước mắt Phong Kính, cố ý cúi eo, lộ ra hai bầu ngực trắng căng tròn, nũng nịu cọ qua cọ lại: “Phong thiếu, sao lại không thèm để ý đến người ta thế này?”

Đôi mắt xinh đẹp quyến rũ, môi đỏ mọng, nếu là những gã đàn ông khác, khẳng định hận không thể lập tức nhào đến.

Nhưng mà đây lại là Phong Kính...

“Cút ngay” Đôi môi mỏng của hắn thản nhiên phun ra hai chữ này.

Salsa lặng đi một chút, nghĩ bản thân mình nghe lầm.

Trong nháy mắt, mắt Phong Kính xuất hiện một tia sáng, một cước đá văng ả đàn bà to gan dám dán trên người mình: “Tôi bảo, cút ngay!”

Salsa bị một cước đá văng, ngã xuống đất, sợ tới mức hét rầm lên. Cả quán bar nhất thời im ắng, quản lí mờ hồi đầm đề vội chạy đến cười làm lành: “Salsa, không được quấy rầy Phong thiếu, đi mau! Phong thiếu, ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt Salsa. Ha ha, hôm nay ngài muốn gì, quản lí tôi nhất định sẽ khiến ngài vừa lòng”

Phong Kính lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, quản lí bật người im miệng, ngoan ngoãn thối lui, không dám tiếp tục quấy rầy.

Phong Kính nằm dài trên sofa, lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

Mà một góc khác trong thành phố, Tô Mộc Vũ lẳng lẽ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen, ngẩn người, mãi cho đến hừng đông.

Mùa xuân năm nay cũng giống như mùa đông, đến rất sớm. Nháy mắt, trong siêu thị khắp nơi đều treo đèn lồng, các công ty giở hết chiêu quảng cáo sản phẩm. Đây là nơi náo nhiệt nhất trong thành phố, không để ý rằng đã thiếu một số người, cũng không để ý rằng đã nhiều hơn một số người. Một năm bốn ba khắp nơi lập nghiệp, cuối năm tất nhiên đều mong muốn trở về nhà. Nhà, là một nơi ấm áp nhất trong đáy lòng mỗi người.

Ngày Ran Marsh đi, hắn gọi điện cho cô, tỏ lòng muốn cô cùng hắn rời đi. Lại bị Phong Kính cắt đứt.

Sau khi cúp điện thoại, Phong Kính quay đầu, hai tay bỏ trong túi, nói: “Đi thôi”

Tô Mộc Vũ khó hiểu nghiêng nhìn hắn: Đi đâu?

Phong Kính mấp máy môi, trên mặt có vẻ mất tự nhiên, nhưng vẫn trừng mắt nhìn cô, nói: “Mua đồ, không cần ăn tết sao?”

Tô Mộc Vũ cười cười, ôm lấy Bàn Chải trên đất, nói: “Đi thôi”. Bàn Chải bộ dạng rất đáng yêu nhờ được Tô Mộc Vũ chăm sóc thời gian qua.

Bàn Chải dường như hiểu được hai người muốn đi ra ngoài, nó hưng phấn kêu ư ử.

Phong Kính mở cửa xe, Tô Mộc Vũ ôm Bàn Chải ngồi trên ghế lái phụ. Bởi vì gần tết, người tới siêu thị cũng đông hơn ngày thường.

Lúc Tô Mộc Vũ đến hàng rau cải, có một nhân viên nhận ra cô bèn chào hỏi. Tô Mộc Vũ cười cười, ôm Bàn Chải tiếp tục chọn rau, vừa quay đầu lại đã không còn thấy Phong Kính.

Cô tìm hơn nửa siêu thị mới thấy hắn đứng ở quầy bán dụng cụ nhà bếp.

Chỉ thấy hắn đang nhíu mày nhìn chiếc tạp dề màu hồng nhạt trong tay, mặt trước thêu hình con gấu còn mặt sau thêu hình con vịt đáng yêu. Nhưng một người đàn ông cao to như hắn lại cầm một thứ như vậy, thật sự rất tức cười.

Tô Mộc Vũ nhin cười, nghiêm mặt hỏi: “Anh, muốn mua sao?”

Phong Kính xoay đầu lại, cầm chiếc tạp dề kia tiến đến trước mặt Tô Mộc Vũ, trông vào cổ cô. Bởi vì mặt đối mặt nên lúc cột dây lại trông như tư thế đang ôm nhau, đỉnh đầu của cô dán lên môi hắn.

Mặt Tô Mộc Vũ hơi nóng lên “Này, buông ra đi, tôi tự làm được”. Nhiều người như vậy, sao hắn có thể bình tĩnh thế chứ?

Phong Kính không kiên nhẫn nói: “Đừng nhúc nhích”. Cho đến lúc cột xong dây sau lưng, hắn mới buông tay, đánh giá một vòng, gật gật đầu như rất vừa lòng.

Vài cô dì mua đồ đứng gần đó đều cười hì hì nói: “Chồng cháu đối với cháu thật là tốt nha, trước mặt mọi người còn lụy tạp dề. Ngày trước chồng bác cũng chẳng có lãng mạn như vậy” Tô Mộc Vũ xấu hổ vô cùng, vội cởi tạp dề ra, lại bị Phong Kính giữ lấy, bỏ vào xe đẩy.

Tô Mộc Vũ dở khóc dở cười tiếp tục xem hàng hóa.

Đến lúc mua xong hết những vật liệu thường dùng trong dịp tết đã là hơn năm giờ chiều, siêu thị đặc biệt đông người, tất cả những quầy thanh toán đều xếp hàng chật ních, thế nhưng Phong Kính lại không hề lộ ra thái độ mất kiên nhẫn.

Hai người xếp mọi thứ lên xe, lái xe về nhà. Tô Mộc Vũ cảm thấy một năm chỉ cần một ngày như hôm nay là đủ rồi. Cô xoa xoa hai cánh tay đã mỏi nhừ, xe cũng gần đến nhà.

Đôi mắt Phong Kính chợt nheo lại, xe lập tức phanh gấp, biểu tình trên mặt đông lạnh trong chốc lát.

Tô Mộc Vũ theo quán tính bật người về phía trước, đang muốn hỏi làm sao vậy lại nhìn thấy cách đó không xa, một chiếc xe màu đen đỗ trước cổng khu nhà, bảy tám vệ sĩ vây xung quanh bảo vệ, bọn họ giống như đang chờ đợi ai đó.

Nhìn thấy Phong Kính trở về, một người vệ sĩ cúi lưng, cẩn thận gõ kính xe.

Cánh cửa xe mở ra, một cây gậy gỗ chống xuống đất, một mái tóc hoa râm, người đàn ông lớn tuổi mặc chiếc áo theo kiểu Tôn Trung Sơn màu đen bước xuống, trên mặt không có nụ cười, mỗi nhắc chân đều phát ra vẻ uy nghiêm.

“Phong Kính, đến đây” Thanh âm của ông ấy không lớn, lại rất trầm, thế nhưng vẫn khiến người ta nghe rất rõ ràng.

Phong Khải đứng nơi đó, giống như một ngọn núi sừng sững.

Tô Mộc Vũ hít một hơi, tựa hồ đoán được là ai, cô nghiêng đầu nhìn Phong Kính. Trên mặt hắn không chút biểu cảm, giống như một tảng băng.

Phong Kính xuống xe, cầm lấy những bịch to bịch nhỏ, nắm chặt tay Tô Mộc Vũ đi thẳng lên lầu, giống như không hề nhìn thấy Phong Khải.

Phong Khải không hề động đậy, trầm giọng nói: “Đây là cô gái con nhà họ Tô?”

Một câu, khóa chặt bước đi của Phong Kính.

75. Chương 75: Chưa Chết Chưa Ngừng

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Tô Mộc Vũ dường như cảm thấy trên người Phong Kính phát ra khí lạnh... cùng với hận ý dày đặc.

Tô Mộc Vũ theo bản năng vươn tay, bị hắn mạnh tay đóng cửa nhà: “Không cho phép bước ra!”

“Nhưng...” Tô Mộc Vũ không biết như thế nào, chỉ lo lắng. Một lần bước ra khỏi Phong gia, hắn đã tự biến bản thân thành cái dạng không ai nhận ra, làm sao cô không thể không lo lắng?

“Cô dám bước ra, tôi cắt đứt chân cô!” Phong Kính lạnh lùng bỏ lại một câu, mang theo một thân đầy khí lạnh đi xuống lầu.

Tô Mộc Vũ vội úp sấp trên cửa sổ, nhìn Phong Kính từng bước đi xuống, vệ sĩ dường như muốn mời hắn lên xe, nhưng bị hắn cự tuyệt.

Phong Kính tựa trên vách tường, cười lạnh một tiếng, hỏi: “Ông muốn làm cái gì?”

Phong Khải xoay người, ông ta tuy tuổi đã cao nhưng không hề có vẻ yếu đi vì tuổi già. Ánh mắt khắc đầy dấu vết năm tháng của ông ta nhìn chằm chằm đứa cháu nội mình nuôi mười sáu năm, bình tĩnh mở miệng: “Cô gái vừa rồi, con chơi đùa thì được, động vào thật, con nên biết, Phong gia chúng ta, sẽ không bao giờ tiếp nhận loại người như vậy”

Phong Kính nghiêng đầu, cười nói: “Cho nên người phụ nữ trong lòng ông, trừ bỏ mang đến ích lợi cho ông, cũng chỉ là công cụ nối dõi tông đường thôi, có phải hay không? Cũng giống như người mẹ vô dụng của tôi, bởi vì gia thế bà ấy ông không dùng được, cho nên ông mới khoanh tay đứng nhìn bà ấy đi tìm cái chết, cuối cùng còn ban cho bà ấy vài phát súng, có phải hay không?”

Về mặt bình tĩnh của Phong Khải cuối cùng trở nên lạnh lẽo, trong mắt già nua của ông ta xẹt qua vị máu tanh, ông ta quát khê: “Mày, mày không nên vì một người phụ nữ không có quan hệ gì mà tranh chấp cùng ông. Đàn ông Phong gia, không nên có nhược điểm! Trước kia là Vệ Nhu Y, ông nhân nhượng mở một con mắt nhắm một con mắt là vì cô ta đã cứu mày một mạng, bây giờ... Tô Mộc Vũ này, ngay cả Vệ Nhu Y cũng không bằng! Mày vì cô ta, cắt mất một cái lỗ tai của Phong Nghi. Phong Kính, rốt cuộc mày muốn chứng tỏ cho ông thấy cái gì?”

“Nhược điểm? Ông nói là bản chất máu lạnh sao? Đúng vậy, cả Phong gia, cho dù máu lạnh đến đâu cũng không ai sánh bằng ông. Ông nội, tôi là do ông nuôi lớn, giọt máu chảy trong người tôi cũng giống với ông, cho nên người nào đụng đến tôi một chút, tôi sẽ đáp trả mười phần. Đừng nói là thằng Phong Nghi đó, cho dù là La Vân, tôi cũng giết” Nhắc tới hai cái tên kia, đôi mắt Phong Kính đầy mùi máu tanh.

“Mày!” Phong Khải neho mắt nhìn hắn, không biết qua bao lâu mới thở ra một hơi như một mồi, không muốn tiếp tục nói những chuyện không có điểm dừng, năm mươi năm qua chưa từng có một nấc thang cho cả hai đi xuống.

“Con chơi đùa bên ngoài cũng đủ rồi, đến lúc nên trở về. Thằng con trai Tiền gia tháng sau cũng chính thức thăng lên kiểm sát trưởng thành phố S, Tiền gia xem như đã có người nối nghiệp. Con là đứa cháu ông vừa ý nhất, con chơi đùa ở bên ngoài mười năm, ông cũng mặc con mười năm, cái gì mà nghệ thuật góm sứt, chơi cũng đủ rồi. Bây giờ cũng đến lúc Phong gia chúng ta nên có người tiếp nhận”

Phong Khải gần từng tiếng, giống như từng viên đá to nện xuống nền đất.

Phong Kính cười cười, đốt một điếu thuốc trong tay, tàn thuốc lấp lánh dưới bầu trời dần tối. Hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu tôi nói không thì sao? Như thế nào? Ông là muốn bắt tôi trở về sao? Vẫn muốn tái diễn chuyện con trai ông đối xử với mẹ tôi như thế nào một lần nữa sao?”

Mắt Phong Khải sáng như đuốc, cây gậy gỗ trong tay ông ta hung hăng nện trên đất “Mày là cháu nội đích tôn của Phong Khải tao!” Mười chữ kia, như sấm sét giáng xuống trời quang.

Vài người vệ sĩ sợ tới mức lui về sau từng bước.

Chỉ có Phong Kính, vẫn duy trì tư thế như cũ, khóe miệng hơi hơi gợi lên một đường cong lãnh đạm “Rồi sao? Tôi tình nguyện không phải” Tàn thuốc trong tay đột nhiên rơi xuống đất, hắn nâng mũi chân lên nghiền nát từng chút một.

Phong Khải chống cả người lên gậy gỗ, không có một chút gì là mệt mỏi, cây gậy này tượng trưng cho quyền lực của ông ta vài thập niên qua. Ông ta vung gậy, hung hăng nện lên đầu Phong Kính: “Nghịch tử!”

Phong Kính quay đầu đi, đưa tay sờ sờ, nhìn thấy máu tươi dính đầy trên tay mình, nhẹ nhàng cười rộ lên.

“Tướng quân!” Lão quân gia đi theo bên cạnh thấy tình thế không xong, bước lên phía trước ngăn cản.

“Cút!! Tất cả đều cút qua một bên cho tôi! Phong gia vài thập niên nay không phải để ày lãng phí. Tao nói ày biết, mày không tiếp nhận thì không xong đâu!” Phong Khải hung hăng tát lên mặt hắn.

Phong Kính bị lời của ông ta chọc giận, ánh mắt như máu, nhìn thẳng Phong Khải: “Biết không? Từ năm tôi mười sáu tuổi đã bắt đầu nghĩ làm sao để hủy diệt Phong gia, hủy diệt đi cái gia đình dơ bẩn kia, hủy diệt bảo bối tham vọng của các người. Nơi đó đối với tôi mà nói, ngay cả rác rưởi cũng không bằng!”

Con người hắn đầy máu tươi, giống như đem toàn bộ hận ý mười mấy năm qua nén vào đó.

“Mày... mày câm miệng cho tao!” Phong Khải không nghĩ tới hắn sẽ nói những lời như vậy, cây gậy trong tay thiếu chút nữa là rơi xuống đất, tiếp tục giơ lên lại bị Phong Kính giữ chặt.

Từng giọt máu tươi trượt xuống từ trên đầu của hắn, chảy xuống cằm hắn, nhìn Phong Kính như vậy lại giống như quỷ Satan “Ông nội, đừng đụng chạm vào đồ của tôi, tính cách của tôi ông là người rõ nhất. Ông làm hư đồ vật vốn thuộc về tôi, tôi cũng sẽ trả lại đồ vật hư hỏng của ông giống như vậy”

Ánh mắt già nua của Phong Khải nháy mắt đỏ lên, vứt bỏ cây gậy trong tay, rút ra súng lục gác lên đầu Phong Kính, lại bị lão quân gia sống chết ngăn cản.

“Tướng quân, tướng quân, ngài đừng tức giận. Đại thiếu gia chỉ là nói trong lúc nóng nảy thôi, ngài ngàn vạn lần đừng cãi nhau với đại thiếu gia. Đại thiếu gia, ngài mau xin lỗi tướng quân đi...”

Phong Khải đột nhiên che ngực, rồi ngã xuống.

“Tướng quân! Tướng quân!” Vài người vệ sĩ nhanh chóng đỡ lấy Phong Khải, đưa lên xe.

Lão quân gia lo lắng thở dài: “Đại thiếu gia, ngài cần gì phải như vậy chứ?... Tướng quân cũng chỉ là muốn gọi ngài về nhà ăn bữa cơm đoàn viên thôi”

Phong Kính nhìn bóng lưng Phong Khải, đầu ngón chân vừa chuyển: “Ông nội, thật ra tôi rất hi vọng, mười một năm trước, ba viên đạn kia ông cũng chia cho tôi một viên, như vậy, tất cả không phải đều sẽ tốt hơn sao?” Hắn xoay người, rồi đi.

Lão quân gia thở dài, vội lên xe, đưa Phong Khải về nhà.

Phong Khải uống thuốc, đợi đi một chút, trong xe im lặng đến dọa người.

Ông ta nhắm mắt lại, con người làm trời đất rung chuyển hơn năm mươi năm qua cuối cùng cũng để lộ ra phiền não. Ông ta lẩm bẩm: “Chẳng lẽ, năm đó tôi thật sự đã sai lầm rồi sao?”

Lão quân gia không dám đáp, ông theo Phong Khải ba mươi năm, mưa gió cỡ nào cũng từng trải qua, sự kiện kia mười một năm trước tựa như một cây đao cắm trong tim đại thiếu gia, nhổ ra là chết, không nhổ ra cũng là một chữ chết.

Phong Khải sau một hồi quả nhiên nói bốn chữ kia: Chưa chết chưa ngừng.

Tô Mộc Vũ tận mắt nhìn thấy Phong Kính rời khỏi với đầu đầy máu, cô cuống quýt chạy xuống lầu, lại không tìm thấy bóng dáng hắn.

Hắn đi đâu? Chảy nhiều máu như vậy!

Tô Mộc Vũ sắc mặt tái nhợt đuổi theo, tìm khắp nơi, bên ngoài bầu trời dần tối đen, cô tìm hơn hai tiếng đồng hồ cũng không hề thấy hắn.

Cuối cùng chỉ đành phải thất vọng trở về, thế nhưng lại nhìn thấy Phong Kính ngồi trước cửa, dưới ánh đèn, từng lon bia nốc thẳng vào cuống họng, những lon không khác lại nằm rải rác trên đất.

Tô Mộc Vũ vội ngăn hắn lại, không thể để hắn tiếp tục uống như thế.

Phong Kính nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười: “Cô về rồi? Tôi không mang theo chìa khóa”

Chỉ một câu nói như vậy, lại làm ùi Tô Mộc Vũ đau xót. Cô quỳ xuống ôm lấy người đàn ông này.

Phong Kính nhắm mắt lại, vứt bỏ lon bia, vòng tay ôm chặt lấy người cô.

Tô Mộc Vũ muốn đứng dậy mở cửa.

Phong Kính lại giữ chặt, không cho cô động dậy “Đừng nhúc nhích, để tôi ôm một lát thôi”

Hai người... ôm chặt lấy nhau trong đêm đông lạnh giá, giống như hai con chó nhỏ ôm lấy nhau, sưởi ấm lẫn nhau.

Tần Nghị Hằng bước vào cửa, nhìn thấy Tô Mộc Tình giống như một con ong mật bận rộn, quét dọn quanh nhà, mua thức ăn nấu cơm, giống như những gì Tô Mộc Vũ làm trước kia.

Tất cả chuyện này không những không khiến hắn cảm thấy vui vẻ, ngược lại những sợi tóc còn dựng đứng cả lên.

Hắn nhớ rõ bộ dáng sợ hãi của cô ta đêm đó. Chẳng thà cô ta nổi điên, phá rối, thậm chí liều mạng với hắn cũng được, chứ hắn thật không muốn nhìn thấy bộ dáng này, một Tô Mộc Tình như vậy khiến cho hắn cảm thấy đáng sợ.

Trong lòng bà Tần mấy ngày nay cũng run sợ không kém. Bà làm cái gì Tô Mộc Tình cũng đều ngăn không cho bà làm, nếu như bà từ chối, Tô Mộc Tình chỉ yên lặng nhìn bà, cho đến khi bà thỏa hiệp mới thôi.

Bà cũng muốn phát cáu, nhưng khi vừa nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng Tô Mộc Tình do chính con trai mình bóp chết, bà một chút sức lực phát cáu cũng không có, thậm chí lại càng sợ Tô Mộc Tình cảm thấy không vui, đi kiện Tần Nghị Hằng. Nếu thế, con trai bà thật không xong rồi.

Mấy ngày này bà thật hối hận, tại sao trước kia lại cứ một mực cho hồ ly tinh này vào cửa, khiến bây giờ gà chó không yên, vĩnh viễn không có một ngày yên tĩnh. Hiện tại ngẫm lại, Tô Mộc Vũ xem ra thật tốt, quả thật không có chút vết sẹo nào.

Tần Nghị Hằng nhìn Tô Mộc Tình chăm chú bưng canh cá ra “Anh rể, anh nếm thử canh xem có vừa miệng không? Mẹ, mẹ cũng nếm thử xem con nấu canh cá có ngon hơn chị con không?”

Tần Nghị Hằng cùng bà Tần đồng thời ngẩn người, cái này sao gọi là canh cá? Canh này căn bản... chưa chín, trên lưng cá còn mang theo tơ máu.

“Mẹ, mau ăn đi nha” Tô Mộc Tình khẽ cười nói.

Bà Tần run rẩy vươn thìa, múc một ít nước canh cá sống, run run đưa vào miệng, may mắn bị Tần Nghị Hằng đánh đổ “Đủ rồi!”

Hắn đứng lên, gạt đổ hết một bàn đồ ăn, nắm áo khoác, rời khỏi ngôi nhà ngạt thở này.

Bà Tần sợ tới mức vội bỏ lên lầu, đóng chặt cửa quyết không ra ngoài.

Trong phòng khách, chỉ còn lại có một mình Tô Mộc Tình, cười cười, cúi người nhặt lại từng mảnh vỡ của chén bát.

Cô ta sống không tốt, cô ta càng phải khiến bọn họ không ai sống tốt cả.

Tần Nghị Hằng rốt cục đặt chân ra khỏi cánh cổng nhà, hắn đứng im bên đường lớn, đột nhiên muốn bật khóc. Mỗi năm, Tô Mộc Vũ đều chuẩn bị những vật dụng và thức ăn dành cho ngày tết, cả nhà đều tràn đầy hương vị tết, mà bây giờ...

Báo ứng, quả thật là báo ứng.

76. Chương 76: Năm Mới

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Đêm 30, Phong Kính vẫn không trở về Phong gia, lão quản gia gọi mấy cuộc điện thoại, cuối cùng cũng chỉ thở dài cúp máy.

Sáng sớm, Tô Mộc Vũ đã kéo Phong Kính cùng nhau viết câu đối xuân.

Hai chữ “ăn tết” từng đối với Phong Kính mà nói không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ có chán ghét cùng oán hận vô tận.

Thế nhưng nhìn thấy Tô Mộc Vũ háo hức, mang theo ánh mắt cầu xin, hẳn đành thỏa hiệp.

Cặp câu đối xuân trên nền đỏ thắm treo trước cửa lại càng tạo thêm không khí vui tươi. Dù chữ viết cong cong vẹo vẹo nhưng Phong Kính nhếch cằm, dường như cũng không chán ghét.

Tô Mộc Vũ đeo tạp dề màu hồng kia, cần cù như chú ong mật tự tay cắt lấy những cánh hoa mai dán lên cửa kính. Giấy trang trí rất khó kiếm, đó là do cô phải chạy rất lâu mới mua được. Cô thích thứ này, nó khiến cô cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Tuy rằng chỉ có hai người ăn nhưng Tô Mộc Vũ vẫn nấu một bàn lớn, còn chuẩn bị nem rán, bánh mật cùng bánh chèo. Cả căn nhà tràn đầy mùi thơm. Phong Kính cũng cảm thấy có chút thoải mái, muốn phụ giúp nhưng càng giúp càng khiến mọi thứ bẽ bộn, cuối cùng bị Tô Mộc Vũ đẩy ra ngoài phòng khách.

Bàn Chải mặc chiếc yếm nhỏ lác lác cái mõng mập mạp chạy theo sau Tô Mộc Vũ, đôi mắt dán chặt vào khúc xương trong tay cô. Trên tivi không ngừng phát sóng những chương trình dành cho ngày tết, không ai xem nhưng thanh âm náo nhiệt lại vô hình chung góp thêm hương vị cho ngày tết.

Sau bữa cơm chiều, Tô Mộc Vũ kéo Phong Kính nói: “Tôi đưa anh đến chỗ này”

“Đi đâu?” Phong Kính có chút không muốn đi.

Tô Mộc Vũ giữ chặt tay hắn, kiên trì nói: “Đi rồi sẽ biết!”

Phong Kính vỗ vỗ đầu cô, dừng một chút, cuối cùng lại thỏa hiệp trước sự kiên trì của cô.

Hai người khoác áo ra cửa, Tô Mộc Vũ đeo khăn choàng cổ cho hắn là quà tặng năm mới do cô tự đan, khăn sọc caro màu cà phê, không phức tạp nhưng lại rất hợp với hắn. Khăn quàng cổ thật dài quấn vừa một vòng, cảm giác thật ấm áp.

Tô Mộc Vũ chà hai tay, áp lên hai gò má có chút đỏ ửng vì lạnh, cười nói: “Đi thôi”

Hai người đến trên quảng trường trung tâm thành phố, vô số người vây quanh bồn phun nước rực rỡ màu sắc. Trên quảng trường, đèn hoa bay múa chiếu sáng cả bầu trời đêm, vài cặp nam thanh nữ tú vứt bỏ mọi mệt mỏi của một năm làm việc để cùng nhau khiêu vũ trên phố, thậm chí có người còn làm ảo thuật, khắp nơi chen chúc đều đang chờ giây phút đón chào năm mới. Người rất nhiều, vô số khuôn mặt dào dạt sung sướng giống như bỏ mặc cái lạnh vẫn còn. Tô Mộc Vũ nắm tay Phong Kính khó khăn len lỏi vào biển người, vài lần suýt lạc mất nhau. Phong Kính vòng tay nắm chặt bàn tay cô trong lòng bàn tay mình.

“Thế nào? Thích không?” Nhiều người lắm, nhiều tạp âm, Tô Mộc Vũ phải nhướn mũi chân, lớn tiếng hỏi.

Phong Kính nhìn thấy trán cô đầy mồ hôi do chen chúc, thở phà phò, đôi mắt lại sáng ngời lạ thường, khoe miệng hắn lại hơi vẽ ra một đường cong mờ ảo. Đèn hoa mỹ lệ chiếu rọi dưới đáy mắt hắn, lông mi thật dài che khuất cả một bầu trời sao.

Chờ trong chốc lát, còn một tiếng nữa là đến mười hai giờ, Phong Kính có chút không kiên nhẫn.

Tô Mộc Vũ thỉnh cầu: “Đợi lát nữa thôi, một tiếng nữa thôi mà”

Có lẽ là ngày cuối cùng của năm, có lẽ là một đêm như vậy, có lẽ là đèn hoa chiếu rọi cả bầu trời đêm. Phong Kính đêm nay, ôn nhu như gió, không một chút cản trở ý muốn của cô.

Mười hai giờ, có người hét lớn: “Còn mười lăm giây nữa. Chúng ta cùng nhau đếm ngược, đếm đến 0, mọi người hãy hào phóng một lần ôm chặt người thân bên cạnh mình và trao cho họ nụ hôn chúc mừng năm mới nào!”

Thanh âm đếm ngược theo đồng hồ lớn treo trên quảng trường cùng nhau vang lên, trên mặt mọi người đều là hưng phấn cùng chờ mong.

“Mười!”

“Chín!”

“Tám!”

...

“Hai!”

“Một!”

“Không!” Một thanh âm cuối cùng vang lên, mỗi người đều xoay người, ôm chặt người thân nhất của mình có người còn can đảm hôn nhau. Bọn họ có thể là người yêu, có thể là vợ chồng, cũng có thể là hai người lạ vô tình ôm lấy nhau, lại càng có thể là đêm nay, hai người xa lạ sẽ cùng nhau kết nên một mối nhân duyên kỳ diệu, viết nên một câu chuyện cổ tích mới. Cả quảng trường, người người ôm nhau, hôn nhau.

Lúc trên cổ Tô Mộc Vũ xuất hiện một chiếc khăn choàng cổ, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy chiếc khăn choàng cổ sọc caro trên người Phong Kính, một đầu quấn lấy cổ hắn, mà đầu còn lại đang nằm trên cổ cô, giống như hai đứa trẻ sinh đôi kết hợp với nhau. Khuôn mặt tuần dật của hắn nhanh chóng phủ xuống.

Hơi lạnh trên môi thay bằng độ ẩm, Tô Mộc Vũ nhất thời quên nhắm mắt, mặt của hắn trước mắt rõ ràng như vậy, đôi mắt màu đen, chiếc mũi cao thẳng, ngay cả mỗi một cọng lông mi đều có thể nhìn rõ, cho đến khi một bàn tay che lại cặp mắt cô.

Cô cảm thấy môi của hắn gắt gao tương hợp với môi mình, hơi lạnh dần dần trở nên ấm áp. Cô cảm thấy đầu lưỡi của hắn nhẹ nhàng đẩy bờ môi cánh hoa của mình, cạy mở hàm răng mình, tìm kiếm quần quýt với đầu lưỡi mình. Cô cảm thấy toàn thân mình như đang tan biến.

Quên mất lúc này là đêm đông lạnh buốt, quên mất chung quanh có rất nhiều người, quên mất tất cả, thời gian lúc này như dừng lại, toàn bộ thanh âm trong phút chốc biến mất, tựa hồ chỉ còn lại hai người, giữa đường, giao hợp.

Hai người hôn nhau say mê, nhưng lúc này đây lại khiến trái tim cô biến động, khiến cô quên mất hô hấp, khiến trái tim cô như muốn nhảy ra ngoài. Nụ hôn này giống như tiếp tục kéo dài, sẽ là tận cùng của thế giới.

Nháy mắt, tiếng chuông mười hai giờ vang lên, bầu trời rực sáng bởi pháo hoa, từng viên pháo tạo thành những hình thù xinh đẹp chiếu sáng cả một màn trời, vô số tiếng vỗ tay vang lên, có người hô: “Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ!” Cả quảng trường đều tràn đầy bốn chữ này, giống như chính bốn chữ này đại biểu cho toàn bộ hạnh phúc cùng hi vọng.

Lúc cả hai tách ra, đỏ mặt Tô Mộc Vũ đỏ rực, thở gấp nhìn hắn, trong ánh mắt lấp lánh ánh sao. Cô nhẹ nhàng nói: “Năm mới vui vẻ!”

Phong Kính cúi đầu, đem toàn bộ bộ dáng của cô khấp vào mắt mình, thanh âm trầm thấp của hắn nhẹ nhàng vang lên trước mặt cô: “Năm mới... vui vẻ!”

77. Chương 77: Cùng Nhau Về Nhà

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Nếu như có cỗ máy thời gian, tôi muốn thời gian này ngừng trôi. Đáng tiếc tôi không thể, cho nên tôi chỉ biết khắc sâu thời khắc này lại trong lòng.

Tô Mộc Vũ nghe có người hát trên quảng trường, cô mỉm cười, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Hai người đang chuẩn bị về nhà, Phương Thiệu Hoa khẩn cấp gọi điện thoại, giọng của hắn rất sốt ruột: “Kính, bệnh của Nhu Y có dấu hiệu tái phát. Cậu mau đến đây đi”

Mây Phong Kính lập tức nhú lại.

Tô Mộc Vũ cũng nghe được cái tên Vệ Nhu Y, nhưng cô chỉ cười một chút, khẽ nói: “Anh đến đó mau đi, cô ấy ở đó cần anh hơn tôi. Tôi đến quán bar chờ anh” Tô Mộc Vũ chỉ quán bar tên Dạ Sắc bên cạnh.

Phong Kính cởi khăn quàng cổ xuống quần lên cổ cô, nhìn cô một chút, khẽ hôn lên trán cô, nói: “Tôi sẽ trở về rất nhanh, sau đó tôi vác cô, cùng nhau về nhà”

Bốn chữ “Cùng nhau về nhà” đọng đầy hứa hẹn ám áp đến khiến ánh mắt Tô Mộc Vũ ướt ươn. Cô mỉm cười, gật gật đầu. Nhìn Phong Kính đưa tay gọi một chiếc xe, nhanh chóng ngồi vào, biến mất.

Mới bước qua năm mới, trung tâm thương mại chật kín người, tiếng cười đùa bao phủ cả một bầu trời. Cô đứng giữa trời đêm lộng gió, chà xát hai tay, giữ chặt khăn choàng trên cổ, mỉm cười.

Tần Nghị Hằng không về nhà, chính xác mà nói, đã năm ngày hắn không bước vào cổng nhà, cơ hồ đem quán bar xem thành nhà mình. Càng đến gần thời khắc qua năm mới, hắn càng sợ hãi phải về nhà, cái thứ kia làm sao có thể gọi là nhà? Chỉ có thể là nhà tù đầy vật dụng tra tấn. Thậm chí hắn còn sợ hãi, một đêm giao thừa như vậy, Tô Mộc Tình sẽ chuẩn bị cái “kinh hỉ” như thế nào chờ hắn đây?

Khuôn mặt từng khả ái đáng yêu, bây giờ lại như ma quỷ đáng sợ.

Hắn tình nguyện tăng ca trong công ty đến đêm khuya, sau đó một mình cô độc đến quán bar.

Quản lý quán bar ưỡn cái bụng béo cười nói: “Tổng giám đốc Tần, giao thừa không trở về nhà còn đến quán bar chúng tôi, tôi thật thấy vinh hạnh”

Tần Nghị Hằng liếc nhìn ông ta, cười khổ một cái, tiếp tục uống rượu. Hôm nay quán bar rất đông, nhốn nháo hỗn loạn, tất cả đều là người không có nhà để về hoặc nhà xa không thể về.

Nửa năm trước, hắn còn chưa từng nghĩ chính mình sẽ có ngày hôm nay.

Có cô gái đến làm quen, lại bị Tần Nghị Hằng đuổi đi. Đêm nay hắn không cần ai bên cạnh, đúng vậy, không cần bất kỳ kẻ nào, có rượu là đủ rồi.

Ánh mắt của hắn rối loạn, bỗng nhiên dừng lại góc sáng sủa nhất quán bar, một bóng người, cô đeo một chiếc khăn choàng cổ, chỉ gọi một ly nước, ngồi nơi ít người chú ý nhất, nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ mỉm cười, dường như đang chờ ai đó.

Đầu óc Tần Nghị Hằng như bị cái gì đập trúng, không thể tin nhìn người kia. Tô... Mộc Vũ... Là Mộc Vũ sao? Thật là cô ấy sao?

Tần Nghị Hằng như kẻ điên chăm chú nhìn chăm chăm cô.

Hắn nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô nếm thử ly nước trong tay, lúc thì vén nhẹ tóc ra sau tai, khi thì kéo nhẹ khăn choàng cổ, khóe miệng mỉm cười, nhìn ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, từng nhíp lông mi cô khẽ chớp động.

Tô Mộc Vũ lại không nhận ra được, cô nhìn pháo hoa bắn sáng như hoa rơi không ngừng ở bên ngoài. Nhân viên bưng rượu đi ngang bỗng nhiên trượt tay, Tô Mộc Vũ giật mình, vội đứng lên né tránh.

Nhân viên quán bar lập tức xin lỗi: “Thật xin lỗi, quý khách có bị dính trứng không? Tôi lập tức dọn dẹp cho cô, Thật sự xin lỗi”

Tô Mộc Vũ thấy mình chỉ bị dính vài giọt, cũng không quan tâm, cười nói: “Không sao đâu”

Lần nữa ngồi xuống, một thân ảnh đột nhiên đứng trước mặt cô. Tô Mộc Vũ đang nghĩ chẳng lẽ là Phong Kính, hấn trở lại nhanh như vậy sao? Đầu mới vừa ngẩng lên, đột nhiên trong đầu một mảnh choáng váng, người trước mắt bỗng nhiên trở nên vô cùng mơ hồ, lại dần dần rõ ràng, biến thành gương mặt Phong Kính.

“Phong... Kính...” Cô thì thào, vươn tay.

Tần Nghị Hằng nghe miệng cô nỉ non tên người khác, vui sướng cùng kích động vừa rồi lập tức biến mất, trong ngực bỗng xuất hiện tức giận cùng phẫn nộ. Hấn nắm lấy tay Tô Mộc Vũ, nhìn thân ảnh ngã trên ghế salon, hai tay hấn nắm chặt, trán lộ gân xanh, trong mắt sôi gan.

Tô Mộc Vũ! Tô Mộc Vũ! Cô sống rất tốt!

Người hầu rượu trên quầy bar pha chế xong một ly rượu, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông ôm lấy cô gái uống say ngã vào ngực, lão đảo đưa lên lầu. Hấn không thêm để ý cười một chút, chuyện như vậy xảy ra mỗi ngày, có thể là vô tình gặp nhau, người đàn ông kia coi ra cũng được hưởng thú vui.

Hấn cũng không biết mình vốn có thể ngăn cản vài chuyện, lại tàn nhẫn nhìn nó xảy ra.

Tô Mộc Vũ mê man, mọi thứ trước mắt đều vô cùng mơ hồ, cô không uống rượu mà phải không? Làm sao lại ngất đi vậy? Đúng rồi, cô nhìn thấy Phong Kính đến đón mình về nhà.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta về nhà sao?”

Trên mặt xanh mét của Tần Nghị Hằng không có chút biểu cảm nào, chỉ lạnh lùng trả lời: “Ừ, chúng ta về nhà”

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười, nằm trong lòng “Phong Kính”. Cô nói: “Cám ơn anh đã đến đón tôi về nhà. Cám ơn!” Trên lông mi xuất hiện vài giọt nước.

Cám ơn hấn vì không để cô không có nhà để về. Cám ơn hấn vì đã không tàn nhẫn đánh vỡ đích hi vọng của cô một lần nữa. Thế nhưng, Tô Mộc Vũ căn bản không biết, người mà bản thân cám ơn ... không phải hấn.

Tần Nghị Hằng vỗ về đầu cô, mở cửa không một tiếng động, trong nháy mắt mở cửa, ngăn giữa ánh sáng bên ngoài và bóng tối bên trong, vẻ mặt của hấn giống như ác ma.

Cửa mở ra, Tần Nghị Hằng thả Tô Mộc Vũ nằm xuống giường. Hấn nhìn cô, cứ như vậy nhìn cô, nhìn hai má ửng đỏ của cô, nhìn cô vì nóng mà buông lỏng cổ áo lộ ra da thịt trắng nõn, nhìn cô hơi hơi mím môi đỏ mọng, nhìn thấy đôi mắt mê loạn của cô.

Tô Mộc Vũ cảm thấy hơi nóng, trong cổ họng khát khô. Cô nhú mi xinh đẹp, nói với “Phong Kính” đứng trước mặt cô: “Phong, tôi khát nước, cho tôi chút nước được không?”

“Phong Kính” trầm mặc xoay người, rót một chén nước, nâng nửa người cô dậy, mớm nước vào miệng.

Tô Mộc Vũ uống lấy, giảm đi khô khát trong cổ họng.

“Sao anh không nói chuyện?” Cô giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của hấn, nhẹ giọng hỏi, vì cái gì Phong Kính bây giờ nhìn có chút... kỳ quái?

Tần Nghị Hằng cứ như vậy nhìn cô, ánh mắt đỏ lên, ôm lấy cô, chắc một chút, càng ngày càng dùng sức.

Trong đầu hấn không ngừng hiện lên vô số điều.

Hấn muốn: Cô vốn là của hấn! Là của hấn! Cô gái này, từ năm mười chín tuổi, đã là của hấn, lông mi này, bờ môi này, bàn tay này, đôi mắt này, thân thể này, mỗi một tấc da thịt này, mỗi một sợi tóc này, đều chỉ có thể thuộc về Tần Nghị Hằng hấn!

Là gã đàn ông kia cướp đi, là hấn ta, hấn ta đoạt đi người con gái vốn thuộc về hấn!

Hô hấp của hắn trầm như vậy, trầm như một con quái thú muốn ăn thịt người.

78. Chương 78: Thiên Đường Sục Đồ

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Hắn nhìn thấy da thịt này, nhớ lại thân thể vốn thuộc về hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít lấy ngọt ngào ẩm áp.

Hắn muốn cô, mỗi đêm đều muốn. Hắn lần tìm khắp quán bar, lần tìm toàn bộ những diện mạo tương tự với cô, hoặc chỉ cần tính cách tương tự, hay bàn tay tương tự thôi cũng được. Thế nhưng...

Không phải, bọn họ không phải cô, tất cả bọn họ đều không phải Tô Mộc Vũ – người vợ đầu áp tay gối với hắn năm năm qua.

Hắn hôn cổ Tô Mộc Vũ như phát điên, dùng sức hôn, lưu lại một dấu vết của riêng mình trên cổ của cô.

Đây là của hắn, toàn bộ đều là của hắn, hắn muốn tẩy sạch toàn bộ cô, sau đó một lần nữa đoạt lại.

Đúng vậy, chỉ cần đoạt lại cô, ngôi nhà của hắn sẽ lại nguyên vẹn. Gia đình ẩm áp kia, xinh đẹp kia, mỗi một góc đều rất bình yên, sẽ lại trở về bên cạnh hắn. Không có cô, gia đình sẽ cùng biến mất.

“Đau quá!” Tô Mộc Vũ bị đau rên khê. Phong Kính đêm nay sao lại thô bạo như vậy? Hắn giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, khiến cô có chút sợ hãi. Cô mơ hồ cảm thấy một loại hơi thở đáng sợ.

“Phong Kính, nhẹ... nhẹ một chút...” Tô Mộc Vũ theo bản năng rên rỉ.

Lại nghe thấy cái tên kia, bả vai Tần Nghị Hằng bỗng cứng đờ, ánh mắt lấp đầy hận ý, đột nhiên nảy sinh ác độc dùng sức che miệng Tô Mộc Vũ. Hắn vươn người nhặt lấy cả vạt bên cạnh bịt miệng cô.

“Ừm...” Tô Mộc Vũ không hiểu sao lại thế, “Phong Kính” đang tức giận sao? Vì sao phải bịt miệng cô lại? Do cô vô tình chọc giận hắn sao?

Cô gơ tay lên, muốn vuốt ve mặt của hắn, lại bị hắn tránh né.

Vì sao? Vì sao không cho cô chạm vào? Bọn họ không phải chiều nay vẫn tốt sao?

Tô Mộc Vũ có một bụng lời muốn nói, muốn hỏi, thế nhưng một chữ cũng không thể nói ra.

Nhìn người trước mặt, nhu thuận như chú cừ non nằm yên trên giường, phó mặc cho người khác muốn làm gì thì làm. Cơ thể Tần Nghị Hằng căng thẳng, lửa nóng dục vọng phút chốc vụt lên, hơi thở càng ngày càng dồn dập.

Kiểm chế không được, rốt cuộc cũng kiểm chế không được! Hắn muốn cô bây giờ, thuộc về mình một lần nữa.

Ngửi thấy hương vị ngọt ngào, cả người Tần Nghị Hằng kích động đến run rẩy, hai tay thô bạo chạy dọc trên thân thể cô.

Tô Mộc Vũ cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao cô biết rõ là Phong Kính nhưng thân thể lại có chút chán ghét, giống như bị người nào đó không phải là Phong Kính chạm vào. Cô hơi giãy dụa, lại bị một lực lớn chặn chặn.

Xương quai xanh bị cắn giống như muốn róc xương chính cô. Hai tròng mắt Tần Nghị Hằng đỏ lên, hắn cắn răng gầm nhẹ một tiếng: “Tô Mộc Vũ! Em là của tôi!” Chỉ có thể là của hắn! Một ngày nào đó, hắn sẽ khiến cô chỉ gọi tên hắn – Tần Nghị Hằng!

Khi hắn hạ thân hắn đẩy mạnh vào trong.

Trái tim Tô Mộc Vũ bỗng nhiên đau nhói, trong đầu tựa hồ nghe thấy giọng hát của ai đó: Nếu như có cỗ máy thời gian, tôi muốn thời gian này ngừng trôi. Đáng tiếc tôi không thể, cho nên tôi chỉ biết khắc sâu thời khắc này lại trong lòng. Đánh mất tình yêu, làm sao có cỗ máy thời gian để quay về...

Cùng lúc đó, trái tim Phong Kính hung hăng nhói một cái, giống như bị một thanh dao găm cắm sâu vào, toàn thân đều đau đớn.

“Kính, anh làm sao vậy?” Vệ Nhu Y nhẹ nhàng ho khan, khẽ hỏi.

Phong Kính chuyển tầm mắt nhìn hai má Vệ Nhu Y trắng bệch, cố gắng ngăn tiếng ho khan, khẽ trấn an: “Nhu Y, em đã không có chuyện gì rồi thì anh về trước”

Giống như bên trong tâm hồn u tối có một thứ gì đó thôi thúc hẳn phải trở về, một giây cũng không thể chần chừ.

Thấy hẳn muốn rời khỏi, Vệ Nhu Y vội kéo tay hẳn: “Hôm nay là giao thừa, anh ở lại với em đi”

Trong lời nói của cô đã tràn ngập khẩn cầu “Khụ khụ... Kính, ở lại với em đi, ở đây quá yên lặng, yên lặng đến đáng sợ”

Hôm nay là tết âm lịch, sự vui vẻ náo nhiệt bên ngoài dường như khác biệt với bên trong này, trại an dưỡng không có bao nhiêu người, chỉ yên tĩnh, cùng nơi nơi đầy vị thuốc sát trùng.

Phong Kính có chút không đành lòng vỗ về cô. Đối với cô gái suýt chút nữa đã đánh đổi tính mạng vì cứu mình, trong lòng hẳn luôn có một phần mắc nợ, mà nợ này, cả đời hẳn cũng trả không nổi.

Nếu như là lúc trước, hẳn nhất định sẽ đáp ứng, hơn nữa còn ở lại làm bạn với cô ấy. Nhưng hôm nay...

Phong Kính ôm ngực không ngừng co rút đau đớn, mang theo áy náy, nói: “Thật xin lỗi Nhu Y, hôm nay anh còn có việc, để Thiệu Hoa ở lại với em đi”

Bàn tay Vệ Nhu Y buông lỏng, hai má vốn trắng bệch bỗng nhiên tái nhợt. Cô bắt đầu cười, tiếng cười rất trầm, lại giống như cơn gió lạnh chợt nổi trong trại an dưỡng yên tĩnh này, cười cười sau đó ôm mặt.

” Có phải chỉ có khi em bệnh, em chết đi thì anh mới đến thăm em?” Vệ Nhu Y đột nhiên bắt lực kêu, khàn cả giọng. Nước mắt kiêu ngạo của cô, rốt cục một giọt lại một giọt rơi xuống.

Vệ Nhu Y cho tới bây giờ đều là một Vệ Nhu Y kiêu ngạo, cô không cho phép chính mình dễ dàng rơi lệ, cô là Vệ Nhu Y, vĩnh viễn xinh đẹp cao quý, tao nhã mà phóng khoáng. Thế nhưng...

Cô cũng là phụ nữ, là phụ nữ, nhất định rất yếu đuối khi yêu.

Cô dùng mắt, dùng trái tim, dùng toàn bộ kiêu ngạo của mình để gào thét, để khẩn cầu: Đừng đi, đừng bỏ cô ở lại một mình. Đừng nhấn chìm nát tình yêu của cô.

Bàn tay Phong Kính nắm chặt, sau đó từng chút một gỡ tay của Vệ Nhu Y ra, rời khỏi phòng bệnh.

Ngoài cửa, Phương Thiệu Hoa dựa lưng trên vách tường, tóc mái che mắt hẳn.

“Ở lại với cô ấy!” Thanh âm của hẳn mang theo khàn khàn, trong đó còn chất chứa sự đau lòng.

Phong Kính mở miệng nặng trĩu: “Thiệu Hoa, đừng ngăn cản” Giọng điệu, mang theo cảnh cáo.

Phương Thiệu Hoa nắm lấy cổ áo Phong Kính, ánh mắt nhìn thẳng hẳn, nói: “Tôi nói, ở lại với cô ấy, cậu có nghe thấy hay không? Cô gái này, mười một năm trước là cô ấy đã cứu một mạng của cậu, dựa vào cái gì mà cậu lại tàn nhẫn với cô ấy như thế? Dựa vào cái gì? Cũng là vì ả đàn bà họ Tô kia chứ gì?”

Phong Kính đẩy hẳn ra “Thiệu Hoa, lúc này tôi không có thời gian đánh nhau với cậu!” Hẳn muốn lập tức trở về.

“Không có thời gian?” Phương Thiệu Hoa cười rộ lên, là cười lạnh, là cười trào phúng, hẳn nhíu mày “Cậu là không có thời gian, không có thời gian ở bên cạnh Vệ Nhu Y, không có thời gian nói chuyện với thẳng anh em tốt này, cậu gấp gấp chạy trở về là để ở bên cạnh ả đàn bà đã bị thẳng đàn ông khác dùng qua kia!”

Hắn vừa dứt lời, nắm đấm Phong Kính hung hăng bay qua, dừng lại trước huyết thái dương của Phương Thiệu Hoa “Thiệu Hoa, tôi đã cảnh cáo cậu, đừng chạm vào giới hạn của tôi. Cô ấy, không phải là người để cậu nói như thế!”

“Đêm nay nếu cậu bước ra khỏi nơi này một bước, giữa chúng ta không còn là anh em tốt!” Thanh âm của Phương Thiệu Hoa vang lên, đoạn tuyệt.

Cước bộ Phong Kính ngừng ba giây, nắm chặt bàn tay, thả lỏng, lại xiết chặt, cuối cùng vẫn là rời khỏi.

Rời khỏi trại an dưỡng, một giây Phong Kính cũng không ngừng lại, lập tức lên xe, nói: “Trở về”

Lái xe lập tức nghe lệnh, bánh xe chuyển động, nhập vào màn đêm đen.

Phong Kính nhíu chặt mày, đôi mắt kia so với màn đêm bên ngoài càng âm u hơn vài phần, môi của hắn gât gao mím chặt.

Giống như có chuyện gì đó xảy ra mà hắn không biết, loại cảm giác này khiến cho hắn vạn phần lo lắng.

Đáng chết!

Tô Mộc Vũ, em dám xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho em!

“Nhanh lên, chạy nhanh lên!” Phong Kính ra lệnh với tài xế, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Bất an trong lòng càng lúc càng dâng đầy, hắn nắm chặt tay, cố gắng trấn an cảm giác lo lắng không hiểu vì sao này.

Ô tô lao nhanh trong đêm đen, nơi đi qua chỉ lưu lại một cái bóng mơ hồ, giống như dùng cả vận tốc ánh sáng.

Phong Kính cắn chặt răng: Tô Mộc Vũ, chờ tôi. tôi lập tức trở về đón em.

Chuông điện thoại di động vang lên, bởi vì không gian rất yên tĩnh nên thanh âm rất vang, vang đến chói tai.

Phong Kính mở điện thoại, trong tích tắc đẩy từng tấm hình đập vào mắt hắn như hủy thiên diệt địa, khiến bàn tay hắn nháy mắt run rẩy, ánh mắt đen láy lại đỏ rực như nốt chu sa.

Tài xế không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, điện thoại di động lăn dài trên mặt đất, kính cửa sổ vỡ nát.

Hắn cảm thấy cổ mình như bị người hung hăng bóp chặt, một thanh âm như sư tử điên cuồng gầm lên giận dữ trong lòng. Hắn gầm: “Mau lái đến Sắc Dạ! Nếu không tôi giết chú!”

79. Chương 79: Hủy Diệt

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Mỗi một giây đều là tra tấn, nếu có thể hắn hận không thể lập tức đến đó ngăn cản, hoặc là sớm hơn một chút, hắn không nên để cô ở lại nơi này.

Phong Kính, mày là thần khốn nạn! Vì sao phải bỏ rơi cô ấy? Vì sao? Vì sao lại khiến chuyện này xảy ra? Mày chính là một thằng khốn!

Một giây này, hắn hận không thể một đao tự đâm chết mình!

Phong Kính trầm mặc một đường đi đến Sắc Dạ, kéo theo sát khí đầy người.

Lúc hắn đến Sắc Dạ, Tần Nghị Hằng đã rời khỏi, hắn từ đầu đến cuối cũng không biết, điện thoại di động của mình đã bị đánh cắp rồi bị trả lại.

Bàn tay Phong Kính run rẩy nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kia, nhìn vào bên trong, thiên hạ của hắn đang nhắm hai mắt như búp bê sứ hôn mê, thân thể trần như nhộng bị vải che kín mắt

Yết hầu hắn ngai ngái, lại bị hắn đè ép xuống. Hắn từng bước một đi vào, quỳ gối trước giường của cô, ngón tay run rẩy rút chiếc mền che lại thân thể xanh xanh tím tím của Tô Mộc Vũ, sau đó đóng cửa lại.

Chỉ một hành động đơn giản là đóng cửa, lại tiêu phí hết sức lực của hắn.

Trầm mặc.

Trầm mặc.

Trầm mặc như chết lặng.

Phong Kính hung hăng tự giáng ình một cái tát, cái tát kia thật sự rất mạnh tay, giống như trừng phạt chính mình. Tiếng vang thanh thúy khiến quản lí quán bar bên cạnh run sợ trong lòng, sợ tới mức run lấy bầy. Phong thiếu... làm sao vậy?

Phong Kính mở mắt ra, hai mắt đã đỏ rực.

“Phong thiếu... Phong... Phong thiếu...” Quản lí Sắc Dạ hoàn toàn sợ hãi, hắn chưa từng thấy Phong thiếu như thế, giống như... muốn hủy diệt tất cả mọi người ở đây.

Phong Kính một phát bắt được quản lí, đẩy mạnh, quản lí quán bar dán chặt trên vách tường, nhất thời đầu chảy máu, hắn cuống quýt chạy xuống, la lớn: “Các người mau chạy đi! Chạy nhanh lên!”

Hắn là Phong Kính, cháu đích tôn của Phong Khải, cho dù hôm nay hắn giết người ở đây, cũng không kẻ nào dám động vào hắn.

Quán bar, tiếng nhạc đột nhiên cắt đứt, chỉ nghe thanh âm vỡ tan của những chai rượu, cả quán bar đều là tiếng thét chói tai, loạn thành một đoàn, tất cả mọi người liều mạng chạy ra bên ngoài.

Phong Kính cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nghe, trong mắt chỉ còn lại màu đỏ, điên cuồng đập nát mọi thứ trước mắt mình, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể bình ổn nỗi đau đến tê tâm liệt phế trong ngực hắn.

Một giây này, Phong Kính giống như một con sư tử bị ép đến đường cùng, cả người đầy máu tươi, điên cuồng cắn xé, nhìn thấy thứ gì đều nghĩ đến hai chữ hủy diệt, hủy diệt hết tất cả!

Tiền Phong nhận được điện thoại là lúc hắn đang uống rượu trên ban công, trong đêm đen nhìn pháo hoa phía xa xa, làm bạn với tàn thuốc trong tay. Hắn trở về Tiền gia ăn cơm, trưởng bối trong nhà thoáng nói năm sau hắn sẽ trở thành kiểm sát trưởng thành phố S.

Tiền Phong chỉ là cười cười, cảm thấy không có ý nghĩa, cái gọi là quan trường, cũng chỉ là trò chơi của các đại gia tộc, quyền lợi chân chính chính là quyền lực. Một mình hắn lái xe trở về nhà, sau đó một chai lại một chai rượu nốc vào cuống họng. Nha đầu kia, hắn là ở bên cạnh Phong núi băng mừng năm mới rồi.

Hắn cười, giơ tay lên, lại uống hết một bình rượu. Chuông điện thoại di động dồn dập vang lên: “Tiền thiếu, mau đến cứu mạng, Phong thiếu... Phong thiếu sắp giết hết tất cả chúng tôi!” Quản lí quán bar sợ tới mức nói không thành lời.

“Sao lại thế?” Tiền Phong lập tức nghiêm mặt hỏi.

Quản lí quán bar ấp úng không dám nói, cũng nói không rõ ràng, chỉ đại khái bảo bạn gái Phong thiếu, Tiền Phong biến sắc, lập tức nói: “Tôi lập tức đến đó” Áo khoác cũng không kịp mặc vào, mặc kệ gió lạnh bên ngoài, bật người chạy đến Dạ Sắc.

Vừa vào cửa, cả Dạ Sắc hỗn loạn, trên đất đàn đàn mảnh thủy tinh. Bàn ghế, bình rượu, bóng đèn, toàn bộ đều thành bột mịn. Cả quán bar, giống như đồng hoang tàn ngày tận thế.

Tiền Phong nhìn thấy Phong Kính điên cuồng đứng giữa đồng hoang tàn, chung quanh hắn đều là những mảnh thủy tinh trong suốt, mảnh gỗ, cùng với rượu lênh láng, chỉ cần một mồi lửa, nơi đây sẽ nhanh chóng biến thành một biển lửa.

Tiền Phong vội chạy tới ngăn cản hắn: “Cậu nổi điên cái gì vậy?”

Phong Kính ngẩng đầu, lộ ra ánh mắt đỏ tươi, bên trong thậm chí có một chút nước mắt.

Tiền Phong bỗng đứng sững sờ, từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ nhìn thấy một lần duy nhất Phong Kính như thế này chính là lúc mẹ hắn chết. Tiền Phong thấp giọng hỏi: “Kính, đã xảy ra chuyện gì?”

Phong Kính một tiếng cũng không nói, cả người như tượng đồng, cầm bình rượu cuối cùng trong tay, hung hăng ném trên mặt đất.

Thanh âm kia, như sấm.

Vô số mảnh nhỏ bay tứ tung, bay trúng mặt hắn. Trên gương mặt tuần dật, từng giọt máu đỏ rỉ ra, rơi xuống vai, xuống áo, xuống đất, trong tích tắc cả máu và rượu hòa lẫn vào nhau. Bàn tay của hắn cũng đầy máu tươi.

Tiền Phong dự cảm thấy điều gì đó không ổn, nhìn về phía quản lý quán bar đang trong lòng run sợ một bên. Hắn nắm lấy cổ áo quản lý, rống: “Đã xảy ra chuyện gì? Nói!”

Đêm nay quản lý gặp quá nhiều chuyện đáng sợ, run rẩy chỉ tay lên lầu, ông ta còn cho rằng mình sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai. Người phụ nữ của Phong thiếu lại xảy ra chuyện ở quán bar của ông ta. Loại chuyện như vậy, ông ta thật sự có chết trăm lần cũng không hết tội. Thế nhưng, chuyện này ai có thể biết được nó sẽ xảy ra chứ?

Tiền Phong đẩy mạnh ông ta ra, chạy lên lầu.

Phong Kính chặn hắn lại, không cho hắn đi vào, lại bị hắn đẩy mạnh ra. Nhìn hoàn cảnh bên trong phòng cùng hương thơm kỳ lạ, Tiền Phong không thể tin mở to hai mắt nhìn.

Tiền Phong đóng cửa lại, toàn thân đều run rẩy, một quyền hung hăng vung lên mặt Phong Kính. Hắn quát: “Tại sao cậu không bảo vệ cô ấy? Vì sao vậy? Cậu là một thằng khốn! Là ai? Là thằng súc sinh nào? Cậu nói đi! Nói mau đi!”

Ánh mắt cũng màu đỏ, đại khái cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Hương thơm này là một loại thuốc mê kích thích. Mà phản ứng của Phong Kính cũng đã nói rõ mọi chuyện.

Phong Kính vẫn không nhúc nhích, nhẫn nhịn chịu một quyền kia, cả má phải đều sưng tấy, khóe miệng chảy máu.

Hắn giơ tay lên lau nhẹ khóe miệng, không tiếng động đi vào phòng, kéo mền che kín cả người Tô Mộc Vũ, nhẹ nhàng ôm lấy, ra khỏi phòng.

Tiền Phong chặn trước mặt hắn, nói: “Cậu không bảo vệ tốt cho cô ấy, cậu không có tư cách mang cô ấy đi!”

Hắn phát điên rồi! Hắn áp chế tình cảm của mình suốt thời gian qua, cố sống cố chết đè nén nó, tất cả đều vì tình cảm anh em tốt, tất cả đều vì trong mắt cô đều là hình bóng của Phong Kính, cho nên hắn chỉ biết nhẫn nhịn, chỉ có thể nhẫn nhịn!

Thế nhưng, hắn vạn lần không ngờ, hắn vẫn nhẫn nhịn tình cảm kia, hôm nay lại nhìn thấy cảnh tượng như thế này. Người con gái luôn mỉm cười, cho dù chảy nước mắt cũng mỉm cười ảm áp, lại bị tổn thương như vậy!

Phong Kính ngẩng đầu, ánh mắt ngập nước nhưng vẫn lạnh lùng, ôm Tô Mộc Vũ đi ra ngoài, ánh mắt kia làm cho người ta sợ hãi đến không chịu nổi, sợ rằng hắn cứ như vậy ôm Tô Mộc Vũ cùng tìm cái chết.

Thiên hạ trong lòng đột nhiên ươm một tiếng khô khốc.

Người xung quanh, toàn bộ đều không dám phát ra một chút thanh âm, cả quán bar yên tĩnh giống như nghĩa trang.

Lông mi Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng lay động, ánh mắt mơ hồ nhìn thấy Phong Kính, cô chậm rãi vươn tay, nhẹ vỗ về gương mặt của hắn: “Má phải anh sao vậy? Vệ Nhu Y đã xảy ra chuyện gì sao? Tâm trạng anh hôm nay dường như không được tốt” Từ đầu đến cuối, Tô Mộc Vũ đều nghĩ cái người thô bạo với cô là Phong Kính.

Cô không thể tưởng tượng được, ngoại trừ Vệ Nhu Y xảy ra chuyện, còn có chuyện gì khiến cho hắn phải như thế đây?

Một giọt, nóng ẩm, chảy xuống từ gương mặt hắn.

“Anh... khóc?” Tô Mộc Vũ cả kinh, trong ấn tượng của cô, hắn không thể có duyên với hai chữ “nước mắt”, vì sao hắn lại khóc? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Phong Kính che mắt của cô lại, xuyên qua tay mình, khe hôn lên mắt cô: “Em nhìn lầm rồi!”

Tô Mộc Vũ nhú nhú mày, muốn đẩy tay hắn ra nhưng toàn thân đều không có một chút lực, đầu ngón tay cũng không nhúc nhích nổi. Cô cảm thấy, hình như xung quanh còn có người “Đây là đâu? Còn có ai ở đây sao?” Đầu của cô choáng váng, trước mắt mơ hồ.

Phong Kính nói khẽ: “Đây là nhà chúng ta, làm gì còn có ai khác. Em đang nằm mơ đó, ngoan nào, nhắm mắt lại, đến khi em tỉnh, trời sẽ sáng”

Từng chữ từng chữ trầm thấp như vậy, khiến hốc mắt Tiền Phong không khỏi chua xót, nhân viên còn lại và ngay cả quản lý quán bar, toàn bộ đều quay mặt, đỏ mắt.

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng cười, gật đầu: “Ừ” Nháy mắt đã ngủ thiếp đi.

Phong Kính gắt gao ôm Tô Mộc Vũ vào trong ngực, từng bước một rời khỏi nơi đã trở thành đồng hoang tàn này.

Tiền Phong nghiêng răng, nói: “Chuyện ngày hôm nay, ai dám để lộ ra một câu, tôi sẽ cho kẻ đó chết không có đất chôn!”

Phong Kính cứ như vậy ôm Tô Mộc Vũ lên xe, đặt cô nằm gọn trong ngực mình, từ đầu tới đuôi không để cho bất kỳ kẻ nào xen vào. Xe chạy trên đường, tốc độ không nhanh, giống như sợ thiên hạ trong lòng tỉnh giấc. Tiền Phong chạy theo phía sau, đến dưới lầu nhà Phong Kính.

Hắn thấy Phong Kính mở cửa xe, khoác áo khoác trên người Tô Mộc Vũ, chỉ mặc một áo sơ mi mỏng, tự tay ôm Tô Mộc Vũ bước từng bậc thang lên lầu

Lúc bước lên bậc thang cuối cùng, hắn trượt chân, ôm cả người Tô Mộc Vũ ngã xuống, Tiền Phong sợ hết hồn

Phong Kính xoay người, đập gáy trên mặt đất, lưng hắn đập mạnh như vậy nhưng Tô Mộc Vũ trong lòng vẫn bình yên ngủ, không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Khóe miệng Phong Kính nhếch nhẹ, giống như mất đi cảm giác đau, một lần nữa ôm lấy Tô Mộc Vũ, sau đó tiếp tục một bậc thang, lại một bậc thang đi lên.

Phía sau, Tiền Phong vung lên vách tường một quyền, bàn tay đỏ tươi vì máu, sau đó ngồi xồm xuống, dùng sức bịt mắt: “Hức!” Chất lỏng trong suốt chảy ra từ giữa những kẽ tay.

Vì sao lại như vậy? Vì sao?

Phong Kính trầm mặc mở cửa, sau đó ôm Tô Mộc Vũ vào phòng tắm, chỉnh độ ấm nước vừa phải.

Tô Mộc Vũ có tỉnh lại một chút, nhưng lại mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Cả người Phong Kính đều ướt đẫm, rét run, nhưng dường như một chút cảm giác hắn đều không có. Mặc kệ mọi thứ, hắn quỳ một chân, giúp Tô Mộc Vũ tẩy sạch mỗi một tấc da thịt, đặt nụ hôn của hắn lên khắp mọi nơi.

Như lễ rửa tội, vì cô, cũng là vì chính hắn.

Sau đó, hắn dùng khăn tắm cẩn thận lau khô, sau đó dùng mền bao lấy, bao đến cả người cô đều thấy ấm, ôm cô đến ban công.

Chân trời rạng sáng, ánh sáng mờ hồ hiện ra nhưng màn đen vẫn còn vây lấy bầu trời. Xe của Tiền Phong vẫn dừng dưới lầu, không di chuyển, như một bức tượng điêu khắc.

Trên ban công, Phong Kính cứ ôm cô như thế, vẫn không cử động, cho đến khi vết máu khô miệng đông lại thành một vết mài, cho đến khi quần áo ướt đầm trên người đông thành băng, cho đến khi bờ môi trắng bệch.

Mà hắn, vẫn duy trì tư thế nhìn về phía mặt trời, gắt gao ôm Tô Mộc Vũ vào trong ngực, không để cô bị bất kỳ cơn gió lạnh nào tác động. Đến khi phía chân trời hiện lên một vạch trắng, màu cam sáng rõ rệt cực hừng sáng.

Bờ môi lạnh như băng đến trắng bệch của hắn rốt cục cũng xuất hiện một độ cong, cúi đầu cứng ngắc xuống, nhẹ hôn lên trán cô. Hắn nói khẽ: “Bé ngoan, mặt trời đã lên rồi”

Trời... sáng...

Anh còn kịp... yêu em không?

“Hắn cứ bắt lực mang người trở về?” Phong Nghi buồn chán không ngừng bật đóng nắp hộp diêm trong tay, phát ra âm thanh “đình” “đình” giòn tan, lại vô cùng tàn nhẫn.

Đao Ba Nam chần chờ một chút, khó xử nói: “Nhị thiếu gia, chuyện này có phải hay không rất...”

Dù sao đó cũng là Đại thiếu gia, bây giờ chuyện lại thành như vậy, sau này làm sao kết thúc đây? Hơn nữa, nhìn người phụ nữ kia có vẻ rất quan trọng với Đại thiếu gia.

Phong Nghi nháy mắt tỏ vẻ vô tội, hất cằm, nói: “Chuyện này có liên quan tới tôi sao? Tôi chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi, có ý tốt báo với hắn chuyện gì đang xảy ra, hắn còn phải cảm ơn tôi nữa đấy!”

Đao Ba Nam gượng ép cười cười phụ họa.

“Tên nhân viên tạp vụ kia xử lý xong chưa?” Phong Nghi thản nhiên hỏi, giống như hắn đang nhắc đến vấn đề không phải là một cái mạng người.

Đao Ba Nam vội báo: “Đã dọn sạch, chuyện này cam đoan không có người thứ ba biết”

Phong Nghi hài lòng cười, trên gương mặt xinh đẹp thuần chất như đứa nhỏ lại tràn đầy tâm tư toan tính. Hắn phất tay, bảo Đao Ba Nam lui ra.

Trong phòng lại an tĩnh, đèn không hề mở, chỉ một màu tối đen như mực. “Đình” một tiếng, hộp quẹt sáng ánh lửa trong đêm đen.

Anh hai, quà năm mới của em, anh hài lòng không?

Đây chính là món quà em nghĩ thật lâu, khó lắm mới chọn được một cái. Kết quả trò chơi kia, anh còn muốn chọn không?

Anh cho là anh không chọn, em sẽ không tiếp tục chơi nữa sao? Sai, sai, sai.

Anh nghĩ em là ai? Em không nhìn ra được câu chuyện sao? Anh hai, anh quá coi thường em rồi. Chỉ cần bước vào ván cờ của em, trừ phi em bảo ngừng, nếu không, vĩnh viễn cũng không có ngày chấm dứt.

Ngọn lửa màu lam, chiếu rọi mặt của hắn, quỷ mỹ, mang theo nụ cười ma quái.

80. Chương 80: Tôi Còn Kịp... Yêu Em Không?

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Tô Mộc Vũ bị ánh nắng mặt trời đánh thức, ánh sáng mặt trời đầu tiên của năm mới, ấm áp khiến người ta mỉm cười.

Cô mở mắt ra, nhận thấy mình nằm trong lòng Phong Kính, toàn thân hân lạnh như băng, mà khoe miệng cùng lòng bàn tay hân có vết máu. Tô Mộc Vũ hoảng sợ, vội hỏi: “Anh làm sao vậy? Sao lại toàn máu thế này?”

Cô há miệng, mới nhận thấy giọng mình khảm đặc.

Phong Kính nắm tay cô, nhẹ hôn lên, nói khẽ: “Không sao”

“Nhưng còn vết thương?” Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng vuốt miệng vết thương trên khoe miệng hân. Cô muốn đứng lên, muốn lấy khăn ẩm lau vết rách cho hân lại bị Phong Kính cản lại. Khoe miệng hân nhẹ nhàng nhếch thành một độ cong, thanh âm ngưng đọng như chìm vào tầng băng ngàn năm “Đây vốn là điều tôi phải nhận lấy”

Đúng vậy, đây là sự trừng phạt hân phải nhận, không thể trốn tránh, là trừng phạt ông trời ban cho. Thế nhưng, cô mới người không nên phải nhận vết nhơ này.

Tô Mộc Vũ không hiểu ý tứ trong lời nói của hân, chớp mắt.

Phong Kính cười cười, cúi xuống, nhẹ nhàng kê trán hân lên trán cô, cứ như thế, yên lặng không tiếng động.

Tô Mộc Vũ mặc kệ cho hân ôm, không hiểu sao lại thế này, ngực âm ỉ đau.

Không biết cứ ôm nhau như vậy bao lâu, hai người mới tách ra. Lúc Tô Mộc Vũ đứng lên, chiếc mền quần lấy cô trượt xuống, để lộ ra da thịt trong suốt bên trong. Chợt nhớ tới sự thô bạo của Phong Kính đêm qua, hai má hồng đỏ bừng, vội nắm lấy mền, như chú nai con chạy vội về phòng ngủ thay quần áo. Cũng không hề phát hiện, trong mắt của Phong Kính tràn ngập sự đau lòng.

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hỏi: “Khăn choàng cổ hôm qua đâu? Sao tự nhiên lại tìm ko thấy?” Cô nhớ rõ mình quần trên cổ, đi đến phòng ngủ, ra ngoài phòng khách cũng tìm không thấy.

Bàn tay Phong Kính run rẩy, đi đến ôm lấy cô từ đằng sau, cổ họng hân khàn khàn “Lúc về, em đang ngủ, khăn choàng cổ để quên trên taxi. Thật xin lỗi”

Tô Mộc Vũ cười nói: “Đan lại cái khác là được mà” Ánh mặt trời xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh, chiếu rọi trên mặt cô.

Lúc Tô Mộc Vũ đi mua đồ ăn, đầu còn có chút đau, không phải đau bình thường, bên trong như có một thứ gì đó đau đến mơ hồ. Tô Mộc Vũ lắc đầu, nghĩ: Chắc do hôm qua ở ngoài gió lạnh quá lâu.

Nhớ tới nụ hôn trên quảng trường tối hôm qua, hai má Tô Mộc Vũ như cô gái trẻ, ửng hồng lên.

Thế nhưng, cô lại không rõ lắm, sau khi chia tay nhau trên quảng trường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mọi thứ như có ai đó cầm khăn lau qua não cô, khiến cô không nhớ rõ, chỉ lướt qua trước mắt vài bóng người, như là nằm mơ, cũng không nhớ được Phong Kính đã đưa mình về như thế nào.

Mà trong giấc mơ, cô thế nhưng lại nhìn thấy nước mắt Phong Kính, một giọt, lại một giọt, nóng bỏng rơi xuống, đáp trên da mặt mình. Chân thật như vậy.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ là một giấc mơ?

Lúc xuống lầu, lại nhìn thấy Tiền Phong. Hân tựa lưng trên cửa xe, mang theo cả người đầy sương lạnh, toàn thân cứng ngắc, giống như đã duy trì tư thế này từ rất lâu.

Tô Mộc Vũ khó hiểu đi đến, cô chỉ nhìn thấy bộ dáng Tiền Phong cười hì hì, chưa từng nhìn thấy hân như vậy... khiến cho người ta khó hiểu.

“Anh làm sao vậy?” Trời xanh, ánh mắt của cô lại trong suốt như pha lê.

Thân thể cứng ngắc rồi cục cựa cũng nhúc nhích, đôi mắt đào hoa mang theo tơ máu cong lên, cười, xoa xoa đầu cô: “Bé con, anh không sao” Nhưng sau đó xoay người keo kính râm, bước vào trong xe, rời đi.

Trên lầu, Phong Kín nhìn thấy cảnh này, bấm một dãy số “Phong tỏa toàn bộ tin tức tối hôm qua, một chút cũng không để cô ấy biết. Mặt khác, tôi muốn Tần gia, trong vòng ba tháng hoàn toàn biến mất khỏi thành phố này!”

Nháy mắt trong ánh mắt hắn đã tràn ngập đen tối, nắm tay hung hăng xiết chặt, lòng bàn tay vừa được Tô Mộc Vũ bằng bó lại chậm chạp chảy ra một dòng chất lỏng màu đỏ.

Bé con, thật xin lỗi.

Chờ tôi chút thôi, tôi nhất định sẽ... yêu em.

Đâu đó trong gió, có tiếng người hát...

Anh như kẻ mù lòa, nên không nhận ra ai là người quan trọng

Mặc dù đã quen biết nhau, chung đụng sớm chiều, anh vẫn không để mắt đến em

Đến tận hôm nay, em rời đi, anh mới nhận ra sự quan trọng của em

Lại càng điên cuồng vì em khi không có em bên cạnh

Muốn khiến em nghe thấy một lần, bất luận em đang ở phương trời nào

Lại càng không thể nói cho em nghe, không có em, anh sẽ không còn là anh

Tĩnh lại, mở mắt ra, nhìn không thấy, cũng tìm không thấy

Anh sẽ bị sự cô đơn phá hủy

Tất cả trong anh đều là câu hỏi

Có muộn không, nếu anh nói yêu em?

Lưu giữ bóng dáng, lưu giữ tịch mịch

Thống khổ, buồn bực, cùng chịu đựng

Thật muốn thời gian quay trở lại

Trở lại ngày đó, nhất định anh sẽ nói cho em biết, anh yêu em

Muốn khiến em nghe thấy một lần, bất luận em đang ở phương trời nào

Lại càng không thể nói cho em nghe, không có em, anh sẽ không còn là anh

Tĩnh lại, mở mắt ra, nhìn không thấy, cũng tìm không thấy

Anh sẽ bị sự cô đơn phá hủy

Tất cả trong anh đều là câu hỏi

Có muộn không, nếu anh nói yêu em?

Người đầu tiên phát hiện bí mật là Tô Mộc Tình.

Ngày đó, Tần Nghị Hằng mới về đến nhà, vừa vào cửa, một câu cũng chưa nói đã nằm dài xuống giường, sau đó, di động vô tình trượt ra khỏi túi. Tô Mộc Tình nhíu mày, cẩn thận nhặt lấy, sau đó mở ra, cẩn thận tra từng tin nhắn của hắn.

Tối hôm qua là đêm giao thừa, ngay cả nhà hấn cũng không trở về. Khúc Quế Âm hôm qua gọi đến sao hấn không đưa cô về nhà chúc tết. Tô Mộc Tình cười lạnh, màn hình điện thoại di động chiếu sáng gương mặt lạnh lùng của cô.

Đột nhiên, cô bật vào một hộp thư thoại, trong nháy mắt đó, cả người cô đều căng cứng.

Đây là...

Tấm hình trong hộp thư chụp lại cảnh dây dưa của hai người, hai người này cô đều vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến khiến cô gắt gao cắn ngón tay của mình như không cảm giác đau đớn.

Nghị Hằng! Tần Nghị Hằng! Các người sao có thể đối xử với tôi như vậy?

Cô cười, bình tĩnh cười, cười không tiếng động, cười đến giống như người điên, lại không phát ra một chút âm thanh.

Cô cắn ngón tay đến bật máu, sau đó thả điện thoại về lại chỗ cũ rồi đi vào phòng tắm. Chú tâm rửa sạch sẽ vết máu, nhìn dòng nước trong suốt dần dần phiếm hồng, khóe miệng của cô lại nhếch lên cười.

Sau khi rửa sạch sẽ, cô trèo lên giường, từ phía sau ôm lấy Tần Nghị Hằng, siết chặt đến nỗi Tần Nghị Hằng cũng cảm thấy khó thở.

Hấn từ trong mộng bừng tỉnh, nhìn thấy vòng tay ôm chặt lấy mình như muốn siết chết người liền cả kinh: “Em... muốn làm gì?”

Tô Mộc Tình cười cười, lại vô cùng dịu dàng “Không có gì. Nghị Hằng, anh ngủ tiếp đi” Cô qua phía bên kia, nằm trước ngực hấn, dán lỗ tai vào trước lồng ngực.

Tần Nghị Hằng nhìn thấy Tô Mộc Tình nằm trước ngực mình như một con mèo, thở phào một cái, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

81. Chương 81: Cảnh Xuân

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Tuổi đã không còn nhỏ nữa thế mà mười mấy ngày nay bọn họ lại như những con thú nhỏ quyến luyến gia đình, chỉ loay hoay trong nhà, ngoại trừ đèn siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn ra, một bước cũng không đặt chân ra ngoài, lại càng không có kẻ nào đến quấy rầy, giống như trên thế giới này chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Phong Kính dường như thay đổi hoàn toàn, đối xử rất tốt với cô. Mười mấy ngày nay, Tô Mộc Vũ cảm giác mình hạnh phúc đến bay lên tận chín tầng mây, giống như hạnh phúc cả đời này đều gộp chung vào mười mấy ngày nay.

Mỗi đêm đều an ổn nằm trong lòng Phong Kính ngủ. Thế nhưng, Tô Mộc Vũ không biết vì sao mà rất lâu rồi Phong Kính không chạm vào mình. Mỗi lần cô nghe thấy hơi thở của hấn dồn dập, nhìn thấy ánh mắt hấn lại đậm màu sắc dục vọng, thế mà cuối cùng vẫn không hề chạm vào cô, chỉ dùng sức ôm cô vào trong ngực, gắt gao ôm lấy.

Siết chặt như thế khiến Tô Mộc Vũ muốn đứt hơi.

Thế nhưng bị hấn ôm vào trong ngực như vậy, bên tai đều có thể nghe thấy tiếng tim hấn đập, cảm giác như thế, thật thoải mái.

Tô Mộc Vũ nhắm mắt lại, khóe miệng hơi mỉm cười.

Tần Nghị Hằng cho đến tận mấy ngày sau mới nhận ra trong điện thoại của mình có một thư thoại như thế.

Trong đầu hắn giống như bị sét đánh, trở nên hoang mang.

Hắn cuống quýt xóa sạch mấy mẫu tin nhắn kia, gấp gấp đến cả tay cũng run rẩy. Trên trán túa đầy mồ hôi lạnh, hắn vào toa-let ném điện thoại vào bồn cầu, vỡ vụn.

Hắn suy sụp ngồi thừ trước bồn cầu, bàn tay gãi gao vào mái tóc mình. Hắn nghĩ mãi vẫn không ra, rốt cuộc là ai làm, cảnh tượng đêm đó như đèn kéo quân chạy xẹt qua trong đầu, giống như một cạm bẫy nhưng hắn vẫn lao đầu vào.

Giờ này khắc này, trong đầu hắn chỉ có hai chữ... xong rồi.

Tần Nghị Hằng mấy ngày này trôi qua rất không tốt.

Mặt khác là trong nhà, Tô Mộc Tình như một gián điệp, hắn vừa về là theo dõi hắn, ánh mắt kia khiến hắn thấy sợ hãi. Hắn tình nguyện tăng ca trong công ty, thế nhưng Tô Mộc Tình lại thay đổi hắn, mỗi ngày đều mang đồ ăn đến công ty, sau đó chờ đợi cả ngày, giống như ác quỷ ngồi trong phòng làm việc, chờ đợi đến giờ tan việc, sau đó mỉm cười cùng hắn về nhà.

Không phải hắn không nghĩ đến chuyện nổi giận, thậm chí cả ly hôn cũng đã nghĩ đến, nhưng chính hắn khiến Tô Mộc Tình ngã cầu thang dẫn đến việc sảy thai. Nhược điểm này bị cô ta nắm chặt, khiến hắn không thể xoay người.

Về phương diện khác, năm ngày sau đột nhiên cổ phiếu Tần thị rất giá nghiêm trọng. Những đơn đặt hàng trước kia đều bị từ chối, cả công ty không ngừng trượt dốc. Bất luận hắn làm như thế nào, cổ phiếu cũng không hề tăng lên dù chỉ một chút.

Tần Nghị Hằng biết, nhất định là có người ở sau lưng chính hắn. Hơn nữa, hắn còn biết người này, rất có thể chính là gã họ Phong kia.

Hắn cắn chặt răng, cúp điện thoại từ một công ty mới hủy bỏ đơn đặt hàng, cả người ngã vào ghế dựa, ngẩng đầu lên, toàn thân mỗi một. Có một người từng hợp tác với hắn lâu năm, bảo hắn đến xin lỗi người ta, cúi thấp một cái đầu, sẽ xóa bỏ đi một tầng quá khứ.

Tần Nghị Hằng cười khổ, che mặt: Xóa bỏ? Chuyện này, chỉ sợ không thể xóa bỏ được nữa rồi!

Tô Mộc Tình lại đưa cơm đến, cô bày một bàn đồ ăn trên bàn làm việc.

Cô mở đôi mắt to tròn, cười dịu dàng, mang theo vẻ đáng yêu: “Anh rể, em đến bệnh viện hỏi rồi, bác sĩ bảo em còn trẻ, lần sảy thai trước cũng không có ảnh hưởng gì nhiều, em vẫn có thể lại mang thai, chúng ta nhất định sẽ có thật nhiều đứa trẻ đáng yêu”

Thế nhưng, trong mắt Tần Nghị Hằng, nhìn đâu cũng thấy khủng bố. Hắn một tay gạt đồ hết bàn thức ăn, hét lớn: “Tô Mộc Tình, cô rốt cuộc còn muốn tra tấn tôi tới khi nào hả? Cô đừng có như vậy nữa được không? Coi như tôi xin cô đi!”

Tô Mộc Tình lặng đi một lúc, không nói chuyện, cúi xuống dọn hết mảnh vỡ lại, tiếp tục cười nói: “Anh rể, tâm tình anh không tốt sao? Có phải công ty đã xảy ra chuyện gì không? Nói ra đi, em có thể chia sẻ giúp anh, nếu không, tối nay em nấu canh cá cho anh nhé?”

Cả người Tần Nghị Hằng đều phát lạnh, hắn bước qua bãi chiến trường, giống như cố sống cố chết chạy ra khỏi văn phòng.

Có cấp dưới cầm giấy tờ đến báo cáo: “Tổng giám đốc, thư ký giám đốc của Phong Nguyên gọi điện thoại, bảo nếu cuối tháng này, mặt hàng này còn chưa đến, ông ta sẽ hủy đặt hàng”

“Cút!” Tần Nghị Hằng nghe tin đó, cả đầu nhất thời ong ong lên, phiền lại càng thêm phiền. Hắn đẩy mạnh cấp dưới ra, đi vào thang máy.

Nhất định không được, nhất định không thể để Tần thị cứ như vậy mà bị hủy diệt trong tay hắn!

Ba tháng, thành phố S mở rộng về mặt giáo dục.

Hai bên đường, hoa anh đào nở rộ, màu hồng nhạt lấm tấm giống như bầu trời đầy sao, gió lạnh thổi nhẹ mang đến hương thơm ngào ngạt sâu tận tâm hồn.

Năm trước, buổi triển lãm kia của Ran Marsh hoàn toàn khiến tiếng tăm Tô Mộc Vũ bay xa, danh tiếng “Cô gái gốm sứ Thanh Hoa” được cả nước quan tâm.

Cô vừa bước vào cổng trường đã thu sự chú ý của mọi người, những âm thanh hâm mộ, có vài phần kính nể, thậm chí cả những người trước kia khinh thường cô cũng không còn dùng ánh mắt dè bĩu nhìn cô. Người học nghệ thuật, đó giờ đều xem thực lực để nói chuyện, người có thực lực, đều đáng được kính nể.

Chỉ có thái độ của Chu Hiểu Đồng đối với cô vẫn không hề thay đổi. Tô Mộc Vũ nhìn cô ấy hô gào chạy đến: “Tiểu Vũ, hình như chị mập lên một chút nha, chẳng lẽ tết này chị chỉ nằm với ăn thôi hả?”. Cô ấy cười hì hì khiến Tô Mộc Vũ xấu hổ.

Nói cũng đúng, trước kia dáng người Tô Mộc Vũ hơi gầy, giống như ăn cỡ nào cũng không mập lên nổi, hơn nữa cô rất hay thức khuya đọc sách, mỗi ngày tan học còn chạy tới phòng triển lãm làm thêm, cho nên cô ốm đi rất nhanh. Thế nhưng mấy ngày nay, dường như vô tình có chút thịt, cô nhìn vào gương cũng thấy da dẻ hồng hào hơn nhiều, giấc ngủ mỗi ngày cũng dài hơn bình thường, thức khuya đọc sách cũng không thức được lâu.

Chẳng lẽ là do thời tiết quá lạnh nên ảnh hưởng tới giấc ngủ?

Tô Mộc Vũ không muốn nghĩ nhiều, vỗ vỗ mặt, lấy sách vở ra, bắt đầu nghe giảng bài.

Chương trình học từng rất khó khăn với cô, hiện tại có vẻ như dễ tiếp thu hơn, một phần là do sự cố gắng, phần còn lại là nhờ Phong Kính chỉ điểm những chỗ đáng chú ý. Làm một nhà giám định nghệ thuật gốm sứ mang tầm cỡ quốc tế, những lời chỉ điểm của Phong Kính thật sự rất đáng quý, chỉ một câu của hắn còn có giá trị hơn ngàn lần cô đọc sách.

Cửa sổ mở ra, thỉnh thoảng gió thổi tung tấm rèm, mang theo vài cánh hoa anh đào vào lớp.

Mùa xuân năm nay, thật đẹp.

Thời gian như đùa nhỏ, nhảy tung tăng một bước đến tháng ba, mọi chuyện đều tốt đẹp.

Tô Mộc Vũ nói chuyện cùng ông chủ phòng triển lãm, sau đó thay quần áo đi ra. Đang ngó nghiêng nhìn những tác phẩm gốm mới chuyển đến, Tô Mộc Vũ đột nhiên cảm thấy bụng đau đốn, ôm chặt bụng.

“Tiểu Vũ, cháu làm sao vậy?” Ông chủ hoảng sợ vội hỏi.

Tô Mộc Vũ khoát tay, ý bảo mình không có việc gì, nhưng bụng lại một trận quay cuồng.

Ông chủ vội vàng gọi xe đến chở cô đi cấp cứu.

Tô Mộc Vũ chỉ biết vội gật đầu nói cảm ơn, để hai bác bảo vệ đỡ lên xe.

Xe lái đi, cô vẫn không hề biết, phía sau mình luôn có một ánh mắt, nhìn chăm chăm cô, như một loài rắn độc.

82. Chương 82: Mang Thai?!

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Tô Mộc Vũ nhìn bác sĩ mỉm cười nói với mình, cả người cô cứng đờ.

“Tô tiểu thư, chúc mừng cô đã mang thai, đứa bé chỉ mới hai tháng. Bụng đau là do cô không biết mình mang thai nên vận động mạnh, sau này nhất định phải chú ý”

Cô, cô mang thai?

Giờ phút này Tô Mộc Vũ quả thật như không tin được vào tai mình, càng không dám tin vào hai mắt của mình, chỉ nghĩ bản thân đang nằm mơ.

Cô thật sự mang thai sao? Con của Phong Kính?

Tô Mộc Vũ quả thật không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào, nó giống như một niềm vui lớn từ trên trời rơi xuống, khiến cô mờ mịt đến không biết phải làm sao, khiến cô không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy tim đập thật nhanh, nhanh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô muốn cười, nhưng nước mắt lại tràn ra.

Một bác sĩ nữ hơn ba mươi tuổi, cũng vừa trải qua sinh nở. Cô ấy cũng nhớ chính bản thân mình hay tin mang thai cũng như vậy.

“Tô tiểu thư, cô mau nói cho cha đứa nhỏ biết đi, sau khi anh ấy biết, nhất định sẽ rất vui đó”

Bàn tay Tô Mộc Vũ siết chặt, dùng sức cười, gật đầu.

Đúng vậy, cô muốn nói cho Phong Kính, lập tức nói cho Phong Kính, bọn họ có con rồi.

Tô Mộc Vũ gấp gấp đứng dậy, vội nói cảm ơn với bác sĩ, sau đó đi ra khỏi phòng khám.

Vừa ra ngoài, nụ cười trên mặt Tô Mộc Vũ còn chưa tan, trước mặt đột nhiên xuất hiện hai người.

Phương Thiệu Hoa và Vệ Nhu Y.

Phương Thiệu Hoa hôm nay đưa Vệ Nhu Y đến đây kiểm tra định kỳ, lại không nghĩ rằng sẽ gặp Tô Mộc Vũ, hơn nữa bọn họ vô tình đứng ngoài phòng khám và nghe được tin này.

Chân mày Phương Thiệu Hoa nhíu lại, sắc mặt Vệ Nhu Y càng tái nhợt, khuôn mặt xinh đẹp kia lại giống như một tờ giấy trắng.

Tô Mộc Vũ cũng không nghĩ sẽ gặp hai người họ ở đây, nhất thời lại không biết nên nói điều gì.

“Mộc Vũ...” Vệ Nhu Y cười nhưng gương mặt tái nhợt, đưa bàn tay lạnh ngắt ra, nói: “Xin... chúc mừng cô”

Tô Mộc Vũ cắn môi, bàn tay chậm rãi đưa tới: “Cảm ơn...”. Còn chưa chạm vào tay Vệ Nhu Y, đã bị Phương Thiệu Hoa đẩy ra.

Ánh mắt lạnh như băng của hắn trợn lên, đỡ lấy vai Vệ Nhu Y, mang cô ấy xoay người rời đi, giống như vốn dĩ xem Tô Mộc Vũ như kẻ bị bỏ đi.

Bả vai bị hất lấy khiến cô khẽ run. Cô hạ thấp mi, hít sâu một hơi, tê rần nơi vai vẫn không khiến cô để ý nhiều.

Nhưng khi đến cầu thang lầu một, lại nhìn thấy Phương Thiệu Hoa, một mình, tựa lưng trên vách tường, hai tay đút vào túi quần, nhìn là biết đang đợi cô, quanh người hắn tràn ngập loại hơi thở hắc ám, khiến cho không ai dám đến gần.

Hắn liếc cô, trào phúng cười: “Sao rồi? Tưởng bản thân mang thai được sao?”

Tô Mộc Vũ biết Phương Thiệu Hoa từ lúc đầu đã không thích mình, thậm chí... oán hận. Đơn giản là cô, chướng đường Vệ Nhu Y.

“Đừng quên, cô chỉ là một người đàn bà từng ly hôn, cho dù cô mang thai thì đã sao? Muốn tiến vào cửa chính Phong gia, quả thực là chuyện buồn cười. cùng lắm cô cũng chỉ muốn mượn đứa bé này để bán một cái giá tốt cho nhà họ Phong mà thôi”

“Câm miệng cho tôi!” Một câu này, quả thật ác độc đến mức tận cùng. Tô Mộc Vũ có tiếp tục nhẫn nhịn cũng nuốt không trôi cơn tức này, phần nộ vung tay lên.

Hắn làm sao lại có thể sỉ nhục cô, sỉ nhục tôn nghiêm làm một người phụ nữ, một người mẹ của cô!

Phượng Thiệu Hoa bắt được tay cô, nhủ mày: “Ai cho cô cái can đảm này? Muốn đánh tôi sao? Thật là một ả đàn bà không biết điều. Còn nữa, cái thai trong bụng kia, chỉ có sinh ra mới biết có phải là cốt nhục Phong gia không”

Đồng tử Tô Mộc Vũ co rút, giống như bị một bàn tay hung hăng đánh tới, toàn thân đều phát run, nếu có thể, cô hận không thể ngay lập tức liều mạng với hắn.

Hắn dùng lực đẩy mạnh tay cô ra, dường như không muốn tiếp tục nhìn cô dù chỉ một cái nên nghiêng người tránh đi.

Trước khi xoay người, hắn còn để lại một câu: “Sai lầm của cô, đừng ảnh hưởng đến người khác. Biết vì sao trước kia hắn chọn cô không? Đừng luôn tự mình là đúng!”

Tô Mộc Vũ tựa trên vách tường, hít thở mạnh, nếu không làm như vậy, cô thật không biết mình có thể thở không nổi hay không.

Dưới bụng lại co rút. Cô vội che bụng: Bảo bối, mẹ không có chuyện gì, mẹ không có chuyện gì.

Đúng vậy, cô sẽ không bởi vì một câu của người khác mà dao động bản thân.

Bởi vì, hiện tại cô có con của mình, là đứa con của cô và Phong Kính.

Lúc cô đi ra khỏi bệnh viện, vị bảo vệ kia liền tiến lên hỏi thăm: “Tô tiểu thư, cô có bị sao không?”. Phong thiếu gia Tô tiểu thư cho bọn họ, nếu Tô tiểu thư xảy ra vấn đề gì, cái mạng nhỏ của bọn họ coi như xong rồi.

Tô Mộc Vũ lắc đầu, ý bảo mình không có việc gì: “Về nhà, tôi phải về nhà”

Tô Mộc Vũ ngồi trong xe, lòng bàn tay nhẹ vỗ về cái bụng còn bằng phẳng, giống như làm như vậy liền có thể cảm nhận được sự rung động của một sinh mạng nhỏ. Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cười ảm áp.

Bảo bối, chúng ta bây giờ về gặp cha con, con vui không?

Rất nhanh có thể gặp được nha.

Tám giờ tối Phong Kính về nhà, Tô Mộc Vũ đang ôm sách ngủ gà ngủ gật trên ghế salon, vừa nghe tiếng cửa mở liền lập tức tỉnh lại.

Phong Kính đổi dép, đi đến ôm Tô Mộc Vũ vào trong ngực, nói: “Sao vậy? Anh nghe bảo vệ nói hôm nay em đến bệnh viện, cảm thấy không thoải mái sao?”. Thanh âm của hắn, ôn nhu như cơn gió nhẹ, nhẹ nhàng che chở lấy cô.

Tô Mộc Vũ vừa nhìn thấy Phong Kính đã nhịn không được, tựa đầu trong ngực hắn, nắm lấy tay hắn đặt lên bụng mình. Cơ hồ là cô kích động, khẩn cấp muốn chia sẻ tin tức này cho hắn biết: “Bác sĩ bảo, em mang thai. Chúng ta... có bảo bối”

Nước mắt rớt cục nhịn không được rơi xuống, rơi xuống trước mặt cha của đứa bé trong bụng mình, mang theo cảm ơn, cũng mang theo tràn đầy yêu thương và chờ mong.

Trong nháy mắt, cả người Phong Kính cương cứng, hốt hoảng.

“Sao vậy? Anh không vui sao?” Tô Mộc Vũ kinh ngạc hỏi.

Phong Kính ôm chặt cô trong lồng ngực, trong giọng nói giống như có chút nghẹn ngào: “Vui, bé ngoan, anh rất vui”

Tô Mộc Vũ an tâm cười rộ lên, cô cũng không biết, người đàn ông lúc nào cũng lãnh đạm vì cô mà đỏ cả hai mắt.

Đêm khuya, Tô Mộc Vũ im lặng ngủ. Trong lúc ngủ mơ, khóe miệng còn mang theo nụ cười, tựa hồ đang đắm chìm trong cơn mộng đẹp nhất cõi đời.

Trên ban công, bóng người như một con thú cô độc ngồi dưới ánh trăng lạnh như băng, đôi mắt gắt gao nhắm lại, ngón tay vịn lấy lan can. không hề chuyển động, hắn giống như một bức tượng điêu khắc, nhưng trên bức tượng điêu khắc lại xuất hiện những giọt nước mắt.

Tiền Phong nhận được tin tức, thật không tin nổi. Hắn nắm chặt điện thoại trong tay. Hắn không dám tin, chuyện này rốt cuộc sẽ ra nông nổi nào đây? “Kính... Cậu định... làm gì bây giờ?”

Phong Kính trầm mặc đã lâu, yết hầu khàn khàn, từng chữ từng câu nói: “Đứa bé này họ Phong, chỉ có thể họ Phong”

Mười chữ như nói rõ hết thấy, di động kết nối cuộc gọi đã lâu, cuối cùng hóa thành âm thanh “Tút...” thật dài. Tiền Phong giật mình, hắn giống như thông qua điện thoại, có thể nghe thấy thanh âm rơi lệ của người đàn ông.

Hắn ngược ánh mắt hoe đỏ: Ông trời, ông rút cuộc tàn nhẫn tới mức nào đây?

Cho đến hừng đông, Phong Kính tắm rửa sạch sẽ, chui vào chăn, gắt gao ôm chặt cô gái vẫn đang nằm trong giấc mộng vào lòng mình.

83. Chương 83: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Cô không biết, hạnh phúc mang màu gì, vui vẻ là loại gì.

Thế nhưng, cô lại cảm thấy bây giờ mình đã chạm được vào nó rồi.

Tô Mộc Vũ mỉm cười, bắt lấy một cánh hoa anh đào đang bay bay, hồng nhạt, còn mang theo một ít sương sớm. Cô thích loại hoa này bởi vì ý nghĩa của nó là: Mỉm cười với anh.

Tính ra, hai tháng trước, chắc là đêm 30 kia. Hai má Tô Mộc Vũ hơi hơi đỏ, nhẹn không được cúi đầu, đặt bàn tay lên bụng mình.

Mới hai tháng, bảo bối chắc là cũng chỉ nhỏ như hạt đậu mà thôi.

Bảo bối, con nghe được tiếng của mẹ không?

Mẹ... nhớ con lắm... muốn gặp con, chúng ta còn có tám tháng là được gặp nhau rồi. Đúng rồi... còn có cha con nữa.

Cha là người đàn ông rất tuấn tú, có đôi khi lạnh lùng như cụ già nhăn mặt, thật ra hắn có vết thương thời gian rất khó bị phai mờ. Hắn như đứa trẻ bị tổn thương, lúc vui vẻ hắn cũng sẽ không cười to, nhưng khoe miệng hắn vẫn nhếch lên. Hắn đôi lúc cũng sẽ cấu kính, còn có tính hay tự ép mình, nhưng lúc lơ đãng, con sẽ nhận ra, hắn là người rất ôn nhu, là một người đàn ông có trách nhiệm.

Hắn bây giờ vẫn ở bên cạnh con nha, mẹ nghĩ, chờ sau khi con ra đời, hắn nhất định sẽ rất yêu con, rất yêu thương con.

Bảo bối, con là trai hay gái vậy?

Con trai sẽ giống hần sao? Vậy con nhất định sẽ được rất nhiều cô gái yêu thích, nhưng nhất định không được làm tổn thương người khác đó, nếu không, mẹ sẽ đánh vào mông con.

Nếu như là con gái, mẹ hi vọng con có thể dùng cảm hơn mẹ, hạnh phúc hơn mẹ, gặp vận lần.

Bảo bối, con là bảo bối của mẹ.

Bất luận khi sinh ra con như thế nào, mẹ đều sẽ yêu thương con.

Mẹ đáp ứng, dùng hết sức lực mình để bảo vệ con.

Phong Kính nhìn gương mặt xinh đẹp của cô dưới nắng chiều, toàn thân tản ra thiên tính người mẹ, hạnh phúc khiến người khác ngạt thở. Mà giờ khắc đẹp dễ này, đúng là do đứa trẻ kia mang đến.

Phong Kính nhẹ nhàng vươn cánh tay, ôm cô vào lòng: “Bé ngoan, anh sẽ yêu thương nó”

Một câu nhẹ như vậy, lại giống như lời thề vĩnh cửu, giống như dùng sinh mệnh của hắn để thề thốt, luôn luôn yêu thương cho đến khi thiên địa dung hợp.

Tô Mộc Vũ cảm thấy ấm áp, mỉm cười, nhắm mắt lại.

Bởi vì mang thai, toàn bộ thời gian Tô Mộc Vũ đều chú ý, cô không muốn do mình bất cẩn mà ảnh hưởng đến đứa nhỏ.

Phòng triển lãm kia, Tô Mộc Vũ vẫn đến làm, nhưng ông chủ cũng biết cô mang thai nên mọi chuyện đều không để cho cô làm.

Trong trường học, cô chỉ nói cho Chu Hiểu Đồng, gương mặt chỉ lớn cỡ bàn tay của cô ấy nhanh chóng kinh ngạc đến giãn ra như chiếc bánh nướng: “Tiểu Vũ, chị cũng thật là... Mang thai cũng không có nói sớm cho em biết. Chẳng lẽ nhà giàu làm mọi chuyện đều nhanh như vậy, còn không mau bảo anh bạn trai kia cưới chị đi. Oa nhìn này, em lại được đứng gần, ngồi gần bên cạnh một vị thiếu phu nhân giàu có nha”

Tô Mộc Vũ cười, đẩy nhẹ cô ấy.

Gả vào Phong gia, đây là chuyện cô không bao giờ dám nghĩ tới. Một gia đình như vậy lại giống như là đám mây hồng bồng bềnh trên cao, cho dù cô có đi hết chín ngàn chín trăm bậc thang cũng không có cách nào tiến vào được cánh cổng rộng lớn đó. Không nói chuyện Phong lão tướng quân, chỉ riêng cha của Phong Kính, Phong chủ tịch, không ai muốn một người phụ nữ đã một lần ly hôn trở thành dâu con trong nhà.

Phương Thiệu Hoa nói: Cô phải tự hiểu lấy.

Thật ra, cô sớm đã rất thấu hiểu.

Hôn nhân rốt cuộc là cái gì, cô không phải chưa từng thử qua. Đôi khi nó chỉ là một tờ giấy, đánh vào một con dấu, nó chứng minh sự tồn tại của một mối quan hệ gọi là sống đến đầu bạc răng long.

Cô bây giờ, thật hạnh phúc, như vậy là đủ rồi. Làm một người phụ nữ đơn thân, sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

Sau khi kết thúc buổi làm thêm, Tô Mộc Vũ xách theo nguyên liệu nấu ăn mua trong siêu thị vào nhà, vừa mở cửa đã nhìn thấy Tiền Phong úp sát vào lan can vẫy tay gọi mình: “Tiểu Vũ, anh về rồi nè, vui vẻ, xúc động không? Có cảm giác trái tim nhảy loạn vì bỗng thiếu gia mà gào thét hay không? Em yêu, ngực của anh đã rộng mở vì em...”

Ánh mắt đào hoa của hắn bay bay bốn phía.

Tô Mộc Vũ nhịn không được bật cười: “Xuống đây đi, hôm nay tôi mua xương sườn hầm canh”

“Oh... Anh thật sự là yêu em đến chết mất!” Tiền Phong vừa nghe được ăn, lập tức nhảy bổ nhào qua lại bị Bàn Chải hung hăng nhảy đến mừng.

Tô Mộc Vũ cười, mang nguyên liệu nấu ăn vào phòng bếp, mặc lên chiếc tạp dề màu hồng bắt đầu chế biến.

Mùi hương mê người tản ra, Tiền Phong nằm vắt chân chữ ngũ trên sàn nhà, ôm lấy Bàn Chải đang không ngừng le lưỡi liếm.

Hắn cười, tự nhủ: Nếu không thể chạm vào em, thôi thì hãy để cho bỗng thiếu thắm lặng canh giữ bên cạnh em, thắm lặng nhìn thấy em mỉm cười đi. Tô Mộc Vũ, cái này là anh nợ em.

Hắn lại hô to: “Tô Mộc Vũ, trong bụng em nếu là con trai, anh sẽ làm cha nuôi của nó, anh sẽ dẫn hắn đi mê hoặc hết mỹ nữ trong thiên hạ. Nếu như nó là con gái, mười tám năm sau, anh sẽ cưới nó làm vợ trẻ”

Đáp lại hắn, là một cái muống bay ra.

Không cần gì, chỉ cần hạnh phúc như bây giờ là đủ rồi.

Thế nhưng Tô Mộc Vũ lại không nghĩ tới, người ta có câu “tiệc vui chóng tàn”, câu này lại có thể ứng nghiệm nhanh đến như vậy, giống như tổ tiên cô từng thiếu nợ ông trời, nên ông ấy không muốn ban hạnh phúc đến cho cô.

Hôm nay, mí mắt Tô Mộc Vũ giật giật liên tục, nháy không ngừng, khiến cho chiếc chấu gôm trong tay cô nặn mãi không thành hình.

Chu Hiểu Đồng như một trận gió, nhanh chóng nắm chặt tay cô, trong mắt có một chút hoảng hốt: “Tiểu Vũ, lúc này... lúc này thầy Tôn nói bận họp nên không có đến lớp, chị về nhà trước đi” Chu Hiểu Đồng cố gắng cười nói, nhưng sâu bên trong nụ cười lại như đang che giấu điều gì đó.

Tô Mộc Vũ kinh ngạc nhú chân mày, nói: “Sao lại đột nhiên như vậy?”

“Chị mang thai, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, nhanh chóng đi về nhà, nếu không em bé sinh ra sẽ không khỏe mạnh” Chu Hiểu Đồng cố ý phụng phịu nói, nói xong liền nắm tay cô đẩy ra ngoài.

“Này!” Tô Mộc Vũ không biết cô ấy đột nhiên bị cái gì, chưa kịp hỏi đã bị cô ấy kéo ra ngoài cổng trường.

“Hôm nay chị mệt rồi, phòng triển lãm bên kia em giúp chị xin nghỉ. Nhớ kỹ, trở về nhớ nghỉ ngơi nhiều, tivi hay máy tính đều có sóng không tốt cho phụ nữ mang thai, nhớ không?” Chu Hiểu Đồng lo lắng đẩy cô lên xe trước cổng sau trường học.

Lúc Tô Mộc Vũ bước lên xe, vô tình nghe mọi người xung quanh bàn tán về mình, giống như đang nói cái gì, cô chỉ mơ hồ nghe được mấy từ “cô ta”, “trên mạng”.

Sau đó cửa xe đã bị đóng, quay ra đằng sau cô thấy Chu Hiểu Đồng vẫy tay, trên mặt cô ấy mang theo sự lo lắng.

Mãi cho đến khi bước vào cổng nhà, Tô Mộc Vũ vẫn còn kinh ngạc. Chu Hiểu Đồng bình thường rất năng động, nhưng cũng không giống như hôm nay. Rốt cuộc là làm sao vậy? Giống như là muốn khiến cô hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài.

Cô càng nghĩ càng thấy không đúng, đôi mày thanh tú nhú chặt lại, mở vội máy tính lên.

Mở ra, giống như cả cuộc đời cô bị chặt đứt.

Thiên đường địa ngục, chỉ nằm trên một đường thẳng.

84. Chương 84: Kiệt Tác Của Tô Mộc Tình

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Tiền Phong nhận được tin là lúc đang bù đầu với mớ hồ sơ công tố.

Sắc mặt hần trắng nhợt, lập tức ném giấy tờ trong tay, bấm một dãy số điện thoại: “Lập tức, lập tức phong tỏa tin tức trên mạng kia cho tôi, lấy tốc độ nhanh nhất có nghe hay không? Còn nữa, điều tra cho tôi là ai làm!”

Điện thoại cũng không kịp ngắt, hần ném mạnh tai nghe mặc kệ cho tiếng tút tút kéo thật dài. Hần vợ vội chìa khóa, chạy xuống lầu.

Ngồi trên ghế lái, hần cắn chặt răng, không ngừng cầu nguyện: Đừng để cô ấy nhìn thấy, ngàn vạn lần đừng để cô ấy nhìn thấy.

Chân ga bên dưới đạp hết tốc lực, chiếc Porsche màu đen giống như không muốn sống, ngay cả đèn giao thông cũng mặc kệ mà vượt qua.

Trán hần đầy mồ hôi lạnh, cả ngón tay đều vô thức run rẩy. Chiếc Porsche phát ra một tiếng phanh bén nhọn, xe chưa dừng hẳn, hần đã nhảy ra ngoài chạy lên lầu.

Hần ấn chuông vài lần nhưng vẫn không có ai ra mở cửa, không kịp suy nghĩ, hần một cước đạp văng cánh cửa.

Sau đó, lúc hần xông vào thì trước máy tính, một thân hình đã cứng ngắc.

Tô Mộc Vũ ngậy ngốc ngồi đó, nhìn thẳng màn hình máy tính, rõ ràng hiện ra hình ảnh của chính mình. Đường như không có nghe được bất kỳ âm thanh gì, cả người như bức tượng, bàn tay đặt trên con chuột, chết lặng.

Đầu đề báo: “Cô gái gổm sứ Thanh Hoa” quyền rũ giám đốc đã có gia đình. Phía dưới là từng tấm ảnh rõ ràng, một cô gái trần như nhộng chỉ được che bởi một mảnh vải đang dây dưa với một người đàn ông.

Màn hình máy tính, phản chiếu lại gương mặt bình tĩnh đến chết lặng, nhưng hai hàng nước mắt vẫn chảy dài.

Thanh âm đồng hồ tích tắc lại giống như quả boom hẹn giờ, trong căn phòng yên tĩnh, từng giây từng giây đang chờ phát nổ.

Tiền Phong chạy tới, dùng sức kéo con chuột trong tay cô ra, lại bị cô ngăn lại. Cô chỉ như kẻ mất hồn, từ từ đọc từng dòng chữ của bài báo.

Tiền Phong gầm nhẹ: “Tô Mộc Vũ! Em tỉnh lại! Bỏ tay ra, có nghe hay không? Những điều này đều là giả, anh nói em buông tay!”

Tô Mộc Vũ không biết lấy khí lực từ đâu, đẩy mạnh Tiền Phong ra, hét to: “Tránh ra! Phía dưới còn có... phía dưới còn gì nữa không...?”

Nháy mắt khi nói ra những chữ này, trong lòng cô đầy sợ hãi, giống như một đứa trẻ nằm thấy ác mộng.

Tiền Phong nhìn thấy cô lâm vào cái dạng này, lòng hần cũng vô cùng sợ hãi, hần rút nhanh dây điện ra “Tô Mộc Vũ, em bình tĩnh cho anh!”

Tô Mộc Vũ thét to: “Tránh ra, tôi còn muốn xem, để cho tôi xem!”

Loảng xoảng một tiếng. Phong Kính đập đổ chiếc máy tính sau đó lao đến ôm chặt Tô Mộc Vũ vào trong ngực. Hần nói: “Thật sự là tin lá cải, không có chuyện đó đâu”

Tô Mộc Vũ chậm rãi ngẩng đầu, bàn tay run rẩy nhẹ nhàng muốn vuốt ve gương mặt hần, nhưng cuối cùng vẫn không dám chạm vào. Giọng nói của cô có chút khàn khàn: “Nói cho em biết, đây không phải là sự thật, đúng không?” Sắc mặt của cô tái nhợt. “Là có người đang đùa giỡn, đúng không?” Một chữ, một chữ đều như dùng hết sức của mình để nói ra.

Phong Kính nắm lấy tay cô, áp lên mặt mình, hần dùng lực gạt đầu: “Đúng vậy, tất cả chỉ là trò đùa, tôi nhất định sẽ dạy cho tên đó một bài học”

Tô Mộc Vũ quay đầu, nhìn máy tính bị đập nát trên mặt đất, tiếp tục cười: “Chỉ là trò đùa... Tất cả chỉ là trò đùa mà thôi... Làm sao có thể... không bao giờ có thể... Hai người nói xem, làm sao có thể...”

Đôi mắt Tô Mộc Vũ dường như không có tiêu cự, ánh mắt trống rỗng lại giống như ai đó mở công tắc, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Mắt Phong Kính đỏ hoe. Hần vươn tay che lại cặp mắt của cô, giống như muốn ngăn lại hai hàng nước mắt kia, nhưng lại càng lúc càng nhiều chất lỏng chảy qua kẽ tay hần.

“Chỉ là trò đùa... Là giả... là giả... Làm sao có thể... làm sao có thể được...” Thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Đột nhiên, cô kích động hét rầm lên: “Làm sao có thể, làm sao có thể! Phong Kính, anh nói cho em biết, tất cả đều là giả, không có chuyện đó, tất cả chuyện này đều không phải là sự thật. Cái gì cũng không có, không có, không có!”

Cô gắt gao nắm lấy ống tay áo Phong Kính, giống như cả người đang cheo leo bên vách núi ra sức cầu xin sự cứu giúp.

Hai mắt Phong Kính đã đỏ hoe, gắt gao ôm chặt lấy thiên hạ trong lòng, chặt chẽ khóa cô trong ngực, không ngừng hôn lên môi cô, mặt cô “Bé ngoan, ngoan một chút! Em đừng như vậy, thật sự không có chuyện đó đâu. Phong Kính tởm, không có chuyện gì hết, em phải tin tôi!”

Trái tim hắn chưa bao giờ đau như lúc này, đau đến như muốn vỡ vụn.

Sức lực cả người đều biến mất trong phút chốc, Tô Mộc Vũ gào khóc: “Nói cho em biết, đêm đó không phải là kẻ khác... là anh, là anh...”

Thế nhưng, làm sao có thể, bức ảnh chụp vô cùng rõ ràng đến nỗi không thể bác bỏ.

Phong Kính nắm lấy vai cô, quát lên: “Tô Mộc Vũ, em nghe rõ cho tôi. Đây là đứa con của tôi và em, nó là con em, con của em cũng chính là con của tôi. Ngoại trừ tôi ra, cũng không phải của bất kỳ kẻ nào khác, em có nghe rõ hay không?”

Nhưng Tô Mộc Vũ lại không nghe được. Cô giống như con búp bê vải, tê liệt ngã xuống đất, ánh mắt trống rỗng không một tia sức sống.

Phong Kính gắt gao ôm chặt lấy cô, áp thật chặt cô vào lồng ngực mình, giống như muốn khắp thiên hạ trong lòng vào tận sâu trong trái tim mình để bảo vệ. Hai người, giống như hai sợi dây sinh mệnh dây dưa bám víu lấy nhau, lại giống như nếu một trong hai chết đi, thì kẻ còn lại cũng không thể nào sống nổi.

Trước một máy tính khác, ánh đèn huỳnh quang màu lam, chiếu rọi trên mặt.

Khóe miệng Tô Mộc Tình nhếch lên, một lần lại một lần thưởng thức kiệt tác của mình. Cứ nhìn như vậy, nhìn cứ như thể dù có nhìn bao lâu cũng không đủ.

Chị, chị vốn cũng biết, không ai có thể khi dễ em. Ai làm tổn thương em, em sẽ hủy hoại cả đời kẻ đó.

Thế nào? Chị? Bây giờ nhìn thấy rõ chưa? Lúc này chị là đang cười hay đang khóc vậy? Hay là hận không thể tự mình tìm đến cái chết? Ha ha, thế giới này cùng vận may không nhìn đến chị đâu.

Chị vĩnh viễn cũng đừng nghĩ giành lại Nghị Hằng từ tay em, vĩnh viễn cũng đừng có nghĩ đến, trừ phi... chị muốn chết!

Lúc Tần Nghị đẩy cánh cửa ra, nhìn thấy Tô Mộc Tình ngồi trước màn hình máy tính. Hắn không thể tin nắm lấy tay Tô Mộc Tình, cả người đều run rẩy: “Tô Mộc Tình, cô đang làm cái gì đó? Cô có biết không, cô sẽ hại chết tất cả chúng ta? Cả Tần gia, Tần gia đều sẽ bị hủy hoại!”

Tô Mộc Tình bị xô ngã trên nền đất, cô cười, cười càng lớn tiếng.

Hủy hoại sao? Vậy cùng nhau đi chết đi!

85. Chương 85: Trừng Phạt Tô Mộc Tình

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Cả người Tô Mộc Vũ như bị hồng, cho đến khi bác sĩ đến mới tiên cho cô mũi thuốc an thần.

Lòng bàn tay của cô, một vết thương lại một vết thương, sâu thấu xương, tất cả đều do chính cô tạo ra.

Rốt cuộc là đau lòng đến tình trạng nào mới có thể khiến ột người tự hành hạ bản thân đến như vậy.

Bác sĩ không biết, cũng không dám hỏi nhiều, băng bó miệng vết thương xong liền im lặng lui ra một bên.

Thiên hạ đang ngủ say, rối cục cũng không còn phát điên như lúc tỉnh. Thế nhưng khóe mắt vẫn từng giọt từng giọt đua nhau chảy xuống, thấm sâu dưới gối, vết nước loang dần ra giống như thay mặt chủ nhân chúng phác họa nên một bức tranh đau lòng.

Nói xem, cuộc đời sao vô thường như thế? Nói xem, hạnh phúc rốt cuộc là cái gì?

Là mây trên trời sao? Là nước dưới lòng đại dương sao?

Làm sao chỉ chạm nhẹ vào, đã vỡ ra thành hàng trăm mảnh?

Mắt Tiền Phong đỏ hoe, cắn răng, không nói được một lời liền vội vàng đẩy cửa bước ra ngoài. Hắn muốn nhanh chóng biết được là kẻ nào, kẻ nào lại thật muốn chết như thế. Dám động đến người con gái trong tim hắn, hắn muốn kẻ đó chết cũng không chết tử tế được!

Hắn tàn nhẫn. Thế nhưng có người còn nhanh hơn hắn một bước.

Thân ảnh Phong Kính lung lay như gió thổi, áo sơ mi màu đen trên người loang lổ vết nước mắt lẫn những vết máu đã khô, chúng lại giống như hòa vào màu đen kia, lại giống như không phân biệt được.

Tiền Phong biết, hắn muốn làm điều đó, nhưng chuyện này...

Hắn nhìn thiên hạ đang mê man trên giường. Chuyện này cũng chỉ có Phong Kính làm mới thích hợp nhất.

Cừu Văn dẫn theo một nhóm người trực tiếp bước vào Tần gia, vẻ mặt đầy sát khí. Bà Tần sợ tới mức run rẩy, hét to: “Các người... các người muốn cái gì? Tôi... tôi sẽ báo cảnh sát, các người tự tiện xông vào nhà dân!”

Nhưng mà bà ta chưa chạm được vào điện thoại đã bị Cừu Văn đập ngã “Bà già, không biết tôi là ai sao? Hôm nay bọn tôi tới không phải tìm bà, bà an tâm. Muốn sống lâu trăm tuổi thì ngậm cái miệng của bà lại”

Ra lệnh cho vài người đi lên lầu, lời Tô Mộc Tình vẫn còn mặc áo ngủ xuống, trong tiếng thét chói tai của cô ta liền bật cả miệng lại, ném cô ta vào trong xe.

“Còn có, chuyển lời dùm đến con của bà... cứ chờ đó, không ai có thể chạm được vào Phong gia!” Cừu Văn híp mắt, mỉm cười, khóe miệng lại tràn đầy vị tanh của máu.

Bà Tần sợ tới mức hai chân mềm nhũn, cả người xụi lơ trên mặt đất, mồ hôi lạnh khắp nơi. Bà ta sống trên đời này hơn sáu mươi năm, đây là lần đầu tiên lại cảm thấy sợ hãi như thế: Ngày phồn vinh của Tần gia, sắp hết rồi!

Tô Mộc Tình bị ném từ trên xe xuống, lao đảo một chút rồi ngã xuống đất. Cô ta ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh, nhưng thân ảnh kia lại như được che khuất bởi một tầng bóng đen, phẳng phất như Satan đến từ địa ngục.

“Ảnh chụp, là do cô làm?” Phong Kính đưa lưng về phía ánh sáng.

Tô Mộc Tình giả ngu, nói: “Ảnh chụp gì? Tôi không hiểu, mau thả tôi ra, các người dựa vào cái gì mà bắt tôi?”. Cô ta nói xong liền vùng vẫy muốn chạy trốn, bị Cừu Văn đập một phát, ngã lại trên mặt đất.

Tuy nói, đàn ông sẽ không đánh phụ nữ, nhưng một ả đàn bà lòng dạ độc ác như vậy, không cần hạ thủ lưu tình.

“Nói!” Một chữ, giống như thiên lôi đánh xuống.

Tô Mộc Tình bị tiếng quát kia hù cho giật mình, sợ tới mức hai vai run lên, nuốt nước bọt, cả gan cười lạnh “Như thế nào? Muốn giết tôi? Anh dám sao? Cháu trai Phong Khải, con trai Phong Triệu lại động thủ giết người. Anh cho là có thể che giấu được sao? Đừng đem tôi xem như con cóc. Mặt khác, anh có chứng cứ gì chứng minh là tôi làm? Tôi có thể kiện anh về tội vu khống!”

Cô ta dám làm như vậy vì đã sớm nghĩ ra đường rút quân. Cô ta biết chắc Phong gia xem trọng như là dư luận, nhì là scandal, Phong gia càng sẽ không thừa nhận thân phận của Tô Mộc Vũ. Cho nên, cô ta mới không sợ!

Con người lạnh lùng của Phong Kính nheo lại, ánh mắt kia, dường như là muốn bầm thây vạn đoạn ai đó.

Tô Mộc Tình lại giống như phát điên, càng nói càng kích động “Tô Mộc Vũ làm được cũng đừng sợ người khác biết! Con tiện nhân kia, hại chết con trai tôi, còn muốn cướp mất chồng tôi. Cô ta nợ tôi! Cô ta nợ tôi! Cô ta dựa vào cái gì mà mang thai? Cô ta hại chết con trai tôi, cô ta dựa vào cái gì mà có thể mang thai hả? Tôi không phục! Tôi phải báo thù cho con trai tôi! Cô ta chỉ là chiếc giày cũ rách, bị người ta chà đạp cho nát vụn, lúc nãy lại mang thai một đứa con hoang. Anh còn là đàn ông thì mau mau đuổi cổ cô ta đi! Cô ta không hơn tôi về cái gì, vĩnh viễn cũng không! Ha ha...” Tô Mộc Tình còn đang đắm chìm trong tưởng tượng của mình, cơ hồ là điên cuồng.

Kế hoạch của cô ta rất tốt, nếu cho tên họ Phong biết chuyện này, hẳn lập tức sẽ đuổi Tô Mộc Vũ ra khỏi nhà. Đúng vậy, kế hoạch của cô ta chính là như vậy. Chị à! Vĩnh viễn cô cũng không sống tốt hơn tôi!

Cừu Văn nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Đại thiếu gia, vội chặn lại bàn tay đang cầm khẩu súng của hắn bằng cái tát lên mặt Tô Mộc Tình.

Thế nhưng một khẩu súng đen chỉ thẳng lên ót Tô Mộc Tình, cô ta ngay lập tức sững người, toàn thân phát run.

“Những gì cô làm với cô ấy, tôi sẽ trả lại gấp trăm lần” Phong Kính dẫm lên tay Tô Mộc Tình, chà xát.

Về mặt lạnh lùng như khối băng của hắn, mang theo khí thế đáng sợ, một cước đá văng Tô Mộc Tình, xoay người rời đi. Xe chuẩn bị lái đi, hắn liền nói: “Tôi sẽ lưu lại cái mạng này của cô để cho cô tận mắt nhìn thấy, cô ấy sẽ sống tốt hơn cô một ngàn lần, một vạn lần!”

Một góc khác, những dân công từng bị cô ta mua chuộc, từ từ tiến đến.

“Các người muốn làm gì?” Tô Mộc Tình cuối cùng cũng thấy sợ hãi, luống cuống, sắc mặt trắng bệch, không ngừng lùi về phía sau “Các người muốn bao nhiêu tiền? Tôi đề sẽ cho các người! Đừng đụng vào tôi, các người tránh ra, đừng đụng vào tôi!”

Tô Mộc Tình không sợ trời không sợ đất lúc này lại tinh thần khủng hoảng, nước mắt ràn rụa, thét chói tai, vô cùng chật vật.

Cô ta thấy khủng hoảng, vội đứng lên muốn chạy trốn lại bị giật ngược trở về, quần áo trên người lộn xộn bị xé thành từng mảnh nhỏ, những người cô ta từng bỏ tiền ra để hạ nhục Tô Mộc Vũ lúc này lại quay ngược lại cười cợt cô ta.

“Không.... Đừng mà....” Cô ta rốt cuộc cũng biết sợ, quỳ xuống vội vái lạy khẩn cầu “Phong thiếu, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi, van cầu anh tha cho tôi đi, xin anh tha cho tôi đi...” Thế nhưng đã quá trễ, ngay giây phút cô ta quyết định làm chuyện đó, số mệnh cô ta đã sớm được định đoạt sẽ không sống được đến già.

Lần lượt từng bàn tay vung xuống, đánh cho cô ta tơi bời, bọn dân công nhe răng cười nói: “Tiện nhân, lần trước thiếu chút nữa đã hại chết bọn ta, hôm nay, mày đừng hồng chạy!”

“A.....!!!”

86. Chương 86: Tự Sát

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Trong ngõ hẻm nhỏ âm u.

Tô Mộc Tình như miếng vải rách bị ném bên thùng rác, có gián và cả mèo hoang vô tình lướt qua, ngửi một cái trên người cô ta, lại chán ghét lùi đi mất.

Thân thể dơ dáy của Tô Mộc Tình cuộn tròn lại, không ngừng run rẩy, tóc tai bù xù, giống như kẻ điên.

Đến một lúc lâu sau, một bóng người bước đến nơi này, miệng và mũi được che lại bằng một mảnh vải, chăm chú nhìn thân thể để cuộn tròn dưới đất, khoe miệng gọi lên một nụ cười nhẹ, giống như một kẻ đang nhăm chán lại tìm được một món đồ chơi mới.

Tần Nghị Hằng ngồi trước bàn làm việc, không làm gì cả, chỉ gác tay lên trán, cau mày.

Hắn biết, bức ảnh trên mạng đã bị người khác dỡ xuống.

Hắn không xác định được phản ứng của Tô Mộc Vũ khi nhìn thấy bức ảnh này sẽ như thế nào. Càng không thể đoán được gã đàn ông họ Phong kia sẽ phản ứng ra sao.

Trong lòng hắn thậm chí còn cảm thấy may mắn, nếu Tiểu Vũ đối với hắn còn một chút tình cảm, như vậy chuyện này sẽ cho hắn một cơ hội xoay chuyển mọi thứ, sẽ khiến cho vợ chồng hai người lần nữa hợp lại.

Tần Nghị Hằng nghĩ như vậy, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Thư ký gõ cửa, sau đó tiến vào nói: “Tổng giám đốc, phu nhân, không... là chị gái phu nhân đang chờ ngài dưới lầu” Thư ký có chút xấu hổ nói, thật sự đối với mối quan hệ loạn thất bát tao này có chút khó hiểu.

Nghe thấy Tô Mộc Vũ đến đây, Tần Nghị Hằng lập tức vội vàng chạy xuống lầu.

Tầng dưới cùng, Tô Mộc Vũ đơn độc đứng đó, chỉ mặc một chiếc váy dài màu trắng. Đầu xuân, trời vẫn còn se lạnh nhưng cũng không lạnh bằng bóng dáng cô đứng nơi đó. Ai cũng không biết vì sao cô tới đây, trên chân lại có vết máu.

Nhân viên Tần thị hiển nhiên nhận ra vị này là phu nhân tổng giám đốc trước kia, là chị gái của phu nhân tổng giám đốc đương nhiệm, càng là nhân vật chính của tấm hình được đăng tải trên mạng kia. Tốp năm tốp ba tụm cùng một chỗ, làm bộ như vô tình đi qua, chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Mấy chị đoán xem cô ta đến đây làm gì? Cũng không mang giày, ôi chào!”

“Ai biết, có lẽ lại là khổ nhục kế, trên tivi không phải cũng hay chiếu phim dạng như thế này sao? Ly hôn lại day dưa khó dứt cùng tổng giám đốc, quả nhiên tác phong của Tô gia từ trước đến nay đều khí phách hào hùng”

“Không phải nghe nói cô ta được một gã đại gia nào đó bao nuôi sao? Thế nhưng bức ảnh trên mạng chụp lại cũng đâu có sai” Mọi người cợt nhả nháo thành một đoàn, tất cả đều là trào phúng.

Tô Mộc Vũ lại giống như con rối gỗ không chút sức sống, không nghe không thấy, ánh mắt trống rỗng giống như đã chết.

Những người kia vừa nhìn thấy Tần Nghị Hằng xuất hiện liền biến sắc, bật người im miệng, cúi đầu lui đi về chỗ làm việc.

“Tiểu Vũ, em đến rồi” Tần Nghị Hằng kích động bước về phía trước một bước, muốn ôm lấy Tô Mộc Vũ, lại không dám. Hắn nhìn thấy bàn chân trắng nhợt lấm lem máu, hoảng sợ: “Sao em không mang giày? Có đau hay không?”

Tô Mộc Vũ cứng ngắc lui ra phía sau từng bước, né tránh tay hắn.

Bàn tay kia, khiến cô thấy thật bẩn.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng cứ như vậy nhìn hắn, không cười, cũng không khóc, chỉ có cái nhìn trống rỗng vô tận. Cổ họng khô khốc, từng chữ từng chữ hỏi: “Đêm đó... là anh?” Cô không biết mình vì sao phải hỏi điều này, giống như phải hỏi để cho bản thân có thể thoải mái hơn khi chết.

Tần Nghị Hằng nhìn bộ dáng này của cô, trong lòng có chút hốt hoảng: “Tiểu Vũ, như vậy không phải rất tốt sao? Chúng ta tái hôn đi, anh bây giờ tìm luật sư làm đơn ly hôn với Mộc Tình. Tiểu Vũ, chúng ta đã kết hôn năm năm, đó là năm năm tình cảm. Trước kia là do anh ngu muội, anh biết mình sai lầm rồi! Chỉ cần em trở về, anh, em, còn có đứa nhỏ trong bụng, chúng ta sẽ lại trở thành ngôi nhà hạnh phúc giống như trước kia!” Tần Nghị Hằng nói như vậy, toàn thân đều phấn khởi, giống như là ảo tưởng sẽ nhanh chóng biến thành hiện thực.

Nghe được hai chữ đứa nhỏ, toàn thân Tô Mộc Vũ chấn động, giống như bị ai đó chạm phải một thứ gì mà cô không muốn nhắc đến, cả người đều run rẩy, run sợ phát ra từ tận linh hồn.

Tần Nghị Hằng sốt ruột, mang theo khẩn cầu cùng tham vọng, hận không thể lập tức mang Tô Mộc Vũ về nhà: “Tiểu Vũ, tên họ Phong kia chỉ xem em như thứ tiêu khiển. Thứ em muốn, chỉ có anh mới có thể cho em. Anh sẽ không để ý chuyện trước kia, em ngoan ngoãn theo anh về nhà được không?”

Tô Mộc Vũ cười, tươi cười mà tái nhợt như tuyết. Cô không ngừng lùi về phía sau, lùi nữa, lùi tới cửa, phía sau là dòng xe cộ tấp nập.

Giọng nói của cô, mềm nhẹ giống như một khúc đồng dao ảm áp: “Tần Nghị Hằng, anh nằm mơ”

Cô nói: “Đứa bé này họ Phong, là con của tôi, nó chỉ có thể mang họ Phong, trên người nó vĩnh viễn cũng sẽ không chảy dòng máu dơ bẩn của Tần gia!” Nụ cười của cô, xinh đẹp như vậy, sau đó một khắc lại biến mất tăm.

Đồng tử Tần Nghị Hằng co rút, tựa hồ dự cảm được điều gì đó, vội vàng chạy đến phía cô. Thế nhưng thân bóng người trắng của Tô Mộc Vũ giống như đôi cánh hồ điệp, ẩn vào dòng xe cộ đông đúc, biến mất không thấy gì nữa.

Tần Nghị Hằng cả người đầy mồ hôi lạnh, liều mạng chạy đi tìm kiếm, nhưng là làm sao cũng đều không có thấy, làm sao cũng đều tìm không thấy, giống như hư không “Tiểu Vũ!!!”

Tô Mộc Vũ đứng trên núi, lão đảo bước ra khỏi hàng rào bảo hộ.

Cô cười, che ngực, cười đơn thuần như vậy, giống như sáu năm trước kia, lúc cô mới mười chín tuổi, một người con gái đơn thuần vui vẻ.

Cô muốn biết cảm giác bay lượn trong gió sẽ như thế nào. Có giống chim không? Hay là giống cánh bướm?

Cô không biết nhưng cô biết một điều, khi nhảy xuống, trái tim của cô, sẽ không còn đau nữa.

Con ngoan, không phải sợ, mẹ sẽ mang con về nhà, mang con quay trở về nhà của hai chúng ta. Nơi đó có những đám mây trắng tinh mềm mại, giống như chiếc kẹo bông gòn, sáng sớm sẽ được nghe tiếng hót của những chú chim, bầu trời nơi đó sạch sẽ nhất trên thế giới này, lại có những chú vịt nhỏ màu vàng xinh xắn.

Con ngoan, con là bảo bối của mẹ, mẹ mang theo con, cùng nhau về nhà.

Trong đầu cô thoáng qua gương mặt tuần dật, bên tai giống như nghe thấy thanh âm lo lắng của hắn. Cô dùng đại não, một chút một chút miêu tả hình dáng của hắn.

Em yêu anh, may mắn rằng, em không có nói cho anh biết.

Nhắm mắt lại, một cơn gió thổi qua, mang theo những cánh hoa anh đào, vén lên những sợi tóc thật dài của cô phiêu tán trên không trung, những đóa hoa hồng nhạt phiêu múa xung quanh, giống như đắp nặn cho cô một đôi cánh, xinh đẹp đến kinh tâm động phách nhưng cũng khiến cho làm cho người ta sợ hãi đến tận tâm hồn.

Một chuỗi nước mắt, dang rộng hai tay, mắt cá chân của cô nhẹ nhàng kiễ lên, khoe miệng mỉm cười, lại giống như cánh bướm rơi xuống phía dưới...

Mình được giải thoát rồi...

Thật tốt.

...

87. Chương 87: Tôi Đem Chính Mình Giao Cho Em, Em Có Muốn Hay Không?

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Giải thoát rồi...

Mình được giải thoát rồi...

Một giây, nụ cười trên mặt cô giống như thiên sứ.

Trong tích tắc cô nhảy xuống đó.

Nháy mắt xuất hiện một cánh tay kéo ngược trở lại, gương mặt lo lắng xen lẫn phần nộ xuất hiện “Tô Mộc Vũ, em đang làm cái gì đó?”

Phong Kính gắt gao ôm chặt cô vào ngực, quát lớn: “Em muốn làm cái gì? Em rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Khi hần gấp gáp trở về, lại nhìn thấy bác sĩ bị đánh nằm ngất trên đất, trên giường không có một bóng người. Lúc đó, hần dường như phát điên, mang người tìm kiếm khắp nơi, đến đây lại nhìn thấy một cảnh tượng như thế này. Hần không thể tưởng tượng, nếu mình chậm một bước, lúc này đã nhìn thấy một Tô Mộc Vũ như thế nào nữa.

Phong Kính gắt gao ôm lấy cô, siết chặt giống như tròng phật. Hần mắng, mắng không chút nào lưu tình: “Ngu ngốc, em thật ngu ngốc!”

Hần cảm thấy, rốt cục cũng cảm thấy được. Hần cho là mình mười một năm qua, trái tim sẽ không bao giờ cảm giác được nỗi đau nữa. Thế nhưng lúc này nó lại đau, thật đau, đau như mỗi một tế bào đều tan vỡ, thông qua thần kinh, ngàn vạn lần khuếch tán đến tứ chi.

Chết tiệt! Người phụ nữ đáng chết này!

Tô Mộc Vũ bị kéo xuống, ngã vào lồng ngực ấm áp, nước mắt trào ra, chỉ biết chảy ra ngoài, cái gì cũng đều nói không nên lời, chỉ biết khóc, nỗi đau phảng phất liên tục hóa thành nước mắt, tràn ra ngoài.

Cô lúng ta lúng túng mở miệng: “Tôi muốn... giải thoát... Tại sao không cho tôi được giải thoát?”

Đúng vậy, chỉ có cái chết mới có thể giải thoát cho chính mình.

Chỉ có vĩnh viễn ngủ say mới không đau lòng, chỉ có giải thoát mới không phải tuyệt vọng, chỉ có sau khi rời đi mới có thể cảm nhận bộ dạng vui vẻ thật sự.

Chỉ có như vậy, cô sẽ không một lần lại một lần muốn yêu cái gì hay hận cái gì. Mệt mỏi quá! Thật sự mệt mỏi quá! Vì sao lại mệt mỏi như vậy? Giống như vươn tay, thứ bắt được cũng chỉ là bóng đêm.

Ánh sáng của cô, ở nơi nào? Cô hỏi, mà ai có thể trả lời cô đây?

Đồng tử Phong Kính mạnh mẽ co rút.

Hần kéo mạnh cô đến vực núi, chỉ vào vực sâu cả trăm mét kia, hung hăng chỉ vào, hô lớn: “Em nhảy đi, đến đây mà nhảy đi. Em xem nó sâu như thế, em nhảy xuống đi, chết là chắc chắn rồi. Em muốn giải thoát có phải hay không? Tôi giải thoát cho em!”

“Phong Kính, cậu muốn làm gì?” Tiền Phong ở phía sau hô to, cả người phát run.

Đều điên hết rồi sao? Tất cả đều điên hết rồi sao? Một đám điên loạn biến thái!

Phong Kính thật sự không quan tâm, hần giữ chặt Tô Mộc Vũ, hai người cứ như vậy đứng ở vách vực, giống như chỉ cần một cơn gió nhỏ, hai người liền cùng nhau ngã xuống, tan xương nát thịt.

Thật sâu, thật sự rất sâu, người đứng ở nơi đó, giống như có thể nhìn thấy toàn bộ thế giới.

Phong Kính không chút lưu tình nắm chặt cổ tay cô, cười lạnh, chất vấn: “Em nhìn xem, em nếu nhảy xuống, ngày mai tôi sẽ tìm một người phụ nữ tốt hơn cả vạn lần, trên đời này phụ nữ tốt hơn em rất nhiều. Tôi sẽ cho cô ấy mọi thứ, toàn bộ đều sẽ mang đến cho cô ấy, nâng cô ấy lên tới tận trời. Không phải em

muốn học nghệ thuật sao? Không phải em muốn trở thành nghệ nhân sao? Em nhảy đi, chỉ cần nhảy, giấc mộng của em đều tan biến! Em nhảy đi! Không phải lúc ấy em đã thề với tôi, em muốn dùng hai tay của chính mình đi báo thù sao? A! Đây là Tô Mộc Vũ sao, một Tô Mộc Vũ yếu đuối chỉ biết mạnh miệng, thật là khiến cho tôi mở mang kiến thức! Em không phải đã nói, đứa bé này mặc kệ như thế nào cũng là con của em sao? Bản thân tôi lại muốn nhìn em làm mẹ ra sao. Con của mình cả mắt cũng chưa kịp nhìn thấy thế giới này, đã vội bóp chết, em thật có mẫu tính!”

Cô không ngừng lắc đầu, lắc đầu, giống như đang đấu tranh. Cô dùng một bàn tay bịt lỗ tai của mình lại.

Cô chỉ là muốn giải thoát, tại sao yêu cầu nhỏ nhỏ đó cũng không cho cô? Tại sao?

Hắn một câu lại một câu dùng sức đánh vào cô. Hắn lại gầm nhẹ: “Nói chuyện! Em không phải là muốn được giải thoát sao? Bây giờ tôi sẽ cho em giải thoát! Phong Kính này không cần một người phụ nữ yếu đuối!”

Phong Kính gào thét lên, ánh mắt của hắn đỏ bừng, hai tay hung hăng lắc bả vai cô, giống như là muốn lay tỉnh cô.

Đôi mắt Tô Mộc Vũ tràn đầy nước mắt, phản xạ lại khuôn mặt của hắn, trên mặt tràn ngập phần nộ, trong tròng mắt luôn luôn đen lấy lại long lanh như chứa lệ.

“Muốn chết, tôi cho em một cơ hội. Tôi đếm đến ba, sau đó, cho dù là em sống hay chết, tôi và em không một chút liên quan!”

Hắn hô to: “Một!”

Nước mắt cô trượt xuống.

“Hai!”

Cô nhắm hai mắt lại!

“Ba...” Con người Phong Kính chợt lóe, tay hắn chậm rãi buông ra, xoay người.

Trong nháy mắt hắn buông ra, bàn tay lạnh như băng của cô lại đột nhiên nắm chặt hắn, gắt gao bất lấy, giống như chấp niệm nặng nhất trên cõi đời này. Cô thua, thua trong tay người đàn ông này, thua bởi vì chấp niệm tình yêu mà cô dành cho hắn.

Cô khóc, hung hăng khóc, nhào vào bờ ngực ấm áp nhất.

Bác sĩ và y tá ôm lấy hòm thuốc chạy vội tới, vội vàng băng bó vết thương trên người Tô Mộc Vũ, nhưng lại bị Phong Kính đẩy ra. Hắn bình tĩnh ôm cô đi xuống núi, ai cũng không thêm để ý.

Bác sĩ kinh ngạc quay lại nhìn Tiền Phong.

Tiền Phong nhìn một màn này, đã muốn kiệt sức, phát phát tay nói: “Trở về chờ xem” Hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng sức ôm lấy đầu, vò rối mái tóc của mình.

Phong Kính ôm Tô Mộc Vũ về nhà, dưới ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ trị an đặt cô lên xe, trên đường không nói một câu cho đến khi ra tận ngoại thành, xe dừng lại.

Phong Kính không chút thương tiếc nào kéo Tô Mộc Vũ xuống, băng qua một con đường mòn, đặt cô đứng trước một bia mộ.

Nơi này, Tô Mộc Vũ đã từng đến. Trên đỉnh đầu, giàn hoa tím cành lá xanh um tươi tốt đang đuối thân, nhẹ nhàng bao lấy ngôi mộ, trên mặt đất, những ngọn cỏ mềm mại mang theo hương thơm ngát.

Đó là ngôi mộ của mẹ Phong Kính. Hắn lôi kéo cô đứng trước mặt mẹ hắn, giống như đưa ra một thứ bằng chứng.

Phong Kính buông tay ra, lùi về đứng phía sau, mặc kệ cô tự sinh tự diệt.

“Tôi đã nói, anh có thể nâng em lên tận trời, cho em mọi thứ” Hắn lui một bước, bước gần đến bên cạnh ngôi mộ của mẹ hắn.

Hắn quay lưng lại: “Bây giờ, Tôi đem chính mình giao cho em, em có muốn hay không? Mà em cũng không cần phải chọn nữa, bây giờ đi tự tử đi! Đi đi! Bây giờ tôi không còn muốn lo lắng cho em nữa, không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Trong tích tắc đấy, thời gian giống như ngưng lại, lá cây không hề xào xạt, chim chóc cũng ngừng vỗ cánh, nước sông không còn chảy xuôi, côn trùng không còn kêu, nước mắt trong khóe mắt cô cũng đọng lại.

Toàn bộ thế giới, khắp đất trời, chỉ còn tiếng trái tim bật nhảy.

Nhanh như vậy, lại khó nghe như vậy.

88. Chương 88: Thử Một Lần

Edit + Beta: Phi Phi

Trong nháy mắt, Tô Mộc Vũ dường như không tin được vào tai mình.

Cho tới bây giờ, người đàn ông trước mắt chỉ biết lãnh đạm, ăn trên ngồi trước, thế nhưng lại đối với mình nói ra những lời như vậy.

Tô Mộc Vũ mở to hai mắt nhìn.

Cô không tin, căn bản không thể tin chính mình đã nghe được điều đó.

Thật vậy chăng?

Phong Kính là vị thần trong lòng cô, là một bóng dáng cô khó mà với tới, khiến ngay cả một hy vọng xa vời cũng đều chưa từng dám qua, mà bây giờ... được rồi, ngay lúc này, vị thần của cô, thế nhưng lại vươn tay ra với cô.

Tô Mộc Vũ gắt gao nhìn, không dám phát ra một chút âm thanh, cô sợ mình sẽ phá tan giấc mộng này. Cô từng vỡ mộng, nhiều lần lắm, nếu như ngay cả giấc mộng cuối cùng này cũng tan biến, cô không biết mình sẽ ra sao.

Trước mắt mơ hồ, cô nhìn thân ảnh kia trầm mặc tiến xa, giống như là muốn hoàn toàn rời khỏi mình.

Tô Mộc Vũ cuống quýt chạy tới, muốn phải bắt cho được hắn.

Đừng đi! Đừng đi!

Vấp ngã trên mặt đất, Tô Mộc Vũ bất chấp tất cả, liều mạng đứng dậy, dùng sức từ phía sau ôm chặt lấy hắn, ôm lấy eo hắn, giống như ôm lấy lý do cuối cùng để mình có thể sống.

Nước mắt lạch cạch, lạch cạch rơi xuống, giống như mưa trút nước.

Người đàn ông này, vì sao phải như vậy? Cô biết, bản thân mình không còn tư cách yêu hắn, cô thậm chí không hề còn tư cách đứng bên cạnh hắn. Thế nhưng lúc này hắn lại vì điều gì, lại vươn tay về phía cô?

Cô biết, nếu mình ôm lấy hắn, bản thân sẽ không còn đường lui, sẽ không thể quay trở về trước kia. Thế nhưng... cô vốn biết rõ điều đó, vẫn không chịu được, vẫn không thể khống chế được mình.

Phong Kính khi nói câu kia, giống như trong bóng tối mở ra con đường bao phủ bởi một áng mây màu hồng, nó cũng chính là dũng khí cuối cùng để cô ráng sống.

Cho dù, chỉ là một giấc mộng, cô cũng muốn lao đến ôm chặt lấy. Cho dù, chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi, cô cũng muốn hên nhất một lần. Cho dù, trước mặt là vách núi, cũng hãy để cho cô khiêu vũ một lúc rồi rơi xuống.

Cảm thấy tấm lưng mình ướp nhẹ bởi nước mắt, hắn xoay người nhìn đỉnh đầu cô, vươn tay, nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay cô đặt trước ngực mình.

Một cái nắm tay này lại giống như kéo lại một cái chết.

Hắn ngồi trước giường bệnh, nhìn gương mặt trầm tĩnh ngủ của Tô Mộc Vũ. Khóc đến kiệt sức, cô ngủ mê man, được hắn ôm đến bệnh viện, tẩy trùng vết thương trên tay cùng chân. Hắn cầm tay cô, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn lấy.

Trong một ngày ngắn ngủi, cô giống như đã trải qua toàn bộ đau khổ trong đời người. Cô, từ đầu đến cuối cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi, vóc dáng không cao, vĩnh viễn cũng không mạnh mẽ như đàn ông. Cô vốn chỉ là một người phụ nữ đáng được người khác bảo vệ, nâng niu trong lòng bàn tay.

Ngón tay nhẹ nhàng giúp cô vén những sợi tóc rối. Hắn tại sao cũng chưa từng nhận ra, người phụ nữ luôn giữ im lặng này, lại mềm mại yếu ớt như thế.

Hắn có lẽ không hiểu yêu là gì, bởi vì hắn sẽ không yêu. Yêu trong mắt hắn, cho tới bây giờ không phải là cái gì tốt đẹp, nó không thật, nó làm ra vẻ thật giả lẫn lộn kéo giữ lấy con người, vì tiền, vì địa vị, vì rất nhiều thứ khác. Hắn không tin tưởng vào tình yêu, hắn cũng chẳng muốn đi yêu, hắn lại càng không muốn nói chuyện tình yêu. Bởi vì hắn... chưa từng có tình yêu.

Thế nhưng, lần này hãy đến hắn thử một lần, thử yêu cô một lần.

Tiền Phong đứng trước cửa, tựa hồ đang đợi Phong Kính.

Hắn đóng cửa lại, để lại không gian yên tĩnh cho cô.

Tiền Phong vuốt mặt, nói: “Trước mặt bác gái, cậu nói là thật sao?” Nguyên lai, hắn một mực yên lặng theo phía sau hai người họ.

Trên mặt Phong Kính đầy vẻ mệt mỏi, hắn tựa trên vách tường: “Cậu đoán thử xem”

Tiền Phong nở nụ cười, gờ nắm tay, dấm nhẹ vào vai Phong Kính: “Anh em tốt, đừng làm mình thất vọng. Nếu không, đừng trách mình trở mặt”

Dứt lời, hắn xoay người, hai tay đan chéo chống lấy gáy, tiêu sái rời khỏi bệnh viện.

Tô Mộc Vũ tỉnh lại, phát hiện mình đã về nhà. Cô vốn dĩ không cần mở mắt nhìn, chỉ cần hít lấy hương vị là nhận ra.

Thế nhưng, sao lại không thấy hắn?

Tô Mộc Vũ cuống quýt ngồi dậy, đi tìm, ngay cả dép cũng không mang, mặc kệ băng gạc quấn đầy chân. Giấc mộng của cô đâu? Cô đang đi tìm giấc mộng của chính mình.

“Em đứng dậy làm gì? Mau nằm xuống!” Thanh âm quở mắng của Phong Kính vang lên.

Tô Mộc Vũ quay đầu lại, mang theo nước mắt, lại nhìn thấy Phong Kính đang cầm một cái nồi giữ nhiệt nhỏ đi đến, bên trong tỏa ra mùi vị cháo cùng tiêu.

Nhưng tiêu điểm cũng không phải là nó, mà là trên người hắn đang mặc cái tạp dề màu hồng thêu hình con vịt kia!

Được rồi, hắn thừa nhận, cái tạp dề dễ nhìn nhất trong nhà trước kia cũng đã trở thành tấm lót ổ cho Bàn Chải. Loại chuyện cùng chia sẻ một mảnh vải với Bàn Chải, hắn làm không được, vì thế mới có hình tượng lúc này.

Mặt Phong Kính thối thối, buông chiếc nồi trong tay

, sau đó khiêng Tô Mộc Vũ không nghe lời đặt lên giường, dùng mền trắng cuốn cô lại thành một con nhộng.

Sau đó mặt lại thối thối, dùng thìa múc cháo vào chén.

Trên tay hắn có một vài dấu đỏ do phỏng, thoát nhìn nhất định là chiến đấu rất dữ dội trong nhà bếp, hơn nữa, tâm tình bây giờ của vị đầu bếp này rất không tốt.

Bàn tay múc cháo kê đến bên môi cô, thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào tạp dề trên người mình, Phong Kính nghiêm mặt, xấu hổ nói: “Nhìn cái gì vậy? Mau ăn!” Mắng thật nghiêm túc, nhưng mà lại cẩn thận thổi thổi muống cháo để cô không bị nóng.

“Còn có một nửa...” Tô Mộc Vũ nhìn chăm chăm chiếc nồi, chỉ còn có một nửa cháo.

Phong Kính nói: “Anh sẽ hầm thịt! Há mồm!”

Cứ như vậy dứt hết nồi cháo vào trong bụng Tô Mộc Vũ, sau đó Phong Kính dọn dẹp chén bát, rồi nhìn nhìn chiếc nồi, cuối cùng vẫn là cắn răng tự đi hầm thịt.

Nhìn cái phòng bếp trông như một bãi chiến trường kia, Phong Kính nhú nhú mày, cuối cùng gọi điện thoại, tìm nhân viên dọn vệ sinh theo giờ đến dọn dẹp. Cho dù là Phong thiếu vận năng cũng ngu ngốc trong việc bếp núc.

Buổi tối, Tô Mộc Vũ bị Phong Kính ôm vào trong ngực. Thật ra hai người cũng biết, cả hai đều không ai ngủ được, nhưng không ai nói ra, cứ như vậy nằm bên cạnh ôm lấy nhau.

Tô Mộc Vũ cảm thấy trong lòng mình lúc này vốn trống trơn lại được lấp đầy, dường như có rất nhiều rất nhiều tạp niệm đều vào lúc này mà tan biến.

Cô không biết vì sao Phong Kính lại nói lời hứa hẹn kia, là do thương hại cô hay sao? Hay là thật lòng động tâm với cô? Cô không xác định được.

Thế nhưng, người đàn ông không ai bì nổi này, đôi bàn tay vốn nên chỉ dùng để nâng niu gốm sứ kia, lại nguyện ý vì cô đặt chân vào bếp nấu một nồi cháo. Cô không cách nào hình dung được sự cảm động trong lòng mình ngay giây phút đưa muống cháo có một chút mùi khét vào miệng, cả người như ầm hấn lên. Ngực đau, cũng chẳng phải đau.

Cô biết, điều cô chờ mong nhất, chính là lúc này đây.

89. Chương 89: Ánh Mặt Trời

Edit + Beta: Phi Phi

Tô Mộc Tình biến mất, Sở Hào cùng Khúc Quế Âm biết chuyện, tới cửa đòi người.

Bà Tần tự biết đuối lý, con người ta ở trong nhà bà, bà phải có trách nhiệm. Tuy nói bà tận mắt nhìn thấy Tô Mộc Tình bị Cừu Văn mang đi, nhưng đến Phong gia đòi người, bà dám sao? Không nha!

Tô Mộc Tình làm chuyện kia, thật sự rất thiếu đạo đức, hơn nữa... bà còn có suy tính của mình.

Bà Tần cơ hồ là khẩn ông khẩn bà mới đem hai vị kia đuổi về, trước khi đi bà còn biểu họ mười vạn đồng tiền lì xì, cũng nhận lời nhất định tìm Tô Mộc Tình trở về.

Đưa hai người Khúc Quế Âm ra cửa xong, bà Tần “Phi” một tiếng, quay đầu vào nhà.

Hai ngày này bà suy nghĩ rất nhiều, thậm chí cảm thấy cứ như vậy Tô Mộc Tình vĩnh viễn cũng không tốt lên được. Nếu có một tiểu tử tông như vậy trong nhà, bà sợ rằng Tần gia nhất định không vực dậy nổi. Cô ta ỷ vào có Tần Nghị Hằng đã thôi, bây giờ trong bụng không còn cháu đức tôn của bà, thế mà dám giỡn mặt với bà. Đến nỗi Tô Mộc Vũ, không nghĩ tới một người đàn bà từng ly hôn, lại mang thai, mà đứa bé này lại rất có thể là con của Nghị Hằng.

Bà Tần chớp mắt, bất kể thế nào, chỉ cần đứa bé này là con cháu Tần gia, cho dù ông trời ngăn cản, bà nhất định phải ôm nó trở về!

Tô Mộc Vũ tự nói với mình: Ngoại trừ người cô quan tâm, không có bất kỳ người nào có thể xúc phạm tới cô, đúng vậy, không có bất kỳ người nào!

Cô có giấc mộng của cô, có bạn bè, có đứa nhỏ bảo bối trong bụng, còn có... Phong Kính.

Chuyện ngu như tự tử, cô sẽ không làm lần thứ hai. Giống như lời Phong Kính đã nói, không còn mạng sống, sẽ không có bất kỳ thứ gì nữa.

Nhưng đứa bé này...

Tô Mộc Vũ nhắm mắt lại. Cô có chút mờ mịt, làm một người mẹ, cô vạn phần không muốn xóa bỏ đứa con của mình, nhưng chẳng lẽ lại chờ đợi nó được sinh ra sao?

Khi nó biết, nguyên nhân nó đến với cuộc đời này. Khi nó biết, ba của mình là một tên ti tiện như thế nào. Khi nó biết hết mọi thứ, cô phải đối mặt với nó như thế nào đây?

Đứa bé này, là một vết mực đen của Phong gia, Phong gia để yên cho sự tồn tại của nó sao? Mà Phong Kính, một người đàn ông ưu tú như vậy, điều này đối với hắn công bằng sao?

Rất nhiều áp lực từ sự thật áp xuống người cô, khiến cô không thể chống đỡ.

Con ngoan, con nói với mẹ, mẹ nên làm cái gì bây giờ?

Tô Mộc Vũ nghỉ ngơi một tuần, lại bắt đầu nhập học. Tuy rằng bác sĩ đề nghị cô nghỉ ngơi nhiều hơn, không chế cảm xúc chính mình, nhưng có trốn tránh thì phải trốn đến khi nào? Cả đời này không gặp ai hay sao? Lúc cô ly hôn, danh dự đã bị hủy hết, cô vẫn không trốn tránh, bây giờ cũng thế.

Phong ba trên mạng bị Phong Kính cùng Tiền Phong áp chế hoàn toàn. Vụ tai tiếng tình dục cách đây mấy ngày đã là chuyện quá khứ, trên thế giới này, không thiếu nhất chính là tai tiếng tình dục. Đến nỗi thành phố S to lớn này, chỉ cần còn một ngày ở bên cạnh Phong Kính, liền không ai dám động đến cô.

Phong Kính đưa Tô Mộc Vũ đến trường, hắn không có cách nào ngăn cản cô, bởi vì người phụ nữ này, luôn quật cường đến khiến cho người khác thấy đau lòng.

Tô Mộc Vũ vào lớp học, Chu Hiểu Đồng bắt người lo lắng chạy tới, giữ chặt tay cô: “Tiểu Vũ, chị không có sao chứ? Hôm đó không phải em cố ý giấu diếm chị, chỉ là... chỉ là vì... chuyện đó... em cũng không biết nên nói như thế nào...”

Chu Hiểu Đồng luôn nôn nóng, một bụng lời muốn nói lại nhất thời nói không nên lời, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Hiểu Đồng, chị hiểu mà” Tô Mộc Vũ cười, gật gật đầu. Cô biết, Chu Hiểu Đồng hôm đó là vì muốn tốt cho cô, chỉ là có một số việc nhất định sẽ phải phát sinh, phải biết, sớm hay muộn gì cũng sẽ biết.

Học cô cũng đi, làm thêm cô cũng có mặt. Coi như ngẫu nhiên bắt gặp ánh mắt giễu cợt chói mắt của người khác, ngón tay run nhẹ nhẹ, cô cũng cố gắng mỉm cười đối mặt.

Thế nhưng, lúc bà Tần đến tìm cô, Tô Mộc Vũ vẫn là lặng đi một chút, sắc mặt thoáng trắng bệch. Đây là lần đầu tiên cô một mình đối mặt với bà Tần sau khi ly hôn.

Bà Tần nhìn thấy Tô Mộc Vũ, lập tức vui vẻ mang theo hộp giữ ấm đến, ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm bụng Tô Mộc Vũ, như là hận không thể khiến cho đứa bé lập tức được sinh ra “Tiểu Vũ, đứa nhỏ trong bụng con khỏe không?”

Thấy bà Tần vươn tay muốn chạm vào, Tô Mộc Vũ lập tức lui về phía sau từng bước.

Bà Tần có chút đả kích, xách hộp giữ ấm tiến lên, nói: “Mẹ tự mình nấu cho con chút canh gà, đun ba tiếng trong lửa nhỏ, rất bổ dưỡng. Con đến uống xem, thời gian này là lúc đứa nhỏ rất cần dinh dưỡng, nên bồi bổ nhiều một chút”

Tô Mộc Vũ cười lạnh: “Tần phu nhân, thật xin lỗi. Mẹ của tôi họ Khúc. Nên gọi bà là mẹ, hẳn phải là Tô Mộc Tình”

Bà Tần bị nụ cười lạnh trào phúng, biểu cảm có chút ngưng ngừng: “Tiểu Vũ, chúng ta cũng là mẹ chồng nàng dâu năm năm, tình cảm vẫn phải có thôi”

Tô Mộc Vũ quả thực muốn cười. Bây giờ đến đây đánh bài tình cảm với cô, lúc trước đuổi cô ra khỏi nhà sao không để ý tới loại tình cảm đó?

Vì cái gì trên đời này lại có người cho rằng, chỉ cần họ cúi thấp đầu một chút, cô sẽ lại trở về cho bọn họ hành hạ? Ngốc một lần là đủ rồi!

Tô Mộc Vũ một câu cũng không muốn nói, đưa tay bảo hai người vệ sĩ Phong Kính sai đi theo bảo vệ cô đem bà Tần biến đi thật xa, không muốn bắn ánh mắt mình.

Bà Tần thét chói tai, canh gà vung vãi đầy trên đất nhưng không ai để ý.

Tô Mộc Vũ vỗ nhẹ bụng mình: Con ngoan, mẹ không sợ, mẹ cái gì cũng không sợ.

Cô mỉm cười, che dấu khóe mắt lấp lánh ánh nước.

Đêm đó, cô nhìn Phong Kính, muốn hấn làm tình với mình.

Phong Kính nhìn cô đang mang thai, có chút do dự, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, bởi vì hấn nhìn thấy sự khẩn cầu sâu trong đôi mắt cô. Một cái kết trong lòng cô, nhất định phải do hấn đến giải thích.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trên giường lớn mềm mại, động tác Phong Kính rất nhẹ, nụ hôn của hấn... khẽ vuốt, khẽ ôn nhu.

Tô Mộc Vũ dùng sức ôm chặt người đàn ông này, nước mắt ở khóe mắt không ngừng chảy xuống, khẩn cầu hấn dùng lực, lại dùng lực, đem thân thể của chính mình tẩy sạch đi vết dơ.

Cô nói: “Thật xin lỗi...”

Cô nói: “Cám ơn anh...”

Những lời còn lại, một chữ cô cũng chưa nói, chỉ là không ngừng lặp lại những lời này, cuối cùng tất cả đều bị Phong Kính nuốt vào...

Một tháng sau, bác sĩ gọi điện thoại mời cô tái khám. Tô Mộc Vũ do dự.

Mang thai ba tháng có thể kiểm tra, xác định ba đứa bé là ai.

Tô Mộc Vũ cúp điện thoại, cả người rúc vào trên ghế sa lon. Cô sợ, thật sự rất sợ, tựa như một sự thật như vậy chỉ cần không biết, bản thân bất kể như thế nào cũng có thể tự mình an ủi, còn có một tia hi vọng, nhưng là một khi nó đã hiện ra, ảo tưởng đều biến mất.

Tô Mộc Vũ sợ, sợ đến tột đỉnh, sợ đến cả người đều phát run.

Làm sao bây giờ? Ai tới nói cho cô biết, cô rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Phong Kính đau lòng ôm lấy cô, đem cục tròn tròn trên ghế ôm vào trong lòng, hấn hôn ngón tay của cô. Hấn nói: “Đừng sợ, chúng ta cùng đi”

Tô Mộc Vũ nằm trong ngực của hấn, rơi lệ không tiếng động.

Tô Mộc Vũ chưa từng cảm thấy thời gian lại trôi qua chậm như vậy, chờ đợi mỗi một giây trong phòng bệnh đều giống như qua một triệu năm xa xôi như vậy. Toàn thân Tô Mộc Vũ đều run rẩy, ngăn không được mà phát run, cho dù được Phong Kính ôm lấy, cũng không khống chế được mình.

Vài lần cô muốn đứng lên, rời khỏi cái nơi đáng sợ này, nhưng lại bị Phong Kính giữ chặt.

Cho đến không biết qua bao lâu, bác sĩ mang theo giấy xét nghiệm đi đến, mỉm cười, tuyên án trước mặt Tô Mộc Vũ “Chúc mừng cô, đứa bé này có DNA khớp với DNA của Phong tiên sinh, nếu không có gì ngoài ý muốn, đứa bé hấn là con của Phong tiên sinh”

Trong tích tắc đấy, Tô Mộc Vũ ngưng thở!

90. Chương 90: Đứa Bé Họ Phong

Edit + Beta: Phi Phi

Phong gia.

Trong hoa viên cảnh lá rậm rạp, La Vân một thân sườn xám cầm một cây kéo nhỏ, một dao, một dao cạo cẩn thận tỉa nhánh Phù Dung Tam Sắc mang về từ Vân Nam.

Mặc dù đã gần năm mươi, nhưng do dưỡng nhan rất tốt nên khuôn mặt vẫn là bộ dáng ba mươi mấy tuổi. Móng tay màu đỏ tươi. Cũng nhờ gương mặt mỹ lệ, hơn nữa là đích thủ đoạn cay độc nên bà mới có thể ngồi vững vàng trên vị trí vợ của Phong Triệu, hơn nữa mười mấy năm qua, không một lần lung lay.

Vừa rồi có điện thoại thông báo cho bà, thân thể Phong Khải ngày càng sa sút. Ông ta già rồi, rốt cục cũng đợi cho ông ta già, không uống mười mấy năm sống không dễ chịu. Năm đó, bà đợi mười lăm năm để ngồi lên vị trí này, bây giờ đợi thêm vài năm cũng không đáng là bao. Bà đợi được.

Những nhà khác cũng bắt đầu có chút dị động, nhưng cuối cùng chẳng biết hươu chết về tay ai.

La Vân nhìn vài cọng phù dung nhu nhược trong tay, móng tay thật dài bấm lấy, lá cây kiều diễm nhu nhược kia liền đứt đoạn, khô quắt, chờ chết héo.

Người lái xe thần sắc kích động chạy vào, dường như có chuyện rất gấp.

La Vân nhíu mi: “Chuyện gì?”

Người lái xe cẩn thận cúi người, nói: “Vị được đại thiếu gia nuôi, đã mang thai”

La Vân đưa tay nâng chén sứ trắng, giấu cột một tiếng: “Người đàn bà kia mang thai, không xác định được có phải là cốt nhục Phong gia hay không, có cái gì mà lo lắng”

Lái xe nói: “Vừa rồi bệnh viện đưa tin, kết quả kiểm tra chính là con của đại thiếu gia”

Biểu tình vốn hồ hững của La Vân trong phút chốc thay đổi, phát phát tay bảo lái xe lui ra.

Nhấp một miếng trà trong tay, sau đó phun ra, cái chén trà giá trị một trăm tám mươi vạn lập tức rơi xuống, vỡ nát. Âm thanh lạnh lùng của La Vân, nói: “Bộ chén này tôi chán ghét, ném hết cho tôi!”

Người giúp việc lập tức cẩn thận thu thập hết “Vàng, phu nhân”

La Vân lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, giẫm giày cao gót đi vào biệt thự xa hoa, ánh mắt nheo lại.

Không nghĩ tới, thế nhưng để cho ả đàn bà kia mang thai cốt nhục Phong gia, bên lão gia hỏa Phong Khải kia, chỉ sợ cũng đã nhận được tin tức.

Đứa nhỏ trong bụng cô ta rất có giá trị, Phong Kính coi như đã có người thừa kế, nếu để đứa bé kia sinh ra, lão tử kia yêu thương nó, vị trí trưởng gia chỉ sợ cũng rơi vào tay Phong Kính.

Cái này chỉ sợ khi lão già kia chết đi, Phong gia sẽ phải đổi chủ. Với Phong Khải, đừng nói La Vân bà, ngay cả Phong Nghi chỉ sợ cũng lây chuyện.

Điểm này, La Vân đột nhiên dừng lại, xem ra phong vận cao nhả của phu nhân tỉnh trưởng sau khi cưỡi ra lại âm trầm đến dọa người, người giúp việc trẻ tuổi bên cạnh sợ tới mức vội đứng lại, không dám lên tiếng.

“Gọi điện thoại đến nhị thiếu gia cho tôi, bảo nó lập tức trở về nhà”

Khổ tâm hơn hai mươi năm của bà, không cho phép một ả đàn bà từ đâu chui ra cứ như vậy đảo loạn kết cục bà đã định sẵn như vậy.

Nghe thấy lời của bác sĩ thì cả người Tô Mộc Vũ như rơi vào giấc mộng.

Bác sĩ giải thích, lúc đầu do thai nhi còn quá nhỏ nên không thể xác định chính xác ngày mang thai, chỉ có thể xác định được đoạn thời gian mà thôi. Nhưng DNA không nói dối, đứa nhỏ đích thật là con của Phong Kính.

Cô dùng sức ôm chặt Phong Kính, liều mạng cắn chặt răng, không để ỉnh khóc lên.

Ông trời, tự ban cho cô tuyệt vọng kinh khủng nhất trên đời này, bây giờ lại ban cho cô kinh hỉ cũng lớn nhất.

“Phong... Phong Kính, anh nghe được không? Bác sĩ bảo... là con của anh... Là của anh...” Tô Mộc Vũ run rẩy, ngẩng đầu nhìn hần nói, bàn tay nắm thật chặt, siết thật chặt, muốn chứng minh mình không có nằm mơ. Đúng vậy, đau quá, thật không phải là giấc mơ.

“Ngoan” Phong Kính nhẹ nhàng cụng trán mình trên trán cô, trái tim vốn lãnh đạm, giờ này khắc này lại điên cuồng đập.

Yết hầu Tô Mộc Vũ nghẹn ngào, cô ngăn nước mắt của mình mà nói: “Em không nên khóc, em phải cười, cười thật vui vẻ. Em ta thật sự rất vui, vui đến muốn chết đi được”. Cô cười, cười cùng nước mắt đang lăn xuống.

Thật tốt, thật tốt quá! Con của cô không phải của người khác, mà là của hần, là của Phong Kính!

Cho dù thế giới bị hủy diệt trong một khắc này, khiến cô phải chết đi, cô cũng nguyện ý!

Phong Kính hôn lên má, lên trán cô, ôm thật chặt cô vào ngực, bảy tháng sau sẽ có một đứa bé con của hần ra đời. Sinh mệnh quả thật rất kỳ diệu, kỳ diệu đến nỗi khiến cho hần cảm động đến không chịu nổi.

Tô Mộc Vũ được Phong Kính ôm về nhà, chưa từng buông cô ra. Dọc theo đường đi có rất nhiều người nhìn thấy, Tô Mộc Vũ hai má đỏ bừng, nhiều lần bảo hần buông cô xuống, lại bị hần dùng vũ lực trấn áp.

Giờ phút này Phong Kính giống như một đứa trẻ, tùy hứng đến tột đỉnh. Hần một đường ôm Tô Mộc Vũ vào trong phòng, đặt cô trên giường lớn mềm mại, thân mật ôm vào trong ngực. Tô Mộc Vũ nằm trong lòng ngực của hần, cười phảng phất muốn đem niềm vui cả đời hưởng hết trong một ngày.

Cùng lúc đó.

“Cái gì? Đứa nhỏ không phải là của Tần gia chúng ta? Làm sao có thể? Làm sao có thể? Ta không tin!” Bà Tần biết được tin, sắc mặt khó coi đến tột đỉnh.

Bà cầu một đứa cháu, cầu bao nhiêu năm, một cái cũng không có, sao bà không trách ông trời chứ? Lần này, nửa đường lại bảo không phải cốt nhục Tần gia, nói bà làm sao chịu được?

Tần Nghị Hằng buồn bực đem đứa võ vào trên bàn, nói: “Mẹ có thể để con yên một lát không?”

Bà Tần không nghĩ tới sẽ bị con trai mắng, cơm chiều cũng không ăn, bỏ lên phòng.

Một mình Tần Nghị Hằng ngồi thờ trong phòng khách, một đứa lại một đứa gấp thít đã lạnh tanh vào miệng. Trên mặt hần là biểu tình chết lặng, hần đợi năm năm vẫn không có một đứa con, không nghĩ tới Tô Mộc Vũ xa hần vài tháng, đã mang thai, mà đứa bé này, cũng không phải họ Tần. Quả nhiên ứng với câu: Ác giả ác báo.

Tần thị xuống dốc, ai cũng nhìn ra được, chấy nhà mới lòi mặt chuột. Đơn đặt hàng càng ngày càng ít, cổ phiếu tụt dốc thê thảm.

Vị trí trăm năm qua của Tần gia, sắp sụp đổ.

91. Chương 91: Thay Đổi Bất Ngờ

Edit + Beta: Phi Phi

Giờ phút này Tô Mộc Vũ thấy mình vạn phần may mắn, lúc ấy không có nhảy xuống. Nếu không, giờ này khắc này làm sao có thể hạnh phúc?

Ngày hôm qua là sinh nhật cô, ngay cả mình đều thiếu chút nữa đã quên mất, lại không ngờ Phong Kính đã ỉnh một kính hỉ.

Lúc bàn tay che mắt cô thả ra, vô số ánh đèn sáng rõ trước mắt khiến cô nhin không được mà rơi lệ. Người đàn ông này chính là như vậy, lúc lãnh đạm khiến cho người ta thống hận không thôi, nhưng một khi được hắt nâng trong lòng bàn tay, dường như thiên đường cũng không bằng điều này.

Tô Mộc Vũ nghĩ đi nghĩ lại, nhin không được cong lên khoe miệng.

Cô ôn nhu vỗ về bụng, đứa nhỏ đã hơn bốn tháng, nó chậm rãi lớn lên không chút tiếng động, loại cảm nhận này khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Con ngoan, chỉ còn năm tháng thôi là chúng ta có thể gặp nhau. Mẹ thật muốn con mau chóng chui ra ngoài, con có muốn gặp mẹ không?

Một chiếc ô tô màu đen chậm rãi dừng trước mặt cô, cửa xe mở ra.

“Tô tiểu thư” Âm thanh già nua trầm thấp vang lên, không lớn nhưng đủ để người ngoài nghe thấy.

Tô Mộc Vũ cả kinh, quay đầu lại, nhìn thấy một lão nhân mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, chống quả trứng. Ông ta vừa xuống xe, lập tức có bảy tám vệ sĩ vây xung quanh.

Tim Tô Mộc Vũ bậc nhảy. Cô biết, chuyện gì nên tới, sẽ tới.

Cô trầm mặc bước đến, vào trong xe. Tình huống này cũng không do cô quyết định.

Trong phòng trà ở ngôi nhà cổ kính tĩnh lặng, dưới mái hiên lịch sự tao nhã, trước mặt hơn một vạn chiếc áo dài đỏ thắm, lại khiến cho người ta cảm thấy vô vị.

“Tô tiểu thư, cô cũng biết tôi là ai đúng không?”

Trong ánh mắt của ông ta hiện lên một tia suy đoán. Rất kỳ quái, nếu là người phụ nữ khác nhất định sẽ đứng lên, hoặc là nơm nớp lo sợ, hoặc là chờ mong mình lên chức, dù sao, để ông ta nhìn thấy mặt này của cô, cũng thấy được một loại giá trị khác.

Mà người phụ nữ này, gương mặt lớn cỡ bàn tay nhưng lại không có một chút khiếp đảm, chỉ là thản nhiên giống như không cầu không hối. Thật sự không cầu, hay là cô ta quá thông minh đây?

Tô Mộc Vũ chớp mi, thản nhiên cười. Làm sao có thể không biết? Phong Khải Phong lão tướng quân, người đứng đầu Phong gia, cha của Phong Triệu Phong tỉnh trưởng, một tay nắm giữ một nửa hắc bạch, ai dám đối đầu?

“Cô cảm thấy mình xứng đôi với Phong Kính sao?” Phong Khải nắm thiết quả trứng trong tay, ánh mắt già nua khế híp, lại ánh lên sự tính toán.

Phong Khải khuấy động trời đất vài thập niên nay, giỏi nhất là đoán lòng người. Ông ta không nói: Phong gia không dung nạp được một thiếu phụ nhân như cô, cũng không hỏi cô người muốn bao nhiêu để rời đi. Chỉ nói một câu như vậy liền có thể đâm thẳng vào tim người.

Sắc mặt Tô Mộc Vũ trắng nhợt, móng tay vô thức bấm vào lòng bàn tay.

Phong Khải nâng chén trà màu tử sa lên, đưa vào bên miệng: “Phong Kính, nó là đứa nhỏ do một tay tôi nuôi lớn, không ai hiểu nó rõ hơn tôi. Đứa nhỏ này coi trọng nhất là trách nhiệm, cô mang thai, Phong gia chúng ta đương nhiên sẽ không bạc đãi cô”

Hai chữ “trách nhiệm” nhẹ nhàng bay, dường như đã bỏ rơi hết thảy.

Phong Khải đứng lên, chống thiết quả trứng, nhìn ra ngoài rừng trúc xanh um, ông ta cất lời nhẹ nhàng nhưng lại mang sự chắc nịch: “Đứa nhỏ trong bụng cô, tôi cho phép cô giữ lại. Nhưng sau khi hạ sinh, vị trí cháu đích tôn của Phong gia, không phải cô muốn là được”

Cả đời ngồi trên chiến trường, ông ta cũng không quản chuyện ai yêu ai. Ông ta hiểu rõ, phải dựa vào địa vị kiên cố của Phong gia mới có thể để cho tiền đồ Phong Kính thuận buồm xuôi gió. Mà tất cả những thứ này, không phải người phụ nữ trước mắt có thể mang đến.

“Tôi đáp ứng cô, cho cô chờ đợi ở bên cạnh nó, những thứ nên có, cô đều có thể có, nhưng ngoại trừ kết hôn”

Làm như vậy, chẳng phải không ai tổn thất sao? Trong lòng ông ta đều là máu lạnh, trong mắt ông ta chỉ chấp nhận một mình Phong Kính là cháu đích tôn, cho dù Phong Nghi cũng không lọt vào mắt. Ông nhìn ra Phong Kính đối xử với người phụ nữ này như thế nào, nhưng những việc ông ta nhìn từ đó đến giờ đã là cực hạn.

Phía sau, Tô Mộc Vũ bỗng nhiên cứng đờ. Không được kết hôn... nghĩa là... bắt cô cả đời chỉ có thể là tình nhân sao?

Phong Khải tựa hồ cảm thấy không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian. Ông ta chống gậy đi ra ngoài, nhưng trước khi đến cửa lại bị Tô Mộc Vũ ngăn lại. Tô Mộc Vũ hít sâu một hơi, thản nhiên nâng mắt, dừng cảm đối diện với Phong Khải: “Thật xin lỗi Phong lão tiên sinh, chuyện có nên ở lại hay không, khi nào thì rời đi, chỉ cần Phong Kính mở miệng, cháu lập tức làm theo, còn người khác, cháu đều không làm”

Những lời còn lại trong miệng, cô không nói ra, nhưng không cần nói cũng biết. Những người khác, cho dù có mang cái chết đến uy hiếp, cô cũng không sợ.

Thật ra cô rất sợ đối mặt với một người như Phong Khải. Thế nhưng không biết dừng khi đến từ nơi nào đã khiến cô ngẩng cao đầu.

Mây rậm của Phong Khải nhú lại thật nhanh, nói: “Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

Tô Mộc Vũ vẫn đứng im, thản nhiên.

Phong Khải hí mắt, một lúc lâu. Trong nháy mắt ông ta nghĩ đến Lý Vân Hi, nghĩ đến La Vân, Vệ Nhu Y, nghĩ đến vô số người phụ nữ khác nhưng người đang đứng trước mặt ông lại không giống với họ. Ông ta như nghĩ đến lý do vì sao đứa cháu đích tôn bướng bỉnh kia lại để ý một người như vậy.

Ngoại trừ Phong Kính, đã rất nhiều năm qua không ai dám cãi lời ông ta như vậy, có một chút ý tứ.

Phong Khải thế nhưng cười, mang theo thưởng thức: “Cô gái, để tôi xem lần sau gặp mặt, cô còn dám nói chuyện với lão già này như thế nữa không”

Tô Mộc Vũ sững sờ, không biết Phong Khải rốt cuộc là có ý gì. Ông ta sau đó ra ngoài, lên xe, rời đi.

Phong Kính nhận được tin từ vệ sĩ, vội chạy tới: “Ông ta có làm khó gì em không?”. Lão già kia tính cách cổ quái, thủ đoạn cay độc, chuyện gì cũng có thể làm.

Tô Mộc Vũ lắc đầu: “Không có”. Cô không dám nói lại những lời Phong Khải cảnh cáo mình.

Phong Kính nhíu mày, trừng mắt nói: “Em ngốc sao? Ông ta đến tìm em mà cũng theo, em muốn chết à?”

Tô Mộc Vũ vốn hiểu tính Phong Kính, hẳn chính là khó chịu như vậy, nhưng tất cả cũng do quan tâm, khẩu thị tâm phi. Tô Mộc Vũ sai liền nhận sai, xin lỗi sau lại hứa không có lần sau. Cuối cùng mới khiến sắc mặt hẳn tốt hơn một chút, sau đó cả hai cùng nhau về nhà.

Thế nhưng, cô làm sao cũng không nghĩ tới, không hề có lần sau. Tin tức đêm đó, giống như một đạo sét đánh tan toàn bộ bình tĩnh của cô.

Phong Khải, chết.

Đêm đó, sau khi ông ta gặp Tô Mộc Vũ về Phong gia, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!

92. Chương 92: Hiềm Nghi

Edit + Beta: Phi Phi

Phong Khải, chết bất đắc kỳ tử.

Lão nhân khiến trời đất rung chuyển hơn năm mươi năm, ăn nằm trên chiến trường, tắm máu người, cũng khiến cho nền chính trị trường thịnh năm mươi năm, thế nhưng đột nhiên liền chết như vậy!

Lúc Phong Kính nhận được điện thoại, ngây người, điện thoại trong tay rơi xuống.

Hắn hận người ông nội này, hận ông ta năm đó lãnh huyết vô tình hại chết mẹ của hắn, nhưng hắn cũng là do một tay ông ta nuôi lớn, suốt mười sáu năm trời, giáo dục hắn lại không phải là cha hắn, mà là người ông nội hắn luôn hận này!

Tô Mộc Vũ lại càng không hề tin được, lão nhân thông minh lanh lợi mới thấy qua cách đây vài giờ, thế nhưng bây giờ lại ra đi như vậy.

“Em ở đây, không được ra ngoài!” Phong Kính gầm nhẹ một tiếng, lập tức xuống lầu, lên xe, chạy như bay.

Tô Mộc Vũ không hề nghĩ ngợi, gọi một chiếc taxi chạy theo, biểu cảm của hắn như thể khiến cô sợ hãi. Tim cô đập thật nhanh, giống như sắp có một trận chiến long trời nảy lửa sắp xảy ra.

Phong Kính lái xe thật nhanh, trong lòng bàn tay Tô Mộc Vũ đều là mồ hôi, vội nói: “Tài xế, làm phiền anh chạy nhanh hơn một chút”

Tới bệnh viện, bệnh viện đèn đuốc sáng trưng, hơn trăm vệ sĩ đứng khắp nơi, khu vực xung quanh đều là những chiếc xe màu đen.

Con cháu Phong gia, sau khi nghe thấy tin dữ Phong Khải chết, đều lấy tốc độ nhanh nhất từ bốn phương tám hướng gấp gấp trở về, mang theo nước mắt giả giả thật thật vào bệnh viện, chờ đợi kết quả mà mình mong muốn.

Bệnh viện một mảnh tĩnh mịch.

Lúc Tô Mộc Vũ đi vào, ánh mắt mọi người đều tụ trên người cô, giống như một bầy sói nhìn một chú cừ non.

“Cô chính là Tô Mộc Vũ?” Ánh mắt La Vân chợt lóe, hai tay vây trước ngực, từ từ đi tới, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Tim Tô Mộc Vũ nhảy lộn bộp.

Nhóm ánh mắt của những người cô khác đều quét lên người Tô Mộc Vũ, nghĩ thầm: Chính là cô ta, người phụ nữ mang thai cháu chắt của Phong gia?

La Vân hừ lạnh một tiếng, ra lệnh: “Quản gia, chiều nay cha làm chuyện gì, nói ra!”

Lão quản gia bởi vì Phong Khải đột nhiên qua đời, trên mặt treo đầy nước mắt, chần chờ một chút, nói: “Trước khi lão tướng quân qua đời, có gặp Tô tiểu thư nói chuyện, sau khi trở về, bệnh tim bộc phát, chưa kịp đưa đến bệnh viện liền...”

Lời này nói ra, ánh mắt mọi người đều mang theo dao găm cắm trên người Tô Mộc Vũ, cô đột nhiên tỉnh ngộ, tại sao mình lại không nghe lời Phong Kính.

Giờ này khắc này, cô giống như trở thành mục tiêu công kích.

Lúc Phong Kính đi ra từ trong phòng bệnh, mắt đỏ hoe, một phát nắm lấy tay Tô Mộc Vũ, quát: “Tô Mộc Vũ, em tới đây làm gì? Cút trở về cho anh!”

Tô Mộc Vũ bị rỗng, sắc mặt trắng nhợt: “Em...”

Phong Kính nghiêng răng nghiêng lợi đẩy cô ra ngoài: “Bây giờ cút về nhà cho anh! Em điếc hả?”

La Vân đứng ra, âm thanh lạnh lùng: “Khoan đã! Đại thiếu, hung thủ hại chết tướng quân ở đây, chưa sáng tỏ mọi chuyện, cậu bảo cô ta lặn đi đâu?” Ánh mắt của bà ta hiện lên một tia tinh quang.

Ánh mắt tối đen của Phong Kính nheo lại, quát lạnh: “Cô ấy? Một người phụ nữ đang mang thai hại chết ông ta? Tôi xem ra, thủ đoạn của La Vân bà có vẻ cao hơn một chút”

“Đại thiếu, đừng quên tôi cũng là mẹ kế của cậu, nói chuyện có chừng có mực một chút!” Ánh mắt La Vân chéch lên. Phong gia không có Phong Khải, tương đương với việc Phong Kính hẳn ta không còn chỗ dựa, cũng không cần bà ta phải khom lưng nén giận nữa.

“Động cơ phải không? Quân gia, nói ọi người biết, cha tôi hôm nay vì sao phải tìm cô ta nói chuyện?”

Lão quân gia giữa ánh mắt truy vấn của mọi người, không thể không nói: “Tướng quân hôm nay đi tìm Tô tiểu thư là để cảnh cáo cô ấy, yêu cầu cô ấy rời khỏi đại thiếu gia, đừng vọng tưởng mẫu bằng tử quý. Không nghĩ tới tướng quân vừa về đến nhà liền...”

Sắc mặt Phong Kính biến đổi.

Cô lớn bật người hô lên: “Tốt! Nhất định là cô ta khiến cha tức chết!”

Cả người Tô Mộc Vũ rối loạn, cô cơ hồ là hết đường chối cãi: “Không, tôi không có, tôi thật không có...” Cô làm sao có thể hại chết người? Lại là ông nội của Phong Kính!

Cho tới bây giờ cô út vốn là người hiền dịu, ánh mắt đỏ hoe, một cái tát đánh vào trên mặt Tô Mộc Vũ, nức nở: “Người đàn bà này, sao cô có thể ác độc như thế? Vì sao phải hại một ông già lớn tuổi như thế hả?” Ngoại trừ Phong Kính, mẹ con bà là người bên cạnh Phong Khải lâu nhất, cảm tình cũng nhiều nhất.

Một cái tát, đánh Tô Mộc Vũ tỉnh mộng. Cô út còn muốn đánh nữa đã bị Phong Kính ngăn lại.

Cô ba một bên châm ngòi thổi gió: “Phong Kính, người chết chính là ông nội của con, con còn có một chút lương tâm thì cũng đừng có che chở cho cô ta. Tô Mộc Vũ, cha của tôi rất cuộc đã nói gì với cô? Còn có, cô rất cuộc đã làm cái gì? Mau nói rõ ràng ra cho chúng tôi biết!”

“Được rồi! Tất cả im miệng cho tôi, đừng quấy rầy cha trong đoạn đường cuối cùng này!” Phong Triệu nghiêm mặt đi tới, cắt đứt tất cả chuyện này. Ông ta ngược cầm, nói với vệ sĩ: “Đưa cô ta đến sở cảnh sát, nghi phạm lớn nhất lúc này là cô ta, một ngày còn không tra ra kết quả, ngày đó cũng đừng mong ra ngoài!”

Phong Khải chết, không phải là cái chết đơn giản của một người lớn tuổi. Ông ta là Phong Khải, cái tên này kéo theo hàng ngàn mối liên hệ với nền chính trị nước nhà, đủ để cho cả nước một hồi chấn động. Mà Tô Mộc Vũ, lần này làm sao có thể thoát khỏi liên quan?

Mấy người cô đều thầm nghĩ: Sở cảnh sát, có lẽ vào cũng không ra được. Cho dù cô mang thai cháu cố hay cháu nội, cũng vô dụng.

Bọn họ đều ghen ghét lần đại thọ tám mươi của Phong Khải lần trước, Phong Khải liền nói sẽ đem toàn bộ gia sản giao cho Phong Kính, lần này khó lắm mới nắm được nhược điểm, sao lại có thể không vui mừng đây?

Phong Triệu ra lệnh một tiếng, mười mấy người đàn ông mặc cảnh phục nhanh chóng tiến đến, đưa Tô Mộc Vũ về sở cảnh sát điều tra.

Phong Kính rút ra một khẩu súng, che trước mặt Tô Mộc Vũ, toàn thân tản ra khí thế, ánh mắt lãnh cảm đến làm cho người ta sợ hãi: “Ai dám động đến cô ấy, tôi sẽ cho hắn chôn cùng ông nội!”

Cái rống này, khiến tất cả mọi người không dám cử động, trước mặt người chết động dao động súng là rất bất kính.

“Phong Kính, mày láo xược!” Phong Triệu giận run người, cao giọng quát.

Phong Kính híp mắt liếc ông ta một cái, không nói một lời, khẩu súng vẫn giữ nguyên vị trí đã nói rõ thái độ của hắn.

Phong Kính cứ như vậy một tay cầm súng, một tay nắm lấy cổ tay Tô Mộc Vũ, dưới vô số ánh mắt của người khác, đem Tô Mộc Vũ đưa ra khỏi bệnh viện. Tiễn Phong đứng lúc đến nơi, Phong Kính đẩy cô vào trong xe, đóng cửa lại, xoay người đi.

Tô Mộc Vũ chặt chẽ bắt lấy tay hắn, nói: “Anh tin em, em thật sự không làm chuyện đó, thật sự...” Trong đôi mắt cô, sóng dợn ba đào, tràn ngập khẩn cầu, khẩn cầu hắn tin tưởng mình.

Mắt Phong Kính đỏ ngầu, nhìn cô một cái, buông tay cô, rời đi.

93. Chương 93: Họa Trong Họa Ngoài

Edit + Beta: Phi Phi

Tô Mộc Vũ gõ cửa sổ, la lớn: “Phong Kính! Anh mau quay lại!” Thậm chí muốn lập tức nhảy ra ngoài, ôm lấy hắn.

Cô muốn hắn tin tưởng cô, cô thật sự không có làm chuyện đó! Thật sự không có làm cái gì cả!

Tiền Phong dùng sức giữ chặt cô, nói: “Tiểu Vũ, em bình tĩnh một chút, đừng khiến cậu ấy thêm phiền, chuyện này em không lo được đâu! Nếu em muốn hại chết cậu ta, được, bây giờ em quay lại đó đi!”

Phong lão gia mất, chuyện này thật sự quá lớn. Cả Phong gia bất ngờ thay đổi, không chỉ La gia mà thế lực đứng sau mấy người cô của Phong Kính đều không thể coi thường. Chỉ sợ một mảng lớn thế lực đều phải tẩy sạch một lần nữa, mấy đại gia tộc tụ tập lại, thương lượng vận mệnh sau này, Tiền gia cũng ở trong đó.

Hắn đương nhiên biết, giờ phút này là lúc khó khăn của Phong Kính.

Cảm tình Phong Kính đối với ông nội hắn rất phức tạp, hận có, nhưng loại cảm giác kính trọng ngay cả hắn cũng không biết vẫn có. Từ nhỏ hắn đã nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Phong Khải, ảnh hưởng đến hắn lúc nào cũng không hay, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không phát hiện. Trên người Phong Kính, có bóng dáng Phong Khải, cho nên khi biết tin Phong Khải chết thì hắn mới khiếp sợ cùng mâu thuẫn khó có thể biểu đạt.

Mà Tô Mộc Vũ trùng hợp lại là người gặp Phong lão gia cuối cùng, đã là mục tiêu công kích, Phong Kính lần này khó có thể bảo vệ được cô. Cô tiếp tục nhảy vào, đây không phải là muốn chết sao? Đến lúc đó ai cũng không bảo vệ được cho cô.

Tô Mộc Vũ bị Tiền Phong quát, liền tỉnh ngộ lại, dùng sức cắn ngón cái, cô gắng trấn tĩnh: Tô Mộc Vũ, mày có nghe thấy không? Đừng hoảng hốt, không thể khiến Phong Kính thêm phiền phức!

Chỉ là cô sợ, cô rất sợ, sâu bên trong cô dường như cảm thấy có điều gì đó rất không tốt.

Cô ôm lấy bụng của mình, vùi sâu đầu vào hai đầu gối: Con ngoan, con phải giúp đỡ mẹ, nói với mẹ bây giờ mẹ phải làm gì đây?

Tiền Phong mím môi, vỗ về cô. Sau đó quay đầu nhìn về phía bệnh viện được bảo vệ nghiêm ngặt kia, sau đó giẫm chân ga.

Tiền Phong đưa cô về nhà, không phải về nhà Phong Kính và về hang ổ của mình. Lúc này, Tô Mộc Vũ sẽ phải đối mặt với rất nhiều bất lợi, hắn quyết định tự mình coi chừng cô. Hiện tại cô không thể ở một mình, cô còn đang mang thai, lại càng không thể bị tổn thương.

Tô Mộc Vũ nằm mơ, cô mơ thấy Phong Kính không tin cô, hắn hận cô, hắn không cần cô. Vô luận cô có đuổi theo như thế nào cũng đều đuổi không kịp.

Tô Mộc Vũ bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Tiền Phong nghe thấy tiếng thét chói tai của cô, lập tức mở to mắt: “Tiểu Vũ, có chuyện gì vậy?”

Cô thở phì phò, nói: “Em... hông có chuyện gì... Thật xin lỗi, đánh thức anh rồi”

Tiền Phong vỗ vỗ đầu của cô, mò trên đất một cục tròn tròn đặt vào lòng cô “Anh mang Bàn Chải đến cho em, không có chuyện gì, tin tưởng anh, tất cả đều không sao cả”

Bàn Chải “uông uông” kêu, nó cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy mẹ thân yêu của nó đang sợ hãi, vội nhu thuận liềm liềm tay Tô Mộc Vũ, giống như đang an ủi cô.

Tô Mộc Vũ ôm lấy Bàn Chải, như là ôm lấy sự ấm áp cuối cùng “Cám ơn anh, Tiền Phong”

Tiền Phong cảm nhận được cô cố gắng áp chế áp lực, muốn ôm cô vào lòng nhưng cuối cùng vẫn chỉ gơ tay ra rồi lại rút tay về.

Tin tức Phong Khải chết nhất thời được áp xuống, tuy rằng loáng thoáng có chuyện xảy ra ở Phong gia nhưng ai cũng không dám lớn tiếng nói ra.

Cho đến năm ngày sau đó, Phong Khải mất do cơn suy tim đột ngột mới được công bố rộng rãi, mà trong năm ngày này thế cục thay đổi đến bất ngờ, ai cũng không nghĩ ra được.

Mà mấy ngày này, Phong Kính chưa có trở về nhà, điện thoại cũng không bắt máy. Tô Mộc Vũ không đi đâu cả, chỉ chờ đợi Phong Kính trở về. Cô vẫn cứ chờ, chờ, đều không thấy hắn, giống như hắn đã quên mất có một người tên gọi Tô Mộc Vũ vậy.

Ba ngày sau, đưa tang Phong Khải.

Tô Mộc Vũ muốn đi tìm Phong Kính lại bị Tiền Phong ngăn lại “Tiểu Vũ, nghe lời, lúc này em không thể đi”

Tô Mộc Vũ khẩn cầu: “Em xin anh, em nhờ anh, cho em đi một chút thôi. Em chỉ đến nhìn một cái, em sẽ không nháo, chỉ đứng xa nhìn thôi, được không?” Trong mắt Tô Mộc Vũ tràn đầy nước mắt.

Tám ngày này, vô luận cô mở to mắt hay là nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh của hắn. Mỗi ngày cô đều canh trước tivi, chớp mắt cũng không dám, chỉ muốn được nhìn thấy hắn một chút thôi.

Tiền Phong không cưỡng lại được, đành phải đưa cô đi cùng “Nhớ kỹ, chỉ có thể nhìn một cái, em ngàn vạn lần không thể lộ mặt, có biết hay không?”

Tô Mộc Vũ liềm mạng gật đầu.

Hôm nay, trời mưa. Mưa không lớn, tí tách, lại phảng phất muốn kéo dài. Bầu trời u ám, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đè bẹp mặt đất.

Đưa tang Phong Khải rất long trọng, vô số quan lớn cùng người quyền thế đến tham dự, đưa tiễn vị lão tướng quân chống mưa chống gió hơn năm mươi năm này. Chung quanh nghĩa trang đều được cảnh vệ giới nghiêm, truyền thông đều không thể tiến vào bên trong.

Tô Mộc Vũ được Tiền Phong dẫn đến, ẩn vào đám người tránh khỏi cảnh vệ.

Nhìn từ xa xa, Phong Kính quỳ gối trước mộ bia của Phong Khải, một thân áo đen ướt đẫm. Mới tám ngày không gặp, cả người Phong Kính ốm thấy rõ, một người kiêu ngạo tốt đỉnh như vậy, gương mặt lúc này lại xanh xao, hai mắt hờn sâu vào.

Cô có thể cảm thấy hắn đang rất bị thương.

Tô Mộc Vũ đau đến nổi tự ôm lấy ngực mình, hận không thể lập tức tiến lên ôm lấy hắn.

Tiền Phong dùng sức bắt lấy vai của cô, ngăn cản cô: “Tiểu Vũ, đừng quên em đã đồng ý điều gì với anh. Em vừa xuất hiện, lễ tang liền rối loạn ngay. Đến lúc đó, Phong Kính nhất định sẽ hận em cả đời”

Tô Mộc Vũ gắt gao che miệng lại, liềm mạng khắc chế chính mình. Nước mắt làm hai mắt cô mờ hồ, khoảng cách rõ ràng là gần như vậy, lại dường như cách xa cả ngàn dặm.

Cô đột nhiên thấy, Vệ Nhu Y xuyên qua đám người, đi đến trước mặt Phong Kính. Cô ấy cúi xuống, tựa hồ nói mấy câu với hắn, sau đó ôm Phong Kính đang cứng ngắc vào trong ngực mình.

Tô Mộc Vũ thấy khó thở. Tiền Phong cũng không đoán được Vệ Nhu Y sẽ xuất hiện, hấn lập tức giữ chặt tay Tô Mộc Vũ, nói: “Tiểu Vũ, chúng ta phải đi thôi” Người ở đây nhiều lắm, một khi bị người của Phong gia phát hiện, cô liền trốn không thoát.

Tô Mộc Vũ lúng ta lúng túng nhìn cảnh tượng Vệ Nhu Y cùng Phong Kính ôm nhau. Đó như một bức tranh, mà cô chỉ là một người đứng bên ngoài bức tranh đó, chỉ có thể nhìn lên, còn lâu mới có thể quang minh chính đại bước vào bức tranh kia.

Cô nghe thấy chung quanh có người nói: “Vị tiểu thư kia là con gái nhà ai vậy? Đứng bên cạnh Phong đại thiếu thật đúng là trai tài gái sắc”

“Chính một vị tiểu thư như vậy mới có thể xứng đôi với Phong đại thiếu”

...

Những lời nói đó cứ rõ ràng lao vào lỗ tai cô. Cô bị Tiền Phong lôi đi, càng ngày càng xa, bóng dáng của hấn càng ngày càng nhỏ, xa đến nỗi hình dáng hai người ôm nhau kia chỉ còn lại một điểm nhỏ.

“Tiểu Vũ, đừng náo loạn” Tiền Phong mấp máy môi, chỉ có thể ôm lấy bả vai của cô.

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu, mỉm cười với hấn, tỏ vẻ không có việc gì, thế nhưng nụ cười lại có chút tái nhợt.

Xe từ từ mở ra, tiếng trống buồn càng ngày càng xa, càng ngày càng không nghe rõ, tinh thần của Tô Mộc Vũ giống như đã để lại nghĩa trang, không thoát ra được.

Bởi vì phải cảnh giới, còn đường này cũng không nhiều nhà dân lắm. Tiền Phong liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, nhanh chóng nheo mắt lại, khuôn mặt dần nghiêm túc.

“Tiểu Vũ, thắt chặt dây an toàn, anh phải tăng tốc”

94. Chương 94: Tiền Phong Quay Gối

Edit + Beta: Phi Phi

“Tiểu Vũ, thắt chặt dây an toàn, anh phải tăng tốc”

Tô Mộc Vũ cả kinh, quay đầu lại, nhìn thấy ba chiếc xe màu đen đang theo sát phía sau, từng bước kèm chặt, rõ ràng không có thiện ý.

Ánh mắt Tiền Phong bỗng nhiên bén nhọn, liếc kính chiếu hậu một cái, lạnh lùng cười, khoe mắt lãnh khốc mang theo giao hoạt, nắm chặt tay lái, đạp chân ga hết mức có thể.

Động cơ máy phát ra một tiếng vù vù trầm thấp dễ nghe, tốc độ xe thật nhanh khiến những chú chuột theo sau trở tay không kịp.

Tốc độ nhanh như vậy, tim Tô Mộc Vũ nhảy dồn dập, hai tay che bụng của mình: Họ là ai? Tới đây là vì mình sao? Không, không thể để cho bọn chúng thương tổn tới con của mình, quyết không thể!

Tốc độ xe nhanh như bão, vốn tưởng rằng có thể vượt xa những người đó, không nghĩ tới họ đã xem thường bọn chúng. Những chiếc xe kia phối hợp rất ăn ý, gắt gao bám lấy phía sau. Biểu tình trên mặt Tiền Phong cũng không thoải mái.

Cùng một lúc, hấn vừa phải nhìn chằm chằm phía trước và ngăn chặn lũ chuột kiêu ngạo phía sau, bên cạnh đó hấn còn phải quan tâm tới Tô Mộc Vũ đang mang thai, lại không dám dùng cứng để đối phó với bọn chúng, chỉ có thể liên tiếp trốn tránh. Nếu chỉ một mình hấn thì khẳng định sẽ không thành vấn đề, nhưng mấu chốt là...

Một chiếc xe tông mạnh đến, cùng chiếc Porsche phát ra tiếng “Ba ba” hết sức chói tai.

Cả người Tô Mộc Vũ theo quán tính bậc về trước. Hai tay gắt gao giữ lấy ghế, giữ cân bằng cho thân thể, gương mặt trắng bệch, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh nhưng vẫn kiên định, cô cần bảo vệ con của mình! Nhất định phải bảo vệ nó!

Lúc chiếc xe kia tông đến lần nữa, Tiền Phong hung hăng giẫm phanh.

Tô Mộc Vũ kinh ngạc nhìn hấn.

“Yên tâm, giao cho bổn thiếu gia. Em đừng đi ra ngoài” Mắt hoa đào anh tuấn của Tiền Phong cong cong, nháy mắt với cô, sau đó xuống xe, khóa hết cửa lại.

Hấn muốn làm gì? Một mình hấn, muốn làm gì?

Tô Mộc Vũ dùng sức vượt kính xe, muốn ngăn cản hấn liều mạng một mình lao ra ngoài. Thế nhưng Tiền Phong lại du côn quay mặt tặng cho cô một nụ hôn gió.

Lúc Tiền Phong dừng xe, bước ra khỏi xe, ba chiếc xe kia cũng giẫm phanh, không dưới tám chín đôi giày mặc Tây phục bước xuống.

Tiền Phong hai tay ôm ngực, tựa tại bên cạnh xe, nhú nhú mi, nói: “Các người là do ai phái tới? Phong Nghi? La Vân? Hay là người nào khác trong Phong gia?”

Gã đàn ông cầm đầu, nói: “Tiền thiếu, chúng tôi phụng mệnh đến bắt người đàn bà kia, xin ngài đừng làm chúng tôi khó xử”

Tiền Phong cười rộ lên, một đôi mắt hoa đào hết sức mê người “Khó xử? Thật ngại quá, bổn thiếu rất thích khiến các người khó xử”

Sắc mặt gã đàn ông cầm đầu trở nên lạnh băng, nhìn những tên khác nói: “Tiền thiếu, vậy đắc tội”. Chín gã đàn ông hùng hổ vây quanh Tiền Phong, những người này cũng không phải là người thường, vừa nhìn chính là kẻ có võ.

Tô Mộc Vũ nhìn qua cửa kính xe, lo lắng đến cắn chặt môi.

Cô biết, có lẽ một hai người thì Tiền Phong có thể lo được, nhưng đây là đến chín người, Tiền Phong nhất định sẽ không ổn!

“Tiền Phong, anh đừng như vậy, trở về đi! Anh mau trở về đi!” Cô khẩn cầu, lớn tiếng khẩn cầu, nhưng những lớp thủy tinh này đều ngăn lại âm thanh.

Mười phút trước Tiền Phong còn chịu được, thậm chí quật ngã hai tên, nhưng sau đó, một quyền đánh vào bụng đau đến lục phủ ngũ tạng đều trộn cùng một chỗ, hoa cả mắt. Hấn chỉ cảm thấy một thân ảnh màu đen bước đến, muốn tránh đòn lại không được, một quyền hung hăng nện xuống lưng hấn.

Máu tươi phun ra, Tiền Phong lắc lắc đầu, khóe miệng vẫn vẫn duy trì nụ cười cương quyết, giờ này khắc này, hấn lại giống như một vị kỹ sư trung thành, trung thành bảo vệ lấy công chúa của hấn.

Tiền Phong cố chấp đứng lên, lại bị một tên khác đạp ngã xuống. Những tên còn lại hướng đến xe chứa Tô Mộc Vũ.

Tiền Phong găm lên giận dữ: “Cút ngay, đừng đụng vào cô ấy. Có cái gì thì hướng vào tao đây này. Ăn hiếp một người phụ nữ có thai làm gì?”

Đột nhiên, một chiếc xe cuối cùng mở ra, Phong Nghi ngậm một cây kẹo mút bước xuống, nhàn nhã đi đến “Hả! Đây không phải là Tiền kiểm sát trưởng sao? Sao lại thảm như vậy nha?” Hấn ta vẫn một mực nhìn thấy, chỉ là phần khích diễm phần kịch bản do mình dàn dựng.

“Để tôi nhìn xem, hình như tôi nhớ rằng, cô ta chính là nữ nhân của anh trai tôi, Tiền thiếu sao lại ra sức bảo hộ như vậy nha?” Gương mặt Phong Nghi âm nhu xinh đẹp, cùng một chi thanh kẹo que hòa cùng một chỗ, trông hết sức vô tội.

Con người Tiền Phong nhú lại, cắn chặt răng: “Phong Nghi, mày đừng có lòng tham không đáy. Phong Kính mà biết mày động thủ với nữ nhân của cậu ấy, mày cho là cậu ấy sẽ bỏ qua à sao?”

“Được được được, so về tuổi tác thì tôi còn phải gọi một tiếng anh Tiễn. Không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi...” Hấn ta nghiêng đầu, giống như đang cố gắng nghĩ ra trò gì đó “Như vậy đi, nếu anh chịu quỳ xuống, hôm nay tôi tha cho cô ta, anh thấy sao?” Hấn ta cười, nụ cười độc ác như rắn.

Mắt Tiễn Phong trừng to, răng cắn muốn nát môi, giống như muốn dùng ánh mắt để giết chết hấn ta.

Phong Nghi khó xử, nói: “Anh không muốn sao? Như vậy tôi chỉ đành...” Hấn ta giơ tay lên, nhẹ nhàng quơ quơ, mấy gã đàn ông kia nhanh chóng tuân lệnh.

Tô Mộc Vũ căn bản nghe không được bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy trong nháy mắt đó, Tiễn Phong vẫn đứng thẳng lưng lại quỳ gập gối xuống. Trong nháy mắt, cô tựa hồ có thể nghe thấy xương gối hấn va đập với mặt đất. Thanh âm đó, khiến cô đau, đau đến không chịu nổi.

“Anh đừng quỳ... em xin anh đừng quỳ...” Tô Mộc Vũ không ngừng đánh lên cửa kính thủy tinh, khẩn cầu: “Tiễn Phong, anh đừng như vậy, em xin anh, anh đứng lên đi, anh...”

Giờ này khắc này, cô hận người quỳ xuống không thể chính là mình, càng hận cái người đàn ông bị mình lôi đi không phải là hấn.

Tiến Phong, anh đứng lên đi, em xin anh, xin anh, đừng quỳ...

Nước mắt không ngừng rơi, nhưng thanh âm cầu xin của cô lại không thể truyền đến lỗ tai của hấn.

Phong Nghi tựa hồ cũng không nghĩ tới, kính ngạc nhìn xuống, nhìn Tiễn Phong đang quỳ trước mặt mình, trên mặt không có khuất nhục, một chút cảm giác thành tựu hấn ta cũng không có, bĩu môi nói: “Được rồi, trò chơi này, anh thắng”

Hấn ta nhún vai, mang theo đám người cùng tiến lên xe, lái đi.

Tiến Phong cứng còng lưng, chậm rãi đứng lên, lau miệng vết máu nơi khóe miệng, trở về xe, mở cửa ra.

Ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tô Mộc Vũ, hấn cười, ánh mắt hoa đào ôn nhu híp thành một đường cong.

“Tiểu Vũ, thương lượng với em một điều. Một ngày nào đó chỉ còn một mình em, em hãy đi cùng anh đi, chỉ cần giặt quần áo cùng nấu cơm cho anh là được rồi, em nói xem, có được hay không?”

Trong nháy mắt đó, nước mắt Tô Mộc Vũ rơi như mưa...

Lúc La Vân nhận được điện thoại, chỉ là cười một chút rồi cúp đi: Không nghĩ tới đứa con trai của Tiễn gia kia lại khí thế như thế! Tô Mộc Vũ, tôi đây cũng không phải cố ý làm khó dễ cô, có trách thì trách cô... đang cản đường người khác thôi.

95. Chương 95: Trăng Treo Trong Nước

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Cô không biết mình nên đối mặt với Tiễn Phong như thế nào.

Người đàn ông luôn mỉm cười, luôn đùa giỡn với đời này, thế mà lại nguyện ý vì cô mà quỳ gối trước kẻ khác. Chuyện này cô làm sao chịu đựng được?

Bị Tiễn Phong đưa về nhà, Tô Mộc Vũ rốt cục nhìn không được giữ chặt ống tay áo hấn.

“Em không nên tùy hứng muốn đi ra ngoài, đều tại em, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Tô Mộc Vũ dùng sức, cụp lông mi, nước mắt áy náy từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cô không biết mình nên nói cái gì, có thể nói cái gì, chỉ có thể áy náy xin lỗi. Đây là lỗi của cô, cô nợ hẳn ân tình này, làm thế nào để trả đây?

Cô vô dụng như vậy, cái gì cũng không thể làm được, việc duy nhất có thể làm là xin lỗi.

Tiền Phong không đành lòng nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô, bàn tay vỗ về lưng an ủi. Hắn cười nói: “Nghe nói đang mang thai mà mót ướm, đứa bé sau này cũng sẽ rất hay khóc. Được rồi, Tiểu Vũ, đừng khóc nữa. Xấu chết đi được”

Trong mắt của hắn hiện lên chút gì đó long lanh, đôi mắt hoa đào nháy nháy, muốn nháy cho rơi cả lông mi để che giấu thứ gì đó.

“Hai người đang làm cái gì vậy?”

Đột nhiên, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở cửa.

Phong Kính hí mắt, ánh mắt âm trầm suy đoán cùng tức giận nhìn Tiền Phong và Tô Mộc Vũ đang ôm nhau.

Tô Mộc Vũ cả kinh, vội buông Tiền Phong ra, kích động giải thích: “Em...” Có thể ngay cả chính cô cũng không biết giải thích cái gì, chỉ cảm thấy ánh mắt giờ phút này của Phong Kính khiến cô hoảng hốt.

Một đôi tay cứng như sắt nắm lấy cổ tay cô, kéo qua. Phong Kính không vui vẻ, nói: “Tô Mộc Vũ, về với tôi”. Lực đạo không có một chút nhẹ nhàng, đau đến nỗi khiến Tô Mộc Vũ nhăn mặt.

Tiền Phong nhìn không được, ngăn hắn lại, lớn tiếng nói: “Kính, cậu đừng có đối xử với cô ấy như vậy, cô ấy đang mang thai đó”

Phong Kính nhíu mày, mang theo sát khí, nói: “Mình đối xử với cô ấy như thế nào? Cậu nói rõ ràng xem!”

Tiền Phong nhìn biểu tình hằn hộc bình thản đến đáng ghét, quả thật giận đến nổi trợn lồi đình.

“Con mẹ nó, tám ngày này cậu đã làm cái gì hả? Cứ như vậy mà vứt bỏ cô ấy một mình. Cậu có biết cô ấy vì lo lắng cho cậu mà ăn không ngon ngủ không yên không hả? Cả ngày cứ muốn gặp cậu, sợ cậu quên mất cô ấy. Cái chết của Phong lão tướng quân rõ ràng không liên quan đến cô ấy, thái độ của cậu chính là ép cô ấy nghĩ rằng cậu đang nghĩ mọi chuyện là do cô ấy, cậu có thấy cậu nhẩn tâm lắm không? Một cú điện thoại cũng không thèm gọi, cậu bận rộn như vậy à? Cậu có thấy cô ấy ốm hơn trước hay không, cô ấy còn mang trong bụng con của cậu nữa đó, Phong Kính!”

Phong Kính cười lạnh một tiếng, nói: “Thật là như vậy sao? Mình xem, cũng có tệ như lời cậu nói đâu. Không có mình bên cạnh, cũng có người khác đứng ra che chở mà, như vậy không tốt sao? Lúc này ôm nhau cũng rất hạnh phúc mà!”

“Đồ khốn!” Tiền Phong tức giận, hai mắt đỏ lên, nắm đấm liền bay qua.

Tô Mộc Vũ ngăn ở giữa hai người, mang theo ánh mắt khẩn cầu, nói: “Em... em ổn, không sao cả. Tiền Phong, cảm ơn anh. Phong, chúng ta về nhà thôi, cùng nhau về nhà”

Tô Mộc Vũ khẩn cầu như vậy, nắm đấm của Tiền Phong liền hạ xuống, tức giận, quay đầu đi vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Phong Kính liếc cô một cái, nắm lấy cổ tay cô về nhà.

Tám ngày không có người ở nhà, mặc dù không có bụi nhưng vẫn thiếu một chút hơi người. Ngôi nhà vốn luôn tràn ngập ấm áp lại im ắng vô cùng, Bàn Chải lại đang ở nhà Tiền Phong, không gian nặng nề khiến người ta cảm thấy hoảng hốt.

Tô Mộc Vũ bước vào nhà, lập tức nói: “Xin lỗi, mấy ngày nay em không dọn dẹp, bây giờ em sẽ lau nhà cho sạch. Tối nay anh muốn ăn gì? Sườn xào chua ngọt hay là gà cách thủy?”

Tô Mộc Vũ lau nhanh nước mắt, vẫn duy trì nụ cười. Biểu tình ân cần mà thật cẩn thận như vậy khiến cho người ta cảm thấy chua xót.

Con người đen nhánh, mang theo tơ máu mệt mỏi, cổ họng của hắn khát khô, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Không cần, em trả lời tôi một vấn đề. Trước khi ông nội của tôi qua đời, em rốt cuộc đã nói gì với ông ấy?”

Ánh mắt của hắn có chút lạnh, có chút sắc bén, những điều đó khiến cho Tô Mộc Vũ sinh ra loại cảm giác trái tim như bị đâm thủng. Cô thì thào: “Ông ấy nói... anh sẽ kết hôn cùng người con gái môn đăng hộ đối. Ông ấy sẽ để cho em an phận làm tình nhân của anh... Ngoài ra, em và ông ấy cũng không nói gì khác cả” Trong giọng nói mang theo sự lo lắng cẩn thận.

“Vậy tại sao bác sĩ kiểm tra trong máu ông ấy có chứa một lượng thuốc nhỏ, mà ngoài em ra, ông ấy cũng không có tiếp xúc với bất kỳ ai khác!” Ánh mắt Phong Kính có chút đỏ lên, đỏ đến làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Tô Mộc Vũ mở to hai mắt nhìn: “Em không biết, em làm sao biết? Chẳng lẽ anh nghi ngờ em?” Cô điên mất, cho dù tất cả mọi người nghi ngờ cô cũng không sao, nhưng hắn cũng như thế?

Con người đen nhánh của Phong Kính nhìn cô hồi lâu, cuối cùng đẩy tay cô ra, lạnh lùng nói: “Em ở đây cho tôi, đêm nay sẽ có bảo mẫu đến chăm lo cho em và đứa nhỏ trong bụng. Bất kỳ đâu em cũng đừng đi!”

Cái loại giọng điệu này, giống như đang giam cầm cô.

Tô Mộc Vũ nghe hắn nói, biểu tình mặt cứng ngắc, theo bản năng cô muốn vươn tay nắm lấy cổ tay của hắn: “Anh muốn... đi đâu?” Ngay chính cô cũng không nhận ra thanh âm có chút run rẩy, nhưng cả người đều lực bất tòng tâm. Cô trở mắt nhìn hắn xoay người rồi đi trước mặt mình.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, cô cảm thấy trái tim của mình giống như bị ai đó hung hăng bóp một cái. Đau! Cô theo bản năng chạy như bay đến ban công, nhìn xuống.

Cô nhìn thấy, Phong Kính đi ra khỏi hành lang cầu thang, bên trong ô tô đậu trước cửa, một thân ảnh nhỏ bé bước ra... là Vệ Nhu Y. Cô ấy ôn nhu, giơ tay vuốt ve mặt của hắn, nói điều gì đó. Phong Kính cầm tay cô ấy, lắc đầu, hai người cùng tiến lên xe, rồi đi.

Cô mơ hồ nhìn thấy cảnh đó, cửa kính sau xe chiếu rõ hình ảnh Vệ Nhu Y ôm lấy Phong Kính, giống như dịu dàng an ủi, mà hắn, không có cự tuyệt.

Tô Mộc Vũ cứng ngắc xoay người, chậm rãi ngồi xuống mặt đất lạnh như băng, không khóc, cô găt gao cắn lấy ngón tay mình, cắn đến khi thấy mùi tanh trong miệng.

Nếu ngay từ đầu đã không tin cô, tại sao đêm đó còn cứu cô ở bệnh viện? Cô tình nguyện để bọn họ hành hạ trăm vạn lần, cũng không muốn bị hắn chất vấn.

Tại sao?

Giống như hạnh phúc vốn dĩ của cô, từ cái đêm Phong Khải chết, nó ảm ảm sụp đổ, tất cả không thể nào trở lại như trước được, giống như trăng treo trong nước, không thể chạm vào.

96. Chương 96: Đã Từng Được Yêu Thương

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Chu Hiểu Đồng gọi điện thoại, lo lắng hỏi cô vì sao không đến trường, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Tô Mộc Vũ chỉ cười cười, nói một khoảng thời gian sau mới có thể đi học lại.

Trong khi đó, Phong Kính đã ột bảo mẫu tới, giống như canh ngục mỗi ngày đều nhìn cô chăm chăm, theo dõi bất kỳ hành động nào của cô một cách nghiêm ngặt. Tô Mộc Vũ thật ra cảm thấy bà ấy lo lắng thái quá, lúc này cô mang thai năm tháng, còn có thể làm cái gì sao?

Phong Kính từ sau ngày đó, thật lâu không trở về, tin tức trấn động Phong Khải chết cũng dần dần dịu đi, cục diện chính trị tựa hồ đã xảy ra biến đổi rất lớn, nhưng Tô Mộc Vũ cũng không rõ lắm, nơi phát ra tin tức duy nhất của cô chính là cái tivi.

Tô Mộc Vũ ngày nào cũng cố gắng ăn, giống như cái chữ “ăn” nào đã trở thành động từ riêng của cô. Không liên quan đến vị giác, chỉ là vì muốn bổ sung dinh dưỡng cho đứa nhỏ vừa mới thành hình trong bụng cô.

Bảo mẫu nấu đồ ăn rất dinh dưỡng, đều là những thực phẩm bổ dưỡng gì đó, nghiêm khắc dựa theo dặn dò của bác sĩ mà làm. Bà mỗi ngày phải tận mắt nhìn vị Tô tiểu thư ăn hết mới lui ra, nhanh chóng thu dọn, bà căn bản không biết, Tô Mộc Vũ thường xuyên sau khi ăn xong sẽ tự giam mình trong toa-let ối toàn bộ.

Cứ như vậy không ngừng ăn, không ngừng ối, giống như một trận cực hình. Bụng Tô Mộc Vũ càng ngày càng to, nhưng mà trên gương mặt cô lại không hề có thêm chút thịt nào.

Dần dần tivi cô cũng không xem, chỉ đọc sách, hoặc là nặn gốm.

Bàn tay mềm mại tái nhợt nhẹ nhàng chạm vào khối đất sét, đem chúng hóa thành một hình dạng cụ thể, một hình nộm đứa bé nho nhỏ, được mẹ ôm trong lòng, bên cạnh, còn có một người đàn ông đang dang tay ôm hai người họ.

Cô nhìn nó, nở nụ cười.

Dường như, trên mặt hần lộ ra nét tươi cười chân thật, con mắt lóe sáng tràn ngập sức sống, mà nụ cười kia vẫn có chút bi thương.

Bảo mẫu tựa hồ cuối cùng cũng phát hiện cô có gì đó không thích hợp, xin lệnh của ông chủ thuê mình, xế chiều mỗi ngày sẽ cùng cô ra ngoài tản bộ. Được hoạt động một chút, hai gò má mặt tái nhợt của Tô Mộc Vũ rốt cục cũng có chút hồng hào.

Tiền Phong đến, nhìn thấy cô như thế liền muốn đưa cô đi.

“Tiểu Vũ ngốc, cậu ta quả thật giam cầm em như vậy, em còn muốn chờ đợi ở đây làm gì? Theo anh đi!” Tiền Phong giận điên lên, tính cách Phong Kính đột nhiên thay đổi chỉ trong một đêm, trở thành một tên đàn độn đến mức khiến người ta phát điên.

Tô Mộc Vũ trả lời như thế nào?

Cô mỉm cười nói: “Cứ để cho em ngốc thêm một lần nữa đi!” Ít nhất, nơi này còn là nhà của hần, còn có một chút hơi thở của hần.

Tiền Phong giận đến muốn đánh ngất cô, nhưng vẫn không xuống tay được.

Khóe miệng nhợt nhạt của Tô Mộc Vũ cong lên, nói: “Cám ơn anh, Tiền Phong”

Dưới trời chiều, ánh sáng mặt trời màu cam chiếu sau lưng cô, quả thực giống như một thiếu nữ vô cầu bất cứ điều gì, lại giống như một thiên sứ làm cho người ta hết sức đau lòng.

Bảo mẫu đi cùng, đi một chút, cả hai lại về nhà.

Một bước vào cửa, cô lại nhìn thấy một đôi giày đã lâu không thấy nằm trước bậc cửa. Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một niềm vui mừng, hần đã trở lại?

Giày cũng không kịp đổi, kích động đi vào trong nhà, bảo mẫu kéo cô lại, bảo cẩn thận đứa nhỏ.

Trong phòng khách, không có. Phòng tắm, cũng không có.

Tô Mộc Vũ đi từng phòng tìm kiếm, giống như đứa trẻ lạc đường, muốn tìm về ngôi nhà bình yên của mình. Rốt cục, cuối cùng chỉ còn lại có phòng ngủ.

Cô đặt tay lên ngực, kiểm nén cuồng loạn trong lòng, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Thế nhưng mới vừa đẩy ra một khe nhỏ, biểu tình trên mặt cô đông cứng.

Cô, nhìn thấy điều gì?

Đúng rồi, là Phong Kính, người đàn ông vĩnh viễn tuần lãnh anh tuấn. Còn có ai? Đúng rồi, cô nhận ra, người xinh đẹp như vậy chỉ có thể là Vệ Nhu Y.

Giờ này khắc này, Phong Kính thâm tình ôm Vệ Nhu Y, hôn cô ấy. Bọn họ quần lấy nhau, quần áo dần dần thoát ly, ôm lấy nhau, một cái đầu bên ngoài cũng chưa từng được họ nhận ra.

“Nhu Y, Nhu Y... Đừng rời bỏ anh...” Tiếng nói trầm thấp dễ nghe của hắn không ngừng hô tên của cô ấy, mang theo khàn khàn.

“Kính! Em sẽ ở bên cạnh anh, em luôn luôn ở bên cạnh anh...” Vệ Nhu Y nằm dưới thân thể của hắn, cổ tay trắng như tuyết, quần lấy cổ hắn.

Thật ra cảnh tượng như vậy cũng không xa lạ gì, chỉ là thay đổi nữ diễn viên mà thôi.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy tình cảnh trong phòng, không diên cuồng kêu gào, càng không tức giận, chỉ là nhẹ nhàng cười một chút, khép cửa lại, sau đó đi vào phòng bếp, làm một bữa cơm.

Cô nhớ mấy ngày trước có mua một mớ cà chua, bởi vì ngâm nước nên trở nên khô héo. Cô cầm lấy đem chúng ném vào thùng rác. Rau củ không có gì có thể ăn được.

Mà khoảng thời gian được thương yêu của cô, không cẩn thận, cũng tan biến.

Thế nhưng cũng tốt, cũng tốt. Không phải thật lâu trước kia cô cũng đã tính toán, kết cục chính là như vậy không phải sao? Chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Giống như lời Phong Khải nói, cô không xứng với người đàn ông này, xứng đôi với hắn chỉ có thể là Vệ Nhu Y hoặc những cô gái giàu có, dù sao cũng không phải là cô. Hắn sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, kết hôn với một người có thể phụ trợ cho hắn, dù sao cũng không phải là cô.

Cô với hắn mà nói, chỉ là một phần trách nhiệm. Bởi vì cô từng đỡ đạn giúp hắn, bởi vì cô mang thai con của hắn, có lẽ cũng bởi vì cô... có chút giống với mẹ hắn, giống đến mức khiến cho hắn nhận không được sinh ra một chút thương hại.

Trong đầu Tô Mộc Vũ xẹt qua vô số ý niệm, giống như buộc chính mình phải suy nghĩ rõ ràng, nghĩ thông suốt, lồng ngực cũng không đau đớn nữa.

Vật liệu trong tay, nấu ăn vốn đã trở thành một bản năng, tiếng cắt gọt, tiếng xào rau rất cục khiến phòng bếp có chút tư vị. Lúc một bàn thức ăn đã được nấu xong, Tô Mộc Vũ cũng nở nụ cười, tháo bỏ tạp dề trên người, hít sâu một hơi, chết lặng đi ra khỏi cửa.

Bảo mẫu không có ở đó, đúng lúc không ai cản trở cô. Tô Mộc Vũ bấm nút thang máy, nhìn từng con số thay đổi, lớn dần, cuối cùng thanh âm tầng cuối cùng vang lên.

Cô ra khỏi thang máy, nhìn giống như bầu trời ngày đó. Ngày hôm qua cô còn tưởng rằng mình sẽ được hạnh phúc.

Đừng hiểu lầm, cô không phải đến đây để nhảy lầu. Cái loại sự tình sự diên rồ này cô đã thề sẽ không làm, cô còn có đứa nhỏ. Con ngoan, mẹ hứa với con, mẹ sẽ không tổn thương con. Cho dù gian nan vất vả như thế nào đi nữa, mẹ cũng bảo vệ con.

Cô cứ đứng trên tầng cao nhất như thế, đứng nơi đó rất lâu, dường như muốn nghĩ cho hết chuyện. Cô nhẹ nhàng nhắm mắt, sau đó xoay người.

Trùng hợp, nhìn thấy đôi mắt Vệ Nhu Y.

97. Chương 97: Thắng Lợi Của Vệ Nhu Y

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Trên mặt Vệ Nhu Y từng dịu dàng như nước, rốt cục lộ ra tia nhìn lạnh lùng cường thế.

Cô ta nhẹ nhàng đi tới, cước bộ vô thanh vô tức. Cô ấy giơ tay lên, vén tóc mai qua sau tai, ngẩng đầu, nói: “Mộc Vũ, tôi không muốn thương tổn cô” Trong mắt cô ta hiện lên sự đắc ý.

Tám chữ vô cùng đơn giản, đã tuyên bố sự thắng lợi của cô ấy. Tô Mộc Vũ, kẻ thứ ba không nên xuất hiện rốt cục cũng bị chính mình đuổi đi.

Tô Mộc Vũ nhìn cô ta, cười một chút, không muốn hiểu lời nói đó, thay đổi phương hướng, vòng qua cô ấy đi vào thang máy.

Vệ Nhu Y không nhúc nhích, chỉ nói: “Cô có biết lúc ấy vì sao tôi không chịu gả cho Kính không? Bởi vì, tôi... không thể mang thai”

Cước bộ của Tô Mộc Vũ, theo lời của cô ta, đột nhiên cứng đờ.

“Thân thể của tôi không tốt, một khi mang thai, lúc nào cũng sẽ rất nguy hiểm. Cho nên, tôi cự tuyệt lời cầu hôn của Kính. Tôi cho rằng điều này đối với anh ấy rất không công bằng, anh ấy đáng giá có một đứa con. Thế nhưng anh ấy nói, anh ấy không cần, anh ấy chỉ muốn tôi thôi”

Vệ Nhu Y chậm rãi nói xong, khoe miệng mỉm cười hàm chứa thâm tình, nhưng tràn đầy sự thương hại cho kẻ dưới chân “Cô cũng là phụ nữ, hẳn sẽ hiểu được, nếu một người đàn ông đối với cô nói không cần có con, cô cũng xác định được địa vị của người phụ nữ này trong lòng người đàn ông đó như thế nào. Anh ấy thậm chí còn hứa hẹn, anh ấy có thể tìm một người phụ nữ đến thay thế, sinh cho chúng tôi một đứa con. Mà bây giờ, việc đó không còn là vấn đề nữa. Tôi phải cảm ơn cô, Mộc Vũ!” Vệ Nhu Y tao nhã bước đến, từng bước đi đến trước mặt Tô Mộc Vũ, vươn tay với tới cô, giống như muốn cảm ơn.

Tô Mộc Vũ run rẩy lui ra phía sau từng bước, giơ tay lên che bụng mình.

Cô ta nói cái gì? Cô ta rốt cuộc đang nói cái gì?

Sao cô lại nghe không hiểu gì? Một chữ cô nghe cũng không hiểu.

Môi Tô Mộc Vũ tái nhợt, không ngừng run rẩy, lông mi thật dài chớp liên tục: Không bao giờ có chuyện đó, cô ta đang lừa mày, đừng tin lời cô ta, đừng có tin!

Vệ Nhu Y vươn tay, muốn vuốt ve bụng Tô Mộc Vũ, cô ấy cười nói: “Mộc Vũ, cô an tâm, sau này tôi sẽ đối xử tốt với con của cô, tôi nhất định sẽ xem nó như con ruột của mình”

Tô Mộc Vũ liên tục lui ra phía sau, liên tục lắc đầu.

“Tôi không tin... Tôi không tin... Cô cầm miệng cho tôi. Cô nói dối!” Tô Mộc Vũ dường như không khống chế được mà hét chói tai, cổ họng ngồn ngột, cô gắt gao che miệng lại, không cho phép nó trào ra ngoài.

Trong mắt Vệ Nhu Y hiện lên sự thương hại. Cô ta nói: “Mộc Vũ, tôi biết cô luôn là một người phụ nữ rất kiên cường. An tâm, cô làm nhiều chuyện cho chúng tôi như vậy, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường xứng đáng cho cô”

Bồi thường? Bắt cô bán đi con của mình, cái này gọi là bồi thường à? Bọn họ làm sao có thể ác độc như vậy...?

Khiến một người làm mẹ bán đi đứa con của mình, đây quả thật còn tàn nhẫn hơn gấp một ngàn lần so với giết cô!

Cô không cần, cái gì cô cũng không cần. Đây là con của cô, là thứ duy nhất níu kéo sinh mạng cô, nếu nó cũng bị họ mang đi, cô làm sao tiếp tục sống đây?

“Vệ Nhu Y, cô nghe đây. Cho dù có chết, tôi cũng không để cho các người chạm vào con tôi, cho dù là một sợi tóc của nó!” Hai mắt Tô Mộc Vũ đỏ lên, khàn giọng, xoay người vỗ về cái bụng đã nhô ra khá to của mình, rời khỏi cái nơi ghê tởm này.

Không! Cô sẽ không để cho bọn họ thực hiện được điều đó! Không bao giờ!

Cho dù chết, cũng sẽ không!

Đến lúc Tô Mộc Vũ đi rồi, Phương Thiệu Hoa từ trong góc tối đi ra.

Hắn kiềm nén trong lòng, nắm lấy bả vai cô ta, ánh mắt đau lòng, nói: “Nhu Y, em nhất định phải như vậy phải không? Em có biết làm như vậy là đang giày xéo chính mình hay không?”

Vệ Nhu Y chậm rãi ngẩng đầu, cười nói: “Thiệu Hoa, anh cũng biết em sống không được bao lâu nữa, hãy để cho em... đề tiện một lần đi!”

Đây là cơ hội mà ông trời trao cho cô, khiến cô thử xem có thể bắt lấy Phong Kính được hay không. Cô... không thể buông tha cho cơ hội này!

Phong Kính chính là toàn bộ dũng khí và ý nghĩa sống sót của cô. Cho dù sắp chết, cô cũng không thể buông tay. Tô Mộc Vũ, xin lỗi, tôi không thể không có hắn!

Lúc Tiền Phong mở cửa, nhìn thấy Tô Mộc Vũ cuộn tròn ngồi thu lu trước cửa nhà mình, cả trái tim đều quặn đau.

Hắn vội vàng đỡ cô dậy, không ngờ lại nhìn thấy cô nước mắt ràn rụa liền hỏi: “Tiểu Vũ, sao vậy? Em làm sao vậy? Mau nói cho anh biết”

Cổ họng Tô Mộc Vũ khàn khàn, khóc lóc khẩn cầu: “Bảo vệ con của em, em van xin anh, giúp đỡ em...” Cô gấu gao nắm chặt cánh tay Tiền Phong, nắm lấy hi vọng duy nhất của mình.

Tiền Phong nhìn thấy nước mắt cô ràn rụa, lòng đau đến như bị ai xé toạt ra. Hắn ôm chặt cô vào ngực “Không có chuyện gì, anh hứa, anh hứa với em, không ai chạm được vào con của em cả. Em phải tin anh”

Tô Mộc Vũ rốt cục cũng thấy một chút an lòng, khóe miệng hơi nhếch lên, ngất xỉu.

Tiền Phong lập tức ôm cô vào nhà, gọi bác sĩ gia đình đến.

Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Tô Mộc Vũ, Tiền Phong không cần nghĩ cũng đại khái đoán được chuyện gì xảy ra. Có thể làm ột người phụ nữ kiên cường như vậy lộ ra biểu tình hoảng sợ, nhất định là chuyện rất đả kích.

Tiền Phong dùng sức ôm Tô Mộc Vũ đang mê man vào trong ngực: Tiểu Vũ ngốc, em thật là một cô gái ngốc!

Sắp xếp tốt cho Tô Mộc Vũ, một khắc Tiền Phong cũng không ngừng lại, trực tiếp đến nhà Phong Kính, một cước đá vỡ cửa, nhìn thấy biểu tình hốt hoảng của Vệ Nhu Y.

Tiền Phong cười lạnh trong lòng: Tốt lắm! Nhanh như vậy đã để một ả đàn bà khác bước vào cửa.

“Tiền Phong, anh sao vậy?” Vệ Nhu Y hô lên, cô ta theo bản năng cũng nhận ra sự thiếu thiện cảm của Tiền Phong.

Tiền Phong đẩy cô ta ra: “Thật con mẹ nó, lão đây không có thời gian nói chuyện phiếm với cô. Phong Kính đâu?”

“Tiền Phong, để ý chừng mực của cậu đi. Cô ấy đang bệnh!” Quát khê một tiếng, Phong Kính từ phòng ngủ đi ra, cẩn thận đỡ Vệ Nhu Y. “Nhu Y, em không sao chứ?” Hắn cúi đầu, ôn nhu hỏi.

Vệ Nhu Y lắc lắc đầu.

Tiền Phong nhìn thấy cảnh này, khóe mắt dường như là hiện lên sát khí. Hắn cười lạnh, hung hăng đâm vào mặt Phong Kính “Phong Kính, cậu thật là tên khốn nạn! Hai mươi năm làm anh em tốt với cậu, coi như mất Tiền Phong tôi đã bị mù!”

Phong Kính nhất thời không tránh thoát, nhận lấy một quyền, mày hơi nhíu lại.

“Mới đầu tôi còn tưởng rằng cậu có nỗi khổ bất đắc dĩ, không nghĩ tới là tôi lại sai lầm như vậy. Tôi vì cậu mà che giấu tâm tư của mình, thì ra tất cả cũng chỉ là trò chơi của cậu mà thôi. Bây giờ chơi xong rồi, lại

nhớ thì ra mình còn một món đồ chơi cũ có phải hay không?” Tiền Phong dùng sức kéo cổ áo Phong Kính, quát. “Cậu rất cuộc có biết hay không, ngay lúc cậu cùng Vệ Nhu Y ở đây ân ân ái ái, Tiểu Vũ phải khóc đến đáng thương như vậy!”

Phong Kính không nói được một lời, giống như cam chịu, hấn dùng lực đẩy Tiền Phong ra, mặt lạnh nói: “Tôi làm cái gì cũng không cần báo cáo với cậu. Còn nữa, cô ấy như thế nào tôi cũng mặc kệ. Tôi chỉ cần đứa bé trong bụng của cô ấy mà thôi, ngoài nó ra, mọi thứ đều không liên quan đến tôi!” Lời của hấn, lạnh đậm như băng, lại giống như từ trước đến giờ cũng chỉ là một màn kịch.

Tiền Phong cắn chặt răng, giống như là hận không thể một đấm đánh chết Phong Kính.

Hắn giơ tay lên, từng câu từng chữ nói: “Tôi cho cậu biết, Tiểu Vũ – người phụ nữ kia, tôi muốn. Cậu dám tiếp tục tổn thương cô ấy một chút, hoặc là đánh chủ ý lên đứa nhỏ trong bụng cô ấy thì đừng có xem thường Tiền Phong này, tôi nhất định sẽ không để yên cho cậu đâu!”

Cửa “phanh” một tiếng, đóng lại.

Đợi Tiền Phong đi rồi, Vệ Nhu Y lập tức đỡ lấy Phong Kính, lo lắng hỏi: “Kính, sao anh lại không tránh? Anh không sao chứ?”

Phong Kính trầm giọng nói: “Anh không sao”

Vệ Nhu Y bỗng dừng hít một hơi: “Kính! Miệng vết thương của anh nứt ra rồi!”

Chỉ thấy trong áo sơ mi, một màu đỏ tươi như máu từ từ thấm ướt. Phong Kính cau mày, cả người ngã nhào trên đất, ngực đỏ thẫm.

98. Chương 98: Ai Là Diễn Viên Chính?

Tin tức Phong đại thiếu gia đính hôn, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều bàn tán, không biết vị tiểu thư may mắn này là thần thánh phương nào?

Phong gia.

Vị trí cao cao kia, chỉ cần một bước vào liền tượng trưng cho quyền lợi cùng tiền tài vô số. Là nơi biết bao nhiêu người phụ nữ hướng tới rồi lại không dám tham vọng.

Thân phận vị hôn thê được công bố ra thì tất cả mọi người đều sợ hãi than một tiếng, đây thật đúng là trai tài gái sắc. Vệ gia mặc dù không có quyền nhưng lại có tài sản rất lớn đến một số người bên ngoài cũng không thể tưởng tượng được, toàn bộ chúng đều đứng dưới danh nghĩa của Vệ tiểu thư.

Không ít người bàn luận, hành động của Phong đại thiếu gia lần này là vô cùng sáng suốt. Cưới Vệ tiểu thư liền đồng nghĩa với việc cưới tài sản kếch sù kia của cô ta, mà Vệ gia tuy rằng xuất thân thương nhân nhưng cậu của Vệ Nhu Y vẫn là một người có quyền thế. Người kế thừa Phong gia sau khi Phong Khải qua đời vẫn chưa định, có bọn họ dốc sức giúp đỡ Phong đại thiếu gia có thể nắm được thiên cơ, có thể hai mươi năm sau, đây chính là một Phong Khải thứ hai!

Tin tức Phong đại thiếu gia là tin tức chấn động thứ hai sau tin Phong Khải qua đời.

La Vân xé tờ báo trong tay thành những mảnh nhỏ, hừ lạnh: “Phong Kính, tao khinh thường mày! Không nghĩ tới nó tìm ả đàn bà họ Tô kia là đến là để làm bức bình phong cố ý dẫn dụ chúng ta, khiến chúng ta hao tâm uổng phí! Thế mà lại cùng Vệ Nhu Y đính hôn. Thật tốt! Rất tốt!

Gương mặt xinh đẹp của La Vân vụn vỡ, móng tay màu đỏ tươi vò tờ báo trong tay thành một cục, ném xuống đất.

Hiện tại tin tức đã lan truyền, ngăn cũng ngăn không được, trừ phi giết chết Vệ Nhu Y.

Phong Nghi lười nhác tựa trên lan can, lấy tay chống cằm, ánh mắt lợi hại tinh ranh như loài rắn nhiễm một tầng hứng thú nói: “Bình phong?... Rốt cuộc ai là bình phong vẫn còn chưa biết đâu”

Mắt La Vân híp lại, hỏi: “Có ý gì?”

Phong Nghi nghiêng đầu, ngón tay đặt lên môi, ngốc nghếch cười: “Mẹ cứ chờ xem, để con đi do thám cái màn kịch vui này, xem cuối cùng ai mới là diễn viên chính”

Hắn nháy mắt, tươi cười mang theo đắc ý khó suy đoán.

Sau ngày đó, Tô Mộc Vũ an tâm ở nhà Tiền Phong dưỡng thai.

Biểu cảm của cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến cho người ta cảm thấy có chút không chân thật. Tiền Phong khó có thể phân biệt ra được, rốt cục lúc này Tô Mộc Vũ lúc này là chân thật hay là người ngày hôm trước ngồi trước cửa bi thương cầu cứu hắn mới là chân thật.

Tiền Phong nghĩ: Mỗi người đều mang một cái mặt nạ giả dối để sống trong cái thế giới này, hắn cũng vậy, có lẽ đây là một cách Mộc Vũ tự bảo vệ chính mình, và cũng có lẽ cô không muốn khiến hắn lo lắng. Cô ấy muốn tự mình trấn tĩnh, hắn làm sao có thể nhẫn tâm quấy rầy đây?

Tô Mộc Vũ trong bếp cắt rau củ, tuy rằng Tiền Phong có thuê bảo mẫu nhưng cô vẫn kiên trì tự mình làm lấy.

Cô biết, cô ở bên cạnh Tiền Phong cũng chỉ mang lại thêm phiền toái cho hắn, nhưng cô không thể không vì đứa nhỏ trong bụng. Nhưng thứ cô có thể làm là không, chỉ có nấu cơm là có thể. Tiền Phong giúp cô nhiều lắm. Cô có rất nhiều áy náy với hắn, lại chỉ có thể mượn phương thức nhỏ tí tẹo này để báo đáp hắn mà thôi.

Tiền Phong vì không cho cô bị những thứ vô nghĩa quấy rối cho nên thực phẩm đều do bảo mẫu mua về. Tô Mộc Vũ nhìn mớ rau dưa bảo mẫu vừa mua, tươi roi rói, tràn đầy sức sống.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy tờ báo cũ gói bó rau, một tấm hình chiếm gần hết nửa trang, chủ đề màu đỏ in nổi bật trên đó “Cháu nội đích tôn của Phong Khải cưới thiên kim tiểu thư Vệ gia, ngày đính hôn định vào tháng tám năm nay”

Phía dưới là một ô bình luận tin tức, đám hỏi này thật linh đình và sang trọng.

Tô Mộc Vũ đọc báo, nở nụ cười.

Có thể người bán rau không đủ bao nên cắt tờ báo này bao lại, lại không nghĩ rằng nhằm phải tờ báo có loại tin tức này. Nhìn ngày phát hành, thì ra là hôm kia.

Chuyện này không phải là có thể đoán trước sao? Tô Mộc Vũ biết, Tiền Phong gạt cô chỉ vì không muốn cô đau lòng.

Nhưng loại chuyện tàn nhẫn hơn cô đã gặp phải thì thứ tin tức này làm sao có thể khiến cô đau đớn được nữa? Đã không còn đau, đúng vậy, một chút cũng không còn đau.

Cô không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ bình tĩnh ném tờ báo vào thùng rác, mang cái thìa ngâm vào chậu nước, cẩn thận rửa sạch, lật rau, tiếp tục rửa sạch thêm lần nữa, sau đó cắt chúng ra, bỏ dầu vào chảo, cuối cùng bỏ cải vào, xào.

Cải thìa trong veo dần dần tỏa ra mùi thơm khiến Tiền Phong vừa đi làm về, đôi mắt hoa đào sáng rực nhìn vào bếp, nước miếng đều muốn chảy ra ngoài, ôm Bàn Chái ngồi trước cửa nhà bếp chờ đến giờ cơm.

Tiền Phong chống cằm, nhìn bóng lưng Tô Mộc Vũ, đột nhiên cảm thấy, như thế này mãi, cũng tốt.

Hắn vừa muốn nói chuyện, ánh mắt đột nhiên liếc vào thùng rác, giật mình nói: “Dì Lưu, sao dì dọn nhà cũng không đổ rác?”

Dì Lưu chính là bảo mẫu Tiên Phong mời về. Bà bắt người cầm khăn chạy đến, nói: “Thiếu gia, tôi thật vừa mới dọn thùng rác, bên trong cũng chỉ còn một chút rác mới bỏ vào thôi” Dì Lưu là người dưới quê, không biết lời nói của hắn có chút kỳ quặc, chỉ thuần phác giải thích.

Tiên Phong cau mày nói: “Dì mau đổ chúng đi cho tôi. Mà thôi, để tôi!” Nói xong hắn tự mình mang thùng rác đi ra ngoài.

Dì Lưu không hiểu lắm, người luôn cười hì hì bình dị gần gũi như Tiên thiếu gia như thế nào đột nhiên lại phát cáu, vội giành lấy thùng rác nói: “Thiếu gia, cậu ngồi đi, để tôi đổ là được”

Tô Mộc Vũ đổ cái vào đĩa, mỉm cười bình tĩnh nói: “Em cũng thấy rồi, không sao cả, em không quan tâm”

Trong nháy mắt cô xoay người, đôi mắt Tiên Phong nhẹ nhàng lóe lên, phát tay bảo dì Lưu ra ngoài.

Hắn tiến lên nâng mặt Tô Mộc Vũ, ngón tay lau nhẹ mặt cô, môi khẽ mở vài cái, cuối cùng cũng chỉ nói được ba chữ: “Em thật ngọt”

Em có biết hay không... trên mặt em đều là nước mắt...

Đêm tháng sáu, bình thản như vậy. Ngoài thêm ếch nhái đua nhau cất tiếng gọi. Trời cũng dần nóng lên, nhiều người không muốn ra đường.

Tô Mộc Vũ ngồi bên cửa sổ, xuất thần, cũng không có suy nghĩ gì, chỉ là ngơ ngác xuất thần như vậy mà thôi. Lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, cảm thụ từng đợt từng đợt tim đập trong lòng bàn tay.

Đột nhiên, lòng bàn tay cảm nhận được một lực đập rất mạnh, cô ngây ngẩn cả người, nhìn thấy bụng của mình động đập, Tô Mộc Vũ dường như có thể nghe thấy thanh âm đá của con.

Thanh âm này dễ nghe như vậy, động lòng người như vậy. Tô Mộc Vũ dùng sức che miệng lại, nước mắt kìm lòng không được chảy ra.

Đây là... lần đầu đứa nhỏ đập cô. Con ngoan, mẹ ở đây, mẹ nghe thấy, con đang chào mẹ đúng không? Mẹ nghe thấy, cảm nhận được, cảm ơn con, con ngoan...

Tô Mộc Vũ cúi người ôm lấy bụng của mình, giống như nâng niu trân bảo, thân ảnh kia, phong phanh như vậy, lại rung động lòng người.

Mà dưới cửa sổ, một chiếc xe màu đen đang đậu.

“Cần phải đi rồi!” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

Không ai đáp lại.

Cho đến lần thứ ba, một bàn tay nhẹ vung lên, chiếc xe kia từ từ lái đi, giống như chưa từng xuất hiện ở đây.

99. Chương 99: Hôn Lễ Của Bọn Họ

Từng ngày trôi qua như nước chảy, đứa nhỏ cũng ngày từng ngày lớn lên trong bụng.

Tô Mộc Vũ cảm thấy tám tháng đến chỉ trong nháy mắt.

Tám tháng, tám tháng, bình thường chỉ tưởng chừng ột phần trong năm, nhưng tháng tám đột nhiên biến thành cột mốc của một sự kiện đặc biệt.

Lễ kết hôn... của hắn.

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu lên chớp chớp mắt, thật ra cô chỉ là cần một lời giải thích, thế nhưng một lời giải thích cũng không có, điều đó có nghĩa là: Mà không hề quan trọng đối với hắn, dù chỉ một chút.

Ngày kết hôn của Phong Kính náo nhiệt đến cực điểm, cơ hồ là toàn bộ giới truyền thông đều cử hết phóng viên của mình đi, hôn lễ này nhất định phải thu được tin tức đầy đủ nhất.

Tiền Phong vốn không muốn đi, đỡ phải nhìn cảnh mình không thích. Thế nhưng Tiền lão gia đã dặn, hần nhất định phải tham dự. Chuyện này liên hệ rất nhiều đến vấn đề của hai nhà Phong – Tiền, nếu hần không đi, nhất định sẽ khiến ọi người đoán mò.

Tiền Phong thở hồng hộc, rất không cam lòng đáp ứng. Lúc ra cửa, Tiền Phong không nói rõ, nhưng hần biết Tô Mộc Vũ không phải là không biết hôm nay là ngày gì.

Tiền Phong xoa nhẹ đầu cô, khẽ nói: “Tiểu Vũ, anh ra ngoài một chút, lát nữa anh về, chúng ta cùng nhau ăn cơm”

Tô Mộc Vũ mang thai bảy tháng, tập tễnh tiến Tiền Phong đến trước cửa, mỉm cười gật đầu, nụ cười hoàn mỹ làm cho người ta nhìn không ra có gì khác thường.

Tiền Phong mấp máy môi, đột nhiên cảm thấy trong lòng nóng cháy, hận không thể thiêu cháy ai đó. Cà-vạt hần cũng không mang, kéo kéo cổ áo, mang theo phần nộ giẫm chân ga.

Mẹ nó! Muốn lão tử tham gia phải không? Xem lão tử đáp lại các người như thế nào!

Tô Mộc Vũ nhìn bóng người phần nộ của Tiền Phong rời đi, cô biết hần đang muốn bênh vực kẻ yếu là cô. Cô cảm ơn hần, chỉ là... không cần phải như vậy. Đúng vậy, không cần phải như vậy.

Cô không cần!

Tô Mộc Vũ vỗ về bụng to, từng bước một đi trở về, mỉm cười, cô sẽ không quan tâm.

Ngay khoảnh khắc đóng cửa, một bàn tay ngăn cánh cửa khép lại.

Tô Mộc Vũ cả kinh, nhìn thấy cái tay kia dần dần tách cửa ra, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Phong Nghi?

Tô Mộc Vũ theo bản năng muốn lập tức đóng cửa lại, nhưng Phong Nghi nhanh hơn một bước, mạnh mẽ đẩy cửa ra, quang minh chính đại đứng đó, hai tay ôm ngực, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt dài di truyền từ mẹ híp lại.

Tô Mộc Vũ lui ra phía sau từng bước, muốn né tránh hần. Người đàn ông này rất đáng sợ, tuy rằng khuôn mặt luôn tươi cười nhưng đôi mắt lại âm trầm như loài rắn độc, căn bản là không hề coi trọng tính mạng con người, khiến cô sợ hãi.

“Anh muốn gì?” Sắc mặt Tô Mộc Vũ trắng bệch, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ làm như thế nào để đuổi hần đi, làm như thế nào để kêu cứu. Phong Nghi đến đây nhất định không có gì tốt cả, cô không thể để cho hần thực hiện được, cô phải bảo vệ con của mình.

Phong Nghi cười, nói: “Dù sao cô cũng mang thai con của anh trai tôi, tính ra, tôi còn phải gọi cô một tiếng chị dâu nhỉ”

Một câu “chị dâu” kia đâm thẳng vào tim Tô Mộc Vũ, trào phúng như thế khiến cô nhin không được âm thầm nắm chặt tay.

Dì Lưu bảo mẫu nghe thấy âm thanh, tưởng là trộm bèn bật người cầm dao hô lớn: “Mày là ai? Mau biến đi. Đây là nhà của kiểm sát trưởng, bọn mày đừng có trêu vào, nếu không biến, tao... tao sẽ báo cảnh sát!”

Biểu tình kích động của dì Lưu cho dù có cầm dao cũng không có tác dụng đe dọa được bọn họ. Phong Nghi cười rộ lên, cười đến ôm bụng, nụ cười này chỉ duy trì ba giây, sau đó dừng lại.

Hần bay lên một cước đá bay con dao trong tay dì Lưu, trào phúng cười lạnh, nói: “Tiền kiểm sát trưởng phải không? Thật ra không có gì là tôi không dám chọc vào!”

Hai gã đàn ông phía sau lập tức giữ chặt Tô Mộc Vũ, mạnh mẽ đem cô mang đi.

Dì Lưu sợ tới mức hét âm lên: “Có ai không? Bắt cóc!” Mới vừa hô một câu, một con dao bay xẹt ngang qua đầu bà, hù cho bà hôn mê bất tỉnh.

Phong Nghi cong mắt, nụ cười có chút vô hại “Chị dâu, xin mời. Em mời chị đến xem một vở kịch hay”. Giọng nói tự sinh ra tàn nhẫn.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy biểu tình đáng sợ của hắn, trong lòng hốt hoảng: Hắn muốn làm gì? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Một giờ sau, cô rốt cuộc cũng biết mục đích của hắn.

Bởi vì, cô đã đứng trong hôn lễ của Phong Kính.

Trong phòng trang điểm, Phong Kính nhìn vào chính mình trong trang phục chú rể trong gương, tiêu sái anh tuấn đến chói mắt. Bên cạnh hắn, Vệ Nhu Y mặc áo cưới tuyết trắng chậm rãi đi tới.

Được trang điểm, sắc mặt cô ấy có chút hồng nhuận, một thân áo cưới tuyết trắng khiến cô ấy nổi bật như thiên sứ.

Cô ấy chậm rãi đi đến phía sau Phong Kính, thay hắn sửa lại cà- vạt một chút, nói: “Kính, đến giờ rồi”

Phong Kính trầm mặc, vẫn nhìn gương, nhìn mình, cũng nhìn bộ áo cưới kia, giống như muốn từ trong gương nhìn ra một thân ảnh khác.

Vệ Nhu Y từ phía sau ôm lấy hắn, gắt gao ghì chặt hông của hắn, nói: “Kính, đừng hồi hận, chúng ta đã đứng ở chỗ này, xin anh đừng hối hận, coi như thành toàn ước mơ cho em đi, em xin anh” Trong giọng nói cô ấy mang theo khẩn cầu.

Tiền Phong không biết khi nào thì đã tựa lưng trước cửa, ánh mắt hoa đào lạnh lùng liếc hai người họ, nói: “A, cũng thật tâm chúc các người trăm năm hảo hợp”

Phong Kính lấy lại tinh thần, tao nhã nói: “Cám ơn, chúng tôi sẽ trăm năm hảo hợp”. Trong mắt không một gợn sóng, Vệ Nhu Y bên cạnh cong lên khóe miệng.

“Đừng có mơ!” Tiền Phong không nghĩ tới hắn sẽ vô liêm sỉ như vậy, một cước đá lên cửa, tức giận rời đi.

Vệ Nhu Y lo lắng nhìn Phong Kính.

Phong Kính chỉ là vỗ nhẹ lưng cô, ôn nhu nói: “Đi thôi, Nhu Y”

Vệ Nhu Y mỉm cười lau đi khóe mắt, kéo tay hắn cùng đi ra ngoài.

Trong nháy mắt khúc quân hành lễ kết hôn vang lên, lễ đường an tĩnh lại, tất cả mọi người đều mang tâm tình chờ đợi cô dâu chú rể xuất hiện. Thanh âm đàn vi-ô-lông, một thân lễ phục màu bạc, Phong Kính trầm ổn tiêu sái xuất hiện trước tầm mắt của mọi người, đứng cuối thảm đỏ.

Cả lễ đường nhanh chóng nhiệt liệt tán thưởng.

Bên kia thảm đỏ, Vệ Nhu Y mặc váy lụa trắng như hồ điệp lẳng lặng đi vào, cho dù có cách một tấm voan che mặt cũng có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt cô ấy. Hai người quả thật là đôi kim đồng ngọc nữ, thật khiến cho người ta trầm trồ thán phục.

Vệ Nhu Y chậm rãi đến trước mặt Phong Kính, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến nỗi khiến cô ấy có thể cảm thấy chỉ vài bước nữa thôi đã có thể chạm vào hạnh phúc.

Trái tim của cô ấy điên cuồng nhảy lên, nhảy lên, nhìn thấy người đàn ông mình yêu mười mấy năm, cuối cùng cô ấy nâng tay, đưa đến tay Phong Kính.

Nhưng mà...

Bàn tay nâng lên lại không được nắm lấy, cô ấy nhận ra cơ thể Phong Kính trong phút chốc cứng đờ, cứng đến khiến hắn quên mất hiện tại mình đang đứng ở đâu.

Trong lòng Vệ Nhu Y xao động, vội quay đầu lại, nhìn thấy Tô Mộc Vũ sắc mặt tái nhợt đứng một góc nhìn lễ kết hôn của bọn họ.

100. Chương 100: Hôn Lễ Đẫm Máu

Lúc bị Phong Nghi kéo mạnh vào lễ đường, Tô Mộc Vũ thấy rất bi thương.

Cô dùng sức giãy dụa, muốn rời khỏi. Cô không nên ở chỗ này, một giây cũng không muốn!

Song trong giây phút Phong Kính bước vào, sự giãy dụa của cô không bị khống chế cũng đông cứng lại, sắc mặt tái nhợt.

Cô biết mình nên đi, nhất định phải đi, ở đây tham dự buổi hôn lễ này, quả thật là rước nhục vào thân. Thế nhưng...

Cô không khống chế được chính mình, giống như là hồn phi phách tán khi nhìn thấy hắn.

Nhìn xem, đây là Phong Kính, một Phong Kính không gặp hơn hai tháng, vẫn cao lớn như vậy, vẫn hấp dẫn ánh mắt người khác như vậy, giống như vị thần trên trời, chỉ cần hắn xuất hiện, mọi người đều ảm đạm thất sắc.

Nhìn xem, đây là Phong Kính, giờ này khắc này hắn mặc bộ Tây phục màu bạc, đứng cuối thảm đỏ. Giống như hình dáng cô thường hình dung ra trong mỗi đêm khuya khoắt, chỉ có tuấn mỹ hơn chứ không kém.

Nhìn xem, đây là Phong Kính, trên chiếc thảm màu đỏ, hắn tao nhã vươn tay, cùng công chúa của hắn đi vào lễ đường, nhận lời chúc phúc cùng ca ngợi của mọi người.

Ha ha.

Thật đẹp, quả thật giống như một câu chuyện cổ tích, hoàng tử cùng công chúa mãi mãi hạnh phúc bên nhau, có phải hay không...?

Trước mắt cô chẳng biết từ lúc nào đã che lấp bởi nước, cứ ngơ ngác đứng như vậy, trơ mắt nhìn Vệ Nhu Y mặc áo cưới trắng tinh bước từng bước đến bên cạnh hắn...

Sao thế? Trời mưa sao? Tại sao lại có nước rơi xuống? Thật nhiều... Thật nhiều... nhiều đến khi cô vươn tay cũng hứng không hết.

Lại có thứ gì đó trào lên miệng, chua xót, từ yết hầu nuốt xuống ngực, đó là gì vậy? Đúng rồi, cô nên cười, giống như những vị khách ở đây, cười chúc phúc cho hai người bọn họ.

Đúng vậy, cô nên cười...

Phong Kính nhìn thấy người phụ nữ mang thai bảy tháng, lại vẫn gầy yếu như trước. Trong phút chốc, tựa hồ toàn bộ thanh âm đều biến mất, khiến trong nháy mắt đó, có dừng khí của hắn theo bản năng trỗi dậy, hướng cô đi đến.

Vệ Nhu Y thất thanh “Kính!”, cô ấy lập tức giữ chặt tay hắn, ánh mắt đầy khẩn cầu.

Nhạc hôn lễ vẫn còn vang, mà cô dâu chú rể vẫn đứng yên tại chỗ, trong lúc nhất thời, toàn bộ khách khứa đều nhao nhao bàn tán.

Trong một góc, bên cạnh Tô Mộc Vũ, khóe miệng Phong Nghi hơi cong lên, chiếc lưỡi như lưỡi rắn khẽ liếm môi, chờ đợi xem kịch.

Anh hai, xem thằng em này mang ai đến hôn lễ cho anh đây, anh có thấy vui không? Cái này có thể tính là quà tân hôn cho anh đấy nhỉ? Không có cô ta, vở kịch hôm nay sao hoàn thành được.

Chắc chắn, một Tô Mộc Vũ đang mang thai cùng một Vệ Nhu Y gia tài bạc vạn, ngay cả em cũng thấy khó xử thay cho anh.

Để tôi xem xem, lòng dạ anh rốt cuộc có thể ác độc đến mức nào. Tôi lại càng muốn biết, diễn viên chính của màn kịch vui này, rốt cuộc là ai đây!

“Kính, dừng...” Vệ Nhu Y nhẹ giọng khẩn cầu.

Phong Kính quay đầu lại nhìn cô ấy, hung hăng nhắm chặt mắt, nắm lấy tay Vệ Nhu Y, từng bước từng bước đi lên khán đài. Mỗi một bước, đều giống như dài ngàn vạn năm, từng bước, từng bước, không âm thanh, lại hung hăng dẫm nát trái tim người khác.

“Phong Kính, con có nguyện ý cưới Vệ Nhu Y làm vợ, dựa theo Thánh kinh giáo huấn mà cùng nhau chung sống, trước mặt Chúa thể nguyện kết làm một thể với cô ấy, yêu cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy giống như chính bản thân con, bất luận cô ấy bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, luôn thủy chung với cô ấy, cho đến khi thể giới ngăn cách hai người hay không?” Lời thể nghiêm túc thánh khiết chậm rãi vang lên trong giáo đường.

Từng chữ từng chữ như từng lớp đá tát vào mặt Tô Mộc Vũ.

Tiền Phong nhanh chóng tìm được Tô Mộc Vũ, nhìn thấy Phong Nghi đứng bên cạnh liền thầm chửi một tiếng “Chết tiệt!”. Hắn nhanh chóng đi đến, đẩy Phong Nghi ra, chắn phía trước bảo vệ Tô Mộc Vũ.

“Tiểu Vũ, chúng ta đi” Tiền Phong không đành lòng để cô tiếp tục chứng kiến cảnh này. Thế nhưng Tô Mộc Vũ vẫn cứ ngây dại, quật cường đứng ở nơi đó, giống như đang chờ đợi một phán quyết cuối cùng mới có thể hoàn toàn hết hi vọng.

“Con nguyện ý!”

Lúc cô nghe được ba chữ kia, khóe miệng cô chợt cong lên, lại khẽ hạ ánh mắt.

“Vệ Nhu Y, con có nguyện ý gả cho Phong Kính, nhận anh ấy làm chồng của con...”

Những lời còn lại cô đã không còn nghe rõ, mà chúng cũng không còn quan trọng, những chữ quan trọng đã được nói ra từ miệng của hắn rồi.

Đúng vậy, tất cả cũng không còn quan trọng nữa...

Một cặp nhãn sáng chói được đưa đến, Vệ Nhu Y nhắc một chiếc lên, nhanh chóng đeo vào ngón áp út của Phong Kính, giống như cô ấy đang mong muốn hoàn thành cho hết những nghi thức này, còn hận không thể tiếp tục nhanh hơn một chút.

Ngay lúc nhãn sắp đeo hết ngón tay Phong Kính.

“Tiểu Vũ! Em làm sao vậy?”

Tiền Phong rống to một tiếng, phá tan cả buổi lễ. Chỉ thấy Tô Mộc Vũ đột nhiên ngã xuống, tay ôm bụng, mồ hôi chảy ra như tắm.

“Đau...” Cô gian nan che bụng, cả khuôn mặt trắng như một trang giấy, toàn thân đều co rút “Tiền Phong, cứu... đứa nhỏ...”

Một dòng máu tràn ra từ hay bắp đùi cô, giống như một con sông không bao giờ cạn nước. Máu nhiễm ướt một mảng lớn, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Tiền Phong cả người cả kinh, lập tức ôm lấy Tô Mộc Vũ, hô lớn: “Tránh ra, tất cả tránh ra cho tôi!”

Cả lễ đường lộn xộn thành một mảnh, ánh mắt mọi người đều tụ tập lại đây, nhìn thấy Tiền Phong không giữ chút lễ tiết ôm lấy một người phụ nữ có thai chạy ra bên ngoài.

Đây là chuyện gì nha? Cô gái này là ai? Mang thai mà còn đến đây làm gì?

Toàn bộ sôi nổi suy đoán.

Tiền Phong mang Tô Mộc Vũ lên xe, nhắm mắt quay đầu lại nhìn về phía Phong Kính, nhưng trên mặt hắn không có một tia biểu cảm. Tiền Phong cười lạnh, hung hăng giẫm chân ga, chạy nhanh đến bệnh viện.

Từng chi tiết trong chuyện này đều không thể xem nhẹ, trong lúc nhất thời, người phụ nữ có thai cùng Phong thiếu có quan hệ như thế nào đều được mọi người mang ra suy đoán. Thế nhưng hôn lễ vẫn được tiến hành, giới truyền thông vẫn đua nhau đưa tin và chụp hình loang loáng.

Phong Nghi cười lạnh, nhìn anh hai của mình, khóe miệng dần dần cong hơn: Anh hai, anh sẽ chọn điều gì đây? Đuổi theo hay tiếp tục hôn lễ?

Cả người Vệ Nhu Y nhúu chặt, cô ấy dùng hết sức nhìn lên Phong Kính, dùng ánh mắt nhắc nhở hần: Đừng đi, anh không thể đi, bao nhiêu người đang nhìn chúng ta đó!

Không nghĩ tới, Phong Kính cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ chậm rãi đeo nhẫn vào ngón áp út của Vệ Nhu Y, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cô ấy, tư thế hoàn mỹ như vậy, giống như chuyện phát sinh vừa rồi căn bản không có chút quan hệ gì với hần.

Hôn lễ rốt cục cũng hoàn thành viên mãn, một trận vỗ tay ầm ầm vang lên, đốt cháy cả lễ đường, pháo hoa nổ rộ, bóng hơi màu sắc rực rỡ đua nhau bay lên bầu trời, những bản nhạc vui nhanh chóng được phát lên.

Nụ cười trên mặt Phong Nghi cứng đờ, hừ lạnh một tiếng, trầm mặt xoay người: Anh hai, lần này, coi như anh lợi hại!

Tất cả mọi người đều không phát hiện, một bàn tay giấu ở sau lưng chú rể đã nắm chặt lại thành một nắm, trên mu bàn tay nổi gân xanh, cơ hồ muốn vỡ tung ra!

101. Chương 101: Chỉ Cần Đứa Nhỏ

Lúc Tô Mộc Vũ được đưa đến bệnh viện, nửa người dưới dường như bị ướt đẫm bởi máu, không còn chút ý thức, chỉ biết theo bản năng che lấy bụng, nỉ non cầu xin bảo vệ lấy con mình.

Tiền Phong đau lòng, cắn răng điên cuồng đẩy Tô Mộc Vũ vào phòng phẫu thuật: “Bác sĩ, bác sĩ, các người đâu hết rồi? Mau cứu cô ấy! Nhất định phải cứu cô ấy!”

Bác sĩ thấy tình huống khẩn cấp, nhanh chóng gọi người vào phòng cấp cứu, chuẩn bị phẫu thuật.

Y tá thấy Tiền Phong không chịu đi ra ngoài liền nói: “Bệnh nhân sinh non, mời người nhà ra bên ngoài chờ đợi, đừng quấy rầy bác sĩ tiến hành phẫu thuật!”

Sinh non? Cô mới mang thai bảy tháng thôi!

Tiền Phong một cước hung hăng đá lên vách tường, ôm lấy đầu, cả người ngồi chồm hổm trên mặt đất: Tại sao? Tại sao cuối cùng anh vẫn không có cách nào bảo vệ được em? Thật xin lỗi... Tiểu Vũ... Con mẹ nó! Chúng mày chết hết đi!

Trong phòng cấp cứu, âm thanh rên rỉ cùng tiếng dao kéo vang lên khe khẽ, từng âm thanh lại giống như dao găm từng mảnh cắt nát ngực Tiền Phong, khiến hần đau đến sống không bằng chết.

Đây quả thực là một ngày tệ hại, liên tiếp năm tiếng đồng hồ vẫn không có chút tin tức gì của Tô Mộc Vũ.

Thẳng đến giờ thứ sáu, Phong Kính mới mang theo một thân phong trần mà đến, trên người vẫn là lễ phục màu bạc chói mắt. Tiền Phong trong nháy mắt ánh mắt đỏ lên, xiết chặt nắm tay hung hăng vung đến.

“Cậu còn mặt mũi đến đây sao? Muốn nhìn cô ấy chết như thế nào hả? Mau cút!”

Phong Kính nghiêng thân tránh thoát một quyền, ánh mắt lợi hại đón nhận cơn giận dữ của Tiền Phong, thanh âm mang theo lo lắng khó mà áp chế được: “Tôi không rảnh tay đôi với cậu, cô ấy như thế nào rồi?”

“Cô ấy như thế nào?” Tiền Phong quả thực giống như nghe được chuyện cười “Cô ấy như thế nào cậu cũng không có tư cách để biết!” Nói xong, một cước lại bay đến người Phong Kính.

“Chắc chắn, Tiền thiếu, lời này của anh là không đúng nha” Trong im lặng, Phong Nghi như một con rắn từ phía khuất bước ra “Người phụ nữ này mang trong bụng đứa nhỏ có thể là con cháu Phong gia chúng ta, anh hai, anh nói có đúng hay không?”

Hần cười đến vô cùng ngây ngô như một đứa trẻ, lại khiến người khác cảm thấy đáng sợ.

Trong mắt Phong Kính hiện lên một tia ư ám, lại biến mất trong phút chốc, bộ mặt không chút gợn sóng gập đầu, nói: “Được rồi, cô ấy như thế nào tôi không quan tâm, nhưng đứa nhỏ không được mảy may tổn thương”

“Cậu!!!” Nếu trong tay Tiền Phong có dao găm, hẳn hận không thể một dao chém chết Phong Kính!

Lúc này, bác sĩ đầu đầy mồ hôi đẩy cửa phòng cấp cứu, hô lớn: “Ai là cha đứa bé?”

Phong Kính hơi híp mắt, nói: “Là tôi!”

Trong phòng cấp cứu, chìm trong từng cơn đau đến chết đi sống lại, Tô Mộc Vũ nghe thấy thanh âm quen thuộc thì ngón tay bỗng nhúc nhích.

Hắn đến đây... phải không? Thật là... hẳn sao?

Ngoài phòng cấp cứu, trong mắt bác sĩ hiện lên một tia thương hại, nói: “Bệnh nhân sinh non dẫn đến rong huyết, bây giờ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có thể giữ một, người lớn hay đứa nhỏ?”

“Cái gì?” Tiền Phong chấn kinh, ước chừng một giây mới kịp phản ứng, nhanh chóng nắm lấy cổ áo bác sĩ hét lên: “Ông có ý gì? Ông vừa nói cái gì?”

Cái gì mà giữ người lớn hay đứa nhỏ, lời thoại này không phải nên chỉ có trên phim ảnh sao? Hoang đường, quả thật hoang đường!

Bác sĩ tiếp lời: “Xin anh bình tĩnh! Bệnh nhân còn đang chờ cứu trên bàn mổ, người nhà mau ra quyết định!”

Tiền Phong không đợi, nói: “Lời vô nghĩa này mà còn muốn...”

Lại không ngờ...

Phong Kính nặng trĩu mở miệng nói: “Chỉ cần... đứa nhỏ” Nháy mắt, thanh âm của hắn lãnh khốc như băng.

Một câu, hung hăng đánh vào trên mặt Tiền Phong khiến hắn không cách nào động đậy được: “Cậu... cậu đang nói... cái gì vậy hả?”

Bác sĩ ngơ ngác, bọn họ chưa bao giờ nghe thấy câu trả lời như vậy, cho dù có nhấn tâm lắm cũng không trả lời như vậy. Chỉ cứu đứa nhỏ, ý này không phải là giết chết người lớn sao?

Bác sĩ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Nhưng đây là Phong đại thiếu gia, ai dám làm trái? Chỉ phải đáp ứng, vội vàng tiến vào phòng cấp cứu, tiếp tục phẫu thuật.

Tiền Phong điên cuồng chặn lại “Các người còn phải là con người không? Cô ấy là một người phụ nữ, một người phụ nữ đang sắp chết đó, cứu cô ấy, tôi nói các người cứu cô ấy có nghe thấy không hả?”

Hắn cố sống cố chết giữ chặt bác sĩ, không cho bọn họ đi vào. Thế nhưng đột nhiên sau gáy bị đánh mạnh vào, trước mắt dần trắng xóa, hắn liều mạng vươn tay muốn giữ chặt cái gì đó, nhưng đã không còn kịp, cả người mất đi ý thức, biểu tình cuối cùng là không cam lòng như vậy.

Bác sĩ không còn trở ngại, đóng cửa phòng cấp cứu lại, tiếp tục phẫu thuật. Một sinh mệnh bắt đầu và cũng là lúc một sinh mệnh kết thúc.

Phong Nghi nhìn người anh lạnh lùng của mình, vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Anh hai, lúc này anh so với em còn tàn nhẫn hơn. Ha ha ha...”

Tiếng cười của hắn vang dội như vậy, chói tai như vậy, tựa hồ toàn bộ tầng lầu đều chỉ vang vọng tiếng cười quỷ mị của hắn mà thôi.

Phong Kính trong tiếng cười kia, nhắm chặt hai mắt lại.

Chỉ cần... đứa nhỏ, quả nhiên, quả nhiên trong mắt hắn cô chỉ là một công cụ thay thế nho nhỏ mà thôi. Mây rắng chịu đi... mây phải rắng chịu thôi Tô Mộc Vũ.

Trên mặt Tô Mộc Vũ tái nhợt, hơi hơi nở nụ cười, khóe mắt có một giọt lệ chảy xuống. Cô nhìn một con dao dần dần tiến về phía mình.

Cuối cùng, khép ánh mắt lại...

Cũng tốt, khiến cho tất cả chấm dứt đi...

Tô Mộc Vũ mơ thấy mình bay nhẹ trên bầu trời, bay thật xa, thật xa, tựa hồ tiến vào một thế giới khác, một nơi sạch sẽ, không có một chút tạp chất nào.

Cô cảm thấy một bộ phận nào đó trên cơ thể mình bị lấy đi. Một vật sắc lạnh cứ như vậy giống cứ đi phần máu thịt của cô, cô muốn dùng sức ngăn lại, nhưng vẫn ngăn không được...

Con ngoan... con ở đâu?

Mẹ có tìm như thế nào cũng không thấy con, mẹ mệt mỏi quá, mệt quá rồi, cho nên, mẹ đi trước, nhưng mẹ sẽ luôn chờ con, mẹ sẽ luôn ở một nơi gọi là thiên đường để chờ đợi con...

Một tiếng khóc ré lên, âm thanh điện tim đồ vang lên một quãng dài, dường như là vang vọng cả bệnh viện.

“Đại thiếu, đã xong” Không biết qua bao lâu, Cừ Văn tiến lên phía trước nói.

Bốn chữ, giống như tuyên bố mọi chuyện đã kết thúc.

Y tá ầm đến một đứa nhỏ quấn trong khăn trắng, đưa đến trước mặt Phong Kính “Đây là... tiểu thiếu gia...”

Phong Kính nhìn đứa nhỏ trước mắt, vẫn còn dính máu, nó nhỏ bé như con mèo con, vươn tay, hai tay không ngừng run rẩy.

Một giọt nước mắt, từ trên không rơi vào mặt đứa nhỏ.

Phong Kính đột nhiên che ngực, một ngụm máu từ trong miệng hắt phun ra, y tá sợ hãi gọi bác sĩ, Phong Kính giờ tay lên ngăn lại.

Hắn đứng lên, tại hành lang dài hun hút, từng bước, từng bước tiêu sái đi, mỗi một bước đều chậm như vậy, chậm giống như cố gắng níu kéo thời gian.

Dưới chân hắn hiện ra một cái bóng mờ hồ, cho đến khi hắn ngã nhào ra đất, cả người run rẩy, máu phun đầy nền đất lạnh giá...

“Đại thiếu!!!”

102. Chương 102: Hai Năm Sau

Một chiếc máy bay từ Pháp đến thành phố S của Trung Quốc, vũng vàng xuyên qua tầng mây, bên trong cũng có vài người nhưng không khí lại rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh lật sách và tiếng nhỏ giọng trò chuyện.

“Anh xem tạp chí nói gì này, Evelyn chuẩn bị về nước, không biết chúng ta có thể may mắn gặp cô ấy hay không nữa”

“Evelyn là ai?”

“Anh không biết sao? Cô ấy là cô gái Trung Quốc đầu tiên được trao giải thưởng cao quý nhất của giới nghệ thuật gốm sứ. Tuy nhiên cô ấy chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng, mọi chuyện đều do người đại diện là Joy ra mặt, ngay cả lúc nhận giải thưởng cũng là do người đại diện nhận, rất thần bí nha. Thật là làm cho người ta tò mò, không biết rốt cuộc cô ấy như thế nào, đẹp hay xấu, hay trên người có bí mật gì nên không muốn để mọi người khám phá ra nữa. Anh đoán xem, lần này cô ấy về nước làm gì?”

Người nói chuyện là một cô gái ôm ấp tình cảm lãng mạn, huyền thuyên nói một hồi lại bị chàng trai bên cạnh ôm vào lòng, cả hai cùng cười lên khanh khách.

Mà cách hai hàng ghế, bên cạnh cửa sổ, một cô gái mang kính râm không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn ra bên ngoài, chỉ lẳng lặng như không muốn mọi người chú ý đến mình.

Đôi mắt sau kính râm, chăm chú nhìn từng lớp mây trắng bên ngoài.

Hai năm, cô rời đi đã hai năm.

Hai năm trước, cô cứ nghĩ mình đã chết trên bàn mổ, không ngờ khi mở mắt ra, người trước mặt mình lại là Ran Marsh. Anh ta cứu cô, mang cô rời khỏi Trung Quốc.

Cô lẫn lộn ở Châu Âu, nhোáng một cái mà đã hai năm, hơn 730 ngày, lúc này, cô đã hai mươi bảy tuổi, tuổi không còn nhỏ, cũng đã không còn ngây thơ.

Tô Mộc Vũ không còn là Tô Mộc Vũ ngày xưa, bây giờ cô là Evelyn.

Cô cười cười, thu hồi ánh mắt vẫn nhìn ra bên ngoài, đứng dậy đi vào toilet.

Vừa đi vào, không nghĩ tới lại bị một đứa bé va phải.

“Nhạc Nhạc có thể tự mình đi tiểu, không cần ai giúp cả. Nhạc Nhạc là đàn ông, thân thể đàn ông không thể để cho phụ nữ nhìn thấy!” Giọng nói mang theo phần nộ của trẻ con vang lên, cậu bé khom người nín quần mình lại.

Đứa nhỏ tầm hai tuổi, trên đầu đội một chiếc nón hình quả dưa, đôi mắt được che lại bởi chiếc kính chỉ có gọng, quần yếm màu lam in hình những nhân vật hoạt hình, mà khuôn mặt nhỏ nhắn phỉ ra, bởi vì vì tức giận mà chu lên, hai má phình to so với thiên sứ trong giáo đường càng đáng yêu hơn.

Nữ tiếp viên hàng không bắt đầu chạy theo phía sau “Nhưng em sẽ không mở tới cánh cửa đúng không? Em tên Nhạc Nhạc à? Để chị đưa em đến nhà vệ sinh nhé, chị hứa sẽ không nhìn lên em, được không?”

Nhạc Nhạc hồ nghi nheo mắt, chỉnh lại gọng kính đã bị trượt xuống, nói: “Nhạc Nhạc hiểu rồi, chị là muốn nhìn con gà con của Nhạc Nhạc, sau đó bắt Nhạc Nhạc phải chịu trách nhiệm đúng không? Nhạc Nhạc sẽ không mắc mưu đâu!”

Nữ tiếp viên hàng không quả thật bị khiến cho dở khóc dở cười.

Tô Mộc Vũ nhìn một đứa nhỏ không đủ ột thước lại nghịch ngợm như vậy, trong đầu hơi động một chút, chưa xốt đột nhiên tràn ra cuống họng: Con của cô có phải cũng đã lớn như vậy rồi hay không...

Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn người mình vừa đụng phải, ánh mắt linh động của nó tròn ve “Nhạc Nhạc muốn cô này giúp, cô này so với chị xinh đẹp hơn nhiều!”

Nụ cười của nữ tiếp viên hàng không méo xệch, cho dù là một cô gái bao nhiêu tuổi, dung mạo đều là thứ quan trọng nhất, cô ta là nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp nhất chuyến đi này, mà người phụ nữ bên cạnh, cho dù nhìn như thế nào cũng đều quá đỗi bình thường.

Nhạc Nhạc hừ một tiếng, đôi mắt đen láy xoay động, bổ nhào vào đùi Tô Mộc Vũ làm nũng “Cô ơi... Nhạc Nhạc muốn đi tiểu, cô giúp Nhạc Nhạc được không?”

Bị một đứa nhỏ đáng yêu như thế ôm một cái, tâm Tô Mộc Vũ mềm nhũn, cúi người ôm lấy nó, nói: “Được rồi, cô đưa con đi”

Nhạc Nhạc vui vẻ cười khanh khách, hướng tới nữ tiếp viên hàng không làm cái mặt quỷ.

Thằng nhóc nhu thuận nằm trong lòng Tô Mộc Vũ, cái mông nhỏ nhếch tới nhếch lui “Cô ơi... cô thơm thật, so với chị kia dễ ngủ hơn nhiều, chị đó trên người toàn là phấn khiến Nhạc Nhạc buồn nôn...”

Tô Mộc Vũ cười, giơ tay lên, chân chờ trong chốc lát, cuối cùng khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ của nó.

Cởi quần yếm của nó ra, lại giúp nó tiểu xong.

“Con tên là Nhạc Nhạc sao?”

Nhạc Nhạc gật đầu, nói: “Nhạc Nhạc gọi là Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc đã hai tuổi lẻ ba tháng rồi!”

Hai tuổi lẻ ba tháng? Tâm Tô Mộc Vũ lại khẽ nhói. Đứa nhỏ này sinh ra cùng thời gian với con cô, nhưng con ngoan của cô lúc này chắc đang gọi người phụ nữ khác là mẹ...

“Cô ơi... cô không thích Nhạc Nhạc sao? Sao cô có vẻ như không vui vậy?” Là ai nói, con nít là loài động vật linh mẫn nhất, cho dù người lớn có che giấu ra sao, bọn chúng đều có thể nhìn ra thông qua những ánh mắt.

Tô Mộc Vũ nở nụ cười, nói: “Không có, cô thật rất thích Nhạc Nhạc”

Nhạc Nhạc hắc hắc cười rộ lên, lộ ra hai cái răng cửa bị thiếu, dường như nhận ra điều gì liền vội bật người, giơ hai cánh tay tròn vo lên che miệng, ngượng ngùng nở nụ cười.

Thằng nhóc đột nhiên kéo kính râm trên mặt Tô Mộc Vũ xuống, lúc nhìn thấy cô, cái đầu nhỏ kinh ngạc đến mức miệng há to.

“Sao vậy? Cô không xinh đẹp phải không?” Tô Mộc Vũ cười hỏi.

Thằng nhóc lắc đầu, hai má hồng hồng, hôn lên mặt cô một cái “Cô ơi... Nhạc Nhạc rất thích cô”. Hôn xong, thằng nhóc bật người lắc cái mông nhỏ chạy ra ngoài.

Tô Mộc Vũ lau hai má đầy nước miếng, cười cười, cô nhìn chính mình trong gương, trong mắt hiện lên một tia bi thương, lại nhanh chóng dấu đi, đeo kính râm, quay đầu ra ngoài.

Mà trong khoang giá rẻ.

Một thằng nhóc cao chưa tới một mét, nhanh chóng lách qua hai vị tiếp viên đang phục vụ, lập tức bỏ nhào vào người một người đàn ông.

“Ba ba, ba ba, Nhạc Nhạc hình như nhìn thấy ma ma”

Người đàn ông vóc người rất cao, thân hình thon dài, khuôn mặt tuấn dật thành thực không biết hấp dẫn bao nhiêu tiếp viên hàng không. Thế nhưng trên mặt không có chút biểu cảm, chỉ thản nhiên, tựa hồ đối với cái gì cũng đều không để ý. Nghe thấy tiếng gọi “ba ba”, trái tim nhóm tiếp viên hàng không liền tan nát

Khoảnh khắc người đàn ông nghe thấy thằng nhóc kia kêu lên, tờ báo trong tay lập tức bị bỏ xuống, lông mày nhíu chặt lại “Ở đâu?” Trong lời nói mang theo luống cuống không thể che giấu.

Thằng nhóc nhanh chóng lấy bảo bối trong cặp ra, là một con búp bê bằng sứ. Bàn tay chỉ vào con búp bê, một người mẹ đang ôm con mình, gấp gáp nói: “Trong nhà vệ sinh, lúc này ma ma còn giúp Nhạc Nhạc đi tiểu”

Người đàn ông không nói hai lời, lập tức đứng dậy chạy đến nhà vệ sinh, căn bản không để ý đến lời nhắc nhở của tiếp viên hàng không “Vị khách này, máy bay sắp hạ cánh rồi, xin anh quay lại chỗ ngồi thắt dây an toàn”

Người đàn ông không thèm nghe, mạnh mẽ đẩy nữ tiếp viên hàng không ra, xông vào nhà vệ sinh, nhưng lúc cửa mở ra...

- 103. Chương 103: Lại Bỏ Qua**
- 104. Chương 104: Trái Tim Nơi Xa Xăm**
- 105. Chương 105: Hộp Báo**
- 106. Chương 106: Gặp Lại**
- 107. Chương 107: Hận Cũng Không Có**
- 108. Chương 108: Gặp Lại Tần Nghị Hằng**
- 109. Chương 109: Nhạc Nhạc Vô Định**
- 110. Chương 110: Giao Dịch Một Lần Nữa**
- 111. Chương 111: Trái Tim Đã Chết**
- 112. Chương 112: Nhạc Nhạc Sợ Hãi**

Edit +Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Mấy ngày nay, Tô Mộc Vũ cứ cảm thấy không yên lòng. Từ lúc trở về từ nhà Phong Kính, cô liền luôn như vậy.

Chu Hiểu Đồng đoán, Tô Mộc Vũ có phải đã gặp ai hay gặp chuyện gì đó hay không.

Tô Mộc Vũ không nói chuyện, chỉ nhấc đầu tựa lên vai Chu Hiểu Đồng, giống như rất mệt mỏi, mệt đến nỗi cô không còn sức để giả vờ nữa.

Kiều Na thì thẳng thắn hơn. Cô ấy nói nếu tên họ Phong trao trả Nhạc Nhạc lại cho Tô Mộc Vũ, các cô liền trực tiếp xem những chuyện này như chưa từng xảy ra, nếu không thì vẫn có thể dùng truyền thông để ép buộc hắn, dù sao cuối cùng có hại nhất cũng chỉ là gia tộc nhà họ Phong của hắn mà thôi.

Tô Mộc Vũ ngăn cản, nếu như thế đồng thời cũng sẽ tổn thương đến Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc là bảo bối của cô, cô thật sự không muốn để lại thương tổn lớn như vậy trong kí ức tuổi thơ của thằng bé.

Tô Mộc Vũ trở về nhà cha mẹ, không vào nhà, chỉ đứng từ xa nhìn vào.

Lại nhìn thấy Khúc Quế Âm cùng Tô Hào so với hai năm trước thì có vẻ già hơn nhiều, cũng gầy hơn xưa. Hai người mua cải thìa, phải trả giá hơn nửa ngày mới đồng ý mua. Lúc đến gian hàng thịt, chỉ đứng nhìn, tựa hồ còn nuốt nước bọt, lật vài tờ tiền trong túi, cuối cùng đành từ bỏ, mang một bó cải thìa cùng hai trái dưa leo về nhà.

Thì ra lúc trước Khúc Quế Âm dùng tiền Tô Mộc Tình đưa cho đầu tư vào cổ phiếu, chưa kể còn vay nặng lãi lấy tiền tiếp tục đầu tư. Cuối cùng thua lỗ, ngày nào cũng bị giang hồ siết nợ, đòi nợ, quả thật là khổ không thể tả, đầu không góc lên nổi.

Hàng xóm bảo Khúc Quế Âm ngang ngược tàn nhẫn, cả ngày khoe khoang con gái của mình gả cho gia đình giàu có, rồi con rể của mình có quyền có thế như thế nào. Một người phụ nữ tựa lưng trước cửa nhà, miệng cắn hạt dưa, nói: “Đây không phải bà Tô sao? Làm sao hôm nay chỉ mua có mỗi cải thìa với dưa leo thế này? Ngay cả thịt cũng không có một miếng, sao lại ra nông nổi này nha?”

Khúc Quế Âm đen mặt, làm sao chịu được lời kẻ khác khinh bỉ mình, nói lớn: “Tôi ngán thịt nên mua cái thìa về ăn cho đỡ ngán. Thịt heo chỉ có loại nhà nghèo mới xem như sơn hào hải vị, nhà giàu như tôi mới không để nó vào mắt”

Hàng xóm kia phun hạt dưa trong miệng, cười châm chọc quay lưng vào nhà.

Khúc Quế Âm thấy bà ta đi rồi mới bắt đầu oán hận: “Con nhỏ Mộc Tình kia, biến mất hai năm rưỡi nay cũng không biết đã đi đâu. Mộc Vũ lại càng bất hiếu hơn, thẳng quan như điều gặp gió mà thấy cha mẹ nó chết đến nơi cũng không thêm để ý. Đúng là để ra cũng vô dụng!”

Một bên, Tô Hào rút cuộc nhìn không được ném cái thìa cùng dưa leo xuống đất, phát cáu: “Đừng có nói Mộc Vũ như vậy nữa, năm đó không phải chính bà nói không xem nó là con sao? Bà trừ bỏ tiền tiền tiền, trong đầu còn có cái gì khác nữa không? Con gái lớn bán không được, lại quay sang bán luôn con gái nhỏ. Bây giờ cả hai đứa nó không biết sống chết ra làm sao, có nhà cũng không muốn về, bà còn oán hận cái gì? Bà như vậy có xứng đáng làm một người mẹ không?”

Khúc Quế Âm không nghĩ tới Tô Hào luôn chỉ biết nghe không muốn nói thể mà lại trở mặt, liền kêu lên: “Tôi không xem nó là con à? Ông chẳng phải cũng vậy sao? Năm đó đánh đuổi nó ra khỏi nhà cũng có phần của ông đó!”

Tô Hào trầm mặc, yên lặng, ánh mắt có chút đỏ hoe quay lưng về nhà.

Khúc Quế Âm ngồi dưới đất gào khóc: “Một đám đều muốn tôi chết đi mới ả dạ mà...” Đáng tiếc không người nào lên tiếng, chỉ có người ngoài chỉ tỏ vui sướng khi người gặp họa.

Khúc Quế Âm lau nước mắt, hằm hằm đẩy cửa vào nhà.

Tô Mộc Vũ đứng trong một góc khuất, ngẩng đầu, hít sâu một hơi.

Buổi tối, một tiếng chuông cửa, Khúc Quế Âm nghĩ rằng giang hồ lại đến đòi nợ, trong lòng run sợ liếc nhìn ra ngoài, không một bóng người. Bà ta mở cửa, nhìn thấy một phong thư trước cửa nhà, bên trong có mười vạn đồng được xếp chỉnh tề.

Khúc Quế Âm vội vàng chạy ra đường nhưng vẫn không nhìn thấy bất kỳ ai, đôi mắt già nua kia, rốt cuộc cũng đỏ hoe...

Tô Mộc Vũ ngồi trong xe, đưa lưng về phía nhà mình, cách nhau càng ngày càng xa.

Coi như hết, bọn họ dù sao cũng là cha mẹ đã sinh cô ra, hận thù cũng không thể kéo dài cả cuộc đời. Cô vẫn không tha thứ được, cho nên, cứ như vậy đi.

Ngày hôm sau có một buổi tiệc cần phải tham gia, Kiều Na dặn đi dặn lại rằng cô phải nghỉ ngơi cho tốt, lấy tinh thần tốt nhất để ra mắt giới nghệ thuật trong nước sau khi trở về, nhất định phải thành công.

Thế nhưng Tô Mộc Vũ vẫn ngủ không được, trời bên ngoài đã mưa, mưa rất lớn, âm thanh gió va đập vào cửa sổ. Cô trần trọc mãi cho đến hơn 10 giờ, cũng không phải do lo lắng cho buổi tiệc ngày mai, mà là vừa nhắm mắt lại cô liền nhớ đến Nhạc Nhạc, nghĩ đến cha mẹ, nghĩ đến Phong Kính, nghĩ đến tất cả mọi chuyện.

Nghĩ đến hẳn nói “Anh yêu em”, nghĩ đến lời khẫu cầu “Ma ma đừng đi” của Nhạc Nhạc, nhớ lại ánh mắt đỏ hoe của Phong Kính, nhớ đến từng giọt nước mắt nóng bỏng của Nhạc Nhạc, nhớ lại cảnh Bàn Chải gặm vấy cô giữ lại...

Những hình ảnh này tràn ngập đại não cô, khiến cô khó có thể đi vào giấc ngủ. Trong nháy mắt, trong đầu cô thậm chí nghĩ rằng hay mình cứ như vậy mà trở về đi, nhưng mà một giây sau đã bị chính mình mạnh mẽ loại bỏ ra khỏi đầu. Trở về làm gì? Tiếp tục làm tình nhân vĩnh viễn đứng trong bóng tối của hắn, lúc nào cũng phải lo lắng xem lần tiếp theo mình sẽ phải đối mặt với thương tổn như thế nào hay sao?

Cái loại đau đớn này đã khắc cốt ghi tâm, Phong Kính mang đến tổn thương cho cô so với những gì Tần Nghi Hằng làm trước kia còn khắc sâu gấp nghìn lần. Một lòng vỡ nát, nơi này bắt đầu lành lại thì nơi khác lại bắt đầu rỉ máu. Chỉ còn lại ba chữ “đau”, “đau” và “đau” theo đuổi cô suốt ngày đêm.

Tô Mộc Vũ nhìn lên trần nhà, chậm rãi nhắm hai mắt.

Di động bỗng nhiên vang lên.

Cơ nhắc máy, còn đang suy nghĩ xem ai lại gọi lúc đêm khuya thế này thì tiếng khóc của Nhạc Nhạc đã thông qua điện thoại: “Ma ma, ô ô ô... Nhạc Nhạc thật sợ...”

Tô Mộc Vũ lập tức tỉnh táo lại, giữ chặt di động nói: “Nhạc Nhạc, làm sao vậy? Không khóc, không khóc, đã xảy ra chuyện gì mau nói a ma biết”

Nhạc Nhạc nức nở, khóc đến đáng thương như là bị ai hù dọa: “Ba ba bệnh rồi... bảo mẫu cũng không có ở nhà, trong nhà chỉ có một mình Nhạc Nhạc... ngoài trời tối thui à. Ba ba... ba ba ới ra cái gì đó màu đỏ, Nhạc Nhạc sợ lắm... ma ma mau đến đây đi...”

Cái gì đó màu đỏ? Tô Mộc Vũ theo sự sợ hãi của Nhạc Nhạc nhanh chóng đoán ra: Chẳng lẽ hẳn bị xuất huyết bao tử?

Một tiếng sét vang lên, Nhạc Nhạc sợ tới mức khóc thét lên trong điện thoại. Nó che tai lại, từng tiếng nức nở không ngừng truyền tới khiến Tô Mộc Vũ vừa lo vừa đau đớn.

Tô Mộc Vũ vội nói: “Nhạc Nhạc không khóc, Nhạc Nhạc là nam tử hán đại trượng phu, Nhạc Nhạc không có sợ, đúng không?”

Nhạc Nhạc ô ô gật đầu, xoa xoa nước mắt, tỏ vẻ chính mình thật kiên cường.

Tô Mộc Vũ lập tức mặc quần áo vào, một bên nói: “Nhạc Nhạc đừng sợ, ma ma bây giờ qua đó liền!”

Để Nhạc Nhạc còn nhỏ mà sợ hãi như vậy, cô thật không yên lòng.

113. Chương 113: Truy Đuổi

Edit+Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Trong phút chốc, Tô Mộc Vũ liền nghĩ, đây có phải vẫn là một cái bẫy lừa gạt cô trở về bên đó hay không?

Thậm chí cô còn muốn gọi đến cho Tiền Phong, nhờ hắn đến xem tình hình trước. Thế nhưng khi nhớ đến tiếng khóc của Nhạc Nhạc, cô không chịu đựng nổi nữa, thay đổi cước bộ cùng tự nhủ với mình: Mình chỉ là lo lắng cho Nhạc Nhạc mà thôi, ngoài chuyện đó ra cũng không còn nguyên nhân gì nữa.

Tô Mộc Vũ nắm chặt di động trong tay.

Chu Hiểu Đồng nghe tiếng động, mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh hỏi: “Mộc Vũ, bên ngoài mưa to như vậy, chị ra đó làm gì?”

“Có chút việc, chị đi chút sẽ về”

Chu Hiểu Đồng còn muốn hỏi, Tô Mộc Vũ đã đón taxi đi mất.

Bên ngoài trời mưa thật sự rất to, tiếng sấm đánh ầm ầm phảng phất như ôm trọn cả một bầu trời. Tô Mộc Vũ vô tình nhớ tới cũng một đêm mưa to như vậy, có chút tuyết rơi, trong rừng cây âm u kia, bọn họ gắt gao ôm lấy nhau. Mưa lạnh thấu xương như muốn đông cứng cả hai, nhưng trong tim họ lại không thấy lạnh...

“Cô ơi, bên ngoài mưa rất lớn, cô có thể đóng cửa kính không?” Tài xế taxi đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Tô Mộc Vũ lúc này mới hồi thần, thật không biết bản thân từ lúc nào lại vươn tay ra ngoài cửa sổ, nước mưa lạnh như băng làm cả người cô ướt sũng. Nghe thấy lời nói của tài xế, cô gật gật đầu xin lỗi rồi hạ cửa kính xe xuống.

Tô Mộc Vũ ấn chuông cửa, thật khó tin rằng nhanh như vậy cô lại trở về đây.

Nhạc Nhạc đứng lên ghé đầu, cố gắng vịn nắm đấm cửa, mở ra. Nhìn thấy Tô Mộc Vũ, Nhạc Nhạc mếu máo, bật người nhào vào lòng cô khóc rống lên.

“Ma ma, Nhạc Nhạc rất sợ...”

Tô Mộc Vũ ôm chặt thằng nhóc, ôn nhu an ủi: “Nhạc Nhạc ngoan, có ma ma ở đây, đừng sợ”

Nhạc Nhạc dùng sức gật đầu.

Nhạc Nhạc nhu thuận lau nước mắt trên mặt, hít hít cái mũi nhỏ, mang theo âm thanh nghèn nghẹn, nói: “Ma ma, ba ba rất khó chịu, Nhạc Nhạc không biết phải làm sao bây giờ, ma ma giúp Nhạc Nhạc được không?”

Thấy Tô Mộc Vũ không có trả lời, Nhạc Nhạc xuất ra đòn sát thủ, khước mắt lại chảy nước “Ma ma, ma ma giúp Nhạc Nhạc đi xem ba ba được không? Nhạc Nhạc rất lo cho ba ba...”

Tô Mộc Vũ có thể nhẫn tâm với bất kỳ kẻ nào, chỉ riêng đối với thằng nhỏ này là không ngăn được chính mình phải cúi mình phục tùng.

Dưới ánh mắt mừng rỡ của Nhạc Nhạc, Tô Mộc Vũ mở cửa phòng ra, nháy mắt, trái tim cô như ngừng đập trong một giây.

Chỉ thấy trên giường lớn, Phong Kính mặc áo sơmi màu trắng, cuộn tròn nằm đó, tư thế như vậy, không còn cao ngạo, không còn lạnh lùng, lại giống như một đứa nhỏ không có cảm giác an toàn. Mái tóc hỗn độn dán chặt vào vầng trán ướt nhẹp bởi mồ hôi, mi tâm của hắn gắt gao nhú lại, trên cổ áo trắng còn vương một chút dấu vết đỏ sẫm đến chói mắt.

Cô nhớ Phong Kính lúc ngủ luôn ôm một vật gì đó, hoặc là cái gối to mềm mại, hoặc là chính cô, nhưng lúc này nằm trong lòng hắn lại là một tượng gốm nhỏ.

Tô Mộc Vũ đi đến, muốn lấy tượng gốm đó ra. Thế nhưng cô nhìn thấy hắn đối với vật này đầy chấp niệm, đến chết cũng muốn ôm lấy nó, giống như bảo vệ chặt chẽ bảo bối của chính mình.

(Trúc Lâm sơn trang)

Nhìn kỹ lại, Tô Mộc Vũ sửng sốt. Là... bức tượng gốm hình hai mẹ con mà cô để lại.

Hắn còn giữ? Vốn là một tác phẩm rõ từng đường nét, nhưng vì khoảng thời gian khá dài bị vuốt ve mà đã mất nét đi rất nhiều, giống như mỗi một góc nhỏ đều tràn ngập dấu vân tay.

Tô Mộc Vũ không biết cảm giác của mình lúc này là cái gì, một cổ xúc động hơi động đậy, động đậy đến lòng cô cũng thấy đau.

“Ma ma sao vậy?” Nhạc Nhạc khó hiểu, hỏi.

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ôm Nhạc Nhạc vào phòng của nó “Nhạc Nhạc, bây giờ con hãy đi ngủ nhé? Để ma ma chăm sóc cho... ba ba con, được không?”

Nhạc Nhạc biết mình không nên mang thêm phiền toái nên nhu thuận gật đầu, trèo lên giường, kéo chăn, nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, một đạo sét đánh vang lên ngoài cửa sổ, thằng nhóc run lên bần bật, vùi cả người vào trong chăn.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy sét đánh ầm ầm bên ngoài, nhìn lại bảo bối của mình đang sợ tới mức phát run, trái tim xót xa. Cô đành vươn tay ôm cục bông gòn tròn tròn kia vào lòng.

Bởi vì cô không làm tròn bổn phận của mình nên bảo bối của mình mới vùi sâu vào chăn giữa đêm mưa to. Cô hận mình không thể biến thành lá chắn che trước mặt nó, thay nó ngăn trở mọi tổn thương.

Cô vươn tay che hai lỗ tai nhỏ của nó, khẽ hôn lên trán nó, nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt nhỏ nhắn: “Nhạc Nhạc đừng sợ... Ma ma ở đây, ma ma thay con ngăn hết tiếng sấm bên ngoài”

Thằng nhóc cuộn thành cục bông gòn nhỏ, vùi thật sâu vào trong lòng Tô Mộc Vũ, bắt đầu nức nở.

Thế nhưng chỉ một lát sau nó đã ngủ say, Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi vào phòng khách.

Phòng khách quen thuộc như vậy, cái gì cũng chưa từng thay đổi. Cái ghế sofa, chiếc bàn kiếng, từng đôi dép mang trong nhà, vẫn còn đôi dép lê hình con vịt màu vàng kia nằm trên kệ, chỉ là màu sắc của nó đã có chút cũ.

Nhột nhột dưới chân, đôi mắt trong suốt của Bàn Chải ngược lên nhìn cô.

Giống như cô chỉ rời khỏi đây có một lát, khi mở cửa ra, mọi thứ đều như mới hôm qua.

Hắn rốt cuộc muốn như thế nào đây?

Lúc trước ngoan độc tổn thương cô như vậy, vì sao lúc này lại giả vờ như một kẻ si tình? Trái tim hay tâm cũng là thịt người, không thể chịu nổi giả dối một lần nữa!

Tô Mộc Vũ ép bản thân đừng nhìn nữa. Cô xoay người tìm được hộp y tế dưới bàn đái trà, quả nhiên có thuốc trị đau dạ dày. Rót một ly nước, cô kê đến bên môi Phong Kính.

Cả người hắn nóng hổi, dạ dày đau đến khiến toàn thân hắn co thành một đoàn, mồ hôi không ngừng thấm ướt đầm trán hắn.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy cảnh này, trong đầu lại hiện ra một bức tranh tương tự.

Rốt cuộc là vẫn nhớ được nhiều lắm, vẫn là cô còn quá nhiều chấp niệm. Tại sao những thứ vốn nên quên đi, sau khi tỉnh dậy lại giống như vẫn lù lù xuất hiện trước mắt?

Thuốc kê bên môi hắn vẫn không được nuốt xuống, ngược lại bị tay hất đổ.

“Mộc Vũ... Mộc Vũ...” Hắn bỗng nhiên bắt lấy tay cô, không ngừng gọi tên cô. Thanh âm của hắn gấp gáp như thế, cái nắm tay lại chặt chẽ như vậy, giống như sợ cô lại rời đi.

Bàn tay của Tô Mộc Vũ, chậm rãi rút ra.

Quá trình giúp hắn uống thuốc vô cùng gian nan, phải đến tận mười phút mới đưa nước cùng thuốc vào miệng. Sau đó cô pha nước ấm, dùng khăn lau đi cái trán đầy mồ hôi của hắn. Phong Kính luôn giữ chặt lấy tay cô, nhúu chặt chân mày giống như muốn mở mắt ra nhưng vẫn không được.

Tô Mộc Vũ không biết bao nhiêu lần mình đã rút tay ra khỏi tay hắn, mỗi lần như vậy cổ tay luôn đỏ ửng lên, tất cả đều do hắn dùng quá nhiều sức.

Một lần cuối cùng cô rút tay ra, cô nghe thấy thanh âm nỉ non thống khổ cùng giấy dựa của hắn trong phòng, tựa hồ đang muốn liều mạng tỉnh dậy.

Lại nghe tiếng gọi “Mộc Vũ...”. Dừng cước bộ, cô lại cắn môi, cố dồn nén cho chính mình một chút sức mạnh.

Tô Mộc Vũ ra lệnh cho bản thân, đừng lo lắng thêm bất cứ điều gì nữa, lập tức đi thôi.

Bàn Chải ô ô kêu, Tô Mộc Vũ cúi người, nhỏ giọng nói: “Bàn Chải, giúp mẹ chăm sóc Nhạc Nhạc, còn có... hắn...”

Đi ra khỏi tòa nhà.

Từng bước, từng bước...

Mưa bên ngoài vẫn lớn như vậy, bầu trời giống như bị một chiếc màn che khuất. Gió lạnh cứ rít gào, khiến tâm cô càng thêm lạnh lẽo.

Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng che ngực, bóp chặt, tựa như đang kiềm chế bất an trong lòng. Cô không nên đến đây, không nên.

Mà Phong Kính đang hôn mê, thân thể đột nhiên run rẩy.

Răng cắn chặt môi, có chút vị tanh của máu.

Khi âm thanh đóng lại của cánh cửa phát ra, dù rất nhỏ nhưng vẫn khiến hắn mở choàng mắt. Nơi trái tim, giống như bị một thứ gì đó nhúu chặt.

Hắn kích động ngẩng đầu, nhìn thấy hộp thuốc cùng ly nước trên bàn, còn có chiếc khăn ẩm trên trán. Hắn nhanh chóng bật dậy.

Cô ấy đã đến đây sao?

Đúng vậy, đúng vậy, không phải là giấc mơ, hơi này có mùi vị của cô!

Hắn vén chăn lên, cả người đều ướt đẫm mồ hôi nhưng vẫn rưng rưng đi tìm, tìm khắp phòng, tìm khắp nhà, lại không có.

Phong Kính đột nhiên kích động, lao nhanh ra cửa, toàn thân hắn đều đau, đều nóng, giống như ý chí sống sót của hắn đang ở ngoài đó, hắn dùng hết sức lao nhanh ra ngoài.

Tô Mộc Vũ chặn một chiếc taxi, quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ ngồi quen thuộc ngoài ban công của một tầng lầu, sau đó mở cửa xe.

“Phiền anh lái xe đi” Tô Mộc Vũ nhẹ giọng nói, bàn tay đặt trên đầu gối, bóp chặt rồi lại thả ra, cứ lặp lại như thế nhưng không nặn ra được một nụ cười.

Bánh xe chậm rãi bắt đầu chuyển động, dần dần tăng tốc. Tô Mộc Vũ kê trán trên cửa kính xe lạnh như băng, giống như muốn dùng cái lạnh này xoa dịu độ ẩm trên trán mình.

Bỗng nhiên, một thân ảnh xuất hiện chạy theo phía sau xe.

“Mộc Vũ!!!”

Âm thanh vượt qua màn mưa, hướng đến bên tai Tô Mộc Vũ.

Cô cả kinh, quay đầu lại.

Thân ảnh kia quá quen thuộc với mình, giống như một cái rada trong não bộ, quen thuộc đến nỗi chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Tim cô, hung hăng căng thẳng.

Phong Kính!

114. Chương 114: Mười Chín Tầng Địa Ngục

Edit+Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Trong làn mưa to, một thân ảnh điên cuồng đuổi theo phía sau xe taxi, mưa to ướt đẫm toàn thân. Hắn như con sói trên cánh đồng hoang vu, mang theo vết thương đuổi theo ánh trăng của mình, điên cuồng truy đuổi.

“Mộc Vũ!!!” Phong Kính gào thét vang vọng không gian.

Tô Mộc Vũ dùng sức bịt miệng mình, ép buộc bản thân không được quay đầu lại, không thể quay đầu lại.

Tại sao hắn phải đuổi theo? Rốt cuộc hắn muốn như thế nào?

Tài xế thử thả chậm tốc độ, hỏi: “Có phải có người đang tìm cô không? Cô có muốn... dừng xe không?”

Tô Mộc Vũ vẫn che miệng, lắc đầu: “Không...”

“Cãi nhau với bạn trai à?” Tài xế là một người đàn ông đã 40 tuổi, trông rất phúc hậu, thật thà khuyên nhủ “Chú là người từng trải, nghe lời chú đi. Vợ chồng son khó tránh có những lần cãi nhau, cùng nhau thông cảm để giải thích rõ ràng không được sao? Cứ tạo khổ sở cho nhau để làm gì?”

Tô Mộc Vũ không trả lời, nước mắt đã thấm ướt hai má. Bàn tay nắm chặt lại, đốt ngón tay trắng bệch.

Làm sao cô không muốn như thế? Nếu có thể, cô nguyện ý dùng mọi giá để kéo về khoảng thời gian ba năm trước, lưu lại từng khoảnh khắc tốt đẹp lúc đó, không có lừa gạt, không có phản bội, chỉ đơn giản là cùng nhau ăn cơm, cùng ôm nhau vào mỗi giấc ngủ.

Thế nhưng... có thể sao? Không, không, cho dù có tự lừa dối mình như thế nào đi nữa cũng vô pháp thuyết phục được chính mình. Giống như một kẻ đã nhảy xuống vực sâu, cho dù muốn leo lên cũng không cách nào leo lên được. Hắn chính là tầng địa ngục thứ mười chín của cô, cho dù có chạy cũng chạy không thoát, cũng không thể nào quên được. Nó vây cô trong bóng tối vĩnh viễn cũng không thể siêu sinh.

Tô Mộc Vũ khóc không thành tiếng, gắt gao che miệng lại, không muốn để mình phát ra bất cứ tiếng nấc nào.

Phong Kính, xin anh trở về đi, đừng đuổi theo nữa, xin anh...

Phong Kính cũng không biết cơ thể mình lúc này là lạnh hay là nóng, mưa cùng mồ hôi đã khiến toàn thân hắn ướt đầm. Từng giọt mưa tấp vào mặt khiến hai mắt hắn mở ra một cách khó khăn.

Có một thứ gì đó vươn trên mí mắt, giống như mỗi lần nháy mắt liền rất đau đớn, cả người hắn nóng hầm hập, dù đáng đi có chút xiêu vẹo nhưng hắn vẫn kiên trì đuổi theo phía sau.

Tô Mộc Vũ, tại sao em có thể đối xử với anh như vậy? Rốt cuộc em còn muốn anh phải như thế nào nữa đây? Chẳng lẽ em muốn anh phải moi tìm mình ra cho em xem thì em mới vừa lòng sao?

Mưa thấm ướt toàn thân hắn, những sợi tóc rối dán chặt trên mặt. Một cỗ khí từ trong lồng ngực nhanh chóng bị đẩy lên.

Đôi mắt Phong Kính chỉ một mảnh đen láy, sâu đến không tìm thấy một tia ánh sáng, một chút hi vọng. Mông lung trong đôi mắt tản lên một tầng sương mù, hắn mờ mờ nhìn chiếc xe chở cô từ từ chạy xa, càng ngày càng xa.

Tô Mộc Vũ, anh hận em.

(Trúc Lâm sơn trang)

Hắn nhếch nhếch khóe miệng, có những giọt nước lăn mạnh xuống từ khóe mắt, tiếp tục hòa lẫn vào mưa.

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, lo lắng nói: “Bạn trai cháu nhìn có vẻ không ổn, hình như đã té xỉu đúng không?”

Tô Mộc Vũ quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh vốn đuổi theo phía sau chợt té xuống, cả người nằm giữa màn mưa.

Trái tim Tô Mộc Vũ như bị xé toạt ra, đại não hoàn toàn rối loạn, loạn đến ngay cả cô có cố gắng cũng không khống chế được.

Cô không biết mình làm sao cất tiếng: “Chú... chú dừng xe! Mau dừng xe!”

Cũng không biết mình đã chạy xuống xe như thế nào.

Càng không nhớ rõ từng hạt mưa tạt vào người khiến cho cơ thể phát lạnh hay là tâm đang lạnh.

Toàn bộ nhãn nại, toàn bộ nhãn tâm của mình đã tự phản bội, nháy mắt bị đốt cháy thành tro.

Phong Kính nằm đó, mưa chảy xuống từ hốc mắt. Mưa thấm ướt hết người hắn nhưng cũng không lạnh bằng tâm hắn lúc này.

Hắn cười, vẫn cười, có thứ gì đó ấm nóng không ngừng chảy ra từ trong mắt hắn. Thế nhưng cơn mưa vẫn không buông tha, không ngừng dập tắt đi trái tim hắn, đóng nó thành một tảng băng, không còn thấy đau.

Hắn mơ hồ nghe thấy tiếng phanh, bóng dáng ai đó chạy đến trước mặt hắn.

Hai mắt hắn từ từ nhắm lại, giọng đã khản đặc nhẹ nhàng nói ra một câu:

“Tôi hận em!!!”

Bầu trời vẫn đen như vậy. Cơn mưa vẫn lớn như vậy. Nỗi đau vẫn rõ ràng như vậy.

Tô Mộc Vũ quỳ giữa màn mưa, nhìn người đàn ông vẫn luôn kiêu ngạo kia, giờ này khắc này lại chật vật ngã xuống, bờ môi trắng bệch của hắn nhẹ nhàng phun ra ba chữ: Tôi hận em.

Hắn cười, vẫn cười, cho đến khi bất tỉnh.

Tô Mộc Vũ cảm thấy mình muốn hỏng rồi, nếu lúc này trong tay cô là một con dao, cô hận không thể đưa cho hắn, để hắn trực tiếp giết chết cô đi, để cô với hắn có thể chết cùng nhau.

Vì sao lại đau như vậy? Đau đến hận không thể moi trái tim của chính mình ra. Vì sao lại yêu nhau như vậy? Yêu đến hận không thể cùng đồng quy vu tận.

Tô Mộc Vũ quỳ trước mặt hắn, dùng sức ôm cả người lạnh như băng kia vào trong ngực, quỳ gối dưới màn mưa, gào khóc.

Hai người như hai đầu dây thừng kéo căng đến sắp đứt, chưa chết cũng chưa ngừng kéo căng. Ai là tầng thứ mười chín của địa ngục của ai? Ai sẽ là người mai táng cho ai? Ai là kiếp nạn của ai?...

Nhờ tài xế giúp đỡ đặt Phong Kính lên xe, đưa vào bệnh viện.

Tô Mộc Vũ vẫn ôm lấy hắn như vậy, toàn thân hai người đều đã ướt đầm, vẫn không nhúc nhích, giống như hai bức tượng dính chặt vào cùng một chỗ.

Xuống xe, Tô Mộc Vũ nói lời cảm ơn với tài xế.

Tài xế hỏi có cần ông ấy giúp cô dìu hắn vào bệnh viện hay không, Tô Mộc Vũ lắc đầu, cúi người dìu Phong Kính, dùng chính thân thể nhỏ bé của mình cố gắng lấy hắn, đưa vào bên trong.

Cái gì cô cũng không còn muốn, trong đầu chỉ là một khoảng trống rỗng, chỉ dựa vào bản năng, nhấc chân lên, từng bước một đi vào bên trong.

Có người nhìn thấy một người phụ nữ nhỏ bé thế kia lại cố một gã đàn ông cao to, kinh ngạc tới trợn tròn hai mắt.

Tô Mộc Vũ vẫn không quan tâm, cô chỉ mờ mịt bước đi.

Cô cảm thấy mình như một con lạc đà giữa sa mạc bao la, sắp khát khô mà chết.

Cho đến lúc y tá chạy lại, đỡ lấy Phong Kính, đặt lên giường, đưa vào phòng cấp cứu.

Trong khoảnh khắc đó, toàn thân Tô Mộc Vũ như không còn chút khí lực, cô dựa lưng vào vách tường, chậm rãi trượt xuống, đem khuôn mặt vùi thật sâu vào hai tay.

Cô cảm thấy mình thật bất lực, đã bảo nhất định không được lung lay, đã thề sẽ chôn cất tình cảm của mình, thế nhưng cô vẫn bất lực như thế...

Mệt, mệt mỏi quá, mệt đến muốn chết đi cho rồi...

115. Chương 115: Tôi Hận Em!

Edit+Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Phật Tổ có nói: Kiếp này chịu khổ, là để tích phúc cho kiếp sau.

Cô chỉ không muốn tích phúc cho kiếp sau, chỉ cần có thể để kiếp này của cô bớt khổ một chút được hay không?

Đứng trước giường bệnh, nhìn Phong Kính vẫn đang mê man, hai hàng chân mày của hắn nhíu lại một chỗ giống như không tìm được lối thoát.

Bác sĩ sau khi khám cho hắn liền bảo y tá truyền dịch, trong quá trình đó hắn luôn giãy dụa, chiếc kim tiêm trên mu bàn tay đâm vào rồi lại bị giãy ra, máu đỏ tươi dính đầy tay. Bác sĩ hết cách đành phải tiêm thuốc an thần cho hắn, nên bây giờ hắn mới có thể an ổn nằm đó.

Tuy nhiên, hắn ngủ rất không an ổn, hàm răng cắn chặt lại, trên cánh tay đầy gân máu.

Tô Mộc Vũ rất cuộc vẫn không nhận được, cúi người, nhẹ nhàng hạ xuống bờ môi hắn, chỉ như lướt qua.

Cô nhẹ giọng nỉ non: “Phong Kính, em...” ... yêu anh.

Xoay người, cô kéo cửa rời khỏi nơi khiến cô ngạt thở này. Cô phải đi, nhất định phải mau chóng đi thôi, nếu không cô không biết mình có thể trở nên yếu đuối mà thỏa hiệp hay không...

Cửa đóng lại, lông mi Phong Kính run run, nhưng vẫn không mở mắt.

Phong Kính đột nhiên cảm thấy mình thật khổ, cũng cảm thấy mình thật đau, thật muốn khóc.

Tô Mộc Vũ... không còn yêu hắn...

(Trúc Lâm sơn trang)

Tô Mộc Vũ rời khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Tiền Phong tựa lưng trên vách tường, ánh mắt đỏ hoe, giống như mới nhận được tin liền suốt đêm chạy tới.

Nhìn thấy cô đi ra, Tiền Phong giơ tay xoa xoa đầu cô, nói: “Tiểu Vũ, đã lâu không gặp”

Vượt qua trăm núi nghìn sông, hắn mang theo mỉm cười mà đến, chỉ vì muốn nhẹ giọng nói một câu: đã lâu không gặp.

Đây là lần đầu tiên Tô Mộc Vũ gặp lại Tiền Phong sau hai năm, giống như năm tháng vẫn xem trọng tên đàn ông đào hoa này, không đành lòng lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt hắn. Vẫn là gã thanh niên luôn tươi cười, nhưng lại tựa hồ có thay đổi đi một ít gì đó.

Thật ra cô không biết, ngày đó cô gặp lại Phong Kính dưới ánh mắt của đám phóng viên, hắn đã đứng rất lâu ngoài hội trường để nhìn cô xuất hiện, rồi lại nhìn cô rời đi, sau đó giẫm mạnh chân ga, biến mất.

“Kính sao rồi?” Tiền Phong hỏi.

Tô Mộc Vũ cứ nghĩ anh ta sẽ hỏi điều gì khác, chẳng hạn như hỏi cô đã đi đâu, hỏi cô đã sống như thế nào, hỏi cô trở về luôn hay vài ngày rồi lại đi, hoặc ra khuyên nhủ cô trở về bên cạnh Phong Kính. Thế nhưng hắn lại không hỏi, chỉ một câu: Kính sao rồi.

Giống như một người anh trai rất quan tâm, không muốn nhúng tay vào quyết định của cô.

Tô Mộc Vũ nhẹ giọng nói: “Đang truyền dịch, đã ngủ rồi”

Tiền Phong gật gật đầu: “Cũng muộn rồi, em cũng nên về đi, ở đây cứ để anh lo. Em đến chăm sóc cho Nhạc Nhạc giúp anh” Hắn chưa nói bản thân mình cũng đã rất mệt mỏi, làm kiểm sát trưởng thành phố S này, một ngày làm việc mười mấy tiếng đồng hồ là chuyện bình thường.

Lúc này đã hơn hai giờ sáng, Tô Mộc Vũ nhớ mình còn có một buổi tiệc ngày mai phải tham gia liền ách giọng đáp ứng: “Vậy được”

Phía sau, hai tay Tiền Phong cầm trong túi, chỉ cười cười: “Nếu rảnh, nấu cho anh một bữa cơm, hai năm không ăn cơm em nấu, bốn thiếu gia đói đến phát gầy rồi đây, em phải chịu trách nhiệm đó!”

Tô Mộc Vũ trừng mắt nhưng đáy mắt lại chua xót, dùng sức gật đầu.

Hắn đứng sau lưng cô, không tiếng động đắp máy môi: Tiểu Vũ, anh yêu em.

Không ai nghe được, không ai thấy được, cũng không ai biết rõ bí mật này.

Tiền Phong nở nụ cười, cười tươi nở rộ trên đôi mắt hoa đào.

Thật ra hẳn không vĩ đại yên lặng canh giữ bên cạnh, bảo vệ hạnh phúc của cô như vậy. Thế nhưng chỉ có hẳn biết, hẳn không sánh bằng Phong Kính, từ năng lực cho đến khả năng chống đối lại toàn gia tộc, bạn bè. Trên người hẳn gánh vác chính là trách nhiệm của cả Tiền gia, hẳn không bao giờ buông xuống được. Cho nên chỉ riêng một điểm này thôi, hẳn cũng đã thua, huống chi, trong ánh mắt của cô, từ trước tới giờ cũng chỉ có một thân ảnh.

Vậy nên, hẳn không cần nhiệt tình, chỉ đứng một bên ngắm nhìn mà thôi.

Ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, Tiền Phong mỉm cười, sau đó giơ cánh tay lên che ánh mắt. Nghĩ đến Phong Kính: Con mẹ nó, lão tử mới không vĩ đại như vậy, còn muốn giúp địch nhân làm hồng nung mai mối.

Thôi thì cứ để cho hẳn ích kỷ một lần đi.

Mưa bên ngoài không biết khi nào thì đã ngừng rơi, nơi nơi đều tràn ngập hương vị tươi mát, ngay cả không khí cũng lạnh hơn trước.

Tô Mộc Vũ tựa đầu trên cửa sổ thủy tinh, taxi chở về tận nhà.

Chu Hiểu Đồng vẫn còn đợi cô, chỉ dựa vào trên ghế sa lon mà ngủ, nước miếng chảy xuống từ khóe miệng giống như đang mơ thấy điều gì tốt đẹp lắm.

Tô Mộc Vũ thật hâm mộ cô ấy, cuộc sống đơn giản mà sạch sẽ. Cô cười cười, ôm một tấm chăn lông đắp lên người Chu Hiểu Đồng.

Lại nằm trên giường, đầu Tô Mộc Vũ rất đau nhưng không có một chút buồn ngủ.

Cô cứ nhắm mắt nằm đó, tâm không biết đã phiêu diêu tới nơi nào, mơ mơ hồ hồ đến tờ mờ sáng mới ngủ được, đến chín giờ liền bị Kiều Na đánh thức.

Trợn mắt, chỉ nghe tiếng Kiều Na hét chói tai: “Cái cặp mắt mèo này là sao đây hả? Làm sao chị có thể ra ngoài gặp người đây?”

Tô Mộc Vũ nhìn vào gương, quả nhiên nhìn thấy đôi mắt sưng húp của mình, thật sự không cách nào gặp người khác.

“Mộc Vũ, chị nói thật cho em biết đi, rốt cuộc chị làm sao vậy?” Kiều Na sống cùng cô hai năm, tất nhiên biết rõ Tô Mộc Vũ sẽ không bao giờ gục ngã trước những chuyện bình thường.

Tô Mộc Vũ chỉ cười trừ.

Kiều Na thấy cô không muốn nói, chỉ có thể thở dài, biết rõ cô luôn là con vịt chỉ biết ương bướng giấu diếm trong lòng thôi, tự mình nhốt mình vào đường cụt, thôi thì mặc cô tự ngã rồi tự đứng dậy vậy.

Để mặc Kiều Na dùng hết phần đến kem đánh đánh quét quét cả buổi sáng mới miễn cưỡng che đi vành mắt đen thui kia.

Thật vất vả mới thay đồ trang điểm xong, mở cửa ra chỉ thấy Phương Thiệu Hoa nghiêm mặt đứng đó. Hẳn nhìn thấy cô, ba bước cũng thành một bước chạy tới, nắm chặt lấy cổ tay Tô Mộc Vũ kéo ra ngoài: “Theo tôi!”

Kiều Na vội ngăn lại: “Anh làm gì thế? Mộc Vũ còn phải đi dự một buổi tiệc quan trọng nữa”

Phương Thiệu Hoa cười lạnh, châm chọc: “Tiệc? Có người bán mạng vì cô mà còn muốn đi dự tiệc à? Tô Mộc Vũ, không nghĩ tới cô tàn nhẫn ngoài sức tưởng tượng của tôi như vậy”

Phương Thiệu Hoa nói rất tàn ác, nhưng Tô Mộc Vũ vẫn nhanh chóng bắt được những từ ngữ mấu chốt trong đó.

Tô Mộc Vũ nhú mày, hỏi: “Ý anh là sao?”

Phương Thiệu Hoa liếc cô một cái, cười lạnh: “Ý gì? Hắn muốn tự giết chết chính mình, là ý như vậy đó! Tô Mộc Vũ, tôi nói cho cô biết, cô sẽ phải hối hận. Phương Thiệu Hoa này thề, cô không hối hận, tôi sẽ không mang họ Phương!”

116. Chương 116: Phương Thiệu Hoa Tức Giận

Edit+Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Tô Mộc Vũ bỗng nhói một cái.

Hắn làm sao vậy? Phong Kính, hắn lại làm cái gì?

Kiều Na đứng bên cạnh Tô Mộc Vũ, nói: “Mộc Vũ, đừng để ý đến hắn ta nữa, chúng ta đi thôi”. Cô đối với những tên con ông cháu cha này, không có một chút hảo cảm.

Tô Mộc Vũ chần chờ một chút, đứng nguyên tại chỗ, hỏi: “Rốt cuộc hắn làm sao vậy?”

Phương Thiệu Hoa giật khốe miệng, cười lạnh: “Sáng sớm mở to mắt, hắn nhổ kim tiêm ra, liều mạng chạy đến quán bar mua say, không ai ngăn được, cô có biết cái dạ dày kia đã hỏng đến trình độ như thế nào rồi chưa?”

Dạ dày của hắn vốn không tốt, hôm nay lại uống rượu, hắn thật sự không muốn sống nữa sao? Nghĩ đến cổ áo loang lổ vết máu của hắn tối hôm qua, tim Tô Mộc Vũ lập tức đau nhói.

Cô tự ép bản thân mình phải thật sắt đá, cắn chặt môi, nói: “Cũng... không liên quan đến tôi”

Đúng vậy, mặc kệ hắn sống hay chết cũng là chuyện của hắn, đều không liên quan đến cô. Bọn họ là hai người ở hai thế giới khác nhau, cuộc sống của bọn họ không nên chồng chéo lên nhau.

Tối hôm qua bản thân đã quyết định, không bao giờ lại quan tâm hắn có chuyện gì hay không.

Tô Mộc Vũ, phải tỉnh táo!

“Không liên quan? Cô cũng dám nói ba chữ không liên quan với tôi?” Phương Thiệu Hoa cười rộ lên, ánh mắt kia hận không thể bóp chết cô.

Hắn siết chặt cổ tay Tô Mộc Vũ, giống như là muốn bóp nát cô. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người đàn ông kia đã từng kết hôn, hắn kết hôn với người con gái tôi yêu nhất trên đời. Tôi vốn nên giết chết hắn, nhưng cô biết vì sao tôi vẫn chưa ra tay không? Ha ha... là cô, chính là vì người đàn bà vô lương tâm như cô”

Câu nói đó, nổ ầm một nhát xuyên vào màn nhĩ Tô Mộc Vũ, khiến cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Do cô, là có ý gì? Hắn lạnh lùng kết hôn, hắn tổn thương trái tim cô, bên ngoài phòng cấp cứu, một câu lãnh đạm “cứu đứa nhỏ” kia của hắn. Lại có kẻ nói rằng hắn làm mọi thứ là vì cô?

Nói đùa cái gì vậy? Quả thật là câu chuyện đùa không vui chút nào!

Phương Thiệu Hoa nhìn là biết cô không tin, hắn cười lạnh, nói: “Hai năm trước, hắn vì cứu cô nên đành phải che giấu trước người khác, không tiếc thương tổn Nhu Y. Sau ngày kết hôn đó, hắn vừa ới ra máu, vừa bí mật lôi Nhu Y đi ly hôn, chỉ mới là ngày hôm sau thôi! Chỉ vì một câu, hắn không muốn lúc gặp lại, giữa hai người lại có sự hiểu lầm. Sau khi ly hôn, hắn lại bị đưa vào phòng cấp cứu, Nhu Y ở bên ngoài khóc tròn một đêm, khi đó cô ở đâu? Cô được mang ra nước ngoài an toàn, mọi người đều ở đây khóc, chỉ có cô, hoàn toàn không biết gì cả! Mất hắn quả thật bị mù rồi, thế nhưng lại đi quan tâm một kẻ ngu xuẩn như cô. Cô không xứng, cô căn bản không xứng để hắn trăm phương ngàn kế bảo vệ lấy, lại càng không xứng vì cô mà Nhu Y phải bị tổn thương nặng như vậy!”

Ánh mắt Phương Thiệu Hoa bốc cháy hừng hực, dường như muốn đốt cô ra thành tro. Hắn hận, hận không thể giết chết Tô Mộc Vũ để chôn cùng Nhu Y, nhưng hắn biết, nếu quả thật giết chết cô, chôn cùng nhất định còn có một cái mạng của kẻ khác.

Tô Mộc Vũ không thể tin mở to hai mắt nhìn, môi cũng bắt đầu run rẩy: “Tôi không tin...”

Hắn rốt cuộc đang nói cái gì?

Dường như có một cơn đại hồng thủy đánh úp vào người cô, khiến cô chìm sâu giữa lòng đại dương, phá vỡ tất cả chấp niệm của cô. Cô không tin, cô làm sao có thể tin đây? Sự kiên trì cô gìn giữ trong hai năm qua chính là thù hận. Nếu không phải nhờ chấp niệm hận thù này, chỉ sợ cô đã sớm không thể chống đỡ nổi.

Nhưng bây giờ đột nhiên có người đến nói với cô rằng cô sai rồi, cô hận sai người rồi, vết thương trong lòng cô vốn dĩ là sai lầm, còn có, cô bước sai lối rồi.

Nó như sự hủy diệt đối với chấp niệm của chính mình, bảo cô làm sao có thể tin đây?

Sắc mặt Tô Mộc Vũ trắng bệch, nếu không nhờ có Chu Hiểu Đồng đứng phía sau chống đỡ, cô nhất định sẽ đứng không vững mà ngã xuống.

Chu Hiểu Đồng giận dữ quát: “Anh nói cái gì đó? Dựa vào cái gì mà đến đây chỉ trích Mộc Vũ? Tôi không cần biết các người lại muốn đùa giỡn cái gì, nhanh chóng cút đi cho tôi!”

Phương Thiệu Hoa không quan tâm, đôi mắt như dao bắn thẳng đến Tô Mộc Vũ, khiến cô tránh cũng không thể tránh.

Tô Mộc Vũ do dự, nói: “Tôi không tin...” Âm thanh không biết khi nào thì run rẩy, ánh mắt mơ hồ như một đứa trẻ lạc đường.

Phương Thiệu Hoa cười lạnh, nói: “Không tin phải không? Được, tôi cho cô nhìn xem, cho cô tận mắt nhìn xem!” Trong lúc Tô Mộc Vũ giãy dụa, hắn mạnh mẽ kéo cô lên xe.

“Anh làm gì đó? Mộc Vũ không muốn đi, anh mau buông chị ấy ra!” Kiều Na cùng Chu Hiểu Đồng muốn cướp Tô Mộc Vũ về, lại bị hai tên vệ sĩ Phương Thiệu Hoa dẫn theo ngăn lại.

“Mau buông ra! Mộc Vũ...” Kiều Na cùng Chu Hiểu Đồng sốt ruột gọi, trơ mắt nhìn Tô Mộc Vũ bị Phương Thiệu Hoa lôi đi.

Phương Thiệu Hoa lái thật nhanh, nhưng không đến quán bar lại chạy về phía ngoại thành.

Xe bị khóa, bất luận Tô Mộc Vũ giãy dụa như thế nào cũng không thể mở ra. Xe dừng trước viện điều dưỡng, Tô Mộc Vũ bị kéo xuống không chút lưu tình.

Hắn muốn đưa cô đến gặp Vệ Nhu Y?

Tô Mộc Vũ không kịp phản ứng, trợn to hai mắt, cô không muốn gặp cô ấy!

Nếu như nói Phong Kính chính là thanh đao cắm trên ngực, thì Vệ Nhu Y chính là cái gai nằm trên thanh đao vướng vào người cô. Buổi hôn lễ hoa lệ kia, cô tận mắt nhìn thấy mọi chuyện, chỉ sợ cả đời này cô cũng khó có thể sống dễ chịu khi cứ bị quá khứ bám lấy.

Tô Mộc Vũ hét to: “Phương Thiệu Hoa, mau buông tôi ra!”

Phương Thiệu Hoa không thèm nghe, trực tiếp kéo Tô Mộc Vũ vào viện, mở một cánh cửa ra, đẩy mạnh cả người cô vào bên trong.

“Nhìn đi! Cô nhìn đi! Cô từ từ mà nhìn cho kỹ đi!” Đôi mắt Phương Thiệu Hoa đỏ hoe, âm thanh khàn khàn.

Theo tay hắn chỉ, Tô Mộc Vũ nhìn sang, trên giường bệnh màu trắng, một thân ảnh gầy gò nằm im.

Đó là... Vệ Nhu Y?

Từng là người con gái cho dù ốm yếu vẫn hạnh phúc như thiên sứ, từng là người con gái cho dù bệnh tật cũng cứng rắn nói “Tôi không chấp nhận thua cuộc”... Thế nhưng bây giờ lại là bộ dạng này, tái nhợt, không

có một chút thịt, trên mặt là bình dương khí, nằm im không nhúc nhích. Nếu không phải bên cạnh có máy đo điện tim đồ, căn bản có thể khiến cho người ta nghĩ rằng cô ấy đã chết...

Trong phút chốc, Tô Mộc Vũ như ngừng thở.

Phương Thiệu Hoa kéo Tô Mộc Vũ đến trước mặt Vệ Nhu Y: “Vì cô, hần mặc kệ ba vết đạn trước ngực cho đến mừng mủ, cuối cùng bác sĩ phải cắt đi một miếng thịt. Vì cô, một tháng sau Nhu Y bị người ám toán, nguy hiểm đến tính mạng, phải sống cả đời như thực vật. Tôi không biết lúc đó chuyện gì đã xảy ra với cô, tôi chỉ hỏi cô một câu: Rốt cuộc cô nghĩ đây là lỗi do ai?”

Tô Mộc Vũ không biết mình nên nói gì, giống như một khắc trước mình vẫn còn đứng trên bờ, nhưng một khắc sau lại bị người ta nhấn chìm xuống đáy biển.

Sao lại thế này? Ai nói cho cô biết, vì sao lại thế này?...

Là do bóng đêm che mờ ánh mắt? Hay là do thời gian đang đánh lừa con người?...

117. Chương 117: Bức Thư Của Vệ Nhu Y

Edit+Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Có người nói “Yêu là sinh mệnh chi nguyên” (Yêu bằng cả tính mạng)

Còn đối với Tô Mộc Vũ mà nói, hận cũng là động lực sinh tồn của cô.

Vô số đêm, cô đau đến hận không thể chết đi, phải dựa vào chấp niệm này mà chống đỡ. Cô muốn con mình quay về, cô muốn bản thân phải mạnh mẽ, cô muốn những người đã từng tổn thương mình không còn cách nào có thể chạm đến cô.

Thế nhưng, trăm ngàn lần vẫn không thể ngờ, sự thật lại là như vậy. Nơi lồng ngực, trường đến phát đau, trường đến muốn nổ tung ra.

Dáng vẻ Vệ Nhu Y trước mặt, hình ảnh chân thật phá tung mọi cản trở đập vào mắt cô, nhào vào đầu cô, khiến cô không thể không tin. Cô vẫn cho rằng, chính mình mới là người bị tổn thương sâu sắc nhất, thật không nghĩ đến...

Giống như một trò chơi, vui đùa cùng bọn họ một phen, chảy nhiều nước mắt như vậy, tổn thương nhiều như vậy, quanh đi quẩn lại thế nhưng lại là như vậy.

Trên giường bệnh, Vệ Nhu Y im lặng ngủ say, giống như một con búp bê sứ vẫn chưa từng tỉnh lại, mà dưới gối, một phong thư hơi lộ ra ngoài, phía trên viết một chữ “Tô”

Là thư cho cô sao?

Bàn tay Tô Mộc Vũ run rẩy, chậm rãi rút lá thư ra, mảnh giấy hơi ố vàng bởi thời gian.

Từng dòng chữ trên trang giấy mỏng đập vào, giống như mở ra toàn bộ thế giới trước mắt cô.

“Mộc Vũ.

Lúc cô đọc bức thư này, có lẽ tôi cũng chưa tỉnh lại, và cũng có lẽ đã chết rồi. Tôi không có thua cô, tôi thua chính là thua bởi ông trời, cái người luôn bất công với tôi.

Thật sự, tôi rất ghét cô, tôi luôn luôn, luôn luôn chán ghét cô. Tại sao cô lại có thể bình thường như thế? Tôi kém cô chỗ nào? Thế nhưng người cuối cùng chiếm được trái tim của Kính, lại chính là cô.

Tôi diễn một vở kịch với Kính, cũng không phải vì giúp cô, hay là cứu cô. Con người luôn rất ích kỷ, tôi cũng là một con người. Thật ra lúc trước tôi chủ động đến tìm Kính và đưa ra chủ ý này, tôi là muốn nắm

lấy một cơ hội cuối cùng để giữ lại Kính, giúp tôi hoàn thành giấc mộng trở thành cô dâu của anh ấy. Cuối cùng tôi đã thành công, cho nên, tôi vẫn là người chiến thắng đúng không? Coi như ngày hôm sau chúng tôi liên ly hôn, nhưng cuối cùng có thể kết hôn với anh ấy, vẫn là tôi.

Tôi bị thương, cũng đừng cảm ơn tôi, tôi không phải vì cô, mà là vì Kính. Tôi muốn anh ấy phải nhớ đến tôi cả cuộc đời này, cho dù người anh ấy yêu không phải là tôi đi nữa, thì tôi cũng sẽ nằm trong trí nhớ của anh ấy cả đời, ai cũng không thể thay thế, cho dù là cô cũng không được.

Lúc ấy, mối quan hệ giữa tôi và anh ấy ra sao, tôi cũng sẽ không nói cho cô biết, coi như tôi đang trả thù cô đi.

Cuối cùng, tôi xin cô một việc. Nếu cô có đọc được lá thư này, xin hãy tha thứ cho anh ấy.

Cô cứ coi như tôi chưa từng tồn tại, mà sau này cũng không tồn tại một người như tôi. Cho nên, tôi xin cô, tôi chỉ xin cô một lần duy nhất, hãy thay tôi ở bên cạnh anh ấy, anh ấy rất cô đơn.

Từ trước kia, anh ấy vẫn cô đơn đến tận bây giờ.

Vệ Nhu Y”

Tô Mộc Vũ đọc bức thư này, không cách nào hình dung được tâm tình giờ phút này của mình.

Thì ra những gì Phương Thiệu Hoa nói đều là sự thật, thì ra hẳn thật sự...

Đôi mắt đỏ hoe của hắn, hắn vứt bỏ tự tôn để nói “Tô Mộc Vũ, anh yêu em!”

Trong cơn mưa to, hắn nằm im, thân thể lạnh như băng, một câu tê tâm liệt phế: “Tôi hận em”

Hắn nằm trên giường bệnh, trên cổ áo loang lổ vết máu, còn có vết nước trên khóe mắt.

Bức tượng gốm mẹ con kia, giống như được người vuốt ve cả ngàn lần.

...

Tô Mộc Vũ cầm lá thư, từng cảnh tượng ùn ùn kéo về trong đầu. Mưa, nước mắt, đêm tối, máu, đau... toàn bộ đồng loạt xuất hiện khiến cô tỉnh táo đồng thời cũng khiến cả người cô co rút.

Nước mắt không ý thức rơi xuống, thấm trên trang giấy, trái tim cô như một quả bóng hơi trưởng to, rồi đột nhiên phát nổ.

Cô rốt cuộc, đã làm cái gì...?

Cô vô ý nỉ non: “Hắn vì sao lại không...”

Hắn vì sao lại không nói? Vì sao lại không giải thích? Vì sao cứ để cô tổn thương hắn hết lần này đến lần khác? Vì sao...?

Phương Thiệu Hoa bắt lấy bả vai cô, giống như là muốn lay tỉnh sự ngu xuẩn của cô: “Sao hắn không nói? Cô bảo một tên đàn ông làm sao có thể thừa nhận năng lực bảo vệ người con gái mình yêu cũng không có? Điều đó chẳng khác gì đưa cho hắn một con dao rồi bảo hắn tự đi tìm cái chết sao?”

Đây là tôn nghiêm của một thằng đàn ông, ai có thể bảo đó là buồn cười, ai có thể cho rằng nó là không cần? Thế nhưng, đây là tôn nghiêm của một thằng đàn ông! Cũng là trách nhiệm của một thằng đàn ông!

Bức thư trong tay rơi xuống, Tô Mộc Vũ giật mình, dùng sức tát lên mặt, sau đó điên cuồng chạy ra ngoài.

Cô muốn tìm hắn!

Lúc này, ngay lập tức! Một giây cũng không ngừng nghỉ!

Tô Mộc Vũ cái gì cũng không quản, cứ chạy như điên ra ngoài, cho đến khi ra cổng viện điều dưỡng mới chợt nhớ bản thân mình không biết hắn đang ở đâu. Đôi mắt cô đỏ hoe, lần đầu tiên cô khẩn cầu Phương Thiệu Hoa, chỉ vì muốn biết hắn đang ở đâu.

Dọc theo đường đi không nhìn thấy chiếc xe nào, cô cứ như vậy mà chạy băng băng, như là chạy về phía mặt trời của mình. Dưới chân bị vấp, ngã nhào trên mặt đất, không sao, cô tiếp tục đứng lên, lại chạy băng băng.

Phong Kính, chờ em, xin anh chờ em một chút!

Em thế nhưng lại trốn chạy, thế nhưng lại do dự, thế nhưng lại nghi ngờ anh, thế nhưng lại không có chút tự tin.

Em không tin anh sẽ yêu em như vậy.

Em cũng không tin anh lại vì em mà làm nhiều như vậy.

Em lại càng không tin, thì ra hạnh phúc trong tầm tay, lại một lần nữa bị chính mình đẩy đi thật xa.

Thì ra người luôn ngăn trở anh lại chính là em. Thì ra người luôn nhấn tâm với anh cũng chính là em... Thật xin lỗi, không, em không nói xin lỗi, bởi vì em biết câu nói kia không có ích lợi gì, cho nên em không nói xin lỗi, em chỉ xin anh, chờ em một chút, xin anh hãy chờ em một chút nữa thôi, chờ em đuổi theo anh.

Chờ em, mang cả trái tim mình đặt trước mặt anh...

Gió lớn như vậy, tấp lên mặt cô, đôi chân băng băng chạy đến phát đau, không còn cảm giác nào. Tâm lại nặng nề, cô hận không thể bản thân có thể chấp cánh bay đi.

Để cho cô bay đi, hãy để cho cô bay đi, xin ông trời hãy cho cô một đôi cánh, để cho cô bay đến bên cạnh hắn.

Một căn phòng trong quán bar.

Trên sofa, một người nằm đó, giống như liều mạng uống lấy uống để.

Trước mặt của hắn, những chai rượu nằm lổn lổn...

Mất say lơ đãng, cho đến khi cái chai trong tay lại trống rỗng, mãnh liệt gia nhập hàng ngũ kia, khóe miệng hắn ngán không được mỉm cười.

Mà bên cạnh hắn, quản lý quán bar như đang ra trận, chỉ đứng im đó, chỉ cần hắn uống xong một bình rượu, lương tâm quản lý lại như trùng xuống, giống như hắn uống không phải rượu, mà là máu của ông ta.

Ông ta đã tạo nghiệt gì đây? Nhất định là tháng trước không có đi chùa nên mới trêu chọc đến thần thánh như vậy. Nếu người này xảy ra chuyện trong quán bar của ông ta, đem đầu xuống cũng không đền hết tội được nha.

Lần thứ mười quản lý cố lấy dũng khí, tiến lên ngăn cản: “Phong thiếu, ngài đừng nên uống nữa, sức khỏe của ngài...”

Phong Kính ném một cái chai, lại đoạt lấy chai khác trên tay quản lý.

Dạ dày đau? Có liên quan gì sao? Sức khỏe? Cũng còn ai quan tâm đâu?

Tô Mộc Vũ, em thật tuyệt tình, có phải chờ ngày nào đó anh chết đi, em mới có thể quay đầu nhìn lại hay không?

Phong Kính cười, cười đến đôi mắt phát sáng. Cho đến lúc đang nâng bình rượu, đột nhiên một bàn tay đưa ra ngăn cản.

Một thân ảnh đang thở phì phò, mang theo giọng điệu cầu xin: “Đừng uống nữa, xin anh đó...” Ánh mắt của cô, một giọt nước mắt rơi xuống chai rượu.

118. Chương 118: Hai Người?

Edit + Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Đôi mắt mông lung của Phong Kính bị ngăn cách bởi một tầng sương mù. Hắn cố gắng quan sát người xuất hiện trước mắt, dường như là nghi ngờ bản thân mình đang nằm mơ.

Cô ấy làm sao có thể ở đây? Cô ấy hết lần này đến lần khác quay lưng đi, làm sao còn có thể quan tâm đến hắn đây?

Phong Kính, mày thật đáng thương, đáng thương đến như vậy, quả thật là mơ mộng hão huyền, ha ha ha...

Hắn cười, cười không chút âm thanh, muốn cầm lấy chai rượu nhưng là cái tay kia vẫn không chịu nổi. Phong Kính nhíu mày ngẩng đầu, lại nhìn thấy một giọt nước mắt rơi xuống trước mặt hắn, nóng đến nỗi bàn tay hắn phải khẽ run lên.

Hắn hồ nghi vươn tay, thử vuốt ve gương mặt kia, dường như là muốn xác nhận xem cô có phải là thật hay không, hay vẫn chỉ là ảo tưởng của hắn.

“Mộc Vũ?”

Cô nhào vào trong lòng ngực của hắn, nước mắt không khống chế được mà lăn dài, hâm nóng lòng hắn: “Phong Kính, em sai rồi, em thật sai rồi, anh tha thứ cho em được không?”

Trong khoảnh khắc bị ôm lấy, đôi mắt Phong Kính chợt hốt hoảng, chỉ biết ngây dại ở đó.

“Em không nên đối xử với anh như vậy, em thật ngu xuẩn, ngu xuẩn đến rối tinh rối mù, đến tình cảm của bản thân cũng không dám nhìn thẳng vào. Phong Kính, tha thứ cho em được không? Cho em thêm một cơ hội được không? Để em chuộc lỗi với anh, em xin anh...” Nước mắt của cô, nóng bỏng, giống như chảo dầu sôi đang dầy vò người khác.

Ngón tay Phong Kính giật giật, trong mắt mông lung như óng ánh chút nước. Muốn ôm lấy cô, nhưng hắn chân chừ một chút rồi đẩy mạnh cô ra.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu: “Tôi không quen cô, từ ngày hôm qua, tôi đã không còn quen biết cô!”

Đúng vậy, hắn hận cô, hận đến thấu xương, hận đến muốn cùng cô đồng quy vu tận. Tự tôn của hắn từ trước đến nay chỉ cúi đầu một lần, không phải là chó con mặc cho cô hô đến gọi đi. Bị giẫm đạp qua một lần, không còn bất cứ cơ hội nào khác.

Tâm người đều là một miếng thịt, cô dựa vào cái gì chỉ cần tự quay đầu một lần, hắn liền một lần phe phẩy cái đuôi cúi lạy dưới chân của cô? Người họ Phong chưa bao giờ rẻ mạt như vậy.

“Không, không phải. Em xin anh đừng như vậy...” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Mộc Vũ, nước mắt đầy ngập.

Nhưng Phong Kính lần này như hết hy vọng, không bao giờ muốn cho cô bất kỳ cơ hội nào nữa, đẩy cô ra liền bước ra ngoài.

Tô Mộc Vũ cuống quýt ôm lấy cánh tay hắn, cô mạnh bạo kiễng chân, đôi tay ôm lấy cổ của hắn, đem môi của mình dăng lên.

Đôi môi mềm mại dán chặt lên bờ môi lạnh như băng, giống như lửa cùng băng, một cái xoa dịu một cái.

Chưa bao giờ thấy qua một Tô Mộc Vũ quyết tuyệt như thế, chưa bao giờ thấy qua một Tô Mộc Vũ lớn mật như vậy, không để ý Phong Kính giãy dụa, liều mạng hôn lấy.

Hắn hung hăng cắn môi cô, một mùi tanh của máu tràn ngập khoang miệng cả hai. Hắn muốn cô đau, muốn cô đau gấp trăm ngàn lần nỗi đau của hắn. Tô Mộc Vũ cũng không hề trốn, chỉ dùng sức ôm lấy lưng Phong Kính, nước mắt hòa với mùi máu tanh.

Phong Kính vốn trốn tránh cùng giấy dựa, rốt cuộc cũng bị sự quyết tuyệt của Tô Mộc Vũ đánh bay. Hắn chuyển từ bị động sang chủ động, hung hăng hôn tới.

Nụ hôn của hắn mang theo máu tươi, mang theo trừng phạt, mang theo trả thù, nhưng cũng mang theo triền miên khó có thể áp chế.

Hắn biết mình đã bị đánh bại.

Phong đại thiếu gia không xem ai ra gì lại bị đánh bại bởi một người phụ nữ. Cô là thiên kiếp của hắn, chỉ cần hắn còn sống một ngày, liền sẽ bị tra tấn hết ngày đó.

Tô Mộc Vũ không có giấy dựa, cũng không có rên la đau đớn, càng không có cự tuyệt, ngược lại chỉ dùng sức ôm lấy hắn, giống như muốn ép mình trở thành một thể trên người hắn.

Cô phát ra một tiếng thở, giống như mùi vị ma túy, dụ dỗ hắn chạm vào, dụ dỗ hắn vuốt ve.

Tô Mộc Vũ cơ hồ là bị khiêng lên phòng trên lầu, sau đó cánh cửa bị đá mạnh, hoa mắt đã bị ném lên giường.

Tô Mộc Vũ mở mắt ra, nhìn thấy Phong Kính áp phía trên người mình, tay hắn nắm cổ cô, đôi mắt đỏ ngầu, ý vị cảnh cáo: “Nếu có lần sau, anh sẽ giết em, anh nhất định sẽ giết em!”

Hắn không phải nói ngoa, hắn thật sự bị ép đến muốn điên rồi. Nếu lại có lần tiếp theo, hắn thật sự có thể sẽ giết chết cô, sau đó sẽ đến tìm cô ở dưới địa ngục!

Hai người kia, giống như dây thừng quấn lấy nhau, dây dưa, giấy dựa lấy, chưa chết chưa buông.

Tô Mộc Vũ khóc nức nở, liều mạng lắc đầu: “Không đâu, sẽ không đâu, em thề, em không bao giờ như vậy nữa! Anh tin em đi!” Lời khẩn cầu mềm mại như vậy, đâm vào lòng người khiến từng tế bào cũng đều phát run. Giờ phút này, Tô Mộc Vũ không còn là chính mình, giống như hàng vạn người khác, mềm mại ôn nhu như nước, hôn lên đôi môi hắn.

Phong Kính gơ tay lên, che mắt.

Hắn hận chính mình, tại sao lúc này không bóp chết cô đi?

Tô Mộc Vũ cong người lên, ôm chặt lấy thân thể hắn.

Những chuyện phát sinh kế tiếp, giống như thuận lý thành chương (Hợp lẽ thường).

Tay cô nhẹ nhàng như thợ may, cởi bỏ hết mỗi một cái cúc áo trên người hắn, từ trên xuống dưới, từng mảnh, từng mảnh cởi bỏ, đầu ngón tay ngẫu nhiên chạm vào da thịt trước ngực hắn, khiến cô không thể không rụt rề phát ra tiếng than nhỏ.

Khuôn mặt trong suốt tú lệ rất ít khi được trang điểm, thế nhưng lại nhiễm lên một tầng diêm dúa lẳng lơ, tươi đẹp hơn rất nhiều.

Bị rượu ướp cả người, rốt cuộc trong một tiếng ngâm khê của cô làm nổ tung cả đại não, một đốm lửa nhỏ diên cuồng bốc lên, thiêu đỏ cả đôi mắt lạnh lùng của hắn.

Đây là Tô Mộc Vũ, Mộc Vũ của hắn, là người phụ nữ dịu dàng lại quyết rũ của hắn. Đôi mắt mê mang của cô, đôi môi mềm mại nhẹ mở, bộ ngực phập phồng đều thiêu cháy toàn bộ lý trí của hắn.

Yết hầu hắn phát ra tiếng, mạnh mẽ giữ lấy cổ tay mảnh khảnh kia, cuồng bạo hôn lấy cô.

Quần áo không biết từ lúc nào đã bay tứ tung, bị ném trên mặt đất, Tô Mộc Vũ nằm bên người hắn, tùy ý hắn dùng sức ôm mình, hôn mình, giống như là muốn xay nhuyễn cô ra rồi nuốt vào bụng, có như vậy mới có thể thật sự trói cô lại bên mình.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô vòng ôm lấy tấm lưng màu đồng của hắn, không tiếng động mời gọi.

Đang lúc bọn họ ôm hôn nhau, cửa không biết lúc nào thì bị mở ra một đường nhỏ.

Một thân ảnh lẳng lặng đứng bên ngoài, gương mặt lạnh như băng nhưng lại tái nhợt tràn ngập khiếp sợ, gắt gao bịt chặt miệng mình.

Lại là một Tô Mộc Vũ?

Người đứng rành rành ngoài cửa, lại thật giống với người đang lẫn lộn bên trong với Phong Kính.

Tại sao lại có thể có đến hai Tô Mộc Vũ?

119. Chương 119: Thật Giả

Hai Tô Mộc Vũ?

Nếu lúc này gọi bất kỳ ai đến nhận, cũng khó có thể nhận ra, rốt cuộc người nào mới là thật, người nào mới là giả?

Nhận thấy người đứng ngoài cửa, đôi mắt “Tô Mộc Vũ” bên trong âm thầm hiện lên tinh quang, đôi tay nhanh chóng ôm chặt lấy cổ Phong Kính, lần thứ hai đưa lên môi của mình, hoàn toàn che mất ánh mắt của Phong Kính.

Người đứng xem ở bên ngoài, nhìn thấy đúng là Phong Kính ôm lấy một dáng người, thâm tình ôm hôn triền miên, triền miên đến ngay cả người đứng bên ngoài cũng không nhận thấy.

Trên mặt đất là một đống quần áo hỗn độn, từng cái từng cái trộn chung một chỗ, giống như hai người đang ôm nhau trên giường, tay hắn giữ chặt eo cô ta, cổ tay cô ta quấn chặt cổ hắn, da thịt trắng nõn kề cùng đôi ngực màu đồng, hơi thở dồn dập hỗn độn, lửa nóng tràn ngập gian phòng, giống như nơi nơi đều tràn ngập hơi nước.

Mà tất cả lại giống như nước lạnh dập tắt tâm trí nóng bỏng của cô khi mới đến, lạnh toàn thân, thở không nổi.

Trong đầu choáng váng đến phát đau, gương mặt tái nhợt, giống như máu toàn thân đều trong phút chốc chảy hết ra ngoài.

Sao lại thế này?

Ánh mắt của cô mờ nhòe, là do bản thân đang nằm mơ sao? Vì sao cô lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy? Lúc cô điên cuồng chạy đến, nước mắt đã chảy hết cả một đoạn đường. Cô nghĩ rằng bản thân khổ sở lâu như vậy, bị tra tấn lâu như vậy, lúc này hạnh phúc nhất định sẽ đến với mình chứ.

Hắn là tình yêu của cô, từ trước đến nay đều có đủ loại hiểu lầm, cô có thể cầu xin hắn tha thứ ừm, có thể làm mọi thứ để bù lại sự ngu xuẩn trước kia của mình, chỉ cần hắn yêu cô.

Chỉ cần hắn yêu cô, cô có thể trả giá tất cả để van xin hắn cho cô được đứng bên cạnh hắn.

Thế nhưng... trong lúc cô chạy đến lộ da chân, trong lúc cô vấp ngã vô số lần, trong lúc cô dùng hết sức lực để chạy đến bên hắn, cảnh tượng cuối cùng lại là như vậy...

Nó khiến cô hoài nghi, có phải đây là sự trả thù của hắn hay không?

Có ai từng ném qua cảm giác này chưa? Đang bay lượn trên bầu trời, hạnh phúc như ở trên thiên đường, lại một giây sau bị bẻ đi đôi cánh, nhanh chóng rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Cô bây giờ nên làm gì đây?

Vứt bỏ tất cả tự tôn, tiến đến, lôi kéo người đàn bà kia ra, cho cô ta một cái tát rồi bảo rút đi? Hay vẫn là ban cái tát đó, xong rồi kéo Phong Kính đứng dậy, hung hăng mắng: Hỗn đản! Chúng ta thật sự kết thúc rồi!

Nhưng là giờ này khắc này, cô còn đủ dũng khí để làm điều đó sao? Cô cố nhắc bản thân mình nhưng cả người lại giống như tảng đá, khiến cả người cô đều run rẩy.

Trong đầu hỗn hỗn độn độn, trái tim như bị hổng một cái lỗ lớn, máu như vòi nước tuôn chảy khắp nơi. Chân mềm nhũn, mắt hoa lên, cả người tê liệt ngã xuống.

Bên cạnh chính là cầu thang, thân thể vô lực giống như quả bóng da lăn xuống phía dưới, cái trán đụng đến bậc thang, choáng váng.

Nghe thấy âm thanh, Phong Kính nhíu nhíu mày, giống như cảm nhận từ bản năng, muốn quay đầu lại.

Lại bị “Tô Mộc Vũ” nâng chặt mặt: “Có lẽ là nhân viên không cẩn thận ngã đó. Kính...” Mắt của cô ta ngập nước, mang theo tinh quang cùng xuân sắc, giống như một đóa hoa hồng chậm rãi nở rộ, tỏa ra hương thơm nồng đậm.

Phong Kính nhìn gương mặt quen thuộc này, dùng ngón tay nhẹ nhàng miêu tả bộ dáng của cô.

Đây là Tô Mộc Vũ của hắn, mỗi một lớp da thịt trên khuôn mặt này, mỗi một độ cong cơ thể đều là bộ dáng của Tô Mộc Vũ, không phải xinh đẹp nhưng với hắn mà nói chính là phong cảnh xinh đẹp nhất trên đời này.

Phong Kính ôm lấy cô, đem mặt mình vùi thật sâu vào cổ của cô.

“Tô Mộc Vũ”... Không, nói đúng ra là Tô Mộc Tình, ôm đầu của hắn, khoe miệng gợi lên một độ cong âm trầm đáng sợ.

Lăn xuống cầu thang sao?

Chắc chắc... Chị à! Lăn xuống đó chắc cũng khó chịu lắm đi? Không, nhiều đó còn chưa đủ đâu.

Biết hai năm qua tôi đã làm gì không? Tôi dùng thời gian hai năm qua, ở trên mặt của tôi, từng đao từng đao, đem mình hoàn toàn biến thành hình dạng của cô. Cô có biết mùi vị dao lặn trên mặt đau bao nhiêu không?

Đau, đau đến khiến tôi phát điên, bộ dạng mỗi ngày trên mặt đều quần bằng gạch quả thật khiến tôi muốn nôn.

Nhưng mà không sao, không sao. Cuối cùng kết quả không phải là rất tốt rồi sao? Người đàn ông cô yêu cũng không nhận ra cô, như thế nào? Kiệt tác của tôi đó, cô thấy kinh hãi không? Không, tôi thiếu chút nữa đã quên rồi, cô còn chưa thấy được gương mặt của tôi mà.

Đừng nóng vội, chờ xem, người đàn ông của cô, tôi từng bước từng bước tóm lấy. Dựa vào cái gì mà những gã đàn ông tốt nhất đều xúm lấy cô, mà tôi chỉ có thể tránh trong những ngõ hẻm mà khóc. Dâu trưởng Phong gia, cô không có phúc đến hưởng, không bằng để cho tôi hưởng thay đi.

Là cô phá hủy mọi thứ của tôi, mà bây giờ, cũng nên đến phiên tôi phá hủy mọi thứ của cô!

Tô Mộc Vũ ngã xuống cầu thang, hình ảnh trước mắt lần lượt thay đổi, cả người đều mềm nhũn, không thể động đậy được, cái gáy ẩm ướt như có cái gì đang chậm rãi chảy ra. Cô há miệng nhưng yết hầu như là bị vướng, một chữ cũng nói không ra.

Bên cạnh, một đôi giày da chậm rãi đi đến trước mặt cô, nếu chú ý có thể nhìn thấy hai chân bước đi không vững, có chút khập khiễng.

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu nhìn lên, hé ra khuôn mặt âm nhu xinh đẹp lại âm lãnh như măng xà.

Đôi mắt nhỏ dài nhìn chăm chăm cô, như một con rắn đang thè lưỡi.

Hắn thương hại nhìn bộ dạng đáng thương của cô.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng nâng cằm Tô Mộc Vũ lên, nói: “Hai năm không gặp, chúng ta cũng coi như là người quen. Thế nào? Chào hỏi đi”

Tô Mộc Vũ nhìn khuôn mặt ghé vào trước mắt kia, chán ghét đến muốn nôn, nhưng là giờ này khắc này, cô căn bản không nhúc nhích được, chỉ có thể giống như một miếng thịt bò tùy hắn xâu xé.

Trên gương mặt trắng nõn của Phong Nghi, lộ ra nụ cười châm chọc.

“Thế nào? Vỡ diễn vừa rồi hay không?”

Khẩu khí của hắn so với hai năm trước càng thêm âm trầm, càng thêm đáng sợ: “Tôi nói rồi, người Phong gia không biết yêu, mà trong cơ thể người nhà họ Phong đều chảy dòng máu máu lạnh. Ái chà bà ngu xuẩn như cô, thế mà cô cũng tin hắn sẽ yêu cô. Đàn ông, thứ cần cùng lắm cũng chỉ là một cỗ máy biết an ủi, còn là ai thì có quan trọng sao? Chắc chắn, cô đúng thật là ngu ngốc”

Mặt Tô Mộc Vũ trắng bệch, cố gắng nhắm mắt lại không thèm quan tâm hắn đang nói gì.

120. Chương 120: Lấy Giả Làm Thật

Lời nói của Phong Nghi như độc chú đâm sâu vào trái tim Tô Mộc Vũ.

Cô dùng sức nhắm mắt lại, cắn chặt răng, cố gắng không nghe lời hắn nói.

Tô Mộc Vũ dừng tin, người này lại lừa gạt mày, hắn tạo ra cạm bẫy để mày bước vào, dừng tin, ngàn vạn lần dừng tin!

Phong Nghi híp mắt lại, dùng sức bóp cằm cô, cười lạnh, nói: “Đừng do dự, sự thật đã xảy ra trước mặt cô, cô còn muốn tự lừa dối bản thân mình sao? Hay là, để tôi đưa cô lên đó, tiếp tục xem cho hết vở diễn đó nhé?”

Toàn thân Tô Mộc Vũ cứng đờ.

Nếu có thể, cô hận không thể cắn tên này để hắn mất một miếng thịt!

Đang vào lúc này.

“Mộc Vũ, chị có ở đây không?” Thanh âm của Kiều Na truyền tới từ phía xa.

Kiều Na đến đây! Tô Mộc Vũ kích động. Khí lực trên người không biết từ lúc nào thì đã trở lại. Cô mở choàng mắt, lao đảo đứng dậy muốn chạy đi.

Nhưng mà còn chưa chạy được hai bước, một con dao sắc từ phía sau bổ vào sau gáy cô. Cô há miệng thở dốc, muốn gọi to nhưng trước mắt lại tối sầm, xụi lơ, hoàn toàn mất đi ý thức.

Phong Nghi cười lạnh, dùng chân đá Tô Mộc Vũ đang nằm trên mặt đất, nói: “Muốn từ trong tay của tôi chạy đi à? Cô quá ngây thơ rồi!”

Lúc Kiều Na tiến vào, chỉ nhìn thấy trên mặt đất là một bãi chất lỏng màu đỏ, cô ấy nhíu nhíu mày nghi ngờ, lại cũng không để ý nhiều, tìm không thấy người lại chạy ra ngoài.

Cô ấy cũng không biết, cửa sau quán bar cách cô chừng 50 thước, Tô Mộc Vũ đang hôn mê bị ném vào xe, chạy đi.

Cùng lúc đó, trái tim Phong Kính hung hăng nhói đau một cái, cái đau nhanh chóng chạy lên đại não.

Tô Mộc Tình đang mê ly, thấy hắn ngừng liền thở gấp hỏi: “Sao vậy?”. Cô ta đã dùng hết sức mới có thể khiêu nhiệt từ trên người hắn, cũng sắp đến lúc hai người dung hợp, sao hắn lại đột nhiên dừng lại?

Phong Kính ôm lấy lồng ngực, nhìn cô ta một cái, sau đó lắc lắc đầu. Không biết bị làm sao nữa, trong đầu hắn vừa rồi đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng hét, một sự trống trải nhanh chóng ập vào não hắn khiến toàn thân hắn như bị rút gân.

Tô Mộc Tình hỏi: “Thân thể anh không thoải mái sao? Hay là đau dạ dày? Em đưa anh đến bệnh viện”

Lo lắng trên mặt, thật sự không giống, khiến cho người khác hoài nghi trước mặt không phải là Tô Mộc Vũ, mà chính là Tô Mộc Tình ác độc trước kia. Cô ta đã chuẩn bị rất kỹ trước khi đến đây, ngay cả bệnh tình của Phong Kính cũng xem qua chính là muốn lật đổ địa vị của Tô Mộc Vũ.

Phong Kính gật gật đầu.

Tô Mộc Tình e lệ mặc quần áo tử tế, giúp Phong Kính chậm rãi đi ra cửa, đi xuống cầu thang.

Lúc hần bước xuống, lơ đãng nhìn thấy vết máu, đột nhiên nhú mào, dường như hần cảm thấy điều gì đó nhưng vẫn không thể nói rõ.

Bên cạnh, Tô Mộc Tình cũng không để ý, cô ta cúi đầu, trong mắt xuất hiện sự ác độc cùng thủ đoạn.

Không sao, lần này không thành công, cô ta vẫn có thể chậm rãi chờ đợi cơ hội khác. Cô ta nhất định sẽ thành công, sau đó chính thức thay thế người chị tốt kia, cướp đi người đàn ông của ả, trở thành dâu trưởng Phong gia.

Thuận tiện... Ha ha, ngay cả con trai của ả cũng đoạt lấy!

“Phong Kính!”

Tô Mộc Vũ hét lên, bừng tỉnh từ cơn ác mộng.

Cô vừa mơ thấy ác mộng, trong mộng nhìn thấy Phong Kính ôm một người phụ nữ tiêu sái bước qua, trên mặt của bọn họ mang theo trào phúng nhìn cô, mà con trai bảo bối của cô – Nhạc Nhạc, lại được hai người kia nắm tay dắt đi, ngọt ngào gọi “ma ma, ba ba”

Tô Mộc Vũ bị sự sợ hãi đánh thức, thở phì phò từng ngụm từng ngụm.

Lúc tỉnh lại mới phát hiện trước mắt là một mảnh tối đen, bốn phía âm u, chỉ có một chiếc đèn treo trên trần nhà, ngẫu nhiên lay động phát ra âm thanh khe khẽ. Cái lạnh thấu xương đâm sâu vào da thịt.

Giống như là một tầng hầm.

Cô muốn đứng lên, lại phát hiện hai tay hai chân đều bị cột vào trên một cái ghế, không thể nhúc nhích.

Phong Nghi, đúng rồi, chính là Phong Nghi!

Cô nhớ rõ mình vừa định chạy trốn, đột nhiên sau gáy đau nhói liền hôn mê bất tỉnh.

Nhất định là Phong Nghi làm, hần rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao hết lần này đến lần khác lại không buông tha cho cô?

Cái gáy vẫn còn âm ỉ đau, hần là lúc ngã xuống cầu thang đã bị thương rồi.

Cửa phát ra tiếng, mở ra, lại đóng vào.

Hai người đi vào, trong đó có một người là cô nhận ra – Phong Nghi. Mà một người vẫn đứng trong góc tối, cô nhìn không rõ, chỉ mơ hồ đoán hần là một người phụ nữ.

“Anh đem tôi nhốt ở đây... là muốn làm cái gì?” Tô Mộc Vũ khàn giọng hỏi, miệng hé ra liền khàn khàn, có chút đau, giống như còn vương mùi máu tươi.

Phong Nghi cười cười đi tới, đi đến trước mặt cô. Hai chân rõ ràng là đi khắp khiêng, hần nói: “Đương nhiên là để báo ân”

Báo ân? Tô Mộc Vũ hoàn toàn không hiểu, tên này điên rồi sao? Đang nói khùng cái gì vậy?

Phong Nghi nhìn ánh mắt khó hiểu của cô, cúi người để ngang bằng cùng với Tô Mộc Vũ. Hần cười, chỉ vào đôi chân của chính mình, nói: “Thấy chân tôi không? Chắc chắn, là do cô ban tặng đó, cô nói xem, sao tôi lại không thể báo ân đây?”

Tô Mộc Vũ khẽ run, những lời này rõ ràng là lai giả bất thiện! (Không có ý tốt)

“Vì trả ân tình này của cô, tôi đã chuẩn bị một phần lễ vật rất tử tế cho cô nha. Tôi nghĩ, cô nhìn thấy sẽ rất kinh hãi” Đôi mắt dài nhỏ của hắn hiện lên một tia sáng sắc lạnh, nương theo tươi cười nơi khóe miệng của hắn, quả thật rất giống ma quỷ.

Hắn tùy ý vỗ tay, hướng tới người đứng trong bóng tối nói: “Đến đây đi”

Nghe tiếng, thân ảnh kia chậm rãi đi ra, đi đến dưới ánh sáng, chỉ thấy dáng vẻ thướt tha mềm mại của cô ta, đôi chân mang giày cao gót, một thân quần trắng đi đến trước mặt Tô Mộc Vũ.

Trong phút chốc người kia đi đến trước mặt Tô Mộc Vũ, cô cơ hồ cho là mình hoa mắt.

Tại sao lại có thể có... người giống với mình như đúc? Cho dù là cách ăn mặc, kiểu tóc, hay là gương mặt, hoàn toàn cùng chính mình không có... khác biệt chút nào, biểu tình trên mặt cùng với ánh mắt đều hoàn toàn phỏng theo chính mình.

Giống như một con rô-bốt tinh vi, hoàn toàn dựa theo ngoại hình của cô mà tạo ra, quả thật đánh tráo bằng giả.

“Cô là ai?...” Tô Mộc Vũ lúng ta lúng túng hỏi, cả người đều như đang mơ.

Khóe miệng người nọ hơi cong lên, tiếng nói cũng hao hao giống cô vang lên: “Chị, sao vậy, ngay cả đứa em gái này cũng quên rồi à?” Tươi cười như hoa nhưng nội tâm lại như rắn rết!

121. Chương 121: Trò Chơi Của Phong Nghi

Đó là... khuôn mặt...

Giống như được khắc ra từ một cái khuôn, mỗi một nơi đều hoàn toàn tương tự.

Cái loại cảm giác này giống như khi đang soi gương, nhưng mà người trong gương lại có biểu tình bất đồng với mình, cảm giác kia thật sự có thể dùng bốn chữ – lông tóc dựng đứng, để mô tả!

Cô ta là Tô Mộc Tình! Là người em gái đáng sợ kia của cô, Tô Mộc Tình!

Tô Mộc Tình điên rồi, cô ta điên rồi, điên rồi! Nếu không điên, ai lại làm chuyện này? Thay đổi toàn bộ mặt mũi của mình, biến thành bộ dạng của một người khác.

Tô Mộc Tình thường thức khuôn mặt của chị gái mình, kinh ngạc, sợ hãi.

Cô ta cười nói: “Chị à, sắc mặt chị sao lại trắng bệch như vậy? Đây chính là gương mặt của chị nha, bị hù sợ bởi chính mình quả thật rất buồn cười nha!”

Tô Mộc Vũ cắn răng nói: “Tô Mộc Tình... cô... cô...”

Cô hoàn toàn không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để hình dung tâm tình giờ phút này, quả thật so với nhìn ác ma còn muốn ghê tởm hơn, so với nhìn con ốc sên còn muốn buồn nôn hơn!

“Chị, chị không hài lòng sao? Làm sao chị có thể không hài lòng đây? Khuôn mặt này chính là do em hao tâm tổn lực, chịu vô số đau đớn mới thành công nha. Còn có giọng nói này, chị có biết cảm giác dao phẫu thuật tiến vào trong cuống họng là như thế nào không? Lạnh lạnh, giống như nuốt một con rắn vậy. Ha ha ha...”

Bàn tay Tô Mộc Tình chậm rãi xoa xoa hai má Tô Mộc Vũ, nói tiếp: “Có khuôn mặt này, những thứ vốn thuộc về cô cũng sẽ dần dần trở vào trong tay tôi thôi. Chị an tâm, tôi sẽ lợi dụng khuôn mặt này thật tốt, không chỉ muốn cướp đi Phong Kính, mà còn có con trai của cô, còn có Tần Nghị Hằng, tôi muốn hắn hối hận, hối hận vì hắn đã không thương tôi!”

Tô Mộc Tình cười rộ lên, rõ ràng thanh âm giống nhau như đúc nhưng lại làm cho người ta hết sức sợ hãi.

Tô Mộc Vũ hất mặt sang một bên, né tránh bàn tay bẩn thỉu kia.

Trong đầu hỗn độn của cô đột nhiên xuất hiện một ý niệm.

Bóng lưng người phụ nữ kia, căn bản chính là Tô Mộc Tình! Rốt cuộc cô cũng biết rồi!

Phong Kính không có phản bội cô, mà là bị lừa, bị khuôn mặt giống cô như đúc này lừa. Cô, ngay cả Phong Kính đều bị lừa, ai có thể nghĩ đến, Tô Mộc Tình sẽ đi đến nỗi làm ra loại chuyện đáng sợ như vậy.

Đột nhiên tỉnh ngộ, Tô Mộc Vũ dùng sức, đem hết toàn lực ra mà giãy dụa, mặc kệ cổ tay bị mài đến loang lổ vết máu, cô cắn chặt răng liều mạng muốn vùng ra khỏi dây thừng.

Cô muốn đi tìm hân...

Cô chờ không được, muốn gặp hân ngay bây giờ, cô không muốn để hai kẻ kia thực hiện được mưu kế.

Đều do cô, tất cả đều do cô, tại sao lúc ấy lại ngu ngốc nên không nhận ra? Tô Mộc Vũ, may thật là một đứa ngu ngốc!

Nhưng sức lực trên người giống như theo nước cuốn trôi, cho dù cô có giãy dụa như thế nào đi nữa cũng không nhúc nhích được. Trong mắt Phong Nghi, cô giống như một con chuột đang bị con mèo lớn vờn đuổi.

Hân cười, nói: “Khỏi giãy dụa, cho dù bây giờ cô có mở trói được, thậm chí mở được cánh cửa này ra, cô cũng chạy không thoát đâu. Á đàn bà ngu xuẩn, lúc cô vào quán bar, cô đã bị hạ mê được mà vẫn không phát hiện chút nào. Chắc chắn, cô nói xem cô có quá ngu xuẩn hay không?”

Đồng tử Tô Mộc Vũ trợn tròn.

Chẳng thể trách lúc đó cô cảm thấy không còn sức lực, cô rõ ràng muốn nâng tay nhưng vẫn không có chút sức nào, cứ như vậy mà ngã xuống, thì ra đều là cái bẫy của hân.

Phong Nghi dùng đến hai năm để bày ra thiên la địa võng, chỉ còn chờ bọn họ từng bước từng bước nhảy vào, tiếp tục để hân tùy ý đùa bỡn, xâu xé.

Tô Mộc Vũ hoảng sợ quan sát gương mặt xinh đẹp trước mắt này, vì sao lại có người đáng sợ như vậy, so với ác ma còn đáng sợ hơn ngàn vạn lần.

Phong Nghi cực kỳ hài lòng với phản ứng của cô, giống như đã nhàm chán rất lâu, nay đột nhiên bắt được một con mồi ngon, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Hân giơ tay lên vuốt ve mặt cô, nói: “Tô Mộc Vũ, không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi. Cô cược xem bao lâu Phong Kính mới có thể phát hiện ra cô ta là giả mạo, mà Tô Mộc Vũ thật chính là đang nằm trong bàn tay tôi, được không?”

Tô Mộc Vũ nghe thấy lời hân nói, gắt gao cắn chặt môi.

Phong Nghi ngược lại, trông hân rất hào hứng, cứ thế định ra quy tắc của trò chơi. Hân lấy tay nâng người của cô lên, hứng thú nói: “Tôi cược ba ngày, nếu sau ba ngày mà hân còn không có phát hiện ra, thật xin lỗi cô gái xinh đẹp của tôi, cô phải cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của tôi rồi”

Còn chưa chờ hân nói xong, Tô Mộc Vũ đột nhiên há miệng, cắn lấy ngón tay hân.

Phong Nghi đau, liền tát vào mặt cô, khiến cô choáng váng, nhưng Tô Mộc Vũ vẫn không nhả ra cho đến khi hân rút ra một miếng thịt. Sau đó cô bị hân đập ngã nhào trên mặt đất.

Cô phun ngụm máu trong miệng ra, ách giọng cười lạnh: “Nằm mơ!”

Tô Mộc Tình từ tầng hầm rời đi, nhanh chóng chạy về bệnh viện. Bệnh bao tử của Phong Kính lại tái phát, bác sĩ bảo tạm thời phải nằm viện quan sát. Sau khi truyền nước biển, hân đã ngủ say, Tô Mộc Tình mang gương mặt của Tô Mộc Vũ quan tâm chăm sóc hân bằng mọi cách.

Cừu Văn bị Nhạc Nhạc quần lấy, không thể không mang theo tiểu ma vương này đến bệnh viện.

Nhạc Nhạc vui vẻ chạy vào bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh, liền nhìn thấy một người, thẳng nhóc kinh hỉ hô lên: “Ma ma!”

“Nhạc Nhạc, ma ma trở về rồi, con có vui không?” Tô Mộc Tình cúi người, ôm lấy Nhạc Nhạc nói.

“Vui chứ!” Được Tô Mộc Tình ôm vào trong ngực, Nhạc Nhạc bỗng nhiên mở trừng hai mắt, nhìn mặt của mẹ nó, nghiêng cái đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, nói: “Ma ma, sao ma ma có chút... là lạ?”

Nụ cười trên mặt Tô Mộc Tình hơi cương cứng, nhưng vẫn tỉnh bơ nói: “Nhạc Nhạc cảm thấy ma ma là lạ chỗ nào?”

Nhạc Nhạc nhú mi, cánh tay nhỏ bé phì phì chống cằm, nói: “Ừm... Nhạc Nhạc cũng không biết, chỉ là cảm thấy là lạ”

Tô Mộc Tình ôn nhu cười, nói tiếp: “Chắc là lâu lắm rồi Nhạc Nhạc không có gặp ma ma đó, cho nên có chút không quen, đúng không? Ma ma chính là ma ma của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc phải nhớ kỹ biết không?”

Nhạc Nhạc vòng vo cái đầu nhỏ nửa ngày, cuối cùng chỉ phải gật đầu nói: “Dạ”

Thằng nhóc kia vừa gật đầu, vừa nghĩ: Thế nhưng Nhạc Nhạc cảm thấy rất lạ nha. Thật kỳ quái!

122. Chương 122: Đùa Giỡn

Lúc Phong Kính tỉnh lại, truyền dịch cũng đã xong.

Trong ngực của hắn, “Tô Mộc Vũ” mềm mại như mèo con yên tĩnh nằm đó. Phong Kính giơ tay lên, chậm rãi xoa mặt của cô.

Tô Mộc Tình tỉnh lại, thanh âm ôn nhu nói: “Kính, anh tỉnh rồi. Anh còn thấy chỗ nào khó chịu không? Có muốn em gọi bác sĩ đến kiểm tra cho anh không?”

Bất luận là biểu tình trên mặt, hay là lo lắng trong mắt đều rất đúng, hoàn toàn không nhìn ra được là một người khác.

Phong Kính không nói chuyện, chỉ nhìn cô.

Bị ánh mắt đó nhìn, trong lòng Tô Mộc Tình hơi hoảng một chút, còn tưởng rằng Phong Kính đã nhìn ra dấu vết gì đó.

Hắn chỉ đưa đầu, hôn nhẹ lên trán cô ta, giống như thở dài nói: “Thật tốt, em đã trở về”

Tô Mộc Tình thở nhẹ, nhẹ nhàng mỉm cười, nói: “Kính, em sẽ không đi đâu cả, vĩnh viễn cũng không đi”
Nằm trong lòng ngực của hắn, trong mắt cô ta hiện ra tia sáng sắc lạnh.

Phong Kính không chịu đợi thêm ở bệnh viện, đêm đó liền trở về nhà, bác sĩ cũng không dám ngăn cản, chỉ dặn dò cẩn chú ý nhiều hơn.

Tiền Phong lái xe tới đón bọn họ.

Lúc xuống xe, Tiền Phong xoa nhẹ đỉnh đầu “Tô Mộc Vũ”, nói: “Tiểu Vũ, ổn cả rồi”

Tô Mộc Tình không hiểu rõ chuyện Tô Mộc Vũ với Tiền Phong, kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn.

Tiền Phong xấu hổ, nhìn tới ánh mắt như ra đa của Phong Kính bèn xám mặt trèo lên xe chạy mất dạng.
Nửa ngày này hắn cảm thấy có gì đó rất khó nói rõ, có thể tưởng tượng ra nhưng lại vẫn không rõ lắm. Hắn nhú mày thiếu chút nữa gây ra tai nạn, vội ổn định tâm tình, tiếp tục lái xe.

Tô Mộc Tình giúp đỡ Phong Kính lên lầu.

Nhạc Nhạc từ trên ban công nhìn thấy bọn họ trở về, kích động chạy ra đón. Nó nhìn thấy ma ma, vội chạy đến kêu: “Ba ba, ma ma đã về”

Chưa đợi thăng nhóc chạy đến ôm lấy ma ma nó, một thân ảnh so với nó còn nhanh hơn, vội vàng chạy ra, hướng Tô Mộc Tình nhe răng trợn mắt sửa “Gâu gâu... Gâu gâu...!”. Bàn Chải hung ác trừng mắt Tô Mộc Tình.

Tô Mộc Tình hoảng sợ, vội lui về sau từng bước.

Nhạc Nhạc ôm lấy Bàn Chải, mở to đôi mắt ngây thơ, nói: “Bàn Chải, mày sao vậy? Đây là ma ma của tao nha, ma ma đã trở lại rồi đó!”

“Gâu gâu!” Bàn Chải cũng không để ý, chỉ giận dữ trừng mắt sửa người lạ, giống như muốn đuổi những kẻ nó không quen đi, bảo vệ lãnh địa của nó.

Tô Mộc Tình cười cười, nói: “Kính, em đỡ anh vào” Cũng không đem con chó nhỏ này đặt trong lòng.

Lại không ngờ Bàn Chải nhào qua, Tô Mộc Tình không kịp phản ứng, bị nó cắn một phát vào chân.

Tô Mộc Tình đau đớn, hét ầm lên. Bảo mẫu vội ôm Bàn Chải lại, ngăn cản nó tiếp tục cắn người: “Tô tiểu thư, cô sao rồi? Có bị nó cắn trúng không?”

Tô Mộc Tình nhìn thấy chân mình có một miệng vết thương nhỏ, trên vết thương còn chảy máu, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Phong Kính vội vàng ôm lấy cô ta, đặt lên ghế sa lon.

Bảo mẫu mạnh mẽ lôi Bàn Chải ra ban công, nhốt nó lại, cho dù có nhốt lại thì Bàn Chải vẫn cứ sửa um lên, thỉnh thoảng còn cào vào cửa.

Bảo mẫu vội lấy ra hộp y tế, nói: “Tô tiểu thư đừng lo lắng, Bàn Chải thường xuyên được tiêm phòng, nó không có bệnh gì đâu. Để tôi lấy thuốc bôi cho cô là được”

Trong lòng bảo mẫu cảm thấy có chút khó hiểu: Bàn Chải bình thường rất hiền, làm sao lại đột nhiên cắn người vậy?

Phong Kính nhìn thấy miệng vết thương của cô, nhíu mày hỏi: “Mộc Vũ, có đau không?”

Sắc mặt Tô Mộc Tình có chút khó coi, vẫn cố gắng giữ nguyên nụ cười mỉm nói: “Không có việc gì, Bàn Chải chắc có chút kích động, bôi thuốc vào là ổn thôi” Trong lòng cô ta lại âm thầm quyết định: Sau này tao nhất định sẽ tìm cơ hội giết mày!

Bởi vì bị bảo mẫu ngăn lại nên vết thương Bàn Chải cắn cũng không lớn, dán một miếng băng cá nhân là không sao.

Nhạc Nhạc chưa từng thấy Bàn Chải như vậy bao giờ, bị dọa đến run lên. Nó ôm gấu bông ngồi xuống bên cạnh Tô Mộc Tình, nói: “Ma ma có đau không?”

Tô Mộc Tình hôn nhẹ khuôn mặt của nó, đáp: “Một chút cũng không đau”

Nhạc Nhạc nhào vào trong lòng mẹ nó, muốn làm nũng, mới vừa tiến đến lòng Tô Mộc Tình, liền hắt hơi một cái. Thăng nhóc xoa xoa mũi, nói: “Trên người ma ma có mùi gì đó, Nhạc Nhạc không thích”

Ánh mắt Tô Mộc Tình giật giật, cúi đầu ngửi mùi trên người mình, có chút mùi nước hoa, sao vậy?

“Nhạc Nhạc nói không thích, ma ma đi rửa đi được không?” Tô Mộc Tình có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn cố gắng áp chế buồn bực trong lòng, gật đầu với Nhạc Nhạc.

Cậu nhóc lúc này mới thỏa mãn gật đầu, cười hì hì.

Đêm đó Tô Mộc Tình ở lại, lần đầu tiên Nhạc Nhạc được ở cùng một chỗ với ma ma liền kích động đến ôm lấy quần áo Tô Mộc Tình làm nũng: “Ma ma, ngủ cùng Nhạc Nhạc được không? Nhạc Nhạc nhớ ma ma lắm, muốn ngủ với ma ma”

Đôi mắt to ngập nước của Nhạc Nhạc vô cùng chọc người yêu thương. Nhưng mà trong mắt Tô Mộc Tình chỉ cảm thấy đứa bé này vô cùng phiền phức. Bởi vì Nhạc Nhạc cũng không phải là con của cô ta, bất luận cô ta cố gắng diễn như thế nào đi nữa, cũng diễn không ra cái loại yêu thương của mẹ này.

Tô Mộc Tình nói: “Nhạc Nhạc ngoan, sức khỏe ba ba không tốt, cho nên ma ma phải ở bên cạnh ba ba, đúng không?”

Nhạc Nhạc không vui, hừ hừ. Cậu muốn ngủ cùng ma ma nha, cậu đã hơn hai tuổi rồi, chưa từng được ngủ cùng ma ma lần nào.

Nhạc Nhạc nghĩ cách: “Vây Nhạc Nhạc ngủ cùng ba ba với ma ma”

Tô Mộc Tình đã gần mất hết kiên nhẫn, nghiêm mặt nói: “Nhạc Nhạc phải biết nghe lời một chút!”

Bị ma ma quát, bả vai Nhạc Nhạc co rụt lại, ánh mắt ngập nước, ủy khuất chạy về phòng, chui vào chăn quần kín người.

Tô Mộc Tình mới không quan tâm, cô ta mừng rỡ đứng lên, đi vào phòng tắm rửa sạch bản thân, mặc áo ngủ rộng thùng thình đi tới.

Bởi vì bệnh bao tử tái phát, Phong Kính giăng co hai ngày, phải truyền dịch rất mệt mỏi.

Nhìn thấy Phong Kính đã ngủ, Tô Mộc Tình mất hứng nhủ mày, chỉ đành phải trèo lên giường, nằm ngủ bên cạnh hắn.

Đêm đã khuya, rất lạnh.

Tô Mộc Vũ bị giam trong tầng hầm lạnh lẽo, toàn thân đều phát run.

Đã cuối tháng mười một, ban đêm bảy, tám độ hơn nữa còn là trong tầng hầm, môi Tô Mộc Vũ trắng bệch, trong bụng rỗng tuếch, một ngụm nước cũng chưa được uống.

Phong Nghi cũng không muốn cô chết đói, trước mặt cô bày ra một ly nước, còn có một chén cơm, thậm chí còn rất có dinh dưỡng.

Nhưng là Tô Mộc Vũ không dám đụng vào. Lúc trước cô uống qua một ngụm nước, rất nhanh liền nhận ra mình lại xui xẻo một lần nữa. Cô biết nước này có vấn đề, trong thức ăn kia khẳng định cũng sẽ không sạch sẽ.

Cô hiện tại có thể không ăn không uống, thậm chí chết đói, chỉ riêng không thể mất đi ý chí. Một khi mất đi toàn bộ ý chí cùng sức lực, chờ đợi của cô cũng chỉ là mặc cho kẻ khác định đoạt.

Cô không được biến thành như vậy!

Tô Mộc Vũ cắn chặt môi, mượn cách này làm ình tỉnh táo, cố gắng suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ, tuyệt đối không thể cứ như vậy ngồi chờ chết.

Cổ tay không ngừng ma sát với vách tường, dùng phương thức nguyên thủy này mài đứt dây thừng ra. Cổ tay cũng đã sớm bết vết máu, nhưng cô cũng không thèm để ý, đúng vậy, một chút cũng không thèm để ý, còn hơn là trái tim bị dày vò, chỉ bấy nhiêu đau đớn thì có là gì.

Lúc gần như kiệt sức, Tô Mộc Vũ cắn răng ngẩng đầu, nhìn cả tầng hầm chỉ có một cái cửa sổ nhỏ hẹp, lộ ra ánh trăng lạnh lùng.

Nhắm chặt đôi mắt, có gì đó nóng bỏng chảy ra từ khóe mắt.

Phong Kính, anh nghe thấy em gọi không?

Phong Kính, Phong Kính... Phong Kính!

(Trúc Lâm sơn trang)

Phong Kính bừng tỉnh giữa đêm, Tô Mộc Tình mở to mắt, mơ hồ hỏi: “Sao vậy?”

Phong Kính lắc lắc đầu, đuổi đi âm thanh vang vọng trong não. Tô Mộc Tình lặn một cái, lại ngủ.

Nhìn thấy “Tô Mộc Tình” ngủ trong lòng mình, trong mắt Phong Kính xẹt qua một tia sáng, nhưng lại dần dần biến mất, nhắm hai mắt lại.

Hôm sau.

Tô Mộc Tình tỉnh dậy rất sớm, bảo mẫu đã đi chợ, Tô Mộc Tình mang theo một bình nước sôi, đi đến ban công.

Bàn Chải bị nhốt một đêm, uể oải nằm bên ban công, tiếng kêu cũng không còn vang. Nhìn thấy Tô Mộc Tình đi đến, Bàn Chải vểnh đôi tai, tràn ngập cảnh giác, muốn nhào đến nhưng đã bị bảo mẫu xích lại, vốn nhào không qua được, lo lắng phát ra những tiếng rên nhẹ.

Tô Mộc Tình cười lạnh đi đến, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào con chó này.

Chó chết, mày cũng dám cắn tao, tao ày ném thử kết quả khi đắc tội với tao. Mày với chủ của mày chết tiệt như nhau, chết đi!

Lúc bình nước sôi sắp đổ lên người Bàn Chải, thanh âm của trong vắt phía sau chợt vang lên: “Ma ma đang làm gì vậy?” Nhạc Nhạc khó hiểu hỏi, ma ma mang ấm nước đến đây làm gì vậy?

Tô Mộc Tình cả kinh, vội lấy lại tinh thần, ôn hòa nói: “Nhạc Nhạc dậy sớm vậy, thật ngoan. Ma ma đến xem Bàn Chải thế nào, ma ma tha thứ cho nó rồi, cho nên muốn hòa thuận với nó nha”

Nhạc Nhạc tin là thật, ôm cổ Tô Mộc Tình: “Nhạc Nhạc biết ma ma là tốt nhất, nhất định sẽ không giận Bàn Chải”

Tô Mộc Tình vỗ nhẹ phía sau lưng Nhạc Nhạc, nói: “Đương nhiên”. Cô ta buông bình nước trong tay, nheo mắt lại.

Bảo mẫu trở về, mua cho Nhạc Nhạc một phần sủi cảo tôm mà nó thích nhất, còn một cốc sữa đậu nành nóng hôi hổi, Tô Mộc Tình cũng cùng nhau ăn.

Phong Kính cần nhất là nghỉ ngơi, Nhạc Nhạc nhu thuận không quấy rầy hấn, chỉ lôi kéo Tô Mộc Tình cùng nhau chơi đùa.

Nhạc Nhạc lôi kéo cô ta đi thăm phòng nhỏ của nó, lúu rúu: “Ma ma, ở đây đều là bạn tốt của con đó, đây là Hải Cầu dễ thương, đây là Mộng Mơ nè, còn có Hồn Hở, bọn chúng đều là bạn tốt, thường xuyên chơi chung với con. Ma ma có thích chúng nó không?”

Tô Mộc Tình căn bản không có hứng thú nghe chuyện của con nít, chỉ không ngừng “E hèm”

Đến giờ nấu cơm, Nhạc Nhạc ôm lấy Tô Mộc Tình, làm nũng: “Ma ma nấu cho Nhạc Nhạc ăn có được hay không? Nhạc Nhạc thích ăn thức ăn ma ma nấu thôi”

Tô Mộc Tình lặng đi một chút, ôn nhu ôm lấy Nhạc Nhạc, hôn hít lên trên gương mặt mũm mĩm của nó, mỉm cười gật đầu.

Nhạc Nhạc vui vẻ nhảy dựng lên: “Ma ma là tốt nhất!”

Trong phòng bếp, Tô Mộc Tình cắt rau củ, lại híp mắt: Tao nhin, cô ta nhất định có thói quen này, Tô Mộc Tình, đừng quên mục tiêu của mày chính là lật đổ địa vị của Tô Mộc Vũ, sau đó chính thức gả vào Phong gia.

Cô ta nhẫn nại, chỉ cần khiến Phong Kính xem cô ta chính là Tô Mộc Vũ, như vậy cô ta liền thành công.

Một bữa cơm, Tô Mộc Tình làm hơn hai tiếng đồng hồ, Nhạc Nhạc buồn ngủ đến gật gù.

Nhạc Nhạc dụi mắt, nói: “Ma ma, sao lâu vậy? Nhạc Nhạc đói đến bụng xẹp lép rồi”

Tô Mộc Tình cời tạp dề, nói: “Nhạc Nhạc mau tới nếm thử món ăn ma ma nấu xem”

Nhạc Nhạc lóe mắt to gật đầu, nhờ bảo mẫu giúp trèo lên ghế, cầm lấy muỗng, đưa thức ăn lên đến miệng, mới vừa đưa vào liền nhổ ra, vươn đầu lưỡi: “Ma ma nấu thật là khó ăn, khó ăn nhất trong những thứ khó ăn...” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh thành một cái bánh bao nhỏ.

Sắc mặt Tô Mộc Tình trông thật khó coi, sự giả tạo trước kia như băng dính, một phát đã bị bung ra.

Bảo mẫu phát hiện sắc mặt cô ta không được tốt lắm, vội ôm Nhạc Nhạc nói: “Tiểu thiếu gia nói gì vậy? Ma ma con nấu sao lại khó ăn được? Là bảo mẫu không mua thức ăn tươi rồi”

Nhạc Nhạc không hiểu, nháy mắt nói: “Nhưng mà...”

Lại bị bảo mẫu cắt đứt: “Tiểu thiếu gia, chuyện nấu ăn này hãy để bảo mẫu làm nhé. Ma ma con chăm sóc cho ba ba đã rất cực khổ có đúng hay không? Cho nên tiểu thiếu gia cần thông cảm a ma”

Nhạc Nhạc suy nghĩ, nhu thuận gật đầu “Đúng!” Nó luôn là đứa con ngoan, là đàn ông, nam tử hán đại trượng phu cần thông cảm a ma!

Một bữa cơm miễn miễn cưỡng cưỡng ăn cho xong, tâm tình Tô Mộc Tình kém tới cực điểm. Miễn cưỡng cho Nhạc Nhạc ngủ trưa mới tự giam mình trong nhà tắm xả giận.

Thằng nhóc, dám nói cô ta nấu đồ khó ăn, tức chết cô ta.

Mà trong tầng hầm, Phong Nghi kéo lấy tóc Tô Mộc Vũ, âm thanh lạnh lùng nói: “Cô rất không biết điều”

Tô Mộc Vũ bị ép ngẩng đầu đối mặt với hắn, từ từ nhắm hai mắt lại, cười lạnh, tựa hồ liếc hắn một cái cũng đều cảm thấy ghê tởm.

Loại thái độ này đủ chọc giận Phong Nghi, trong đôi mắt dài nhỏ của hắn hiện lên một tia sắc lạnh, một cái tát bay đến chỗ cô: “Tô Mộc Vũ, cô đừng có rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt, cơm cũng không ăn nước cũng không uống là muốn dùng phương pháp tuyệt thực bức tôi thả cô sao? Tôi cho cô biết, cô quá coi trọng chính mình rồi, cô tin hay không tôi bây giờ có thể giết chết cô?”

Tô Mộc Vũ bị tát nghiêng sang một bên, cười lạnh nói: “Vậy giết tôi ngay đi, anh nghĩ là Phong Kính sẽ để yên cho anh sao?” Cổ họng của cô sớm vì khát nước mà khô rát nhưng cũng không gây trở ngại đến giọng nói kiên quyết lúc này.

Nghe đến tên Phong Kính, Phong Nghi lập tức bật cười, quả thật cười đến không ngừng được “Không nghĩ tới cô còn đem hi vọng ký thác vào trên người anh hai của tôi. Đã hai ngày rồi, giờ này khắc này hắn hẳn là đang ôm người em gái đáng yêu của cô, có lẽ là đang rất sáng khoái, còn có con trai của cô nữa, cô nói xem nó bây giờ có đang gọi một người phụ nữ khác là mẹ không?”

Tim Tô Mộc Vũ nhaoáng đau một cái, nhưng cũng không lâu. Cô chỉ là đang lo lắng cho Nhạc Nhạc, không biết nó có bị thương cái gì không.

Còn Phong Kính, đúng vậy, cô tin tưởng, chưa bao giờ tin tưởng hắn như lúc này.

Có lẽ cô từng dao động, không tin, nhưng lần này cô hoàn toàn tin tưởng rằng Phong Kính nhất định sẽ nhận ra, nhất định sẽ nhận ra cô và Tô Mộc Tình không giống nhau.

Cô tin tưởng, cho dù cuối cùng có chết ở chỗ này, cô cũng tin tưởng!

Giờ này khắc này, cô tuy rằng chật vật nhưng trong con ngươi vẫn đầy ánh sáng, lại khiến cho Phong Nghi thẹn quá hoá giận.

Phong Nghi cười lạnh bóp chặt người của cô, nói: “Tô Mộc Vũ, cô chờ đi, tôi nhất định sẽ cho cô xem, niềm tin mù quáng kia của cô rốt cuộc có bao nhiêu ngu xuẩn!”

Một chữ Tô Mộc Vũ cũng không đáp, cô ngu xuẩn nhưng không phải ngu xuẩn trong lúc này, mà ngu xuẩn lúc trước kia, đại đột đã che mờ ánh mắt cô.

Bên kia mái hiên, Tô Mộc Tình quả thật cũng không tốt, chính xác mà nói là cô ta đang sốt ruột.

Cô ta nghĩ khi mang khuôn mặt này liền có thể mọi chuyện đều không lo, nhưng kết quả cũng không phải như thế. Chỉ cần cô ta đến gần Bàn Chải, nó liền như phát điên, thằng nhóc Nhạc Nhạc kia lại càng khó chiều, tuy cô ta đã cố gắng che giấu quá khứ nhưng trong lòng vẫn lưu lại một chút. Còn Phong Kính, mặc dù không có lộ ra hoài nghi đối với cô ta, nhưng...

Hắn đến bây giờ còn không có chân chính chạm vào cô ta!

Như thế sao cô ta lại không sốt ruột cho được?

Phong Nghi ra lệnh, hơn nữa không tránh khỏi đêm dài lẩm mông, cô nhất định nhanh chóng khiến Phong Kính triệt triệt để để xem cô là Tô Mộc Vũ!

Tô Mộc Tình hạ quyết tâm, đi ra khỏi phòng tắm.

Cô ta mặc một bộ áo ngủ màu hồng nhạt, chỉ cần tháo nhẹ dây buộc thì toàn bộ những gì trước ngực sẽ lộ ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, lộ ra một mảng lớn da thịt trong suốt phần nộn trên ngực. Trên mặt cô ta mang theo phần hồng e thẹn, ánh mắt vụt sáng mà e lệ rụt rè, lông mi thật dài chớp chớp, răng hơi cắn môi dưới.

Cô ta biết, tư thế như vậy tuyệt đối là tư thế mị hoặc đàn ông tốt nhất. Cô ta không tin, Phong Kính lần này không chui đầu vào lưới!

Tô Mộc Tình ngượng ngùng cúi đầu, chậm rãi đi đến trước mặt Phong Kính, nhỏ giọng nói: “Kính, có thể nói cho em biết, những ngày qua em không làm tốt sao?”

Phong Kính nhìn cô ta từ trên xuống dưới, nâng người cô ta lên, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Sao lại hỏi như vậy?”

Tô Mộc Tình cup mi, thần tình đỏ bừng, hơi thở đều đều tựa hồ bởi vì Phong Kính đến gần mà nhanh hơn một chút: “Là vì... anh không muốn chạm vào em...”

Phong Kính khẽ trán mình trên trán cô ta, hơi thở hai người hòa vào nhau: “Em suy nghĩ quá nhiều rồi, Mộc Vũ”

Tô Mộc Tình chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước, mang theo cầu xin: “Xin anh... hôm nay, muốn em được không?” Tay cô ta đặt trên lồng ngực hần, sau đó chậm rãi di chuyển xuống phía dưới.

Cảnh trí như thế, âm thanh như thế, đôi mắt như thế, quả thật khiến đàn ông đều không thể cự tuyệt.

Cô ta rõ ràng cảm thấy lồng ngực màu đồng trước mặt, tần suất hô hấp càng lúc càng dồn dập, cô ta nhếch khóe miệng.

Nhưng mà ngay tại một khắc cô ta nghĩ mình đã thành công...

Phong Kính bỗng nhiên bắt lấy tay cô ta, cau mày nhìn. Hồi lâu, bỗng dưng bóp chặt ngón tay, rốt cuộc cũng lạnh lùng phun ra một câu:

“Cô không phải Mộc Vũ!”

123. Chương 123: Vạch Trần

“Cô không phải Mộc Vũ!”

Trong lòng Tô Mộc Tình hoảng hốt, trên mặt lại cực lực duy trì bình tĩnh, cười nói: “Kính, anh đang nói đùa sao? Sao em nghe lại không hiểu?”

Con người Phong Kính sắc bén như đao, dùng sức nắm chặt cổ tay cô ta: “Tay cô ấy là bàn tay nặn gốm sứ cho nên có chút thô ráp, không hề mềm mại giống như cô”

Tô Mộc Tình nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Cô ta giả dạng giống nhau, không nghĩ tới lại có thể quên điểm này. Lúc này, một câu biện minh cô ta cũng không có, chỉ ấp úng gọi: “Kính, em... em có đi thăm mỹ viện...” Thế nhưng sắc mặt tươi cười đến cỡ nào cũng đều nhận ra vẻ chột dạ.

Phong Kính híp mắt mỉm cười, nói: “Còn nữa... cô ấy chưa từng gọi tôi là Kính”

Trước kia là do hần uống say nên không nhận ra, bởi vì khuôn mặt này quả thật rất giống, bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng sẽ không nghi ngờ gì. Thế nhưng, cho dù bộ dạng có giống nhau, vẫn là có những khác biệt nho nhỏ để lộ ra trong lúc vô ý. Hai ngày này hần luôn luôn hoài nghi, cho tới giờ khắc này rốt cuộc cũng

tĩnh ngộ. Giống như một loại bản năng trong cơ thể chỉ đối với người mình yêu, còn những biểu hiện giả dối đều có thể nhận ra.

Thì ra là sai lầm ở cách gọi. Chết tiệt! Tô Mộc Tình kinh ngạc theo bản năng, cố gắng gượng ép để che dấu, cười nói: “Em... chỉ là một cách xưng hô mà thôi, anh không cần phản ứng như vậy. Em chỉ cảm thấy... xưng hô như vậy sẽ thân mật hơn một chút nha”

Nhưng Phong Kính không hề nghe, vẫn tiếp tục nheo lại vạch trần bộ mặt thật của cô ta.

“Tại sao Nhạc Nhạc vừa nhìn thấy cô liền cảm thấy là lạ? Nhạc Nhạc rất mẫn cảm với những hương thơm, hôm qua vừa đến gần cô nó đã hắt xì. Tại sao Bàn Chải lại cắn cô? Chó là loài động vật trung thành, nếu cô là chủ nhân của nó, làm sao nó lại không nhận ra cô? Còn có một người lưu lạc bên ngoài vài năm có thể không nấu ăn, nhưng cách thức vẫn khó có thể thay đổi nhiều đến vậy, hương vị lại càng không kém nhiều như vậy”

Phong Kính lại tiếp: “Còn có một chuyện quan trọng nhất, cô không thương Nhạc Nhạc. Cho dù cô cực lực mỉm cười với Nhạc Nhạc, ôm nó, hôn nó, nhưng ánh mắt của cô vẫn không che dấu được sự lừa gạt trong đó bởi vì cô vốn dĩ không thương nó. Một người mẹ làm sao lại không yêu thương con mình, huống chi là Mộc Vũ, cho nên giải thích duy nhất chính là... cô căn bản không phải là mẹ của Nhạc Nhạc!”

Theo sự suy đoán của Phong Kính, sắc mặt Tô Mộc Tình càng ngày càng khó coi, giống như bị người xé xuống lớp mặt nạ trên mặt, khiến cô ta phải hiện nguyên hình.

“Anh... anh đang nói cái gì? Sao em lại có thể không thương Nhạc Nhạc? Em là mẹ của nó, em chơi cùng nó, dỗ nó ngủ, nấu cơm cho nó ăn, em làm như vậy chẳng lẽ còn không thương nó sao?” Tô Mộc Tình hoàn toàn luống cuống, rối loạn, biểu tình trên mặt giống như bị ai xé ra, giả bộ không được nữa.

Phong Kính không muốn nghe cô ta giả vờ nữa, bỗng dưng bóp chặt cổ cô ta, đem cô ta dán chặt trên vách tường, quát lạnh: “Nói, rốt cuộc cô là ai? Tại sao lại có khuôn mặt giống cô ấy? Mộc Vũ bây giờ đang ở đâu?”

Đúng rồi, đúng rồi. Nếu người này là giả, vậy Tô Mộc Vũ đang ở đâu? Vì sao lại để ả đàn bà giả mạo này công khai xuất hiện? Giải thích duy nhất chính là... Mộc Vũ đã xảy ra chuyện!

Đến lúc này, ánh mắt Phong Kính liền tối sầm, sát ý dày đặc, gắt gao truyền đến cổ cô ta, lực đạo lớn đến nỗi có thể nghe thấy thanh âm va chạm của khung xương: “Nói, cô rốt cuộc là ai? Còn có, các người đã làm gì cô ấy?”

Tô Mộc Tình bị vạch trần triệt để, trái lại không sợ, khó khăn cười lạnh, nói: “Khụ khụ... Đoán đi! Không phải không có gì làm khó được anh sao? Vậy mau đoán thử xem!”

Cổ bị bóp khó chịu vô cùng, nhưng giờ phút này Tô Mộc Tình lại có khoái ý quỷ dị, đúng vậy, đúng là khoái ý, nhìn thấy người khác thống khổ, lo lắng, cô ta cảm thấy khoái ý vô cùng, hơn nữa còn muốn hấn thống khổ gấp bội!

Phong Kính hoàn toàn bị cô ta chọc giận, một phát nắm được tóc của cô ta, kéo dài tới dưới ban công, đặt nửa người cô ta lơ lửng bên ngoài. Tô Mộc Tình nhìn xuống, ấy chực mét, đột nhiên sợ hãi.

Phong Kính giận dữ hét: “Nói hay không?”

Tô Mộc Tình sợ tới mức hét âm lên: “Nếu anh ném tôi xuống, cả đời này cũng đừng hòng biết chị tôi đang ở đâu!”

Nghe thấy xưng hô như thế, Phong Kính bỗng dưng tĩnh ngộ, nhớ tới một nhân vật hằn hắc quen đi “Cô là Tô Mộc Tình?”

Tô Mộc Tình cười rộ lên: “Đúng vậy, là tôi. Không nghĩ tới năm đó anh giết tôi, bây giờ tôi lại tìm tới trả thù các người đúng không? Tôi muốn các người, cả đời cũng không sống yên được ha ha ha...”

Cô ta hận bọn họ, hận tất cả bọn họ, hận tại sao bọn họ có thể hạnh phúc, cô ta không cam tâm, không cam tâm!

Nếu không phải cực lực khắc chế, Phong Kính giờ phút này đã sớm ném ả đà bà kinh tởm này xuống phía dưới!

Một hòng súng chỉ ngay huyết thái dương của Tô Mộc Tình, giờ phút này Phong Kính tựa như một ác quỷ nắm trong tay quyền sinh sát. Hắn mang theo lửa giận, giận dữ hét: “Nói cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu? Nếu không, tôi giết chết cô!”

Hắn giận, hắn hận, bởi vì chỉ cần kéo dài thêm một giây, Tô Mộc Vũ có thể sẽ bị tổn thương. Cô ấy đã biến mất hai ngày nay, bốn mươi tám giờ, một chút tin tức cũng không có, không biết chuyện gì đã xảy ra, hắn sao có thể không vội!

Tô Mộc Tình bị hòng súng kề lên, không những không có sợ hãi mà lại giống như nổi điên cười ha hả: “Nói cho anh biết? Nằm mơ đi! Cho dù tôi có chết, tôi cũng muốn ả ta được chôn cùng!”

Phong Kính tức thì nóng giận đập báng súng vào đầu cô ta, nhất thời máu chảy.

Hắn cúi người, một cước dẫm nát bả vai cô ta, híp mắt. Hắn lúc này tựa như một vị thần nóng giận “Được! Cô không cần mạng nữa phải không? Vậy, mạng của Tần Nghị Hằng thì sao? Tôi ngay lập tức cho người mang hắn ta đến đây, bắn chết trước mặt cô!”

Nguyên bản ngay cả chết còn không sợ, Tô Mộc Tình bỗng dưng trợn tròn mắt. Tô Mộc Vũ không ăn uống gì hai ngày nay, dạ dày đã muốn tê dại đi, trong cổ họng còn sót lại vị máu tươi nhàn nhạt.

Không lâu sau, Phong Nghi hưng hăng tiến vào, nói: “Tô Mộc Vũ, trò chơi này cô thua chắc rồi. Đã hai ngày mà hắn ta một chút cũng không nhận ra đó là giả. Cô xem, tôi đã nói hắn vốn dĩ không yêu cô nhiều như cô nghĩ”

Tô Mộc Vũ nhắm mắt lại, không quan tâm.

Yêu hay không yêu, không phải người ngoài có thể quyết định, ai nói cũng không quan trọng, chỉ cần bọn họ hiểu lẫn nhau là được.

Cô chưa bao giờ hiểu rõ như thế, trong tầng hầm âm u không tiếng động này, cô nhớ lại tất cả những gì hai người đã từng trải qua. Một năm ngắn ngủi kia, nhưng lại hơn hẳn mười năm khắc cốt ghi tâm.

Cô nhớ đến sự ngang ngược của hắn, chỉ muốn tự quyết định mọi thứ. Cô nhớ đến tính thích bao che khuyết điểm của hắn, chỉ cần là người bên cạnh hắn, ai cũng không cho phép khi dễ. Cô nhớ đến sự soi xét của hắn, phòng làm việc đều không cho tiến vào, mỗi phòng mỗi ngày đều phải dọn dẹp một lần, rèm cửa hai ngày thay một lần, thức ăn phải ăn trong ngày, không ăn đồ cay. Cô nhớ đến những lúc hắn giống trẻ con, đôi dép lê hình con vịt kia, cái tạp dề nhỏ màu hồng kia, lúc ngủ hắn phải ôm một cái gì đó, hắn thích...

Cô vừa nhớ, vừa rơi nước mắt. Sinh mệnh vốn buồn tẻ của cô lại được một người đàn ông như Phong Kính đến thấp sáng.

Cho nên, cô tin chắc, hắn tuyệt đối sẽ không khiến cô phải thất vọng!

Đêm khuya, Tô Mộc Vũ mở mắt ra, ánh mắt hơi hơi lóe một chút.

124. Chương 124: Chạy Trốn

Ba giờ sáng, là lúc mọi người đều ngủ mê mết.

Hai ngày nay Tô Mộc Vũ chưa từng lơ lửng, cô biết ban ngày không có khả năng trốn thoát, cơ hội duy nhất chính là ban đêm. Cho nên ban ngày ngủ đủ giấc để đến tối tìm cơ hội chạy trốn.

Ngoài tầng hầm có người trông coi. Tô Mộc Vũ không thể đánh giá thực lực của bọn họ như thế nào, chỉ có thể dựa vào trực giác. Cô quan sát khoảng ba giờ sáng sẽ là lúc thay ca, người trông coi còn trẻ, hơn nữa lúc này ai cũng mệt mỏi, nên cũng sẽ lơ lửng cảnh giác.

Tô Mộc Vũ đoán cũng không sai, người canh giữ lúc này chỉ mới khoảng chừng 20 tuổi, được đưa đến đây để canh giữ một người phụ nữ tay trái gà không chặt. Hắn ta thầm nghĩ thật sự không biết trọng nhân tài, cứ bắt hắn lười biếng ngồi trên băng ghế ở đây.

Phong Nghi là một người rất tự phụ, hắn tự phụ đến nỗi không đem một Tô Mộc Vũ nho nhỏ để vào mắt. Mà bây giờ, cô rất cảm kích tính tự phụ của hắn.

Tô Mộc Vũ cắn chặt răng, bỗng dưng rên ra tiếng.

Tên canh giữ đang ngủ gà ngủ gật, thình lình nghe được một tiếng thét chói tai, ngay sau đó là thanh âm ngã xuống, lập tức theo bản năng đứng lên, gọi: “Bên trong có chuyện gì? Mau nói!”

Hắn vung gậy gõ vào cửa, trong tầng hầm im ắng, một tiếng động cũng không có, vừa rồi nếu không phải có âm thanh thét chói tai, hắn cho là mình đang nằm mơ.

“Này! Nói chuyện mau!” Hắn gõ nửa ngày, không một chút thanh âm.

Hắn nhớ nhị thiếu gia có ra lệnh, người phụ nữ này nhất định phải không được xảy ra chuyện gì. Nếu người xảy ra chuyện trong tay hắn, hắn chết là cái chắc.

Hắn do dự trong chốc lát, liền mở cửa.

Trong phút chốc hắn mở cửa, một cái ghế hung hăng nện sau ót hắn, tên canh giữ run rẩy một chút rồi té trên mặt đất.

Tô Mộc Vũ cầm lấy cái ghế dính máu, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, trong mắt tràn ngập sợ hãi, cô cố gắng trấn định chính mình.

Ném cái ghế xuống, vội lao ra cửa. Tay chân bị trói hai ngày, máu không lưu thông đều, đi từng bước đều giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Mà vết thương trên cổ tay càng khiến người ta thấy ghê sợ. Hai ngày không ngừng mài tay lên vách tường, mài đến đây thì cũng phải nát, càng làm cho cổ tay Tô Mộc Vũ tổn thương nặng hơn.

Lúc này là đem hết toàn lực dùng ghế đập vào đầu tên canh cửa, nhất thời khiến máu trào ra từ vết thương, từng giọt rơi trên mặt đất hóa thành đỏ sẫm.

Tô Mộc Vũ như không cảm thấy đau, không thấy mệt mỏi, chỉ biết mình nhất định phải chạy, lập tức chạy khỏi nơi này!

Cô là phụ nữ, nếu không phải là thứ bỏ đi thì không thể lúc nào cũng mang đến phiền toái cho Phong Kính, đúng vậy, cô không thể lúc nào cũng là gánh nặng của hắn!

Đêm rất tối, tối đến không mức nhìn thấy một tia sáng.

Tô Mộc Vũ mang chân trần chạy băng băng trên cỏ, điên cuồng chạy về phía đường lớn.

Không gian trước mắt nhòe nhoẹt, hai chân lúc nào cũng có thể ngã xuống, cô chỉ có thể dựa vào chấp niệm của bản thân để chạy đi.

“Đứng lại!” Phía sau, đột nhiên truyền đến một tiếng rống to.

Tô Mộc Vũ hoảng hốt, bọn họ đã đuổi tới!

Cô hoảng hốt chạy nghiêng ngả, có ai đến giúp cô không, chỉ cần một người là được rồi! Nhưng đêm đen thâm trầm, tối đến nỗi cô không nhìn thấy bất kỳ thứ ánh sáng nào.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ khiến cô cứ như vậy ngồi chờ chết sao? Không được!

Đột nhiên, một ngọn đèn chiếu rọi trên đường lớn, là một chiếc xe!

Tô Mộc Vũ kích động chạy tới, đứng chặn giữa đường lớn, hi vọng chiếc xe kia có thể ngừng lại. Chiếc xe như nhìn thấy người, tốc độ cũng giảm dần.

Xe dừng lại, Tô Mộc Vũ vui sướng chạy tới: “Xin giúp...”

Chưa nói hết câu, sắc mặt Tô Mộc Vũ bỗng trắng bệch, định xoay người chạy trốn đã bị người trên xe bắt được cánh tay.

Trên mặt Phong Nghi mang theo trào phúng, cười lạnh nói: “Tô Mộc Vũ, không nghĩ tới lại là tôi à? Chúng ta thật đúng là có duyên nha. Chậc chậc! cô thật phí công chạy rồi!” Bỏ lại Tô Mộc Tình xụi lơ, toàn thân Phong Kính mang theo sát khí dày đặc.

Phong Nghi! Lại là Phong Nghi!

Nhớ tới vết máu nơi cầu thang trong quán bar, Phong Kính dường như muốn giết người.

Cừu Văn xin lệnh: “Đại thiếu, chúng ta nên làm gì? Ngài có muốn phái toàn bộ anh em ra ngoài đi tìm không?”

Phong Kính cau chặt chân mày, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Không cần”. Hắn biết rõ thủ đoạn của Phong Nghi, hắn ta muốn giấu một người, tuyệt đối sẽ giấu thật kỹ. Mà nếu tìm cũng tốn vài ngày, thế nhưng một giờ hắn cũng không đợi được nữa!

“Để vài người ở lại bảo vệ Nhạc Nhạc, thuận tiện canh giữ ả đàn bà kia, những người khác theo tôi. Đã lâu rồi không về nhà, bây giờ tôi về “hỏi thăm” bọn họ một chút!”

Phong Triệu cùng La Vân bị đánh thức bởi tiếng ồn.

Phong Triệu thay bộ đồ khác, phần nộ đứng ngay cầu thang hỏi vọng xuống: “Đã xảy ra chuyện gì? Tối khuya rồi còn làm ồn, thật không ra thể thống gì cả!” Bên cạnh, La Vân xinh đẹp cũng bước đến, phủ thêm cho ông ta chiếc áo khoác.

“Cha, đã lâu không gặp, sao mà ngay cả con trai đến thăm cũng không nhận ra được vậy?” Phong Kính một thân áo đen ngồi trên sofa, tay cầm một tách trà, nói.

Phong Triệu thật không muốn nhìn thấy tên con trai cả ngày đối nghịch với ông, híp mắt đi xuống lầu “Mày còn quay về làm gì? Còn ngại lần trước quấy rối chưa đủ sao?”

Lần trước Phong Kính đến náo loạn Phong gia, thuận tiện thưởng cho Phong Nghi một viên đạn, đến tận bây giờ người Phong gia vẫn còn sợ hãi. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ là một câu chuyện cười muôn thuở!

Mà La Vân bên cạnh vẫn luôn nhớ mối thù của con mình, giờ phút này nhìn thấy Phong Kính, lòng tràn đầy hận ý, hận không thể vung bàn tay đến chỗ hắn.

Bà ta cười lạnh, nói: “Đại thiếu, không biết lần này ngài về đây là muốn làm gì? Chúng tôi không hề trêu vào anh. Anh không nhận tôi làm mẹ cũng được, nhưng chủ tịch là cha của anh, chộc tức ông ấy há chẳng phải là đại nghịch bất đạo?”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Phong Triệu đột ngột thay đổi. Lần trước mém chút nữa bị thằng con trai này thiêu rụi Phong gia, quả thật chính là dấu ấn bàn tay vung trên mặt ông ta, khiến cho ông ta không còn mặt mũi: “Nghịch tử! Mày cút cho tao! Nơi này là Phong gia, mày cút ra ngoài cho tao! Cái nhà này, tao không cho phép mày bước vào dù chỉ là một bước!”

Một bên, La Vân híp mắt, khẽ nhếch khóe miệng: Phong Kính, cho dù mày hống hách như thế nào đi nữa, chỉ cần cha mày còn sống trên đời này một ngày, thì ngày đó mày cũng chẳng thể leo lên đầu mẹ con bọn tao được!

Phong Kính không thêm để ý, cười cười, khoan thai đi tới, nói: “Không có gì. Chẳng qua là một chút... việc nhỏ!” Hai chữ cuối cùng vừa ra, hắn bỗng dừng nắm lấy tay La Vân, mặc kệ tiếng thét chói tai của bà ta, hắn bình tĩnh bóp chặt cổ.

Phong Triệu sợ hãi rống một tiếng: “Phong Kính! Mày muốn làm gì?”

125. Chương 125: Phong Gia

“Phong Kính! Mày muốn làm gì?”

Phong Triệu tức giận, đoạt lấy cây súng trong tay cảnh vệ, phần nòng chĩa vào huyệt thái dương của Phong Kính.

“Mày đến Phong gia này làm cái gì đây? Tao còn chưa có chết! Mày muốn chọc cho tao tức chết có phải hay không? Tao trước tiên phải đập chết mày, cái thằng nghịch tử!”

Cả Phong gia, lại đại loạn.

“Chủ tịch, ngài không thể...” Cảnh vệ sợ đến mức vội đi tìm Tống Quyền. Dựa vào tính tình của chủ tịch, chỉ có thư ký Tống mới hiểu rõ nhất, cũng chỉ có thư ký Tống mới khuyên được ông ta.

Bị hòng súng chĩa ngay huyệt thái dương, Phong Kính chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn cười rộ lên: “Cha, rốt cuộc ông cũng chịu rút súng rồi à? Ông có biết tôi đợi điều này mười bốn năm rồi không?”

“Phong Kính, anh muốn làm gì? Tôi là mẹ kế của anh...” Dù La Vân cố gắng trấn định, cũng bị vẻ không sợ chết của Phong Kính hù dọa “Triệu, anh mau cứu em...”

“Mẹ kế?” Nghe thấy xưng hô như thế, Phong Kính nhếch khóe miệng, bàn tay bóp cổ bà ta càng tăng thêm lực “Xưng hô này cũng không sai, hay là tôi tiễn bà đến tâm sự với mẹ tôi nhiều một chút nhé?”

La Vân bị đau bắt đầu thét chói tai, coi như bà ta tiếp tục ngoan cường, thủ đoạn càng lợi hại, nhưng lúc sinh mệnh gặp nguy hiểm cũng sẽ bị dọa cho sợ.

Ánh mắt Phong Triệu đỏ ngầu: “Phong Kính, tao bảo mày buông tay ra, có nghe thấy không?”

Phong Kính cười như không cười, quét mắt nhìn ông ta một cái, nói: “Cha à, ông nổ súng đi. Tốt nhất là một phát bắn chết tôi đi. À, thôi thì ba nhát cũng được, để tôi đi theo bầu bạn cùng mẹ tôi. Ông có nhớ rõ bà ấy chết như thế nào không?”

Phong Kính cười, bàn tay chỉ vào lồng ngực mình: “Nơi này, một viên”

Ngón tay chuyển qua bả vai: “Nơi này cũng có một viên”

Cuối cùng dùng sức chỉ vào huyệt thái dương của mình: “Một viên cuối cùng là ở đây, ông còn nhớ rõ không? Lúc đó bà ấy nói cái gì? Bà ấy bảo: Phong Triệu, tôi có biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ông! Sao vậy? Không nhớ rõ à? Lần cuối cùng bà ấy nhìn, cũng là ông! Cả đời này người mà bà ấy yêu là ông, hận nhất cũng là ông, mà người hủy hoại cả cuộc đời bà ấy, cũng chính là ông!”

Thanh âm của Phong Kính không lớn, lại làm ồ người ở đây đều phát run. Đại phụ nhân đã qua đời luôn luôn là một cấm kỵ, không ai dám nói, chỉ có Phong Kính dám, chỉ có hắn mới dám phá miệng vết thương trong lòng mỗi người kia.

“Ông nổ súng đi! Cũng cho tôi một viên ở chỗ này đi, để tôi theo bầu bạn với bà ấy!”

“Câm miệng!” Sắc mặt Phong Triệu trắng bệch, ánh mắt đỏ bừng, bàn tay cầm súng cũng bắt đầu run rẩy. Ông ta bóp cò, thật sự nên bóp cò.

Tống Quyền chạy tới vội nhào lên trước, che hòng súng lại, nói: “Chủ tịch, đừng xúc động!”

Đôi mắt Phong Kính như dao găm đảo qua, nói: “Tôi biết ông không dám bắn, bởi vì ông sợ, cho dù ông làm tới chức vị chủ tịch thành phố thì làm sao? Ông cũng biết sợ thôi! Thất bại lớn nhất trong cuộc đời này của ông chính là mẹ tôi, cho nên chỉ có cái chết mới khiến ông cảm thấy chuộc được tội ẹ tôi!”

Phong Triệu bị Tống Quyền ngăn cản, giận dữ hét: “Rốt cuộc mày muốn cái gì?”

Lý Vân Hi quả thật là vết thương hằn gây ra, mà đứa con trai này quả thật là Lý Vân Hi lưu lại để đòi nợ! Để cho hắn vĩnh viễn cũng không sống tốt được!

Phong Kính tàn nhẫn nhìn, cười nói: “Đơn giản, gọi thằng con trai của ông ra đây, trả lại người cho tôi, tôi sẽ thả mẹ nó ra. Nếu không, tôi cũng không biết để cho bà ta sống thêm được bao nhiêu phút nữa”

Cả Phong gia, đèn đuốc sáng trưng, lại yên ắng vô cùng. Không ai dám nói một câu, sợ một hạt sỏi rơi vào mặt nước sẽ khiến sóng gợn lăn tăn.

Phong Triệu nhắm mắt lại, không nói được một lời. Bàn tay ông ta nắm chặt lại, gân xanh rõ mồn một trên mặt, toàn thân tản ra uy nghiêm khiến tất cả mọi người đều run sợ trong lòng.

Ngoại trừ Phong Kính, hần trấn định ngồi đó, bên cạnh chính là người mẹ kế xinh đẹp kia, chỉ có sắc mặt giờ phút này lại trắng bệch. Trên đầu bà ta, Cừu Văn vẫn nắm chặt cây súng, khiến bà ta không dám động đậy.

Nửa tiếng sau, Phong Nghi dẫn theo thuộc hạ kéo Tô Mộc Vũ vào.

Nhìn thấy tình hình trong nhà, đôi mắt dài nhỏ của hần ta nheo lại, khóe miệng bình thường không cười cũng cong lên, giờ phút này lại khiến người ta nhìn thấy sát ý trong mắt hần.

Một tay hần ta đút vào túi, cười lạnh nói: “Anh hai, trò chơi của chúng ta sao lại lôi kéo người đời trước vậy?”

“Quy luật của trò chơi không phải mày đưa ra là được, còn phải xem tao có vui hay không!” Nhìn Tô Mộc Vũ cả người chật vật, cổ tay đều là vết máu, đôi mắt Phong Kính nhanh chóng nổi lửa. Hần nhẹ nhàng giơ tay, Cừu Văn lập tức lên nòng “Huống chi, tao vốn chẳng quan tâm đến cái trò chơi của mày!”

Phong Triệu nhìn đến Tô Mộc Vũ, một nhát đập lên bàn trà khiến chén trà trên bàn rơi xuống đất “Bởi vì một ả đàn bà như vậy mà mày luôn chống lại tao sao? Phong Kính! Mày rất giỏi!”

Bởi vì một ả đàn bà có một đời chồng, không gia thế không học vấn, một chút tư sắc cũng không có, đứa con trai lớn của ông ta lại náo loạn đến long trời lở đất. Trong mắt Phong Triệu thổi qua một tia sát ý.

Phong Kính không quan tâm, đậm bạc nói: “Cha, đừng quên tôi là con trai của ông. Ông đừng tới một sợi tóc trên người phụ nữ của tôi, tôi cũng sẽ đòi lại trên người ả đàn bà của ông!”

Phong Triệu nắm quyền nhiều năm như vậy, hầu như quyền sinh sát đều nằm trong tay ông ta, thế nhưng lại lần đầu tiên chạm đến tảng đá cứng như thế, giận đến sôi máu. Ông ta nói: “Phong Nghi!” Ý bảo hần ta thả người.

Phong Nghi nheo mắt nhìn hồi lâu, rốt cuộc cũng vung tay ý bảo thuộc hạ buông Tô Mộc Vũ ra.

Không có ai chống đỡ, Tô Mộc Vũ lập tức té nhào trên đất. Nhanh chóng cô được Phong Kính tiến đến ôm vào ngực.

Phong Triệu thấy thế, lạnh giọng nói với Cừu Văn còn đang chia súng vào đầu La Vân: “Cừu Văn, bỏ súng xuống!”

Nếu là người khác, nhất định sẽ nghe theo, thế nhưng Cừu Văn chính là cố tình không nghe.

“Ngại quá chủ tịch, lão tướng quân là người huấn luyện tôi, cũng chính ngài ấy ra lệnh cho tôi theo sau Đại thiếu. Tôi cũng chỉ có thể nghe lệnh của Đại thiếu”

Phong Triệu đứng lên, một chén trà hung hăng nện đến đầu Cừu Văn, nhất thời máu tươi giàn giụa: “To gan! Còn dám dùng lão tướng quân đến dọa tao sao? Cừu Văn như mày cũng chẳng phải chỉ là một tên thuộc hạ thấp kém à?”

Cừu Văn không động đậy, mặc kệ máu tươi chảy trên mặt, giống như một con quỷ không sợ chết.

Phong Kính gọi: “Cừu Văn!”

Cừu Văn lúc này mới lễ độ cung kính buông súng xuống. La Vân kinh hoảng đứng lên, thất hồn lạc phách bổ nhào vào người Phong Triệu.

Tìm được người muốn tìm, Phong Kính một giây cũng không muốn ở lại đây, ôm lấy Tô Mộc Vũ liền đi ra ngoài.

Phía sau, âm thanh lạnh lùng của Phong Triệu nói: “Mày nghĩ là mày có thể bảo vệ cô ta cả đời được à?”

126. Chương 126: Bảo Vệ Cả Đời

“Mày nghĩ là mày có thể bảo vệ cô ta cả đời được à?”

Cước bộ Phong Kính thoáng ngừng một chút, cũng không có quay đầu lại, chậm rãi nói: “Những thứ bảo vệ được tôi nhất định sẽ bảo vệ, trừ khi tôi chết!”

Trong lồng ngực của hắn, nước mắt của Tô Mộc Vũ dường như theo những lời nói này mà lập tức rơi xuống, dùng sức bịt chặt miệng.

Thanh âm của hắn không lớn, lại kiên định như thế “Tôi không phải ông. Tôi chỉ cần yêu một người chính là yêu cả đời, cho dù chết cũng là cả đời! Cho nên đừng dùng đến cô ấy, hay là con trai tôi. Nếu không, tôi nhất định sẽ không để cho các người sống yên ổn đâu!”

Lời nói của Phong Kính như là có hồi âm, tiếp tục vang vọng trong cả Phong gia, tiếp tục quanh quẩn trong lòng mỗi người.

Trong nháy mắt Phong Kính bước ra cổng lớn, ánh mắt hơi liếc về phía La Vân đang tức giận nắm chặt nắm tay nói:

“Còn có “mẹ kế” của tôi nữa, bà cho là bà thắng sao? Thắng mẹ của tôi đó. Không, cả đời này bà cũng chẳng thắng được. Ông ta cho đến chết cũng sẽ nhớ kỹ mẹ của tôi, bởi vì ông ta ấy đấy, ấy đấy vì bà ấy cho đến khi cái chết khiến ông ta gục ngã. Mà bà, bà cũng chỉ là một nhân chứng của nỗi nhục đó, có lau cũng không lau được!”

La Vân vừa nghe, tức giận đến cả người phát run. Bà ta ngất xỉu, nhanh chóng được Phong Triệu đỡ lấy.

“Triệu! Triệu! Nó là ác ma, con trai cả của anh là ác ma!” La Vân bị kích động, lớn tiếng hét chói tai, giống như có một con quỷ đang chọc thủng lòng bà ta.

Phong Nghi sốt ruột giữ chặt La Vân, nói: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

La Vân lại giống như phát điên, chìa tay về phía bóng lưng Phong Kính: “Nó là ác ma, nó là ác ma do Lý Vân Hi tìm tới đòi nợ mẹ, nó là ác ma!”

Cánh cổng nặng nề đóng lại, cũng ngăn cản tiếng hét chói tai từ bên trong.

Tô Mộc Vũ nằm trong lòng Phong Kính, cô liều mạng nén nước mắt vào trong, thế nhưng mũi vẫn đỏ lên, nước mắt lại tràn ngập khóe mắt, không thể khống chế được nữa.

Cô chỉ biết, hắn vẫn nhận ra cô, quả nhiên hắn không khiến cho cô thất vọng.

“Phong Kính” Đây là hai năm sau, cô lần đầu tiên gọi toàn bộ tên hắn.

Nước mắt trong mắt không chịu nổi, từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô vươn tay muốn vuốt ve mặt của hắn, muốn thật sự cảm thụ được sự tồn tại của hắn. Bốn mươi tám giờ, cô vô số lần mong muốn đến giờ phút này.

Phong Kính, Phong Kính, Phong Kính... Chỉ cần nhớ đến cái tên này, lòng của cô cũng đều đau đớn.

Phong Kính nhìn cô một cái, nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô, môi mấp máy cuối cùng cũng không nói, đặt Tô Mộc Vũ trên băng ghế sau.

Bản thân lại ngồi bên ghế lái phụ, nhìn Cừ Văn nói: “Nhìn cái gì? Đi bệnh viện”

Tô Mộc Vũ ngồi phía sau, nhìn bóng lưng to lớn phía trước, lại lúng ta lúng túng mở miệng: “Phong...”

Cô muốn nói: Em sai rồi, Phong Kính, em đã trở về.

Nhưng là miệng hé ra, nước mắt liền không tiếng động rơi xuống, chặn ngang cổ họng cô, cô cũng nhìn không được nữa mà khóc lên.

Nhưng hắn chỉ nghiêng đầu nhìn bên ngoài, thờ ơ, giống như vốn dĩ Tô Mộc Vũ chẳng là gì đối với hắn. Cả bóng dáng đều tản ra loại ý nghĩ: Tôi đang giận, em đừng chọc vào tôi!

127. Chương 127: Hắn Tức Giận

Cừu Văn có chút không hiểu tại sao không khí trong xe giờ phút này lại trầm tĩnh như thế, nhưng thôi hắn vẫn lựa chọn biểu cảm trầm mặc, vững vàng lái xe.

Tô Mộc Vũ liên tục muốn nói, thế nhưng một khi đối mặt với bóng lưng lạnh lùng của Phong Kính, cô lại không nói nên lời.

Trái tim treo lơ lửng trong hai ngày này, rốt cuộc một khắc nhìn thấy hắn cũng đã sống lại.

Tô Mộc Vũ nhịn không được chua xót.

Phong Kính, anh cũng đã biết em yêu anh như thế nào...

Cô có một bụng lời muốn nói, nhưng cô lại không biết nên nói cái gì. Nói xin lỗi, là do cô không tin tưởng hắn sao?

Cô thật đáng chết, lần đầu tiên gặp lại sau hai năm, không phải nói: Em đã trở về, anh khỏe không?

Mà lại là: Phong thiếu, đã lâu không gặp, xin hỏi anh đến đây có chuyện gì sao?

Nếu có thể quay lại, cô hận không thể tát ình một cái trong lúc đó.

Phong Kính không quản cô, cứ nhìn cửa sổ như thế, nhìn không ra kích động hay là biểu cảm khác.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện.

Cừu Văn vốn muốn thực hiện cho hết trách nhiệm của một thủ hạ là đưa Tô Mộc Vũ đi vào, thế nhưng Phong Kính lại tranh nói trước một bước: “Cừu Văn, chú tìm bác sĩ xử lý vết thương của mình đi”

Sau đó hắn mang mặt lạnh, mở cửa xe, kéo Tô Mộc Vũ ra, sau đó ôm vào trong ngực, đầu cũng không hạ xuống, trầm mặt ôm cô vào bệnh viện. Hắn không hề chớp mắt, giống như chỉ đang ôm một gói đồ.

Đến bệnh viện này cũng thật trùng hợp, đúng là ba năm trước đây, lúc Tô Mộc Vũ bị trúng đạn đã được đưa đến đây. Viện trưởng nhận được tin Phong đại thiếu gia đại giá quang lâm đến đây, vội sợ tới mức tự mình đi ra nghênh đón: “Phong thiếu, ngài có gì sai bảo?”

Lão viện trưởng hận không thể mình được già hơn hai tuổi, về hưu rồi cũng không cần phải cả ngày lo lắng hải hùng như vậy.

Khuôn mặt hắn vẫn lãnh đạm, đưa Tô Mộc Vũ đến giường bệnh mới nói: “Tìm bác sĩ đến đây, băng bó cô ấy cẩn thận cho tôi”

“Vâng!” Viện trưởng nhanh chóng nhìn một chút, vết thương trên người Tô Mộc Vũ tuy nhìn có chút kinh dị nhưng cũng không khó xử lý, may mắn không phải là trúng đạn, bằng không cả bệnh viện này nên chuẩn bị cho cuộc hủy diệt.

Động tác bác sĩ rất nhanh, rửa sạch miệng vết thương, tiêu độc, kiểm tra, bôi thuốc, cuối cùng là băng bó, một loạt các động tác chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ.

Phong Kính nhìn từ đầu tới cuối, nhưng một chút hỗ trợ hay an ủi cũng đều không có, cứ như vậy nhìn cô đau đến nhú mày, giống như cố ý cho cô biết cảm giác đau là gì. Cho đến khi băng bó vết thương xong, hắn mới trầm tĩnh nói: “Tay cô ấy là để nặn gôm, sau này có ảnh hưởng gì không?”

“Không có vấn đề gì, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, xin Phong thiếu an tâm” Viện trưởng lập tức cam đoan. Cho dù có vấn đề, ông ta cũng phải cam đoan không có vấn đề gì.

Phong Kính gật đầu, không nhìn Tô Mộc Vũ, xoay người rời đi.

Nhìn thấy hần như vậy, một chút ý tứ của lưu lại cũng không có, Tô Mộc Vũ rút cuộc nhin không được mở miệng gọi: “Phong!”

Nghe thấy thanh âm của cô, cước bộ Phong Kính dừng một chút, hơi hơi nghiêng đầu nói: “Tô tiểu thư, còn chuyện gì sao?”

Tô Mộc Vũ muốn nói xin lỗi, nhưng nhiều người ngoài như vậy, cô thật không tiện mở miệng, chỉ nắm chặt tay, nói: Anh ở lại giúp em một chút, được không?”

Cô thấp giọng nói, trong giọng đã mang theo khẩn cầu.

Phong Kính cũng không quay đầu lại, chỉ nhếch nhẹ khóe môi, nói: “Tô tiểu thư đã từng nói, hai năm qua rồi, chúng ta chỉ là người xa lạ, không có một chút quan hệ, xin buông tay đi. Tôi là người đã có vợ, không tiện ở đây với cô”

Tô Mộc Vũ sững sốt, cảm thấy lời này đặc biệt quen thuộc, tựa hồ là không lâu trước đây, mình đã từng nói.

Biểu cảm của hần rất tự nhiên, giọng điệu cũng thản nhiên, tựa hồ thật sự đã quên hết những chuyện trước kia, bộ dạng xa cách ngàn dặm “Tôi còn có việc, sẽ không quấy rầy, gặp lại sau”

Tô Mộc Vũ vươn tay muốn giữ lại, nhưng Phong Kính nhanh hơn một bước ra khỏi phòng bệnh.

Tô Mộc vũ cúi đầu cười khổ, trong mắt lại ngấn lệ.

Phong Kính đem những lời cô từng nói trả lại hết cho cô, cô khó mà không thừa nhận được. Tô Mộc Vũ, may thật ngu xuẩn, chuyện điên rồ tự may làm ra thì may cũng nên ném thử hậu quả.

Cô không oán hần, muốn trách chỉ có thể trách chính mình.

Ngoài hành lang dài, Phong Kính bước những bước vững vàng rời khỏi nơi này, ngồi trên xe, lại không hạ bất cứ mệnh lệnh nào, tài xế cũng không dám tùy tiện lái đi.

Hần nhắm mắt lại, rủ tóc xuống che đi khuôn mặt, chỉ là bàn tay đang nắm chặt, các đốt ngón tay trắng bệch. Hần cứ như vậy, không nói lời nào, cả người như bóng ma, ngồi thật lâu ở đó.

Cho đến khi tài xế đánh bạo hỏi: “Đại thiếu, ngài muốn đi đâu?”

Hần trầm mặc một lát, nói: “Về nhà”

Không bao lâu, Kiều Na cùng Chu Hiểu Đồng liền chạy đến, một câu cũng chưa kịp nói liền kiểm tra cả người Tô Mộc Vũ một hồi, xác nhận cô không sao mới thở ra một hơi, mở miệng:

“Mộc Vũ, sao lại ra bộ dạng này? Chị mất tích hai ngày, làm bọn em sợ muốn chết! Một người còn sống làm sao có thể biến mất được! Lần sau không được tự tiện làm những chuyện như vậy nữa, chị là cây rưng tiền của em, chị biến mất thì em biết làm sao bây giờ?” Kiều Na chống nạnh, trừng mắt nói.

Tô Mộc Vũ biết, Kiều Na nói năng tuy đua ngoa đánh đá nhưng cũng chỉ vì lo lắng mà thôi.

“Này này, không nhìn thấy Tiểu Vũ bị thương sao? Kêu gào cái gì? Vết thương của chị còn đau không? Em có mua cho chị một hộp cháo cá, hai ngày không ăn gì chắc chị đói bụng lắm, mau mau húp một chút đi!” Chu Hiểu Đồng nở hộp cháo cá đưa đến trước mặt Tô Mộc Vũ.

Kiều Na châm chọc hừ một tiếng, lập tức khiến Chu Hiểu Đồng đưa ra lệnh chiến. Hai người bọn họ cũng không phải thật sự đối chọi gay gắt, chỉ là thói quen, không gây chuyện thì hai người họ sẽ không được tự nhiên.

Gây đủ rồi, Chu Hiểu Đồng rút cuộc cũng nhớ tới chính sự “Cái anh chàng gì của chị đâu? Sao lại không thấy?”

Chu Hiểu Đồng nhắc đến chính là Phong Kính.

Cũng do hấn bảo thuộc hạ đến nói cho các cô, nếu không bằng vào sức hai người họ sao có thể tìm đến Tô Mộc Vũ nhanh như vậy.

Tô Mộc Vũ lắc đầu, cười khổ, lần này chỉ sợ Phong Kính đã giận thật sự rồi.

Kiều Na ngồi xuống ghế, mặc kệ bản thân mình đang mặc một chiếc váy rất ngắn, ngồi xuống lập tức lộ ra cảnh xuân. Cô ấy vừa húp ké cháo cá, vừa nói: “Sợ cái gì mà sợ? Không tin bỏ nhiều công sức mà còn không kéo được một tên đàn ông trở về!”

128. Chương 128: Chờ Anh Mềm Lòng

Khi Phong Kính về đến nhà, ba thuộc hạ lưu lại tiến lên báo: “Đại thiếu, Tô Mộc Tình chạy trốn”

Hấn nhíu mày: “Chạy trốn như thế nào?”

“Bọn thuộc hạ nhốt cô ta ở ban công, không ngờ cô ta lại có thể trèo xuống từ ban công, sau đó lên một chiếc xe. Đại thiếu, là bọn thuộc hạ không làm tròn bổn phận, cam nguyện chịu phạt”. Những người này đều xuất thân là bộ đội chính quy, trong quân đội luôn luôn thưởng phạt phân minh, không có nửa điểm lề mề.

Phong Kính có chút mệt mỏi, phất phất tay, nói: “Đi tìm Cừ Văn, bảo hấn cử người giám sát chặt chẽ ở ta, có việc gì lập tức báo cho tôi”

Lá gan ả đàn bà kia cũng thật lớn, không sợ chết, nhưng mà cho dù không sợ chết cũng có nhược điểm, không phải sao? Hấn không rảnh quản kẻ không liên quan này, hơn nữa cô ta dù sao cũng là em gái của Mộc Vũ, chỉ cần cô ta không gây chuyện, hấn có thể bỏ qua cho cô ta một mạng. Nhưng nếu cô ta cứ chạm vào giới hạn của hấn, thật không thể trách hấn rồi.

Nhớ tới Tô Mộc Vũ, Phong Kính liền nhíu mày. Vặt cả người xuống giường, hấn nhắm mắt lại.

Hấn vẫn là Phong Kính trước kia sao?

Phong Kính nâng cánh tay che mắt: Không phải, tất cả đều đã thay đổi. Phong Kính nắm quyền sinh sát trong tay trước kia, cũng không do dự như thế. Hấn chỉ có thể ột người một cơ hội, dùng hết cơ hội đó, sẽ không còn liên quan.

Nhạc Nhạc chân trần từ trong phòng chạy đến, bò lên giường, ghé vào trên bụng của hấn, bò qua bò lại.

Phong Kính cũng mặc nó, hấn yêu thương Nhạc Nhạc, ai cũng nhìn ra được. Hai năm rưỡi không có Tô Mộc Vũ bên cạnh nên hấn liền trao tình yêu gấp đôi cho Nhạc Nhạc, quả thật cương thẳng nhóc lên tới tận trời.

Phong Kính nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc, bộ dạng thẳng nhóc này cơ hồ là như điêu khắc cùng một khuôn mẫu với hấn, nhưng ánh mắt rất giống với Tô Mộc Vũ, chỉ cần nhìn hấn một cái cũng đủ cho lòng hấn tràn đầy nhu tình.

Nhạc Nhạc xoa xoa mắt, nói:

“Cái cô ở ngoài ban công kia rất xấu, lừa Nhạc Nhạc, còn nói là ma ma của Nhạc Nhạc, thật ra Nhạc Nhạc đã thấy dì đó rất lạ, một chút cũng không giống với ma ma! Nấu ăn rất dở, cũng không thích Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc phải mang Bàn Chải ra trả thù, bảo Bàn Chải cắn cho dì đó một cái thật đau, ai bảo đóng giả ma ma của Nhạc Nhạc, còn bắt nạt Bàn Chải, thật xấu! Hừ!”

Xoa xoa mái tóc con trai, Phong Kính nhẹ giọng nói: “Nhạc Nhạc thật dũng cảm, Nhạc Nhạc là nam tử hán của nhà chúng ta nha”

Nhạc Nhạc lập tức kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên: “Đương nhiên! Nhạc Nhạc chính là nam tử hán! Chú Cừ Cừ hứa mai mốt Nhạc Nhạc lớn nhất định sẽ dạy Nhạc Nhạc cách bắn súng đó!”

Thanh âm mềm nhũn, nó áp vào ngực Phong Kính nói: “Ba ba, chú cảnh vệ nói là ba ba đi tìm ma ma đúng không? Tại sao Nhạc Nhạc không thấy ma ma vậy?”

Đôi mắt Phong Kính khẽ nhắm lại, vỗ nhẹ phía sau lưng Nhạc Nhạc.

Tiếng chuông cửa vang lên, cái đầu đang lim dim của thằng nhóc bỗng nhô dậy: “Là ma ma đúng không?”

Phong Kính ngồi im một lúc mới đứng dậy, ra mở cửa, quả nhiên là người kia.

Cửa vừa mở ra, Nhạc Nhạc lập tức bổ nhào ra, cái mũi nhỏ hít hít mùi hương trên người của Tô Mộc Vũ, lúc này mới mỉm cười ngọt ngào, nói: “Ma ma!” Mái đầu xù cọ tới cọ lui trong lòng cô.

Ánh mắt Phong Kính quét đến vết thương trên cổ tay cô, mặt lạnh ôm lấy Nhạc Nhạc đuổi về phòng: “Nhạc Nhạc ngoan, đến chơi với Bàn Chải một chút đi”

Nhạc Nhạc còn muốn tiếp tục ôm ma ma cọ cọ một chút nữa, nhưng nhìn thấy ba ba rất nghiêm túc, đành phải luyến tiếc buông Tô Mộc Vũ ra.

Phía ngoài chỉ còn lại có Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ, không khí có chút xấu hổ.

Phong Kính cũng không để Tô Mộc Vũ tiến vào, trực tiếp ngăn ở ngoài cửa, áo sơ mi trên người hắn còn chưa kịp cởi, kéo tay áo, mặt lạnh dứt tay vào túi quần, nói: “Tô tiểu thư, trong bệnh viện tôi đã nói rõ, chúng ta bây giờ chỉ là người xa lạ, xin đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, nếu không tôi đành phải gọi bảo vệ đến mời cô ra ngoài”

Sự lạnh lùng của hắn khiến Tô Mộc Vũ vốn cố gắng tươi cười cũng đành đông cứng lại.

Tô Mộc Vũ cười khô khốc, xoa xoa tay nói: “Bên ngoài có chút lạnh, có thể cho em vào không?” Cuối tháng mười một, lúc này cũng đã gần sáng mà trên người Tô Mộc Vũ chỉ có chiếc áo mỏng manh nên thật sự rất lạnh.

Cô khắc ghi lời nói của Kiều Na: Không tin bỏ nhiều công sức mà còn không kéo được một tên đàn ông trở về!

Phong Kính liếc mắt một cái, một chữ cũng không đáp, ở trước mặt cô đóng cửa lại.

Nhìn thấy cửa đã đóng, Tô Mộc Vũ chỉ biết cười khổ.

Cô dựa lưng vào cửa, chà xát hai tay nghĩ: Xem ra Phong Kính thật sự rất giận.

Nhạc Nhạc cùng Bàn Chải lén mở một khe cửa nhỏ nhìn trộm, thấy ba ba ngồi trên ghế sa lon nghiêm mặt, vẫn không nhúc nhích hay nói câu nào.

Cậu nhóc không dám chạy ra ngoài, thân hình nhỏ nhắn nằm dài lên thảm thở dài.

Bảo mẫu nói: Chuyện của người lớn thì trẻ con đừng nên xen vào, nhưng Nhạc Nhạc đã không còn là đứa nhỏ nữa mà, mà chuyện người lớn sao lại phiền toái như vậy chứ?

Phong Kính cứ ngồi trong phòng khách như vậy, ngồi mấy giờ cũng chưa từng đổi tư thế, hắn biết Tô Mộc Vũ vẫn còn ở ngoài cửa, có thể hắn thực sự không muốn mở cửa, thực sự không muốn tha thứ cho cô dễ dàng như vậy.

Trên đời này không phải chỉ có một người phụ nữ là cô!

Bảo mẫu lúc mua thức ăn trở lại, nhìn thấy Tô Mộc Vũ ngồi bệch trước cửa, hoảng sợ nói: “Tô tiểu thư, sao cô lại ngồi ở đây? Mau vào nhà đi!”

Tô Mộc Vũ lạnh đến nổi môi trắng bệch, mỉm cười lắc đầu. Cô không thể đi vào, cô phải đợi, phải đợi đến khi Phong Kính tự mình mở cửa, mới có thể bước vào nhà. Trên người cô đúng cương cứng nhưng cô vẫn tự nói với mình, hắn sẽ đau lòng, nhất định sẽ đau lòng, cô cần kiên trì tới cùng.

Bảo mẫu nhìn ra cửa, lại nhìn bên trong cánh cửa, không phản đối, chỉ biết đóng cửa làm chuyện của mình. Đại thiếu gia và mẹ của tiểu thiếu gia có chuyện gì thì cũng không tới phiền bà nhiều chuyện.

Tô Mộc Vũ cứ như vậy cho đến tối, Nhạc Nhạc đã bắt đầu khóc rống lên đòi ma ma vào nhà. Bảo mẫu nhìn thấy sắc mặt đại thiếu gia càng ngày càng khó chịu, bà vội vàng ôm Nhạc Nhạc đi vào phòng ngủ.

Toàn thân Tô Mộc Vũ đều lạnh cóng, tay chân cũng khó mà cử động được, nhiệt độ lại bắt đầu xuống thấp. Tô Mộc Vũ ngồi bên ngoài gần cả một ngày, máu đã khó lưu thông.

Cô không tin, không tin Phong Kính lại có thể nhẫn tâm với cô!

Ngay lúc Tô Mộc Vũ lạnh đến muốn nhũn người, cửa rốt cuộc cũng mở.

129. Chương 129: Đổi Lại, Em Theo Đuổi Tôi Đi!

Cửa mở, một tia sáng ảm áp lọt qua khe cửa khiến Tô Mộc Vũ có chút không thích ứng mở trừng hai mắt, nhìn thấy Phong Kính đứng trước cửa. Hắn cứ nhìn cô như vậy, đôi mắt có chút lạnh lẽo, nhưng trong cái lạnh lại chứa đựng ánh nhìn phứt tạp.

Hai người giằng co, một người không chịu buông tha, một người vẫn kiên trì.

Hai chân Tô Mộc Vũ đã sớm tê rần, không nhúc nhích được. Cô cố gắng cười, nói: “Phong, em đã trở về...”

Từ lúc cô trở lại thành phố S, cô nợ hắn những lời này, rốt cuộc cũng nói được rồi.

Đôi mắt Phong Kính có chút đỏ lên: “Tô Mộc Vũ, rốt cuộc em muốn làm gì đây? Có phải em muốn tôi chết thì em mới cam tâm hay không? Tô Mộc Vũ, em quá tàn nhẫn, tôi thật vất vả mới thuyết phục bản thân từ bỏ hi vọng, bây giờ em đến đây dùng chiêu này làm cái gì? Không phải em đã nói chúng ta chỉ là người xa lạ sao? Không phải em đã nói chúng ta phải ân đoạn nghĩa tuyệt sao? Được, tôi sẽ nghe theo ý nguyện của em, ngày mai tôi sẽ tìm người để kết hôn, hoàn toàn kết thúc những gì liên quan đến em!”

Đêm mưa hôm đó, hắn rất đau, đau đến tê tâm liệt phế. Hắn đem tôn nghiêm của mình dâng lên trước mặt cô, lại bị cô đạp đổ. Hắn yêu cô, nhưng yêu thì sao? Tình yêu của Phong Kính hắn, không đáng bị chà đạp như vậy!

Tô Mộc Vũ vụt đứng dậy, không quan tâm ôm lấy hắn, bất luận hắn vùng vẫy như thế nào cũng không buông ra.

Trán của cô ép chặt trên lưng hắn, khấn cầu: “Phong, đừng như vậy, em xin anh đừng như vậy... Em sai rồi, em thật sự biết sai rồi...” Nước mắt nóng bỏng chảy xuống, thấm vào áo sơ mi của hắn, làm bóng da hắn.

Phong Kính ngẩng đầu, trong mắt cũng là nước: “Em không sai, người sai mới là tôi. Chúng ta không thích hợp, em đi đi, đi tìm một người khác có thể mang lại cuộc sống hạnh phúc cho em, đừng dày vò tôi nữa, tôi không chịu nổi đâu...”

Nước mắt Tô Mộc Vũ như vỡ òa.

Hắn xoay người, lấy tay lau nước mắt trên mặt chính mình, nói: “Đừng khóc, nước mắt của em không làm đau lòng tôi đâu. Em đi đi, đừng quay về nữa”

Tô Mộc Vũ liều mạng lắc đầu, nói: “Không! Phong Kính, anh đừng nói như vậy, em không đi, chết cũng không đi...”

Phong Kính cười, có nước mắt thấm ướt bờ môi hắn “Được, em không đi, tôi cũng không thể trêu vào em, chẳng lẽ tôi không bắt em đi được sao?”

Hắn kéo lấy tay Tô Mộc Vũ, đưa cô đến thang máy, mạnh mẽ ấn cửa, đẩy mạnh cô vào: “Đừng dày vò tôi, tôi nhận thua rồi, đừng đến tra tấn tôi nữa...”

Tô Mộc Vũ ngăn cửa thang máy, như muốn ngăn cản phương thức đoạn tuyệt không lưu tình chút nào này. Cô vươn tay muốn bắt lấy cánh tay Phong Kính nhưng chính hắn lại không để cô làm như vậy.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Tô Mộc Vũ nhìn gương mặt dần biến mất của hắn qua khe cửa, nước mắt điên cuồng rơi xuống khiến cô không chống đỡ được nữa liền ngồi bệch xuống thất thanh khóc rống.

Cô biết sai rồi, cô không nên nhấn tâm như vậy, nhưng khi cô quay đầu lại thì hắn đã không còn cần cô nữa...

Phong Kính nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót. Hắn quay đầu lại đi vào trong nhà, đóng cửa lại, nằm dài trong phòng tắm, mặc cho nước ấm ngập dần toàn thân của hắn.

Tô Mộc Vũ ngồi xổm trong thang máy một lúc lâu mới rời đi.

Cô như chết lặng, bước từng bước ra ngoài. Bên ngoài không biết tuyết đã bắt đầu rơi từ lúc nào, từng hạt từng hạt bám vào quần áo cô.

Từng bước đi, cô đều tự hỏi: Tô Mộc Vũ, mày có hối hận không?

Cô hối hận, hối hận đến muốn chết rồi.

Nhưng hối hận thì có ích gì sao? Vô dụng, vô dụng, cô hoàn toàn tổn thương trái tim Phong Kính rồi, bị hắn cự tuyệt hoàn toàn rồi...

Trên lầu, Phong Kính nhìn cô qua cửa sổ...

Vẫn nhìn cô từ từ biến mất...

Gần đây Tô Mộc Vũ thấy rất sốt ruột.

Phong Kính hoàn toàn đem cô liệt vào danh sách đen, gọi điện thoại hắn không bao giờ bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời, giống như là hoàn toàn không để mắt đến sự tồn tại của cô.

Tô Mộc Vũ thấy thật bất lực, cô không biết phải làm như thế nào để khiến Phong Kính mở rộng trái tim một lần nữa, để cô có thể bước vào. Cô thậm chí còn thường xuyên chạy đến dưới tòa nhà chờ hắn, Phong Kính lúc nhìn thấy cô cũng giống như không nhìn thấy, hắn chưa từng liếc mắt nhìn.

Tô Mộc Vũ gần như tuyệt vọng, loại cảm giác này khiến cô thấy rất bất lực.

“Mộc Vũ, cười cái nào” Kiều Na nhẹ giọng nhắc nhở bên tai.

Tô Mộc Vũ lúng ta lúng túng, đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà không kịp phản ứng.

Kiều Na nhìn thấy bộ dạng mất hồn mất vía này của cô, quả thật tức không có chỗ xả. Cô ấy véo nhẹ phía sau cô, lại nhắc nhở: “Lúc này là đang phỏng vấn, em xin chị, đại tiểu thư, cười một chút!”

Tô Mộc Vũ lúc này mới lấy lại tinh thần hơi nhếch nhẹ khóe môi, nhưng mà nụ cười kia, được rồi, còn không bằng không cười.

Nhiếp ảnh gia khó xử gãi gãi đầu, đành phải cứ tiếp tục chụp thôi.

Sau khi phỏng vấn, Kiều Na hai tay ôm ngực khởi binh vấn tội: “Em xin chị, đại tiểu thư, chị có thể có một chút đạo đức nghề nghiệp được không? Trong lúc làm việc không được suy nghĩ đến chuyện nhi nữ thường tình...” Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Mộc Vũ, Kiều Na cũng không nói được chuyện đó nữa “Quên đi, chuyện này cũng không thể trách chị được. Thế nhưng cái vị Phong đại thiếu gia kia cũng thật khó tính, cứ tiếp tục như vậy, hôn của chị chắc cũng phải tách khỏi xác”

Tô Mộc Vũ xoa trán nghĩ: Không phải sẽ hôn lìa khỏi xác mà là lìa mất rồi.

Cửa phòng nghỉ đột nhiên bị phá mở.

Về mặt Tiền Phong sốt ruột xông tới, nắm lấy cánh tay Tô Mộc Vũ kéo ra ngoài: “Nguy rồi! Phong muốn dẫn Nhạc Nhạc ra nước ngoài, em mau theo anh!”

Cái gì???

Tô Mộc Vũ như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, khiến cả người cô run lên, cái gì cũng không để ý liền theo Tiền Phong đuổi đến sân bay.

Trong đại sảnh sân bay, âm thanh không ngừng vang lên: “Chuyến bay đến Pháp sắp cất cánh...”

Tô Mộc Vũ như muốn xụi lơ, gương mặt trắng bệch.

“Phong Kính! Phong Kính!” Cô dùng sức hô to, cô muốn khóc nhưng mà một khắc này, ngay cả nước mắt cũng không rơi xuống nổi, giống như mỗi một tế bào đều đông lại, cả người lạnh lẽo vô cùng.

Giờ phút này, cô như đã nằm được mùi vị của tuyệt vọng. Hắn đi rồi, mang theo Nhạc Nhạc rời đi rồi.

Thế nhưng cô đã bị bỏ lại, làm một người cô độc.

Trong sân bay, kẻ đến người đi, vội vàng đưa tiễn lại vội vàng sum họp, ngẫu nhiên có người đưa ánh mắt về phía cô nhưng một lát sau lại rời đi. Thế giới này vẫn bận rộn như thế, chỉ có một mình cô bị bỏ quên trong đường hầm tối tăm, tìm không thấy lối ra.

“Em cứ như vậy mà buông tay sao?” Một thanh âm lạnh lùng vang lên từ phía sau cô.

Tô Mộc Vũ chết lặng, quay đầu: “Phong...”

Phong Kính mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, hai tay bỏ vào túi quần, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người cô “Em yêu tôi như vậy à? Tôi đi rồi ngay cả đuổi theo cũng không làm, một giọt nước mắt cũng không chảy ra, tôi thật là vinh hạnh và may mắn”

Tô Mộc Vũ nhìn thấy hắn, ánh mắt đỏ lên, đại não rất khó để tiếp thu, cả người vô cùng chật vật.

Phong Kính liếc mắt một cái, xoay người: “Tôi cho em hai tháng, không, một tháng, nếu em có thể khiến tôi thay đổi, tôi sẽ tha thứ cho em một lần cuối cùng. Nếu không thể, liền biến mất khỏi ánh mắt của tôi!”

130. Chương 130: Thiên Lý Truy Phu Lộ – Ngàn Dặm Theo Đuổi Chồng

Tô Mộc Vũ có chút ngơ ngác, kịp phản ứng là chuyện gì đang xảy ra.

Hắn không phải đã đi rồi sao? Làm sao lại đứng trước mặt cô? Cô thật muốn vươn tay sờ xem có phải không đang nằm mơ hay không.

Phong Kính không nghe thấy lời đáp, nheo ánh mắt cực kỳ nguy hiểm. Hắn thấp giọng hỏi: “Không muốn?”

Tô Mộc Vũ sợ hắn sẽ nói “Quên đi”, vội vàng gật đầu.

Ánh mắt Phong Kính quét nhìn bộ dáng chật vật đầy nước mắt của cô, sau đó đeo mắt kiếng đen, một tay đút vào túi quần, cao ngạo rời khỏi sân bay.

Vì thế trong sân bay liền xuất hiện cảnh một người đàn ông cao ngạo mang kính đen đi phía trước, mà phía sau là một cô gái có vẻ ốm yếu, cúi đầu đi. Nhìn như thế nào cũng giống như một vị thiếu gia và một cô ở dợ đáng thương.

Nước mắt Tô Mộc Vũ lạch cạch, lạch cạch rơi xuống, nhưng khóe miệng ngăn không được mỉm cười.

Biểu tình quái dị như vậy khiến không ít người liếc nhìn, nhưng cô vẫn không quan tâm.

Cô cảm thấy mình như muốn điên lên mất. Đúng vậy, muốn điên rồi, muốn phát điên vì người đàn ông này.

Tiền Phong đi phía sau bất đắc dĩ nở nụ cười, nghĩ: Hai người nay trông thật giống trẻ con, quên đi, nếu bọn họ chấp nhậm tha thứ vì nhau, hắn mới không cần lo lắng nữa.

Những ngày tiếp theo, Tô Mộc Vũ quả thật bị biến thành bảo mẫu, người hầu, đầu bếp gì gì đó.

Chỉ cần Phong Kính gọi điện thoại, cô liền bắt máy ngay lập tức. Hắn ra khỏi cửa, cô nhanh chóng xách hồ sơ của hắn theo phía sau. Hắn đến công ty, cô đứng chờ trước cổng, trời mưa cô phải mang dù đến cho hắn. Về đến nhà lập tức quét dọn, nấu cơm, làm thức ăn cho Bàn Chải, tắm rửa cho nó, kể chuyện cho Nhạc Nhạc ngủ, quả thật trở thành một siêu nhân. Ngược lại, bảo mẫu lại thấy mình không còn việc gì làm, cả ngày cứ lo lắng mình sẽ bị mất việc.

Kiều Na cùng Chu Hiểu Đồng nhìn thấy bộ dáng bận rộn của Tô Mộc Vũ, nhưng ánh mắt cô lại cực kỳ rạng rỡ sinh động. Cả hai đều nghi ngờ không biết cái tên Phong đại thiếu gia kia đã chinh cái gì Tô Mộc Vũ rồi.

Thôi kệ, tình yêu chính là chấp nhận sự hành hạ, người ta là tình nguyện, người ngoài có nói gì cũng không lọt tai.

Trên bàn cơm, Phong Kính soi xét: “Trứng chiên cà chua hơi mặn”

Nhạc Nhạc ném một ngụm, mắt to chớp chớp: “Chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon mà”

Ánh mắt Phong Kính lập tức đảo qua, Nhạc Nhạc bật người im lặng ăn cơm.

Tô Mộc Vũ không dám cãi “Chắc do em nêm hơi nhiều muối, để em đi làm lại”

Nhạc Nhạc ngẩng đầu khinh bỉ ba ba mình, lắc đầu nói: “Ba ba kén chọn rất không tốt nha

Phong Kính ngẩng đầu giả vờ muốn vỗ cái mông nhỏ của cậu, Nhạc Nhạc vội che mông, cúi đầu tiếp tục ăn cơm của mình.

Lại một đĩa trứng chiên cà chua bưng lên, Phong Kính nhìn lướt qua, lần này lại không ném thử mà nói thẳng: “Trứng gà trông không ngon, chắc trứng cũ rồi”

Tô Mộc Vũ nhìn trứng gà chiên vàng ươm trên đĩa, cười khổ, biết rõ là hắn đang chinh cô mà “Để em chiên đĩa khác nhé?”

Phong Kính mặt lạnh nói: “Không cần, nhìn xem em nấu cái gì vậy? Khó ăn muốn chết, có phải sống ở nước ngoài lâu rồi nên ngay cả cơm cũng nấu không xong rồi đúng không?”. Sau đó hắn đẩy ghế, đi vào phòng làm việc.

Nhạc Nhạc liếc trộm về phía phòng làm việc của ba ba mình, nhỏ giọng nói bên tai Tô Mộc Vũ: “Ma ma nấu cơm ăn thật ngon, ba ba khó chịu như trẻ con”

Tô Mộc Vũ hôn cậu một cái, ngồi xuống chỗ của Phong Kính bắt đầu ăn cơm.

Nhạc Nhạc còn nhỏ nên vẫn còn rất dễ buồn ngủ, Tô Mộc Vũ thả cuốn truyện thiếu nhi xuống, nhìn bộ dạng ngủ an lành của Nhạc Nhạc, hơi thở còn vương mùi sữa.

Cõi lòng Tô Mộc Vũ đầy nhu tình, cúi xuống hôn một cái lên mặt của nó “Ngủ ngon con yêu của mẹ”

Đóng nhẹ cửa phòng của Nhạc Nhạc lại, Tô Mộc Vũ định nghỉ một chút thì thanh âm không kiên nhẫn của Phong Kính truyền tới từ phòng tắm: “Tô Mộc Vũ, em làm gì mà lè mề vậy?”

Tô Mộc Vũ thở ra một hơi, hỏi: “Phong, có chuyện gì sao?”

Thanh âm của hắn càng thêm không kiên nhẫn: “Mau tới đây kỳ cọ cho tôi”

Kỳ cọ? Tô Mộc Vũ mở to hai mắt nhìn, hắn không phải là đang nói đùa chứ?

Thấy Tô Mộc Vũ chậm chạp không vào, Phong Kính mất hết kiên nhẫn “Làm một người giúp việc, giúp ông chủ tắm rửa không phải thuộc bốn phần của em sao? Em không muốn? Vậy lập tức thu dọn đồ đạc cút khỏi đây cho tôi!”

Tô Mộc Vũ nghĩ, nếu trong tay cô lúc này là một cây búa, cô nhất định sẽ đập vào đầu hắn. Thế nhưng, đáng tiếc là không có...

Tô Mộc Vũ đành phải thỏa hiệp: “Vâng, em đến liền”

Đẩy cửa phòng tắm ra, hơi nước nóng hầm hập lập tức đập vào mặt cô, mà bên trong hơi nước mông lung kia, một thân ảnh nửa người ngâm trong bồn tắm xuất hiện.

Hơi nước nồng đậm vẫn không thể hoàn toàn che hết thân thể hần, bóng lưng màu đồng tựa trên bồn tắm mát-xa, mái tóc có chút hỗn độn dán trên trán, đôi mắt lười biếng híp lại.

Bả vai rộng lớn thoát nhìn có vẻ hơi gầy nhưng khi cởi áo ra lại rắn chắc mạnh mẽ vô cùng, một giọt nước từ trên cằm hần nhỏ xuống, bám trên lồng ngực, chạy xuống eo hần, cuối cùng ẩn vào...

Hai má Tô Mộc Vũ lập tức đỏ ửng, ánh mắt cũng không biết phải nhìn đi đâu.

Giúp hần tắm rửa... chuyện này cũng là việc bọn họ chưa từng làm trong khoảng thời gian thân mật nhất. Huống chi, hai người bọn họ đã nhiều năm không gặp nhau, mà cô lại càng không có kinh nghiệm gì. Bây giờ, hình ảnh thân thể đàn ông khỏa thân đập vào mắt cô, khiến cô như biến thành một cô gái ngây ngô.

“Đứng ở đó làm gì? Mau đến đây!” Phong Kính thấp giọng ra lệnh, khẩu khí là mãnh liệt bá đạo.

Đúng vậy, hần còn ỷ vào Tô Mộc Vũ không dám phản kháng lại hần.

Tô Mộc Vũ nắm chặt nắm tay, cuối cùng vẫn là không thể không nén giận tiến lên, cầm lấy chiếc khăn đi đến sau lưng hần.

Phong Kính nhắm mắt lại, hưởng thụ sự hầu hạ của Tô Mộc Vũ.

Cô cầm khăn nhẹ nhàng kỳ cọ tấm lưng trần của hần, cơ thể mạnh mẽ của nam giới nằm ngay lòng bàn tay khiến cô có chút nóng lên.

“Còn đằng trước?” Hần lại lên tiếng.

(Trúc Lâm sơn trang)

Phía trước cũng muốn lau? Tô Mộc Vũ có chút sợ hãi. Nhưng cô biết, có hỏi cũng là lãng phí nước miếng, đáp án nhất định là: Sao? Em có ý kiến gì?

Tô Mộc Vũ không cam lòng chuyển hướng sang phía trước, lúc bàn tay chạm lên ngực hần, độ ẩm nóng bỏng kia lại khiến tim cô đập thình thịch, giống như nhớ lại khoảng thời gian mặn nồng trước kia.

Phong Kính vẫn thong dong nhìn cô, hai cánh tay kê lên thành bồn tắm, bộ dạng mặc cho người ta định đoạt. Thế nhưng trên thực tế lại hoàn toàn không phải cái loại cảm giác này, cảm nhận của hần lúc này lại giống như một con sư tử hung mãnh đang trêu đùa một con mèo nhỏ.

Tô Mộc Vũ đưa thân gần về phía ngực hần, bàn tay lau từ xương quai xanh xuống phía dưới, đến cơ ngực, rồi đến cơ bụng rắn chắc. Tô Mộc Vũ chưa bao giờ cảm thấy mình bị dày vò như thế này, cô đỏ mặt, cố gắng khiến ánh mắt của mình đừng liếc đến những chỗ không nên nhìn, mà cũng có thể do hơi nước mà đôi mắt cô lại có vẻ như hơi hơi ướt át.

Chiếc tạp dề trên người cô vẫn chưa cởi ra, cả người hồng nhuận bị hơi nước ảnh hưởng khiến làn da ửng hồng, toàn thân cũng như chiếc tạp dề để lại đáng yêu mê người đến thế.

Con người Phong Kính dần dần trở tối, hơi thở chậm rãi nặng nề hơn.

Hần bắt lấy tay Tô Mộc Vũ kéo vào trong nước, khiến cô không kịp phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Tô Mộc Vũ giờ phút này hận chính mình không thể ngắt đi. Hần muốn làm cái gì vậy?

“Còn có nơi này” Trên mặt Phong Kính vẫn là vẻ lạnh lùng, nhưng thanh âm lại khàn khàn vang vọng vào tai khiến lòng người thần hồn điên đảo.

Nóng tay cứng ngắc của cô bị kéo đến chỗ kiêu ngạo của đàn ông, không biết nó đã dựng thẳng đứng lên từ bao giờ, sau đó từng chút từng chút dịch chuyển, cả người cô choáng váng như một con rối mặc hần đùa giỡn.

Cô sắp nổ tung sao? Nếu như không có thì tại sao cô lại cảm thấy cả người mình nóng như thế? Độ nóng từ lòng bàn tay lan tràn đến toàn thân, sắp chùng chín cô rồi. Hơi thở càng ngày càng gấp gáp của hần vang lên bên tai cô, khiến mắt cô muốn hoa lên.

Tô Mộc Vũ cũng không biết chuyện này khi nào mới kết thúc, chỉ cảm thấy nóng bỏng trong lòng bàn tay, cả người cứng ngắc bị kéo vào trong nước, ướt đầm, mà người đàn ông tòi tệ kia cũng đã phủ khăn tắm tiêu sái rời khỏi phòng tắm, trước khi đi còn nói một câu: “Giống như rối gỗ, chẳng thú vị gì cả”

Tô Mộc Vũ ngã vào trong nước...

Phong Kính không cho phép cô ngủ trên giường, giống như một đứa nha hoàn thời cổ đại nằm trên sàn đất lạnh, ngủ trước mặt chủ nhân. Thường thường ban đêm chủ nhân tỉnh lại kêu khát nước, cô lại cẩn thận bưng nước đến.

Giữa co một đêm, Phong Kính mới an tĩnh, Tô Mộc Vũ cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc có thể ngủ yên.

Ban đêm không biết mấy giờ thì cô chợt nghe thấy một chút thanh âm rất nhỏ, mở mắt ra liền nhìn thấy một bóng người cao lớn từ trên giường thật cẩn thận bước xuống, mang dép lê nhẹ nhàng đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh.

Tô Mộc Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy Phong Kính bưng đĩa trứng chiên cô chiên lần sau, cau mày soi xét, rồi chậm rãi ăn.

Tô Mộc Vũ làm như không phát hiện ra, một lần nữa nằm xuống tiếp tục ngủ nhưng khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

131. Chương 131: Cầu Hôn Tôi Đi

Nhiệm vụ thất bại, Phong Nghi cho cô ta một cái tát.

Tô Mộc Tình cùng đường, kéo một thân tổn thương chỉ có thể về nhà. Hai năm không bước vào cánh cửa này, Tô Mộc Tình do dự thật lâu, cuối cùng đành bấm chuông.

Khúc Quế Âm mở cửa, nhìn thấy Tô Mộc Tình, kinh ngạc kêu: “Mộc Vũ?”

Nét tươi cười trên mặt Tô Mộc Tình cứng đờ “Mẹ, con là Mộc Tình...”

Khúc Quế Âm cầm tay Tô Mộc Tình, nói: “Con nói ngốc cái gì vậy? Con rõ ràng là Mộc Vũ mà. Con ngoan, con rốt cuộc đã trở lại, mẹ biết sai rồi, cũng chỉ có con tốt nhất, mười vạn đồng lần trước con đưa ẹ, mẹ thật cảm ơn con, chuyện quá khứ con hãy tha thứ ẹ nhé?”

Khúc Quế Âm càng nói như vậy, sắc mặt Tô Mộc Tình lại càng khó coi, cô ta dùng sức rút tay khỏi bà ta, nói: “Con là Mộc Tình! Mẹ, mẹ hãy nhớ con là Mộc Tình! Con đã phẫu thuật thành chị ta, chẳng lẽ mẹ rất thèm muốn Phong đại thiếu gia của chị ta sao? Con đây sẽ dùng khuôn mặt này để gả vào Phong gia, giành lại sĩ diện ẹ được không?”

Tô Mộc Tình nói xong, có lẽ đã áp chế không nổi sự điên cuồng, sắc mặt của cô ta khiến Khúc Quế Âm cảm thấy sợ hãi “Con... con thật sự là Mộc Tình? Trời ơi...”

Tô Mộc Tình lại đắm chìm trong tư tưởng của mình: “Mẹ đừng lo, chờ con làm dâu cả của Phong gia, con sẽ ẹ thật nhiều tiền, con ẹ tiền đi đầu tư cổ phiếu, ẹ sài thật thoải mái, chỉ cần con lên làm dâu cả Phong gia, cái gì cũng sẽ có! Con sẽ đi ngay bây giờ!”

Khúc Quế Âm nhìn con mình trở nên người không giống người, quỷ không giống quỷ, sợ đến mức phải lui về phía sau: “Con là một... quái vật...”

Còn có người bởi vì trả thù mà đem mặt mình biến thành mặt người khác, còn là chị ruột của mình. Đứa con này... rốt cuộc đáng sợ như thế nào đây? Chính Khúc Quế Âm cũng không biết, bản thân bà làm sao lại có thể sinh ra đứa con gái như vậy.

Tô Mộc Tình nói: “Mẹ, sao mẹ lại lộ ra vẻ mặt như thế? Mẹ không phải là yêu tiền nhất sao? Chỉ cần con gả vào Phong gia, tiền của Phong Kính liền thành tiền của con. Bây giờ, chỉ cần mẹ có thể giúp con mà thôi”

Sắc mặt Khúc Quế Âm trắng bệch, không ngừng lui về phía sau, muốn chạy trốn khỏi ma nữ này: “Con điên rồi sao? Mẹ sẽ không đồng ý, mẹ sẽ không đồng ý!”

Tô Mộc Tình cười cười “Mẹ, chuyện này cũng không do mẹ quyết định nha” Biểu tình của cô ta giờ phút này dữ tợn như quỷ: “Mẹ, mẹ không thể cự tuyệt, nếu không, con sẽ nói bí mật kia cho cha”

Tô Mộc Vũ cảm thấy mình chính là siêu nhân, mà Phong Kính lại chính là con boss cuối cùng vĩnh viễn đánh cũng không chết, không ngừng tiến hóa nâng cấp

Thủ đoạn dày vò cô của Phong Kính bây giờ càng ngày càng nhiều.

Sáng hôm nay muốn ăn vịt quay, phải biết rằng cửa hàng vịt quay nơi hân muốn ăn rất đông khách, phải xếp hàng từ sáng đến trưa mới mua được, mà buổi trưa hân lại đòi ăn canh cá, chẳng lẽ hân thật nghĩ rằng cô có phép thuật, có thể biến ra những thứ hân muốn?

Nửa tháng, Tô Mộc Vũ bị dày vò muốn chết nhưng lại vui mừng vô cùng. Trong nửa tháng đấu trí với so đông khí với Phong Kính này, cô cảm thấy hân như một đứa con nít già hay cáu kỉnh nhưng lại có chút... đáng yêu. Giống như cách mà những tên con trai hay dùng để gây sự chú ý với người chúng để ý.

Bởi vì lần trước bị Phong Nghi bắt cóc, buổi yến hội lúc đó phải hủy bỏ, không ít khách mời cảm thấy rất không hài lòng về cách làm việc của Tô Mộc Vũ, điều này đối với hình tượng của cô rất bị ảnh hưởng. Do đó Kiều Na luôn tìm cách tổ chức một buổi tiệc khác cùng với triển lãm tác phẩm, nhân cơ hội này lấy lại hình tượng cho Tô Mộc Vũ. Dù sao kế hoạch phát triển trong nước của cô sẽ dựa rất nhiều vào tiếng tăm cùng hình tượng này.

Kiều Na đề nghị, tốt nhất là mời một nhân vật có tiếng tăm trong giới nghệ nhân đến, điều này đối với buổi lễ là trăm cái lợi mà không có một cái hại nào.

Tô Mộc Vũ muốn mời Phong Kính, nhưng hân vẫn ung dung ôm Nhạc Nhạc vào lòng ăn bỏng ngô xem tivi, miệng lười nhác đáp: “Bạn”

Khăn lau bàn trong tay Tô Mộc Vũ thiếu chút nữa là ném lên đầu hân.

Buổi tiệc dự định tổ chức lúc tám giờ tối, sáu giờ chiều Tô Mộc Vũ đã bị Kiều Na lôi đi thử trang phục. Một chiếc váy dài đồ tươi lộ lưng, vừa đúng cỡ ôm lấy vòng eo thon gọn của cô, càng tô lên dáng người uyển chuyển, mà sắc đỏ tươi lại khiến làn da trắng nõn càng thêm nổi bật. Mái tóc dài uốn gọn rũ xuống sau thắt lưng cùng chiếc giày cao gót mười phân quả thật khiến bộ dáng cô xinh đẹp như ẩn như hiện.

Tô Mộc Vũ luôn theo phong cách dịu dàng, mà Kiều Na lại ưa thích vẻ quý phái của giới quý tộc Châu Âu.

Nhạc Nhạc nhìn thấy lại trợn mắt há hốc mồm: “Oa! Ma ma thật xinh đẹp! Ma ma phải nhớ không được nhìn bất cứ chú xinh đẹp nào hết, đương nhiên cũng không được ngắm những cục cưng đáng yêu khác, nếu không Nhạc Nhạc sẽ ăn dấm chua đó!”

Tô Mộc Vũ ôm lấy Nhạc Nhạc, đo chóp mũi với nó đáp: “Được!”

Một bên, Phong Kính nhìn thấy kiêu ăn mặc này, sắc mặt lập tức đen thui, trào phúng nói: “Cô đang đi thi hoa hậu hay trình diễn thời trang vậy? Tuyển hoa hậu cô nhất định thua ngay lập tức, còn trình diễn thời trang thì đúng là bêu xấu”

Nói xong, hân kéo áo khoác ném lên người Tô Mộc Vũ, đôi mắt lại như dao găm phóng thẳng đến thắt lưng trắng nõn lộ ra ngoài của cô.

Sát khí dày đặc như vậy khiến Kiều Na ngày thường vẫn lạnh lùng miệng cũng đành phải im lặng.

Lúc Tô Mộc Vũ ra cửa, thắt lưng nóng bỏng khô gọi lại bị phủ thêm một chiếc áo khoác.

Lên xe, Kiều Na rút cuộc mới dám thở ra một hơi: “Người đàn ông này khí phách quả thật vô địch, tên hần ta đáng lý phải được đặt là Khó Chịu”. Ai cũng nhìn ra được, hần rõ ràng không muốn người phụ nữ của mình bị kẻ khác chiêm ngưỡng, còn bày đặt khẩu thị tâm phi nói lời độc ác.

Tô Mộc Vũ chỉ cười cười.

Những cử chỉ kia của Phong Kính thật ngây thơ, lúc hần nói ra thời hạn một tháng ngoài sân bay kia, cô thật ra biết hần đã tha thứ rồi, chỉ là hần muốn vờn mồi thì cô đương nhiên chấp nhận làm con mồi cho hần vờn. Hơn nữa cô biết Phong Kính rất dễ mềm lòng, đừng tưởng rằng cô không biết lúc trời tối đợi cô ngủ, hần liền cẩn thận ẵm cô lên giường, trời tờ mờ sáng lại cẩn thận ẵm cô xuống đất. Thật không biết là dày vò cô hay đang dày vò chính hần nữa.

Kiều Na liếc mắt, thầm nghĩ: Thật đúng là nỗi nào vung nấy.

Tám giờ, khách quý của buổi tiệc đã có mặt gần như đầy đủ. Không ít nghệ nhân trong nước đều nể tình cô mà đến đây, bao gồm cả Tống lão tiên sinh. Tống lão tiên sinh là nhân vật được mọi người trong giới nghệ thuật của thành phố S này kính trọng, ông ấy vừa đến liền một số phóng viên cũng đua nhau kéo đến.

Tống lão tiên sinh mặt mũi hiền lành nắm tay Tô Mộc Vũ, nói: “Tô tiểu thư, đã lâu không gặp. Ethan gọi điện thoại mời tôi đến để chiêm ngưỡng tác phẩm của cô”

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới là do Phong Kính mời đến, hần thật là... Tô Mộc Vũ cười cười, mời Tống lão tiên sinh vào bên trong: “Cám ơn Tống tiên sinh, mời vào”

Dựa theo kế hoạch của Kiều Na, buổi triển lãm hôm nay tạm thời không công bố ra ngoài, như vậy ngược lại có thể tạo cảm giác huyền bí, hơn nữa còn hấp dẫn nhiều ánh mắt.

Mấy thứ này Tô Mộc Vũ cũng không quan, cô chỉ cần tập trung vào các tác phẩm của mình là được, những chuyện còn lại cứ để Kiều Na lo liệu, không thể không nói về phương diện này Kiều Na quả thật là thiên tài.

Chủ đề buổi triển lãm tác phẩm của Tô Mộc Vũ hôm nay là... “tình mẫu tử”.

Tổng cộng mười hai tác phẩm, dùng hình dạng, sắc thái, hoa văn, vân tay để miêu tả tình yêu thương sâu sắc của người mẹ dành cho con mình.

Một tác phẩm cuối cùng chính là hình nộm búp bê mẹ con bị mài nhẵn theo năm tháng kia, đúng là nó, tuy rất đơn giản, tuy cũ kỹ, thậm chí là màu đã phai nhạt đi rất nhiều nhưng lại thể hiện ra phong cách cổ xưa thuần túy. Nếu cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy từng dấu vân tay to cỡ trên đó, cũng chỉ có dấu vân tay của một người đàn ông mới có thể lớn như vậy. Những thứ đó dung hợp lại một chỗ, nó không chỉ thể hiện tình thương của mẹ dành cho con, mà có cả tình yêu của nam với nữ.

Tác phẩm này không dùng máy móc tiên tiến tạo ra, thậm chí còn mang theo một chút khuyết điểm, nhưng lại chính nhờ vào những khuyết điểm đó mới chân chính biểu đạt cảm xúc thực tế, khiến cho hốc mắt người xem ướt át.

Khi Tô Mộc Vũ nghe thấy tiếng vỗ tay của mọi người, nhìn thấy không ít những người đã làm mẹ còn chảy nước mắt phía dưới, cô biết... cô đã thành công, mà thành công này là nhờ vào Phong Kính.

Nhờ có hần, cô mới có Nhạc Nhạc, cũng nhờ có hần, cô mới có thể cảm nhận sức mạnh của chính bản thân mình. Tô Mộc Vũ cười, hốc mắt cũng hơi ướt át.

“Cám ơn sự có mặt của các vị, đêm nay còn có một vị khách quý đặc biệt đến tham dự, mọi người cùng chào đón anh ấy nào!”

Tô Mộc Vũ kinh ngạc nhìn Kiều Na, khách mời không phải đã đến hết rồi sao? Còn ai nữa?

Kiều Na đưa một ánh mắt trấn an cô, tiếp tục nói: “Xin mời... ngài Ethan Fong”

Nghe thấy cái tên đó, Tô Mộc Vũ kinh ngạc mở to hai mắt. Những vị khách ở đây cũng kinh ngạc không nhỏ, nghe đồn EthanFong đột nhiên biến mất hai năm trước, hai năm qua chưa từng xuất hiện trong giới nghệ thuật, thậm chí liên hoan nghệ thuật Châu Âu cũng không mời được hần. Không nghĩ tới nhân vật truyền kỳ biến mất hai năm qua lại đột nhiên xuất hiện trong đêm nay, thật đúng là ánh sáng chiếu rọi rõ vị tiểu thư Evelyn này.

Mọi người ở đây vẫn đang kinh ngạc, một thân ảnh tuấn dật xuyên qua đám người, chậm rãi đi đến chỗ Tô Mộc Vũ.

Chỉ thấy Phong Kính mặc một bộ âu phục đen, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng, tóc được chải ngược về phía sau lộ ra cái trán trơn bóng lại giống như thân sĩ bước từng bước vững vàng tiến đến.

Hắn vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người trong khoảnh khắc đó đều tập trung trên người của hắn. Phong Kính lúc này như báu vật của thiên nhiên, đi đến chỗ nào liền thấp sáng chỗ đó.

Lúc này cô mới cảm thấy, qua hai năm, người đàn ông này quả thật đã thay đổi, trở nên sâu sắc mà nội liễm, toàn thân tản ra hơi thở thành thực. Nếu như nói hai năm trước hắn có thể khiến cho người ta mặt đỏ tim đập, thì hiện tại hắn có thể khiến người khác cam nguyện sa vào.

Khóe miệng Phong Kính ẩn chứa một độ cong như ẩn như hiện, hướng tới Tô Mộc Vũ đang ngây người mà nói: “Tiểu thư Evelyn, ngưỡng mộ đã lâu”

Tô Mộc Vũ không biết hắn muốn làm gì, chỉ lúng ta lúng túng bắt tay với hắn, lại bị hắn cầm lấy tay, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay.

Khoảnh khắc đó, Phong Kính hơi nhíu mắt khiến cô cảm thấy cả người mình như nóng lên “Cám... cảm ơn anh Ethan Fong, rất vui được gặp anh”

Không phải hắn nói là không đến sao? Tại sao lại dùng cách này để xuất hiện? Quả thật... quả thật khiến cô nói không ra lời.

Thanh âm của Kiều Na lại vang lên: “Triển lãm đêm nay đã kết thúc, bây giờ là lúc dành cho vũ hội, chúc các vị có một đêm thật vui vẻ”

Âm thanh Kiều Na vừa kết thúc cũng là lúc âm nhạc vang lên, ánh đèn nhanh chóng chiếu rọi một mảng hội trường, mà chính giữa, Phong Kính và Tô Mộc Vũ đứng đối diện nhau, giống như một cặp Kim Đồng Ngọc Nữ.

Ánh mắt Phong Kính liếc xung quanh một chút, khóe miệng lộ ra độ cong quyến rũ: “Tiểu thư Evelyn, không biết tôi có thể mời em một điệu nhảy hay không?”

Sắc mặt Tô Mộc Vũ đỏ bừng, ánh mắt rối loạn: “Được”

Phong Kính nắm tay Tô Mộc Vũ bước ra sân khấu đầu tiên.

Bọn họ cùng nhau nhảy, giống như thời gian quay ngược trở lại ba năm trước đây, khi đó không có hận, cũng không có đau, chỉ có tình yêu lãng lẽ nảy mầm.

Đôi chân của cô theo sau hắn, gương mặt hắn thân mật tiếp xúc với cô. Đôi chân cô như một nàng thiên nga nhảy múa giữa hồ xuân. Đôi chân cô, như vượt qua thời gian và không gian, dường như chưa từng chia lìa, luôn luôn bên cạnh nhau cho đến tận bây giờ.

Khóe miệng giấu không được ý cười, đôi mắt lại hơi ướt át.

Phong Kính lại nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Muốn tôi tha thứ cho em, vậy thì trước mặt mọi người... cầu hôn tôi đi” Âm điệu của hắn rất nhẹ, hơi thở ấm nóng phả bên tai cô.

Nghe rõ ràng, Tô Mộc Vũ mở to hai mắt nhìn.

Cầu hôn? Trước mặt mọi người?

Nháy mắt, Tô Mộc Vũ ngơ ngác, chuyện cầu hôn này hắn là do nam giới làm mới đúng chứ?

Phong Kính nhíu mày, bàn chân xoay trượt thành một độ cong hoàn mỹ khiến Tô Mộc Vũ ngã nhào. Ngay lập tức, bàn tay của hắn vòng lấy eo kéo cô vào lồng ngực mình. Hắn nói nhỏ: “Không muốn thì đành coi như xong vậy” Biểu hiện trên mặt của hắn là thần nhiên, trong giọng nói lại có một loại ý nghĩ rằng: Em không làm, anh cũng không thấy lạ.

Tô Mộc Vũ nhắm mắt lại, cắn chặt răng, lấy hết dũng khí. Quên đi, cũng chỉ mắc cỡ một chút thôi mà, may mắn phóng viên cũng không được mời, nếu không thì coi như mặt mũi cô cũng bị ném đi mất.

Tô Mộc Vũ quỳ một gối xuống trước mặt Phong Kính.

Bọn họ vốn là tiêu điểm đêm nay, động tĩnh lớn như vậy nhất thời ánh mắt mọi người đều hướng đến đây.

Nhìn thấy mình trong ánh mắt mọi người, Tô Mộc Vũ cảm thấy da đầu mình như run lên. Cô lấy hết dũng khí mở miệng: “Em...”

Lại không nghĩ đến, Phong Kính thản nhiên nói: “Ngốc nghếch, tôi có bảo là ở đây sao? Yêu cầu của tôi là, mọi người, toàn bộ thế giới này”. Nếu chú ý, nhất định có thể nhìn thấy trong con ngươi lãnh khốc của hắn, có ý cười khó có thể che hết.

132. Chương 132: Diên Vay Diên Luôn Đi

Lúc Tô Mộc Vũ quỳ một gối xuống, trực giác cho rằng mình có thể thành công.

Màn cầu hôn của nữ giới lần đầu tiên trong lịch sử, nếu có phóng viên ở đây, tin tức này ngày mai nhất định sẽ bay đầy trời.

Cô mặc kệ, dọa người liền dọa người đi. Trong tình yêu, không phải người tiến tới thì cũng là ta tiến tới, cho nên lần này cô chủ động cũng không ảnh hưởng gì.

Thật không nghĩ đến, cô mới vừa quỳ xuống, hắn lại nói ra một câu như thế, Tô Mộc Vũ nhất thời ngây ngốc.

Tô Mộc Vũ hận không thể lập tức nhào lên liệng mạng với hắn, hắn lại đang chỉnh cô đúng không? Đúng hay không? Ánh mắt mọi người giờ phút này đều tập trung trên người cô, nếu hiện tại có cái hố, cô nhất định không do dự mà nhảy vào.

Ngay lúc Tô Mộc Vũ lúng túng, bàn tay mạnh mẽ của Phong Kính kéo cô dậy. Trong nháy mắt, giống như có một cơn gió đẩy mạnh cô vào lồng ngực hắn.

Đôi mắt của hắn đen như vậy, giống như bầu trời đêm đầy ánh sao thu hút mọi người. Hắn nói: “Tiểu thư Evelyn, cô quá nhiệt tình trước mặt nhiều người như vậy có vẻ không tốt lắm”

Ngay khoảnh khắc Tô Mộc Vũ muốn phản bác, hắn giữ lấy gáy cô, đem môi của cô kéo về phía chính mình.

Trong phút chốc, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, Tô Mộc Vũ cái gì cũng không nghe thấy, chỉ cảm thấy hai bờ môi mỏng đang gát gao kề nhau, ẩm áp.

Hắn... hắn thật sự... trước mặt nhiều người như vậy... Tô Mộc Vũ không thể nghĩ được bất cứ thứ gì, chỉ cảm thấy bàn tay của hắn giữ thật chặt lưng mình, nụ hôn của hắn miên như thế, nhẹ nhàng đẩy ra hàm răng cô, từ từ xâm nhập vào bên trong.

Phát minh vĩ đại nhất của loài người nhất định là nụ hôn. Môi cùng môi, lưỡi với lưỡi trực tiếp tiếp xúc mang đến cảm giác thân mật, thậm chí núi lửa bùng nổ cũng không thể mang ra so sánh với điều này. Nó như sự trao đổi thân mật nhất, đem tâm cùng tâm hoàn toàn kết nối vào một chỗ.

Trong đầu Tô Mộc Vũ trống trơn, đã quên mình là ai, cũng đã quên đây là nơi nào, chỉ cảm thấy có một tia ánh sáng dẫn dắt cô tiến về phía trước, cùng nhau nhảy múa. Bàn chân của cô không biết từ khi nào thì bị từng nhịp nhảy của hắn kéo theo, mà đầu lưỡi của hắn vẫn quấn quanh miệng cô, âm thanh lưỡi giao lưỡi, răng chạm răng khiến cô mặt đỏ tai hồng.

Cô dường như là không cách nào hình dung được một nụ hôn như vậy, cảm giác như là đang lênh đênh trên đám mây, mỗi một tế bào trong thân thể đều như bay lượn.

Hơi thở đâu? Đã sớm nín lại rồi. Thần trí đâu? Đã sớm rơi vào tay giặc rồi. Trái của cô đâu? Đừng hỏi nữa, ngàn vạn lần đừng hỏi cô nữa, chỉ có thể hỏi người đàn ông bá đạo lại khiến cho người ta không thể hận được trước mặt cô đây.

Tô Mộc Vũ thậm chí là không biết mình bị đưa ra khỏi buổi lễ như thế nào, lúc tỉnh lại đã thấy mình ngồi trên xe.

Bên ngoài tối đen một mảnh, bên trong xe cũng không có đèn, nhưng trong đôi mắt của Tô Mộc Vũ vẫn có thể quan sát hết người Phong Kính. Chân mày của hắn, mắt của hắn, môi của hắn, hô hấp của hắn, giống như năng lực bẩm sinh, cho dù nhắm mắt lại vẫn có thể phác hoạ ra hình dáng hoàn mỹ kia.

Hai bờ môi lại kề nhau một lần nữa.

Tô Mộc Vũ cảm thấy đầu óc của mình giờ phút này giống như một cỗ máy bị ném đi, chỉ có thể dựa vào bản năng mà vươn tay ôm lấy cổ của hắn.

Hơi thở của hắn rất nóng, từng luồng nóng hâm hấp phủ trên mặt cô, khiến cả người cô nóng lên, nhịn không được mà khẽ rên lên một tiếng. Cả người Phong Kính căng thẳng, bàn tay ôm lấy vòng eo của cô lại siết chặt, ôm trọn hết cơ thể cô, giạng hai chân cô trên đùi mình.

Không gian chật chội, Tô Mộc Vũ không thể không khom người dính sát vào hắn. Cô cảm thấy mình như điên rồi, nếu không tại sao lại ở chỗ này tùy ý cho hắn đụng chạm?

Đây là trên xe, sao có thể làm chuyện này trên xe chứ? Thế nhưng... điên vậy điên luôn đi! Đòi người mấy ai điên được vài lần?

Áo khoác bị kéo ra, ném xuống bằng ghế sau, tấm lưng trần sau lớp váy đỏ tươi hiển lộ ra, cô hoàn toàn trở thành chú thỏ nhỏ tùy người xê thịt.

Con người Phong Kính giờ phút này tối đen, mang theo sắc thái dày đặc. Hắn thở hổn hển, lập tức cúi xuống hôn lên xương quai xanh cô, sau đó dịch chuyển xuống phía dưới đùa giỡn với gò ngực đầy đặn.

Hắn như một nghệ sĩ dương cầm, lần đầu tiên Tô Mộc Vũ nhận ra hắn là một nghệ sĩ dương cầm. Chiếc lưỡi của hắn cùng bàn tay to lớn không ngừng dịch chuyển trên da thịt cô, tấu nên một giai điệu tuyệt vời.

Cho đến khi ngón tay của hắn đi xuống phía dưới, nhẹ nhàng xâm nhập vào vườn hoa bí mật của cô. Cằm địa gần ba năm qua không ai chạm vào rồi đột nhiên bị xâm lấn, hai má Tô Mộc Vũ theo bản năng đỏ bừng, tìm cách rút lui, trong miệng phát ra tiếng rên khe khẽ.

“Mộc Vũ, đừng sợ...” Thanh âm của hắn vang lên bên tai cô.

Sau đó hắn mạnh mẽ ôm lấy cô, thả người tiến sâu vào!

Tô Mộc Vũ không chịu nổi phát ra một tiếng rên rỉ nhưng lại bị hắn nuốt vào miệng. Toàn thân cô đều phát run nhưng không biết rốt cuộc là đau hay... khoái cảm.

Yết hầu Phong Kính phát ra một tiếng cười khẽ, sau đó gấp gáp hôn lấy cô, từ xương quai xanh đến vòng eo quyến rũ, rồi từ từ dịch chuyển xuống phía dưới.

Tô Mộc Vũ cảm thấy xương cốt mình như bị rút đi, tê liệt ngã xuống dưới thân hắn, nó giống như được lên dây cót, chỉ biết chấp nhận gắt gao ôm lấy hắn như được lập trình sẵn.

“Về sau nếu em dám rời khỏi anh... anh sẽ... anh sẽ giam em... cả đời...” Tiếng nói mang theo hơi thở gấp gáp, mang theo tàn ác lại nồng đậm yêu thương, quả thật khiến cho người ta cam tâm sa vào.

Tô Mộc Vũ liều mạng lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn ra từ khóe mắt: “Không đâu... em sẽ không rời đi... đánh chết em cũng sẽ không rời khỏi anh... cùng Nhạc Nhạc...”

Hai tay ôm lấy cổ của hắn, lưu lại một đường đỏ dấu tay sau tấm lưng trần màu đồng, chiếc cổ trắng nõn của Tô Mộc Vũ ưỡn lên thật cao như đang cất lên giọng ca thánh thót.

Cô như nhìn thấy giữa biển cả bao la, ánh trăng cong cong như lộ mỉm cười. Cô như nhìn thấy từng áng mây lững lờ trôi che lấy ánh sáng trắng xinh đẹp.

Đêm thoáng lạnh, đêm nóng bỏng, đêm lại như u mê.

Một đêm như vậy, sung sướng đến nỗi khiến cho tâm hồn người ta muốn bay theo.

Hàm ý của từ “cả đời” chính là... cả đời, cho dù thiếu một năm, một tháng, một ngày, một phút hay thậm chí một giây, cũng không được tính là “cả đời”.

133. Chương 133: Chúc Em Hạnh Phúc

Phong Kính thừa nhận mình là một kẻ đê tiện.

Hắn ỷ vào chuyện Tô Mộc Vũ yêu hắn nên muốn làm gì thì làm, giống như một tên ác bá hung hăng càn quấy. Hắn dùng phương thức này đến xác nhận tình cảm mà cô dành cho hắn.

Nếu như nói ra, khẳng định sẽ có vô số người khinh bỉ hắn, thậm chí chính hắn còn tự khinh bỉ bản thân mình. Nếu có thể, hắn thật sự muốn cột Tô Mộc Vũ vào thắt lưng của mình, cho dù hắn đi tới chỗ nào cũng đều mang cô đi theo.

Hắn là một tên cố chấp, Tiền Phong cùng Phương Thiệu Hoa cũng từng nói như thế. Hắn không biết yêu bởi vì hắn không có tình yêu, hắn sẽ chỉ dùng cách của mình đến xác nhận, đến khẳng định, đến yêu một người.

Phong Kính ôm lấy người con gái đã cực kỳ mệt mỏi mà mê man trong lòng, gương mặt của cô còn đỏ ửng, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi, đôi môi sưng đỏ còn hơi rên rỉ trong mơ.

Có thể ôm cô trong vòng tay chính là do hắn tích phúc cả ngàn năm.

Phong Kính cúi đầu, khẽ hôn lên trán cô, tiếp tục trượt xuống, từng chút từng chút hôn lên khóe mắt ướt át, mang theo nồng đậm thâm tình.

Cám ơn em, Mộc Vũ, cám ơn em.

Còn có... chào mừng em về nhà...

Gần đây Tần Nghị Hằng cảm thấy cơ thể rất khó chịu, cái gáy lâu lâu lại âm ỉ đau.

Rất nhiều đêm bị tỉnh giấc bởi cơn đau, thính lực của tai trái rất nhanh bị giảm xuống, có đôi khi nghe không được thứ gì. Hắn vẫn cứ cho là mình quá mệt mỏi rồi. Thư ký nhiều lần đề nghị hắn đến bệnh viện kiểm tra, Tần Nghị Hằng chần chừ cả tháng mới đi.

Bác sĩ thở dài nói: “Anh Tần, anh bị u não, đã là thời kì cuối rồi”

Tần Nghị Hằng đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin hỏi “Cái gì?”

“Anh Tần, anh nên bình tĩnh, nếu anh phối hợp trị liệu với chúng tôi thì có lẽ còn cơ hội”

Một chữ Tần Nghị Hằng cũng nói không nên lời, cả người phát run, sắc mặt tái nhợt.

Bác sĩ lo lắng hỏi: “Anh Tần, anh ổn chứ?”

Gần như là tròn cả một thế kỷ, Tần Nghị Hằng mới tìm được thanh âm của chính mình nhưng nó lại khản đặc “Tôi còn... bao lâu?”

“Thật xin lỗi, nhiều nhất là ba tháng”

Tần Nghị Hằng như cái xác không hồn đi ra khỏi bệnh viện, hắn thật không thể tin mình bị u não. Quả thật là do những nghiệp chướng hắn gây ra, cho nên ông trời mới trừng phạt hắn sao?

Bầu trời, lấm tấm những bông tuyết rơi, Tần Nghị Hằng ngồi chồm hổm trên mặt đất, bàn tay che mặt lại. Hắn mất đi gia đình, mất đi Mộc Vũ, mất đi sự nghiệp, bây giờ thì sinh mạng cũng đang dần mất đi.

Có kẻ qua đường nhỏ giọng chỉ trỏ: “Cậu xem, đây không phải là tổng giám đốc Tần thị sao? Sao lại chật vật như vậy?”

“Tổng giám đốc Tần thị?” Một thanh âm khác nói “Tần thị lúc này chỉ còn là một cái xác không hồn, còn có thể gọi là tổng giám đốc sao? Hừ! Trước kia mình cũng từng làm ở công ty này, lãnh đạo chẳng ai xem nhân viên là người cả, nguyên nhân suy sụp cũng bắt nguồn từ đây mà thôi. Tần thị có ngày hôm nay, cũng xứng đáng!”

Tần Nghị Hằng tự giấu, cười lạnh, tiếp tục như cái xác không hồn tiến về phía trước. Người phụ nữ “bao nuôi” hẳn gọi đến, hẳn cũng không thèm bắt điện thoại, thẳng tay ném vào thùng rác.

Hắn không về nhà, cũng không đến công ty, mà là đi tìm Tô Mộc Vũ.

Thành phố S này nói lớn cũng không lớn, mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Tin tức của Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính đều được truyền trên báo chí, hẳn vẫn luôn theo dõi tin tức về cô, biết nơi cô ở, chỉ là không dám đến tìm mà thôi.

Những chuyện khốn nạn trước kia hẳn gây ra, bây giờ ngấm lại quả thật trăm đường khốn nạn. Đời này người mà Tần Nghị Hằng nợ nhiều nhất chính là Tô Mộc Vũ, mà khi hắn hối hận thì cô cũng đã rời xa.

Suy nghĩ dứt, Tần Nghị Hằng nhận ra mình đã đứng trước cửa một khách sạn.

Hôm nay Tô Mộc Vũ tổ chức tiệc ở đây, xung quanh đều là những biển quảng cáo hình cô, tất cả mọi người đều khâm phục cô gái đầu nghị lực và tài năng này.

Tần Nghị Hằng nhìn những biển quảng cáo đó, hình ảnh Tô Mộc Vũ mặc sườn xám dịu dàng, bàn tay ôm lấy chiếc bình mẫu tử nổi tiếng của chính mình, cô đang mỉm cười, một nụ cười rạng rỡ.

Tần Nghị Hằng vẫn nhìn say đắm, đôi mắt đã ướt ươn ướt.

Hắn cứ đứng trong tuyết như thế cho đến khi chiều tà dần tắt, cuối cùng cũng nghe thấy thanh âm của Tô Mộc Vũ.

Từ bên trong bước ra, Kiều Na thật kích động “Ngày hôm nay thật thành công, trang đầu báo chí ngày mai nhất định sẽ nói về chị. Mộc Vũ, chúng ta lại thành công rồi!”

Tô Mộc Vũ mặc chiến sườn xám màu lam xinh đẹp mà dịu dàng, mỉm cười đáp: “Đương nhiên, có người đại diện Kiều Na của chúng ta ở đây, làm sao lại không thành công được chứ”

Kiều Na phi thường đắc ý “Đó là đương nhiên!”

Tần Nghị Hằng lập tức tiến lên phía trước, nói: “Mộc Vũ, có thể cho anh mười phút được không?”

Tô Mộc Vũ chần chừ một chút, sau đó mỉm cười với Kiều Na ý bảo cô ấy lên xe đợi. Sau đó mới nói: “Anh Tần, có chuyện gì sao?”

Thời gian có thể thay đổi một con người quả nhiên không sai, cho dù giữa bọn họ đã từng hận nhau sâu sắc, nhưng thời gian vẫn đó thể xoa bỏ nó như thổi bay một hạt cát. Trong mắt Tô Mộc Vũ lúc này, Tần Nghị Hằng chỉ có thể được coi là một người từng quen biết, bởi vì cô đã không còn một chút cảm giác gì đối với hắn nữa rồi.

Yết hầu Tần Nghị Hằng như nghẹn lại, cảm xúc thoáng kích động “Mộc Vũ, anh có chuyện muốn cầu xin em, có thể giúp anh không? Chỉ ba tháng” Lời cuối, giọng điệu đã như van xin.

Tô Mộc Vũ nhú mày, không hiểu hẳn đã xảy ra chuyện gì “Thật xin lỗi, chúng ta bây giờ chỉ là bạn bè thông thường, xin hỏi anh đã xảy ra chuyện gì sao? Nếu không thì tôi phải đi rồi, gần đây tôi rất bận rộn”

“Mộc Vũ, anh xin em, chỉ ba tháng thôi...” Ánh mắt Tần Nghị Hằng càng ngày càng đỏ ửng, hẳn muốn nắm lấy bàn tay của cô.

Một chiếc xe có rèm che chậm rãi dừng bên cạnh Tô Mộc Vũ.

Cửa xe vừa mở ra, Nhạc Nhạc bị che kín bởi một tầng áo ấm chạy đến, nhào vào lòng Tô Mộc Vũ “Ma ma, Nhạc Nhạc đến đón ma ma về nhà” Trên đầu nó đội một chiếc mũ hình đầu sư tử, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục đến đáng yêu.

Tô Mộc Vũ mỉm cười: “Nhạc Nhạc thật ngoan”

Nhạc Nhạc cười hì hì “Nhạc Nhạc cũng dẫn ba ba tới đó nha, ma ma khen Nhạc Nhạc đi!”

Tô Mộc Vũ chuyển tầm mắt, nhìn thấy Phong Kính mặt một chiếc áo khoác dài đến mắt cá chân, tiêu sái đi tới, trong tay hắn còn cầm một chiếc áo choàng lông chồn màu trắng tinh.

Mặt hắn thối thối, nói: “Không biết bên ngoài rất lạnh sao? Em muốn bệnh à?”

Tính khí khó chịu của người này lại tái phát rồi. Tô Mộc Vũ mỉm cười nhận lấy áo choàng “Được rồi Phong đại thiếu gia, em biết sai rồi”

Tần Nghị Hằng nhìn hình ảnh gia đình ấm áp kia, bên trong không có một chút dư âm của hắn. Hắn xoay người, rời đi.

Phía sau, Nhạc Nhạc nghiêng cái đầu nhỏ, hỏi: “Ma ma, cái chú đó là ai vậy?”

Tô Mộc Vũ nhẹ giọng nói: “Là một người bạn cũ của ma ma thôi”

Tần Nghị Hằng cười cười, cô luôn thiện lương như vậy. Hắn từng tổn thương cô, cuối cùng cô vẫn không nhẫn tâm bỏ đi trước mặt con nít. Bạn cũ, mối quan hệ của bọn họ cuối cùng cũng chỉ có thể dừng ở mức bạn cũ mà thôi.

Hắn nghe thấy lời nói ôn nhu của Tô Mộc Vũ phía sau: “Nghị Hằng, hi vọng anh sẽ hạnh phúc”

Một câu này, lại như quá xa vời.

Một giọt nước mắt lướt qua trên mặt Tần Nghị Hằng.

Từng, hắn cũng từng có cơ hội hạnh phúc như bọn họ, mà cũng là do chính tay hắn phá hủy tất cả. Con người có đôi khi không thể phạm sai lầm, bởi vì dù chỉ một chút cũng không thể cứu vãn được nữa.

Mộc Vũ, thật lòng anh chúc em hạnh phúc.

134. Chương 134: Nhất Niệm Chi Soa – Nghĩ Sai Là Sai Hết

Tần Nghị Hằng ngồi trên bờ sông, tay áo somi nhếch nhác cuốn lên trên cánh tay, râu ria xồm xàm, bởi vì uống rượu cùng với thiếu ngủ mà đôi mắt tràn ngập tơ máu. Dưới đất, chai rượu rỗng lăn lông lốc mà hai chân của hắn thả dưới dòng nước, giống như sẽ cứ như vậy mà nhảy xuống phía dưới.

Hắn nhìn nước sông cuộn cuộn dưới chân, ánh trên mặt nước là bóng dáng chật vật của chính mình. Hắn cười, rượu trong cổ họng trào ra ngoài, rơi xuống mặt sông, nhộn nhạo, thế nhưng lại nhộn nhạo ra hình dáng Tô Mộc Vũ.

“Mộc Vũ... Mộc Vũ...”

Tần Nghị Hằng cúi người nhìn chăm chú vào ảo ảnh dưới mặt nước kia, càng ngày càng thấp, hắn vươn tay muốn chạm vào, cả người như muốn lao xuống lòng sông. Ngay tại giây phút đó, một bàn tay giữ chặt lấy hắn từ phía sau.

“Nghị Hằng, anh đừng như vậy, xin anh đừng như vậy...” Tô Mộc Tình hoảng hốt ôm lấy Tần Nghị Hằng, vừa khóc vừa van xin.

Tần Nghị Hằng kinh ngạc nhìn khuôn mặt trước mắt mình, cười rộ lên: “Mộc Vũ? Rốt cuộc em cũng đến tìm anh sao?”

Hắn cười, vươn tay muốn chạm vào mặt cô ta.

Tô Mộc Tình gắt gao cầm lấy cánh tay Tần Nghị Hằng, nói: “Nghị Hằng, anh nhìn cho rõ đi, em là Mộc Tình, em là Mộc Tình đây, là vợ của anh, chẳng lẽ anh đã quên rồi sao?”

“Không! Em không phải Mộc Tình, em rõ ràng là Mộc Vũ! Em là Mộc Vũ của anh!” Tần Nghị Hằng không tin, khuôn mặt trước mặt này tại sao lại có thể là Tô Mộc Tình được, rõ ràng là Mộc Vũ, là Tiểu Vũ của hắn, là người vợ hắn cưới lúc chỉ mới mười chín tuổi.

Thần kinh của hắn đã hoàn toàn rối loạn, giống như một loại tham vọng chôn sâu tận dưới đáy lòng, một loại tham vọng thời gian có thể quay trở về tám năm trước kia, lúc Tô Mộc Vũ mới mười chín tuổi, một cô gái đơn thuần như thế, là khoảng thời gian bọn họ vừa cưới nhau, hạnh phúc đơn giản như thế.

Tô Mộc Tình kích động, nói: “Em thật sự là Mộc Tình! Thật là em mà! Em cho anh xem vết sẹo của em, nhớ rõ không? Lúc ấy em đang mang thai, là anh đẩy em xuống cầu thang, vết sẹo này đi theo em từ đó...”

Cô ta cố gắng tìm những bằng chứng trên người mình, bằng chứng chứng minh cô ta chính là Tô Mộc Tình, nhưng không có vết sẹo nhỏ kia.

Trong mắt Tô Mộc Tình mờ mịt, luống cuống. Cô ta rốt cuộc là Mộc Tình hay là Mộc Vũ? Ai có thể nói cho cô ta biết không? Ai tới nói cho cô ta biết đi...

Cô ta vì báo thù, tự tay tàn phá sự hiện hữu của chính mình, tới cuối cùng ngay cả chính cô ta cũng không nhớ rõ mình rốt cuộc là ai.

Tô Mộc Tình mờ mịt ngồi bệt xuống đất, gào khóc: “Tại sao anh không tin em? Em là Mộc Tình, là Mộc Tình đây! Chị ta cũng không thèm liếc nhìn anh dù chỉ một lần, chỉ có em, từ đầu tới cuối đều chỉ có em đứng bên cạnh anh, chỉ có em yêu anh! Tại sao anh lại không nhận ra em? Nghị Hằng, anh không thể tàn nhẫn với em như vậy!”

Ánh mắt Tần Nghị Hằng mông lung nhìn người phụ nữ trước mắt, nói: “Mộc Tình? Cô thật là Tô Mộc Tình sao?”

Tô Mộc Tình như tìm thấy hi vọng, nắm lấy ống tay áo của hắn, gấp gáp đáp: “Đúng vậy, là em. Nghị Hằng, anh nhận ra em đúng không?”

Tần Nghị Hằng lại như nhìn thấy quỷ, đẩy mạnh cô ta ra, điên cuồng rống: “Cô thật sự là Mộc Tình? Cô rút đi! Rút đi! Là cô... là cô phá hủy hết mọi thứ của tôi! Rút đi! Tôi không muốn gặp lại cô!”

Tô Mộc Tình ngu muội, lúng ta lúng túng “Nghị Hằng...”

Đôi mắt Tần Nghị Hằng đỏ ngầu như nhìn thấy kẻ thù. Hắn bỏ nhào qua, gắt gao bóp chặt cổ cô ta “Tôi giết cô! Là cô phá hủy hết tất cả của tôi, là do cô! Tôi giết chết cô!”

Hai mắt Tô Mộc Tình trợn trừng, hai tay giãy dụa muốn ngăn cản hắn “Nghị Hằng... anh thả, khụ khụ... thả em...”

Nhưng là Tần Nghị Hằng quyết tâm giết chết cô ta cho bằng được. Bàn tay hắn nắm lấy tóc cô ta dùng sức đập lên nền cát “Đều do cô, là cô hại tôi nhà tan cửa nát. Tôi hận cô! Tôi muốn giết chết cô!”

Máu tươi từ trên trán chảy ra, Tô Mộc Tình chật vật quỳ rạp trên mặt đất, muốn né ra nhưng Tần Nghị Hằng lại như phát điên, xuống tay rất độc ác, thật sự là muốn giết người.

Tô Mộc Tình hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, cho đến khi nhân viên tuần tra bờ sông phát hiện nơi này không thích hợp, thối còi tách hai người ra.

Tô Mộc Tình cả người đầy máu nằm trên mặt đất, nước mắt hòa với máu bám trên gương mặt. Cô ta tuyệt vọng vươn tay, vươn về phía người đàn ông cô ta yêu nhất trên đời này “Nghị Hằng... Nghị Hằng...”

Nhưng mà trong mắt Tần Nghị Hằng, ngoại trừ hận thù, thì chỉ còn là thù hận.

Tô Mộc Vũ cũng không biết tất cả chuyện này, lúc đó cô đang tỉ mỉ nặn khối đất sét trong tay. Sau đêm đó, Tô Mộc Vũ “được phép” có thể “tạm thời” ở lại trong nhà Phong Kính, làm một “bảo mẫu tạm thời”.

Cô đang vuốt ve khối đất sét trong tay chính là một bức tượng đại siêu nhân công theo tiểu siêu nhân đi cứu thế giới, là do Nhạc Nhạc yêu cầu. Đương nhiên Nhạc Nhạc chính là tiểu siêu nhân mà trong mắt cậu, đại siêu nhân chính là Phong Kính.

Một vị nghệ nhân nổi tiếng thế giới gần đây lại làm thứ này, chỉ sợ bất kỳ một người ngoài nào nhìn thấy nhất định sẽ bảo rằng “phung phí của trời”, nhưng Tô Mộc Vũ lại cực kỳ yêu thích điều này.

Tiểu siêu nhân là bảo bối đáng yêu của cô mà đại siêu nhân lại chính là người đàn ông cô yêu nhất trên đời. Vì hai người này mà làm chuyện cả thế giới nhìn thấy đều phải lắc đầu, đương nhiên đáng giá.

Nhạc Nhạc lú lú bên cạnh cả đêm, trông thẳng nhóc cực kỳ hưng phấn. Bây giờ cậu đang ôm Bàn Chải ngủ ngon lành trên sofa, cái mông nhỏ chu lên trời, trông thật đáng yêu.

Một thanh âm lạnh lùng truyền tới từ phía sau, Phong Kính ôm hai cánh tay tựa trên cánh cửa, nói: “Có vẻ như lời hứa cầu hôn của ai kia vẫn còn chưa thực hiện nha”

Khẩu khí không hài lòng như là tố cáo cô không giữ lời hứa.

Tô Mộc Vũ đáp: “An tâm, Tô Mộc Vũ này đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện” Nói xong, bàn tay đầy đất sét cả gan đưa tới nhéo mặt Phong Kính.

Phong Kính lại không nghĩ đến người phụ nữ hần xem còn quan trọng hơn mạng sống của chính mình lại dám khiêu khích hần. Cô quả thật...

“Chết tiệt!” Phong Kính khiêng Tô Mộc Vũ lên, đi đến phòng tắm.

“Này, anh làm gì vậy?” Tô Mộc Vũ bị khiêng, cúi đầu sợ hãi kêu lên một tiếng, lại không dám lớn tiếng khiến Nhạc Nhạc tỉnh giấc.

Hết thấy phản kháng đều bị Phong đại thiếu gia trấn áp, sau một tiếng thét chói tai, bọt nước văng khắp nơi, ngay sau đó không còn một thanh âm nào nữa, chỉ nghe tiếng nước chảy không ngừng truyền tới từ phòng tắm, thỉnh thoảng lại lộ ra một chút âm thanh rên rỉ khe khẽ.

Bên ngoài, Nhạc Nhạc ôm Bàn Chải say giấc, miệng thẳng nhóc chép chép như đang ăn thứ gì đó rất ngon trong mộng.

Thẳng nhóc xoay người, ôm cổ Bàn Chải, trong nhà có ba ba, có ma ma, thật tốt...

135. Chương 135: Xin Anh Cưới Em

Nhạc Nhạc từ xế chiều liền bắt đầu dán chặt mắt lên màn hình tivi, ai kêu cũng không dời mắt, hỏi nó nguyên nhân thì thẳng nhóc kia liền đắc ý nhếch cái cằm nhỏ, nói: “Ma ma của Nhạc Nhạc là người nổi tiếng, Nhạc Nhạc muốn nhìn thấy ma ma trên tivi” Ma ma của những đứa bạn khác không lợi hại như ma ma của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc cực kỳ hãnh diện nha!

“Ai nha! Ma ma kìa, ma ma thật đẹp nha...” Thẳng nhóc vừa nhìn thấy Tô Mộc Vũ xuất hiện trong màn hình tivi, lập tức hưng phấn nhảy dựng lên “Ba ba, ba ba mau đến đây xem nè!”

Bảo mẫu vội ôm lấy cậu, thật sự nếu không ngăn lại, cậu nhóc này nhất định sẽ bay đến ôm chầm lấy tivi cho xem. Nhạc Nhạc ôm Bàn Chải, đôi mắt lóe sáng vẫn dán vào tivi.

Phong Kính hai chân đan chéo tỏ vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt vốn đang đọc báo, lại ngẫu nhiên quét đến trên màn ảnh.

Người dẫn chương trình là một cô gái xinh đẹp, mở lời: “Đầu tiên xin chúc mừng sự thành công của chị trong buổi triển lãm lần trước”

Tô Mộc Vũ mỉm cười “Cảm ơn”

Sau phần giới thiệu đơn giản, người dẫn chương trình nói: “Về tài năng của chị chúng ta đã biết rất nhiều, tôi nghĩ cũng không cần phải nhắc lại. Tuy nhiên không ít khán giả rất tò mò về gia đình và tình trạng hôn nhân của chị đấy, tiểu thư Evelyn”

Bị hỏi vấn đề riêng tư như vậy, hai má Tô Mộc Vũ ửng hồng một chút, nói: “Ngại quá, tôi vẫn còn độc thân”

Sắc mặt của Phong đại thiếu gia chúng ta nháy mắt đen thui, ánh mắt như dao sắc nhìn chằm chằm người trên tivi. Nếu Tô Mộc Vũ lúc này đứng trước mặt hắn, nhất định cô sẽ bị chết vì dao.

Con trai hơn hai tuổi cũng có mà còn bảo độc thân à?

Người dẫn chương trình nhanh chóng lấy được trọng điểm, hỏi tiếp: “Tiểu thư Evelyn rất xinh đẹp, tại sao vẫn còn độc thân đây? Tôi nghĩ, cả thế giới này có rất nhiều người nguyện vì chị mà khuyhnh đảo nhân gian đây”

Tô Mộc Vũ đáp: “Ha ha, cô khen sai rồi, thật ra nguyên nhân là trong lòng tôi vốn đã có một người” Lúc nói, hai má cô đỏ ửng.

Cô gái bật người truy vấn: “Thật sao? Tiểu thư Evelyn, xin hỏi chị có thể bật mí một chút không?”

Tô Mộc Vũ mỉm cười, thoáng cúi đầu, giống như tập trung năng lượng toàn thân, hơn mười giây sau, cô rút cuộc ngẩng đầu, từ từ nói: “Tên của anh ấy là Phong Kính, mọi người chắc cũng từng nghe đến một cái tên khác của anh ấy là... Ethan Fong” Đôi mắt cô lúc này lại lấp lánh như kim cương, hấp dẫn người khác.

Biểu tình của cô gái này chỉ có thể dùng sợ hãi để diễn tả “Là vị Ethan Fong trong truyền thuyết sao?” Nghệ nhân nổi tiếng thế giới gần đây cùng với nhà giám định nghệ thuật quốc tế, thật đúng là tin tức làm cho người ta vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Lúc nói ra cái tên này, Tô Mộc Vũ lại không hề do dự “Đúng vậy, chính là anh ấy! Chúng tôi bắt đầu từ một cuộc giao dịch”

Can đảm thừa nhận quả thật khiến người dẫn chương trình ghen hòng nhìn trân trối.

Tô Mộc Vũ lại không một chút băn khoăn, như nước suối trong vắt ồ ồ tự nhiên chảy ra bên ngoài “Là anh ấy kéo tôi ra khỏi vũng lầy tăm tối, nếu không tôi nhất định không thể nào tự mình đứng lên được. Anh ấy mang đến mạng sống thứ hai cho tôi, cũng là người dẫn dắt tôi bước vào con đường nghệ thuật. Anh ấy cũng chính là người khiến tôi một lần nữa tin tưởng vào tình yêu. Giữa tôi và anh ấy cũng có rất nhiều tin đồn không tốt, tôi tin cũng không ít người biết điều này, nhưng tôi và anh ấy cũng sẽ không quan tâm. Tôi thừa nhận anh ấy là một người rất ngang ngược, không coi ai ra gì. Mặc dù như vậy nhưng đôi khi anh ấy cũng lộ ra tính cách của trẻ con” Nói tới đây, Tô Mộc Vũ cười.

Phong Kính vẫn giữ nguyên sự lạnh lùng, nhưng gân xanh trên trán không ngừng hiện rõ.

Tô Mộc Vũ tiếp tục nói: “Thế nhưng... những điều này cũng không ngăn cản tôi yêu anh ấy. Anh ấy có thể vừa mắng tôi nhưng ngay sau đó lại sợ tôi cảm lạnh mà khoác áo lên người tôi, anh ấy có thể nửa đêm lén lút mở tủ lạnh ăn hết đĩa trứng chiên cả do tôi làm lúc chiều, anh ấy có thể giả vờ chán ghét tôi nhưng vẫn âm thầm giúp đỡ tôi...”

Tô Mộc Vũ cứ nói, trên mặt không hề có kích động cũng không xấu hổ, vẫn tự nhiên như vậy, tự nhiên giống như một bài thơ chảy ra từ tận đáy lòng mình.

“Người đàn ông này giống như ánh mặt trời xuất hiện trong cuộc đời tôi vậy, bất luận nó có nóng cỡ nào, đáng sợ cỡ nào, nhưng tôi vẫn biết anh ấy chỉ muốn mang lại ấm áp cho tôi, bất kể là chán ghét hay giả vờ, tôi vẫn có thể hiểu được tình yêu của anh ấy”

Cuối cùng, Tô Mộc Vũ nói: “Anh ấy là một người đàn ông rất có trách nhiệm, tôi biết anh ấy sẽ chịu trách nhiệm với cuộc đời tôi, cho nên tôi cũng muốn chịu trách nhiệm với cuộc đời của anh ấy. Năm xưa, chúng tôi bắt đầu bằng một giao dịch, tôi hi vọng bây giờ, chúng tôi có thể dùng hôn nhân để chấm dứt giao dịch đó”

Biên kịch, đạo diễn cùng ê kíp nghe thấy lời Tô Mộc Vũ nói, ánh mắt mọi người đều đã ươn ướt. Một tràng vỗ tay thật to vang lên cổ vũ cô.

Rời khỏi sân khấu quay, Tô Mộc Vũ cảm thấy hai má mình nóng lên. Vừa nãy, cô giống như bị trúng tà, tất cả dũng khí cả đời này cô đều đem ra hết trong mười phút đó.

Cô thật điên rồ mà, bây giờ sao cô dám ra ngoài gặp người đây? Cô thầm nghĩ, tiết mục này sẽ bị phát sóng rộng rãi trong ngày hôm nay, toàn bộ thế giới sẽ đem ánh mắt như thế nào mà nhìn cô đây?

Người phụ nữ đầu tiên trong lịch sử dùng truyền thông cầu hôn.

Cô ngẩng đầu, ngay lập tức nhìn thấy nhân vật chính trong câu chuyện lúc này đang tựa lưng trên cửa xe hơi, ánh mắt tối đen nhìn về phía cô, khóe miệng của hắn hơi cong lên, sau đó lại bị hắn cố gắng ép lại, giả bộ một bộ dáng lãnh đạm.

Hắn nói: “Tô tiểu thư, dường như cô còn thiếu một bước”

Bên cạnh hắn, Nhạc Nhạc bị quần trong lớp quần áo dày cộm, đang che miệng cười trộm, nụ cười vui vẻ đến đôi mắt cũng tròn vo trong veo.

Giờ phút này, Tô Mộc Vũ ngược lại cái gì là mặt mũi cũng không thêm quan tâm, ánh mắt của cô liếc về phía chậu hoa Mãn Côi bên đường. Cô rút một nhánh đi đến trước mặt Phong Kính, quỳ một gối xuống, khuôn mặt đỏ ửng, nhẹ giọng nói: “Phong đại thiếu gia, xin anh hãy cưới em”

Hắn nhú mày, vẫn tựa lưng trên cửa xe, sau một lúc lâu mới nói: “Anh không nghe thấy”

Tô Mộc Vũ quả thật hận không thể đem bình cắm hoa cắm lên đầu hắn, còn bày đặt làm bộ làm tịch! Cô đã làm như vậy rồi, còn muốn còn muốn như thế nào nữa?

Tô Mộc Vũ đứng lên, bước đi ngang qua người hắn.

Không nghĩ tới hắn mạnh mẽ vươn tay kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt. Hơi thở nóng bỏng thả nhẹ bên tai cô, hắn nói “Anh đồng ý”

Nhạc Nhạc không ngăn được kích động nhảy tưng tưng: Thật tốt quá! Thật tốt quá! Ba ba cùng ma ma của Nhạc Nhạc sẽ kết hôn!

Khóe miệng Tô Mộc Vũ gợi lên tươi cười, kiễng đầu ngón chân, giữ chặt cà vạt của Phong Kính, môi cô nhẹ nhàng chạm vào môi hắn. Giờ phút này cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Kẻ khác không biết, không sao, chỉ cần hai người bọn họ biết là được. Thế giới to lớn cũng liên quan gì đến em đâu, thế giới của em chỉ cần một mình anh thôi.

136. Chương 136: Hôn Lễ

“Chờ... chờ một chút” Tô Mộc Vũ xấu hổ đỏ mặt chỉnh chu lại váy áo.

Cô vừa định xoay người đi ra ngoài lại bị Phong Kính kéo lại, chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn cầm lên một cây son môi, nhẹ nhàng trên bờ môi nhạt màu vì hôn của cô mà lay múa, tê tê dại dại.

Tô Mộc Vũ bây giờ đã hiểu vì sao phụ nữ thời cổ đại vẫn luôn hi vọng chồng mình sẽ vì mình mà tô môi, chải đầu, cái loại cảm giác này khiến toàn thân cô đều như bị điện giật.

Khóe môi Phong Kính nhếch lên, cúi đầu, khẽ cắn một cái trên chóp mũi cô.

Thanh âm của cha sứ vang vọng: “Chào đón cô dâu”

Nghe thế, Tô Mộc Vũ khấn trương ưỡn cao ngực. Bên trong sảnh đường tràn đầy khách khứa, phần lớn là bạn bè thân thích của Phong Kính cùng các nhân vật trong giới nghệ thuật, Kiều Na và Chu Hiểu Đồng đã có mặt, cũng không ít nhà báo cũng đến đây chia vui.

Tiền Phong một thân âu phục, ánh mắt hoa đào bay bay vươn tay về phía cô, ý bảo rằng cô hãy khoác tay lên cánh tay hắn “Tiểu Vũ, bổn thiếu gia tiền em chắc cũng đủ mặt mũi chứ?”

Tô Mộc Vũ cong khóe miệng, vươn tay khoác lấy cánh tay hắn cùng đi lên thảm đỏ khóe miệng chứa đựng nụ cười xinh đẹp nhất.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy cưới trắng tinh khôi theo truyền thống Tây Âu, vừa vặn ôm lấy thân hình hoàn mỹ. Trên chiếc áo cưới là từng đóa hoa hồng trắng trải rộng, đuôi váy được thiết kế thêm một dải lụa dài kéo lên trên nền thảm đỏ, mái tóc đen dài được uốn lọn thả xuống lưng, mà bên trên lại được cố định bởi một chiếc trâm bạch ngọc đặc biệt.

Hai bên vành tay là bông tai bằng trân châu quý giá, đây là quà cưới mà Tiền Phong tặng.

Tô Mộc Vũ nhìn xung quanh, chợt thấy Khúc Quế Âm cùng Tô Hào đứng trong đám người, muốn nói gì đó lại thôi, chỉ nhìn cô.

Cô không nghĩ tới, cha mẹ mình lại đến đây.

Tô Hào mở miệng trước, vẻ mặt áy náy cùng xấu hổ: “Nhiều năm qua, cha mẹ thật xin lỗi con, con không nhận chúng ta cũng không sao, chỉ cần con chấp nhận hai người già này đến đây tiễn con về nhà chồng là được rồi”

Khúc Quế Âm cũng áy náy, nói: “Mộc Vũ, con cũng là một miếng thịt của mẹ... Mẹ nợ con nhiều lắm, xin con hãy để ẹ nhìn con lấy chồng đi”

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới bản thân mình chờ đợi lâu như vậy, đến khi tuyệt vọng về cha mẹ, bọn họ rốt cuộc cũng biết sai. Chóp mũi cô ê ẩm, giống như ủy khuất nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được thừa nhận.

Tiền Phong vỗ vỗ tay cô, ý bảo hôn lễ vẫn còn đang diễn ra, cô còn là một cô dâu hạnh phúc nhất ngày hôm nay.

Tô Mộc Vũ mở lớn hai mắt, mỉm cười. Cô nhìn thấy Phong Kính một thân áo trắng, cách cô càng lúc càng gần, trong đôi mắt đen kia đều là hình ảnh của cô.

Tiền Phong đen tay của Tô Mộc Vũ giao vào bàn tay Phong Kính, hẩn hơi nghiêng người, nói nhỏ một câu gì đó vào tai Phong Kính.

Phong Kính lập tức híp mắt, đáp: “Yên tâm, tôi sẽ không để cậu có cơ hội đó”

Tiền Phong cười rộ lên, một đôi mắt hoa đào nheo lại lộ ra hàm răng sáng bóng, nhỏ giọng nói: “Bổn thiếu mỗi mắt mong chờ” Dứt lời, hẩn thối lui sang một bên.

Thanh âm của cha sứ chậm rãi vang lên:

“Chúng ta bây giờ với cương vị là bạn bè thân hữu chứng kiến, Tô Mộc Vũ, con có nguyện ý cùng người đàn ông bên cạnh kết nghĩa vợ chồng hay không? Bất luận là khỏe mạnh, ốm đau hay vì bất kỳ một lý do khác, con cũng đều yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, vĩnh viễn trung thủy với anh ấy đến ngày cuối cùng của cuộc đời?”

Lời thề trang nghiêm, mang theo cả đời hứa hẹn.

Thanh âm của Tô Mộc Vũ có chút nghẹn ngào: “Con nguyện ý”

Cha sứ chuyển ánh mắt về phía Phong Kính.

“Phong Kính, con có nguyện ý cùng người phụ nữ bên cạnh kết nghĩa vợ chồng hay không? Bất luận là khỏe mạnh, ốm đau hay vì bất kỳ một lý do khác, con cũng đều yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, vĩnh viễn trung thủy với cô ấy đến ngày cuối cùng của cuộc đời?”

Phong Kính nắm lấy tay của cô, giống như là muốn đem người con gái trước mặt này tiến nhập vào tận sâu trái tim mình.

“Con nguyện ý”

Nước mắt của Tô Mộc Vũ trong phút chốc dường như trào ra từ hốc mắt.

Phong Kính vẫn nắm tay cô, đeo nhẫn vào ngón áp út cho cô. Cặp nhẫn kia rất nhẫn, không sang trọng nhưng lại tượng trưng cho tình yêu cả cuộc đời.

“Anh, dưới ánh mắt của Thượng Đế xin thề, anh xin lấy em làm vợ, kể từ hôm nay, cho dù là họa hay phúc, cho dù là bệnh tật hay khỏe mạnh sẽ đều yêu em, quý trọng em, cho đến chết. Mộc Vũ, anh yêu em”

Đôi mắt Phong Kính hơi đỏ lên, nước mắt của Tô Mộc Vũ không ngừng rơi xuống.

Cô khóc đương nhiên là chuyện bình thường, thế nhưng Chu Hiểu Đồng và Kiều Na cũng khóc, ngay cả đôi mắt hoa đào của Tiền Phong cũng lấp lánh ánh nước. Tuy nhiên không phải do hấn khóc mà là vì Chu Hiểu Đồng bên cạnh đứng lúc bầu vú vào tay hấn, khiến hấn đau đến muốn chảy nước mắt.

Một tràng vỗ tay lập tức vang lên, hoa tươi cùng bong bóng đồng loạt bay lên trời, một đàn bồ câu trắng được thả ra. Phong Kính ôm lấy Tô Mộc Vũ, bế cô lên không hoàn toàn bám vào trên người hấn.

Kiều Na cùng Chu Hiểu Đồng ồn ào la to: “Hôn đi! Hôn đi!”

Tô Mộc Vũ cảm thấy mặt của mình đã nóng đến không chịu được, không nghĩ tới Phong Kính thật sự hôn, hôn nồng nhiệt, hai đầu lưỡi quấn quýt nhau, hôn đến cô thở không nổi.

Nhạc Nhạc mặc một chiếc áo bành tô nho nhỏ, kích động vừa oa oa kêu to vừa vỗ bàn tay nhỏ bé.

Khúc Quế Âm bên cạnh quỳ một chân xuống, ngồi xổm trước mặt Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy đứa bé tinh xảo như búp bê này, ánh mắt Khúc Quế Âm đã ươn ướt nhưng vẫn không dám chạm vào nó: “Nhạc Nhạc, bà là bà ngoại của con”

Nhạc Nhạc nghiêng đầu, nói: “Bà ngoại? Nhưng mà Nhạc Nhạc không có bà ngoại nha”

Người già nào mà không thích trẻ con, ngay cả Khúc Quế Âm cũng mong ngóng một đứa cháu ngoại từ lâu “Bà là bà ngoại của con nha, con gọi một tiếng bà ngoại được không?”

Nhạc Nhạc nhìn Khúc Quế Âm nửa ngày, dường như cảm thấy người bà ngoại này cũng khá giống ma ma liền hỏi lại: “Bà thật sự là bà ngoại của Nhạc Nhạc sao?”

Khúc Quế Âm rưng rưng mắt, ôm lấy nó, nói: “Bà thật sự là bà ngoại của con”. Một đứa nhỏ đáng yêu như thế là đứa cháu ngoại của bà nha.

Hôn lễ kết thúc, khuôn mặt Tô Mộc Vũ vẫn còn đỏ bừng, từng ngum từng ngum thở phì phò, ánh mắt còn hơi ướt át.

Cô nén giận trừng mắt nhìn Phong Kính, Phong đại thiếu gia không để ý, thậm chí còn nháy mắt một cái với cô. Tim Tô Mộc Vũ run lên, vội chuyển dời tầm mắt.

Tô Mộc Vũ hỏi: “Nhạc Nhạc đâu?”

Kiều Na xoay người, nói: “Vừa rồi em còn thấy mẹ chị ôm Nhạc Nhạc ở chỗ này, làm sao nháy mắt đã không thấy đâu rồi?”

Tô Mộc Vũ không biết sao lại giật mình “Mẹ chị?”

137. Chương 137: Hôn Lễ

“Chờ... chờ một chút” Tô Mộc Vũ xấu hổ đỏ mặt chỉnh chu lại váy áo.

Cô vừa định xoay người đi ra ngoài lại bị Phong Kính kéo lại, chỉ thấy ngón tay thon dài của hấn cầm lên một cây son môi, nhẹ nhàng trên bờ môi nhạt màu vì hôn của cô mà lay múa, tê tê đại đại.

Tô Mộc Vũ bây giờ đã hiểu vì sao phụ nữ thời cổ đại vẫn luôn hi vọng chồng mình sẽ vì mình mà tô môi, chải đầu, cái loại cảm giác này khiến toàn thân cô đều như bị điện giật.

Khóe môi Phong Kính nhếch lên, cúi đầu, khẽ cắn một cái trên chóp mũi cô.

Thanh âm của cha sứ vang vọng: “Chào đón cô dâu”

Nghe thế, Tô Mộc Vũ khấn trương ưỡn cao ngực. Bên trong sảnh đường tràn đầy khách khứa, phần lớn là bạn bè thân thích của Phong Kính cùng các nhân vật trong giới nghệ thuật, Kiều Na và Chu Hiểu Đồng đã có mặt, cũng không ít nhà báo cũng đến đây chia vui.

Tiền Phong một thân âu phục, ánh mắt hoa đào bay bay vươn tay về phía cô, ý bảo rằng cô hãy khoác tay lên cánh tay hắn “Tiểu Vũ, bốn thiếu gia tiền em chắc cũng đủ mặt mũi chứ?”

Tô Mộc Vũ cong khoe miệng, vươn tay khoác lấy cánh tay hắn cùng đi lên thăm dò khoe miệng chứa đựng nụ cười xinh đẹp nhất.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy cưới trắng tinh khôi theo truyền thống Tây Âu, vừa vặn ôm lấy thân hình hoàn mỹ. Trên chiếc áo cưới là từng đóa hoa hồng trắng trải rộng, đuôi váy được thiết kế thêm một dải lụa dài kéo lên trên nền thảm đỏ, mái tóc đen dài được uốn lọn thả xuống lưng, mà bên trên lại được cố định bởi một chiếc trâm bạch ngọc đặc biệt.

Hai bên vành tay là bông tai bằng trân châu quý giá, đây là quà cưới mà Tiền Phong tặng.

Tô Mộc Vũ nhìn xung quanh, chợt thấy Khúc Quế Âm cùng Tô Hào đứng trong đám người, muốn nói gì đó lại thôi, chỉ nhìn cô.

Cô không nghĩ tới, cha mẹ mình lại đến đây.

Tô Hào mở miệng trước, vẻ mặt áy náy cùng xấu hổ: “Nhiều năm qua, cha mẹ thật xin lỗi con, con không nhận chúng ta cũng không sao, chỉ cần con chấp nhận hai người già này đến đây tiền con về nhà chồng là được rồi”

Khúc Quế Âm cũng áy náy, nói: “Mộc Vũ, con cũng là một miếng thịt của mẹ... Mẹ nợ con nhiều lắm, xin con hãy để ẹ nhìn con lấy chồng đi”

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới bản thân mình chờ đợi lâu như vậy, đến khi tuyệt vọng về cha mẹ, bọn họ rốt cuộc cũng biết sai. Chóp mũi cô ê ẩm, giống như ủy khuất nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được thừa nhận.

Tiền Phong vỗ vỗ tay cô, ý bảo hôn lễ vẫn còn đang diễn ra, cô còn là một cô dâu hạnh phúc nhất ngày hôm nay.

Tô Mộc Vũ mở lớn hai mắt, mỉm cười. Cô nhìn thấy Phong Kính một thân áo trắng, cách cô càng lúc càng gần, trong đôi mắt đen kia đều là hình ảnh của cô.

Tiền Phong đen tay của Tô Mộc Vũ giao vào bàn tay Phong Kính, hắn hơi nghiêng người, nói nhỏ một câu gì đó vào tai Phong Kính.

Phong Kính lập tức hí mắt, đáp: “Yên tâm, tôi sẽ không để cậu có cơ hội đó”

Tiền Phong cười rộ lên, một đôi mắt hoa đào nheo lại lộ ra hàm răng sáng bóng, nhỏ giọng nói: “Bốn thiếu mỗi mắt mong chờ” Dứt lời, hắn thối lui sang một bên.

Thanh âm của cha sứ chậm rãi vang lên:

“Chúng ta bây giờ với cương vị là bạn bè thân hữu chứng kiến, Tô Mộc Vũ, con có nguyện ý cùng người đàn ông bên cạnh kết nghĩa vợ chồng hay không? Bất luận là khỏe mạnh, ốm đau hay vì bất kỳ một lý do khác, con cũng đều yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, vĩnh viễn trung thủy với anh ấy đến ngày cuối cùng của cuộc đời?”

Lời thề trang nghiêm, mang theo cả đời hứa hẹn.

Thanh âm của Tô Mộc Vũ có chút nghẹn ngào: “Con nguyện ý”

Cha sứ chuyển ánh mắt về phía Phong Kính.

“Phong Kính, con có nguyện ý cùng người phụ nữ bên cạnh kết nghĩa vợ chồng hay không? Bất luận là khỏe mạnh, ốm đau hay vì bất kỳ một lý do khác, con cũng đều yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, vĩnh viễn trung thủy với cô ấy đến ngày cuối cùng của cuộc đời?”

Phong Kính nắm lấy tay của cô, giống như là muốn đem người con gái trước mặt này tiến nhập vào tận sâu trái tim mình.

“Con nguyện ý”

Nước mắt của Tô Mộc Vũ trong phút chốc dường như trào ra từ hốc mắt.

Phong Kính vẫn nắm tay cô, đeo nhẫn vào ngón áp út cho cô. Cặp nhẫn kia rất nhỏ, không sang trọng nhưng lại tượng trưng cho tình yêu cả cuộc đời.

“Anh, dưới ánh mắt của Thượng Đế xin thề, anh xin lấy em làm vợ, kể từ hôm nay, cho dù là họa hay phúc, cho dù là bệnh tật hay khỏe mạnh sẽ đều yêu em, quý trọng em, cho đến chết. Mộc Vũ, anh yêu em”

Đôi mắt Phong Kính hơi đỏ lên, nước mắt của Tô Mộc Vũ không ngừng rơi xuống.

Cô khóc đương nhiên là chuyện bình thường, thế nhưng Chu Hiểu Đồng và Kiều Na cũng khóc, ngay cả đôi mắt hoa đào của Tiền Phong cũng lấp lánh ánh nước. Tuy nhiên không phải do hấn khóc mà là vì Chu Hiểu Đồng bên cạnh đứng lúc bầu vịu vào tay hấn, khiến hấn đau đến muốn chảy nước mắt.

Một tràng vỗ tay lập tức vang lên, hoa tươi cùng bong bóng đồng loạt bay lên trời, một đàn bồ câu trắng được thả ra. Phong Kính ôm lấy Tô Mộc Vũ, bế cô lên không hoàn toàn bám vào trên người hấn.

Kiều Na cùng Chu Hiểu Đồng ồn ào la to: “Hôn đi! Hôn đi!”

Tô Mộc Vũ cảm thấy mặt của mình đã nóng đến không chịu được, không nghĩ tới Phong Kính thật sự hôn, hôn nồng nhiệt, hai đầu lưỡi quấn quýt nhau, hôn đến cô thở không nổi.

Nhạc Nhạc mặc một chiếc áo bành tô nhỏ nhỏ, kích động vừa oa oa kêu to vừa vỗ bàn tay nhỏ bé.

Khúc Quế Âm bên cạnh quỳ một chân xuống, ngồi xổm trước mặt Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy đứa bé tinh xảo như búp bê này, ánh mắt Khúc Quế Âm đã ươn ướt nhưng vẫn không dám chạm vào nó: “Nhạc Nhạc, bà là bà ngoại của con”

Nhạc Nhạc nghiêng đầu, nói: “Bà ngoại? Nhưng mà Nhạc Nhạc không có bà ngoại nha”

Người già nào mà không thích trẻ con, ngay cả Khúc Quế Âm cũng mong ngóng một đứa cháu ngoại từ lâu “Bà là bà ngoại của con nha, con gọi một tiếng bà ngoại được không?”

Nhạc Nhạc nhìn Khúc Quế Âm nửa ngày, dường như cảm thấy người bà ngoại này cũng khá giống ma ma liền hỏi lại: “Bà thật sự là bà ngoại của Nhạc Nhạc sao?”

Khúc Quế Âm rưng rưng mắt, ôm lấy nó, nói: “Bà thật sự là bà ngoại của con”. Một đứa nhỏ đáng yêu như thế là đứa cháu ngoại của bà nha.

Hôn lễ kết thúc, khuôn mặt Tô Mộc Vũ vẫn còn đỏ bừng, từng ngum từng ngum thở phì phò, ánh mắt còn hơi ướt át.

Cô nén giận trừng mắt nhìn Phong Kính, Phong đại thiếu gia không để ý, thậm chí còn nháy mắt một cái với cô. Tim Tô Mộc Vũ run lên, vội chuyển dời tầm mắt.

Tô Mộc Vũ hỏi: “Nhạc Nhạc đâu?”

Kiều Na xoay người, nói: “Vừa rồi em còn thấy mẹ chị ôm Nhạc Nhạc ở chỗ này, làm sao nháy mắt đã không thấy đâu rồi?”

Tô Mộc Vũ không biết sao lại giật mình “Mẹ chị?”

138. Chương 139: Nhạc Nhạc Bị Trói

Bên này. Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính gấp đến rồi tỉnh rồi mù, tất cả mọi người đều truy tìm tung tích Nhạc Nhạc.

“Đều do em! Đều do em không để ý đến mẹ mình, em đã nghĩ...”

Cô nghĩ cha mẹ mình đã thay đổi, sẽ không làm việc xấu nữa. Thế nhưng tại sao họ lại mang Nhạc Nhạc đi? Nhạc Nhạc còn nhỏ như vậy, tại sao họ có thể nỡ ra tay với Nhạc Nhạc?

Đều do cô không có trách nhiệm của một người làm mẹ, đều do cô! Tô Mộc Vũ giơ tay lên, muốn tự đánh lên gò má mình lại bị Phong Kính ngăn lại.

Cừu Văn tiếp một cuộc gọi, vẻ mặt nghiêm túc báo cáo: “Đại thiếu, người giám sát Tô Mộc Tình báo lại, họ đã mất dấu cô ta”

Hàm răng Phong Kính nghiến chặt lại. “Mộc Vũ, anh hứa với em, Nhạc Nhạc sẽ không có chuyện gì!” Ánh mắt hắn kiên định, ra lệnh cho Tổng Quyền sắp xếp chuyện ở đây, còn bản thân hắn lại kéo chiếc nơ trên cổ ném xuống đất, mang theo đám người Cừu Văn tản ra đi tìm.

Bên kia.

Nhạc Nhạc khó chịu nói: “Bà ngoại, Nhạc Nhạc mắc tiểu, tại sao bà ngoại không dẫn Nhạc Nhạc đi tiểu? Nhạc Nhạc không nhịn nổi nữa rồi”

Khúc Quế Âm dắt tay Nhạc Nhạc ra khỏi khách sạn, trong ánh mắt tràn đầy bối rối do dự, nói: “Gần đến rồi, Nhạc Nhạc ngoan, cố nhịn một lát nữa nhé?”

Hơn nửa đời người, cả người của vài lớp hơn một nửa bùn lầy, biết bao nhiêu năm làm những chuyện hồ đồ, bây giờ bà còn muốn tiếp tục sao?

Cước bộ của Khúc Quế Âm ngừng một chút, dường như do dự, không được, làm chuyện này chỉ sợ cho đến chết, Mộc Vũ cũng sẽ không tha thứ cho bà. Đứa nhỏ này là cháu ngoại của bà! Khúc Quế Âm hơi quay đầu, muốn trở về.

Nhưng mà vừa mới xoay người liền nhìn thấy Tô Mộc Tình đứng ngay trước mặt mình, trong ánh mắt mang theo ý cười điên cuồng. “Mẹ, cảm ơn!”

Cô ta cười, đi đến chỗ Nhạc Nhạc. Cô ta nắm tay Nhạc Nhạc, nói: “Nhạc Nhạc muốn đi tiểu phải không? Ma ma dẫn con đi nhé?”

Nhạc Nhạc nhìn cô ta trong chốc lát, lập tức lui ra phía sau từng bước, gấp gấp nói: “Cô không phải ma ma của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc nhận ra cô! Cô là kẻ xấu!” Cậu nhóc thông minh lập tức xoay đầu chạy.

Ánh mắt Tô Mộc Tình đột nhiên trở nên lạnh lùng, giữ chặt lấy Nhạc Nhạc, kéo nó về phía mình “Nhạc Nhạc, tao là ma ma của mày, nhớ kỹ, tao là ma ma của mày!”

Khúc Quế Âm thấy thế, không đành lòng đem Nhạc Nhạc kéo về sau lưng mình nói: “Mộc Tình, con để yên cho Nhạc Nhạc đi. Hôm nay là ngày chị con kết hôn, nếu Nhạc Nhạc có chuyện gì, Mộc Vũ sẽ hận mẹ cả đời”

Nghe thấy hai chữ “kết hôn”, trên mặt Tô Mộc Tình nháy mắt dữ tợn: “Kết hôn? Cô ta dựa vào cái gì mà kết hôn? Cô ta dựa vào cái gì mà có được hạnh phúc? Con không được hạnh phúc thì cũng đừng ai mong có được hạnh phúc, nhất là cô ta! Là cô ta hủy hoại hết mọi thứ của con, công sức từ nhỏ đến lớn, đều do cô ta hủy hoại hết! Con muốn trả thù, con muốn con trai của cô ta là của con. Nhạc Nhạc sẽ là con trai con cùng với Nghị Hằng!”

Nói xong, cô ta chìa mười ngón tay đến muốn cướp đi Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc bị nắm đến phát đau.

Khúc Quế Âm vội ngăn cản: “Mộc Tình, đừng làm hại đến Nhạc Nhạc!”

Tô Mộc Tình đẩy mạnh bà ta ra, kéo Nhạc Nhạc kéo về phía mình. Bàn tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc không ngừng đánh vào người cô ta, một nhát cắn vào bàn tay độc ác “Kẻ xấu, đừng chạm vào Nhạc Nhạc, ba ba của Nhạc Nhạc là siêu nhân, Nhạc Nhạc sẽ kêu ba ba đánh cô!”

Tuy rằng vóc dáng nó nhỏ nhưng răng nanh cũng rất sắc bén. Nó cắn đau đến nỗi Tô Mộc Tình phải hét lên một tiếng, sau đó cô ta rút tay lại một nhát muốn đánh vào mặt Nhạc Nhạc.

Khúc Quế Âm ôm cổ Tô Mộc Tình, khẩn cầu: “Đừng đánh! Nó còn rất nhỏ!”

“Mộc Tình...” Khúc Quế Âm một tiếng quỳ xuống trước mặt cô ta “Coi như mẹ xin con, con đừng tự dằn vặt mình nữa, mẹ lạy con, được không? Có chuyện gì thì con hãy nhắm vào mẹ đi, đừng làm khó dễ một đứa bé... Mẹ xin con...”

Khúc Quế Âm dập đầu xuống đất bang bang bang.

Tô Mộc Tình lại càng phẫn nộ, ánh mắt sôi sùng sục. Cô ta bịt miệng Nhạc Nhạc, cúi người nói với mẹ của mình: “Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy? Con là Mộc Vũ nha, nhớ kỹ, con là Tô Mộc Vũ, và cũng là mẹ của Nhạc Nhạc”

Nói xong, cô ta ôm Nhạc Nhạc lên xe, Khúc Quế Âm vội lao ra cản lại, thế nhưng Tô Mộc Tình nhấn chân ga lạo đi.

Khúc Quế Âm mắt đà té ngã trên mặt đường, rơi vào hôn mê.

Tô Mộc Tình không quan tâm, giờ phút này, cô ta đã điên rồi! Nhạc Nhạc giãy dụa, hét: “Kẻ xấu! Không cho phép cô ăn hiếp người khác!”

Tô Mộc Tình hừ lạnh một tiếng, cầm một chiếc khăn tay lên bịt vào miệng Nhạc Nhạc, nháy mắt, thẳng nhóc ngã xuống thiếp đi.

Sáng sớm, cô ta liền thực hiện kế hoạch mấy ngày nay đã chuẩn bị. Cô ta biết Phong Kính phái người giám sát mình, chỉ một mình không thể tiến vào hội trường hôn lễ, cho nên cô ta liền mượn tay Khúc Quế Âm đem Nhạc Nhạc ra ngoài.

Tô Mộc Tình nhẹ nhàng ôm lấy Nhạc Nhạc như là ôm lấy chính đứa con của mình “Con ngoan, mẹ mang con đến gặp ba, sau đó, một nhà ba người chúng ta sẽ cùng sống chung một chỗ”

Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ cũng chưa thay đồ cưới, chạy đến nơi chỉ thấy Khúc Quế Âm hôn mê cạnh vũng máu bên đường. Cừu Văn lập tức tiến lên cứu tỉnh bà ta.

Toàn thân Khúc Quế Âm co rút một chút, bừng tỉnh, bà ta áy náy nhìn con gái của mình, nói: “Mẹ... không nên... Mẹ... xin lỗi...Mộc Vũ... đánh chết mẹ đi...”

Tô Mộc Vũ đau lòng, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ biết chảy nước mắt “Sao mẹ lại như vậy? Mẹ là mẹ của con, sao mẹ có thể hại con trai con?” Nhạc Nhạc là một miếng thịt trong lòng cô, nếu Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì, không khác gì giết chính cô đi.

Khúc Quế Âm khóc nức nở “Là Mộc Tình... Nó điên rồi... Các con mau đưa Nhạc Nhạc về đi... nhanh lên ...”

Phong Kính bóp chặt tay, lại là Tô Mộc Tình! Lần này hấn mà bắt được cô ta, nhất định phải giết chết ả đàn bà độc ác này!

“Cừu Văn, lập tức thông báo cho toàn bộ cảnh sát, phong tỏa thành phố S, kể cả xe buýt, ô tô, xe lửa, máy bay, toàn bộ kiểm tra cho tôi. Phải bắt bằng được ả ta cho tôi!” Phong Kính cả người đầy sát khí.

Hôm nay là hôn lễ hấn và Tô Mộc Vũ gian nan lắm mới có được, ả ta dám phá hư, còn bắt cóc con trai hấn, một kẻ cũng giết không tha!

Khúc Quế Âm vươn tay về phía Tô Mộc Vũ, khẩn cầu: “Mộc Vũ, con đến đây... mẹ... mẹ nói cho con biết... một bí mật...”

Tô Mộc Vũ nhìn người mẹ của mình cả người đầy máu, cuối cùng vẫn không đành lòng mà bước đến. Khúc Quế Âm nói nhỏ bên tai cô.

Trên mặt Tô Mộc Vũ chỉ có thể dùng khiếp sợ để hình dung. Mộc Tình không ngờ là...!!!

139. Chương 139: Giành Giật Từng Phút Từng Giây

Trong một căn gác xếp cũ kỹ.

Cửa bị đẩy ra mang theo một tia sáng chói mắt chiếu vào căn phòng trái ngược hoàn toàn, u ám như hầm băng.

Tần Nghị Hằng tái nhợt nằm trên giường lớn, nghe thấy tiếng động, đôi mắt mở cũng không mở, hẳn biết rõ người vào chính là Tô Mộc Tình.

Hắn đã bị nhốt ở đây năm ngày, nơi này không có cái gì cả, hẳn cũng không phải chưa thử chạy trốn, dù sao một người đàn ông làm sao có thể thua trong tay một người phụ nữ, thế nhưng không nghĩ tới Tô Mộc Tình lại bỏ thuốc vào thức ăn của hắn, khiến hắn không còn chút sức lực nào.

Nếu hắn không ăn, cô ta sẽ thừa dịp lúc hắn mệt mỏi ngủ sẽ cưỡng ép uống thuốc vào, mặc kệ dùng bất kỳ biện pháp nào để có thể khiến hắn nằm ở đây như một kẻ tàn phế.

Hắn biết cô ta điên rồi nhưng hắn vẫn còn đánh giá thấp mức độ phát điên của cô ta.

Nếu có thể, hắn hận không thể tự tay giết chết người đàn bà này.

Tô Mộc Tình bế Nhạc Nhạc hôn mê, hưng phấn đi vào, lại đóng cửa lại, nói: “Nghị Hằng, em mang con trai của chúng ta về rồi nè, anh mở mắt ra nhìn thử xem, em cam đoan anh nhất định sẽ thích nó”

Nghe thấy thanh âm khiến người ta lông tóc dựng đứng, Tần Nghị Hằng mở mắt ra, muốn xem cô ta lại làm chuyện đáng sợ gì.

Tô Mộc Tình ôm Nhạc Nhạc đến trước mặt Tần Nghị Hằng như hiến tế vật báu “Anh xem, đáng yêu không? Nó chính là con trai của chúng ta đó. Nó đang ngủ, bộ dạng thật xinh đẹp có phải hay không?”

Tần Nghị Hằng nhìn thấy đứa nhỏ kia, hai mắt đột nhiên trừng lớn, không thể tin “Mộc Tình, đây là con trai của Mộc Vũ, cô bắt nó tới làm gì?”

Tô Mộc Tình cau mày nói: “Nghị Hằng, anh đang nói cái gì vậy? Đây là bảo bối của chúng ta nha, đây là con trai của em và anh, anh quên sao? Sau này một nhà ba người chúng ta có thể cùng sống hạnh phúc bên nhau rồi”

Cô ta càng nói càng hưng phấn: “Anh không phải là luôn muốn có một đứa con, muốn có một gia đình sao? Anh xem, em đã mang đến cho anh rồi đây này. Nghị Hằng, chúng ta sẽ nuôi nó lớn, sau đó, anh cũng sẽ từ từ yêu em, được không?”

Tần Nghị Hằng cảm thấy người phụ nữ trước mắt này quả thật đáng sợ hơn cả ma quỷ “Tô Mộc Tình, cô tỉnh lại đi! Con của tôi và cô đã chết rồi, đã chết từ lâu rồi! Nhạc Nhạc là con trai của Mộc Vũ, không phải là của tôi, lại càng không phải là của cô!”

Hắn muốn lập tức đoạt lấy Nhạc Nhạc, đánh cho Tô Mộc Tình tỉnh lại, nhưng thậm chí ngay cả bò xuống giường hắn cũng không làm được, hắn không xứng làm một thằng đàn ông mà!

Tô Mộc Tình như bị kích động, hét ầm lên: “Anh nói điên cái gì đó? Nó là bảo bối của anh, cũng chính là bảo bối của em! Nó nhất định là con trai của em, nếu không, em sẽ giết nó ngay lập tức, anh tin không?” Nói xong, bàn tay cô ta đưa lên cổ mảnh khảnh của Nhạc Nhạc.

Tần Nghị Hằng không dám nói nữa, sợ hãi sẽ kích động thần kinh của cô ta.

Tô Mộc Tình thỏa mãn ôm Nhạc Nhạc, đặt nó nằm bên cạnh Tần Nghị Hằng, sau đó cô ta nắm lấy tay Tần Nghị Hằng nói: “Nghị Hằng, anh xem chúng ta bây giờ thật tốt, chúng ta cũng có thể trở thành một nhà ba người hạnh phúc”

Tần Nghị Hằng im lặng, không một chút cảm xúc, thậm chí cả ánh mắt cũng không dám nháy lại, sợ Tô Mộc Tình sẽ làm ra chuyện điên rồ khác.

Ngày hôm sau, Tô Mộc Tình đi ra ngoài, khóa cửa lại. Tần Nghị Hằng lập tức lay tỉnh cậu nhóc: “Nhạc Nhạc, con có sao không? Mau tỉnh!”

Nhạc Nhạc xoa nhẹ hai mắt, mở mắt ra liền nhìn thấy Tần Nghị Hằng “A? Sao lại là chú? Chẳng phải chú là cái chú hôm trước cháu cùng ba ba nhìn thấy đang nói chuyện với ma ma sao?” Nhạc Nhạc mê man một đêm, thuốc mê cũng tan hết.

Cậu nhóc xoay đầu, đôi mắt lập tức trợn thật lớn: “Ai nha, Nhạc Nhạc nhớ rồi, là cái cô xấu xa kia bắt cóc Nhạc Nhạc nha!” Cái từ “bắt cóc” này là do cậu học từ một bộ phim hoạt hình, trong phim thật nhiều thật nhiều người xấu, cuối cùng anh hùng sẽ xuất hiện giải cứu hết mọi người! Nhạc Nhạc bây giờ có cơ hội trở thành anh hùng rồi!

Nếu Phong Kính biết được ý nghĩ của Nhạc Nhạc lúc này, hẳn nhất định sẽ ném Tiền Phong xuống sông để hắn ta tìm con của mình về.

Cậu nhóc mở to mắt, nghĩ một chút liền nói: “Chú có Mao gia gia không?”

Tần Nghị Hằng theo không kịp suy nghĩ của nó “Mao gia gia?”

Nhạc Nhạc cố gắng giải thích: “Là Mao gia gia có thể dùng để mua thức ăn, rồi mua đồ chơi đó”

Tần Nghị Hằng chợt nhận ra thứ Nhạc Nhạc nói là tiền, nhưng thằng nhóc muốn làm gì đây?

“Trong túi của chú”

Nhạc Nhạc vội lật người thò tay vào túi quần của Tần Nghị Hằng, kết quả quả nhiên lấy được một tờ tiền màu đỏ. Thằng nhóc vo tròn tờ tiền ném qua cửa sổ. Căn gác xếp này khá cao, không gian lại chật chội, bình thường không có người chú ý tới nơi này, cho dù có lớn tiếng kêu cứu cũng sẽ không có ai nghe thấy, đây cũng là nguyên nhân Tô Mộc Tình chọn nơi này.

“Con ném đi làm gì?” Tần Nghị Hằng khó hiểu hỏi.

Nhạc Nhạc giải thích: “Chú tiểu Phong nói với Nhạc Nhạc, trên thế giới này không ai là không thích Mao gia gia cả, Nhạc Nhạc ném tiền xuống dưới nhất định sẽ có người nhặt được và cứu chúng ta” Cậu đặc ý, Nhạc Nhạc quả nhiên rất thông minh.

“Chú ơi, dưới đó có người nhặt được kìa!”

Tần Nghị Hằng giật mình, như vậy là bọn họ có thể được cứu, đúng không?

Nhưng Nhạc Nhạc khá nhỏ con, dù đứng trên băng ghế cũng khó vươn đầu lên được, ngẫu nhiên có người bên dưới ngẩng đầu nhìn, rồi lại cúi đầu bước đi.

“Này! Nhạc Nhạc ở đây nè! Mau nhìn nha!” Thằng nhóc cố gắng nhảy bậc lên muốn để ai đó có thể nhìn thấy mình, nó gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vội vo tròn tờ tiền khác ném xuống.

Cuối cùng cũng có người thấy lạ, ngẩng đầu cẩn thận nhìn.

Ngay lúc Nhạc Nhạc hưng phấn nhảy dựng lên, một bàn tay bịt kín miệng cậu, kéo cậu từ trên ban công xuống.

Tô Mộc Tình lạnh lùng nói: “Mẹ không phải đã bảo con không được chơi những trò mạo hiểm hay sao? Nếu không, mẹ sẽ đánh đòn con cho xem” Thanh âm trầm thấp đến dọa người.

Ánh mắt kia thật đáng sợ, đáng sợ tới mức Nhạc Nhạc không dám lên tiếng. Từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng có ai đối xử với cậu như vậy, cho nên nó hoàn toàn bị hù sợ.

Tần Nghị Hằng lập tức nói: “Tô Mộc Tình, cô đừng đánh Nhạc Nhạc, nó chỉ là một đứa nhỏ. Nếu cô dám động đến nó, tôi sẽ liều mạng với cô!”

Tô Mộc Tình không thể tin nhìn người đàn ông cô ta yêu nhất trên đời, nước mắt chảy ra: “Nghị Hằng, anh vì đứa bé này... mà liều mạng với em? Tại sao... tại sao?”

Tần Nghị Hằng gắng gượng bò xuống giường, đem Nhạc Nhạc kéo vào trong lòng ngực của mình, nói: “Tô Mộc Tình, tôi với cô đã kết thúc từ hai năm trước rồi, cô... buông tay đi”

“Buông tay? Anh thế mà bảo em buông tay sao? Em vì anh trả giá mọi thứ, tại sao anh có thể bảo em buông tay?” Tô Mộc Tình điên cuồng hét âm lên, tiếng hét chói tai kia khiến Nhạc Nhạc sợ đến mức rúc sâu vào trong lòng Tần Nghị Hằng.

Cô ta lao đến trước mặt Tần Nghị Hằng, trên mặt toàn là nước mắt “Anh nhìn khuôn mặt của em đi, em bây giờ giống chị ta như đúc. Nghị Hằng, xin anh hãy nhìn đi, em lúc này rất giống với chị ta... Tại sao anh còn không yêu em? Tại sao?”

Tần Nghị Hằng đã muốn phát điên vì cô ta rồi “Mộc Tình, trước kia là anh sai, cho nên em bị anh kéo theo vào sai lầm đó. Chúng ta cùng nhau làm Mộc Vũ tổn thương, em quay đầu lại đi, đừng tạo thêm tội lỗi nữa...”

“Quay đầu lại?” Tô Mộc Tình chậm rãi đứng lên, cười, nước mắt trên mặt cô ta nhanh chóng biến mất, vẫn chỉ cười “Nghị Hằng, em đã đến bước này, không còn đường quay đầu nữa rồi”

Tô Mộc Tình chậm rãi lấy ra chiếc khăn tắm thuốc mê, chậm rãi đi đến.

Tần Nghị Hằng quát: “Cô định làm gì?”

Tô Mộc Tình cầm khăn tay, mạnh bóp lên mũi Tần Nghị Hằng, sau đó là Nhạc Nhạc.

Cô ta chảy nước mắt, nhưng trong ánh mắt lại chan chứa nụ cười điên cuồng “Anh đã không yêu em, như vậy... chúng ta liền cùng nhau đi chết đi! Dù sao anh cũng không sống được bao lâu nữa, không bằng, chúng ta cùng đi chết đi!”

Lúc đó, Tô Mộc Vũ mê man, hung hăng run rẩy một chút rồi bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, từng ngum từng ngum thở hổn hển.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc!”

Cô vừa mơ thấy Nhạc Nhạc xảy ra chuyện, nó khóc, vươn tay về phía cô cầu cứu, cho dù cô có chạy đến như thế nào đi nữa cũng như bị ngăn cách bởi một tầng ngoại lực, cho dù người cô đầy máu cũng không thể chạy đến gần nó.

Phong Kính cũng một đêm không ngủ, đôi mắt đã tràn ngập tơ máu, vội ôm lấy Tô Mộc Vũ nói: “Mộc Vũ, em chỉ nằm mơ thôi, Nhạc Nhạc không có chuyện gì. Anh xin thề, Nhạc Nhạc sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Tô Mộc Vũ hoàn toàn lúng túng: “Không! Phong Kính, em sợ, em cảm thấy Nhạc Nhạc đang gặp nguy hiểm, nó đang gặp nguy hiểm, nó đang gọi em mà em không thể cứu được nó, thậm chí nó đang ở nơi nào em cũng không biết. Em sợ, Phong Kính, em rất sợ...”

Cho dù bên ngoài có cố gắng kiên cường bao nhiêu cũng vô ích, cô cũng chỉ là một người làm mẹ, Nhạc Nhạc chính là sinh mệnh của cô, nếu sinh mệnh không còn thì cô sống bằng cách nào đây?

Phong Kính khê quát một tiếng: “Mộc Vũ, em phải bình tĩnh! Nhạc Nhạc còn đang chờ em đó!”

Tô Mộc Vũ bị tiếng vừa quát này đánh tỉnh, cô lau nước mắt trên mặt, đúng vậy, Nhạc Nhạc đang đợi cô, cô là một người mẹ mạnh mẽ, không ai có thể tổn thương con trai của cô.

Cừu Văn biểu tình nghiêm túc chạy đến, nói: “Đại thiếu, nhận được hai tin tức. Một là có người nhìn thấy một người phụ nữ rất giống đại thiếu phu nhân ôm một đứa nhỏ xuất hiện ở khu Lão Nhai. Tin thứ hai là

Tần Nghị Hằng được chẩn đoán bị u não giai đoạn cuối, chỉ còn ba tháng, mấy ngày trước hắn ta đột nhiên mất tích cho nên thuộc hạ nghĩ rằng...”

Tô Mộc Vũ lập tức truy vấn: “Nghĩ cái gì?”

“Thuộc hạ sợ rằng Tô Mộc Tình bị kích động nên mang theo tiểu thiếu gia cùng Tần Nghị Hằng...” Cừu Văn không biết nên dùng từ như thế nào.

Sắc mặt Phong Kính thâm trầm, lập tức đứng dậy nói: “Dẫn người đi, nghiêm chỉnh lục soát toàn bộ khu Lão Nhai, lục soát từng nhà một, tôi không tin không tìm thấy người!” Hắn động sát tâm, lần đầu tiên sau nhiều năm qua hắn động sát tâm. Tô Mộc Tình này, hắn nhất định sẽ băm thây cô ta ra vạn đoạn, không bao giờ buông tha!

Sắc mặt Tô Mộc Vũ nháy mắt trắng bệch, cô gắt gao cắn chặt môi dưới, siết chặt cánh tay Phong Kính nói: “Phong, dẫn em đi tìm, em và anh cùng nhau đi tìm!”

140. Chương 140: Kết Thúc (1)

Ra lệnh giới nghiêm thành phố S, toàn bộ trạm kiểm soát đều có người canh gác kiểm tra, tất cả mọi người không thể tưởng được người bọn họ đang tìm lại đang ở bờ sông.

Một chiếc xe chạy hết tốc lực qua cầu vượt, đến bờ sông.

Tần Nghị Hằng che chở Nhạc Nhạc nằm trên băng ghế sau, hắn biết Tô Mộc Vũ điên rồi, điên đến mức lôi kéo bọn họ chết chung với cô ta. Mạng của hắn cũng chỉ còn lại không tới ba tháng, chết cùng cô ta cũng không quan trọng, nhưng Nhạc Nhạc chỉ mới hai tuổi, một sinh mạng đáng yêu như vậy, hắn không thể nhìn nó chết được.

Tần Nghị Hằng cắn chặt răng, ôm chặt Nhạc Nhạc vào trong ngực mình, dùng một chút sức lực đung vào cửa bên phải của chiếc xe, xe nhất thời nghiêng về bên phải. Tô Mộc Tình vội bẻ ngoặt tay lái điều khiển cho xe chạy bình thường trở lại.

Tần Nghị Hằng lại đem hết toàn lực đung về bên phải.

Tô Mộc Tình giẫm mạnh phanh, hắn mất đà nghiêng về trước rồi đập về lưng ghế. Cô ta nghiêng chặt răng, trong mắt lửa giận hừng hực “Nghị Hằng, anh đừng ép em, anh biết là em không muốn tổn thương anh”

Tần Nghị Hằng quả thật muốn cười, không muốn tổn thương hắn? Thật sự là câu chuyện đùa, không muốn tổn thương hắn mà lại bức hắn đi tìm cái chết sao?

“Tô Mộc Tình, cô biết không, tôi hiện tại thà để cô giết chết tôi cũng không muốn chôn cùng một chỗ với cô”

Trước kia là hắn bị mù, tại sao lại nghĩ rằng ả đàn bà này lại tốt hơn Mộc Vũ đây? Mất hắn thật sự là bị mù mà!

Tô Mộc Tình nắm chặt khẩu súng trong tay, đoạt lấy Nhạc Nhạc đang mê man trong lòng Tần Nghị Hằng. Cô ta cười, nói: “Nghị Hằng, anh an tâm, em sẽ không giết anh, một nhà ba người chúng ta còn phải cùng nhau có một cuộc sống thật hạnh phúc mà. Thế nhưng nếu anh còn dám phá đám, em sẽ không đảm bảo con trai chúng ta có thể đi trước chúng ta một bước hay không đâu nha”

“Cô...!!!” Trong mắt Tần Nghị Hằng phát hỏa, một chữ cũng nói không nên lời, bởi vì hắn biết, Tô Mộc Tình khi phát điên sẽ không nghe lọt tai bất cứ điều gì.

Phong Kính đứng trong phòng giám sát nhìn những camera kiểm soát trên đường, hắn vẫn nhìn, lẳng lặng nhìn, đôi mắt đầy tơ máu nhưng thủy chung vẫn không hạ xuống.

Hai mươi phút trước nhận được tin tức, có người phát hiện một đứa trẻ giống Nhạc Nhạc xuất hiện ở khu Lão Nhai, hơn nữa còn ném tiền giấy cầu cứu, sau đó một người giống “Tô Mộc Vũ” trèo lên một chiếc xe chạy đi. Cô ta sẽ đi đâu? Phong Kính vẫn đứng ở chỗ này quan sát, giành giật từng phút từng giây!

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên lóe ngay tại camera trên cầu vượt, chỉ thấy một xe chiếc lạc tay lái, sau đó dừng lại một chút rồi ngay lập tức tiếp tục chạy đi.

Đôi mắt Phong Kính bỗng dưng nghiêm túc, lập tức hô: “Cừu Văn, cô ta ở đây! Gọi người đuổi theo cho tôi!” Một giây không ngừng lại, hắn dẫn Tô Mộc Vũ đuổi theo.

Bờ sông, rất vắng người, vùng ven sông khu này ít ai qua lại vì thế Tô Mộc Tình đã chọn nơi đây.

Cô ta đậu xe tại một nơi vắng vẻ, cẩn thận kéo Tàn Nghị Hằng ra ngoài, sau đó là Nhạc Nhạc. Đưa bọn ra ra mép sông, cô ta tựa lên người Tàn Nghị Hằng, trong lòng ôm Nhạc Nhạc, ba người cùng nhau nhìn về sông nước cuộn cuộn.

“Nghị Hằng, anh xem phong cảnh ở đây thật đẹp, nước thật trong. Chỉ một tiếng nữa là mặt trời lặn rồi, đến lúc đó vùng trời ở đây sẽ trải dài một mảng màu cam ấm áp, trời và nước đều cùng một màu, nhất định sẽ đẹp lắm. Em đã muốn từ lâu rồi, khi chúng ta về già, nếu như có thể ngồi cùng một cái ghế ngắm trời chiều, sau đó cùng nhau nhắm mắt lại, có chết em cũng muốn nắm lấy tay anh cùng chết”

Trên mặt Tô Mộc Tình đều là hạnh phúc, giờ phút này giống như một cô gái đang yêu, nhưng lời nói của cô ta lại khiến lông tóc Tàn Nghị Hằng dựng đứng.

Đôi mắt Tô Mộc Tình chợt nhắm lại, bỗng nhiên cười rộ lên: “Nhưng mà cũng còn kịp, chúng ta sẽ cùng nhau ở một chỗ như thế này, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ...”

Ba người ngồi van sông, nếu người không biết chuyện còn tưởng đây là một gia đình hạnh phúc, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu đây là một vở bi kịch đáng sợ như thế nào.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mặt trời chậm rãi ngã về tây, hướng tới mặt sông, tối gần, gần chút nữa.

Ánh mắt Tô Mộc Tình lộ ra thần sắc chờ mong: “Nghị Hằng, mặt trời gần lặn rồi”

“Mặt trời lặn” không chỉ tượng trưng ột loại phong cảnh, mà còn... một loại chết chóc.

Trán Tàn Nghị Hằng đầy mồ hôi lạnh, toàn thân căng thẳng nhưng không biết nên làm cái gì bây giờ, làm thế nào để cứu Nhạc Nhạc.

Trong nháy mắt mặt trời dần biến mất, lòng Tàn Nghị Hằng tràn đầy tuyệt vọng, nhắm mắt lại, Tô Mộc Tình bên cạnh kích động hô: “Nghị Hằng, thật đẹp, mặt trời lặn thật đẹp nha... Như vậy, chúng ta cũng nên đi thôi...”

Câu cuối cùng nói xong, khóe miệng cô ta lộ ra sự tươi cười, sau đó chậm rãi đứng lên, sửa sang lại quần áo của mình. Rồi cô ta đỡ Tàn Nghị Hằng dậy, một tay ôm Nhạc Nhạc vào trong ngực, nói: “Nghị Hằng, chúng ta đi thôi...”

Ngay lúc cô ta muốn kéo Tàn Nghị Hằng cùng Nhạc Nhạc nhảy xuống sông, một chiếc xe nhanh chóng phanh lại, Tô Mộc Vũ dường như không đợi xe dừng lại mà nhảy xuống, hét to:

“Tô Mộc Tình, cô dừng lại cho tôi!”

Theo tiếng hét của cô, bốn năm chiếc xe theo sát dừng lại, mười mấy vệ sĩ cùng cảnh sát tràn xuống xe vào vị trí, súng trong tay trực chỉ về hướng Tô Mộc Tình.

Cước bộ Tô Mộc Tình dừng lại, chậm rãi quay đầu lại: “Chị? Chị đến tiễn bọn tôi sao? Thật đúng là tình cảm chị em tốt nha, Nghị Hằng, anh nói phải không?”

Lời nói nhỏ nhẹ nhưng độc ác như nọc rắn quả thật khiến cả người Tàn Nghị Hằng run rẩy.

Phong Kính trầm mặt, trong tròng mắt đen lộ rõ sát khí “Tô Mộc Tình, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, thả Nhạc Nhạc ra, nếu không tôi thề sẽ xé thịt cô ra thành trăm mảnh!”

Tô Mộc Tình một chút cũng không sợ, ngược lại cười rộ lên: “Xẻ thịt tôi thành trăm mảnh? Thế nhưng một chút tôi cũng không sợ thì làm sao bây giờ? Tôi vốn là muốn tìm cái chết, các người không biết sao? Uy hiếp tôi bằng cái này...” Tô Mộc Tình bóp chặt cổ Nhạc Nhạc.

“Đừng!” Đồng tử Tô Mộc Vũ đột ngột thu nhỏ lại, hét lớn: “Mộc Tình, chuyện chị em chúng ta thì để chúng ta cùng nhau giải quyết không tốt hơn sao?”

Tô Mộc Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi đi gần đến, Phong Kính giữ chặt tay cô, cô đành quay lại dùng ánh mắt trấn an hắn. Mặc dù không muốn nhưng Phong Kính cũng đành thua dưới sự kiên trì của cô, phất tay để mọi người án binh bất động.

Tô Mộc Vũ chậm rãi nói: “Tô Mộc Tình, tại sao cô lại hận tôi như vậy? Chỉ vì chuyện đó sao?”

Tô Mộc Tình hí mắt, lông mày chau lại một chút, nói: “Cô biết rồi sao? Là mẹ nói cho cô sao?”

Tô Mộc Vũ tiếp tục tiến một bước “Đúng vậy, là mẹ nói cho tôi biết, nếu chẳng qua là bởi vì nguyên nhân này, mẹ đã có thể chấp nhận, tại sao cô còn không tỉnh ngộ?”

Đôi mắt Tô Mộc Tình đầy nghiêm túc, hét: “Lùi lại, nếu không tôi giết chết nó!” Tô Mộc Vũ không dám bước thêm một bước, đứng yên tại chỗ.

141. Chương 141: Kết Thúc (2)

Biểu tình trên mặt Tô Mộc Tình trở nên có chút mê man “Lúc năm tuổi, tôi vô tình biết được bí mật này, lúc đó tôi nhìn thấy mẹ dây dưa với một người đàn ông xa lạ, ông ta nhìn thấy tôi, còn bảo tôi là con gái ông ta, muốn mang tôi đi”

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới cô ta sẽ tự nhắc đến chuyện này.

“Cô có biết ngày đó tôi vượt qua như thế nào không? Mỗi ngày tôi đều nghĩ nếu cha biết tôi không phải con gái ông ấy, nếu cha biết tôi là đứa con do mẹ tặng tịu với đàn ông khác sinh ra, tôi sẽ làm gì bây giờ? Tôi có thể bị vứt bỏ hay không?” Đôi mắt Tô Mộc Tình tràn đầy sợ hãi.

“Cô biết không? Mỗi đêm mỗi đêm tôi đều sợ hãi, sợ đến không dám ngủ, không dám làm sai bất cứ chuyện gì, tôi cố gắng lấy lòng cha mẹ, lấy lòng tất cả mọi người, mà khi đó tôi mới có mấy tuổi thôi, còn cô thì sao? Cô sống thật tốt, không cần lo lắng có bị đuổi ra khỏi nhà hay không bởi vì trong cô đang chảy dòng máu thuần túy của cha mẹ!”

Giọng điệu của cô ta càng ngày càng tàn nhẫn, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể xé nát Tô Mộc Vũ ra “Tôi ghen tị, tôi hận, tại sao những chuyện tồi tệ luôn xảy ra với tôi mà không phải là cô? Cô rõ ràng không thông minh bằng tôi, không xinh đẹp như tôi nhưng lại có thể sống vui vẻ như vậy. Tôi hận, tôi hận ông trời tại sao lại bất công như vậy, vì sao cô đều có được những thứ tốt nhất mà tôi chỉ có thể đứng tại nơi âm u, phải vẫy đuôi như chó mừng chủ với tất cả mọi người? Khi đó tôi đã thể, tôi muốn cướp đi mọi thứ của cô, cướp đi tình thương của cha mẹ, cướp đi sự chú ý từ người khác, chỉ cần là cô có tôi đều phải cướp đi, bởi vì tất cả vốn phải thuộc về tôi! Chỉ có thể thuộc về tôi!”

Tô Mộc Vũ không biết nên hình dung tâm tình của mình giờ phút này như thế nào.

Cô chưa bao giờ biết, em gái của mình từ lúc vài tuổi đã biết hận cô, cái loại hận thù này quả thật khiến người ta sợ hãi.

“Em thật ra... có thể nói với chị... Chúng ta sẽ không ghét bỏ em, bất kể như thế nào thì... em đều là em gái của chị...”

Từ lúc lớn lên, cô đã biết mình có một đứa em gái tên gọi Tô Mộc Tình, cô nên bảo vệ nó, nên cùng nó đi du học, nên cùng nó kiếm việc làm thêm.

Cô không biết, lúc cô mong muốn những việc trên thì nó đã hận cô, hận đến muốn đoạt hết mọi thứ trong tay cô mới cam lòng!

Tô Mộc Tình như là nghe thấy chuyện cười, cười ha hả: “Em gái? Nếu tôi thật sự nói cho cô biết chuyện này, cô còn có thể xem tôi là em gái sao? Tô Mộc Vũ, cô có biết tôi ghét nhất điểm gì của cô không? Tôi ghét nhất chính là bộ dạng bị thương này của cô! Giống như toàn bộ thế giới đều là người xấu, chỉ có cô mới là người tốt, toàn bộ thế giới đều phải thương hại cô!”

Trong mắt Tô Mộc Tình đã tràn ngập thù hận.

Tô Mộc Vũ há miệng muốn nói cái gì lại bị Phong Kính vỗ vai, ý bảo cô không cần phải nói gì cả, Tô Mộc Tình đã không còn nghe lọt tai bất cứ thứ gì nữa rồi. Cô ta có thói quen đem mọi oán giận phát tiết lên người kẻ khác, không ngờ rất nhiều việc đều do chính tay cô ta tạo nên.

Rất nhiều người có thói quen đem toàn bộ tội ác phủ lên trên đầu người khác để tìm kiếm giải thoát cho chính mình.

Tô Mộc Vũ không biết nên nói cái gì cho phải “Mộc Tình, chị cam đoan với em, chị sẽ nói chuyện với cha, chị sẽ giải thích, tất cả những chuyện này không phải lỗi do em, được không? Em thả Nhạc Nhạc ra đi, chị cam đoan với em sẽ không ai trách cứ em”

Cô chậm rãi đi đến từng bước.

Trong mắt Tô Mộc Tình xuất hiện một tia mê man, dường như đang nghĩ về chuyện xưa, đột nhiên nhận thấy Tô Mộc Vũ tới gần vội rút súng ra, chĩa thẳng vào đầu Nhạc Nhạc “Đừng tới đây! Tôi biết cô lại lừa tôi, tất cả các người đều đang lừa tôi!”

Trong lúc cô ta rút súng, mọi người đều ngừng thở, cứ như vậy nhìn một họng súng đáng sợ chĩa vào đầu một đứa nhỏ.

Nhạc Nhạc từ từ tỉnh lại, dụi dụi đôi mắt nhìn thấy ma ma của mình đứng phía trước, vội vươn tay ra: “Ma ma mau cứu Nhạc Nhạc với!”

Trong phút chốc, tim Tô Mộc Vũ đều vỡ nát, cô dùng sức che miệng lại, sợ hãi chính mình sẽ để lộ tiếng nức nở khiến Nhạc Nhạc hoảng sợ. “Nhạc Nhạc đừng sợ, ma ma ở đây, Nhạc Nhạc không sợ, được không?”

Nhạc Nhạc nhu thuận gật đầu: “Nhạc Nhạc không sợ, có ba ba với ma ma ở đây, một chút Nhạc Nhạc cũng không sợ, Nhạc Nhạc là nam tử hán!”

Một màn như vậy, cho dù lòng dạ sắt đá như Cừu Văn cũng không nhịn được chua xót.

Tô Mộc Tình cười lạnh, nói: “Thật đúng là “mẫu tử tình thâm” nha. Chị, cô muốn cứu con trai cô đúng không? Được, tôi cho cô một cơ hội”

“Nói đi!” Tô Mộc Vũ không chút nghĩ ngợi, nói.

Tô Mộc Tình cười to như đang xem một vở hài kịch “Muốn tôi tha cho cái mạng nhỏ của thằng nhóc này cũng không phải là không thể, nhưng mà...”

Họng súng của cô ta đổi hướng về phía Tô Mộc Vũ, nói tiếp: “Tôi muốn cô ngay trước mặt tôi... moi trái tim ra, tôi liền thả con trai cô ra!”

“Mộc Vũ, đừng nghe lời cô ta!” Sắc mặt Phong Kính lập tức tái nhợt, nắm chặt lấy tay Tô Mộc Vũ.

Tô Mộc Vũ gắt gao cắn môi dưới, nhìn đứa nhỏ nhu thuận đáng yêu của mình.

Tô Mộc Tình vô cùng sắc sảo quan sát màn tình cảm gia đình ảm áp này, cười lạnh nói: “Như thế nào? Cô không phải là một người mẹ sao? Không phải mới vừa tỏ ra rất yêu thương con trai mình sao? Bây giờ lại không muốn à? Tôi cho cô ba giây, sau đó tôi sẽ giết chết thằng nhóc này ngay trước mặt cô!”

“Ba...!!!” Phong Kính vẫn gắt gao nắm lấy tay Tô Mộc Vũ, rống: “Tô Mộc Tình cô cần một người chết phải không? Được, để tôi!”

Tô Mộc Tình liếc mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, cũng không có để ý, tiếp tục đếm: “Hai...!!!”

“Một!!!”

Tô Mộc Vũ lớn tiếng nói: “Được rồi, tôi làm. Nhưng cô phải bảo đảm sẽ thả Nhạc Nhạc ra!”

Tô Mộc Tình cười rộ lên, cười đến đắc ý “Chị à, cô thật đúng là đơn giản nha, bây giờ còn đến phiên cô ra điều kiện sao? Được, dựa vào tình cảm chị em chúng ta bao nhiêu năm qua, tôi đáp ứng cô, chỉ cần cô chết, tôi lập tức thả con trai cô ra!”

“Mộc Vũ, dừng!” Phong Kính gắt gao giữ chặt tay cô, đôi mắt đầy tơ máu nhưng vẫn không muốn cô làm chuyện điên rồ. Tô Mộc Tình này đã điên rồi, cô ta sẽ không giữ lời hứa!

Trong mắt Tô Mộc Vũ tràn đầy nước mắt, cô vốn biết nếu cô chết, Tô Mộc Tình nhất định cũng không thả Nhạc Nhạc ra, nhưng cô là một người làm mẹ, một người mẹ yêu thương con của mình, cho dù chỉ một cơ hội mỏng manh cô cũng muốn thử.

Phong Kính, thật xin lỗi, để em làm một chuyện ngu ngốc này nữa thôi.

Cô mạnh mẽ cầm lấy một khẩu súng trên tay vệ sĩ, nhắm ngay trái tim của mình. Nháy mắt, thời gian dường như đều dừng lại vào thời khắc này.

Trong mắt Phong Kính cũng đầy nước mắt trong khi Tô Mộc Tình lại đầy đắc ý, Tần Nghị Hằng cũng gấp gáp như mọi người, tiếng khóc của Nhạc Nhạc vây quanh cô, từng đợt từng đợt như dệt thành một cái lưới lớn.

Phong Kính, thật xin lỗi. Nhạc Nhạc, ma ma sẽ cứu con...

142. Chương 142: Kết Thúc (3)

Ngón tay trắng nõn tô đậm thêm bởi thanh súng màu đen lại chói mắt như vậy.

Bầu trời chiều xinh đẹp như chiếc áo cưới trùm lấy cả người cô, xinh đẹp như vậy, lại bi thương như vậy. Nước mắt như trân châu rơi dần xuống đáy biển.

Mắt Phong Kính đỏ ngầu, không ngừng lắc đầu “Tô Mộc Vũ, nếu em dám làm như vậy, anh thề vĩnh viễn cũng không tha thứ cho em!” Hắn rút súng, đồng thời cũng chia vào lồng ngực mình

“Em bắn đi, anh cho em biết, em dám bắn thì viên đạn này đồng thời cũng bắn thủng trái tim của anh!”

Nước mắt cứ chảy xuống, Tô Mộc Vũ cắn chặt môi, cô còn rất nhiều điều muốn nói.

Muốn nói: Phong Kính, anh đừng như vậy, Nhạc Nhạc còn phải đợi anh cứu, đợi anh nuôi nó lớn lên.

Muốn nói: Em cũng không tốt như vậy, trên đời này còn có rất nhiều cô gái tốt đẹp, họ có thể mang cho anh hạnh phúc...

Cô muốn nói rất nhiều rất nhiều, lại một chữ cũng nói không ra, giống như cuống họng đã bị chặn lại, chỉ có nước mắt là không ngừng rơi.

Ngay khoảnh khắc cô muốn bóp cò súng, Nhạc Nhạc hét lên: “Ma ma đừng mà! Nhạc Nhạc không cần ma ma cứu Nhạc Nhạc!”

Cậu nhóc khóc lớn, cắn mạnh một cái lên tay Tô Mộc Tình. Khẩu súng trong tay Tô Mộc Tình rơi xuống đất.

Nhạc Nhạc vội thừa cơ hội nhảy xuống, chạy về phía Tô Mộc Vũ “Ma ma! Ma ma!”

Tô Mộc Vũ vội ném súng trong tay, cũng chạy về phía cậu nhóc. Cô muốn ôm lấy nó, nhưng một giây sau, Tô Mộc Tình đã nhặt được khẩu súng, nhanh chóng chĩa vào sau lưng Nhạc Nhạc.

Nháy mắt, nhịp đập trái tim Tô Mộc Vũ như ngừng lại, cô gắt gao ôm lấy Nhạc Nhạc xoay người dùng thân thể của chính mình che chở cho Nhạc Nhạc.

Thời gian quả thật trôi chậm, trôi thật chậm.

Cô dường như có thể nghe thấy âm thanh viên đạn ma sát không khí bay đến, ngay lúc cô cho là mình sẽ bị bắn trúng, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô kéo qua.

Cô liền như vậy tận mắt nhìn thấy viên đạn kia bắn thủng cánh tay Phong Kính, từng giọt máu vẩy ra, bám lên mặt chính mình.

“Phong! Phong!” Cô dùng sức bắt lấy cánh tay đầy máu tươi của Phong Kính, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Phong Kính cắn răng nhịn cơn đau, dùng bàn tay nguyên vẹn vuốt ve nước mắt trên mặt cô, nói: “Không sao, anh không sao, Mộc Vũ, ngoan nào”

Vệ sĩ dường như lập tức bắn về phía Tô Mộc Tình. Tô Mộc Tình trúng đạn, cô ta nhìn ngực mình trào máu tươi, không hề cảm thấy đau.

Cô ta thét lớn: “Tô Mộc Vũ, muốn chạy sao? Có chết tôi cũng phải kéo cô cùng chết!”

Ngay lúc cô ta dùng sức nâng khẩu súng lên lần nữa, một bóng người đứng chắn ở trước mặt cô ta, đưa tay giữ thật chặt họng súng.

Tô Mộc Tình không kịp phản ứng, lại càng không kịp thay đổi đường đi của viên đạn, chỉ biết trơ mắt nhìn nó bay nhanh xuyên qua trái tim Tần Nghị Hằng, máu bắn tung tóe lên mặt mình.

Cô ta nhìn chằm chằm người trước mắt, cứ nhìn như toàn bộ tâm trí đều đông cứng lại ngay thời khắc này. Cô ta nói không nên lời “Nghị Hằng...” Khẩu súng trong tay rơi xuống, không còn sức nhấc lên nữa.

Tần Nghị Hằng không liếc mắt nhìn cô ta dù chỉ một lần, chỉ khó khăn xoay người, bước đi, từng bước tiến về phía trước mà trên mặt đất cũng tràn ngập máu tươi.

Hắn cứ đi như thế, mang theo cả người đầy máu nhưng khóe miệng lại tràn đầy ý cười nhợt nhạt. Hắn hướng về phía Tô Mộc Vũ, gọi: “Mộc... Vũ... Tiểu Vũ...”

Tô Mộc Vũ tuyệt đối không ngờ cuối cùng lại là Tần Nghị Hằng cam nguyện cản trở họng súng của Tô Mộc Tình “Nghị Hằng, anh...”

Tần Nghị Hằng từng bước một khó khăn tiến về phía trước, sau đó ngã nhào trên mặt đất.

Tô Mộc Vũ vội chạy qua nhưng hắn lại lắc đầu, nói: “Em... đừng động... để cho anh... lần này... đi về phía em...”

Nghe lời của hắn, cước bộ Tô Mộc Vũ ngừng lại, đôi mắt rưng rưng gắt gao che miệng của mình. Cô nhìn hắn trên mặt đất, từng chút từng chút lết về phía mình, không có sức lực nhưng hai tay vẫn không ngừng đẩy người về phía trước. Hắn chậm rãi lết, chậm rãi nhích, máu lại chảy ra như một cái ao đầy nước mà chính hắn lại như con thuyền không còn sức lực.

Cách Tô Mộc Vũ chỉ còn lại khoảng mười bước chân, rốt cuộc hắn cũng ngừng lại. Hắn cười, cười một cách bi thương giống như cười nhạo chính mình vĩnh viễn cũng không đi đến trước mặt cô được.

Tô Mộc Vũ không thể khống chế chính mình, cô quỳ gối xuống trước mặt hắn. Tại sao lại như vậy? Tuy rằng cô không hề yêu người đàn ông này nhưng dù sao cũng đã có khoảng thời gian năm năm chung đụng dưới quan hệ vợ chồng. Cô làm sao cũng không nghĩ ra, hắn lại sẽ nguyện ý vì cô mà chết.

“Nghị Hằng, anh đừng như vậy, em sẽ mang anh đến bệnh viện, anh sẽ không có chuyện gì, mẹ anh còn đang chờ anh ở nhà đó, anh đừng từ bỏ...” Tô Mộc Vũ vội lấy điện thoại di động ra, bối rối muốn bấm số nhưng làm thế nào cũng không nhìn thấy từng con số trên bàn phím.

Tần Nghị Hằng ho hai tiếng, cười nói: “Tiểu Vũ, đừng tới đây... Để cho anh... cứ nhìn em như vậy... là tốt rồi... tốt rồi...”

Hắn vươn tay, dường như muốn lau đi nước mắt trên mặt Tô Mộc Vũ nhưng vẫn không vươn tới, cuối cùng, cánh tay lại rơi xuống đất.

Khóe miệng hắn vẫn mang theo nụ cười nhẹ, khóe mắt vẫn còn giọt nước mắt, cứ như vậy là từ từ ra đi.

Tần Nghị Hằng cảm thấy như vậy cũng rất tốt, đúng vậy, như vậy cũng rất tốt.

Hắn là người ích kỷ, dù sao cũng không thể sống được bao lâu nữa, chết trong lòng Mộc Vũ, để cô có thể nhớ kỹ hắn cả đời, thật cũng không phải là một lựa chọn tồi. Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi...

Trong khoảnh khắc mắt nhắm lại, không gian mở ra một khoảng sương trắng mênh mông giống như dẫn hắn trở về khoảng thời gian tám năm trước đây.

Ngày đó, nắng chiếu rọi khắp nơi, hắn lái ô tô không cẩn thận đụng ngã một cô gái đang ôm tranh vẽ.

Cô gái đó chỉ mới mười chín tuổi, ngã nhào trên mặt đất. Cô ấy nhìn bức tranh bị hư cả giận nói: “Cái anh này, anh có thể lái xe cẩn thận một chút được không? Bức tranh này trị giá một trăm đồng đó, anh mau đền tiền đi!” Cho dù tức giận như gương mặt cô lại xinh đẹp như hoa.

Hắn cười, vươn tay: “Anh lấy thân báo đáp được không?”

Ngày hôm đó, sáng rực rỡ.

Tô Mộc Tình nhìn thi thể của Tần Nghị Hằng phát điên hét ầm lên. Cô ta xông lên lại vị vệ sĩ nổ súng ngăn cản, từng viên đạn lại xuyên qua ngực nhưng cô ta vẫn như một con rô bốt, không cảm thấy đau, dường như những viên đạn đó cắm vào thân thể vốn không phải của cô ta.

“Nghị Hằng! Nghị Hằng! Đừng bỏ em lại, đừng bỏ em lại mà...”

Tô Mộc Vũ muốn tiến lên lại bị Tô Mộc Tình hét to ngăn cản: “Không được chạm vào anh ấy, anh ấy là của tôi, anh ấy là của tôi!”

Cô ta điên cuồng ôm lấy Tần Nghị Hằng, khóc, hét chói tai, sau đó ôm lấy thi thể từng bước lết đến xe, mở cửa, cẩn thận đặt hắn vào, sau đó ngồi lên ghế lái.

“Mộc Tình!!!” Tô Mộc Vũ la lớn, đừng nghĩ Mộc Tình muốn..

Nhưng một chữ Tô Mộc Tình cũng đều không nghe thấy, cô ta cúi người hôn một cái lên trên mặt Tần Nghị Hằng, khẽ nói: “Anh đừng sợ, chúng ta cùng nhau về nhà... về nhà...”

Giẫm xuống chân ga, chiếc xe kia như chú chim nhỏ đầy tuyệt vọng lao về hướng mặt trời lặn, điên cuồng vọt xuống sông, một khắc này, chú chim bé nhỏ rốt cuộc cũng có thể bay lượn.

Chiếc xe chở Tô Mộc Tình, nụ cười chân thành tựa hồ như cô bé năm tuổi năm ấy, không có bất kỳ phiền não nào. Chiếc xe ấy cũng chở một Tần Nghị Hằng đang say giấc nồng. Chiếc xe ấy đưa cả hai về với giấc mộng hằng ao ước.

Một khắc này, ai cũng đều không thể ngăn cản.

Tô Mộc Vũ nhào vào trong lòng Phong Kính, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

143. Chương 143: Kết Thúc (4)

Lúc trực vớt xe, nó đã hoàn toàn biến dạng, thân xe méo mó gập gao vây Tô Mộc Tình và Tần Nghị Hằng bên trong, hai người máu thịt lẫn lộn dường như không thấy rõ khuôn mặt. Cho dù chết, bàn tay Tô Mộc Tình vẫn nắm chặt tay Tần Nghị Hằng.

Tô Mộc Tình ôm hận thù hơn hai mươi năm, tranh đấu hơn hai mươi năm, mà cô ta cũng chỉ yêu duy nhất một người chính là anh rể mình – Tần Nghị Hằng, chẳng qua tranh đấu đến cuối cùng thì trong tâm trí Tần Nghị Hằng cũng chưa từng có bóng dáng cô ta.

Tô Mộc Vũ an táng họ kê bên nhau, coi như thực hiện nguyện vọng cuối cùng của Tô Mộc Tình đi.

Ngày đưa tang, không có nhiều người, chỉ một vài người quen đến đưa tiễn bọn họ. Nhạc Nhạc mặc bộ âu phục nhỏ màu đen đặt một nhành hoa cúc trắng lên mộ Tần Nghị Hằng “Cha nuôi ngủ ở đây có lạnh hay không?”

Tô Mộc Vũ nhẹ giọng nói: “Có Nhạc Nhạc đến thăm cha nuôi, cha nuôi cũng sẽ không cảm thấy lạnh”

Nhạc Nhạc gật đầu, đáp “Dạ được!”

Tô Mộc Vũ để Nhạc Nhạc nhận Tần Nghị Hằng làm cha nuôi, dù sao Tần Nghị Hằng cũng vì bảo vệ nó mà chết. Trong lòng Phong Kính mặc dù có chút chua chua nhưng cũng không phản đối.

Khúc Quế Âm và Tô Hào ly hôn, bà che giấu một bí mật hơn nửa đời người rốt cuộc cũng nói ra, ngược lại thoải mái rất nhiều.

Bà Tần thì chịu không nổi đả kích lớn như vậy, tinh thần rối loạn, cả ngày ôm một con búp bê vải gọi “Nghị Hằng”. Tô Mộc Vũ đưa bà vào viện dưỡng lão, hi vọng một ngày nào đó bà sẽ chấp nhận sự thật.

Trong cuộc sống dù có bao nhiêu ân oán cũng không bù được chữ “chết”.

Phong Kính nhẹ nhàng ôm Tô Mộc Vũ vào lòng. Tô Mộc Vũ cảm thấy biết ơn ông trời, đi con đường dài như vậy, cuối cùng cô cũng được ban cho cái kết hạnh phúc. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Nhạc Nhạc đang ngủ say trong lòng.

Đảo mắt, thời gian trôi qua thật mau.

Nhạc Nhạc cũng dần lớn lên, Tô Mộc Vũ cũng gần ba mươi tuổi. Mọi người nói, phụ nữ ba mươi là già rồi, Tô Mộc Vũ của chúng ta thật sẽ già sao?

Phong Kính muốn có thêm một đứa bé nữa, tốt nhất là con gái. Cái đề nghị này được Tiền Phong hưởng ứng hai tay hai chân, hẳn còn nhớ rõ ước định năm đó, nếu Tô Mộc Vũ sinh con gái thì sẽ gả cho hẳn làm vợ trẻ.

Chu Hiểu Đồng xách cái chảo ra, hung hăng đập vào gáy Tiền Phong, đánh cho đầu hẳn ong ong lên.

Nói đến cũng lạ, cũng không biết chuyện phát sinh như thế nào mà Chu Hiểu Đồng lại tiến tới với Tiền Phong, hai người lại giống như oan gia của nhau.

(Bạn đang đọc truyện tại Trúc Lâm sơn trang)

Mục tiêu của Tiền Phong là cưới một người phụ nữ biết giặt giũ nấu cơm về nhà, tốt nhất là Tô Mộc Vũ, thế mà lại ngấm trúng Chu Hiểu Đồng trong khi cô ấy từng thề không phải Beckham không gả.

Hai người giống như nước với lửa, gặp nhau là tranh nhau thế nhưng lại không muốn cách xa nhau.

Tóm lại Tô Mộc Vũ đến bây giờ cũng không sinh ra một đứa con gái, đảo mắt cô đã ba mươi, bản thân tự mở một phòng triển lãm ở thành phố S mà Kiều Na lại làm người đại diện cho cô vô cùng hả hê.

Thế nhưng điều Tô Mộc Vũ tiếc nuối duy nhất chính là cái bụng đến bây giờ vẫn không có động tĩnh, bác sĩ bảo phụ nữ ba mươi tuổi sẽ khó cần bầu hơn lúc trẻ, cô rất thất vọng.

Nhạc Nhạc năm tuổi đã cao hơn một mét, cũng đứng đến eo Tô Mộc Vũ rồi. Thằng nhóc này càng ngày càng đáng yêu, quả thật là tay sát gái ở nhà trẻ, hoàn toàn là phong độ của Tiền Phong năm đó khiến hẳn đắc ý vô cùng.

Thế nhưng Nhạc Nhạc đôi khi lại than thở: “Haizz...Ma ma à, Tây Tây và Lam Lam đều muốn con làm bạn trai của họ, ma ma nói rốt cuộc con nên chọn ai đây?”

Tô Mộc Vũ nhìn trời: Cô không nên để Nhạc Nhạc nhập bọn với Tiền Phong.

Tháng chín, cả nhà đến bái tế Lý Vân Hi.

Từng giàn hoa Lam nở rộ, chậm rãi khoe sắc giống như một mảng trời pha lẫn tím cùng xanh bao bọc lấy khu mộ của Lý Vân Hi, đẹp đến mức khiến người ta muốn hoa mắt.

Nhạc Nhạc há rộng miệng nhỏ giống như muốn tiếp lấy một đóa hoa từ trên trời rơi xuống, rồi ăn luôn.

Phong Kính nhìn thấy một bó hoa bách hợp màu trắng đặt trước bia mộ, vẫn còn tươi. Hắn nghĩ một chút cũng đại khái đoán ra là ai.

Nhiều năm trôi qua như vậy, người kia rốt cuộc cũng có dũng khí đến thăm mộ mẹ hắn. Có gió thổi qua, thổi bay một rừng hoa tím.

Tô Mộc Vũ đột nhiên cảm thấy trong ngực rờn rợn, muốn nôn nhưng không nôn ra.

Phong Kính xoa đầu cô, hỏi: “Sao vậy?”

Tô Mộc Vũ lắc đầu: “Em hơi mệt”

Tô Mộc Vũ không biết gần đây mình như thế nào, giống như ngủ bao nhiêu cũng không đủ, có đôi khi kể chuyện cho Nhạc Nhạc nghe, nó không ngủ nhưng mà cô lại ngủ trước.

Phong Kính muốn đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, Tô Mộc Vũ bảo không sao, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn.

Cuối cùng vẫn bị hắn dùng vũ lực, trực tiếp bế cô lên xe, một đường chạy đến bệnh viện. Một tiếng sau, bác sĩ mỉm cười nói: “Phong thiếu phu nhân, cô đã mang thai, xin chúc mừng”

A?

Tô Mộc Vũ há to miệng: “Thế nhưng trước kia tôi mang thai Nhạc Nhạc cũng không phải cảm giác như thế này nha”.

Trước kia mang thai Nhạc Nhạc, một chút cũng không buồn ngủ, cũng không có cảm giác mệt mỏi.

Bác sĩ cười nói: “Triệu chứng mỗi lần mang thai đều không giống nhau, có người sẽ ốm nghén cho đến tận tháng thứ chín, có người lại cảm thấy buồn ngủ, mà có người lại bình thường”

Thẳng đến khi trở về nhà, Tô Mộc Vũ vẫn còn như đang lâng lâng trên mây. Cô lại mang thai? Là trai hay gái đây? Trong lòng cô là kinh ngạc, là kích động, ông trời lại ban cho cô củ khoai lang nóng hạnh phúc.

Tô Mộc Vũ kéo Nhạc Nhạc hỏi: “Nhạc Nhạc, nếu ma ma sinh cho con một đứa em trai hoặc một đứa em gái thì như thế nào?”

Nhạc Nhạc mở to mắt, dường như suy tư một chút sau đó bật người nhảy dựng lên nói: “Không được, con sẽ ném nó vào nhà tắm”

Tô Mộc Vũ hoảng sợ: “Tại sao?”

Nhạc Nhạc quệt mồ hôi, không vui nói: “Có một người ba ba tranh ma ma với con đã đủ phiền rồi, con không cần lại thêm một người đến cạnh tranh nữa!”

Hừ, đừng tưởng rằng nó không biết, mỗi lần nó muốn ngủ cùng ma ma, nửa đêm ba ba lại bế nó về phòng mình, sau đó độc chiếm ma ma.

Tô Mộc Vũ bật cười, tính cách thẳng thắn này thật quá giống Tiền Phong “Nhạc Nhạc, con nên nghĩ như thế này, một đứa em trai hoặc em gái sẽ cùng chơi với Nhạc Nhạc, sẽ chia sẻ bí mật với Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc không phải luôn muốn làm anh hùng bảo vệ kẻ yếu sao? Sau này Nhạc Nhạc có thể bảo vệ em của mình nha”

Cái đầu nhỏ của Nhạc Nhạc nghiêng nghiêng: Này, có vẻ cũng không tệ lắm nha, chờ em trai hoặc em gái được sinh ra, nó sẽ liên minh với em trai hoặc em gái này đánh bại ba ba, cướp ma ma về tay!

Nghĩ tới điều này, cái đầu nhỏ của nó lập tức phát sáng, hưng phấn nói: “Được! Nhạc Nhạc muốn có em!”

Ngày sinh, Phong Kính vào phòng sinh cùng cô, suốt ba tiếng hắn luôn nắm chặt tay cô, cho dù Tô Mộc Vũ có đau đến nhین không được mà cắn lên tay hắn, hắn cũng không mảy may than đau.

Là hắn khẳng khái đòi ở bên cạnh Tô Mộc Vũ bởi vì ngày Nhạc Nhạc được sinh ra là tiệc cưới của cả hai, bây giờ, hắn muốn sẽ cùng nắm tay cô đi đến tận cùng con đường.

Trong nháy mắt, đứa nhỏ khóc “Oa” một tiếng, sắc mặt Tô Mộc Vũ tái nhợt nhưng lại cười đến hạnh phúc.

“Chúc mừng Phong thiếu cùng Phong thiếu phu nhân, là một cô bé xinh xắn”

Tô Mộc Vũ tựa vào trong lòng Phong Kính, mặc kệ hắn không ngừng hôn lên mặt mình, thanh âm tựa hồ bởi vì kích động mà khàn khàn: “Cám ơn em, cám ơn em, vợ yêu...”

Tô Mộc Vũ nhắm mắt lại, vẫn mỉm cười.

Giờ khắc này, cô rốt cuộc cũng chạm đến hạnh phúc thật sự...

Hoàn chính văn

144. Chương 144: Có Loại Duyên Phận Gọi Là Nghiệt Duyên

Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Tiền Phong muốn cưới về nhà một người vợ biết nấu cơm giặt giũ, nhưng Chu Hiểu Đồng lại không biết nấu cơm, hơn nữa tính tình nóng nảy, dịu dàng sẵn sốc chồng quả thật là một điều mơ mộng hão huyền. Ngoài ra cô lại yêu gồm sứ, thậm chí lại là kẻ mê bóng đá nghiêm trọng.

Theo như Kiều Na nói thì Chu Hiểu Đồng bề ngoài là phụ nữ mà linh hồn lại của đàn ông.

Tiền Phong là con cháu Tiền gia, kiểm sát trưởng trẻ tuổi ở thành phố S, mà Chu Hiểu Đồng lại chỉ là một cô gái bình thường, một nhân viên quèn trong phòng triển lãm. Một ngày nào đó, hai người lại hợp nhất thành một.

Tiền Phong nếu mà nhớ lại, hẳn nhất định sẽ cắn khản tay đau khổ một hồi: Một phút sa chân muôn đời ôm hận!

Ngày Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính kết hôn, Tiền Phong ngoài mặt thì cười hì hì, thậm chí tự mình dâng lễ vật chúc mừng, nhưng không một ai biết sau lưng là hắn một mình uống đến say mềm trong quán bar, sau đó nằm dài trên đường cái, giả chết.

Chu Hiểu Đồng vô tình đi qua, đập hẳn một cước: “Này, anh là đàn ông sao? Sao lại tự khiến mình thảm hại như vậy?”

Tiền Phong say mềm lảo đảo đứng dậy, kéo Chu Hiểu Đồng làm một chuyện khiến ọi người đều kinh ngạc. Hắn giữ chặt gáy cô, cứ như vậy mà hôn lấy, mang theo nồng nặc mùi rượu.

Tiền Phong hôn qua rất nhiều người, người nào cũng biết hắn là một hoa hoa công tử, mà đây lại là nụ hôn đầu tiên của Chu Hiểu Đồng. Kiều Na luôn kinh thường cô là “gái non”, một nụ hôn cũng chưa từng nếm thử.

Chu Hiểu Đồng vung tay lên muốn đánh Tiền Phong, nhưng mà cao thủ dù sao cũng vẫn là cao thủ. Hắn cạy mở đôi môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt lục tung mọi thứ bên trong khiến cô lúng túng.

Khi cô tỉnh lại từ mơ hồ, đôi mắt hoa đào của Tiền Phong bay bay, cười nói: “Sao? Có muốn thử xem tôi có phải là đàn ông không?”

Chu Hiểu Đồng nắm lấy cổ áo hắn: “Vậy Tiền thiếu phong lưu có dám nói chuyện yêu đương với tôi hay không?”

Tiền Phong tà tà cười: “Sợ cô không chơi nổi thôi”

Một câu, quan hệ của hai người liền tạm thời xác định.

Thật ra từ đầu cả hai đều đùa giỡn, bởi vì cũng chỉ là trò chơi giữa hai kẻ cô đơn, nhưng không nghĩ tới chơi chơi như thế nào lại ở bên cạnh nhau một khoảng thời gian lâu như vậy.

Chu Hiểu Đồng tính tình hấp tấp nhưng cô không phải kẻ ngu. Cô sớm biết rõ danh hào hoa hoa công tử của Tiền thiếu, trong các quán bar lại nổi tiếng với tên “Hoa đào thối rửa”.

Hoa đào thối rữa đương nhiên không những nói về đôi mắt hoa đào khi thấy gái của hắn mà còn là tính cách, sự ôn nhu. Những điều này đều được sự thừa nhận của tất cả bạn gái hắn từng quen, nhưng hắn đối với ai cũng không thể hiện ra tình cảm chân thật, và đó cũng làm tan nát rất nhiều trái tim của các cô gái.

Chu Hiểu Đồng cũng không biết lúc ấy mình bị ma xui quỷ khiến như thế nào mà lại đưa ra yêu cầu đó, nhưng đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng chính là... lúc cô muốn chấm dứt mối quan hệ này, lại nhận ra mình thật sự phát sinh tình cảm.

Vì sao cô lại thích Tiền Phong? Người đàn ông này không có một chút phù hợp với khiếu thẩm mỹ của cô, quả thật có thể xếp vào một trong mười điều khó lý giải của thế giới. Nhưng thích chính là thích, còn có thể có cách nào khác sao, vậy thì tiếp tục lún vào chứ còn sao nữa.

Thật ra Tiền Phong đối với cô như thế nào, cô cũng không rõ ràng lắm. Hắn là một người đàn ông dịu dàng, nhiều khi những thứ không thể tưởng mà hắn vẫn có thể mang đến cho cô. Nhưng quen nhau hai năm, hắn cũng chưa từng nhắc đến chuyện dẫn cô về ra mắt gia đình. Điều này khiến cô thấy mình như một tình nhân bí mật, không thể ra ngoài gặp người.

Tô Mộc Vũ nhiều lần lén nhắc nhở cô, đừng khiến bản thân khó chịu bởi vì Chu Hiểu Đồng là một người thích cười. Cô biết Tô Mộc Vũ muốn tốt ỉnh, không muốn cô bị tổn thương, nhưng có một số chuyện dù có là người thông minh cách mấy cũng khó giải quyết dứt khoát được.

Thật ra cô cũng không phải là không nhận ra tâm tư của Tiền Phong. Ngày Tô Mộc Vũ sinh con gái, hắn so với người làm cha như Phong Kính còn cao hứng hơn. Hắn ôm lấy đứa nhỏ, nâng niu như nó chính là con gái ruột của mình, những thứ tốt nhất trên đời này hắn hận không thể dâng hai tay cho con bé. Nếu vẫn còn tiếp tục không nhận ra, cô quả thật là một kẻ khờ.

Nhưng là cô không hận Tô Mộc Vũ được, nếu cô là một người đàn ông cô nhất định cũng sẽ muốn kết hôn với cô ấy. Hơn nữa bọn cô là chị em tốt của nhau, ngay cả bé con của cô ấy còn gọi cô là dì. Thế nhưng trong lòng cô vẫn có một chút cảm giác nói không rõ, ê ẩm, giống như cây kim đâm vào trái tim, lâu lâu lại đau đớn.

Giống như hiện tại.

“Nữ Nữ bảo bối, đến hôn chú Tiểu Phong một chút nào” Tiền Phong cưng chiều ôm con bé vào lòng.

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính đôi khi bận sẽ đưa Nhạc Nhạc đến trường, còn Nữ Nữ sẽ đưa đến đây nhờ bọn họ chăm sóc.

Bộ dạng Nữ Nữ đáng yêu, thừa hưởng toàn bộ ưu điểm của Tô Mộc Vũ và Phong Kính.

Con bé nói: “Ma ma nói chú là bạn trai của dì Đồng Đồng, lại là bạn thân của ba ba, cho nên Nữ Nữ phải gọi chú là chú Tiểu Phong hay là chú tâm thần đây?”

Tiền Phong yêu thích vô cùng, kê hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con bé “Gọi là gì chú cũng thích hết”, nói xong, hắn bưng lên chén cháo nóng đút con bé ăn.

Nữ Nữ ngoan ngoãn ăn cháo.

Tiền Phong mới từ tòa án trở về, trên người đầy mồ hôi, Chu Hiểu Đồng ôm lấy Nữ Nữ, nói: “Để em đút cho, anh đi tắm trước đi”

Hắn tháo cà vạt, đi vào phòng tắm, lời nói vọng ra: “Cẩn thận nóng, đút con bé từ từ thôi”

Chu Hiểu Đồng bưng lên chén+ cháo vừa định đút cho Nữ Nữ, không nghĩ tới Nữ Nữ đột nhiên đứng lên vươn tay đến Tiền Phong, nói: “Nữ Nữ cũng muốn tắm, Nữ Nữ muốn tắm chung với chú tâm thần”

Con bé đứng lên đột ngột, Chu Hiểu Đồng không kịp phản ứng nên chén cháo trong tay đổ ra bắn lên cánh tay Nữ Nữ, con bé đau quá nên phát khóc.

Sắc mặt Tiền Phong thay đổi, nhanh chóng chạy đến ôm lấy Nữ Nữ trong lòng Chu Hiểu Đồng, lớn tiếng nói: “Em làm cái gì vậy? Không phải anh đã bảo em cẩn thận hay sao? Một đứa bé cũng không chăm sóc được thì em còn làm được cái gì?”

Chu Hiểu Đồng há miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Tiền Phong cùng lười quan tâm đến cô, ôm lấy Nữu Nữu vào nhà tắm, dùng nước lạnh cẩn thận rửa sạch cánh tay non nớt của con bé. Nữu Nữu khóc một chút liền nín, mếu cái miệng nhỏ, nói: “Không phải lỗi của dì Đồng Đồng, là do Nữu Nữu không ngoan, chú tâm thần đừng trách dì”

Tiền Phong đau lòng hôn lên cánh tay nhỏ bé của Nữu Nữu, nói: “Nữu Nữu nhà ta ngoan nhất, để chú hôn hai cái, đau đau liền bay mất”

Trong phòng khách, Chu Hiểu Đồng cúi người thu dọn cháo cùng những mảnh sứ vỡ trên nền đất, từng mảnh sứ đâm vào lòng bàn tay.

Cô đột nhiên nhớ tới mình đã hai mươi sáu, phụ nữ qua hai mươi sáu đã bắt đầu xuống dốc rồi.

Cô... cũng không còn trẻ.

145. Chương 145: Một Đồng Số Sách Xộn Xộn

Lúc Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính đến đón Nữu Nữu, con bé đã ngủ say. Cánh tay bé xíu còn hồng hồng, Chu Hiểu Đồng liền giải thích, Phong Kính đau lòng ôm con bé vào ngực.

Tô Mộc Vũ vỗ vai Chu Hiểu Đồng, ý bảo cô không cần để ý.

Tiền bọn họ về, Tiền Phong nhận được một cuộc điện thoại, là bạn bè rủ hấn đến bar.

Tiền Phong thay quần áo rồi hỏi: “Hiểu Đồng, Bân Tử rủ anh đi uống rượu, có muốn đi theo không?”

Tiền Phong có một đặc điểm chính là không mang thù, trước một khắc có thể trở mặt với bạn nhưng một khắc sau lại có thể cợt nhả với bạn. Nói dễ nghe là ưu điểm, nói khó nghe chính là vô tâm.

Chu Hiểu Đồng có chút mệt mỏi, công việc của cô lúc nhàn rồi thì sẽ thật nhàn rồi nhưng lúc bận rộn thì lại bận muốn chết. Những lúc như thế này, cô tình nguyện ở nhà xem tivi.

Nhưng đời sống về đêm của Tiền Phong lại rất phong phú, mười mấy năm đã sớm thành thói quen. Hấn có rất nhiều bạn bè, lại càng không đếm được bao nhiêu bạn rượu, mỗi lần đến quán bar nhất định sẽ người đầy mùi rượu trở về, sau đó như con lợn chết nằm lý ở trên giường. Chu Hiểu Đồng không phải là chưa từng khuyên hấn, nhưng sẽ có lợi sao? Hấn sẽ chơi, hơn nữa là chơi đến phát ngiên.

Tiền Phong làm nũng giữ chặt tay cô, nói: “Đi đi...”

Chu Hiểu Đồng bị hấn kéo vào xe, đến quán bar. Lúc nhìn thấy sàn nhảy đầy người, cô mới kịp phản ứng, cô đang làm cái gì vậy trời?

Tiền Phong tiến vào quán bar giống như cá mập lao vào biển khơi, hấn đến đâu cũng có người chào hỏi.

Chu Hiểu Đồng ngồi trong góc gọi một ly nước, nhìn Tiền Phong nhảy trên sàn cùng với một người lạ. Người khác hoặc là gợi cảm, hoặc lẳng lơ, chỉ có một mình cô là mặc chiếc áo thun cùng chiếc áo khoác đen bên ngoài. Cô ngồi như vậy, cũng không một ai đến bắt chuyện.

Chu Hiểu Đồng cúi đầu, tay chống lên trán, cười cười. Sự tồn tại của cô nơi đây quả thật như một kẻ ngu ngốc.

Cô đứng lên muốn đi. Tiền Phong nhìn thấy bèn phát tay cùng những người bạn, sau đó tiến về phía cô, nói: “Hiểu Đồng, em sao thế? Ở lại chơi một chút, đừng về sớm thế”

Chu Hiểu Đồng chỉ cảm thấy mệt muốn chết, há miệng muốn nói chuyện thì có một cô gái ăn mặc hợp thời trang tiến tới vỗ vỗ bả vai Tiền Phong, bộ dạng vui mừng nói: “Tiền thiếu, đã lâu không có tới tìm tìm người ta nha, người ta cứ tưởng anh đã mất tích luôn rồi ấy chứ. Lúc trước còn hứa đưa em đi cưới ngựa anh cũng chưa thực hiện đó”

Cô gái này có mái tóc uốn xoắn, mặc chiếc váy ngắn màu đỏ bốc lửa, gương mặt trang điểm đậm khó có thể nhìn ra dung nhan thật sự.

Ánh mắt cô ta dừng ở trên người Chu Hiểu Đồng, nói: “Tiền thiếu, đây là thư ký của anh sao? Sao lại ăn mặc như vậy? Thật sự rất mất mặt anh nha”

Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong hí lại một chút, hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô là ai?”

Chiếc eo cong của cô ta lập tức xà đến, cánh tay quấn chặt trên người Tiền Phong “Tiền thiếu, sao lại không nhớ người ta rồi? Người ta là Candy nha, ngày trước còn từng có chuyện đó với anh kia mà” Lời nói cuối cùng đầy ám muội khiến cho người ta phải suy đoán lung tung.

“Có sao?” Tiền Phong vô cùng đơn thuần nháy mắt, đem cảm mình tựa lên bờ vai Chu Hiểu Đồng thân mật nói: “Tôi không nhớ rõ nha, bây giờ trong mắt tôi cũng chỉ có mỗi Hiểu Đồng nhà tôi thôi”

Candy kia liếc mắt đánh giá Chu Hiểu Đồng một phen, đôi mắt tròn to dường như hoàn toàn không hiểu nổi ánh mắt thưởng thức của Tiền Phong. Cô ta giữ tay Chu Hiểu Đồng, nói: “Tôi muốn so tài với cô, tôi không tin cô có bản lĩnh hơn tôi!”

“Buông ra” Chu Hiểu Đồng nhìn thấy bàn tay được sơn phốt đỏ lè, chán ghét nói.

“Sao vậy? Không dám?” Candy nhếch đuôi lông mày xinh đẹp, đắc ý nói: “Tiền thiếu, cô ta có điểm gì hơn em chứ? Anh thử một lần xem, người ta tuyệt đối sẽ làm cho anh...”

Cô ta còn chưa nói xong đã bị Chu Hiểu Đồng đã tạt một ly rượu vào mặt, sau đó kéo cánh tay dơ bản kia ra khỏi người mình. Thật ra nếu cô ta không phải là phụ nữ, cô thật sẽ ném một cái ghế vào người cô ta chứ không phải chỉ là một ly rượu.

Tiền Phong nhìn thấy bộ dạng chật vật của người phụ nữ kia liền cười lên ha hả, sau đó dán qua mặt Chu Hiểu Đồng hôn một cái “Hiểu Đồng bảo bối, làm tốt lắm!”

Cô ta thấy Tiền Phong một chút cũng không muốn bênh vực mình liền xấu hổ vô cùng, khóc lóc chạy đi.

Chu Hiểu Đồng không nói gì, ngồi xuống, nâng một ly rượu lên giữa cổ uống.

Tiết mục như thế này cô cũng không xa lạ, ở cùng một chỗ với Tiền Phong gần hai năm, cứ cách một khoảng thời gian ngắn thì nhất định sẽ lại có một cô gái chạy đến làm như vậy.

Đêm nay Tiền Phong cũng như mọi ngày, say khướt.

Hắn say đến không nhìn thấy đường đi, cứ dựa vào người Chu Hiểu Đồng, lắm bắm không biết nói cái gì.

Chu Hiểu Đồng đỡ hắn lên giường, sau đó cởi giày, quần, áo khoác, bưng tới một chậu nước lau người cho hắn một chút.

Tiền Phong lại như một con búp bê, thoải mái để người phục vụ, sau đó thở dài một tiếng thỏa mãn.

Hắn lặng lẽ mở mắt, vươn tay sờ sờ hai má Chu Hiểu Đồng, nói: “Bảo bối... cảm ơn em... Chuyện lúc nãy... đừng bực bội...” Nói xong câu này, hắn nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Trong bóng đêm, Chu Hiểu Đồng đứng lên, mang chậu nước vào toilet, ngồi thụp trên bồn cầu.

Có đôi khi cô sẽ nghĩ: Nếu như là Mộc Vũ bảo hắn đừng đi, có thể hắn liền nghe lời hay không?

Nhưng cô vẫn không hỏi, bởi vì cô biết, vừa hỏi ra thì bọn họ liền... hoàn toàn chấm hết.

Còn năm tiếng nữa là phải dậy đi làm, một chút sức lực Chu Hiểu Đồng cũng không có, cứ như vậy nằm trên ghế salon ngủ tạm một đêm.

Lúc tỉnh lại, Tiền Phong vẫn còn đang ngủ. Chín giờ rưỡi hắn mới bắt đầu đi làm, so với cô thì trẻ hơn nửa tiếng. Cô đặt báo thức cho hắn, làm một chút đồ ăn sáng đặt trên àn. Cô chẳng ăn gì, uống một chút sữa liền mang giỏ ra ngoài.

Đồng nghiệp thấy vành mắt đen vô cùng thâm của cô liền nói: “Hiểu Đồng, chẳng lẽ ghen ghen di truyền của gấu mèo trong cơ thể cậu bộc phát sao?”

Chu Hiểu Đồng bất đắc dĩ cười cười. Cô vào toilet nhìn một chút, quả nhiên vành mắt đã đen một mảnh. Chỉ biết cười khổ một chút rồi lấy chút phấn nền che đi dấu vết nhưng vẫn nhìn ra vài điểm khác thường.

Buổi trưa, Tiền Phong khó có khi biểu hiện tốt đến tìm cô cùng nhau ăn cơm.

Chiếc xe Porsche của hắn vừa dừng lập tức thu hút một đám con gái trong phòng triển lãm òa kêu to. Chu Hiểu Đồng thở ra một hơi, đi ra ngoài. Hai ngón tay Tiền Phong khép lại đặt trên trán, tạo thành một tư thế chào hỏi đầy anh tuấn tiêu sái thu hút ánh mắt si mê của đám con gái bên trong.

Xe mở ra, Tiền Phong liền nói: “Bà xã, muốn đi đâu ăn cơm đều do em quyết định!” Hắn cười đến hết sức sáng lạn, giống như là khoe mẽ: Xem anh ga lăng yêu thương em chưa, đến đón em đi ăn trưa này.

Chu Hiểu Đồng thất dây an toàn, nói: “Đi ăn sủi cỏ đi!”

Tiền Phong kinh ngạc một chút, đáp: “Được, bà xã nói đi đâu liền đi đó!”

Hai người bọn họ cũng chưa có kết hôn, Chu Hiểu Đồng biết mỗi khi Tiền Phong cảm thấy áy náy với cô liền sẽ dùng cách xưng hô như thế này để chọc cô vui vẻ.

Chu Hiểu Đồng bưng chén sủi cỏ, vừa cay vừa nóng đến nỗi nước mắt nước mũi cũng đều muốn chảy ra. Cô luôn luôn cảm thấy món ăn này thật thích hợp với mình.

Tiền Phong một bên cầm đũa chích chích mấy cái trong chén, thật sự chịu không nổi vị cay này liền kêu bà chủ làm phần không cay ỉnh.

Tiền Phong liếc Chu Hiểu Đồng bên đồng chén đỏ ngầu một màu của ớt ghê người, nói: “Hiểu Đồng, cay như vậy mà em nuốt trôi sao? Đừng ăn, cẩn thận hại dạ dày”

Chu Hiểu Đồng lại càng ăn càng vui vẻ, cầm lấy khăn tay lau nước mắt nước mũi, sau đó lại tiếp tục ăn.

Cuối tuần, mọi người cùng nhau họp mặt trong một quán rượu.

Phong Kính hỏi: “Cậu với Chu Hiểu Đồng sao lại thế này?”

Tiền Phong mở to đôi mắt hoa đào, vẻ mặt đặc biệt vô tội “Cái gì là sao lại thế này?”

“Đừng giả vờ ngốc với mình, Chu Hiểu Đồng không phải là người để cậu có thể chơi đùa. Cô ấy là bạn thân của Mộc Vũ, mình không hy vọng giữa hai người họ có bất kỳ xung đột nào”

Tiền Phong là anh em từ nhỏ của hắn, Chu Hiểu Đồng là bạn thân của Mộc Vũ. Hắn vốn cho là hai người họ đùa giỡn nhau, không nghĩ tới đùa giỡn một phát lại kéo dài đến hai năm. Tiền Phong muốn chơi đùa cũng không thể chọn Chu Hiểu Đồng, dù sao trên phương diện này Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ đều như nhau, cũng không hy vọng hai người này làm chuyện gì đi quá giới hạn, ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn và Mộc Vũ.

Tiền Phong tựa lưng trên ghế salon, vừa không chút để ý nâng ly rượu đến bên môi vừa nhìn nữ ca sĩ đàn ghi-ta trên sân khấu, đôi mắt hoa đào lại theo thói quen bay bay “Phong đại thiếu gia, mình có từng nói với cậu chưa nhỉ? Gần đây cậu thật giống hội trưởng hội người cao tuổi, chuyện thì cũng quan tâm”

Đôi mắt Phong Kính vẫn nghiêm túc, cầm cái gạt tàn thuốc bên cạnh ném qua, Tiền Phong vội vàng né tránh không ngớt lời cầu xin tha thứ: “Bệ hạ, tiểu nhân biết sai rồi, xin ngài nhắm một mắt mở một mắt”

“Chơi cũng đủ rồi, sớm buông tay một chút đi, kéo dài như vậy đối với các cậu, ai cũng không tốt” Phong Kính nâng ly trà nóng, hắn bây giờ là hình mẫu đàn ông đã có gia đình, vì Nhạc Nhạc cùng con gái đáng yêu ở nhà, dường như là một giọt rượu cũng không dính vào.

Tiền Phong vì thế vô cùng xem thường, nhưng hắn đôi khi mong sẽ có người khiến cho hắn kiêng rượu.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn trần nhà quán bar, bên trên điêu khắc vị Chúa trời tỏa sáng tứ phía, bên cạnh là những vị thiên thần dễ thương mỉm cười phúc hậu.

Thật ra hắn đối với Chu Hiểu Đồng cũng không phải là không có cảm tình, nếu không cũng không thể ở bên nhau đến hai năm. Hai năm, một tảng đá cũng có thể phát ra độ ẩm.

Nhưng hắn cũng không rõ cảm giác đối với Chu Hiểu Đồng rốt cuộc là cái gì?

Là yêu sao?

Nói hắn yêu Tô Mộc Vũ, hắn nhất định sẽ thừa nhận. Thế nhưng lúc đó không có loại khát vọng chiếm hữu, chỉ là hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc, chỉ cần nhìn thấy cô ấy hạnh phúc cũng đủ rồi.

Còn Chu Hiểu Đồng thì sao? Hắn sống buông thả từ nhỏ đến lớn đã quen rồi, sống trong bụi hoa cũng không để nhiệm chút phần hoa, hắn sớm đã giấu kỹ trái tim mình rồi. Cho tới bây giờ, ngay cả chính hắn cũng không biết nó đang được cất ở đâu.

146. Chương 146: Bắt Buộc Xem Mắt

Chu Hiểu Đồng từ nhỏ đã không giống với những cô gái khác. Nữ sinh vẫn luôn cắm đầu vào tiểu thuyết ngôn tình, cả ngày khóc sướt mướt vì những tình yêu cảm động trong truyện. Cũng trong lúc đó, Chu Hiểu Đồng lại đang mê mẩn Kim Dung.

Nhưng cô nàng lại thích một câu trong tiểu thuyết ngôn tình: Anh có thể yêu em như kẻ điên, còn em dám không?

Tiền Phong trừ bỏ vẻ ngoài “Hoa đào thối rữa” ra thì còn có một cái tên “Tiền thần kinh”

Cô nghĩ chẳng lẽ ông trời khi đó đã định ra kiếp nạn này, nhất định cô phải thua trong tay tên thần kinh này sao?

Nhưng hắn có thể giống những nam chính trong tiểu thuyết kia không? Sẽ yêu cô như kẻ điên sao? Chu Hiểu Đồng cười, bởi vì cô nhìn không thấy, giống như đêm tối, vẫn nhìn không thấy.

Cha gọi điện thoại nói cô đã hai tháng không về nhà, bảo cô nhất định phải trở về một chuyến.

Chu Hiểu Đồng ngồi bên bàn nhìn một mâm đồ ăn, ăn như hổ đói. Cô và Tiền Phong không xuống bếp, căn bản là mua đồ ăn bên ngoài nhưng cũng không có hương vị như thế này.

Bà Chu đau lòng gấp một miếng thịt kho tàu đặt trong chén cô, nói: “Hiểu Đồng, ăn từ từ thôi, sao con lại gầy như vậy chứ?”

Ông Chu tiếp lời: “Hiểu Đồng à, đừng cứng rắn quá, với con gái thì điềm tĩnh là quan trọng nhất, có nhiều thứ nên là của con thì sẽ là của con, không là của con thì dù con có cố chấp cũng cầu không được, biết không? Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, cũng đến lúc tìm người gả đi rồi”

Cha cô rất kiệm lời nhưng vừa nói ra đều rất có phân lượng, ý tứ trong đó khiến Chu Hiểu Đồng nhất thời không thể phân biệt được cha của cô có phải cảm thấy được điều gì hay không.

Cha mẹ cô cũng không biết cô đang ở cùng với Tiền Phong. Cha cô là một người thiết thực, từ nhỏ đã dạy cô không cần phải bám víu lấy cành cây cao, an phận thủ thường là tốt rồi. Nếu như ông ấy biết cô có quan hệ mờ ám với cháu đích tôn của Tiền gia, hậu quả kia... Hơn nữa, Tiền Phong cũng không có ý nghĩ sẽ đưa cô về nhà ra mắt, không phải sao?

Bà Chu lập tức tiếp câu chuyện: “Hiểu Đồng à, nghe mẹ nói đi, đối với phụ nữ thì tìm một người chồng đáng tin cậy là quan trọng nhất. Mấy ngày trước dì Lưu của con có đề cập với mẹ về một chàng trai hơn con hai tuổi, cũng không tệ lắm, hay là đi gặp thử nhé?”

Chu Hiểu Đồng đáp: “Mẹ, con biết rồi, con còn không vội”

Xem mắt? Cô không có thăm đến loại trình độ này... Huống chi, nếu để cho Tiền đại thiếu gia biết, hắn có thể sẽ lột da cô hay không?

Bà Chu vội la lên: “Đợi cho con hết vội thì cũng không còn kịp rồi, nghe lời mẹ đi”

Ông Chu vỗ bàn quyết định: “Hiểu Đồng, nghe lời mẹ con đi”

Chu Hiểu Đồng lúng ta lúng túng cúi đầu, không còn phản đối nữa, bởi vì cô suy nghĩ mãi vẫn không tìm được lý do để phản đối.

Trở lại nhà của Tiền Phong, Chu Hiểu Đồng vừa lấy chìa khóa ra liền nhìn thấy hắc cùng mới gương mặt đen như đất nồi.

“Em đi ra ngoài làm mà muộn như vậy mới về? Không biết anh quên mang chìa khóa sao? Không về hay về trễ cũng phải gọi điện thoại nói với anh một tiếng chứ”

Chu Hiểu Đồng không muốn gây lộn với hắc, chỉ cầm chìa khóa mở cửa “Em về nhà ba mẹ”

Tiền Phong đợi bên ngoài hơn ba tiếng đồng hồ, rất bức bối “Quay về nhà ba mẹ em? Anh đây gọi điện cho em nhiều lần sao không được? Em rốt cuộc muốn gì?”

Chu Hiểu Đồng lấy điện thoại trong giỏ ra, nhìn màn hình đen thui, nói: “Hết pin”

Tiền Phong liếc mắt một cái đến di động, cười rộ lên, một đôi mắt hoa đào như dao găm phóng đến “Hết pin? Hết pin thật hay giả vờ hết pin?”

Chu Hiểu Đồng nghiêng đầu nhìn hắc.

Có đôi khi cô không hiểu cách suy nghĩ của hắc. Những khi hắc bận rộn, liên tiếp ba bốn ngày cũng không trở về nhà, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không báo, lại cứ không cho phép cô vô cơ biến mất, có việc nhất định phải báo với hắc một tiếng.

Hắc cho cô là nhân viên của mình sao?

“Tiền thiếu, em không phải là người hầu của anh, lúc nào cũng phải nghe lời anh mà làm việc. Em cũng có cha mẹ, em cũng phải về nhà thăm hai người họ mà không phải cả ngày rảnh rỗi ở nhà chờ anh về, bưng trà dâng nước!”

Tiền Phong trừng mắt nhìn cô, quả thật cảm thấy cô thật ngang ngạnh: “Anh có bắt em bưng trà dâng nước sao? Anh có cản em trở về thăm cha mẹ sao? Anh chỉ bảo em phải gọi nói với anh một tiếng cũng là quá phận à? Anh xin em Chu nữ hiệp, Chu tiểu thư, em nhiều ý kiến như vậy thì ở bên nhau làm gì? Sớm chia tay đi cho rồi!”

Tiền Phong ném thứ gì đó trong tay xuống đất, xoay người quay đi, một hộp chocolate cứ như vậy mà nằm trên đất, dính một tầng bụi thoát nhìn vô cùng bẩn.

Tiền Phong ngồi trong xe, một cước đạp vào cửa xe, giẫm xuống chân ga chạy đi. Mẹ nó, hắc cố ý muốn mua quà tặng cho cô lại còn bị cô tức giận!

Chu Hiểu Đồng nhìn hộp chocolate, chúng vốn thơm ngon nhưng bị bụi bám vào nên thoát nhìn có chút bẩn. Cô quỳ một gối xuống, nhặt lên từng viên đặt trong lòng bàn tay, sau đó mang vào vòi nước rửa, mặc kệ cho nó bị dòng nước hòa tan từng chút một.

Chu Hiểu Đồng ngồi trong phòng khách, đem từng viên chocolate nhét vào miệng, thỉnh thoảng còn có thể ngửi thấy một chút hương vị của bụi bẩn, nhưng cuối cùng toàn bộ đều bị cô nuốt vào bụng.

Thật ngọt, ngọt đến có chút ngấy.

Chu Hiểu Đồng không đếm được đây là lần thứ mấy bọn họ nói ra lời chia tay, lần thứ bảy hay vẫn là lần thứ tám? Tính cách của bọn họ tựa như kim tiêm vào mạch máu, hoàn toàn không khép lại được, cho dù mỗi lần cũng không biết xảy ra chuyện gì hay như thế nào, cuối cùng vẫn dính cùng một chỗ.

Cô nghĩ: Lần này cô có nên buông tay thật hay không?

Ngày hôm sau Chu Hiểu Đồng bị mẹ gọi điện thoại hối thúc buổi tối đừng quên gặp mặt “chàng trai cũng không tệ”, sau đó ăn một bữa cơm. Cô ngây người một chút mới nhận ra bên cạnh giường trống trơn, bộ dạng một đêm ai đó cũng chưa có trở về ngủ. Cuối cùng cô đáp ứng với mẹ.

Cô lại vác hai tròng mắt thâm quần đi làm, đồng nghiệp chỉ có thể cùng thái độ cảm khái vạ phần để hình dung “Hiểu Đồng à, cậu có một người bạn trai rất có tiền, mình chưa từng thấy ai hạnh phúc như cậu lại ngày nào cũng vác mắt mèo đến chỗ làm”

Chu Hiểu Đồng lại cười khổ. Đúng vậy nha, cô cũng muốn biết tại sao lại như vậy.

Vốn hai ngày trước đã hứa hẹn tuần này đều sẽ cùng nhau ăn cơm trưa, nhưng hôm này Tiền Phong không tới. Chu Hiểu Đồng cảm thấy từng sợi dây thần kinh của mình đều chết lặng, không có cảm xúc, lẳng lặng ăn cơm cùng đồng nghiệp, buổi chiều lại tiếp tục làm việc đến tối mịt.

Cho đến khi âm thanh di động vang lên nhắc nhở, là do cô đặt báo thức lúc sáu giờ để nhắc nhở cô nên về nhà. Gần đây cô có học nấu ăn, tuy rằng chỉ có thể nấu những món đơn giản nhưng cũng có thể đáp ứng những lúc ngẫu hứng thêm cơm nhà của Tiền Phong.

Thế nhưng lần này lại nhắc nhở thời điểm cô phải đi xem mắt.

Con mẹ nói thật nực cười!

Chu Hiểu Đồng nở nụ cười, cầm theo giỏ xách của mình, đi ra ngoài.

147. Chương 147: Yêu Cầu Rất Cao

Trong khái niệm của Chu Hiểu Đồng, xem mắt là công việc của những nam nữ ngoài ba mươi không gả được, hai bên ngồi xuống, nói chuyện trao đổi, sẽ hỏi có nhà hay không, có xe hay không, làm việc gì, lương nhiều hay ít, định khi nào thì sinh con.

Trực tiếp đem kết hôn vốn dĩ thiêng liêng như vậy trở thành một cuộc giao dịch.

Anh cần một người vợ, còn tôi thì cần một người chồng, hai bên đàm đạo, ok ký hợp đồng, đóng dấu, còn tình cảm... xác định thật là đang nói đến tình cảm sao? Đừng nói giỡn, không có cửa đâu.

Nhưng Chu Hiểu Đồng không nghĩ tới, lần đầu tiên xem mắt của lại được ông trời ưu ái như thế.

Đối phương là một người đàn ông ba mươi tuổi, tuy rằng diện mạo không tính là anh tuấn nhưng cũng khá dễ nhìn. Hắn ta khi cười lại rất ôn hòa, không có lực sát thương quá lớn. Nếu tính lực sát thương của Tiền Phong là chín mươi lăm phần trăm thì người đàn ông này lại vừa vặn sáu mươi phần trăm. Không quá sắc bén lại làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

Lúc ngồi xuống ghế, Chu Hiểu Đồng còn cho là mình nhớ nhầm chỗ.

Người đàn ông này mở miệng trước, giọng điệu ấm áp, cười rộ lên còn khoe hai má lúm đồng tiền nho nhỏ: “Xin chào, xin hỏi, em là Chu tiểu thư đúng không? Tôi tên là Liễu Huệ Thành”

Chu Hiểu Đồng ngược lại có chút xấu hổ, ngồi xuống nói: “Xin chào, anh cứ gọi tôi là Hiểu Đồng”

Liễu Huệ Thành cười nói: “Tôi đại khái đoán được cô cũng bị dùng vũ lực ép đến đây đúng không?”

Vừa nói như vậy, Chu Hiểu Đồng vốn khảnh trương cũng nhanh chóng tan mất. Một bữa cơm thật hài hòa, Liễu Huệ Thành là một người giỏi ăn nói, may mắn hai người đều thích bóng đá, cả hai giống như bạn thân lâu ăn vừa ăn vừa nói chuyện, hoàn toàn không có chút gì gọi là xấu hổ.

Ăn cơm xong, Liễu Huệ Thành mở miệng nói: “Hiểu Đồng, cho tôi số điện thoại liên lạc được không?”

Chu Hiểu Đồng kinh ngạc miệng há lớn, ngón tay chỉ về bộ quần áo đơn giản của mình, nói: “Anh không để ý đến cách ăn mặc lôi thôi của tôi sao?”

Đàn ông thông thường nhìn thấy người phụ nữ như cô, tuyệt đối sẽ nhượng bộ lui binh.

Liễu Huệ Thành cười rộ lên “Không đâu, tôi ngược lại cảm thấy em rất tốt. Tôi rất ít khi nhìn thấy một cô gái nào như em”

Nhưng Chu Hiểu Đồng quyết định ăn ngay nói thật: “Thật xin lỗi, tôi là người đã có bạn trai rồi, chẳng qua...” Cô có chút áy náy, bản thân bị dày vò là đủ rồi, vậy mà còn liên lụy đến thời gian rảnh rỗi của người ta nữa.

Liễu Huệ Thành mấp máy môi, hai tay đan chéo cũng không có tức giận, chỉ nói: “Để cho tôi đoán thử, chẳng qua là có chút việc khó nói không thể nói với gia đình em, phải không?”

Chu Hiểu Đồng nâng trán cười cười.

Liễu Huệ Thành khẳng khái nói: “Chúng ta lập một cuộc giao dịch đi, tôi giúp em giấu diếm, em cho tôi số điện thoại của em, chúng ta cũng coi như quen biết nhau thì cứ làm bạn bè đi”

Chu Hiểu Đồng còn có thể nói không sao? Người đàn ông này cho cô một cảm giác rất giống với anh trai, hần và Tiền Phong là hai người hoàn toàn khác nhau, thành thực lại ôn hòa, thật có thể làm một người bạn để tâm sự. Chu Hiểu Đồng từ nhỏ không có anh trai, cô từng chút từng chút tự yêu thương chính mình, cho dù có Tiền Phong bên cạnh nhưng cô cũng không có nhiều người nguyện ý săn sóc che chở.

Tại sao lại nghĩ đến Tiền Phong rồi? Đầu óc cô thật sự là hư quá!

Chu Hiểu Đồng vốn muốn tự mình về nhà nhưng Liễu Huệ Thành một mực bắt cô phải lên xe hần. Xe chạy đến gần nhà Tiền Phong, dừng lại.

Mở cửa, không nghĩ tới Tiền Phong lại ở nhà.

Nữ Nữ và Nhạc Nhạc đều đến đây, nhìn thấy Chu Hiểu Đồng liền đồng thanh gọi: “Dì Đồng Đồng”

Chu Hiểu Đồng tiến lên, ồی đưa một cái hôn rồi hỏi: “Ba ba với ma ma mấy đứa đâu?”

Nữ Nữ tủi thân vênh miệng nhỏ nhẻ, nói: “Ba ba ma ma đều đi đến một nơi có đồ ăn rất ngon, Nữ Nữ cũng muốn đi nhưng ba ba không cho”

Nhạc Nhạc năm tuổi, đã là một cây nhóc choai choai hiểu chuyện, kéo kéo Nữ Nữ nói: “Nữ Nữ ngốc, đó là tiệc, là nơi chỉ người lớn mới được đi”

Nữ Nữ tủi thân nhào vào trong lòng Chu Hiểu Đồng “Dì Đồng Đồng, anh hai ăn hiếp Nữ Nữ ô ô ô...”

Chu Hiểu Đồng bị con bé chọc cho phát cười, liền nói: “Nữ Nữ ngoan, anh hai đang đùa với con mà. Nhạc Nhạc đưa Nữ Nữ đi chơi đi, dì Đồng Đồng nấu ấy đứa đồ ăn thật ngon nhé”

Chu Hiểu Đồng cởi áo khoác tiến vào phòng bếp, cô nấu ăn không giỏi, chỉ biết nấu được mỗi món cháo. Do ngày nào đó Nữ Nữ đến vào lúc chiều tối, con bé bảo đói bụng, kết quả cô lại nấu cháo khét. Tối hôm đó Tiền Phong liền nhìn chăm chăm cô nấu lại cháo, một lần lại một lần nấu cho đến khi nấu thành công mới thôi.

Cô nghe thấy tiếng chơi đùa của Tiền Phong, Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ trong phòng khách, cười giống như một đứa trẻ con.

Trên lưng bỗng nhiên bị một đôi tay ôm lấy, Tiền Phong tiến đến ghé vào bên tai cô làm nũng “Bà xã, còn giận sao? Ngày hôm qua là do anh không đúng, được không?”

Chu Hiểu Đồng há miệng, cô biết mình nên cự tuyệt, chỉ cần một câu cự tuyệt thì bọn họ sẽ mỗi người một nơi, nhưng là cô không mở miệng được.

Tiền Phong nghĩ cô không còn giận nữa liền ở trên gương mặt cô hôn chụt một cái.

“Bà xã, em cũng phải hôn anh một cái” Tiền Phong lòng tham không đáy, đem mặt mình hướng đến.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy được hô hấp của hần, hít sâu một hơi, tựa hồ trong đầu chính mình chỉ còn sự thất bại, muốn hiến thân đến trên gương mặt hần.

Lại không nghĩ rằng, Tiền Phong trở mặt, kề môi hần qua liền môi kề môi, độ ẩm từ từ tăng lên, chiếc thìa trong tay Chu Hiểu Đồng cũng không biết khi nào thì buông lỏng ra, hai tay vô thức ôm lấy Tiền Phong, tùy ý để đầu lưỡi hần xâm nhập vào khoang miệng mình, triển miên quấy đảo.

Ngoài khe cửa, hai đầu nhỏ, bốn con mắt đen láy mở to.

Nữ Nữ há to miệng “Anh hai, chú thần kinh hôn dì Đồng Đồng kia, ôi chào!”

Nhạc Nhạc bên cạnh lập tức vỗ đầu nhỏ của con bé: “Nữ Nữ ngốc, nhìn lên thì không được nói chuyện”

Cánh tay mập mạp của Nữ Nữ ôm lấy đầu, nói: “Ba ba cũng hôn ma ma cũng lên trốn Nữ Nữ, thật ra Nữ Nữ vẫn thấy được nha! Thế nhưng tại sao phải hôn nhẹ vậy? Chẳng lẽ trong miệng ma ma cùng dì Đồng Đồng có kẹo ngọt sao?”

Hai cặp mắt to liếc đến, Nhạc Nhạc bật người cầm lấy tay Nữ Nữ chạy về phòng khách.

Nhạc Nhạc ngồi nghiêm chỉnh, giáo dục Nữ Nữ “Đây là bí mật của người lớn, con nít không nên biết”

Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng nhìn nhau, hì hì cười ra tiếng.

Đêm đó, bọn họ hoà thuận lần thứ tám, Chu Hiểu Đồng ngủ trong lòng Tiền Phong, dùng đầu ngón tay, dùng ánh mắt miêu tả hình dạng của hắn. Cô nghĩ: có lẽ là mình yêu cầu quá cao rồi, thật ra như thế này cũng rất tốt.

Tiền Phong không biết khi nào thì đã mở to mắt, nhẹ nhẹ cắn đầu ngón tay của cô, đầu lưỡi khẽ liếm một chút nhưng đầy ám muội. Chu Hiểu Đồng lập tức đỏ mặt.

148. Chương 148: Cãi Nhau

Tiền Phong cắn vành tai cô, nhiệt khí cuộn cuộn mang theo thanh âm tê dại lao vào trong tai.

Chu Hiểu Đồng chịu không nổi, hắn chỉ cần khẽ cắn chặt vành tai mình, cả người đều giống như không còn sức lực. Chu Hiểu Đồng vung tay lên vỗ vào trên đầu của hắn “Này... Buông ra”

Rõ ràng lời nói rất có khí thế nhưng giờ phút này lại hoàn toàn thay đổi ngữ điệu, không có một chút lực sát thương.

Tiền Phong làm nũng đem đầu cọ cọ hõm vai cô “Bà xã...”. Đôi mắt hoa đào cho dù trong bóng đêm cũng có lực sát thương vô cùng lớn, chợt lóe chợt lóe làm hoa mắt người khác.

Không nghe thấy lời cự tuyệt của Chu Hiểu Đồng, Tiền Phong đắc ý nhếch môi lộ ra hàm răng trắng, tay hắn nhẹ nhàng mở ra áo ngủ trên người cô, cúi đầu xuống khẽ hôn từng chỗ, ngậm chặt xương quai xanh cô.

Dáng người Chu Hiểu Đồng hơi gầy, có lẽ là do trước kia hay thức khuya làm việc, chịu khổ khá nhiều cho nên không mập mạp lên được. Thế nhưng xương quai xanh trên dáng người như vậy lại xinh đẹp vô cùng.

Tiền Phong vừa hôn vừa nói: “Bà xã, anh phải nuôi em cho thật béo mới được, như thế này anh thật đau lòng”

Chu Hiểu Đồng thật muốn đập vào ót hắn nhưng cả người cô không còn sức lực. Khi Tiền Phong ngậm lấy bầu ngực, hai tay cô ngay lập tức giữ chặt hai cánh tay hắn, kiềm nén phát ra một tiếng than khẽ.

Chiếc lưỡi của Tiền Phong linh hoạt từ trước ngực cô trượt đến bụng bằng phẳng, lưu lại một chuỗi dài dấu vết. Chu Hiểu Đồng theo bản năng ôm cổ của hắn, ưỡn người lên tạo nên một độ cong xinh đẹp.

Lúc thân thể bị một vật lạ xâm nhập, Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu lên, cắn lên trên vai hắn.

Chuyện còn lại cứ giao cho bóng đêm ghi chép đi...

Sáng ngày thứ hai lại là Chu Hiểu Đồng tỉnh lại trước. Cô nghiêng đầu nhìn Tiền Phong an lành ngủ, khoe miệng hình như là còn có vết nước miếng. Tuấn nhan vốn dĩ anh tuấn nhưng khi ngủ lại cứ như một đứa trẻ con.

Chu Hiểu Đồng nhớ lúc hai người vừa mới bắt đầu ở chung, mỗi đêm Tiền Phong lại theo bản năng đá cô rớt xuống giường. Thế nhưng bây giờ cả hai đều có thói quen, cô sẽ ngủ bên phải còn hắn sẽ ngủ bên trái, nếu hắn đạp thì Chu Hiểu Đồng cũng không còn rớt xuống giường nữa.

Tô Mộc Vũ từng nói, cô ấy cùng Phong Kính đôi khi cũng có mâu thuẫn, nhưng trong tình yêu thứ đáng quý nhất chính là lòng bao dung.

Chu Hiểu Đồng nghiêng người, khẽ hôn lên má Tiền Phong, sau đó đứng dậy đánh răng rửa mặt. Cô nghĩ: có lẽ bọn họ cũng không có vấn đề gì lớn lao, chỉ cần cô tiếp tục bao dung là được.

Thời gian còn sớm, Chu Hiểu Đồng làm bữa sáng, bản thân cũng ăn một chút, để một phần khác lên bàn rồi xách túi đi làm.

Đồng nghiệp nhìn thấy cô, cười nhạo: “Ồ, Hiểu Đồng, hôm nay nhìn cậu thật tươi tắn, hôm qua kích thích lắm sao?”

Dù là Chu Hiểu Đồng tùy tiện, tính cách hào sảng nhưng cũng bị cười nhạo trực tiếp như vậy làm cho đỏ mặt. Cô vung chiếc giỏ hướng bọn họ, khuôn mặt đỏ hồng, cố gắng tỉnh tâm làm việc.

Giữa trưa Tiền Phong gọi điện thoại nói có một vụ kiện tụng quan trọng nên không thể cùng nhau ăn cơm. Chu Hiểu Đồng gật đầu, đi ăn cùng đồng nghiệp, lúc ăn cơm lại nói chuyện phiếm.

“Hiểu Đồng à, trong chúng ta chỉ có cậu là có bạn trai giàu có, hâm mộ chết đi được. Thế nhưng sao không thấy hắn ta mua cho cậu cái gì hết vậy?”

Chu Hiểu Đồng kinh ngạc một chút, nói: “Mình không thích cái gì nên cũng không cần”

Tiền Phong không phải không mua gì cho cô, thậm chí có đoạn thời gian đặc biệt thích mua tùm lum thứ mang về cho cô. Thế nhưng chính là hắn ra tay quá trớn, động một tí là hơn một vạn, hơn nữa hắn mua những thứ như váy áo hay giày cao gót cũng không phải là thứ cô thích, vì thế tủ quần áo chứa đủ thứ đồ tới bây giờ cũng chưa dùng qua. Kế hoạch cố gắng cải tạo cô của Tiền Phong thất bại, hắn ủ rũ đến hai ngày, từ đó... cũng không mua gì cho cô nữa.

Đồng nghiệp nói: “Ngốc mới không cần. Như bạn trai mình này, một chiếc vòng cổ cũng phải để dành cả nửa tháng, nếu mình có bạn trai giống như cậu, mình liền vui đến phát điên lên cho coi”

Người khác lại nói: “Bọn mình đều chờ uống rượu cưới của cậu, đến lúc đó cũng đừng quên giới thiệu cho bọn mình vài anh chàng dễ nhìn nha”

Một đoàn người cười rộ lên, Chu Hiểu Đồng cũng cười cười theo, không đáp.

Rượu cưới? Tận thế 2012 đã sắp đến, rượu cưới cũng theo đó mà nằm mơ thôi.

Liệu Huệ Thành có gửi đến mấy tin nhắn, Chu Hiểu Đồng cố ý không gần gũi với anh ta, dù sao kết quả chuyện này cũng không có thì cần gì dây dưa với người ta, phải không? Vì thế cứ ít liên lạc lại đi.

Tiền Phong thật bận rộn, hai đêm liên tiếp không về nhà.

Chu Hiểu Đồng tắm rửa xong, lấy khăn lau tóc. Điện thoại nhà vang lên, cô còn tưởng rằng Tiền Phong có chuyện gì gấp gọi về, kết quả là một dãy số xa lạ. Cô bắt máy: “Xin hỏi là ai đấy ạ?”

Đầu bên kia điện thoại dừng nửa khắc, một thanh âm của phụ nữ trung niên vang lên, trong giọng nói mang theo cao ngạo cùng uy nghiêm tích lũy được theo kinh nghiệm: “Cô chính là tình nhân Tiểu Phong nuôi bên ngoài sao?”

Một câu này, thiếu chút nữa khiến tính tình hung hãn của Chu Hiểu Đồng bạo phát, cái gì gọi là “tình nhân nuôi bên ngoài”? Coi cô là động vật, con hề hay vẫn là một con người đây?

Tính tình Chu Hiểu Đồng nóng nảy nhưng không phải kẻ ngu, cô rất nhanh liền đoán được người này nếu không phải mẹ Tiền Phong thì cũng là vai vế người lớn hơn. Người cao quý cùng người bình thường chính là không giống nhau, khẩu khí nói chuyện là trời sinh mang theo khí thế vương giả.

Chu Hiểu Đồng áp chế lửa nóng trong người, nói: “Bác gái, nếu bác muốn gặp Tiền Phong thì thật xin lỗi, anh ấy không có ở nhà, bác nên gọi vào di động của anh ấy. Tạm biệt bác”

Bà Tiền lập tức nhú mày, nói: “Cô nói chuyện với tôi như vậy sao?”

Chu Hiểu Đồng quả thật muốn cười, không nói như vậy chẳng lẽ còn chó vẫy đuôi mừng chủ nói với bà ta: Bác gái, bác khỏe chứ? Xin bác đồng ý chuyện của cháu và Tiền Phong.

Bà Tiền thấy cô không đáp, hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo cảnh cáo nghiêm túc: “Con trai tôi chính là ham chơi nhưng nó chơi cũng đến ba mươi năm rồi, tôi khuyên cô nên sớm chặt đứt những ý niệm không tốt ý trong đầu đi, cứ an phận là sống cuộc sống của cô. Có nhiều thứ không phải là thứ cô nên mong muốn, con trai tôi tuyệt đối sẽ không là của cô! Tiền gia chúng tôi cũng không muốn làm khó một người phụ nữ không hiểu chuyện như cô!”

Chu Hiểu Đồng đáp: “Những lời này bác nên nói cùng con trai của mình, nói với cháu cũng vô ích. Thật xin lỗi, cháu còn có việc phải làm, tạm biệt” Nói xong, cô không hề chờ người bên kia đáp một chữ đã trực tiếp cúp điện thoại.

Cô cũng không phải không biết, lúc này nên ôn hòa để có thể lưu lại một chút ấn tượng tốt với mẹ của hắn, nhưng cô không làm được, không nén giận được, không hạ thân nghiêm mặt dùng đầu lưỡi của mình liếm chân của bọn họ được.

Chỉ sợ với tính tình của cô, leo lên một nửa bậc thang Tiền gia cũng không có cửa. Cũng không phải ai cũng có vận tốt như Mộc Vũ, gặp được một người như Phong Kính, có khả năng chống lại cả gia tộc vì người mình yêu.

Chu Hiểu Đồng xoa nhẹ cái đầu hơi đau, ngã mình vào trong chăn, ngủ! Yêu để làm gì? Cô không hầu được!

Chu Hiểu Đồng mới vừa ngủ không bao lâu đã bị Tiền Phong lay tỉnh.

Gương mặt hẩn lạnh lùng, một tay xốc mền Chu Hiểu Đồng lên, ném xuống đất, đối với cô còn mơ màng màng, nói: “Em lại dám nói chuyện như vậy với mẹ anh sao? Chu Hiểu Đồng, em giỏi lắm!”

Chu Hiểu Đồng như là bị một thùng nước lạnh dội xuống từ đỉnh đầu, nháy mắt lay tỉnh cả người “Tiền Phong, anh lay tỉnh em chỉ vì chuyện này?” Quả nhiên là tâm người mẹ, chân trước mới cùng cô nói chuyện điện thoại, uy hiếp một trận, chân sau liền khóc lóc kể lể với con trai.

Tiền Phong trợn to mắt nhìn cô, ánh mắt kia tựa hồ cũng cảm thấy Chu Hiểu Đồng hết sức quái dị: “Cái gì gọi là chỉ vì chuyện này? Bà ấy là mẹ anh, là mẹ của anh!”

Chu Hiểu Đồng cười, đem mền nhấc lên giường “Em cũng có mẹ, còn có cả cha nữa, rồi sao? Cũng không có đến gặp Tiền thiếu tươi cười chào hỏi”

Chu Hiểu Đồng có đôi khi không rõ, đám công tử như bọn hắn đang nghĩ cái gì trong lòng, chẳng lẽ bọn hắn chỉ quan tâm đến cha mẹ của chính mình thôi sao? Chỉ cần biết người khác phải phụng dưỡng tôn trọng cha mẹ bọn hắn, không cần quan tâm đến người khác có cha mẹ hay không sao?

“Em!!!” Tiền Phong giận đến nổi trận lôi đình, nói không ra lời. Hắn cầm một cái chén ném xuống đất “Em muốn anh đến gặp cha mẹ em, thì em nói đi! Anh có nói anh không đi sao? Anh có nói anh không muốn gặp, không muốn chào hỏi sao? Chu Hiểu Đồng, đừng ép anh vạch trần em, hai ngày trước em còn ăn cơm với một gã đàn ông khác, đừng cho là anh không biết!”

Sắc mặt Chu Hiểu Đồng bỗng dưng thay đổi: “Anh cho người theo dõi em?”

Tiền Phong cười lạnh, đôi mắt hoa đào lại giống như dao găm “Theo dõi em? Tiền Phong đây còn không có rảnh rồi như vậy, chính em làm chuyện này thật đúng là đừng tưởng rằng có thể dối gạt ai. Ngày đó Bàn Tử tình chờ đi ngang qua nhìn thấy em cùng một gã đàn ông khác ăn tối thân mật, em dám nói không có?”

Hai người đều nổi nóng, mỗi lửa chớm thành lửa, kết quả chính là thế lửa càng lúc càng lớn.

Chu Hiểu Đồng nhìn cái chén bị ném nát vụn trên mặt đất, thanh âm cũng nâng lên: Tại sao em không dám nói? Tại sao anh đi tin những người bạn nhậu kia mà không hỏi em liên tục mình cho là đúng rồi?”

“Hỏi em?” Âm thanh Tiền Phong cũng lớn hơn, cả tầng lầu đều là gọi nói của bọn họ “Em sẽ nói sao? Đêm hôm đó anh còn đi giải thích với em, thế nhưng em đã sớm đèo bồng thêm một gã đàn ông khác, Chu Hiểu Đồng, anh thật đã xem thường em rồi!”

Ngực Chu Hiểu Đồng kịch liệt phập phồng, giống như là ghen hòng.

Dưới chân lung lay, cầm lấy quần áo bên cạnh mình, bước đi đến trong phòng khách cầm lấy giỏ của mình liền đi ra ngoài.

Theo đạo lý, thông thường hai vợ chồng cãi nhau nhất định sẽ có người xuống nước trước. Thế nhưng Tiền Phong lại không có, hấn càng gay càng hăng, trực tiếp quát: “Chu Hiểu Đồng, anh nói cho em biết, nếu em dám bước ra khỏi cánh cửa này, cũng đừng tiếp tục trở lại tìm anh!”

Trả lời hần chính là âm thanh đóng cửa.

Trong mắt Tiền Phong toàn lửa giận, nhìn thấy cái gì cũng không thích, một lượt ném nát hết đồ vật trong phòng.

Chu Hiểu Đồng đứng ở ngoài cửa nghe thấy thanh âm bên trong, cúi người ngồi xuống một lúc. Sau đó cô ngẩng đầu mở to hai mắt, lại cầm lấy giỏ xách đi ra ngoài, căn bản mặc kệ trời bên ngoài đã tối, mà chính mình, hiện tại căn bản không có chỗ nào để đi.

149. Chương 149: Chiến Tranh Lạnh

Từng nghe người ta nói qua: Hai vợ chồng cãi nhau, càng âm ỉ thì cảm tình sẽ càng tốt. Chu Hiểu Đồng không hiểu, cô cùng Tiền Phong cãi nhau vô số lần, cảm tình làm sao lại không tăng lên?

Chu Hiểu Đồng đau đầu đứng giữa đường lớn, xách theo cái giỏ, nghĩ: Cô có thể đi đâu đây?

Quần áo vật dụng đều ở nhà Tiền Phong, sau khi hai người quyết định ở chung, căn nhà cô thuê cũng đã cắt hợp đồng. Đã trễ thế này, nhà các đồng nghiệp sợ cũng không tiện, nếu quay về nhà cha mẹ, thứ nhất là đường xa, thứ hai là bọn họ nhất định sẽ gặng hỏi nguyên nhân.

Nghĩ nửa ngày, chỉ có thể đến tìm Mộc Vũ.

Lúc gõ cửa nhà Phong Kính, Mộc Vũ cùng Phong Kính đang mặc áo ngủ. Họ nhìn thấy cô vác túi xách đứng trước cửa đều kinh ngạc, lập tức đoán được lại là cãi nhau.

Chu Hiểu Đồng cười có chút mất tự nhiên, nói: “Mộc Vũ, Phong Kính, thật ngại vì đã quấy rầy hai người”

Tô Mộc Vũ khẽ thở dài một tiếng, cầm lấy túi xách của cô kéo vào nhà “Hiểu Đồng, mau vào nhà đi”

Phong Kính tự giác quay đầu xem Nhạc Nhạc và Nữ Nữ ngủ chưa.

Tô Mộc Vũ kéo Chu Hiểu Đồng đến ghế sa lon, đẩy cốc sữa nóng cho cô.

“Lại cãi nhau với Tiền Phong à?”

Chu Hiểu Đồng nhận ly sữa nóng, uống một ngụm, xấu hổ gật đầu: “Em sẽ không quấy rầy hai người lâu đâu, chỉ ở một đêm là được rồi”

Tô Mộc Vũ xoa xoa đầu cô: “Ngốc, nói cái gì mà kỳ vậy?”

Cô ấy so với Chu Hiểu Đồng lớn hơn vài tuổi, cho nên trong lòng luôn luôn xem Chu Hiểu Đồng như một người em gái của mình. Mà cô em gái này nhìn tính tình có chút nóng nảy nhưng so với ai khác đều ngốc hơn, bước trên con đường đầy chông gai, đánh đánh giết giết cực khổ cỡ nào cũng không nguyện quay đầu lại.

“Hiểu Đồng này, nếu...” Tô Mộc Vũ không biết nên nói như thế nào “Nếu thật sự không hợp thì nên tách ra đi”. Cô ấy mặc dù biết lời mình nói ra có chút tổn thương người khác, nhưng ở một bên nhìn hai người họ cứ như vậy thật không còn cách nào khác.

Chu Hiểu Đồng xoa xoa cốc sữa trong tay, thiếu chút nữa là đổ ra ngoài. Cô trầm mặc không nói gì, Tô Mộc Vũ cũng không tiếp tục bức bách.

Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ ngủ trong phòng, Nhạc Nhạc cùng Nữu Nữu một phòng, mặt khác còn nhiều phòng trống, chỉ là chưa có sửa sang dọn dẹp lại. Tô Mộc Vũ định vào dọn dẹp như Chu Hiểu Đồng ngăn cản, bản thân ngủ ở salon là được rồi.

Tô Mộc Vũ sợ cô lạnh, Chu Hiểu Đồng liền ôm một cái chăn lông quần chặt trên sa lon cho an tâm, Tô Mộc Vũ bất lực đành phải chỉnh nhiệt độ máy điều hòa ột chút.

Chu Hiểu Đồng nằm trên ghế salon, ôm cái chăn lông nhìn trần nhà ngẩn người. Cô nghĩ: chẳng lẽ mình với Tiền Phong, thật sự nên chấm dứt sao?

Nhắm mắt lại, không nghĩ nữa, nghiêng đầu ngủ. Thế nhưng một vài giọt nước mắt như trân châu lại chảy ra từ khóe mắt, thấm vào gối.

Ngày hôm sau Tiền Phong đi làm, toàn thân đều nặng nề sát khí, cả văn phòng u ám khiến thư ký đi qua đi lại cũng không dám ỡng à ỡng ẹo, một chút thanh âm cũng không dám phát ra, nhẹ nhàng đặt hồ sơ lên bàn hần.

Đừng nhìn Tiền Phong cả ngày cợt nhả, chỉ cần hần ngồi xuống trong văn phòng tòa án thì cả người liền thay đổi, hoàn toàn là phong thái của một kiểm sát trưởng nghiêm túc cẩn thận.

Thật ra Tiền Phong còn trẻ như vậy mà đã làm kiểm sát trưởng thành phố, ngoại trừ bối cảnh trong nhà ra thì chính là không thể thiếu năng lực bản thân hần. Cả pháp viện, không người nào dám nói một câu hần không xứng đáng với chức vụ này.

Nhưng, cho dù như thế cũng chưa từng thấy qua cái dạng này của kiểm sát trưởng hôm nay. Trên đỉnh đầu như có một đám mây đen, bên trong sấm sét vang dội, trong phạm vi một trăm thước quanh hần chỉ có mỗi hần.

Thư ký để hồ sơ xuống, vừa thở dốc một hơi vội vàng muốn chạy ra khỏi văn phòng xám xịt này.

Thanh âm của Tiền kiểm sát trưởng từ phía sau truyền tới: “Cô lại đây, gọi số điện thoại di động này cho tôi, gọi mãi cho đến khi bắt máy mới thôi”

Thư ký khóc không ra nước mắt quay đầu lại, thận trọng nói: “Kiểm sát trưởng, số điện thoại này... lúc này tôi đã gọi mười lần, vẫn không bắt máy”

Biểu tình của Tiền Phong quả thật giống như muốn giết người. Hần cắn răng nói: “Tiếp tục gọi cho tôi, không bắt máy không cho phép dừng!”

Thư ký cảm thấy hôm nay mình đáng lẽ phải xin nghỉ phép!

Cho nên chỉ có thể tiếp tục ngồi bên cạnh gọi, không ngừng gọi, không ngừng gọi...

Cho đến hết giờ làm việc, điện thoại vẫn không ai bắt máy. Tiền Phong phát phát tay bảo thư ký đi ra ngoài, một mình hần ngồi trong phòng làm việc nhìn điện thoại vẫn còn vang lên âm thanh: “Số điện thoại này hiện không liên lạc được...”

Tiền Phong cắn chặt răng, cầm lấy điện thoại hung hăng ném trên mặt đất.

Chu Hiểu Đồng cùng Tô Mộc Vũ hoàn toàn trái ngược. Tô Mộc Vũ thật ôn hòa, cho dù tức giận lắm cũng sẽ không nóng nảy như vậy, cô ấy sẽ cố trấn tĩnh cùng Phong Kính giải quyết vấn đề. Người phụ nữ như vậy quả thật là người vợ mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn có.

Nhưng còn Chu Hiểu Đồng thì sao? Quả thật giống rồng mẹ hung bạo, chưa từng cúi đầu trước, mỗi lần đều phải do hần ăn nói khé nép giải thích. Cúi đầu trước một lần sẽ chết sao? Sẽ chết sao?

Ai dám nói sẽ chết, đánh chết kẻ đó đi!

Hắn cảm thấy bản thân đã vì Chu Hiểu Đồng mà thay đổi không ít, đúng vậy hắn ham chơi nhưng mỗi lần đi ra ngoài đều lôi kéo cô theo, không phải sao? Để cô tận mắt nhìn thấy, hắn chỉ là ra ngoài uống một chút rượu tâm sự mà thôi, không còn dây dưa bất kỳ người phụ nữ nào nữa, ngày nào hắn cũng đi làm bận rộn, chẳng lẽ nhiều đó cũng không được sao? Cô thích xem bóng đá, mỗi kỳ World Cup đều kéo hắn cùng xem, rõ ràng một chút hứng thú hắn cũng không có nhưng vẫn theo cô hung hăng cổ vũ ột đám đàn ông đi tranh giành một quả bóng không đáng bao nhiêu tiền, nhiều đó cũng còn chưa đủ sao?

Hắn còn không trách cô, lưng trước đi ăn cơm cùng người khác, lưng sau lại đắc tội với mẹ hắn.

Tiền Phong xiết chặt nắm tay: Chu Hiểu Đồng đáng chết kia, đừng để anh tìm được em, nếu không em cứ chờ chết đi!

Chu Hiểu Đồng hất xì một cái, cầm khăn giấy chùi chùi mũi.

Đồng nghiệp hỏi: “Sao vậy? Bị cảm à? Lúc này đang giao mùa, rất dễ cảm mạo đó”

Chu Hiểu Đồng phát phát tay ý bảo không có việc gì, tiếp tục làm việc. Sáng sớm nay cô rời nhà Mộc Vũ, quần áo cũng không có mang nên mượn đồ của Mộc Vũ.

Mặc dù xấp xỉ size nhưng quần áo của Mộc Vũ đều là “quần áo của phụ nữ”, bộ đơn giản nhất cũng là váy trắng tinh khiết, bên ngoài khoác thêm áo nhỏ màu đen, mặc dù nhìn gương rất đẹp nhưng chính Chu Hiểu Đồng vẫn thấy có gì đó không ổn.

Đồng nghiệp nhắc nhở cô mới nhận ra.

Chu Hiểu Đồng lại hất hơi một cái, có lẽ cô bị cảm thật rồi.

Đêm qua cứ đi ra ngoài như vậy, đứng bên ngoài hơn một tiếng đồng hồ, lại ngủ ngoài ghế sa lon, Chu Hiểu Đồng cũng cảm thấy bản thân đang gây nghiệp chướng.

150. Chương 150: Cầu Huyết Chết Tiệt

Đại Ma Vương siêu vi rút thật sự không thể khinh thường, Chu Hiểu Đồng chống chọi hết một ngày, chạng vạng tan làm liền buông tay đầu hàng, vừa đứng lên đã hoa mắt ngã nghiêng.

“Hiểu Đồng, cậu không sao chứ?” Đồng nghiệp lo lắng hỏi.

Chu Hiểu Đồng lắc đầu, cầm lên chiếc túi của mình cố chấp đi ra ngoài. Cô là ai? Cô là nữ siêu nhân mạnh mẽ, làm sao có thể nhịn không được?

Nhưng sự thật chứng minh, nữ siêu nhân cũng có lúc tắt lửa. Chu Hiểu Đồng đứng trong trạm xe buýt, tay bám lấy thành lan can chống đỡ thân mình cho khỏi ngã.

“Cẩn thận!” Phía sau, một bàn tay vội vàng đỡ lấy cô.

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu, ánh mặt trời đối diện có chút chói mắt, cô phải giơ tay lên che lại. Lúc thích ứng dần, người trước mắt mới dần dần rõ ràng, không ngờ lại là Liễu Huệ Thành.

Trong lòng Chu Hiểu Đồng hơi kinh ngạc, nói: “Cảm ơn anh, nhưng mà sao anh lại...” Hắn mặc dù không phải cực giàu có nhưng có nhìn cỡ nào cũng khó có thể dùng xe công cộng đi làm.

Liễu Huệ Thành như đoán được nghi hoặc trong lòng cô, mỉm cười một chút nói: “Lúc này chạy xe tình cờ qua đây, sau đó thấy người có chút giống em cho nên dừng lại nhìn xem, không nghĩ tới thật là em...”

Ánh mắt của anh ta, Chu Hiểu Đồng nhìn cách ăn mặc trên người mình, ngại ngùng nói: “Tôi... Bình thường tôi thật không như vậy, quên đi...”

Liều Huệ Thành nói: “Rất xinh, nhưng sắc mặt em thoát nhìn không được tốt lắm, xe công cộng lại đông người, hay là để em đưa em về đi. Em nhiều lần không trả lời tin nhắn của tôi, lần này cũng không thể từ chối đấy”

Chu Hiểu Đồng ngượng ngùng xoa nhẹ mũi, nói: “VẬY làm phiền anh đưa tôi đến nhà cha mẹ tôi đi”

Người vừa nhuộm bệnh liên đặc biệt yếu ớt, thật muốn có người đến che chở chính mình, vì thế Chu Hiểu Đồng muốn về nhà, quay về căn nhà của chính mình.

Liều Huệ Thành mở cửa xe cho cô, Chu Hiểu Đồng cúi người xuống vừa định lên xe, đột nhiên phía sau một lực mạnh mẽ kéo lấy cánh tay của cô, tách rời khỏi chiếc xe.

Chu Hiểu Đồng bị đau, xoay người nhìn thấy biểu tình giận dữ của Tiền Phong.

Tiền Phong giữ chặt cánh tay Chu Hiểu Đồng, nhìn thẳng Liều Huệ Thành, lại nhìn Chu Hiểu Đồng, tức giận trên người không ngừng phát ra. Hắn cười lạnh một tiếng, nói: “A, Chu Hiểu Đồng, tôi nói sao em lại không về nhà, thì ra là nương tựa nhờ bảo hiểm cấp hai”

Bảo hiểm cấp hai?

(Các bạn đang trọng truyện tại truclamsonttrang.wordpress)

Liều Huệ Thành nghe xong, mặt nhú lại, tuy rằng không biết rõ lời này là gì nhưng tuyệt đối không phải là lời hay.

Chu Hiểu Đồng không nghĩ tới hắn lại không chừa mặt mũi cho cô, sắc mặt cô trắng nhợt, dùng sức rút cánh tay của mình ra, nói: “Tiền thiếu, tôi nương nhờ ai cũng không liên quan đến anh, mau buông tay!”

Cả ngày Tiền Phong gọi điện thoại cho cô, tan làm liền vội vàng chạy đi tìm cô, không nghĩ tới cô lại nói một câu như vậy. Hắn quả thật muốn cười lạnh!

“Chuyện không liên quan đến tôi? Ngày hôm qua còn ngủ ở nhà của tôi, còn dám nói chuyện không liên quan đến tôi sao?” Tiền Phong trợn to mắt “A! Thật đúng là không liên quan sao? Rời khỏi nhà tôi chưa đến 24 tiếng, đảo mắt ngay cả cách ăn mặc cũng thay đổi. Chu Hiểu Đồng, tốc độ biến sắc mặt của em đúng là có thể ghi vài kỷ lục Guinness, thật làm cho Tiền thiếu tôi sáng mắt!”

Có đồng nghiệp của Chu Hiểu Đồng đi qua, tò mò dừng bước tụ cùng một chỗ nhỏ giọng bàn tán.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy chuyện này thật căm huyệt, cứ nghĩ đến loại chuyện này sẽ chỉ xảy ra trên người phụ nữ xinh đẹp, không nghĩ tới thế nhưng lại nện ở trên đầu chính mình, lại lấy cách này khiến cho cô mất mặt.

Cô cũng không muốn tiếp tục bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ, nhỏ giọng kéo Liều Huệ Thành, nói: “Anh Liều, thật xin lỗi, tôi không biết người này, chúng ta đi thôi”

Liều Huệ Thành gật gù đầu, cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của bọn họ, mở cửa xe mời Chu Hiểu Đồng lên xe.

Tiền Phong quả thật tức điên như bóng xì hơi, chết tiệt! Chết tiệt!

Hắn sải bước, kéo lấy eo Chu Hiểu Đồng. Trong tiếng kêu sợ hãi của cô, hắn đặt cô lên lưng mình.

Chu Hiểu Đồng bị khiêng đi, trong đầu một mảnh choáng váng. Cô dùng sức đâm vào lưng Tiền Phong, giận dữ nói: “Tiền thần kinh, thả xuống!”

Tiền Phong sẽ buông ra sao? Nếu làm thế hắn chính là kẻ ngốc!

Tiền Phong không quan tâm, khiêng Chu Hiểu Đồng hướng về chiếc Porsche của mình. Hắn quyết tâm hôm nay nhất định phải khiêng Chu Hiểu Đồng về nhà.

Liều Huệ Thành cau mày, ngữ khí tiếp tục ôn hòa: “Vị tiên sinh này, nói vậy anh chính là bạn trai của Hiểu Đồng, nhưng là Hiểu Đồng không muốn, anh hẳn là nên tôn trọng cô ấy”

Tiền Phong nhìn như thế nào cũng cảm thấy người này không vừa mắt, đôi mắt hoa đào nhếch một chút, đáp: “Hiểu Đồng là để chú gọi à? Chuyện hai vợ chồng bọn tôi cũng không có sức cho chú chen vào”

Tiền Phong thoát nhìn cả ngày cười hì hì nhưng lại lớn lên trong quân khu, tuy rằng rời khỏi đó nhưng khí nhuệ vẫn đeo bám trên người.

Liều Huệ Thành vươn tay muốn ngăn cản hắn: “Tôi không biết anh có hiểu lầm gì hay không, tôi cùng Hiểu... Chu tiểu thư chỉ là bạn bè bình thường, hôm nay cũng tình cờ gặp nhau nhưng anh lại đối xử với cô ấy như thế, là một người bạn tôi cũng muốn ngăn cản anh”

Tiền Phong neho đôi mắt hoa đào lại, sát khí bắn ra “Chuyện của chúng tôi, cũng không đến phiên chú xen vào!”

Hắn khiêng Chu Hiểu Đồng nhét vào trong xe của mình, Chu Hiểu Đồng tức thì nóng giận một ngụm cắn lấy lưng hắn, Tiền Phong đau “á” một tiếng nhưng vẫn không buông tay, trực tiếp dùng dây an toàn trên ghế lại phụ thắt chặt, lên xe, phần phật lái đi, không để cho Liều Huệ Thành một chút cơ hội nào.

Chu Hiểu Đồng giận muốn chết, tên này quá thật không khác gì thổ phỉ!

(Các bạn đang truyện tại truclamsonttrang.wordpress)

Cô lại không cam lòng bị ép buộc như vậy, hai tay cố gắng cởi dây an toàn ra. Dây an toàn này bị Tiền Phong thắt lại một cách đặc biệt, không lo là cô cởi được nó, thật không nghĩ đến Chu Hiểu Đồng dùng hết sức lại bứt đứt luôn sợi dây.

Tiền Phong thấy cô cố gắng đẩy cửa xe ra, vội giẫm mạnh chân ga đem Chu Hiểu Đồng theo quán tính bật lại vào trong xe. Hắn hét lớn: “Em không muốn sống nữa à?”

Chu Hiểu Đồng đúng thật theo quán tính bật vào trong lại bật ra đập đầu vào cửa kính.

Cô mở to mắt, cười: “Đúng là tôi không muốn sống nữa”

Tiền Phong mở to hai mắt nhìn, quả thật không biết nên nói cái gì. Hắn mạnh mẽ ôm Chu Hiểu Đồng vào trong ngực, gât gao ôm lấy giống như muốn xiết chết cô ngay lập tức.

Chu Hiểu Đồng cũng không giãy dụa, cứ như vậy nhắm mắt lại.

Lúc sau Tiền Phong mới phát hiện Chu Hiểu Đồng hoàn toàn bất động, dựa theo tính cách của cô nhất định sẽ tát hắn một cái. Tiền Phong nghi hoặc buông cô ra, lại phát hiện cả người Chu Hiểu Đồng nóng hầm hập nhắm chặt hai mắt, rơi vào hôn mê.

“Hiểu Đồng!”

151. Chương 151: Ngã Bệnh

Cái gì là hạnh phúc?

Hạnh phúc chỉ là khi mèo được ăn cá, chó được ăn thịt, Ultraman đánh tiểu quái thú.

Chu Hiểu Đồng nghĩ mình rốt cuộc là Ultraman hay vẫn là tiểu quái thú đây? Cô và Tiền Phong, rốt cuộc là ai đánh ai? Cô vẫn là con mèo, cô muốn ăn cá hay vẫn chính là khối thịt trước mặt Tiền Phong?

Thật ra lấy tính cách bèn bề của Chu Hiểu Đồng, cô có thể kiên trì tới cùng, nhưng đôi lúc vẫn đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, mệt đến ngay cả sức lực kiên trì cũng mất hết. Mọi người nói xem, một người ngay cả sức lực cũng bị mất hết, còn có thể tiếp tục kiên trì như thế nào đây?

Cô nghe thấy Tiền Phong bên cạnh gọi tên mình, thật ra cô rất muốn vung tay bóp lấy miệng hắn, bảo hắn đừng gọi nữa, nếu còn gọi cô liền lập tức bóp chết hắn!

Nhưng không kịp vung tay, cô đã hoàn toàn ngủ say.

Tiền Phong đặt tay lên trán cô, nóng hổi! Hắn cắn răng nén câu chữ tục trong miệng, đem Chu Hiểu Đồng nằm ngay ngắn, hắn giẫm mạnh chân ga, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về nhà.

Hắn mở cửa thật nhanh, trong phòng khách vẫn là một đồng hồ tạp bị đập phá tối hôm trước, nơi nơi đều là những mảnh nhỏ thủy tinh cùng gốm sứ. Hắn nhìn, đột nhiên cảm thấy mình thật ngu xuẩn.

Nhảy qua khỏi phòng khách như bãi chiến trường, Tiền Phong ẵm Chu Hiểu Đồng vào phòng ngủ, vội vàng vàng mở ngăn kéo tủ tìm kiếm thuốc hạ sốt nhưng toàn là quá hạn sử dụng. Tiền Phong khóc không ra nước mắt, hắn đành phải lấy chăn cuộn Chu Hiểu Đồng vào bên trong thật kỹ, sau đó dùng hết tốc lực chạy đi mua thuốc.

Thật vất vả mua được, lại không tìm ra một giọt nước ấm, Tiền Phong một cước đạp mạnh vào cái bàn giữa nhà, sau đó tiếp tục luống cuống tay chân nấu nước nóng, năm phút sau rốt cuộc cũng bưng ra được một ly nước ấm đến bên cạnh Chu Hiểu Đồng.

Cẩn thận nâng người cô dậy tựa vào ngực mình, Tiền Phong đưa từng viên thuốc vào miệng cô, sau đó thổi nguội nước đút vào. Chu Hiểu Đồng vốn không thích uống thuốc, nghe thấy mùi vị đáng ghét kia liền nhũn mày quay đầu sang một bên né tránh.

Tiền Phong đem thuốc ngậm vào miệng, sau đó hớp một ngụm lớn nước ấm, miệng đối miệng đưa toàn bộ vào miệng cô. Phương pháp như vậy quả nhiên khiến Chu Hiểu Đồng phối hợp, chỉ ưm vài tiếng liền nuốt xuống.

Sau đó nên làm cái gì bây giờ?

Tiền Phong hoàn toàn không biết chăm sóc người bệnh, hắn mà bệnh liền có rất nhiều rất nhiều người đến chăm lo nhưng đây là lần đầu tiên tới hắn chăm người khác. Chu Hiểu Đồng quả thật bướng bỉnh, đôi khi đau đầu một chút rồi cũng thôi, sốt đến ngắt như bây giờ là lần đầu tiên.

Gọi điện thoại đến nhà Phong Kính, nghe điện thoại chính là Phong đại thiếu, không đợi hắn ta đáp, Tiền Phong liền nói thẳng: “Mau gọi vợ cậu đến đây!”

Gọi điện thoại tới nhà người ta, mở miệng chính là tìm vợ người ta, trừ Tiền thiếu hắn ra quả thật không còn ai khác làm được. Cho nên Phong Kính ôm một thùng dấm chua, Tô Mộc Vũ đứng lúc đứng bên cạnh, nhận điện thoại, hỏi: “Tiền Phong? Có chuyện gì sao?”

Tiền Phong bla bla bla kể hết chuyện Chu Hiểu Đồng hôn mê, đương nhiên là quả qua vài chuyện vướng mắc, trực tiếp hỏi nên giải quyết như thế nào.

Tô Mộc Vũ vừa nói xong, Tiền Phong liền hung hăng cúp điện thoại, đi chuẩn bị đá chườm.

Nhìn thấy điện thoại cắt đứt, Tô Mộc Vũ dở khóc dở cười, vị Phong nào đó bên cạnh mặt thối thối.

Tô Mộc Vũ bậc cười xoa bóp mặt của hắn: “Này, là chuyện của người anh em của anh cùng với bạn thân em, mặt anh đừng thối như vậy được không?”

Phong Kính sao lại không hiểu, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, trực tiếp ôm lấy Tô Mộc Vũ ném vào giữa giường, cả người hắn đè lên. Tô Mộc Vũ đỏ mặt, hạ giọng nói: “Này, Nhạc Nhạc cùng Nữu Nữu còn ở phòng khách, anh... anh chờ một lát được không?”

Lời còn lại không có thời gian nói, cũng không còn cơ hội nói, Phong Kính trực tiếp nâng mặt cô, ngăn chặn môi cô. Dám trêu tức anh, cho em biết tay!

Bên kia, Tiền Phong đang cặm cụi trước tủ lạnh làm đá chườm, lạnh đến bàn tay hắn run cầm cập. Hắn vội chạy vào toilet, dùng khăn mặt bọc lại, sau đó đặt lên trán Chu Hiểu Đồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sốt đến đỏ rực, sờ lên, nóng bừng. Tiền Phong cực kỳ đau lòng, cúi đầu hôn một cái lên mặt cô.

“Vợ ngốc, sao lại không nói cho anh biết”

Tiền thiếu gia từ đầu luôn luôn hoàn toàn quên rằng chính hắn không có cho người ta cơ hội để nói ra, hơn nữa với tính tình của Chu Hiểu Đồng, chỉ sợ té xỉu cũng sẽ không xin người khác giúp đỡ. Hai người bọn họ cũng là người không dễ dàng cúi đầu trước kẻ khác, người ta nói hai vợ chồng là hai góc bù trừ, nhưng là hai người bọn họ thật không biết nghiệt duyên gì lại cố tình sắp xếp gặp nhau.

Chu Hiểu Đồng bệnh liệt giường giống như bị kẻ khác nhổ hết gai trên người, lộ ra mềm mại bên trong. Cô men theo nhiệt độ trên người Tiền Phong ôm lấy hân.

Đá chườm rơi xuống, Tiền Phong vội nói: “Hiểu Đồng đừng động, nếu không sẽ không hết bệnh được”

Chu Hiểu Đồng lại giống như một con mèo nhỏ bị thương, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ biết ôm eo Tiền Phong, đầu chôn sâu vào ngực hân “Mẹ... con muốn hỉ nhạc... mẹ mua cho con được không...”

(“Hỉ nhạc” hình như là một loại sữa chua của Trung Quốc)

Bọn họ ở chung hai năm, Chu Hiểu Đồng luôn luôn hung mãnh cường hân, cho dù có cãi nhau, cô đều không có lộ ra biểu tình yếu ớt như bây giờ. Tiền Phong ôm lấy Chu Hiểu Đồng, vỗ nhẹ lưng của cô giống như hân vỗ nhẹ lưng Nữ Nữ, nói: “Bảo bối, ngoan, ngày mai anh mua hỉ nhạc cho em”

Chu Hiểu Đồng ghé vào trong lồng ngực của hân, thấp giọng mang theo nghẹn ngào nói: “Cha, con không đi xem mắt... cha đừng ép con...” Than thở hai câu, khóe mắt lại chảy ra hai giọt lệ.

Cái gì gọi là trái tim, lập tức liền vỡ vụn trong lòng Tiền Phong.

Hân ôm Chu Hiểu Đồng thật lâu, vỗ nhẹ trên lưng cô cho đến khi cô ngủ thật sâu mới đổi một túi chườm khác.

Hân đứng trong phòng khách, nhìn cả căn phòng hỗn độn, có chút đau đầu, cuối cùng vẫn là không thể không tự mình dọn lại.

Hân nhìn cây gậy trong tay, đây là cây gậy bóng chày mà Chu Hiểu Đồng mua trong lần hai người cùng đi Châu Âu xem thi đấu, còn bắt hân phải chụp hình dán lên đây. Lại nhặt một thứ khác, là một chiếc khăn trải bàn hình hoa hướng dương màu da cam, nhìn nhìn thì không có chút nào hợp với kiểu trang trí căn nhà nhưng cô vẫn nhất nhất đòi dùng nó.

Hân nhìn từng thứ nằm lung tung trên đất, ngẫu nhiên là đôi dép lê Chu Hiểu Đồng mua, ngẫu nhiên là một bản nháp cô vẽ trên ghế còn cây viết chì lại lẩn dài nơi góc phòng... Đột nhiên hân nhận ra, căn nhà của hân không biết từ lúc nào đã bị cô từng chút từng chút chiếm lấy, ngay cả chính hân cũng không phát hiện ra.

Tiền Phong ngồi dưới đất, vỗ trán bật cười: Chẳng lẽ hân thật nên quyết định thời gian kết thúc sao?

152. Chương 152: Sữa Chua Lên Men

Lúc thư ký nhận được điện thoại liền lập tức nghĩ rằng cấp trên của mình điên rồi!

“Hỉ nhạc?” Đó là cái gì vậy? Không phải là cái món ăn chua chua ngọt ngọt của con nít đã không còn bán từ lâu rồi sao? Kêu cô đi mua ở đâu đây? Hơn nữa, nếu có thể mua thì cũng mang đến bây giờ, bây giờ là mấy giờ nha? Là mười giờ tối rồi đó, là giờ cô phải đi ngủ để dưỡng nhan nữa!

Tiền Phong ngang ngược nói thêm một câu: “Dù sao cô cũng phải mua đến đây cho tôi, nếu không ngày mai cũng đừng đi làm nữa”

Thư ký trực tiếp muốn đâm đầu vào tường chết đi, đành miễn cưỡng cười nói: “Tiền kiểm sát trưởng, hay là tôi mua cho ngài ‘Yakult’ nha? Một hũ tương đương với ba mươi tỷ con vi khuẩn lên men, hương vị so với ‘Hỉ nhạc’ cũng không khác biệt đâu”

Tiền Phong cười một tiếng, lại như ma vương nhe răng: “Cô không phải là thư ký giỏi nhất pháp viện thành phố này sao? Dù sao chuyện này liền giao cho cô, cô phải biết nếu không hoàn thành nhiệm vụ lần này, hậu quả sẽ là cái gì”

(Các bạn đang trọng truyện tại truclamsontrang.wordpress)

Thư ký nghe thấy thanh âm cắt đứt của điện thoại, trực tiếp nhào vào giữa giường gắt gao cắn một góc chăn. Chết tiệt, ngày mai người ta phải từ chức!!!

Thư ký đáng thương nhào vào trong lòng chồng khóc lóc kể lể: “Ô ô ô... chồng yêu mau an ủi em...”

Tiền Phong sau khi giao việc cho thư ký, nhìn thấy cũng có người chịu khổ như mình liền khoái ý vô cùng. Hắn tiếp tục dọn dẹp phòng khách, tắm rửa một cái rồi đến thay khăn chườm cho Chu Hiểu Đồng, cứ như vậy ở bên cạnh giường cô đến hết một đêm.

Hừng đông, Chu Hiểu Đồng rốt cuộc cũng hạ sốt. Tiền Phong mệt đến nỗi đôi mắt cũng không mở ra được, hắn quyết không sợ lây bệnh, liền ôm lấy Chu Hiểu Đồng mà lăn ra ngủ.

Chu Hiểu Đồng ngủ một đêm, đồng hồ sinh học tự nhiên đánh thức cô dậy. Mở mắt ra, đầu ong ong xoay vòng nhưng đã đỡ hơn rất nhiều. Cô quay sang bên cạnh nhìn thấy Tiền Phong nằm úp sấp ngủ bên cạnh.

Chu Hiểu Đồng đẩy đẩy hắn. Tiền Phong đang ngủ ngon liền vùng tay, than thở: “Đừng gọi anh... anh thật mệt...”

Chu Hiểu Đồng không tiếp tục quấy rầy hắn, tự mình rời giường. Bụng đói meo, cô đi vào phòng bếp, nhìn chén bát trên tủ... không còn một cái nào.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn vào thùng rác, toàn bộ đều là mảnh sứ vỡ vụn, Chu Hiểu Đồng có chút dờ dẫm, nghĩ: Mình cùng Tiền Phong thật sự hợp nhau sao? Cha từng nói, có nhiều thứ vốn là của mình thì sẽ là của mình, không là của mình thì dù cố chấp hay cưỡng cầu cũng không được.

Thật ra mối quan hệ này, vốn là do cô cưỡng cầu, không phải sao?

Gia đình cô là gia đình nơi tận cùng của giới bình dân, mà hắn lại là cán bộ cao cấp ăn trên ngồi trước, hai người bọn họ hoàn toàn không cùng một thế giới.

Chu Hiểu Đồng tắm rửa xong, vỗ vỗ gương mặt tiêu tụy của mình, xách túi lên đi làm.

Không nghĩ tới vừa rời khỏi khu nhà lại gặp Liễu Huệ Thành ở gần bến xe công cộng.

Nhìn thấy Chu Hiểu Đồng, Liễu Huệ Thành xuống xe, nói: “Hiểu Đồng, em có khỏe không?”

Chu Hiểu Đồng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Sao anh lại ở đây?”

Liễu Huệ Thành có chút ngượng ngùng nở nụ cười, má lúm đồng tiền nhợt nhạt lộ ra trên gương mặt: “Hôm qua thấy em không khỏe còn bạn trai em lại giống như hiểu lầm cái gì đó, tôi thật xin lỗi. Sáng nay chợt nhớ tới lần trước đưa em về đến đây nên đến xem thử, may mắn gặp được em”

Chu Hiểu Đồng há miệng thở dốc, không biết nói cái gì cho phải. Lúc phát bệnh, cô nhớ rõ, người quan tâm cô là Liễu Huệ Thành, điều này làm cho cõi lòng cô thấy bất ổn.

“Thật ra không liên quan đến anh, anh đừng...”

(Các bạn đang trọng truyện tại truclamsonttrang.wordpress)

Liễu Huệ Thành lại giống như một người anh trai, nói: “Được rồi, Hiểu Đồng lên xe đi, nếu đã gặp nhau rồi thì đừng để xe anh trống không rời khỏi chứ. Em cũng đừng nghĩ nhiều, tôi cũng sẽ xem em như một đứa em gái, em gọi anh là anh Liễu, được không?”

Người ta đã nói như vậy rồi, chối từ ngược lại cảm thấy không được phóng khoáng, Chu Hiểu Đồng nở nụ cười, kêu một tiếng “anh Liễu” rồi lên xe.

Chu Hiểu Đồng vừa mới vào chỗ làm, đồng nghiệp liền gom lại cười nhạo: “Hiểu Đồng mau khai báo, sao lại có nhiều anh đẹp trai đến đón cậu như vậy?”

Chu Hiểu Đồng dở khóc dở cười, phụ nữ văn phòng luôn luôn nhiều chuyện như vậy, càng giải thích thì càng đen.

Chưa làm việc được lâu, Tiền Phong đã gọi điện thoại đến, lo lắng nói: “Chu Hiểu Đồng, em lại dám chuồn êm trước mặt anh là sao?” Tiền Phong mở mắt ra lại không thấy Chu Hiểu Đồng vốn nằm dưỡng bệnh bên cạnh mình, hắn liền bật người tỉnh táo lại, tìm kiếm khắp căn nhà.

Chu Hiểu Đồng nhú mày, cố gắng kiên nhẫn đáp: “Em đang làm việc”

“Đi làm?” Âm thanh bật người của Tiền Phong phát lên “Em không thể nghỉ một ngày sao? Em thật sự nghĩ rằng mình là siêu nhân à?”

Chu Hiểu Đồng ghét nhất giọng điệu này của hắn “Nghỉ một ngày sẽ không được tiền thưởng cuối tháng!”

Đầu kia, Tiền Phong trợn to hai mắt, quả thật cảm thấy cô ngang ngạnh. Hắn hét lớn: “Tiền tiền tiền, rốt cuộc là mạng quan trọng hay tiền quan trọng? Em muốn tiền đúng không? Nói đi, em muốn bao nhiêu? Anh lập tức chuyển đến tài khoản của em. Bây giờ, về nhà ngay cho anh, nếu không đừng trách anh gọi đến cho ông chủ của em, bảo ông ta cho em nghỉ việc!”

Sắc mặt Chu Hiểu Đồng bỗng trắng bệch, giống như bị ai đó tát một cái.

Cô hít sâu hai cái, cắn răng, gằn từng chữ: “Tiền đại thiếu gia, không phải ai cũng giống như anh, có tiền có gia thế, bên cạnh đó cũng có rất nhiều người vì một số tiền không chút giá trị trong mắt anh mà liều chết liều sống kiếm được nó!”

“Em... em...” Tiền Phong sắc mặt đen thui “Được, Chu Hiểu Đồng, em giỏi lắm!”

Hắn ném điện thoại, âm thanh “phanh” đập vào tai cô.

Cô tựa lên bàn, không hiểu giữa bọn họ rốt cuộc là làm sao, dường như chỉ cần mở miệng là đã cãi nhau, vĩnh viễn không cãi hết.

Tiền Phong cúp điện thoại, một cước đá vào ngăn tủ, ngăn tủ không nhúc nhích ngược lại chân hắn phát đau. Còn chưa từng có ai nghi ngờ năng lực làm việc của hắn. Có tiền? Có thế? Mẹ nó!!!

Hắn mệt mỏi cả đêm bởi vì chăm sóc cho cô, ngược lại, dường như là Tiền đại thiếu gia kiểm soát trưởng thành phố S lại bị cô đáp trả bằng cái bản mặt lạnh tanh.. Phi phi!!!

Chu Hiểu Đồng, Chu Hiểu Đồng, em giỏi lắm! Anh muốn nhìn xem rốt cuộc là anh tìm em hay em tự đến tìm anh. Lần này anh mà cúi đầu, anh là một con heo!

Thư ký gọi điện thoại đến thông báo đã mua được khá nhiều “Yakult”, còn “Hỉ nhạc” thì phải chờ vài ngày nữa.

Yakult? Hỉ nhạc? Uống cái beep! Xem hắn như kẻ điên à?

Một đôi mắt hoa đào của Tiền Phong hắn bắn nọc độc, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mang về cho con cô uống hết đi!”

Thư ký mở trừng hai mắt: Tôi chưa có con nha, chẳng lẽ đưa chồng uống sao?

153. Chương 153: Nữ Tướng Cướp Của Anh

Trong quán bar.

Tiền Phong một thân đầy sát khí ngồi trong góc, tức giận đến nỗi miệng phình ra như một con ếch.

Mắt say lơ lơ kéo Phong Kính, hắn nói: “Cậu có từng gặp một người phụ nữ không biết điều như vậy chưa? Mình bảo cô ấy nghỉ ngơi là vì muốn tốt cho cô ấy, cô ấy ngu ngốc nên không hiểu sao? Thế mà còn mắng mình có tiền có thế nên không hiểu gì cả. Mẹ nội nó!”

Phương Thiệu Hoa bên cạnh thấy vui sướng khi người gặp họa “Cậu vốn là kẻ có tiền có thế!”

Tiền Phong một cước đạp qua “Biến đi!”

Phong Kính liếc mắt một cái, nói: “Đã nói các cậu không hợp, chia tay sớm đi”

Tiền Phong lập tức trừng lớn một đôi mắt hoa đào như con thỏ “Chia tay? Đừng hòng dễ dàng cho cô ấy như vậy! Nếu không cô ấy còn tưởng như chính mình là đúng rồi, Tiền Phong đây thật không chịu nổi!”

Phương Thiệu Hoa xoa xoa huyết thái dương, Tiền thần kinh này lại như con thiêu thân, chẳng phân biệt được đâu là lửa đâu là đèn, giận giận điên điên rồi cuối cùng bị dày vò chẳng phải là anh em của hắn hay sao?

Tiền Phong lại nốc liên tiếp hai ly rượu, trong tròng mắt ngập nước, oan ức muốn chết.

“Kính, cậu nói xem Hiểu Đồng sao lại không biết điều dịu dàng giống như Tiểu Vũ nhà cậu vậy? Tiểu Vũ nhà cậu thật tốt, từ nhỏ đã biết nấu cơm, cậu nói xem cũng là bạn bé thân thiết, sao Hiểu Đồng lại không được như vậy? Chu Hiểu Đồng quả thật chính là nữ tướng cướp, vẫn là loại phụ nữ cầm nổi niêu xoong chảo để đánh nhau”

Phương Thiệu Hoa thấy sắc mặt Phong Kính có điểm không ổn, vội một cái tát chụp được đầu Tiền Phong, cảnh cáo: “Cậu muốn chết à? Muốn thì tự đi nhảy sông đi, đừng lôi thêm mình vào”

Tiền Phong ôm chai rượu lăn dài trên ghế sa lon, y y nha nha giả khóc, lại giống như thật.

Chu Hiểu Đồng thật đau đầu, cha mẹ lại gọi điện thoại hỏi xem cô cùng Liễu Huệ Thành như thế nào rồi. Cô thật muốn nói thẳng hai người bọn họ chỉ giống như anh em, chuyện trai gái thật như một gậy cũng không đánh ra được.

Nhưng là cô lại không dám, bởi vì dựa theo tính tình của mẹ cô, ngày mai liền có thể tiếp tục an bài một buổi xem mắt khác.

Tâm tạm ứng phó, Chu Hiểu Đồng cúp điện thoại, quả thật muốn tìm cái bao cát đến đánh ột trận.

“Chu Hiểu Đồng, đến phòng làm việc của tôi một chút” Ông chủ lớn giọng gọi.

Chu Hiểu Đồng còn cho là mình bị bắt nói chuyện điện thoại trong giờ làm việc, nhất định sẽ bị mắng liền vội đứng dậy, dưới ánh mắt đồng tình của đồng nghiệp đi vào văn phòng ông chủ.

Còn tưởng rằng bị mắng, không nghĩ tới ông chủ đột nhiên nói: “Hiểu Đồng, thư ký của tôi phải nhập việc phẫu thuật, cô ấy xin nghỉ ba tháng. Tôi thấy cô cũng cần cù làm việc, cô có muốn thay thế cô ấy trong ba tháng này không? Tiền lương tôi sẽ tăng gấp đôi, phí tăng ca cũng gấp đôi, cô thấy sao?”

Chu Hiểu Đồng sửng sốt, gấp đôi?

Tiền lương hiện tại của cô là sáu nghìn, nghe nói tiền lương của thư ký cũng gần một vạn chưa tính phí tăng ca. Nếu làm ba tháng này, ít nhất cô cũng nhận được năm vạn đồng.

Lần trước về nhà, cô nhận ra không ít đồ trong nhà cũng bị thay đổi. Máy giặt thiếu điều muốn giặt điện, cha mẹ tiếc tiền không dám mua đồ mới. Thật ra cô cũng muốn đổi chỗ ở cho họ nhưng với đồng lương ít ỏi cũng phải mất vài năm. Thế nhưng với cơ hội này, cô có thể đổi phó với vài vấn đề trước mắt.

Chu Hiểu Đồng không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng: “Được ạ!”

Từ văn phòng đi ra, đồng nghiệp nghe lén bên ngoài đều cảm thấy đầu óc của cô như nổ rồi “Hiểu Đồng, cậu có ngốc không? Cậu thật không biết thư ký của ông ta vì sao lại nhập viện à? Đó là bởi vì liên tục thay ông chủ tiếp rượu, dạ dày bị xuất huyết nên phải nhập viện phẫu thuật gấp đó!”

Người khác cũng nói: “Hiểu Đồng, đầu cậu còn sốt à? Bạn trai cậu không phải là rất có tiền sao, sao cậu phải vất vả làm việc như vậy? Phụ nữ, đừng quá miễn cưỡng bản thân”

Chu Hiểu Đồng cười nói: “Không sao đâu, chỉ ba tháng mà thôi. Mình mạnh mẽ như thế này, chút chuyện ấy không làm khó được mình”

Cô kiên trì như vậy, người khác cũng khuyên không được đành phải tản ra.

Chu Hiểu Đồng dọn dẹp đồ đạc trên bàn mình, không nói chuyện.

Tiền Phong có tiền, nhưng hần là hần, tiền của hần cũng chính là của Tiền gia, mà không phải là của Chu Hiểu Đồng cô. Cho dù tương lai bọn họ có đi đến hôn nhân, cô cũng không muốn sài tiền của hần.

Đêm đó cô bị ông chủ lôi đi dùng cô với vài vị khách hàng.

Trên bàn cơm, khách hàng liên tiếp mời rượu, ông chủ uống tượng trưng hai ly liền đưa Chu Hiểu Đồng đến trước để từ chối khéo “Gần đây sức khỏe tôi không tốt cho lắm, không thể bồi mọi người uống nhiều, Hiểu Đồng, 대신 thay tôi mời các vị đi”

Chu Hiểu Đồng liếc mòng, kính rượu từ ly này đến ly khác, uống đến nổi dạ dày cũng muốn trướng lên liền vội ngượng ngừng đi vào toilet nuốt một viên thuốc giải rượu rồi lại đi ra.

Ăn cơm xong, khách hàng đề nghị đến quán bar. Chu Hiểu Đồng có thể từ chối sao? Đành phải tiếp tục tiếp khách thôi.

Quán bar vào giờ này người người tấp nập, ánh đèn chớp nháy. Nhưng ngoại trừ những người uống rượu trong quán bar ra thì cũng chỉ còn những kẻ uống nhiều rượu mà thôi.

Lần thứ ba Chu Hiểu Đồng bước ra từ toilet, cô cảm thấy hai chân của mình muốn mềm nhũn, bụng sôi cồn cào, rõ ràng đã ối hết trong toilet nhưng vẫn không ngăn được cảm giác buồn nôn.

“Hiểu Đồng, làm sao cô đứng ở đây? Bọn họ còn đang chờ cô ngoài kia đấy!” Ông chủ thấy cô lâu quá chưa ra nên tự mình đi tìm.

Chu Hiểu Đồng cười cười hồi lỗi, xoa xoa mặt tiếp tục trở về.

“Em gái, anh thật thích tính cách của em, anh chưa thấy ai thoải mái như em vậy... Nào, đến uống thêm một ly, xong ly này anh lập tức ký tên vào hợp đồng! Nhất định sẽ hợp tác lâu dài với công ty em!” Một khách hàng phóng khoáng vỗ vỗ bả vai Chu Hiểu Đồng.

Cô cười cười, nhìn ly rượu trước mặt mà bụng lại sôi ầm ầm. Thế nhưng một câu cô cũng không nói, trực tiếp nâng ly hướng miệng chúc xuống.

Mới vừa uống được một nửa, đột nhiên một bàn tay kéo lấy vai cô từ phía sau, giật lấy ly rượu đang uống ném mạnh xuống đất.

Chu Hiểu Đồng cả kinh, theo bản năng nhìn qua, là một gương mặt đầy tức giận.

Tiền Phong lạnh lùng nhìn cô, hừ lạnh một tiếng. Hần giữ lấy hai vai cô, bóp mạnh đến xương vai kêu rôm rốp “Em không về nhà nghỉ ngơi mà còn ở đây uống rượu, là sao?”

Khách hàng bị rượu văng lên người, cả kinh vội đứng lên nhìn thấy vết rượu trên quần áo mình, bộ mặt không vui “Cái gì vậy? Đến đây quấy rối sao? Ông chủ Tôn, là do ông không muốn ký hợp đồng với chúng tôi à?”

Ông chủ vội liên tục giải thích: “Các vị đừng nóng giận, anh chàng này chúng tôi không quen biết nha” Ông chủ biến sắc, nhìn về phía Chu Hiểu Đồng “Hiểu Đồng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nói rõ cho tôi xem nào!”

154. Chương 154: Em Làm Một Phần Thì Đừng Trách Tôi Làm Ra Mười Lăm

Chu Hiểu Đồng thu hồi ánh mắt đang nhìn Tiền Phong, đối mặt với những ánh mắt sắc lạnh của ông chủ và những vị khách hàng, nói: “Thật xin lỗi, để tôi uống hết chỗ này xem như bồi tội”

Một bên, ánh mắt của Tiền Phong trừng to như mắt ếch.

Chu Hiểu Đồng không chần chừ cầm một chai rượu khác nốc vào miệng, khách hàng vốn giận dữ cũng trở nên sáng khoái khi thấy cô như vậy.

Chất còn đậm đặc quay cuồng trong bụng khiến cô như muốn ứa nước mắt. Đau, trong cổ họng như bị lửa thiêu đốt nhưng cô không thể không ngẩng đầu cố gắng nuốt hết số chất lỏng đó.

“Chu Hiểu Đồng, em thật muốn chết có phải hay không?”

Tiền Phong thấy thế, sắc mặt xanh mét. Hắn một phát bắt được Chu Hiểu Đồng, đem bình rượu trong tay cô đập nát, không chỉ có như thế, một bàn mười mấy chày rượu cũng bị hắn một cước đập đổ tung tóe, ngay cả bảo vệ quán bar cũng bị kinh động chạy vào, nhìn thấy người gây rối là Tiền thiếu trong truyền thuyết, ai cũng không dám động, chỉ có thể tùy ý hắn phát tiết.

Chu Hiểu Đồng nhìn một đồng hồ hỗn độn dưới chân, thanh âm khàn khàn hét lớn: “Tiền Phong, rốt cuộc là anh muốn cái gì?”

Hắn nhìn thấy cô chưa đủ vất vả, chưa đủ khó khăn sao? Muốn bức cô đến đường cùng sao?

Những khách hàng mặt mày xanh mét, bọn họ chỉ có thể để người khác nịnh bợ chứ chưa từng bị ai vũ nhục như vậy, lập tức nổi trận lôi đình “Mày là thằng nào?”

Tiền Phong cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ nắm lấy tay Chu Hiểu Đồng kéo ra bên ngoài “Tao là ai thì bọn mày cũng chưa đủ tư cách biết. Muốn biết thì đến Tiền gia hỏi đi!”

Tiền gia?

Hai chữ này tuy rằng bình thường nhưng khi hợp lại cùng một chỗ cũng khiến cho người ta không thể không đề phòng. Cả thành phố S này có rất nhiều Tiền gia, nhưng có trọng lượng lại chỉ có một.

Lúc Phong Khải còn tại thế, Tiền gia này cũng nể mặt Phong gia ba phần. Nay Phong Khải đã về Tây Thiên, có thể nói Tiền gia cùng Phong gia bây giờ là ngang hàng nhau.

Mấy người khách hàng đưa mắt nhìn nhau, vẫn là không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể áp chế một bụng đầy lửa, căm giận mà đi.

Ông chủ nhìn thấy hợp đồng đã đến miệng mà còn bay đi, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt: “Chu Hiểu Đồng, nếu chuyện này mà hư trong tay cô, ngày mai cô cũng không cần đi làm nữa!”

“Ông chủ...” Chu Hiểu Đồng cuống quýt mở miệng, lại bị Tiền Phong mạnh mẽ lời đi.

“Tiền Phong, mau buông tay!” Chu Hiểu Đồng dùng sức muốn tách tay mình ra khỏi tay hắn nhưng Tiền Phong rất bình tĩnh, không nói một lời nào, một đường kéo Chu Hiểu Đồng đến toilet.

Người ở đây không nhiều lắm, Chu Hiểu Đồng dùng sức thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, hét lớn: “Anh có biết công việc này có bao nhiêu quan trọng với em hay không? Anh muốn hại chết em đúng không?”

Cô chỉ có duy nhất một công việc này, nếu còn bị mất việc, cô lấy gì đổi nhà cho cha mẹ già đây? Cô lấy gì mua những vật dụng khác trong nhà cho họ đây? Cô lấy cái gì nuôi sống cả gia đình đây?

Tiền Phong cười lạnh, gằn nhẹ: “Công việc? Ngày mai em từ chức cho anh, ở nhà anh nuôi!”

Hắn cũng không phải là không nuôi nổi cô cả ngày ở bên ngoài làm việc để làm gì? Thế còn làm việc đến trong quán bar. Những người phụ nữ khác nghe thấy được hắn nuôi thì đã sớm vui vẻ bỏ nhào qua, sau đó thành thành thật thật ở nhà làm bà chủ nhân nhà. Sao cô lại không như thế?

Chu Hiểu Đồng nghe thế, mở to hai mắt nhìn. Nuôi cô? Hắn xem cô là con cún hay còn mèo? Cho một chút thức ăn liền vui vui vẻ vẻ nằm ở nhà chờ hắn về vuốt ve?

Thanh âm của Chu Hiểu Đồng giống như từ trong kẽ răng mà nặn ra: “Tiền của anh là tiền của anh, không liên quan gì tới em!”

Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong trương to lại tiếp tục trương to, giống như cùng cô thi đua xem ai trừng to nhất.

“Em giỏi lắm! Tiền tiền tiền, em muốn tiền phải không? Bồi rượu, bồi trò chuyện, bồi cười, bước tiếp theo có phải là bồi ngủ đúng không? Thiếu tiền như vậy thì ngủ cùng anh đi! Một lần mười vạn có đủ hay không? Không đủ thì em ra giá đi!”

“Ba!” Một tiếng giòn tan vang vọng trong không gian, sau đó là một mảnh ngọt thở trầm mặc.

Tiền Phong dường như không cảm thấy đau, màng nhĩ hẳn chỉ vang vọng âm thanh vừa rồi. Hắn không thể tin nhìn Chu Hiểu Đồng. Hắn cười, cười lạnh.

Hắn nói: “Chu Hiểu Đồng, tôi thật là đã coi thường em rồi!”

Ngực Chu Hiểu Đồng kịch liệt phập phồng, cô cảm thấy cả đời mình chưa từng phần nộ như vậy, cũng chưa từng bị ai như vậy. Trước mắt cô mơ màng, mơ màng này giống như là muốn cắn nuốt cả người cô. Lòng bàn tay run rẩy, trong ánh mắt có cái gì đó tùy lúc có thể rơi xuống nhưng cô vẫn tròn tròn, kiềm nén sự thoát ly của thứ đó.

Tám lưng gầy nhỏ cổ gẳng đứng thẳng, sau đó xoay người, đoạn tuyệt đi ra ngoài.

Lướt qua hắn, Chu Hiểu Đồng nhẹ nhàng phun ra một câu: “Chúng ta chia tay đi”

Chia tay đi, chia tay đi, tiếp tục như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Bọn họ nên sớm ly tan!

Tiền Phong mở to hai mắt nhìn, tám lần nói lời chia tay, toàn bộ đều là hắn nói ra. Hắn không nghĩ tới người phụ nữ bé nhỏ này cũng dám nói lời chia tay với hắn! Vứt hắn ra phía sau!

Tiền Phong như bị sét đánh, giật mình khoảng chừng năm giây. Định thần, hắn vội đuổi theo ra ngoài. Ai cho phép cô nói chia tay? Ai cho phép?

Chu Hiểu Đồng chết lặng, cô gọi cho ông chủ, vẫn không ai bắt máy. Cô nghe âm thanh “tít tít” trong điện thoại, khóe miệng nhếch lên nụ cười chua xót.

Cái gì rơi vào khóe miệng vậy?

Đáng, thật đáng!

Cô ngơ ngẩn ngẩn đi ra ngoài, đi đến giữa đường, một chiếc xe chạy như bay mà đến thiếu chút nữa đã đâm vào cô.

“Cẩn thận!” Một bóng người lao nhanh đến, kéo cả người cô trở về.

Liều Huệ Thành nhìn thân thể trong lòng mình, vẫn còn đang ngơ ngẩn. Hắn hơi hơi nhíu mày, thanh âm dịu dàng nhẹ giọng hỏi: “Hiểu Đồng, em sao vậy?”

Chu Hiểu Đồng ngẩn đầu nhìn hắn.

Cô đáp: “Tại sao mỗi lần gặp anh đều là lúc em chật vật nhất vậy?” Chật vật đến ngay cả chính cô cũng không dám nhìn thẳng.

Liều Huệ Thành nhìn cô gái ngơ ngẩn ngẩn trước mặt, chỉ sợ ngay cả chính cô cũng không biết nước mắt đang nhoe trên gương mặt mình. Hắn khẽ thở dài một tiếng, giơ tay lên lau đi những giọt lệ kia.

Mà cách bọn họ khoảng mười mét, sắc mặt Tiền Phong lạnh như băng đứng ở đó. Hắn bình tĩnh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

“Mẹ, lần trước mẹ có nhắc đến tiểu thư gì đó của Đông Phương gia, con chấp nhận đi gặp mặt”

Tiền Phong vừa nói, một bên nhìn sang Chu Hiểu Đồng, khóe miệng mang theo khoái ý trả thù.

Giới ột Chu Hiểu Đồng, em làm một phần thì đừng trách tôi làm ra mười lăm.

Tiền đại thiếu gia cho tới bây giờ còn chưa có người phụ nữ nào dám bỏ rơi hắn, Chu Hiểu Đồng đừng tưởng rằng hắn không có cô là sống không được.

Tôi với em tranh nhau xem, ai tổn thương được ai!

155. Chương 155: Lần Thứ Chín

Tiền Phong là cố ý nói cho Chu Hiểu Đồng nghe thấy, đúng vậy, hẳn chính là cố ý!

Chân trước nói chia tay với hẳn, chân sau liền đến bên thằng đàn ông khác. Còn lau nước mắt cho nhau sao? Lau nước mắt cái con mẹ nó! Nói cái gì mà bạn bè bình thường, vẫn cho hẳn là thằng ngu sao?

Không phải em tìm gã đàn ông mới sao? Được! Thật đúng là nghĩ rằng Tiền Phong này thiếu cô là không sống nổi sao!

Tiền Phong đắc ý nhìn bóng người hơi hơi cương cứng của Chu Hiểu Đồng.

“Hiểu Đồng này...” Liễu Huệ Thành kinh ngạc “Có muốn anh giải thích với bạn trai em một chút hay không?”

Chu Hiểu Đồng cười. Giải thích? Còn cần giải thích sao?

Cô lay lay ống tay áo Liễu Huệ Thành, nói: “Anh Liễu, chúng ta đi thôi”

Nên như thế nào thì như thế ấy đi, cô không muốn tiếp tục làm khổ lẫn nhau. Cô cũng không phải là siêu nhân, dây vò lẫn nhau đương nhiên vẫn đau.

Cô cười cười, đầu cũng không có quay lại, lôi kéo Liễu Huệ Thành rời đi.

Tiền thiếu, chúng ta nên đến đây thôi.

Chu Hiểu Đồng về nhà liền gục đầu vào hõm vai mẹ, bà Chu hoảng sợ.

Đứa con gái này kể từ năm lên mười ba đã không còn than thở trước mặt cha mẹ, chưa từng thấy nó rơi một giọt nước mắt. Làm cha mẹ như bọn họ là bất lực, học phí cũng kiếm không đủ. Hiểu Đồng của họ phải đến quán bar làm thêm, vài tháng đã tụt gần mười ký. Thế nhưng khi mang học phí về, trước mặt bọn họ lại đánh nó, nhưng sau lưng là nước mắt rơi đầy.

Mọi người đều nói nhà họ Chu bọn họ sinh ra một thằng con trai, nhưng thật ra đứa con gái này là niềm tự hào nhất của cả gia đình. Hôm nay Hiểu Đồng rất kỳ lạ, bao nhiêu năm rồi nó chưa lộ ra vẻ mặt như thế.

Bà Chu lo lắng vuốt đầu con gái “Hiểu Đồng, con sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Chu Hiểu Đồng lắc đầu, ngẩng đầu lên cười nói: “Mẹ, làm thịt kho tàu cho con đi”

Bà Chu đáp ứng ngay “Được, mẹ đi nấu liền cho con”

Lúc Phương Thiệu Hoa nghe được lời chia tay lần thứ chín của bọn họ, biểu tình trên mặt đúng là chết lặng, sau đó đưa ly rượu đến bên môi, bình tĩnh “Ừ” một tiếng.

Tiền Phong nghe thấy liền kéo cổ áo Phương Thiệu Hoa “Cái gì gọi là ‘Ừ’? Cậu giải thích rõ ràng ỳnh, cái gì gọi là ‘Ừ’! Bỏn thiếu chia tay, cậu liền ỳnh cái biểu cảm này, cậu là anh em tốt của mình sao?”

Phương Thiệu Hoa phất tay ngăn móng vuốt của Tiền Phong, sửa lại cổ áo của mình một chút, đáp: “Xin cậu người anh em, chia tay lần thứ chín, tốc độ chia tay đã gần đuổi kịp phi thuyền lên cung trăng rồi. Nếu hai người thật sự chia tay, ngày mai mình lập tức mở tiệc ăn mừng”

Nếu không phải lo lắng hình tượng, Phương Thiệu Hoa quả thật muốn hươ tay múa chân.

Tiền Phong nghiêng răng nghiêng lợi cắn lấy bánh sừng bò trong tay, xem nó như gương mặt Chu Hiểu Đồng.

Phương Thiệu Hoa vỗ vỗ bờ vai của hẳn, nói: “Thần kinh, cậu nên chấp nhận đi. Cô bé Hiểu Đồng này tuy rằng không phải tốt nhất nhưng cũng ở bên cậu lâu như vậy, đừng dây vò nhau nữa. Mình đã nói với cậu, những lời cậu nói quá tổn thương người khác, nếu là mình, một cái tát đã không đủ. Cậu mau đi xin lỗi người ta đi, chuyện này coi như qua”

Tiền Phong trừng mắt, lớn tiếng nói: “Xin lỗi? Bảo mình đi xin lỗi cô ấy? Mơ đi! Cô ấy lôi kéo thằng đàn ông khác trước mắt mình lại còn muốn mình đi xin lỗi à? Mình không phải là đầu heo!”

Phượng Thiệu Hoa nhìn cái miệng kia mở ra toàn là mùi rượu, không nói gì, giảng đạo lý với kẻ say rượu là một điều vô ích.

Thật vất vả đưa Tiền Phong về nhà, Phượng Thiệu Hoa khóc không ra nước mắt. Hắn thật giống một thằng anh trai đưa em trai thất tình về nhà. Đã hơn hai giờ đêm, ngày mai hắn còn rất nhiều việc phải giải quyết!

Tiền Phong say khướt mở cửa, theo bản năng hô lên “Bà xã, anh về...” Nói một nửa liền bật người ngậm miệng. Hắn cúi đầu nhìn, chợt nhận ra trong nhà như thiếu thứ gì đó.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt tái nhợt.

Hắn mở đèn, cúi đầu nhìn, phát hiện những đồ vật liên quan đến Chu Hiểu Đồng đều không cánh mà bay, cò dù chỉ là một cái khăn trải bàn hình hoa hướng dương, quần áo giày dép của cô đều không còn bóng dáng.

Sắc mặt hắn càng lúc càng tái nhợt “Mẹ kiếp!”

Chu Hiểu Đồng, em thật ngoan tuyệt!

Tiền Phong ngã người vào giường lớn mềm mại.

Em cứ kiêu ngạo đi, tuần sau, không, ngày mai tôi liền tìm người phụ nữ khác, không được tôi không mang họ Tiền!

Trải qua một đêm, Tiền Phong nghĩ mình là người nắm thế thượng phong, tuy rằng cô bỏ đi nhưng hắn vẫn là đàn ông. Nhìn Phong Kính mà làm gương, cho tới bây giờ đều nói một là một, đương nhiên kể cả Tô Mộc Vũ cũng không thoát khỏi.

Hắn cảm thấy trước kia mình đã làm hư Chu Hiểu Đồng, cũng chiều đến một cả sự lợi hại của hắn cô cũng quên đi. Lần này, hắn nhất định phải làm cho cô biết cái gì gọi là tốt xấu!

Hạ quyết tâm, Tiền Phong đến pháp viện làm việc. Sau khi tan việc, thư ký kinh ngạc nhìn hắn thay một bộ âu phục anh tuấn, còn đặc biệt thất nơ, khoe miệng gọi lên một chút tiểu ý đi ra ngoài.

Một đôi mắt hoa đào cười rộ lên, cũng không sâu, chỉ nhợt nhạt lại khiến toàn bộ phụ nữ pháp viện phát rồ.

Chu Hiểu Đồng đi xem mắt phải không? Vậy hắn cũng đi!

Chỗ hẹn là một nhà hàng Tây sa hoa. Tiền Phong đi vào liền hấp dẫn vô số ánh mắt nữ giới. Ấn tượng của đàn ông, cái nào là quan trọng nhất?

Anh tuấn, tiền nhiều, tư thế tao nhã.

Ba thứ này hắn đều có, Tiền Phong hắn muốn ở cùng cô, Chu Hiểu Đồng nên cảm ơn trời đất rồi bay vào như con thiêu thân đi!

Ý thức được mình lại nghĩ tới người phụ nữ kiêu ngạo kia, Tiền Phong lập tức một cước đạp bay hình ảnh Chu Hiểu Đồng trong đầu, khoe miệng hơi hơi kéo nhẹ vẽ ra một độ cong, tươi cười nhợt nhạt như vậy lại là nụ cười tình cảm nhất của đàn ông.

Quả nhiên, ánh mắt của vị Đông Phương Uyển Nhi kia toàn bộ đều đặt trên người hắn. Trong lòng Tiền Phong sáng lên ngọn đèn nhỏ “Bingo!”

Tiền Phong không vội ngồi xuống mà là tao nhã đến trước mặt tiểu thư Đông Phương, ga lăng vươn tay nắm tay cô ta, một tay để sau lưng, hạ xuống một nụ hôn khẽ trên mu bàn tay mềm mại.

Sau đó chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt hoa đào hàm chứa một đầm nước xinh đẹp chiếu vào trên mặt Đông Phương Uyển Nhi khiến hai má cô ta đỏ rực.

“Uyển Nhi tiểu thư, lần đầu gặp mặt”

Đông Phương Uyển Nhi chỉ mới 21 tuổi, còn đang học lên đại học, làm sao chống lại thể công tới tấp của Tiền Phong. Thần tình thẹn thùng nói: “Tiền... Tiền thiếu, xin chào”

Tiền Phong quay về vị trí, vỗ tay phát ra tiếng gọi phục vụ “Đổi cho vị tiểu thư đây rượu nhẹ hơn một chút”

Phục vụ lập tức mang thức ăn cùng rượu đến, biểu tình của Đông Phương Uyển Nhi giờ phút này chỉ có thể dùng cảm động để hình dung. Đàn ông khiến cho người mê muội đứng là loại này, ngay cả việc nhỏ nhất cũng dịu dàng sẵn sàng.

Tiền Phong nâng ly lên, nhẹ nhàng cùng cô ta chạm cốc: “Cheers!”

Một bữa cơm, hai mắt Đông Phương Uyển Nhi đều cố định ở trên người Tiền Phong. Người đàn ông này, đối với một vị tiểu thư còn chưa bước vào xã hội như cô ta mà nói, quả thật có lực sát thương thật lớn.

Ăn hết bữa tối, Tiền Phong đặc biệt mời Đông Phương Uyển Nhi đi hóng gió, cô ta vui vẻ đáp ứng.

Đông Phương Uyển Nhi nhìn bảng hiệu phòng triển lãm trước mắt, kinh ngạc hỏi: “Chúng ta đến đây làm gì vậy?”

Tiền Phong xuống xe, giúp Đông Phương Uyển Nhi mở cửa, nắm tay cô ta đỡ xuống, đôi mắt hoa đào loan loan mỉm cười phun ra hai chữ: “Hóng gió”

156. Chương 156: Bạn Gái Mới Của Tôi

Mấy ngày nay Chu Hiểu Đồng cực kỳ cực nhọc.

Bởi vì đêm trước Tiền Phong đến quấy rối chọc giận những nhà khách hàng, ông chủ thậm chí còn bảo cô tự nghĩ việc, không cần lại đến làm nữa.

Nhưng thất nghiệp nghĩa là cô không còn đường sống, cho nên dù có bị sỉ nhục cũng phải kiên trì giữ lấy phần công việc này.

“Chu Hiểu Đồng à, tôi tin tưởng cô nên mới giao cơ hội này cho cô, ai ngờ cô lại báo đáp tôi như vậy, cô làm tốt lắm! Ý vào bạn trai là đại thiếu gia Tiền gia nên hung hăng can quấy có phải hay không? Hợp đồng này trị giá hơn hai trăm vạn, cô lấy gì đền cho tôi đây?”

Ông chủ vừa thấy cô liền nổi trận lôi đình.

Chu Hiểu Đồng hít sâu một hơi, ngẩng đầu đáp: “Thật xin lỗi, là lỗi của tôi...”

Cô mới vừa nói xong, một xấp giấy liền bay đến nện trên mặt mình. Chu Hiểu Đồng không né tránh, cam tâm tình nguyện. Xấp giấy tờ kia nện trên trán, thật rất đau.

Ông chủ thấy cô không tránh, trong lòng cũng hả giận. Ông ta nhấp ngụm trà rồi nói: “Hiểu Đồng, tôi cũng không phải cố ý khó dễ gì cô, bản hợp đồng này đối với phòng triển lãm của chúng ta rất quan trọng, cũng không phải là cô không biết. Như vậy đi, chỉ cần cô khiến cho bọn họ ký hợp đồng, tôi chẳng những trách cứ cô mà còn chia cho cô vài phần trăm lợi tức, cô thấy sao? Dù sao bạn trai cô là người có gia thế như vậy, một bản hợp đồng nhỏ nhoi cũng không làm khó được anh ta”

Chu Hiểu Đồng cắn chặt răng, nắm chặt tay khiến móng tay đâm sâu vào da thịt.

Đi ra từ văn phòng, đồng nghiệp đều bu lại lo lắng hỏi: “Thế nào, thế nào? Ông chủ nói cái gì? Không đuổi việc cậu đúng không?”

Chu Hiểu Đồng đáp: “Ông chủ ỉn một tuần để kéo lại bản hợp đồng kia... nếu không sẽ mất việc”

Đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai cô, nói: “Được rồi, không có việc gì là tốt rồi. Chỉ cần cậu tìm bạn trai cậu giúp đỡ, hẳn sẽ không thành vấn đề”

“Đúng vậy nha, bạn trai cậu lợi hại như vậy. Nếu mình cũng có một anh chàng bạn trai vừa đẹp trai lại vừa có tiền đồ như vậy, mình sẽ mặc kệ hết thảy” Một đồng nghiệp nữ hâm mộ, nói.

Chu Hiểu Đồng chỉ có thể ngồi một chỗ cười khổ. Cô còn có thể nói cái gì đây? Thật xin lỗi, để mọi người thất vọng rồi, mình cùng anh chàng bạn trai “Đẹp trai lại có tiền đồ” kia đã chia tay rồi. Không, có lẽ giữa bọn họ vốn dĩ chưa phải là bạn trai bạn gái, chẳng qua chỉ cùng nhau chơi một trò chơi mà thôi.

Cả ngày này, cô không ngừng gọi điện thoại cho những vị khách hàng kia, nhưng ai cũng nổi nóng. Có thể là nhìn thấy hai chữ “Tiền gia” nên không dám trực tiếp cự tuyệt, nhưng thư ký mỗi người đều nói: Thật xin lỗi, quản lý chúng tôi đang họp.

Gọi cả đồng điện thoại cũng không được cái nào, Chu Hiểu Đồng hoàn toàn cảm thấy, ông trời đang trừng phạt cô.

Đồng nghiệp đều về hết, Chu Hiểu Đồng mới buông tha cho cái điện thoại, ủ rũ đi ra ngoài, tắt đèn, tan tâm.

Thật không nghĩ đến, chuyện không hay ho trong ngày nay còn chưa kết thúc. Vừa mới ra khỏi công ty, bụng đói đến không chịu nổi, cô nhìn thấy một cửa hàng cà phê còn đang buôn bán, bánh ngọt cũng bày trên kệ. Chu Hiểu Đồng xoa xoa cái bụng đói meo, đẩy cửa bước vào.

Chu Hiểu Đồng nói với nhân viên bán hàng: “Phiền anh lấy cho tôi một ly cà phê với bánh...”

Còn chưa để cô nói xong, bỗng nhiên một bàn tay bên cạnh đưa qua “Gói hết toàn bộ bánh ngọt có trong cửa hàng các người cho tôi”

Nhân viên giật mình, miệng há thật to, nửa ngày mới ấp úng đáp “Được... được ạ. Xin anh chờ một chút” Sau đó lập tức gọi toàn bộ nhân viên đến gói bánh.

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn Tiền Phong như nhìn kẻ thù. Khóe miệng hần lóe một nét cười lạnh, tà tà nhìn cô.

Đông Phương Uyển Nhi bên cạnh không hiểu rõ, lay lay tay áo Tiền Phong, hỏi: “Anh Phong, anh mua nhiều bánh ngọt như vậy để làm gì?”

Tiền Phong liếc Chu Hiểu Đồng một cái, đôi mắt hoa đào chợt lóe, cúi người nhéo nhẹ mũi Đông Phương Uyển Nhi, trả lời: “Bánh ngọt ở đây không tệ, mua toàn bộ cho em ăn thử, không ăn hết thì đem ra ngoài ấy con mèo ăn”

Hai má Đông Phương Uyển Nhi đỏ lên, e lệ rụt rè cúi đầu.

Tiền Phong đắc ý hất cằm lên, lại liếc đến Chu Hiểu Đồng.

Chu Hiểu Đồng chỉ cảm thấy buồn cười, sau đó cầm ly cà phê của mình, đi ra ngoài. Không nghĩ tới cô vừa đi ra, Tiền Phong liền kéo Đông Phương Uyển Nhi đi theo.

Đông Phương Uyển Nhi nhìn hai người như đang phân thắng bại. Cô ta tuy còn trẻ nhưng cũng không phải người ngu, khề cần môi dưới.

Chu Hiểu Đồng chịu không nổi, dừng bước, hít một hơi, nói: “Tiền thiếu, xin hỏi anh đang muốn gì ở tôi?”

Tiền Phong chớp chớp đôi mắt hoa đào, vô tội nói: “Chu tiểu thư, em nói sao tôi không hiểu, em quên rằng chúng ta đã chia tay rồi sao? Tôi đi đâu cũng không cần em cho phép. Đây là bạn gái mới của tôi, Uyển Nhi, em nghĩ là em có thể so sánh với cô ấy sao? Cô ấy trẻ hơn em, xinh đẹp hơn em, dịu dàng hơn em gấp trăm lần, em còn không tự nhìn lại mình đi”

Nghe thế, Đông Phương Uyển Nhi kinh hãi ngẩng đầu, trên mặt không thể che hết kích động cùng vui vẻ.

Chu Hiểu Đồng nhìn hần, thật cảm thấy hần lúc này thật trẻ con. Cô nhếch khóe miệng, đúng lúc xe buýt cũng đến, một giây cũng không chờ liền nhảy lên xe.

Tiền Phong nhìn thấy bóng lưng bình tĩnh của Chu Hiểu Đồng nhảy lên xe buýt, vẻ mặt đắc ý lúc nãy trong nháy mắt biến mất không còn thấy tăm hơi.

Đông Phương Uyển Nhi còn đắm chìm trong câu “đây là bạn gái mới của tôi, Uyển Nhi” của hần, hai má vẫn đỏ bừng, nói: “Anh Phong, chúng ta bây giờ đi đâu?”

Tiền Phong cúi đầu liếc mắt nhìn cô ta một cái, nở nụ cười, ném một đồng bánh ngọt cho cô ta rồi đuổi cô ta về nhà. Hắn còn nói: “Uyển Nhi, đây toàn bộ đều là tâm ý của anh nha, lần sau có gặp thì nói cho anh biết, bánh có ngon không”

Đồng Phương Uyển Nhi đắm chìm trong đôi mắt hoa đào của hắn, liên tục gật đầu.

Chu Hiểu Đồng đứng trên xe buýt, một tay nắm tay vịn, mắt nhắm lại cảm thấy mình thật mệt mỏi. Rõ ràng đã chia tay, hắn còn tới trước mắt cô lắc qua lắc lại làm cái gì? Là do ý đặc biệt đưa bạn gái mới đến để khoe khoang với cô, kích thích cô, thuận tiện nhục nhã cô một chút rằng cô vốn dĩ không bằng cái cô gái tên gọi Uyển Nhi kia hay sao?

Được rồi, cô thừa nhận là hắn thắng, thắng, thắng một cách quang minh chính đại!

Chu Hiểu Đồng gắt gao cắn chặt răng, sau đó đi xuống khỏi xe buýt.

Từ trong túi xách, cô lấy ra một cuốn sổ, bên trong từng tờ một đều là bản thiết kế nháp, mà tất cả đều cùng một chủ đề, chính là Tiền Phong hắn! Vốn dĩ cô đặc biệt chuẩn bị cho hắn một món quà trước sinh nhật, sáng tác ra một bức tượng có dáng dấp của hắn, bây giờ nhìn lại thật đúng là ngu xuẩn vô cùng.

Người ta đã muốn cắt đứt hoàn toàn, cô còn giữ nó làm gì?

Chu Hiểu Đồng nắm chặt cuốn sổ, từng tờ từng tờ xé ra, xé thành những mảnh nhỏ.

Một đồng bản nháp toàn bộ ném vào trong thùng rác, cô ngẩng đầu, lau sạch nước mắt, sau đó cao ngạo đi tiếp.

Cô không tin, rời khỏi Tiền Phong, Chu Hiểu Đồng này sẽ sống không nổi!

157. Chương 157: Ngụy Cơ

Ngày thứ ba Chu Hiểu Đồng cố gắng liên lạc với những khách hàng kia, cuối cùng một trong những người đó là Ngô quản lý chịu không được liền chấp nhận gặp cô.

Hắn ta nâng trán, nói: “Chu tiểu thư, cô có Tiền gia làm chỗ dựa vững chắc còn đến đây dày vò chúng tôi làm gì?” Trong mắt đã có một nét ghen ghét thoáng hiện, cho dù người nào bị một cái tát làm trò trước mặt nhiều người như thế cũng sẽ không sống dễ chịu, nhất là liên quan đến Tiền gia.

Chu Hiểu Đồng chân thành nói: “Tôi cùng Tiền gia không có bất cứ quan hệ nào, Ngô quản lý, một lần nữa tôi thành thật xin lỗi. Tôi đặc biệt đến đây để giải thích với ngài, xin ngài tha thứ cho tôi. Là lỗi của tôi chứ không liên quan đến phòng triển lãm, xin ngài ngàn vạn lần đừng khiến mối quan hệ hợp tác này bị ảnh hưởng”

“Vậy sao?” Ngô quản lý nhìn cô gái trẻ trước mặt, trong mắt bỗng nhiên hiện lên chút hứng thú khó hiểu, đột nhiên cười rộ lên “Tôi đã nói Chu tiểu thư là một người thoải mái, làm sao có thể trêu chọc đến cái gia thế đồ sộ kia được. Là tôi hiểu lầm ha ha...”

Hắn nhìn Chu Hiểu Đồng từ trên xuống dưới mấy lần, nói: “Muốn tiếp tục hợp tác cũng không phải là không được, thôi thì như vậy đi, cô theo tôi uống một tiệc rượu bồi tội, chuyện này coi như bỏ qua, cô thấy sao?”

Chu Hiểu Đồng sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiền gia.

Tiền phu nhân ung dung đẹp đẽ quý phái, tư thế tao nhã cầm chiếc thìa khéo léo uống canh, toàn bộ quá trình phát ra một chút âm thanh, hoàn toàn là một tư thế quý phu nhân.

Trong phòng khách to như vậy, chỉ có hai người, Tiền trung tướng đang họp ở quân khu, rất hay vắng nhà. Đối diện với bà ta, Tiền Phong hoàn toàn không thèm để ý gặm chân gà, mồm to húp canh, một chút cũng không để ý đến thanh âm xôm xọm.

Tiền phu nhân cầm khăn ăn nhẹ nhàng lau miệng, buông xuống, cuối cùng mở miệng: “Tiểu Phong, nghe nói con với Đông Phương tiểu thư rất hợp, phải không?”

Tiền Phong suy nghĩ: Cũng không sai. Hắn liền nói: “Cũng đúng”

Tiền phu nhân nhìn con trai, tiếp tục nói: “Vậy không bằng cứ tiếp tục đi, dù sao con cùng với người phụ nữ họ Chu kia cũng không còn gì, không phải sao? Chuyện này con làm rất tốt, mẹ rất hài lòng”

Tiền Phong đang ngồm ngoàm nhai rau, bỗng nhiên dừng lại, nói: “Có thể làm ẹ hài lòng, thật đúng là không đơn giản” Dứt lời, tiếp tục gấp lấy một miếng thịt kho tàu, cắn vào miệng.

Hương vị này... sao mà cô gái kia cứ khen mẹ cô ta làm thịt kho tàu ngon lắm. Đầu bếp nổi tiếng của Tiền gia làm chỉ thế này thôi, không phải sao?

“Tiểu Phong, chuyện này cha con và mẹ đều đã bàn bạc rồi. Đông Phương gia tuy rằng kém Tiền gia nhiều nhưng thế lực cũng rất lớn ở miền Bắc, cũng có thể bù trừ cho chúng ta. Con bây giờ tuy làm kiểm sát trưởng thành phố, nhưng so với cả nước thì vẫn không là gì. Nếu con muốn tiếp tục đi lên, Đông Phương gia có thể trợ lực không nhỏ cho con”

Đưa trong tay Tiền Phong bỗng nhiên buông, trên mặt vốn dĩ cột nhũn nghiêm nghị “Mẹ, con nhớ được con đã từng nói với mẹ, kiểm sát trưởng là bởi vì con muốn làm, chứ không phải là do con phải làm”

Đôi mi thanh tú của Tiền phu nhân rớt cuộc hơi nhú, nói: “Tiểu Phong, chuyện này mẹ đã nói với con, cho dù con nghĩ nghĩ như thế nào thì cũng phải tính toán cho tương lai. Con là con trai độc nhất của Tiền gia, con nên sớm biết trên người con đang gánh cái trách nhiệm gì”

Tiền Phong muốn cười, nhưng vẫn không cười được. Hắn trầm mặc cầm lấy đũa, tiếp tục ăn cho xong bữa cơm này.

Sau khi ăn cơm tối, Tiền Phong muốn đi.

Tiền phu nhân có chút không vui, nói: “Nhanh như vậy đã muốn đi, không ở đây thêm một chút được sao? Ở đây có yêu quái muốn ăn thịt con à? Chiều nay cha con sẽ về, ở lại gặp nhau chút đi”

Tiền Phong nhún nhún vai, nói: “Mẹ gọi điện thoại không phải là bảo muốn ăn cơm thôi sao? Hiện tại đã ăn xong rồi”

Sắc mặt Tiền phu nhân hoàn toàn chìm xuống, lại chỉ có thể trở mắt nhìn con của mình không ngừng lại, đi ra ngoài.

Đi được hơn mười mét, Tiền Phong đột nhiên quay đầu lại nói: “Mẹ, lúc trước các người sao lại đặt cái tên này cho con?”

“Sao vậy?” Tiền phu nhân khó hiểu, hỏi.

Tiền Phong mím môi, phi thường bất mãn lắc đầu: “Thật khó nghe”

Đi ra cổng lớn, hắn đặc biệt quay đầu lại nhìn thím Mai đầu bếp trong nhà, nháy mắt nói: “Thím Mai, thím làm thịt kho tàu cực kỳ ngon”

Thím Mai đã ngoài năm mươi nhưng hai má vẫn đỏ rần, liên tục nói: “Thiếu gia thường xuyên trở về, thím Mai sẽ nấu cho cậu ăn”

Tiền Phong phát phát tay, rời khỏi căn nhà to đùng này.

Người khác đều nghĩ có nhà cao cửa rộng sẽ thật tốt, có một người cha quyền cao thế rộng lại càng thật tốt. Thế nhưng, có bao nhiêu người nghĩ rằng, cánh cửa này lại có áp lực nặng bao nhiêu, ép người đến thở không nổi.

Chu Hiểu Đồng đứng trước cửa quán bar, do dự một khắc rồi cuộc vẫn phải cắn chặt môi, đi vào.

Cô nghĩ, cho dù thử cũng phải thử một chút, nếu thật sự không được, cô nhất định sẽ xoay người đi ra, lập tức trở về xin nghỉ việc.

Đi vào quán bar, vị Ngô quản lí kia đã chờ ở bên trong. Nhìn thấy cô tiến vào liền nắm lấy bả vai cô kéo qua chỗ ngồi.

Ngô quản lí giơ lên một ly rượu đưa tới trước mặt cô, cười nói: “Đến, Chu tiểu thư, cô đến tôi thật sự rất cao hứng, uống một ly nào. Cạn ly!”

Chu Hiểu Đồng tiếp nhận ly rượu, nhìn một chút, rồi nhắm mắt uống hết.

Ngô quản lí lập tức kêu một tiếng “Tốt! Chu tiểu thư quả nhiên rất thoải mái, tôi thật thích!”

Chu Hiểu Đồng hơi hơi dời sang bên cạnh một chút, né tránh cánh tay chụp tới của Ngô quản lí.

Ngô quản lí thất bại, ngượng ngùng nở nụ cười, nói: “Tiếp nào, chúng ta tiếp tục uống. Tôi thích nhất là người thoải mái, chỉ cần đêm nay cô uống với tôi thỏa chí, cái hợp đồng kia hoàn toàn không thành vấn đề gì hết!”

Chu Hiểu Đồng cảm thấy mình như cái máy chết lặng, một lần lại một lần giơ ly, chuốc vào bụng, tiếp tục buông, tiếp tục giơ lên...

Một chai trước mặt, hai chai bên cạnh, trong bụng sôi ùng ục, đầu lại không còn cảm giác gì, giống như bị vết sạch sẽ. Lúc Ngô quản lí tươi cười rót thêm một ly, Chu Hiểu Đồng rồi cuộc nhin không được nữa, che miệng lại chạy vào toilet, toàn bộ nôn ra ngoài.

Cô không thấy được, lúc cô chạy tới toilet, khóe miệng Ngô quản lí nhếch lên một nụ cười.

Hắn cẩn thận lấy ra một cái gói nhỏ trong túi, đem viên thuốc bên trong ném vào một bình rượu, tiếp tục nhẹ nhàng lắc lắc, rượu nổi lên một chút bọt khí lại biến mất, giống như chưa từng có thứ kỳ lạ gì bên trong đó.

Khóe miệng Ngô quản lí hiện ra một nét châm biếm.

Cô bé này thật ngu ngốc hay là giả vờ ngu ngốc cũng không biết nữa, nhưng mà cũng không sao, hắn còn chưa có chạm vào loại phụ nữ nóng bỏng thoải mái này bao giờ, không biết lúc nằm trên giường có còn thoải mái như thế này nữa không?

Còn chưa có kẻ nào đào thoát khỏi từ trong tay hắn đâu, Chu tiểu thư, đêm nay, vất vả cho em rồi!

158. Chương 158: Tiền Phong Hấn!

Chu Hiểu Đồng nôn hết, cả người như không còn sức lực. Cô chống đỡ bệ bồn rửa tay nhìn hai má mình đỏ bừng, cảm thấy thật chật vật.

Cô vung một quyền đánh vào tấm gương, gương đứng thẳng thất lưng liền đi ra ngoài. Trận chiến của cô còn chưa đánh xong.

Đi ra toilet, xuyên qua từng dãy sofa, một đôi lại một đôi tình nhân. Thế nhưng ở nửa đường lại bị một cái chân dài đột nhiên vươn ra chặn lại. Đôi chân này mang một chiếc giày da đắt tiền bóng loáng.

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn theo cái chân kia, nhìn thấy Tiền Phong đang ôm lấy Đông Phương Uyển Nhi thẹn thùng ngồi trên sofa, chân của hắn giang ra, chặn đường đi của cô.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy đầu thật đau. Cô quyết định không đếm xỉa đến, bước qua. Ai ngờ cô vừa nhấc chân lên, một ly rượu liền bay tới, rơi vỡ trên mặt đất cản lại bước đi của mình.

Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong nháy nháy, tỏ vẻ vô tội như hoàn toàn không phải do hấn cố ý. Hấn ngừng đầu nhìn Chu Hiểu Đồng, tỏ vẻ giờ mới nhận ra cô: “A, Chu tiểu thư lại đến đây bồi rượu, bồi trò chuyện, bồi cười, cuộc sống thật đúng là rất phong phú nha”

Răng nanh trắng lộ ra cùng ánh mắt làm chói lóa người khác, nhưng lời nói lại làm cho người ta tức giận.

Tiền Phong cố ý liếc nhìn Chu Hiểu Đồng, nhưng tay lại thân mật quàng qua bả vai Đông Phương Uyển Nhi, nói: “Uyển Nhi, phải nhớ con gái nên dịu dàng một chút, không nên cả ngày lộ đầu ra ngoài đường như muốn đàn ông phải chú ý đến mình. Như em là tốt nhất, anh rất thích”

Đông Phương Uyển Nhi đã sớm bị hấn chuốc mê đến thần hồn điên đảo. Vốn dĩ vài ngày không gặp Tiền Phong, cô ta cảm thấy có chút mất mát, không ngờ hôm nay hấn lại gọi điện thoại đến, Đông Phương Uyển Nhi dường như là không chờ được mà chạy đến chỗ hẹn.

Giờ phút này nghe thấy lời ngon tiếng ngọt như vậy, đầu hoa mắt choáng, chỉ biết là không ngừng mà gật đầu.

Chu Hiểu Đồng nhìn bộ dáng cố ý đó của hấn, cười lạnh một tiếng. Cô cố ý giơ chân lên giẫm qua ly rượu kia, chỉ nghe âm thanh thủy tinh vỡ vụn giòn tan, sau đó mặt Chu Hiểu Đồng không đổi sắc bước đi, cứ coi như Tiền Phong hấn là mớ thủy tinh đó, một cước giẫm nát.

Đông Phương Uyển Nhi sợ tới mức thở hắt vì kinh ngạc, Chu Hiểu Đồng không tỏ ra cảm giác gì, chậm rãi đi về phía trước.

Tiền Phong tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn nheo mắt, cầm lên một ly rượu rót vào miệng. Lại nhìn thấy đồng thủy tinh trên đất, hấn cực kỳ khó chịu, một tay ném mạnh ly rượu trên tay, một tay cầm chai rượu nốc vào.

Đông Phương Uyển Nhi thấy thế, kinh hãi nhưng không dám khuyên: “Anh Phong...”

Tiền Phong cúi đầu nhìn cô ta nhìn một cái, nở nụ cười, nói: “Uyển Nhi, ngoan” Nhưng ánh mắt lại như vô tình nhìn theo bóng dáng Chu Hiểu Đồng.

Chu Hiểu Đồng vừa trở về chỗ, Ngô quản lý liền lập tức cười, nói: “Tiểu Chu, sao vậy, khó chịu sao?”

Chu Hiểu Đồng lắc lắc đầu, nói: “Ngô quản lý, tôi không sao”

Ngô quản lý lập tức vỗ vỗ tay cô, Chu Hiểu Đồng như bị điện giật vội vàng rút tay về.

Ngô quản lý lại như không để ý, cười nói: “Tôi nói rồi, Tiểu Chu thoải mái như vậy, làm sao bị một chút rượu ảnh hưởng được chứ. Nào đến, tôi gọi cho cô một chai rượu trái cây, uống cho thấm giọng” Nói xong, hấn ta tự mình cầm lấy chai, rót một ly đưa đến trước mặt Chu Hiểu Đồng.

Dịch rượu màu đỏ tản ra mùi hương nồng đậm, làm cho người ta phát thèm.

Hấn ta nói với vẻ mặt chân thành, Chu Hiểu Đồng ngừng một chút, cuối cùng vẫn cầm lấy ly rượu uống vào. Cô cũng không có để ý, ánh mắt Ngô quản lý hiện lên ý cười khác thường.

Uống xong, Chu Hiểu Đồng cũng không cảm thấy có gì khác thường. Ngô quản lý tận mắt nhìn thấy cô uống xong ly rượu kia, ngược lại thoải mái rất nhiều, cũng không tiếp tục ép cô uống nữa.

Chu Hiểu Đồng cho là hấn đã hài lòng, liền lấy ra bản hợp đồng trong túi xách, nói: “Ngô quản lý, phần hợp đồng này, anh xem có thể...”

Ngô quản lý cười nói: “Được, được, được, nhưng mà...” Hấn đột nhiên dời vị trí, ý đặc biệt chuyển qua bên người Chu Hiểu Đồng, càng đến càng gần, thậm chí còn vươn tay quàng lên bả vai cô.

Chu Hiểu Đồng cả kinh, vội muốn lùi ra nhưng không biết sao lại cảm thấy cả người như không còn chút sức lực. Cô kinh ngạc nhìn Ngô quản lý.

Diện mạo nghiêm trang lúc trước đã thay đổi trong nháy mắt, bàn tay đặt trên bả vai Chu Hiểu Đồng, ái muội vuốt ve “Tiểu Chu, em đừng vội, đợi lát nữa em chiều anh xong rồi, anh nhất định sẽ ký hợp đồng này cho em. Không chỉ có nhiều đó, những bản hợp đồng sau này đều ký cho em”

Hắn vừa nói, cái miệng gớm ghiếc lại tiến gần, muốn hôn lên mặt Chu Hiểu Đồng.

Chu Hiểu Đồng đẩy mạnh hắn ra, muốn vung tay lên tát hắn nhưng không nghĩ đến, cả người mềm nhũn ngã xuống. Ngô quản lý đỡ được cô, ôm thật chặt vào lồng ngực của mình, cười mờ ám “Tiểu Chu à, em cũng đừng từ chối làm gì. Hai chúng ta đều được sung sướng mà em lại còn có bản hợp đồng nữa, em nói có phải hay không?”

Chu Hiểu Đồng hận muốn chết cắn chặt răng, muốn hô to lại thấy mình không còn hơi sức, một câu cũng không nói được. Cô thấy choáng váng, gần như mất đi ý thức. Tại sao lại như vậy?

Chu Hiểu Đồng dùng toàn lực sức lực cũng đều không thể tránh khỏi đôi tay ghê tởm kia, chỉ có thể tro mắt nhìn gương mặt làm cho người ta buồn nôn càng lúc càng đến gần.

Cách đó không xa, Tiền Không chỉ một thoáng không để ý, khi hắn quay đầu lại đã nhìn thấy Chu Hiểu Đồng bị một lão già ghê tởm ôm vào trong ngực. Trên đầu hắn bốc hỏa, ánh mắt tóe lửa, cầm lấy một chai rượu chạy tới.

Đồng Phương Uyển Nhi hoảng sợ, vội kéo hắn lại: “Anh Phong, anh muốn làm gì?” Ánh mắt kia của hắn, khiến cô ta sợ tới mức thở dốc vì kinh ngạc.

Tiền Phong đẩy mạnh cô ta vào người một nhân viên, nói: “Đưa cô ấy về nhà”

Phục vụ nơi đây đều biết Tiền Phong, vội đáp: “Dạ, Tiền thiếu”

“Anh Phong...” Đồng Phương Uyển Nhi vươn tay, muốn đuổi theo hắn hỏi tại sao, nhưng một lần quay đầu lại nhìn, hắn cũng không cho cô ta.

“Anh còn chưa bao giờ làm tình với một người con gái đặc biệt như em, hay là chúng ta thử một lần đi, nhìn xem trên giường em cũng nóng bỏng như vậy hay không!” Trong mắt Ngô quản lý đã đục ngầu đục vọng.

Nói xong, một phát bắt lấy Chu Hiểu Đồng, muốn kéo cô ra ngoài. Ngay lúc hắn ta tự cho là mình đã thành công, một chai rượu hung hăng nện lên ót hắn, máu văng khắp nơi.

Hắn ta sợ tới mức hô to một tiếng theo bản năng buông tay đang giữ Chu Hiểu Đồng ra mà thay vào đó là cầm máu cho chính mình. Sắc mặt hắn ta trắng nhợt, hô: “Có ai không...”

Nhưng một giây sau đã bị người kéo lấy cổ áo, gắt gao bóp chặt cổ hắn ta. Ánh mắt Tiền Phong hích chặc, tràn ngập sát ý: “Con mẹ nó, mày dám để ý đến người phụ nữ của tao à? Mày rất muốn chết rồi đúng không?”

Cho dù chỉ là một người phụ nữ nhỏ nhen, nhưng cũng là do Tiền Phong hắn nuôi lấy. Chưa được sự đồng ý của hắn đã muốn làm loạn, muốn chết à?

159. Chương 159: Ai Chỉnh Ai?

Tiền Phong thoát nhìn như một hoa hoa công tử, nhưng hắn cũng lớn lên trong quân khu. Nếu kẻ nào nghĩ rằng hắn lương thiện, quả thật sai lầm!

Tiền thần kinh sở dĩ mang tên Tiền thần kinh, cũng là bởi vì lúc hắn phát điên, ai cũng không ngăn được.

Chẳng hạn như lúc này...

Ngô quản lý làm chuyện này cũng không ít, chưa từng thất bại bao giờ. Một mặt là vì những cô gái trẻ vì danh dự nên cũng không dám nói ra, mặt khác là do hắn nắm giữ một thứ gì đó trong tay, ví dụ như hợp đồng, hợp tác, chi phiếu, ai dám nói ra?

Nhưng hắn ta không nghĩ tới, lần này muốn thay đổi khẩu vị, lại thất bại.

Yết hầu bị nghẹn, hắn ta rên rỉ: “Cứu... cứu mạng... giết người...” Khuôn mặt phỉ lên như mặt heo nghẹn thở đến tím tái, đôi mắt lồi ra như mắt ếch.

Trong quán bar không ít người bị tiếng động ở đây thu hút, nhưng không một ai dám nhúng tay.

Tiền Phong cúi người, khoe miệng thoáng cười tà, chai rượu vỡ vụn trong tay lộ ra miệng thủy tinh bén nhọn, ánh sáng phản xạ khiến người ta sợ hãi, chĩa lên cổ hắn ta.

“Giết người? Mày nói sai rồi, tao đang mổ heo!”

Ngô quản lí nhìn thấy miệng thủy tinh lạnh lạnh, sắc bén kề trên cổ mình, chậm rãi đâm vào. Hắn ta thậm chí còn cảm thấy máu trong cơ thể đang trào ra ngoài, cả người như bị rút nước.

Tiền Phong cầm chai rượu đâm vào cổ Ngô quản lí, hắn ta như một con heo nằm trên bàn mổ đợi làm thịt. Chưa gì đã sợ đến muốn ngất xỉu.

Nhìn cái mặt heo tím tái trước mắt, Tiền Phong nhổ một ngụm nước miếng, ném bình rượu đi. Sau đó hắn nhắc chân giẫm lên cái mặt heo đó, hung hăng nghiền lấy.

Động vào người phụ nữ của tao, xem tao có dám giết chết mày không!

Hắn bấm điện thoại, nói vài câu, năm phút đồng hồ sau lập tức có người rình đầu heo này đi.

Sau đó ngoắc một nhân viên đến, nói: “Gọi quản lý của các người đến dọn dẹp chỗ này cho tôi, sau đó báo cáo tên đầu heo này sử dụng thuốc cấm. Tao không chĩnh chết mày, tao thì không mang họ Tiền!”

Tiền Phong ôm Chu Hiểu Đồng đã mất đi ý thức lên, rời đi, lập tức chạy về nhà.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy mình như đang bay trên trời, tay chân không chút sức lực.

Cả người khó chịu, khó chịu đến muốn chết.

Trước mắt mờ mờ ảo ảo, trong chốc lát diện mạo làm cho người ta buồn nôn của Ngô quản lí, trong chốc lát là hình ảnh Tiền Phong đang ôm bạn gái mới, trên mặt hắn là nụ cười nhạo báng.

Một đời anh minh của Chu Hiểu Đồng lại trúng chiêu một cách không ai ngờ đến nhất.

Đôi mắt ê ẩm, tựa hồ có thứ gì đó trào ra ngoài nhưng lại bị cô gắt gao cắn răng nhịn xuống. Chính mình phạm phải sai lầm ngu xuẩn, hậu quả phải do chính mình chịu. Chu Hiểu Đồng, mày mà khóc, thì mày chính là đứa ngu!

Cô mơ hồ cảm thấy có người bế, đặt lên bả vai. Cô muốn vùng tay tát hắn nhưng cả người không chút sức lực.

Tiền Phong, anh nên cao hứng đi, từ nay về sau, bà cô tôi sẽ không còn chút liên quan gì đến anh!

Trong đầu hỗn hỗn động động, nhưng khoe mắt lại lăn xuống những giọt nước mắt nóng hổi.

Cô cảm thấy mình được đặt trên một cái giường, trong khoảnh khắc đó, cả người Chu Hiểu Đồng căng thẳng. Bỗng nhiên một cơ thể nam giới đè xuống, cô nhú chặt mi.

Cô dồn sức, đập một cước.

Tiền Phong vác Chu Hiểu Đồng đi, cô thoát nhìn có chút gầy, không nghĩ tới khi ngất đi lại nặng như vậy. Về nhà quá xa, Tiền Phong liền thuê một phòng khách sạn.

Thật vất vả mới đưa cô lên được giường, toàn thân lập tức xụi lơ, đè trên người cô.

Tiền Phong thở hổn hển, đang muốn nghỉ ngơi liền bị cô đập một cước vào vị trí quan trọng của hắn. Hắn cắn chặt răng, xoay người cô lại, vỗ vào mông cô.

“Chết tiệt, em thật hư! Dám đập chỗ này của anh, anh mà có chuyện gì, nửa đời sau em đợi mà khóc khô nước mắt đi”

Lúc Chu Hiểu Đồng bị đánh, cả người cứng đờ, lại loáng thoáng nghe thấy giọng nói kia, cả người đề phòng liền thả lỏng. Áp lực một hồi tuôn đến, cô không còn chút sức lực chống đỡ nữa.

Mà đồng thời, một loại cảm giác khác trong cơ thể xuất hiện, nóng, khó chịu cùng với khát vọng mơ hồ.

Tiền Phong nhìn thấy cô mới vừa rồi còn mạnh mẽ hung dữ, đột nhiên lại mềm nhũn, thở dốc, cả người cũng bắt đầu đỏ lên như con cừu nhỏ bị nướng chín, chờ thợ săn đến ăn thịt.

Tiền Phong bắt đầu thở dài một hơi, hần tiến đến lau đi mồ hôi trên trán cô, nhìn gương mặt thanh tú nhưng bộ đồ trên người lại giống như mấy bà cô già ế chồng. Hần nói: “Em đó, có chỗ nào hấp dẫn người khác chứ?”

Chu Hiểu Đồng đã không nghe được cái gì rồi, chỉ cảm thấy cả người như có một ngọn lửa thiêu đốt, theo bản năng nằm lấy ống tay áo của Tiền Phong.

Chu Hiểu Đồng không giống với những người phụ nữ khác, dù cho có thở gấp vì dục vọng cũng sẽ cắn chặt răng, không tình nguyện thả ra bất kỳ rên rỉ nào. Cô giống như loài nhím, luôn cuộn tròn cả người trong bộ gai sắc nhọn tránh người khác chạm vào cõi lòng mình.

Nhưng mà thanh âm thở gấp đối với Tiền Phong mà nói, lại giống như một mối lửa khiêu cháy lửa phía dưới bụng hắn. Đôi mắt hoa đào thâm trầm, cổ họng nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi trèo lên giường.

Hiểu Đồng, dưới giường không chính được em, thì để anh chính em trên giường!

Tiền Phong tà tà cười, cởi chiếc áo sơ mi nhăn nhúm trên người ra.

Một người bị dục hỏa thiêu đốt, một người vốn dĩ cũng có sẵn hỏa trên người, hai người ở cùng một chỗ... đáp án cũng chỉ là lửa bùng lên thôi!

Giường lớn mềm mại lún sâu, hai bóng người quấn quýt lấy nhau, tuy hai mà một, hai bờ môi găt gao kề vào nhau, một chút cũng không muốn tách ra. Quần áo từng chút một rơi xuống, bị ném lung tung trên mặt đất. Tiền Phong thở gấp, đôi mắt hoa đào giờ phút này lại mị hoặc như yêu nhân, khi hắn chuẩn bị động thân đẩy vào thì...

Chu Hiểu Đồng bắt ngờ xoay eo đè lên người hắn.

Sau khoảnh khắc đó, Tiền Phong lập tức thét gào. Chết tiệt! Kế hoạch trấn áp của hắn không phải là như thế này, chẳng lẽ thuốc kích dục kia lại có thể kích thích tính cuồng dã trong cơ thể người sao?

Trong bóng đêm, Chu Hiểu Đồng ngồi ở trên người hắn, lên lên xuống xuống. Cảm xúc như gió xoáy cuốn vào đại não của Tiền Phong, khiến cho hắn không còn muốn quan tâm đến cái kế hoạch chinh người gì nữa. Danh dự của đàn ông là cái gì? Chỉ cần nhắm mắt lại, ôm lấy người yêu mà hưởng thụ khoái cảm thôi.

Hắn liếm liếm môi, thật ra như vậy, cũng không phải là không tốt, đúng không?

160. Chương 160: Sói Dữ

Mắt Chu Hiểu Đồng vừa mở ra, đại não lập tức cảnh giác. Cô nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy, chắc hẳn là ai đó đang tắm.

Vì thế, mấu chốt nhanh chóng lao vào đại não.

Căn phòng xa lạ, quần áo tán loạn trên mặt đất, tiếng nước trong phòng tắm... còn có chính mình, không quần áo.

Sắc mặt Chu Hiểu Đồng lúc xanh lúc trắng, trắng rồi lại xanh, răng nghiến lại, ánh mắt đỏ rực như muốn giết người.

Trí nhớ dừng lại lúc bị thuốc tối hôm qua, bị gã Ngô quản lý ôm vào ngực, gương mặt kinh tởm như mặt heo từ từ tiến lại... Sau đó, toàn bộ hóa thành bọt xà phòng, mơ mơ hồ hồ nhớ không rõ. Chẳng lẽ là cái tên Ngô quản lý kia?

Chu Hiểu Đồng cắn mạnh vào tay mình, dùng sức cắn cho chảy máu. Cô lau lau khóe mắt ỉn chút nước, nhanh chóng mặc quần áo vào, cầm lấy một cây gậy bóng chày trong góc phòng, đi đến phòng tắm.

Tiếng nước trong phòng tắm đúng lúc ngưng lại, một bóng người với mái tóc ướt sũng, nửa người dưới được che lại bởi một chiếc khăn trắng. Khi hắn đi ra, bất ngờ một cây gậy bóng chày vung đến.

Hắn bắt chập buông chiếc khăn đang lau tóc ra, vội đưa hai tay đỡ lấy, mở miệng quát to: “Ai da, một gậy này nện xuống là chết người đó, em muốn mưu sát chồng à?” Chu Hiểu Đồng là dùng toàn lực, cho dù hắn có ngăn lại được thì hai tay cũng bị ửng đỏ.

Chu Hiểu Đồng nhìn thấy Tiền Phong, cái miệng kinh ngạc mở lớn “Tại sao... lại là anh?”

Một câu này khiến cho Tiền Phong vô cùng căm tức: “Sao lại không phải anh? Không phải anh thì em nghĩ là ai?”

Còn dám hỏi như vậy sao? Bất kỳ một thằng đàn ông nào nghe thấy cũng vô cùng khó chịu. Tại sao là anh? Mẹ nó, rốt cuộc tối hôm qua cô nghĩ hắn là thằng nào?

Chu Hiểu Đồng vỗ đầu mình, một vài hình ảnh chằng chịt tối hôm qua từ từ chui vào đại não. Hai má cô đỏ lên, nắm cổ áo của hắn lên, hỏi: “Làm sao anh... Làm sao anh... có thể làm vậy?”

Bọn họ đã chia tay, không còn bất kỳ mối liên hệ nào nữa, chuyện xảy ra lần này rốt cuộc là tại sao đây?

Cô đã phải rất cố gắng mới có thể quyết tâm cắt đứt đoạn tình cảm này, tại sao lượn một vòng lại quay trở về vị trí ban đầu? Một cảm giác bất lực nảy sinh trong lòng, Chu Hiểu Đồng thấy mình bây giờ rồi hết lên rồi.

Đôi mắt Tiền Phong trừng to như chuông đồng, nói: “Này, thấy là anh nên em không vui đúng không? Em nghĩ là đáng người cứng nhắc cùng với cơ thể không chút khiêu gợi của em có thể khơi dậy dục vọng của anh sao? Chu Hiểu Đồng, em nhớ kỹ cho anh, nếu anh không giúp em, thì em sớm đã bị kẻ khác lợi dụng rồi, đến lúc đó em có muốn kêu ngạo cũng không còn gì để kêu ngạo nữa đâu”

Hắn cảm thấy thật tức điên, hắn có ý tốt vì cô mà đánh nhau, sau đó ôm cô trở về, người ta ngược lại không những không cảm động mà còn trách cứ hắn. Tiền Phong hắn có tấm lòng thật tốt, thế mà bị người ta xem thành lòng lang dạ thú!

Chu Hiểu Đồng chán ghét nhất chính là biểu tình đắc ý của hắn, giống như cái gì cô cũng phải dựa vào hắn, giống như cái gì cô cũng cần phải có sự bố thí của hắn, mà cô thì lại nhất định phải mang ơn hắn.

Cô nghiêng rằng, nói: “Em không bảo anh giúp!”

Tiền Phong cắn răng như muốn nghiền chết cô. Hắn hừ lạnh một tiếng, trên mặt tràn ngập nụ cười châm chọc “À! Thì ra là em nguyện ý làm chuyện đó. Tốt! Tốt! Là anh đã xen vào chuyện của người khác, không nghĩ tới em lại là loại người này, tối hôm qua cười trên người anh, xoay lưng một cái lại thành bộ dạng này”

Tiền Phong càng nói càng tức: “Tối hôm qua là em nguyện ý, là anh phá hủy buổi hẹn của em, phá hủy việc làm ăn của em. Bây giờ em trở về đi, trở về tìm lão già kia của em đi, trở về mà van xin hắn ta, anh đảm bảo sẽ thành toàn chuyện vui của hai người!”

Hắn thật không biết, trên đời này có người phụ nữ như vậy sao? Có sao? Thật sự muốn chọc tức hắn đúng không?

Chu Hiểu Đồng nghe xong, đồng tử bỗng dưng thu nhỏ lại, mặt nhanh chóng tái nhợt. Cô thật muốn cho hắn một cái tát để khiến hắn rút lại những lời này.

Có lẽ Tiền Phong cũng rất tức giận. Hắn giữ chặt cổ tay cô, lạnh lùng nói: “Trước kia, những thứ đó anh đều chấp nhận nên mới để em thoải mái, em thật nghĩ rằng anh vẫn thoải mái để em làm những chuyện mình muốn à? Sao em không chịu học một chút từ Mộc Vũ đi? Cô ấy luôn luôn tận tâm, dịu dàng với Phong Kính. Quên mất, anh sao có thể dùng tiêu chuẩn của Mộc Vũ để yêu cầu em được? Em cần bản không bao giờ đối với tới trình độ đó!”

Nói liền một mạch, Tiền Phong vẫn há miệng, lúc này mới nhận ra vừa nãy mình đã nói những gì. Hắn ngẩng đầu nhìn Chu Hiểu Đồng, cô đang cười, nhưng khóe mắt đầy nước mắt.

“Hiếu Đồng, anh...”

Tiền Phong nhận thấy hắn phải giải thích điều gì đó, nhưng hắn vẫn không nghĩ ra được nên nói cái gì, ngay cả não hắn bây giờ cũng giống như một mớ bòng bong, không biết rõ cái gì ra cái gì.

Chu Hiếu Đồng lắc lắc đầu, dường như muốn xóa bỏ đi dao động trong đầu mình. Sau đó cô bình tĩnh rút tay mình ra khỏi tay hắn, cầm lấy túi xách của mình rời khỏi căn phòng này.

Tiền Phong vươn tay muốn giữ lấy nhưng Chu Hiếu Đồng đã đi nhanh đến thang máy, kiên quyết nhấn nút, nhắm mắt lại. Cánh cửa chậm chậm đóng lại trước mắt hắn.

Tiền Phong đứng trước thang máy, ngồi xổm xuống ôm lấy đầu, thật muốn đập chết hắn đi cho rồi!

Chu Hiếu Đồng đứng trong thang máy, cười.

Có trời mới biết khi hắn nói ra câu kia, cả trái tim cô như bị một con dao nhọn cắm vào, sau đó chậm rãi rút ra.

Xem đi, hắn rốt cuộc cũng nói ra, nhin hai năm rồi cuộc cũng vẫn phải nói ra. Hắn luôn luôn xem cô như Mộc Vũ, cuối cùng cũng nhận ra cô và Mộc Vũ là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau cho nên bất mãn, chán ghét mà vứt bỏ cô đi. Cô chỉ biết, cô chỉ biết...

Cho tới bây giờ cô chỉ biết mình là Chu Hiếu Đồng, nếu cô biến thành Mộc Vũ thì Chu Hiếu Đồng phải trở thành cái gì bây giờ? Sẽ hoàn toàn biến mất sao?

Thang máy từ từ đi xuống, giống như từ mặt đất rơi xuống địa ngục.

Thang máy “đình” một tiếng tới tầng dưới cùng, cửa thang máy mở ra.

Hai bóng người đang đứng chờ bên ngoài, nhìn thấy Chu Hiếu Đồng thì kinh ngạc kêu lên: “Hiếu Đồng?”

Chu Hiếu Đồng ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính vác theo một đồng bịch to bịch nhỏ mua từ siêu thị. Thì ra Tiền Phong đưa cô đến căn hộ phía trên lầu nhà Phong Kính. Chu Hiếu Đồng giật mình, vội quay đầu lại lau nước mắt trên mặt.

Tô Mộc Vũ chưa từng nhìn thấy cô khóc, lo lắng giữ chặt tay cô, hỏi: ” Hiếu Đồng, em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho chị biết được không?”

Chu Hiếu Đồng quay đầu lại, nước mắt trên mặt đã gần như biến mất, giống như chúng vốn dĩ chưa từng xuất hiện. Cô nhún nhún vai, cười nói: “Có chuyện gì là có chuyện gì? Do bụi bay vào mắt em thôi. Hai người lên đi, em cũng sắp trễ giờ làm rồi” Dứt lời, cô như chạy trốn lướt qua hai người, rời khỏi nơi này.

161. Chương 161: Đàn Ông Là Mây Bay

Tô Mộc Vũ nhìn thấy bóng lưng chạy trốn của Chu Hiếu Đồng liền lo lắng muốn đuổi theo: “Hiếu Đồng”.

Lại bị Phong Kính giữ lại.

Tô Mộc Vũ nói: “Hiếu Đồng chắc là lại cãi nhau với Tiền Phong rồi, em còn thấy cô ấy khóc nữa kìa” Cô vừa nghĩ tới nước mắt trên mặt Chu Hiếu Đồng liền cảm thấy lo lắng.

Phong Kính nói: “Bọn họ cũng không phải con nít, chuyện của họ để tự họ xử lý đi, chúng ta đừng nhúng tay vào”

“Nhưng mà...” Tô Mộc Vũ dù biết chuyện giữa Tiền Phong cùng Chu Hiếu Đồng không một người ngoài nào có thể giải quyết được, nhưng cô vẫn vì họ mà lo lắng.

Hai người họ trời sinh đã khắc chế lẫn nhau mà vẫn bị ông trời giàn xếp cho gặp nhau, thế nhưng không một ai trong cả hai tự bỏ xuống mối nghiệt duyên này được.

Lên thang máy, nhìn thấy Tiền Phong ngồi xổm trước cửa, tóc tai rối nùi như một kẻ bị bệnh tâm thần.

Phong Kính nhíu mày, hỏi: “Tiền thân kinh, cậu cùng Chu Hiểu Đồng lại cãi nhau à?”

Tiền Phong ngẩng đầu, hung hăng nói: “Cãi nhau cái gì mà cãi nhau? Bọn mình đều rất tốt!” Nói xong, hắt thở phì phò xoay người đi vào nhà, đóng mạnh cửa lại.

“Ngu ngốc”, hai chữ này viết như thế nào?

Một chữ “ngu”, một chữ “ngốc”, dường như được khắc lên trên mặt cô.

Tô Mộc Vũ gọi điện thoại cho cô, cô không bắt máy. Thật ra cô không phải cố ý trốn tránh Tô Mộc Vũ, đó là chị em tốt của cô nha, ở đời này có được bao nhiêu chị em tốt như vậy chứ?

Thế nhưng cô không dám đối mặt với Tô Mộc Vũ, ít nhất thì bây giờ không muốn. Nói cô yếu đuối cũng được, nói cô nhát gan cũng chẳng sao, những thứ đó cô cũng không tự điều khiển được. Chẳng ai hoàn mỹ cả, đừng lấy phẩm đức của thánh nhân đến đòi hỏi cô, cô cũng chỉ là một Chu Hiểu Đồng bình thường mà thôi.

Chu Hiểu Đồng vỗ vỗ hai má, cố gắng để sắc mặt của mình hồng nhuận một chút, cũng không còn chật vật như trước. Đứng trên đường chừng mười phút, Chu Hiểu Đồng mới đi vào phòng triển lãm, đứng trước cửa phòng làm việc của ông chủ, gõ cửa.

Hợp đồng lại thất bại, cho dù không phải là lỗi của cô nhưng cũng chẳng còn ai đủ kiên nhẫn cứ nghe lời giải thích hoài.

Nghe thấy một tiếng: “Vào đi”, Chu Hiểu Đồng cười khổ, đẩy cửa đi vào. Cô mới vừa há miệng, chuẩn bị chủ động xin nghỉ việc, không ngờ ông chủ lại nói trước: “Hiểu Đồng, cô làm rất tốt. Bản hợp đồng kia Ngô quản lý đã gửi đến, phần trăm tôi đã hứa chia cho cô chính là một vạn đồng, cô cảm thấy thế nào?”

Chu Hiểu Đồng như là bị một tảng đá nện xuống đầu, nện đến đầu hoa mắt choáng. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ông chủ tiếp tục nói: “Hợp đồng lần này rất tốt, còn hai bản nữa, tôi giao cho cô, hi vọng cô tiếp tục cố gắng. Tôi còn bận chút việc, cô ra ngoài làm việc đi”

Chu Hiểu Đồng đi ra khỏi văn phòng, đầu vẫn còn choáng váng.

Đồng nghiệp vây lại, bàn tán: ” Hiểu Đồng thật giỏi nha, một vạn đồng vào túi một cách dễ dàng. Thế này cậu nhất định sẽ giàu lên nhanh chóng cho coi”

Chu Hiểu Đồng chỉ muốn kêu lên: Đơn giản sao? Nếu đơn giản như vậy, tôi chấp nhận nhường cơ hội này cho người khác.

Về bản hợp đồng này thì rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Chuyện tối hôm qua cô thật sự không nhớ rõ. Ngô quản lý kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại dễ dàng ký hợp đồng như thế? Chẳng lẽ có liên quan đến Tiền Phong sao?

Chu Hiểu Đồng càng nghĩ càng rối, đủ thứ chuyện ập đến cùng một lúc khiến cô rối muốn chết. Tiền Phong, Tiền Phong... Hai chữ này giống như một lời kinh chú vang vọng trong đầu cô, khiến đầu cô như muốn nứt ra.

Cố ý dùng nước lạnh tát lên mặt mình, Chu Hiểu Đồng ép bản thân phải bình tĩnh lại. Phụ nữ cuối cùng dựa vào cũng chỉ có thể là chính mình, Kiều Na nói đúng: Đàn ông cũng chỉ như mây bay.

Bên kia.

Trên đầu Ngô quản lí quán một vòng băng gạc trắng, liên tục kêu rên trên bàn làm việc. Hôm qua hẳn ta bị cái vị cao cao tại thượng của Tiền gia kia đập chai rượu vào ót, đầu như muốn nổ hoa. Khi tỉnh dậy mới nhận ra mình bị ném vào trong đồng rác lớn, cả người hôi thối muốn chết.

Đến bệnh viện, thiếu chút nữa còn bị người ta cho rằng là côn đồ thanh toán lẫn nhau ở ngoài đường. Hẳn phải làm gì đây? Đó là người của Tiền gia, chỉ có thể nhịn mà thôi.

Mặc kệ người nợ rốt cuộc là ai trong Tiền gia, hẳn đều chỉ có thể tự nhận bản thân mình xui xẻo. Ai ngờ, vừa vào công ty không bao lâu, văn phòng đột nhiên bị một nhóm người mặc cảnh phục xông vào.

Một gã mặt lạnh trong đó, hỏi: “Anh chính là Ngô Quỳnh?”

“Đúng vậy” Ngô quản lí ngược ngùng gật đầu, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Người nợ hất cằm với những người phía sau, nhanh chóng có người tiến lên còng hai tay Ngô Quỳnh.

Ngô Quỳnh hoàn toàn hoảng sợ, không ngừng hỏi: “Các người tại sao lại còng tay tôi? Tôi phạm tội gì?”

Người nợ cười lạnh, đáp: “Không có chuyện gì, chỉ điều tra được anh trốn thuế vài năm, hơn nữa còn tình nghi đã cưỡng hiếp vài nhân viên nữ. Những tội danh đó gộp lại, cũng chỉ vừa đủ giam anh trong tù cho đến chết mà thôi”

Ngô Quỳnh nghe thấy, sắc mặt trắng bệch “Tôi rốt cuộc đã đắc tội ai...?”

Người nợ tặc lưỡi, đáp: “Là kiểm sát trưởng thành phố S này, Tiền đại thiếu gia. Anh đắc tội với người này, ba đời phạm pháp của anh cũng bị lôi ra. Anh không cần nhúng tay làm gì cả, chỉ việc nằm một chỗ chờ chết thôi”

Tiền đại thiếu gia...

Ngô Quỳnh nghe thấy bốn chữ này, liền ngất đi.

Mà chuyện xảy ra, Chu Hiểu Đồng cũng không biết. Kỳ hạn một tuần, chỉ mới bốn ngày mà cô đã nắm được hợp đồng trong tay, nếu chuyện này không xảy ra, chẳng phải khổ sở của cô là uống phí sao?

Nhưng lần này cô đã rút được kinh nghiệm, cố ý kéo thêm hai đồng nghiệp khác, như vậy thì cho dù đối phương còn ý đồ không tốt cũng không thể động tay động chân.

Tập quán của người Trung Quốc là làm ăn đều phải đàm phán trên bàn cơm, bàn rượu, có trời mới biết Chu Hiểu Đồng thống hận cái thứ tập quán này đến cỡ nào, nhưng cuối cùng vẫn không thể không tuân theo nó.

Lúc hai vị quản lí kia đến, Chu Hiểu Đồng giật mình. Làm sao một trong hai lại có thể là Liễu Huệ Thành?

Liễu Huệ Thành cũng không ngờ là gặp cô, kinh ngạc nói: “Em chính là vị Chu tiểu thư kia sao? Ba của anh có việc nên anh đến thay ông ấy, không ngờ...”. Hắn cười rộ lên “Thế giới này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ thật đúng là rất nhỏ nha”

Chu Hiểu Đồng cũng nhịn không được mà cười rộ lên.

Một vị quản lí khác thấy thế, cũng thoải mái nói: “Nếu đều là người quen thì mọi người đều là bạn bè, đến, uống hết ly này thì mọi chuyện không hay đều là quá khứ, sau này tiếp tục hợp tác”

Mọi người đều nâng ly.

Hai vị đồng nghiệp bị Chu Hiểu Đồng kéo theo vẫn nhìn chăm chăm Liễu Huệ Thành, nhỏ giọng nói với cô: “Hiểu Đồng, cậu quen biết một anh chàng điển trai như vậy sao lại không giới thiệu với bọn mình? Thật xấu xa!”

Hai người này... thật háo sắc.

Chu Hiểu Đồng dờ khóc dờ cười mở miệng giới thiệu: “Anh Liễu, đồng nghiệp của em có vẻ thích anh, muốn làm quen với anh, anh cảm thấy...”

Hai vị đồng nghiệp bên cạnh chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm Liễu Huệ Thành.

Không nghĩ tới Chu Hiểu Đồng còn chưa nói xong, Liễu Huệ Thành đã ái ngại nói: “Hai em thật rất dễ mến, nhưng mà ngại quá, anh đang theo đuổi Hiểu Đồng”

Lời này được nói ra, không chỉ có hai vị đồng nghiệp nữ kia, mà còn cả Chu Hiểu Đồng đều kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

162. Chương 162: Không Phải Là Chỉ Uống Rượu Thôi Sao?

Chu Hiểu Đồng cảm thấy sáng nay bị Tiền Phong đả kích, bây giờ lại là Liễu Huệ Thành tấn công, khoe miệng cô không ngừng run rẩy.

Cô cười cười nói với Liễu Huệ Thành: “Anh Liễu, anh...”

Liễu Huệ Thành nháy mắt với cô, lặng lẽ ra ám hiệu.

Chu Hiểu Đồng lúc này mới biết, hẳn là vì tránh sự tấn công của hai vị đồng nghiệp nữ kia mới tìm cô làm tấm bia đỡ đạn. Thật tình... dựa theo thẩm mỹ bình thường thì cũng không nên chọn cô nha.

Tưởng tượng như vậy, Chu Hiểu Đồng mới không còn xấu hổ.

Hai nữ đồng nghiệp mê trai oán niệm nhìn Chu Hiểu Đồng, hỏi: “Hiểu Đồng, không phải cậu đã có bạn trai rồi sao?”

Câu hỏi như vậy lại giống như cây đao đâm vào ngực Chu Hiểu Đồng, khiến cả người cô đau đớn. Cô cố tỏ vẻ không sao, nâng ly rượu lên môi, thản nhiên cười nói: “Chia tay rồi”. Nhưng mà, nụ cười kia có nhìn như thế nào đi nữa cũng rất khó coi.

Đều là người đã trải qua vài mối tình, hai vị nữ đồng nghiệp nhìn thoáng qua lẫn nhau, cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ cố ý vừa nói vừa cười kéo lại không khí ảm đạm.

Chu Hiểu Đồng ngồi một chỗ uống bia. Bàn bạc cũng đã làm, tên cũng đã ký, những vị quản lý khác đã đi, Liễu Huệ Thành cũng gọi tắc xi cho hai nữ đồng nghiệp. Sau đó hắn trở về ngồi bên cạnh cô, nói: “Hiểu Đồng, anh xin lỗi”

Chu Hiểu Đồng cười lắc đầu, điều này có thể trách ai? Chỉ có thể trách chính mình mà thôi, tự trách bản thân quá ngốc, ngốc đến cực hạn.

Cô không nói lời nào, vẫn cười, vẫn uống bia, tốc độ không nhanh nhưng trước mặt lại từng chai từng chai rỗng xếp đầy.

Tính tình Chu Hiểu Đồng, một khi đã muốn làm gì thì không ai ngăn được. Liễu Huệ Thành cũng vô năng, tùy ý để cô xả hết khó chịu trong lòng. Có đôi khi đè nén trong lòng cũng không tốt, trút hết ra ngoài sẽ thoải mái hơn.

Một lúc sau Liễu Huệ Thành có điện thoại, nói một tiếng với Chu Hiểu Đồng rồi ra ngoài nghe.

Chu Hiểu Đồng không biết lúc mình gọi chai thứ tư hay thứ năm, gương mặt anh tuần mang theo giận dữ của Tiền Phong tiến đến trước mặt cô.

Hắn giữ chặt chai bia trong tay Chu Hiểu Đồng, nói: “Uống bia thì có gì giỏi? Có giỏi thì uống cái này đi!”

Một chai Whiskey bốn mươi độ đặt trước mặt Chu Hiểu Đồng.

Chu Hiểu Đồng nhìn hắn, lại nhìn chai rượu kia, một câu không nói trực tiếp mở nắp chúc vào miệng.

Ánh mắt Tiền Phong đỏ ngầu, một tay lấy cướp lại rượu của mình, uống. Từng chai từng chai rỗng ném đầy trên đất, cũng không thèm nhìn Chu Hiểu Đồng.

Cô nhìn phong cách đó, hoàn toàn rung động. Cái phong cách uống rượu này lại giống như uống nước trà, uống không ngừng nghỉ. Không, nước trà cũng không ai uống như thế.

Đám đông xung quanh lúc đầu nhìn thấy thì vỗ tay cổ vũ, sau đó thấy thật kinh dị, dần dần cũng chỉ im miệng mà quan sát.

Chu Hiểu Đồng kéo ống tay áo của hắn nhưng Tiền Phong không thèm để ý, tiếp tục chuốt rượu vào cổ họng.

Cho đến chai thứ sáu, một nhân viên đến khuyên: “Tiền thiếu, tiếp tục uống sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe...” Uống rượu thật sẽ uống cho chết người, huống chi là loại rượu nặng này, mà còn đến sáu chai! Nếu Tiền thiếu này xảy ra chuyện ở đây, bọn họ nhất định sẽ giống như “Dạ Sắc”, xong đời!

(Mọi người còn nhớ đầu chuyện, quán bar và F3 chúng ta hay đến là “Dạ Sắc” ko? Lâu quá Phi không nhớ rõ, hình như “Dạ Sắc” bị F3 “dọn dẹp” sau một lần Tô Mộc Vũ bị bắt cóc hay sao đó)

Tiền Phong mắng “Cút đi”, tiếp tục khai chai thứ bảy.

Chu Hiểu Đồng rốt cuộc bị cách uống rượu liều mạng của hắn hù sợ, ôm lấy cánh tay hắn ngăn lại: “Anh đừng uống nữa...”

“Đừng uống? Em là gì của tôi mà bảo tôi đừng uống thì tôi sẽ nghe lời em?” Tiền Phong mới vừa mở miệng, trong bụng sôi ùng ục liền quay đầu nôn một chút.

Nếu có thể chống đỡ được thân hình nghiêng ngả của mình, hắn nhất định sẽ nắm lấy chai rượu mà uống tiếp.

Chu Hiểu Đồng không sợ rất nhiều thứ, chẳng hạn như không sợ khổ, không sợ mệt, không sợ nghèo, cũng không sợ uất ức, chỉ sợ duy nhất Tiền Phong mỗi lần hắn uống rượu điên cuồng.

Chu Hiểu Đồng hoàn toàn đầu hàng, tiến lên ôm lấy hắn, ngăn hắn tiếp tục uống rượu, nếu uống nữa, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Tiền Phong giãy dụa “Buông ra!”

Chu Hiểu Đồng lắc đầu.

Tiền Phong muốn đẩy cô ra “Em là cái gì của tôi mà muốn ngăn cản tôi? Chẳng phải em đã nói hai chúng ta kết thúc rồi sao? Em không cho tôi quản em thì lấy cái gì mà em muốn quản tôi?”

Chu Hiểu Đồng quả thật muốn phát điên. Tên đàn ông này muốn bức cô điên đúng không?

Tiền Phong nắm lấy cổ tay cô, muốn gỡ hai cánh tay đang ôm chặt lấy mình của cô. Thế nhưng khi mu bàn tay bị một chất lỏng nóng bỏng va chạm vào, hắn đột nhiên sững người lại.

Cái thứ nóng bỏng đó, lại khiến cả người hắn đau đớn.

Tiền Phong mềm nhũn cả người, xụi lơ, Chu Hiểu Đồng vội đỡ lấy hắn.

Tiền Phong uống quá nhiều, cả người như một đứa con nít dựa vào lòng Chu Hiểu Đồng, cắn chặt hàm răng cũng không biết hắn đang muốn cắn ai.

Chu Hiểu Đồng bất lực, đành phải nhờ một nhân viên trong quán bar đỡ con ma men này lên tắc xi.

Nói chuyện điện thoại xong, Liễu Huệ Thành xoay người nhìn thấy chính là một màn như vậy, Chu Hiểu Đồng đỡ Tiền Phong, hai người cùng trèo vào tắc xi. Hắn cười khổ, cũng không vào quán bar mà ra bãi đỗ xe, đi về xe của mình.

Trên tắc xi, Tiền Phong lại ói một lần nữa.

Đây xe đều là mùi nôn mửa pha lẫn mùi côn, mặt tài xế đen thui. Chu Hiểu Đồng liên tục nói xin lỗi cũng hứa sẽ trả tiền rửa xe.

Xuống xe, tài xế lập tức bỏ đi.

Chu Hiểu Đồng dở khóc dở cười cố gắng đỡ cả người nặng trĩu của Tiền Phong đi lên lầu. Tiền Phong cao hơn 1m8, đè nặng lên người cô, lại còn là một gã say rượu. Chu Hiểu Đồng cuối cùng không đỡ được khiến hắn trượt cả người xuống đất.

Tiền Phong ngã xuống đất cũng không có cảm giác đau, nằm yên trên đất lại còn ồn ào “Chu Hiểu Đồng, em giỏi lắm! Em nói đi là đi phải không? Muốn uống rượu thì với anh đúng không? Chơi thì chơi! Anh uống... uống chết luôn coi em làm sao lo liệu được!”

Bảo vệ khu nhà nghe thấy tiếng động, chạy đến hỏi: “Chu tiểu thư, Tiền thiếu có chuyện...”

Chu Hiểu Đồng cảm thấy thật mất mặt, miễn cưỡng cười nói: “Không sao, chỉ là uống say thôi”

Sau đó dưới sự trợ giúp của anh bảo vệ, hai người kéo Tiền Phong dậy. Chu Hiểu Đồng nghĩ, nếu hấn còn lải nhải, trực tiếp đánh cho ngất xỉu là xong.

Thật vất vả mới đem Tiền Phong đặt lên ghế salon, cảm ơn anh bảo vệ xong, cô đóng cửa lại.

Chu Hiểu Đồng nhìn Tiền Phong như nhìn kẻ thù, nhưng mà một chút sức lực cũng không có để mà trả thù.

Cả người Tiền Phong đều là rượu cùng vết bẩn sau khi nôn ra, nhìn dơ bẩn không chịu được. Chu Hiểu Đồng bưng đến một chiếc thau đầy nước giúp hấn lau người cùng thay quần áo.

Ngay lúc xốc quần áo của hấn lên, lau ngực hấn, Tiền Phong bỗng nhiên xoay người ôm lấy cô, nói bên tai cô: “Đầu đất, hay là hai ta đừng gây chuyện nữa, gây đến gây đi cũng không còn sức nữa, chúng ta làm hòa đi, được không?”

163. Chương 163: Em Là Phụ Nữ Sao?

“Đầu đất, hay là hai ta đừng gây chuyện nữa, gây đến gây đi cũng không còn sức nữa, chúng ta làm hòa đi, được không?”

Chu Hiểu Đồng đã không còn nhớ được đây là lần thứ bao nhiêu Tiền Phong nói lời làm hòa với cô. Trước kia là tám lần chia tay, ba lần là hai người hết giận cũng tự nhiên làm hòa, hai lần là nhờ Phương Thiệu Hoa, Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ giúp họ hòa giải, ba lần còn lại đều là do Tiền Phong cọt nhả ôm lấy cô gọi “bà xã”, sau đó nói hai ba lời ngon tiếng ngọt, liền hoà thuận.

Đây là lần thứ chín chia tay, Chu Hiểu Đồng cũng quyết tâm thật sâu, thế nhưng khi hấn nói ra câu này...

Chu Hiểu Đồng vốn nghĩ rằng trái tim mình có thể cứng rắn, nhưng vẫn bị câu nói đó khoét cho đau đớn.

Cô nghĩ, cái người họ Tiền tên Phong này quả thật là khắc tinh của mình, cô quyết tâm, cô nhẫn nại, cô kiềm chế, toàn bộ đều tan vỡ. Trái tim bằng sắt thép của mình vẫn bị một câu của hấn vạch ra một vết thương sâu hoắm.

Tiền Phong nói xong, thế nhưng lại ngủ thiếp đi.

Chỉ còn lại một mình Chu Hiểu Đồng quỳ gối trước ghế salon, ép chặt tim mình, cúi đầu thật thấp.

Tại sao lại thế này? Nó giống như một chuỗi tuần hoàn, bất kể cô có chạy đến đâu cũng không thể thoát khỏi hấn. Cô ghét, chán ghét cảm giác này.

Ôm một cái mền ra đắp lên người Tiền Phong, Chu Hiểu Đồng đứng ở trước mặt hấn thật lâu, nhìn tư thế ngủ như một đứa trẻ của hấn, cái miệng vẽ lên thở đều, dường như hấn có lắm lắm một câu gì đó nhưng không nghe rõ.

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà tối đen, cuối cùng bóp chặt tay xoay người rời khỏi căn nhà quen thuộc này.

Phía sau, Tiền Phong như nằm mơ thấy điều gì đó, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Ngày hôm sau Chu Hiểu Đồng đưa bản hợp đồng đã có chữ ký đến cho ông chủ, ông ta cười tươi như hoa cúc đang nở, liên tục vỗ bả vai Chu Hiểu Đồng khích lệ: “Rất tốt, rất tốt, Hiểu Đồng này, công lao lần này cô mang lại cho phòng triển lãm của chúng ta là rất lớn nhá, tôi nhất định sẽ ghi nhớ! Ôi chào, sắc mặt cô

sao lại kém như vậy? Có phải không được nghỉ ngơi tốt hay không? Trong phòng nghỉ lúc này chắc không có ai, cô vào đó mà nghỉ ngơi một chút đi”

Chu Hiểu Đồng sờ sờ gương mặt tái nhợt của chính mình, trên mặt thậm chí còn nổi lên vài hạt mụn nhỏ. Cô cười khổ, xoay người đi ra ngoài.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại, ông chủ vẫn không đề cập tới lời hứa lúc trước, một bản hợp đồng sẽ được mười phần trăm hoa hồng. Thật ra chuyện này cũng không hiếm thấy, một vạn đồng lúc trước như một miếng mồi khiến Chu Hiểu Đồng liều mạng vì ông ta, nhưng một khi hoàn thành nhiệm vụ, xoay người trở mặt ông ta cũng không thấy ngại ngùng.

Bảo cô đến phòng nghỉ nghỉ ngơi một chút, bất quá cũng chỉ là dùng một cách thức khó hiểu nào đó nhắc nhở cô: Chu Hiểu Đồng, tôi vẫn ghi nhớ công lao của cô, sau này nhất định sẽ không bạc đãi cô. Còn chuyện phần trăm lúc trước, không có ai ngu mà tự đi nhắc nhở, muốn tự làm mất mặt chính mình sao?

Nếu như là một Chu Hiểu Đồng mới vừa tốt nghiệp, nhất định sẽ bật người vỗ bàn đem mười phần trăm hoa hồng kia về cho bằng được. Thế nhưng cô bây giờ đã không còn bốc đồng như trước nữa, mấy năm làm việc đã tôi luyện cho cô mọi góc cạnh của cuộc đời. Cô hiểu rõ nếu mình làm như vậy, hậu quả chỉ có thể là cô tự cuốn gói rời khỏi nơi này.

Chu Hiểu Đồng cười khổ lắc lắc đầu, xoay người đến phòng nghỉ nằm một chút.

Tối hôm qua, một đêm cô ngủ không ngon.

Không biết qua bao lâu, cô mệt mỏi nên nhắm mắt ngủ mất, trong mộng còn thấy Tiền Phong đang uống rượu khóc la om sòm, sau đó nói với cô: Chúng ta hòa nhau đi...

Bỗng nhiên bị một đồng nghiệp đánh thức, Chu Hiểu Đồng giật mình tỉnh lại, cả người đầy mồ hôi lạnh. Khi nhìn thấy là một đồng nghiệp làm chung cô mới thở ra một hơi, dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “Sao vậy?”

Vị đồng nghiệp này nói: “Hiểu Đồng, cậu mau ra ngoài đi, bạn trai cậu đang đứng bên ngoài kia” Giọng điệu cô ấy có chút kích động như là thấy cái gì đó rất kinh người.

Tiền Phong? Chu Hiểu Đồng nhíu mi. Hắn lại tới làm gì?

Chu Hiểu Đồng hơi run rẩy một chút, sau đó cũng cầm lấy áo khoác mặc vào, đi ra ngoài. Không nghĩ tới ra ngoài rồi, không gian bên ngoài lại khiến cô nhảy dựng.

Chỉ thấy cánh cổng to của phòng triển lãm bị phủ kín một màu đỏ của hoa hồng, đúng là chỉ trên tivi mới có cảnh chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng này. Chỉ cần mở mắt ra, trong mắt đều là sắc thái của hoa hồng.

Mà giữa biển hoa hồng là một chiếc Porsche màu lam, một anh chàng tuấn tú đứng đó, đôi mắt hoa đào chớp chớp, tỏa sáng như hai viên kim cương.

Không chỉ có toàn bộ nữ đồng nghiệp trong phòng triển lãm, mà còn rất nhiều người qua đường đều bị thế trận này hù sợ. Bảo vệ phòng triển lãm giật mình chạy đến muốn bảo hắn đừng gây trở ngại cho việc kinh doanh, nhưng Tiền Phong chỉ nói vài câu đã khiến bảo vệ phải lui xuống.

Các đồng nghiệp khác đều kích động lôi kéo cánh tay Chu Hiểu Đồng, nói: “Hiểu Đồng, bạn trai cậu thật là lãng mạn, nếu mình cũng có một bạn trai như vậy, mình sẽ hạnh phúc đến chết mất thôi”

Một đồng nghiệp đi cùng cô đến quán bar tối hôm qua cũng ghen tị, nói: “Hiểu Đồng, không phải cậu đã nói mình chia tay với anh chàng lắm tiền này rồi sao? Không ngờ lại gạt bọn mình như vậy nha” Giọng điệu có chút khó chịu lẫn ghen tị.

Trên mặt Chu Hiểu Đồng không có một tia vui vẻ, cắn răng đi tới.

Tiền Phong cho là mình làm rất tốt, hẳn bày một thế trận đầy hoa như vậy, còn người phụ nữ nào không khuynh đảo đây? Hắn nhớ rõ từng có một cô bạn gái ngắn hạn nào đó đã nói: Phụ nữ đều thích hoa, đặc biệt là hoa hồng, bất kỳ người phụ nữ nào cũng chạy không thoát sức hấp dẫn của hoa hồng.

Nhìn thấy Chu Hiểu Đồng đi tới, Tiền Phong kéo kéo bộ ple cho chẵn chu, híp lại đôi mắt hoa đào, khoe miệng nhếch lên, nói: “Người đẹp, tên bạn trai bị đánh rơi ở đây có phải của em không?”

Nhưng sai lầm của hắn chính là đem Chu Hiểu Đồng xếp vào loại những người phụ nữ bình thường. Chỉ thấy vẻ mặt chìm trong đáy cốc của Chu Hiểu Đồng đi tới, từng bước từng bước dẫm nát những đóa hoa hồng.

Tiền Phong hét hồn, giống như những cánh hoa Chu Hiểu Đồng đang giẫm lên chính là lớp vẩy của hắn.

Chu Hiểu Đồng đi tới, một phát nắm được cà-vạt của Tiền Phong, nghiêng rằng nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Hắn lại muốn làm gì đây? Thế trận lớn như vậy, nhốn nháo bình thường còn chưa đủ lại đến nháo trước cổng công ty cô, là muốn mọi người chê cười cô sao? Trước những lời đồn đãi kia, cô làm sao có thể tiếp tục làm việc ở đây?

Tiền Phong bị kéo vào sát mặt cô giống như hắn là một con vẹt đang đưa cổ ra chờ đợi Chu Hiểu Đồng lên tiếng, một nhát cắt đứt cổ vẹt.

Tiền Phong mở to hai mắt nhìn, hỏi: “Chu Hiểu Đồng, em là phụ nữ sao? Làm sao em lại không thích hoa hồng?”

Mặt Chu Hiểu Đồng đen lên, chuẩn bị một cái tát đập lên mặt Tiền Phong, hắn nhanh chóng bồi thêm một câu: “Chúng ta đi đăng ký kết hôn đi!”

164. Chương 164: Chúng Ta Kết Hôn Đi!

“Chúng ta đi đăng ký kết hôn đi!”

Ngay lúc Chu Hiểu Đồng muốn vung tay lên tát hắn, Tiền Phong đột nhiên liền thốt lên một câu như vậy.

Bàn tay Chu Hiểu Đồng dừng giữa không trung. Hắn đang... nói cái gì vậy? Là do cô đang bị ảo giác sao?

Kết hôn? Ký cái gì?

Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong khê cong, lập tức nắm lấy tay Chu Hiểu Đồng, đem bàn tay của mình bao bọc lấy tay cô. Hắn nói: “Đầu đất, nghe không hiểu à? Anh bảo chúng ta đi đăng ký kết hôn đi, cách nói khác chính là anh đang cầu hôn em đó!”

Tiền Phong dương dương tự đắc, cảm thấy một chiêu của mình thật soái đến ngậy người. Nhìn kìa, toàn bộ nữ giới quanh đây đều cảm động đến rơi lệ nha.

Tiền Phong đắc ý cười lộ ra hàm răng trắng bóng, phát phát tay tới nữ giới xung, cảm ơn họ đã vây xem ủng hộ.

Những lời liên tiếp kia giống như thanh gậy đập lên đầu cô, khiến cô đầu hoa mắt choáng.

Tiền Phong nghĩ là cô đang cảm động, ai ngờ cô vung tay lên giữ lấy cánh tay hắn bẻ ngoặc về phía sau, đau đến nỗi hắn hét to lên.

Đôi mắt Chu Hiểu Đồng đỏ ngầu, nói: “Tiền Phong, em không không phải là con búp bê trong tay anh để tùy ý đùa giỡn”

Loại chuyện này không thể lấy ra đùa giỡn được. “Kết hôn” là hai chữ thiêng liêng trong lòng mỗi người phụ nữ, không được coi thường nó, càng không cho phép có người lấy ra đùa giỡn.

Tiền Phong bật cười, xoa xoa gương mặt của cô, có chút chán ghét mấy hạt mụn do đỏ trên làn da mịn màng này. Hắn nói: “Em nổi mụn, thật xấu!”

Mặt Chu Hiểu Đồng đỏ lên, muốn giơ đánh cho hấn một quyền lại bị Tiền Phong né được. Hấn giang tay, thừa dịp cô không để ý liền ôm lấy vòng eo cô, miệng kề sát tai cô nói nhỏ:

“Đầu đất, anh đang nói thật. Anh lập lại lần nữa, chúng ta kết hôn đi!”

Kết hôn?!

Lúc Chu Hiểu Đồng nghe rõ được điều này, trái tim nhói lên một cái giống như có kẻ dùng gậy gõ từng nhịp vào tim mình.

Một giọt nước mắt liền rơi xuống, lăn dài trên mặt cô, lăn qua môi cô. Cô vốn dĩ vẫn không nhận ra mình đang khóc.

Tiền Phong nhìn thấy nước mắt trên gương mặt cô, khẽ thở dài một tiếng. Hấn kề môi hôn lên làn da mịn màng, hôn lấy những giọt nước mắt, sau đó ngậm lấy môi Chu Hiểu Đồng.

Nụ hôn kia, hết sức triền miên, bởi vì trước mắt nhiều người nên cũng chỉ ngậm nhẹ một chút nhưng vẫn không gây trở ngại với một Tiền thiếu vốn có kỹ thuật hôn môi điêu luyện. Môi của hấn nhẹ nhàng dán lên môi của cô, đầu lưỡi lướt qua viền môi, mang theo tê dại, thấm ướt hai cánh hoa đo đỏ.

Vừa hôn xong, Chu Hiểu Đồng run run hỏi: “Anh không phải đang đùa giỡn em?”

Cô là siêu nhân, không sai, nhưng cô thật không chịu nổi trò đùa này nếu như hấn nói dối.

Tiền Phong trừng to mắt, cam đoan: “Tất nhiên là anh không đùa!”

Chu Hiểu Đồng vươn tay, ôm cổ của hấn.

Tiền Phong ôm lấy cô, nhét vào trong xe, quay đầu lại nói với những đồng nghiệp nữ đang kích động đến chảy nước miếng: “Giúp tôi dọn dẹp chỗ này, sau này nhất định sẽ mời mọi người ăn cơm nha”

Những đồng nghiệp này đều thét chói tay, vỗ tay đáp ứng.

Porsche màu lam, chở Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng đang đỗ hồng đôi mắt đi.

Chuyện này không phải là do Tiền Phong nhất thời hứng khởi nói ra. Hấn cùng Chu Hiểu Đồng yêu nhau cuồng nhiệt thì cũng không phải, chỉ là khi cách xa cô, hấn thật không quen chút nào. Đảo mắt qua lại thì hấn cũng đã gần ba mươi, bà mẹ ở nhà lại suốt ngày thúc giục, muốn hấn mau chóng lập gia đình nên lúc nào cũng ép duyên này nọ, hấn thật đúng là không phục, không bằng cùng với Chu Hiểu Đồng, đi từng bước thì tính từng bước, cố gắng nhất định có thể đi qua cả đời này.

Hấn nhìn sang bên cạnh, Chu Hiểu Đồng vốn rất căng thẳng, rốt cuộc không chống lại cơn mệt mỏi nên nhắm mắt ngủ thiếp đi, nhưng những hạt mụn nhỏ vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Tiền Phong nhìn qua kính chiếu hậu, trong kính phản xạ lại khuôn mặt tuần tú của mình liền tấm tắc tán thưởng: Chu Hiểu Đồng thật sự là may mắn mới có thể tìm được một người đàn ông như mình, đúng là phúc đức tám đời ăn chay niệm Phật nha.

Chu Hiểu Đồng khi tỉnh lại, chợt nhận ra mình đang ở nhà Tiền Phong.

Cô ngồi dậy, chậm rãi nhớ lại những chuyện phát sinh sáng nay, kích động cũng không còn, chỉ cảm thấy trong lòng hoang mang rối loạn.

Giống như một chú mèo, người không cho nó cá, nó cũng ngoan ngoãn ăn thức ăn ẻo, nhưng một khi người cho nó cá, nó ngược lại bắt đầu thấy lo sợ, con cá này có thể nữa đường bị người ta đoạt mất hay không? Hay hoặc là nó ăn con cá này rồi, sau này lại không có thì làm sao bây giờ?

Ngược lại, điều đó trở thành gánh nặng của cô.

Cô cảm thấy mình thật mệt mỏi.

Tỉnh táo lại, vui sướng buổi sáng đã bị hòa tan. Chu Hiểu Đồng ngồi bó gối trên giường, ngẩn người nhìngrap trái giường màu trắng.

Tiền Phong quyết định kết hôn cùng Chu Hiểu Đồng, cũng thật không tiếp tục chần chờ, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ. Thật ra hắn cũng có chút lo lắng, nếu mẹ hắn không đồng ý, chỉ có thể cầu cứu cha hắn thôi.

Cha của hắn là một vị quân nhân nghiêm chỉnh, áp lực lại không mạnh mẽ như mẹ hắn. Cha của hắn hàng năm đều đi công tác, hoặc là làm các loại công vụ bên ngoài, cái nhà này đều do mẹ hắn làm chủ, nhưng quyết định của cha vẫn còn có chút tác dụng.

Bên ông Tiền quả thật dễ dàng hơn một tý, hắn gọi điện thoại cho cha nói rõ một chút, cuối cùng vẫn được chấp thuận. Còn bên mẹ hắn, chỉ cần cha hắn đồng ý, mẹ hắn không thể không nói đạo lý được.

Cúp điện thoại, Tiền Phong cảm thấy như vậy cũng không có gì là không tốt, ít nhất cuộc sống về sau có Chu Hiểu Đồng bên cạnh, quả thật thú vị.

Thế nhưng khi nói với Chu Hiểu Đồng, muốn cô đưa ba mẹ đến cùng nhau ăn một bữa cơm. Trên mặt Chu Hiểu Đồng trông phút chốc có chút không ưng ý, cũng không thể tránh được ánh mắt của Tiền Phong.

Hắn liền không vui, đặt đĩa xuống, nói: “Chu Hiểu Đồng, em lộ ra biểu cảm này là sao? Kết hôn là chuyện của hai gia đình, anh vất vả lắm mới lấy được sự đồng ý của cha anh, sao em lại không có chút gì là vui vẻ vậy? Chẳng lẽ em chán ghét gia đình anh lắm lắm sao?”

Hắn khổ sở tự trải thảm cho con đường hai người sau này, nếu là người phụ nữ khác, nhất định sẽ rất biết ơn hắn, sẽ nhảy cẫng lên mà vui mừng. Làm sao cái người tên Chu Hiểu Đồng này lại một chút sung sướng cũng không có?

Chu Hiểu Đồng cũng không có ý đó, vẫn nhịn mà giải thích, nhưng đầu đó trong lòng cô vẫn thấy không thích hợp.

Chẳng lẽ là quá nhanh sao? Đã qua hai năm dây dưa, kết quả này đến nhanh quá nên cô không kịp thích ứng?

Cô nghĩ không ra là nguyên nhân gì, đành phải đáp ứng. Lúc gặp mặt nên làm cái gì bây giờ, thôi, đến lúc đó... rồi tính...

165. Chương 165: Con Đường Đầy Chông Gai Của Sói Hoang

Ông Chu cùng bà Chu khi nghe lời con gái mình nói, nó có bạn trai, còn tìm hiểu nhau đã hai năm, hơn nữa người đàn ông kia còn là đại thiếu gia của Tiền gia. Ngoài ra chuyện quan trọng chính là... tuần sau gia đình bên kia muốn gặp mặt.

Hai ông bà thiếu chút nữa đã bị tin tức này dọa cho nhập viện. Nếu như gia đình khác khi nghe thấy con gái mình có thể gả vào nhà cao cửa rộng, tiền đồ rộng mở, nhất định sẽ cao hứng đến cười không ngậm miệng lại được. Nhưng ông bà Chu lại nhịn không được có chút lo lắng. Tiền gia là nơi nào nha? Đó là một nơi nhà cao cửa rộng, người bình thường cũng không thể gặp được. Trung tướng Tiền tuy rằng không bằng khí thế của Phong Khải năm đó, nhưng cái danh vẫn ở nơi rất rất rất cao. Một danh gia vọng tộc như vậy, vị trí thiếu phu nhân đương nhiên được chọn lựa rất nghiêm chỉnh.

Chu gia nhà họ có thể lọt vào mắt người ta sao? Cứ cho là lọt vào đi, vậy sau này nếu Chu Hiểu Đồng được gả đi, có thể bị ghét bỏ hay không? Có thể bị khi dễ hay không?

Bà Chu ngồi một chỗ, có chút u sầu, nói: “Hiểu Đồng nhà ta sao lại âm thầm tìm được một người bạn trai như vậy chứ? Nó sẽ phải che giấu tính cách thật của mình sao? Nó có thể bị gia đình bên đó xem thường không? Chưa hết, bàn về công việc thì Hiểu Đồng cũng không giỏi lắm, cũng không biết nấu cơm, bằng cấp lại càng không có. Nhà cao cửa rộng bên kia có biết bao nhiêu phép tắc, nó gả vào đó có thể bị ghét bỏ hay không?”

Ông Chu không nói chuyện, chỉ ngồi một bên hút thuốc. Mặc dù không nói nhưng trên mặt lại tràn đầy lo lắng. Một lúc lâu sau mới buông một câu: “Kệ nó đi, nó lớn rồi, quyết định của nó thì do nó định, hai ông bà già chúng ta cũng không xen vào được”

Bà Chu gật gật đầu. Quên đi, bọn họ đành vác hai khuôn mặt già nua này đi gặp nhà bên kia một lần. Hai ông bà già này tuy già nhưng vẫn có thể giúp con gái chống đỡ một chút áp lực, cho dù như thế nào thì cũng là con gái của họ, người khác không cần nó thì Chu gia này luôn rộng cửa đón chào nó trở về.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy thật đau đầu, đã vài đêm cô ngủ không ngon giấc, mụn trên mặt càng thừa cơ tốc chiến tốc thắng. Tiền Phong hỏi cô sao vậy, Chu Hiểu Đồng chỉ lắc đầu. Thế nhưng lúc làm việc, lại có đôi khi ngây người. Cô biết mẹ Tiền Phong có thành kiến rất lớn với mình, cuộc điện thoại lần trước không phải đã nói lên tất cả sao? Mẹ Tiền Phong thẳng thắn bảo cô đừng vọng tưởng, càng đừng hi vọng trèo cao, sớm rời xa con trai bà thì tốt hơn. Bây giờ lại gặp mặt trực tiếp, đến lúc đó bà sẽ dùng thái độ gì đối với gia đình cô đây? Sẽ vì thể diện của Tiền Phong mà miễn cưỡng chấp nhận cô sao? Hay lại trước mặt ba mẹ cô bảo cô rút đi, nhục nhã ba mẹ cô?

Chu Hiểu Đồng thật lo lắng. Hôn nhân chưa bao giờ là chuyện của riêng hai người. Anh yêu tôi, tôi yêu anh, hai người có thể ở bên cạnh nhau cả đời, đó chỉ tồn tại trong chuyện cổ tích, hoặc là tiểu thuyết ngôn tình. Thực tại luôn có đôi khi tàn nhẫn khiến lòng người tổn thương. Cô thật hâm mộ Mộc Vũ, có thể được một người như Phong Kính yêu, vì cô ấy hẳn có thể làm mọi thứ. Nhưng còn cô thì sao? Cô có thể may mắn một lần hay không?

Càng đến gần ngày gặp mặt, Chu Hiểu Đồng càng căng thẳng. Buổi sáng hôm đó khi mở mắt ra, điều đầu tiên cô làm chính là soi gương, nhìn thấy mụn liềm vôi tìm những thứ phấn son trang điểm dặm lên, nhưng có làm thế nào cũng không thể hoàn toàn che hết.

Cô gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Tiền Phong từ phía sau ôm eo cô, nhẹ hôn một cái, cổ ý nháy mắt mấy cái, nói: “Bà xã, đến mụn trên mặt em cũng đáng yêu cực kỳ!”. Chu Hiểu Đồng bật cười. Cô biết, Tiền Phong cổ ý khiến cô giảm bớt căng thẳng, quả thật có chút hiệu quả.

Cô đi đón ba mẹ, sau đó đi đến khách sạn đã được đặt sẵn. Đứng trước tòa khách sạn cao lớn, cánh cổng trang hoàng xa xỉ, trong lòng Chu Hiểu Đồng có chút bối rối.

Cô vội trấn an ba mẹ nên cười nói: “Ba mẹ, sẽ ổn thôi, chúng ta cùng đi vào”. Cô không thể kích động, cô mà khấn trương thì ba mẹ sẽ làm sao bây giờ?

Ông bà Chu hôm nay mặc đồ rất để ý đến thể diện, hai người nghe thấy, cũng gật đầu, hít sâu một hơi đi vào. Một nhân viên tiếp tân mỉm cười đi tới, lên tiếng hỏi tìm ai, sau đó lập tức dẫn họ đến một căn phòng.

Bên ngoài căn phòng này còn có vệ sĩ đứng hai bên. Ông bà Chu cũng giật mình, Tiền Phong lập tức mỉm cười ra ngênh đón: “Bác trai, bác gái, hai người đã đến rồi, mau vào trong đi ạ”

Hai ông bà già nhìn cậu thanh niên trước mặt, bộ dạng đứng đắn, cư xử cũng nhã nhặn, nghĩ thầm: Nếu Hiểu Đồng có thể gả cho người này, nói không chừng sẽ hạnh phúc.

Ngồi vào vị trí, cha Tiền Phong mặc quân phục nhưng trên người vẫn có khí thế phóng khoáng, nói chuyện cùng tán gẫu với ông Chu cũng rất thân thiện. Thế nhưng mẹ Tiền Phong vẫn im hơi lặng tiếng, luôn duy trì phong phạm của một vị phu nhân khiến cho người ta kính sợ. Tuy nhiên bàn cơm vẫn không có đáng sợ như trong tưởng tượng.

Ăn cơm xong, chiều Tiền Phong còn phải đi làm cho nên đành kết thúc sớm. Hẳn tự mình đưa ba mẹ Chu Hiểu Đồng ra ngoài. Ra khỏi căn phòng đó, thần kinh căng thẳng của Chu Hiểu Đồng rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Tiền Phong nhìn trán cô đầy mồ hôi lạnh, liền nói: “Đầu đất, em sao vậy? Sao lại bị dọa thành như vậy nha? Em xem, cha mẹ anh cũng không có đáng sợ như vậy”, Chu Hiểu Đồng cười cười.

Rời khỏi khách sạn, Chu Hiểu Đồng chợt nhận ra không thấy giỏ xách của mình, hẳn là để quên trong phòng. Cô vội nói: “Anh ở đây với ba mẹ em đi, em chạy vào tìm thử”

Cô nghĩ rằng cha mẹ Tiền Phong đã đi, không ngờ lúc đẩy cửa vào, hai vị kia vẫn ngồi đó mà bảo vệ đã đến đứng sau lưng bọn họ.

Tiền phu nhân thần nhiên ngược mắt lên, nói: “Cô Chu, mời ngồi”. Bà ta giơ tay lên, một người phía sau tiến lên đưa túi xách cho cô.

Chu Hiểu Đồng nhìn túi xách trước mặt, chợt cảm thấy cả người lạnh lẽo. Sau đó nghe thấy thanh âm cửa đóng lại, âm thanh đó thật chói tai.

Tiền phu nhân lạnh lùng nói: “Cô Chu, cô cần tôi nhắc lại lần thứ ba sao?”

Chu Hiểu Đồng hít sâu một hơi, ngồi xuống. Cô đột nhiên cảm giác bản thân mình thật ngây thơ, điều gì nên đến sẽ phải đến, không phải sao?

Tiền phu nhân nói tiếp: “Tôi cũng không muốn vòng vo, dù sao thời gian mỗi người đều có hạn. Xin hỏi cô Chu một chút, cô thấy điều kiện gia đình mình như thế nào?”

Bà ta hỏi thật bình tĩnh, giống như là đang nói chuyện phiếm. Chu Hiểu Đồng biết, cô vốn dĩ đã sớm biết. Bà ta hỏi như vậy là cố ý muốn cô tự mình nói ra sự chênh lệch giữa gia đình cô và Tiền gia.

“Tôi nghe nói mối quan hệ của cô cùng Tiểu Phong cũng không tốt lắm, cũng đã chia tay rất nhiều lần. Xin hỏi lý do vì sao cô vẫn muốn kiên trì gả vào Tiền gia chúng tôi vậy?”

Lời nói của Tiền phu nhân, mỗi một câu đều có lực sát thương rất lớn đâm vào ngực Chu Hiểu Đồng, khiến cô chết lặng vì đau. Nói trắng ra là, bà Tiền căn bản không tin tưởng cô, cô không phải coi trọng địa vị cùng tài sản của Tiền gia thì cũng là nhìn trúng công danh sự nghiệp của Tiền Phong.

“Tôi còn nhớ cách đây vài ngày, Tiểu Phong còn đáp ứng tìm hiểu con gái nhà Đông Phương gia. Cô Chu, tôi không biết cô dùng thủ đoạn gì để khiến Tiểu Phong muốn kết hôn với cô, nhưng cô cũng nên hiểu rõ một chút, Tiểu Phong rất ham chơi, mà tính tình cũng khó định, cô thật muốn gả cho nó?”

Mỗi một câu nói của bà Tiền, sắc mặt Chu Hiểu Đồng lại trắng thêm một bậc, cho đến khi tái nhợt hoàn toàn!

166. Chương 166: Cha Mẹ Chồng Không Dễ Chọn

Chu Hiểu Đồng hít sâu một hơi, nói: “Nếu bác gái đã nghĩ như vậy thì cứ nói với con trai bác là được rồi, tại sao lại cứ gây khó xử ột đứa con gái bình thường như cháu?” Bàn tay cô nắm chặt đến nỗi các đốt ngón tay đều trắng bệch.

Bà Tiền lập tức tức giận, ánh mắt lạnh như băng, giọng điệu xem thường “Chỉ mới lúc này mà cô đã tỏ ra không chút giáo dục như vậy, sau này nếu gả vào Tiền gia chúng tôi thì còn ra thể thống gì nữa?”

Tiền trung tướng dường như nhìn không nổi vợ mình tiếp tục hùng hổ dọa người, liền vỗ nhẹ bàn tay bà ta.

Bà Tiền hơi cảm giận, nhưng vẫn vì thể diện của chồng nên tạm thời không nói nữa.

Tiền trung tướng cười một chút làm dịu đi không khí rồi nói: “Cô Chu, thật ra tôi còn rất thích cô nữa là đằng khác. Dù sao Tiểu Phong cũng là con trai tôi, nếu cứ như vậy, mọi người khẳng định sẽ bảo mất con trai tôi quá kém, đúng không?”

Tiền trung tướng tuy rằng có vẻ uy nghiêm từ bẩm sinh nhưng lời nói lại khiến người ta không cảm thấy áp lực như đã nghĩ. Chu Hiểu Đồng hơi thả lỏng một chút, lời chuẩn bị nói ra lại bị ông ta cắt lời: “Nhưng có mấy lời tôi muốn nói trước...”

Tinh thần hơi thả lỏng của cô lại nhanh chóng căng thẳng.

“Cô Chu hẳn là hiểu được, Tiền gia chúng tôi dù sao cũng không phải là gia đình bình thường. Nếu cô cứ như vậy gả vào nhà chúng tôi, cô sẽ không tránh khỏi một số nguyên tắc phải có. Tôi muốn nói trước để cô chuẩn bị cho tốt, một khi gả vào Tiền gia, cô phải từ bỏ công việc mình đang làm, cô phải chấp nhận rời xa

ba mẹ mình, ở nhà chăm sóc chồng cũng giống như vợ tôi đang làm, sau khi kết hôn phải nhanh chóng sinh hạ người kế nghiệp Tiền gia. Cô Chu, nếu cô chấp nhận những chuyện đó, tôi cũng không ngăn cản chuyện này làm gì”

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tiền trung tướng, lại nhìn Tiền phu nhân bên cạnh, trong mắt bà ta hiện lên sự khinh thường không chút nào che giấu.

Còn hơn những câu gai góc của vợ mình, Tiền trung tướng chỉ dùng vài câu đã nêu rõ vấn đề bên trong. Ông ta không châm chọc hay uy hiếp, chỉ dùng sự thật liền khiến Chu Hiểu Đồng dao động.

Với quyền thế của Tiền gia, làm sao chấp nhận được một vị thiếu phu nhân làm một công nhân viên chức nho nhỏ bên ngoài? Nếu thế chẳng khác nào làm bọn họ mất mặt. Gả vào Tiền gia nghĩa là cô phải tuân theo rất nhiều nguyên tắc, hơn nữa còn gần như cắt đứt quan hệ với gia đình chính mình, cô làm được sao?

Tiền trung tướng đứng dậy, nhận lấy áo khoác vệ sĩ đưa đến, sau đó nói: “Nếu lời nói của tôi không quá êm tai, xin cô đừng chấp nhận. Dù sao sau này chúng ta cũng có thể sẽ trở thành người một nhà”

Chu Hiểu Đồng cũng không biết rõ bọn họ rời khỏi lúc nào, bên trong phòng mất dần hơi ấm, lạnh đến nỗi cô phải rung mình một cái.

Cô đi ra ngoài, lúc đến cửa, vấp phải chiếc ghế, đầu gối khụy xuống đất, may mắn cô nắm được tay nắm cửa nếu không chắc sẽ té rất chặt vật.

Nhân viên phục vụ đi tới, hỏi: “Cô có sao không? Có cần tôi giúp gì không?”

Chu Hiểu Đồng phát tay bảo không sao. Cả người cô tựa vào cánh cửa một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại, sau đó đi ra ngoài.

Bên ngoài, ông bà Chu vẫn còn đứng đó nhưng Tiền Phong đã không thấy bóng dáng.

Bà Chu tiến đến, hỏi: “Hiểu Đồng, lấy có một cái túi thôi sao mà lâu vậy con?”

“Con vào nhà vệ sinh một chút nên hơi lâu” Chu Hiểu Đồng giấu giếm “Tiền Phong đâu rồi ba mẹ?”

Bà Chu nói: “Lúc này có điện thoại, hình như có chuyện gấp cần giải quyết nên đã xin phép đi trước”

Chu Hiểu Đồng gật gật đầu.

Bà Chu còn tiếp tục lăm nhăm “Quả thật là thiếu gia Tiền gia, cao ráo, đẹp trai, tính cách lại dí dỏm, không hề chê bai hai ông bà già này phiền phức, lại còn là kiểm sát trưởng thành phố...”

Chu Hiểu Đồng thấy mẹ mình rất hài lòng với Tiền Phong, cô vẫn không nói gì, chỉ biết cười, cười đến nỗi không ai biết cách đây không lâu, gương mặt này tái nhợt như thế nào.

Đưa ba mẹ lên taxi, Chu Hiểu Đồng vẫn bình tĩnh nghe mẹ mình khen Tiền Phong hết lời. Chỉ có ông Chu nhận ra con gái mình có gì đó không đúng liền cắt đứt lời nói của vợ: “Được rồi, nói một lèo bà cũng không thấy khát nước sao?”

Bà Chu than thở hai câu rồi mới im lặng.

Đưa ba mẹ về nhà, Chu Hiểu Đồng nói rằng trưa nay còn có việc nên rời khỏi. Ông Chu đuổi theo ra cửa, nói: “Hiểu Đồng, chuyện này ba mẹ không xen vào, đều do con chọn lựa. Ba mẹ chỉ hi vọng con hạnh phúc thôi”

Chu Hiểu Đồng gật gật đầu, mỉm cười che giấu lệ trong mắt, xoay người rời đi.

Ra khỏi nhà, cô ngơ ngác bước đi trên đường, qua khỏi trạm xe bus cũng không hay biết gì. Có vài chiếc taxi đi ngang qua hỏi, cô cũng không đáp, cứ từng bước đi về phía trước như thế.

Gót chân có chút đau, vì muốn gây ấn tượng với cha mẹ Tiền Phong nên hôm nay cô đi giày cao gót. Đi bộ một đoạn đường dài như vậy, chân đã phồng rộp lên từ lâu.

Giữa trưa, người đến người đi trên đường đông đúc, Chu Hiểu Đồng bỗng nhiên cảm thấy mỗi chân liền ngồi xổm xuống. Cô vòng hai tay ôm lấy cơ thể không ngừng run rẩy, đầu cúi thấp nhìn những bàn chân chậm rãi lướt qua, cô chợt không biết mình nên đi về đâu.

Ngồi một lúc, Chu Hiểu Đồng rút điện thoại, bấm một dãy số: “Này, Tiền Phong, anh đến đón em được không? Hình như em lạc đường rồi”

Tiền Phong bị một chồng án kiện dày vò cho không thấy trời nam đất bắc, nhưng nghe thấy giọng điệu Chu Hiểu Đồng có chút kỳ lạ liền nghi ngờ hỏi: “Em sao vậy?”, không phải sáng nay vẫn rất tốt sao?

Chu Hiểu Đồng không nói chuyện.

Tiền Phong có chút buồn bực, hỏi hai lần cũng không trả lời, bên kia điện thoại chỉ truyền hết tiếng hít thở. Tiền Phong dự cảm có cái gì đó không đúng, vội hỏi: “Em đang ở đâu?”

Chu Hiểu Đồng nói ra một cái địa chỉ, Tiền Phong ngay lập tức cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài.

Thư ký vội gọi: “Sếp, còn hồ sơ...”

Tiền Phong biến mất như một cơn gió, chỉ ném lại một câu: “Lát nữa tính sau, bà xã tôi lạc đường, nếu tôi không đến đón, cô ấy đi lạc thì anh chịu trách nhiệm sao?”

Thư ký rùng mình một cái, hần chịu trách nhiệm? Có cho hần cũng không dám.

Tiền Phong cả người mồ hôi nhễ nhại chạy tới, Chu Hiểu Đồng vẫn đứng im ở đó. Tiền Phong vội nắm tay cô hỏi: “Em sao vậy? Hôm nay cũng không lên tiếng, có biết anh lo lắng không?”

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu, nhìn thấy hần, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Tiền Phong, em muốn ăn lẩu, chúng ta đi ăn lẩu đi”

Tiền Phong nhìn cô một cách quái dị “Ăn lẩu? Chu Hiểu Đồng, em có sốt không?”

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của cô, hần cũng phải thỏa hiệp. Ai bảo Tiền Phong hần xui xẻo, gặp phải một người phụ nữ kỳ lạ như cô.

Đến siêu thị mua một đồng nguyên vật liệu về nhà, sau đó xắn tay áo trong nhà bếp. Dưới sự trợ giúp của Tô Mộc Vũ qua điện thoại, cuối cùng cũng miễn cưỡng nấu được một nồi gọi là “lẩu”. Vừa ăn, vừa uống, vừa lau mồ hôi.

Hai tiếng sau, Chu Hiểu Đồng rót cuộc cũng uống say ngã vào lòng Tiền Phong. Tiền Phong cong chân, một tay cầm chai bia, một tay vuốt mái tóc ngắn của cô, bật cười.

167. Chương 167: Lòng Nhím Của Sói Hoang

Chu Hiểu Đồng không hiểu, cô thật sự không xứng với Tiền Phong sao?

Tại sao bất kể ai cũng nói, hai người bọn họ không hợp nhau, Chu Hiểu Đồng cô không với tới được cành cây cao Tiền gia, ngay cả ba mẹ cô cũng liên lụy theo, cũng bị người khác khinh thường.

Chu Hiểu Đồng nghĩ mãi nhưng không ra. Chẳng lẽ cũng bởi vì nhà cô không tiền không thế, cho nên ngay cả quyền lợi yêu một người cũng không có sao?

Còn có Tiền Trung tướng, mặc dù không có phản đối thẳng thừng, nhưng ông ấy lại dùng những từ ngữ đơn giản để miêu tả một bức tranh mà cô không thể nào hình dung được. Một gia đình quyền thế do cô làm chủ, cả ngày chỉ ngồi trong nhà, công việc của cô chỉ xoay quanh mẹ chồng cùng chồng, tương lai còn có những đứa con, phải là con trai. Cuộc sống như thế, cô thấy có ý nghĩa ở đâu? Cô thật sự sẽ vui vẻ sao?

Chu Hiểu Đồng vừa rửa chén vừa xuất thần, chiếc chén trong tay thiếu chút nữa đã trượt xuống. Cô giật mình, may mắn được một đôi tay phía sau chụp kịp.

Tiền Phong ôm lấy Chu Hiểu Đồng từ đằng sau, hỏi: “Đầu đất, sao lại ngã người rồi?”

Chu Hiểu Đồng nhìn gương mặt anh tuấn của Tiền Phong, tuổi tác của hần cũng đã gần ba mươi, cô chỉ cười cười, lắc đầu.

Tiền Phong như cún con léch mặt đến gần, cọ cọ đầu trên hõm vai cô, thuận tiện ôm lấy mặt của cô trộm hôn một cái.

“Đừng phá nữa, em đang rửa chén” Chu Hiểu Đồng vỗ vỗ đầu của hắn, nói.

“Ngày mai rửa cũng được mà” Tiền Phong cướp lấy chén trong tay cô ném vào bồn, ôm lấy eo cô, đắc ý cười. Cô nhũn người để mặt cho hắn ôm mình ra phòng khách, ngã dài lên ghế sa lon.

Tiền Phong chống hai tay ở hai bên người cô, đôi mắt hoa đào không chớp, nhìn cô, dường như đang đánh giá cái gì đó, sau đó nghiêm túc nói: “Đầu đất, đột nhiên anh nhận ra em cũng không còn xấu nữa”

Chu Hiểu Đồng sững sốt, ý này nghĩa là trước kia cô rất xấu?

Cô cắn răng chuẩn bị tức giận, không nghĩ tới Tiền Phong đột nhiên chặn lại môi mình, khiến cô thần hồn điên đảo. Chu Hiểu Đồng cắn giận: Sao hắn lại biết dùng chiêu này chứ?

Nhưng cô vẫn bị nụ hôn của hắn cuốn lấy, vô ý thức vươn cánh tay ôm cổ của hắn.

Đang lúc nóng bỏng, chuông điện thoại vang lên.

“Bà xã, đừng nhận...” Tiền Phong hôn lấy cổ cô, thanh âm có chút khàn khàn, ôm chặt lấy eo cô không ngừng vuốt ve.

Chu Hiểu Đồng thở gấp, dường như đang do dự có nên nhận điện thoại không, thế nhưng chuông điện thoại vẫn cứ reo không ngừng.

“Phong tử, em... em xem một chút... là ai...” Chu Hiểu Đồng đỏ mặt, nói. Nói xong liền vươn người cầm lấy điện thoại, màn hình hiện lên hai chữ “ông chủ”, cô vội tỉnh táo, đẩy Tiền Phong ra, bắt máy.

“Hiểu Đồng, tôi đang có một bản hợp đồng rất quan trọng, cô mau đến giúp tôi, coi như tôi cho cô tiền tăng ca gấp ba” Giọng điệu của ông ta không còn dò hỏi, mà là ra mệnh lệnh.

Chu Hiểu Đồng có chút đau đầu, chần chừ trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói: “Được rồi, tôi sẽ đến trong nửa tiếng nữa”. Ai bảo cô là cấp dưới, ông ta là cấp trên, mà bây giờ chính mình vẫn mang danh thư ký, không thể không dốc hết tâm can ra mà làm việc.

Tiền Phong nghe thấy cô lại muốn chạy đi làm tăng ca, đôi mắt nóng bỏng trong phút chốc trợn to, nghiêm rắng nói: “Chu Hiểu Đồng, em khiêu hỏa rồi không chịu dập hỏa hả? Anh nói cho em biết, nếu em dám đi, anh... anh... anh lập tức đến quán bar tìm người khác dập hỏa”

“Đừng như vậy, em là đi làm” Chu Hiểu Đồng nhìn bộ dáng tức giận của hắn, có chút đau đầu.

Mắt Tiền Phong tóe lửa giận: “Anh nói em không được đi!!! Em đi thử xem, anh nhất định sẽ mang người khác về nhà cho em xem”. Trời đã khuya còn đến công ty làm việc, lại cùng một chỗ với một gã đàn ông lớn tuổi, đây là muốn đội nón xanh cho hắn có phải hay không?

“Anh...” Chu Hiểu Đồng cảm thấy hắn đang cố tình gây sự, cô vốn đã rất phiền não, hắn không thông cảm thì thôi, còn kiểm chuyện quấy rối, lại là dùng cách này để uy hiếp cô, ngại cô chưa đủ mệt sao?

Lửa giận trong lòng cô nhất thời dâng lên, ra sức hét lớn: “Anh đi tìm đi, em sẽ đợi anh mang về cho em nhìn!”

Nói xong, cô cầm lấy túi xách cùng áo khoác, mở cửa mà đi.

Còn lại Tiền Phong, hắn trừng to đôi mắt, ngón tay chỉ vào cánh cửa, giận đến phát điên nói không nên lời “Em... em... em...”

Cuối cùng hắn vùng chân đạp vào chiếc bàn bên cạnh, mắng: “Chết tiệt!”, hàm răng cùng móng tay không ngừng cào cào sa lon như là không phá nát sẽ không chịu được.

Chu Hiểu Đồng, em thật nghĩ rằng anh đã cầu hôn em thì em nói gì anh sẽ nghe nấy đúng không? Em thật xem thường Tiền Phong này rồi. Được, anh đây tìm tình nhân cho em xem!

Nói xong, hắn cầm lấy áo khoác, mở cửa đi ra ngoài. Căn nhà vốn dĩ còn rất ấm áp, chỉ sau một cuộc điện thoại, không khí lại trở nên lạnh lẽo không chút hơi ấm.

Lúc Chu Hiểu Đồng đi ra ngoài, tuyến xe buýt đã ngừng hoạt động, cô đành phải gọi taxi.

Đến phòng triển lãm cũng đã hơn chín giờ, chỉ còn hai đồng nghiệp cùng ông chủ ở lại. Cô đến liền bị ông chủ kéo đi làm việc. Trên màn hình máy tính chói mắt là đầy rẫy các kiểu báo cáo, thiết kế, cùng với số liệu phân tích trên thị trường.

Trước mặt mỗi người là một ly cà phê đậm đặc, tăng ca vốn dĩ đã mệt, dán mắt lên màn hình máy tính đầy số liệu lại càng mệt mỗi hơn. Cả căn phòng, chỉ còn âm thanh nhấp chuột cùng với tiếng ngáp.

Ông chủ đi ra dặn dò vài câu, lại tiến vào phòng làm việc của mình. Mặt khác, mọi người đều biết ông chủ vào phòng là để nghỉ ngơi, mọi chuyện đều giao cho cấp dưới làm.

Chu Hiểu Đồng chỉ có thể cười khổ theo, còn cách nào khác đâu, ai bảo bọn họ là cấp dưới của người ta làm gì.

Lúc uống đến ly cà phê thứ tư, tiếng điện thoại di động của cô vang lên, hai chữ “Thần kinh” hiện lên màn hình.

Chu Hiểu Đồng bắt máy, chợt nghe thấy âm thanh ồn ào náo nhiệt bên kia truyền đến, còn mang theo cả tiếng cười của trai lẫn gái. Giọng điệu như say rượu của Tiền Phong cất lên: “Này, Chu Hiểu Đồng, em chẳng phải là không quan tâm anh đi tìm tình nhân hay không sao? Hắc hắc, anh thật đã tìm ra nha”

Bên cạnh, một tiếng cười mềm mại của phụ nữ vang lên, kèm theo tiếng làm nũng “Chán ghét!”, còn có “Tiền thiếu, anh thật xấu!”

“...” Chu Hiểu Đồng nghe xong, ly cà phê trên tay rung một cái, vung vãi ra ngoài.

Tiền Phong tiếp tục đắc ý nói: “Em thật tưởng rằng không có em anh sẽ chịu không nổi sao? Em cứ việc liều mạng với công việc của mình đi, bổn thiếu gia không cần!”

Chu Hiểu Đồng cắn răng, một câu cũng không nói, chỉ là bàn tay cầm di động đang run lên.

“Tít...” Điện thoại bị cắt đứt.

Tiền Phong nghe thấy âm thanh cúp máy, đắc ý trên mặt lập tức phui sạch. Hắn cảm thấy mọi chuyện thật chẳng có hứng thú gì cả.

Một cánh tay vòng tới, mềm nhũn tựa vào trên người hắn, nói: “Tiền thiếu, hôm nay người ta rảnh đó...”

Tiền Phong nhìn đôi lông mi giả trên mặt người phụ nữ này, đột nhiên cảm thấy thật buồn nôn. Không thèm liếc mắt, hắn đẩy cô ta ra, đi ra ngoài.

Thư ký đang ngủ ngon lành, bỗng nhiên bị điện thoại của cấp trên dừng dậy. Cô ấy nghe xong lời nói, hai mắt tròn tròn: “Sữa chua?”

A a a... Tiền kiểm sát trường, sắp có làm hay không? Đồng sữa chua kia tôi đã đưa chồng yêu uống hết rồi, tìm ở đâu ra mà mang đến cho anh đây???

168. Chương 168: Sói Hoang Cũng Có Thể Hiền Lành

Đồng nghiệp nhìn thấy tâm tình Chu Hiểu Đồng không được tốt sau khi cúp điện thoại, liền hỏi: “Hiểu Đồng, cậu không sao chứ?”

Chu Hiểu Đồng buông điện thoại trong tay xuống, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, nói: “Không sao”, chỉ là thanh âm có chút khàn khàn khó nhận ra.

Tia sáng đầu tiên xé tan màn đêm, năm giờ sáng. Rốt cuộc cũng hoàn thành công việc, mọi người chỉ còn đủ sức ngáp một cái.

Ông chủ ngay lập tức đi đến kiểm tra kết quả, không nóng không lạnh khen mọi người một chút, hơn nữa còn bảo họ đến phòng nghỉ nghỉ ngơi một chút, mười giờ sáng tiếp tục trở lại làm việc.

Nói cách khác, mọi người chỉ có năm tiếng để ngủ.

Chu Hiểu Đồng nằm dài trên ghế, cau chặt chân mày. Cô biết phòng nghỉ chỉ có hai cái giường nhỏ đủ một người nằm, ngủ ở đó hay ngủ ở đây cũng không có gì khác nhau.

Chỉ là dù mệt mỏi, khi mắt nhắm lại cô vẫn thấy bối rối vô cùng.

Càng như vậy, cô lại càng thấy phiền muộn.

Chu Hiểu Đồng, mày phải biết mày vốn dĩ không có tư cách thử dài phiên nào, ngoại trừ tiếp tục tiến về phía trước, mày không còn con đường nào khác có thể đi!

Không biết bao lâu, có người đẩy cô một cái.

Chu Hiểu Đồng mơ mơ màng màng mở mắt ra, là một người đồng nghiệp thân thiết nhất với cô. Cô ấy chắc là đi làm, nhìn thấy cô mệt mỏi nằm ở đây nên hỏi: “Hiểu Đồng, lại tăng ca sao? Một buổi có hai trăm đồng, dù là tính gấp ba cũng mới có sáu trăm đồng, cậu khiến bản thân mệt mỏi thành như vậy, đáng giá sao?”

Chu Hiểu Đồng cười, đáng giá nha, dựa vào cái gì mà không đáng? Cô hiện tại chỉ là một con ốc sên nhỏ nhoi dưới nhánh nho dại, ngoại trừ liều mạng băng qua đường lớn thì còn biết phải đi đâu đây? Ai bảo cô cố tình muốn bám víu vào gốc cổ thụ cao lớn kia làm chi.

Vừa nghĩ tới, một vài hình ảnh đêm qua lại tràn về. Nụ cười trên mặt Chu Hiểu Đồng hơi hơi cứng cứng, đột nhiên trong bụng cồn cào, cả đêm nhịn đói chỉ có cà phê lót dạ, không đau bao tử mới là lạ.

Đồng nghiệp bật người, nói: “Đau bao tử à? Mau tìm gì ăn đi, cậu thật là...”

Chu Hiểu Đồng gật gật đầu, vỗ vỗ mặt cho tỉnh táo rồi đi đến quán cà phê, nhưng chợt nhớ tới hình ảnh ngày đó Tiền Phong dẫn theo Đông Phương Uyển Nhi đến đây, cô liền dừng bước.

Ngay tại lúc xoay người, một khuôn mặt không biết khi nào thì áp sát vào mặt cô.

Tiền Phong có chút khó chịu cảm theo một túi ni lông giơ lên trước mặt Chu Hiểu Đồng, bĩu môi nói: “Hỉ nhạc gì gì đó không tìm được, thư ký của anh nói sữa chua này cũng có mùi vị giống giống cái thứ kia”

Chu Hiểu Đồng có chút kinh ngạc, hần làm sao biết cô thích uống ‘Hỉ nhạc’?

Tiền Phong thấy cô không nhận liền nghĩ cô còn giận mình chuyện tối qua, liền nói: “Chuyện tối hôm qua anh chỉ là chọc tức em một chút thôi, anh không có làm gì với mấy người kia hết. Bà xã, đừng giận nữa nhé?” Cuối cùng, hần bặm môi, nhét túi ni lông vào ngực cô, nói tiếp: “Em dám nói không cần, anh cần chết em!”

Chu Hiểu Đồng nhìn chiếc túi trong lòng, rõ ràng là một đồng sữa chua, lại bị xé hết nhãn, thay vào đó là những mảnh giấy trắng với nét chữ cong cong vẹo vẹo đề ‘Hỉ nhạc’ dán vào đó.

Chợt nhìn, có chút buồn cười.

Tiền Phong lại kéo Chu Hiểu Đồng vào quán cà phê, bảo nhân viên của hàng đưa lên hết những chiếc bánh ngọt ngon nhất ra.

Chu Hiểu Đồng nghe lời hần như một con rô bốt, cắn từng miếng từng miếng, lại uống một ngụm sữa chua. Cho đến khi ăn sạch sẽ, Tiền Phong mới thỏa mãn vỗ vỗ đầu của cô, nói: “Đầu đất, thật ngoan”

Mới vừa nói xong, điện thoại của Tiền Phong liền vang lên, lại là một vụ án khẩn cấp.

Lần này Tiền Phong thụ án một vụ giết người, bị cáo là hai vợ chồng một tiểu thương trong chợ, người chồng được chính quyền bầu làm ban quản lý khu chợ, không nghĩ tới vài ngày sau có hai người bị giết hại ngay trong chợ mà vị tiểu thương này lại nhanh chóng ra đầu thú.

Nếu là như vậy cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng truyền thông phát hiện ra vị tiểu thư này bị thương sau khi bị tạm giam, đoán là do bị ép cung bằng vũ lực nên trở thành một vụ án rất được dân chúng quan tâm.

Mà mấy ngày nay Tiền Phong vì chuyện này nên bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Hắn đáp một câu “Đến liền”, sau đó cúp điện thoại nhìn Chu Hiểu Đồng, còn dặn dò cô nhất định phải nghỉ ngơi.

Chu Hiểu Đồng nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu của hắn, lại còn rất nhiều sự vụ phải giải quyết, sau đó cúi đầu nhìn đồng sữa chua trong lòng mình, đột nhiên cô cảm thấy, nếu cả hai mỗi người nhận một câu, cuộc sống cũng sẽ không có nhiều mâu thuẫn.

Trở về văn phòng, ông chủ lại kêu cô: “Hiểu Đồng, ngày mai tôi có một bữa tiệc, cô đi theo tôi đi”

Chu Hiểu Đồng đi vào văn phòng, nói: “Ông chủ, chức vụ thư ký này tôi thật sự không thích hợp để làm, hết tháng này, tôi xin trở về bộ phận thiết kế”

Về mặt ông chủ khó chịu, lại e ngại nhân vật bạn trai của Chu Hiểu Đồng nên đành phải cau mày, nói: “Vậy cô làm hết tháng này đi”

Chu Hiểu Đồng đóng cửa, đi ra ngoài.

Cô nghĩ, có lẽ cô cũng nên vì hắn một chút, nếu cả hai không nỗ lực, mối quan hệ này cũng không cần Tiền Trung tướng hay Tiền phu nhân nhúng tay vào cũng sẽ bị phá hủy.

Chu Hiểu Đồng trở về nhà rất sớm, đi siêu thị mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, sau đó vừa đeo tai nghe điện thoại, dưới sự trợ giúp của Tô Mộc Vũ mà cẩn thận cắt hành, nấu nước, luộc thịt.

Một bữa cơm ba món nấu xong, ngón tay Chu Hiểu Đồng cũng muốn dán đầy băng cá nhân.

Tiền Phong khi về nhà, nhìn thấy một bàn thức ăn nóng hổi liền chấn động, còn cho là mình đi vào nhầm nhà.

Sói hoang cũng có lúc hiền lành? Tận thế thật sự tới sao? Hay là kế hoạch xâm lược Địa Cầu của người ngoài hành tinh đã bắt đầu?

Tuy rằng cơm có chút sống, thịt bò có chút dai, nhưng Tiền Phong vẫn ăn rất ngon miệng.

Đêm đó, Tiền Phong ôm Chu Hiểu Đồng vào trong ngực, hôn hít lấy những ngón tay dán đầy băng cá nhân của cô, nói: “Bà xã, anh có nói rằng anh yêu em chưa?”

Chu Hiểu Đồng ngẩn ra, lần đầu tiên cô đem gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ của mình chôn sâu vào hõm vai hắn, đầu cúi thật thấp, thật thấp.

Cô cảm thấy nếu có thể tìm được một điểm cân bằng, cả hai thật có thể cùng nhau đi thật xa, sống thật lâu.

169. Chương 169: Hai Chọn Một

Mộc Vũ từng nói: “Hai người ở cùng một chỗ tất nhiên sẽ có mâu thuẫn, cũng sẽ cãi nhau, nhưng song phương đều phải biết nhường nhịn lẫn nhau thì mối quan hệ này mới có thể thật dài thật lâu”

Chu Hiểu Đồng cảm thấy, mình cũng nên vì Tiền Phong mà suy nghĩ cho hắn một chút.

Cha mẹ Tiền Phong cũng không tiếp tục tỏ vẻ không đồng ý, chỉ là chẳng quan tâm, giống như yên lặng theo dõi chuyển biến. Tiền Phong sau khi nghe Chu Hiểu Đồng hứa tháng sau sẽ không tiếp tục làm thư ký gì đó liền vui vẻ đi chuẩn bị đám cưới.

Chẳng hạn như lôi kéo Chu Hiểu Đồng đi chọn áo cưới, tuy rằng hắn phát hiện Chu Hiểu Đồng mặc lễ phục chú rể có lẽ còn đẹp hơn.

Chẳng hạn như hai người cùng đi mua nhẫn cưới, hắn còn tranh luận gay gắt với Chu Hiểu Đồng về chuyện hoa lệ hay mộc mạc, tức giận đến không ăn cơm, cuối cùng vẫn nghe theo lời Chu Hiểu Đồng mua một cặp nhẫn bạch kim đơn giản.

Chẳng hạn như mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cho dù bận rộn công việc cũng bỏ thời gian để ngây ngốc với nhau một chút, cho dù lúc chia tay vẫn bị Chu Hiểu Đồng đạp bay vì tội hôn trộm cô.

Hắn thậm chí còn cố ý khoe khoang trước mặt Phương Thiệu Hoa, cuối cùng lại bị Phương Thiệu Hoa đen mặt, một cước đạp văng ra xa.

Chu Hiểu Đồng thậm chí cảm thấy, cả đời nếu có thể như vậy, có lẽ thật sự không tệ.

Cuối tuần này là sinh nhật Nữ Nữ, một nhà Phong Kính cùng Tiền Phong hẹn nhau đi ăn một bữa cơm chúc mừng con bé. Vốn là chuẩn bị chu toàn mọi thứ, bỗng nhiên Tiền Phong bị một vụ án khẩn gọi lại, những người còn lại đành phải đứng chờ trước cổng tòa án. Hai đứa nhỏ đêm trước đã nôn nao đến không ngủ được, lúc này đã lăn ra ngủ trong xe, Phong Kính ở bên trong trông chừng chúng.

Chu Hiểu Đồng cùng Tô Mộc Vũ muốn nói chuyện của hai người phụ nữ nên đứng bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Tiền Phong từ tòa án đi ra, nói: “Không có việc gì, đi thôi”

Chu Hiểu Đồng gật gật đầu, mọi người chuẩn bị lên xe lại bị một trận thanh âm xôn xao thu hút ánh mắt.

Tiền Phong nhìn sang, thấy một người phụ nữ khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt tang thương đang tranh chấp cùng cảnh sát trước cổng tòa án.

“Nơi này là tòa án, xin chị giữ im lặng. Nếu còn tiếp tục gây rối, chúng tôi buộc lòng cưỡng chế chị rời khỏi đây”

Nhưng người phụ nữ kia đã gần như phát điên, hai tay cào cấu vào người nhân viên cảnh sát, gào lên: “Các người tránh ra, tôi muốn sự công bằng, tôi muốn rửa oan cho chồng tôi! Các người dựa vào cái gì mà định tội anh ấy?... Anh ấy vô tội... Tại sao các người lại đánh người ép cung? Chúng tôi chỉ là dân thường, không cách nào chống lại các người... Là các người sai nhưng tại sao lại do chồng tôi gánh chịu hả?...”

Đôi mắt người phụ nữ kia đỏ ngầu, trên mặt đều là nước mắt.

Cảnh sát khó xử ngăn cản cô ta xông vào tòa án “Xin chị an tâm, nếu chồng chị thật sự bị oan, pháp luật chúng ta sẽ minh oan cho anh ấy, nhưng xin chị đừng ở đây gây rối, nơi này là nơi công cộng”

Tiền Phong nhíu nhíu mày, đi qua nói: “Chị Nguyên, vụ án này vẫn còn trong giai đoạn phúc thẩm, vẫn chưa có kết án, xin chị tin tưởng vào năng lực của chúng tôi được không?”

Trong khoảng thời gian này, Tiền Phong đang thụ lý vụ án này, hắn biết người phụ nữ này chính là vợ của vị tiểu thương nọ.

Người phụ nữ quay sang nhìn Tiền Phong, giật mình, bỗng nhiên bắt lấy cánh tay hắn, gắt gao giữ chặt, quát um lên: “Tôi nhận ra anh! Anh chính là vị kiểm sát trưởng họ Tiền kia, chính là anh... chính là anh không giải oan cho chồng tôi, để cho anh ấy bị kết án tử hình! Lũ con ông cháu cha các người, quan lại bao che cho nhau nên được thế khi dễ những người dân thường không quyền không thế chúng tôi!”

Người phụ nữ kia gắt gao kéo lấy cánh tay Tiền Phong, trong mắt ngập tràn lửa giận như muốn thiêu cháy hắn.

“Trên người chồng tôi toàn là vết thương, rõ ràng là các người ngược đãi anh ấy... nếu không chồng của tôi sao có thể dễ dàng nhận tội như vậy được... Chúng tôi còn có con nhỏ... nó chỉ vừa mười tuổi, nó cũng vừa nhận giải nhất cuộc thi vẽ tranh, anh ấy sao có thể giết người? Đều là do các người bức anh ấy... Các người bức chết anh ấy rồi, mẹ con tôi làm sao sống đây?...”

Trong mắt ngập tràn hận ý, khiến cho người ta nhìn không được mà rung động.

Cảnh sát bật người tiến lên ngăn lại cô ta, vội nói: “Chị không nên náo loạn nữa!”

Nhưng người phụ nữ kia lại như phát điên, cô ta cắn mạnh lên cánh tay một viên cảnh sát, máu tươi đầm đìa. Anh cảnh sát nọ rút tay lại vì đau, đương nhiên cũng tạo cơ hội cho cô ta vọt vào trong.

“Các người cả ngày chỉ biết ăn hối lộ, chỉ biết vợ vết của cải của dân thường, các người không cho chúng tôi đường sống, tôi cũng không cho các người sống yên ổn đâu!”

Không nghĩ tới chính là, cô ta gào thét khàn cả giọng, bỗng nhiên từ trong lòng ngực lấy ra một con dao, dưới ánh sáng sắc lạnh, cô ta lao đầu về phía bọn họ.

Trong phút chốc, đồng tử của mọi người trợn to.

“Cẩn thận!”

Trong nháy mắt đó, tựa hồ rất nhanh, lại tựa hồ thật chậm.

Người phụ nữ kia liều mạng cầm dao xông lại, chạy đi như thể nào lại lao đến vị trí Tô Mộc Vũ.

Tiền Phong mở to hai mắt nhìn, theo bản năng vươn tay đẩy Tô Mộc Vũ ra.

Nhưng mà hần không ngờ, khi Tô Mộc Vũ bị đẩy ra lại vô tình khiến Chu Hiểu Đồng đang đứng phía sau Tô Mộc Vũ trở thành hồng tâm.

Nháy mắt, mọi người đều ngưng thở, ngay cả Chu Hiểu Đồng cũng không ngoại lệ.

Cô nhìn thấy Tiền Phong khẩn trương đẩy Tô Mộc Vũ ra, lại vô tình biến cô trở thành đích đến của mũi dao nhọn hoắt. Trong nháy mắt, cô dường như không có cảm giác đau đớn, chỉ nghe thấy âm thanh xé rách một thứ gì đó ra làm hai nửa.

Cô trở mắt nhìn người phụ nữ điên cuồng kia đang lao tới, cũng trở mắt nhìn ánh mắt khiếp sợ của mọi người, còn có sự ngờ ngàng không tin được trong mắt Tiền Phong.

Cô cảm thấy có thứ gì đó ấm nóng chảy xuống, cũng có một thứ nóng bỏng tương tự chảy ra từ khóe mắt.

Cô chưa bao giờ cảm thấy vài giây đồng hồ mà lại trôi qua lâu như lúc này, chỉ vài giây cũng đủ cho cô nhớ lại hết những kí niệm hai năm qua.

Cô cười, cô thể nhưng lại bật cười. Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út, cô vẫn cười cười sáng lạn. Sau đó, té ngã trên mặt đất.

“Hiểu Đồng!” Đôi mắt Tiền Phong đỏ ngầu. Hần gào thét đẩy người phụ nữ kia ra, ôm chặt Chu Hiểu Đồng vào trong ngực, dùng sức nắm chặt những ngón tay của cô. Từ khóe mắt hần, lệ từ từ chảy ra.

Chu Hiểu Đồng thật muốn nói: Anh khóc cái gì chứ? Là lựa chọn của anh, sao anh lại còn muốn khóc? Rất không giống với anh, rất không giống với anh...

Cô muốn nói, chỉ là sức lực đều như bị rút đi khiến một chữ cô cũng không cất lên lời, cứ như vậy mà nhắm hai mắt lại.

Trong khoảnh khắc đó, cô thật đã nghĩ rằng:

Mà em, lại ngốc vì anh, cũng không giống với chính mình...

170. Chương 170: Tiền Phong, Tạm Biệt!

Trước cổng tòa án nhất thời đại loạn, một nhóm cảnh sát lập tức tiến lên đoạt lại dao trong tay người phụ nữ kia, chế ngự cô ta.

Phong Kính dùng tốc độ nhanh nhất mở cửa xe chạy tới, ôm chặt Tô Mộc Vũ vào trong ngực. Hần ở trên xe nhìn thấy một cảnh như vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Mà Tiền Phong cũng hoàn toàn ngây người, là chuyện gì vừa xảy ra? Hần nhớ rõ là hần đã đẩy hai người ra, tại sao con sói hoang hung bạo của hần lúc này lại đầy máu nằm đây?

Nhìn máu trên người cô vẫn không ngừng chảy, Tiền Phong giật mình một cái, lập tức ôm lấy Chu Hiểu Đồng chạy ra ngoài, ngăn lại một chiếc xe, hung hăng hét lớn: “Tôi là kiểm sát trưởng, tôi lệnh cho anh ngay lập tức lái đến bệnh viện! Lập tức lái đi cho tôi!”

Hần ôm lấy Chu Hiểu Đồng, cả người đều run rẩy. Hần cố sống cố chết giữ chặt tay cô, cắn răng, hai mắt đỏ ngầu.

Yêu một người, đồng dạng với chết một đời.

Những lời này là lúc Chu Hiểu Đồng tỉnh lại, ngay lập tức hiện ra trong đầu.

Chúng thật hay, thật đúng. Chu Hiểu Đồng chưa bao giờ cảm thấy mình ngu xuẩn giống như lúc này.

Cô dùng biết bao nhiêu sức lực để thuyết phục chính mình vì hấn mà thay đổi, lại ngay lúc cô tưởng rằng mình đã có thể chạm tay vào hạnh phúc mà gộp cho cô một gáo nước lạnh, khiến cô run rẩy không còn sức bám víu.

Mày nhìn đi Chu Hiểu Đồng, biết rõ trong lòng hấn chỉ yêu một người, mà người đó vốn dĩ không phải là mày. Thế mà mày cứ điên cuồng nhào vào như con thiêu thân, kết cục như vậy thì mày có thể trách mắng ai đây? Mày làm chuyện ngu xuẩn thì hậu quả phải do tự mày chịu trách nhiệm thôi.

Cô nhìn trần nhà màu trắng, bật cười, không âm thanh nhưng lại có chút chấn động liên khiến người nằm gục bên cạnh bật tỉnh.

“Hiểu Đồng, em tỉnh rồi? Có thấy đau ở đâu không?”

Tiền Phong thật tự nhiên vươn tay áp lên trán cô, lại bị Chu Hiểu Đồng nghiêng đầu, né tránh.

Cánh tay gơ giữa không trung của hấn cứng đờ, Chu Hiểu Đồng vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu, ánh mắt nhẹ nhàng nhắm lại, chính là dùng phương thức này nói lên sự cự tuyệt.

Trong phòng bệnh an tĩnh, an tĩnh đến khiến cho người ta nghe thấy được mạch máu đang lưu động, còn có thể nghe thấy âm thanh đau đớn xé rách chói tai.

Tiền Phong có rất nhiều lời muốn nói, muốn nói hấn không phải cố ý, muốn nói trong lòng hấn không phải không có cô, muốn nói hấn thật sự không nghĩ tới hậu quả sẽ như thế này, nếu hấn biết, hấn tình nguyện tự mình nhảy đến chắn con dao đó. Hấn muốn nói rất nhiều, nhưng đến bên miệng lại một chữ cũng nói không nên lời.

Có những câu nói khi đứng trước sự thật lại rất yếu ớt.

Đã tổn thương người khác, thì đó cũng là một sự thật.

Không biết qua bao lâu, Chu Hiểu Đồng hít một hơi thật sâu, âm thanh khàn khàn nói từng chữ: “Tiền Phong, anh đi đi”. Cô nghiêng đầu đối mặt với hấn, nụ cười nhạt dần nở trên mặt: Em... buông tay cho anh rồi.

Đến lúc Tiền Phong hiểu được hàm ý của những lời này, đôi mắt bỗng dưng đại ra “Hiểu Đồng! Em đang nói cái gì vậy?”, môi hấn khẽ run rẩy.

Chu Hiểu Đồng nhẹ nhàng nói, nhưng mỗi chữ đều vô cùng nặng nề: “Biết không? Khi con người đưa ra lựa chọn trong tình huống khẩn cấp, thì đó là lựa chọn phát ra từ nội tâm, mà lòng của anh, đã thay anh đưa ra lựa chọn đó, người anh yêu... từ đầu đến cuối cũng không phải là em...”

Tiền Phong bật người, vội giải thích: “Hiểu Đồng, em nên hiểu tình huống lúc đó...” Đúng vậy, trước tình huống khẩn cấp lúc đó, vốn dĩ hấn không có thời gian để lo lắng.

Chu Hiểu Đồng tiếp tục cười, thế nhưng nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt kia lại không thể làm cho người ta cảm nhận được sự vui vẻ của cô “Em hiểu, em đều hiểu, cho nên em không trách anh, đương nhiên cũng không thể trách chị Mộc Vũ, chỉ là lúc này chúng ta nên nói lời tạm biệt thật rồi”

Chu Hiểu Đồng vừa cười, nhưng đôi mắt lại ứa lệ.

Từ đầu tới cuối, cũng chỉ là tự mình gượng gượng. Tiền vốn cùng tiền lời trong tình yêu quả thật chênh lệch, một bên tình nguyện hy sinh thì kết quả cũng chỉ một mình mình tự cảm động.

Ngưng cười, Chu Hiểu Đồng đưa bàn tay đang truyền dịch ra, cô nhìn thấy ánh bạc của chiếc nhẫn, nhìn thấy sự xinh đẹp mộc mạc của nó. Sau đó từ từ rút nó ra, cũng như rút hết tình cảm trong trái tim mình.

Trên mu bàn tay đang cầm kim truyền dịch, vì cô dùng sức mà nhỏ ra một giọt máu.

Tiền Phong nhào đến ngăn cản cô, lại bị sự quyết tuyệt trong mắt cô ngăn lại “Hiểu Đồng, em đừng như vậy. Chúng ta... chúng ta...” Bọn họ chẳng phải sẽ kết hôn sao? Mọi thứ đều đã chuẩn bị gần xong, cũng sắp tiến vào lễ đường không phải sao? Không nên xảy ra chuyện như thế này!

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy sự kiên định trong mắt Chu Hiểu Đồng, môi của hắn không thể bật ra thêm bất kỳ chữ nào nữa.

Khi chiếc nhẫn được rút ra khỏi ngón áp út, Chu Hiểu Đồng khẽ thở dài một tiếng, gương mặt tái nhợt rồi cuộc cũng lộ ra tươi cười, là nụ cười được giải thoát.

Cô rút cây kim truyền dịch ra, ngọ nguậy bước xuống giường, đi chân không đến bên cửa sổ, dùng sức ném chiếc nhẫn ra ngoài.

Một cái ném liên tưởng trưng cho sự cắt đứt, hai người bọn họ từ nay về sau chỉ là người xa lạ.

Tiền Phong trợn to hai mắt nhìn, muốn chạy đến bắt lấy nhưng đã không kịp. Hắn chỉ biết đứng nhìn chiếc nhẫn rơi cả hai cùng nhau chọn mua bay ra ngoài cửa sổ, hắn còn nhớ lúc đó, cả hai còn trẻ con tranh giành giằng dỗi nhau chỉ vì chuyện mua nhẫn.

Chu Hiểu Đồng cười, cười đến chảy ra nước mắt. Cô đưa lưng về phía hắn, âm thanh khàn khàn vang lên: “Tiền kiểm sát trưởng, chúng ta giờ đã không còn quan hệ gì nữa, xin anh ra ngoài đi, tôi còn muốn nghỉ ngơi”

Trong phòng bệnh, hai người cứ đứng im như vậy, ai cũng không nhìn ai, chỉ có âm thanh hít thở khiến cho lòng người chua xót. Trầm mặc, trầm mặc, chỉ còn là trầm mặc.

Không biết qua bao lâu sau, hai mắt Tiền Phong đỏ hoe, hắn cắn răng không nói một lời chạy ào ra khỏi phòng bệnh, hướng xuống cầu thang, lao ra sân cỏ phía dưới. Hắn quỳ trên mặt đất, lật từng bụi cỏ một.

Trong phòng bệnh, Chu Hiểu Đồng cười. Cô giơ tay lên, chậm rãi xoa lấy vị trí nơi tim mình. Tại sao lại không có cảm giác đau? Chẳng lẽ là nhờ thuốc tê chưa hết tác dụng sao? Phải không?

Y tá tiến vào nhìn thấy kim tiêm lẫn dài trên đất, vài giọt máu vương xung quanh, cô ta sợ tới mức hét lên một tiếng. Chu Hiểu Đồng mặc kệ tiếng hét chói tai của y tá, bình tĩnh nằm lại trên giường, đưa lưng về phía tất cả.

“Bệnh nhân này, tại sao cô lại rút kim tiêm ra? Cô vừa được phẫu thuật, miệng vết thương rất dễ vỡ ra...” Y tá nói nửa ngày, một chữ Chu Hiểu Đồng cũng không lọt tai, chỉ hé miệng cười, khóe mắt đều là nước.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy Tiền Phong chạy vội qua liền nhận ra có chút gì đó không ổn. Cô ấy vội chạy vào phòng bệnh liền nhìn thấy một cảnh này.

Tô Mộc Vũ đi đến vòng tay ôm lấy cô, Chu Hiểu Đồng cũng không quan tâm. Tô Mộc Vũ vẫn kiên trì, Chu Hiểu Đồng rốt cuộc nhìn không được liền nhào vào trong lòng Tô Mộc Vũ, gấu gao giữ chặt quần áo cô ấy mà gào khóc.

Tô Mộc Vũ ngẩng cao đầu, cố ngăn nước mắt nhưng đôi mắt cũng đã đỏ hoe.

Chu Hiểu Đồng vừa được phẫu thuật lại khóc một trận như thế, mệt mỏi nhanh chóng đến mà ngủ thiếp đi. Tô Mộc Vũ giúp cô đắp kín mền, đóng cửa phòng, đi ra ngoài.

Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ hoàn toàn bị dọa, Phong Kính la một trận thì hai đứa mới chịu đi ngủ. Trước khi ngủ còn muốn đòi đến thăm dì Đồng Đồng.

Phong Kính đi đến, bàn tay giữ lấy bả vai Tô Mộc Vũ, đôi mắt hắn cũng tràn đầy mệt mỏi.

Tô Mộc Vũ tựa đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại nói khẽ: “Phong, em...” Tô Mộc Vũ thật khó chịu, nếu lúc ấy không phải do cô thì Chu Hiểu Đồng cùng Tiền Phong sẽ không xảy ra chuyện như lúc này.

Phong Kính ôm lấy cô, hôn nhẹ lên mái đầu rối bời, nói: “Em không phải là Đức Mẹ, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến em, hiểu không?”

Tô Mộc Vũ vùi đầu vào ngực Phong Kính, nhẹ nhàng gật đầu.

Giờ phút này cô cảm thấy mình thật may mắn vì đã gặp được Phong Kính. Người đàn ông này, bao dung cô, cứu vớt cô. Cô cảm kích hẳn, yêu hẳn, không có hẳn cô sẽ chịu không được.

Thế nhưng Chu Hiểu Đồng cùng Tiền Phong, hai người bọn họ lại trôi về đâu...

Trên sân cỏ, một thân ảnh chấp nhất ngồi chồm hổm trên mặt đất bới móc tìm kiếm. Khắp người hẳn đều là cỏ vụn nhưng hẳn lại như một chú chó săn không ngừng tìm kiếm hi vọng của chính mình. Trời tối, Phương Thiệu Hoa đi đến, một cước đạp vào người Tiền Phong, nói: “Thần kinh, đừng tìm nữa. Một nơi rộng lớn như vậy, cậu có tìm tới sáng mai cũng không thấy đâu. Bây giờ cậu như vậy còn có ích gì? Tất cả cũng không phải do chính cậu tự tìm sao?”

Tiền Phong nằm dài trên bãi cỏ, ngẩn người, mặc kệ cho Phương Thiệu Hoa muốn nói gì thì nói, hẳn cái gì cũng không nghe. Cho đến khi tia sáng đầu tiên của ngày mới chiếu rọi xuống, hẳn mới nâng cánh tay lên che lại đôi mắt mình, tiếp tục ngẩn người.

Tiền Phong lau mặt, lão đảo đứng lên, đầu gối lại tê rần khiến hẳn té ngã, máu chảy ra.

Phương Thiệu Hoa quả thật không biết nên nói điều gì với hẳn cho được: “Thần kinh, không muốn sống nữa à? Mau vào bên trong xử lý vết thương đi” Vết thương này là muốn cho ai xem đây? Chẳng phải người ta cũng chẳng màng nhìn tới hẳn sao?

Tiền Phong không quan tâm, đẩy Phương Thiệu Hoa ra, đứng lên, cũng không quay đầu lại, bình tĩnh rời khỏi bệnh viện.

Ai đến nói thử xem? Chuyện này không phải lỗi của hẳn, cũng không phải lỗi của cô, người ngoài lại càng không sai, vậy rốt cuộc là do ai đây? Rốt cuộc là ai sai...

Chu Hiểu Đồng chấp nhận rằng, cô yêu Tiền Phong, nhưng cho dù cô yêu hẳn cũng không thể vì hẳn mà chấp nhận tất cả.

Chu Hiểu Đồng cô cũng là con người, cũng có tôn nghiêm của mình, đứng trong đám đông thì cô lại vô cùng nhỏ bé...

Ha ha, tính xem, một lần, hai lần... đây là lần thứ mười bọn họ chia tay nhau, mà lần này, cô cùng Tiền Phong là chia tay thật sự, hoàn toàn chấm dứt.

Kiều Na dùng sức đặt một chai rượu lên bàn, cả giận nói: “Đàn ông là cái gì? Người ngoài hành tinh có ba con mắt thì tìm không ra chứ đàn ông vẫn đầy rẫy ngoài đường kia kìa. Kể nào quy định chỉ có thể phụ nữ mới bị đàn ông lừa bịp? Hiểu Đồng, đi theo mình đi, chị đây sẽ dẫn cậu đi chơi đùa hết tất cả đàn ông trên đời này, khiến cho tất cả bọn họ phải khúm núm ở dưới quần của chúng ta!”

Chu Hiểu Đồng nâng chai rượu, từng ngụm chuốc vào cổ họng mình, hào phóng đáp: “Được!”

Tô Mộc Vũ một bên nhìn thấy hai người này, lắc đầu khuyên nhủ: “Hiểu Đồng, em đừng có hét lên như thế, miệng vết thương vẫn chưa lành đâu, uống rượu cũng không tốt nữa. Còn Kiêu Na nữa, em đừng tiếp tục giựt giây em ấy!”

Nhưng Chu Hiểu Đồng cũng không nghe, tiếp tục bưng một chai chuốc vào. Đừng nói là phóng túng, nói phát tiết thì hợp tình hợp lý hơn. Chỉ thấy khóe mắt cô đã tràn đầy nước như chực vỡ ra.

Rượu kia sao đắng như vậy? Đắng đến nỗi mắt cô cũng thấy cay cay.

Tô Mộc Vũ còn muốn khuyên nhủ, lại bị Kiêu Na ngăn lại “Chị đừng ngăn cản, để cô ấy uống say một lần đi”

Kiều Na đứng một bên, không nói một lời nào cứ uống rượu cùng với Chu Hiểu Đồng, một chai lại một chai, dường như chính bản thân mình cũng đang có nhiều tâm sự.

Tô Mộc Vũ nhìn hai người như vậy, bất đắc dĩ mấp máy môi, cũng chỉ có thể ngồi bên cạnh im lặng.

Cuối cùng Kiều Na uống đến choáng váng, mà Chu Hiểu Đồng chỉ có thể dùng từ “say như chết” để hình dung. Vẫn chỉ có mình Tô Mộc Vũ là còn tỉnh táo để đưa Chu Hiểu Đồng lên taxi, về nhà.

Ba mẹ Chu Hiểu Đồng vẫn bị giấu chuyện cô bị thương, cô không muốn khiến bọn họ lo lắng. Dù sao ba mẹ cũng đã lớn tuổi, cứ khiến họ nóng ruột nóng gan sẽ không tốt cho sức khỏe của người già, vì thế sau khi xuất viện, cô đều tìm nhà bên ngoài để ở qua ngày.

Tô Mộc Vũ vốn muốn đưa cô về nhà, nhưng Chu Hiểu Đồng lại cười cười, phất phất tay, sau đó ngã xuống.

“Hiểu Đồng, em ở một mình ổn chứ?” Tô Mộc Vũ thật sự không yên lòng để cô ở đây một mình, hơn nữa tình trạng hiện tại, cô đang...

Chu Hiểu Đồng ha ha cười, lại vẫy vẫy tay, nói: “Em là ai nha? Em là Chu Hiểu Đồng đó, là một Chu Hiểu Đồng anh đừng vô địch, ha ha ha...”

Chu Hiểu Đồng nằm ở trên giường vỗ vỗ ngực kiêu ngạo cười to.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy cô mượn rượu làm càn, dở khóc dở cười cởi giày, áo khoác cho cô, sau đó vui cô vào mền, vén gọn góc mền, cho đến khi Chu Hiểu Đồng phát ra tiếng hít thở đều đều, cô ấy mới rời đi.

Thế nhưng cô ấy không hề biết, sau khi bản thân đóng cửa rời khỏi đó, Chu Hiểu Đồng lại mở mắt.

Cô nhìn màn đêm tối đen trầm mặc một hồi rồi bước xuống giường. Cô bước đến góc phòng, nhìn toàn bộ những thứ của mình mang khỏi từ nhà Tiền Phong, hoặc là những thứ Tiền Phong đã mua ỉn.

Cô cầm cái kéo, cắt toàn bộ những cái quần, cái áo, những tấm hình, cắt thành những mảnh nhỏ, đóng hỗn độn rơi đầy trên nền nhà. Cuối cùng, một người ngồi trong góc, đầu vùi thật sâu vào hai tay, không tiếng động rơi nước mắt, chỉ có bã vai gầy yếu là không ngừng run run.

Cô hận Tiền Phong sao?

Khoan hãy nói điều này, chỉ cần nói hai người bọn họ đều là hai đứa nhỏ ngốc nghếch thôi, chỉ chăm chăm chạy trên một con đường, mà mỗi lần ngẩng đầu nhìn cũng chỉ thấy quang cảnh đằng trước. Cô thương hẳn, thế nhưng hẳn lại chỉ yêu người kia.

Cô chỉ là hận, vì sao hẳn không thương cô, lại hết lần này đến lần khác tìm cô làm hòa, hết lần này đến lần khác mang đến cho cô một thứ hi vọng không thực tế? Kết hôn... kết hôn... thật sự là một câu chuyện cười...

Chu Hiểu Đồng không nhớ rõ mình có ngủ được chút nào hay không, chỉ biết khi tia sáng đầu tiên của ngày mới xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trên người mình, cô liền mở mắt.

Cô vươn hai cái chân mỗi nhừ, đứng lên, đi vào toilet.

Nhìn vào gương, nhìn chính bản thân mình bên trong, sau đó cô nở một nụ cười, thì thầm: Chu Hiểu Đồng. không đau.

Cô cầm lấy di động, tìm số điện thoại đặt chế độ ưu tiên trong danh bạ, sau đó ngón tay ấn vào dòng “Xóa bỏ”

Xác nhận xóa bỏ?

Chấp nhận...

Chu Hiểu Đồng nhìn màn hình màu đen, sau đó mở vòi sen, quần áo cũng không cởi ra cứ đứng dưới dòng nước xối xả như thế.

Có người nói: Kiếp này đầy máu và nước mắt là do kiếp trước chất chứa quá nhiều nước trong người, bây giờ cô cho nước dội một đường từ trên xuống dưới, Chu Hiểu Đồng cô cũng nên trở về thời điểm ban đầu thôi.

Cùng lúc đó...

Thư ký nhẹ nhàng đẩy cánh cửa vào liền nhìn thấy Tiền Phong ngẩn ngơ ôm điện thoại. Cả tháng nay hẳn đều gần như thức trắng đêm trong văn phòng, buổi sáng làm việc buổi tối thức đêm, mỗi ngày mỗi ngày cà phê như một thứ thuốc phiện hút vào cơ thể hẳn, mãi cho đến lúc nhìn không được nữa mới miễn cưỡng

nhắm mắt trong chốc lát. Hắn rất ít rời khỏi văn phòng này, giống như muốn xem nơi đây như nhà mình. Trong mắt đã đầy tơ máu khiến cho người ta nhìn đến cũng thấy đau lòng.

Hắn nâng tay lên, do dự thật lâu, thật lâu, ấn xuống một nút.

Chỉ nghe thấy tiếng “Tít...”

Một thứ gì đó đã bị xóa bỏ.

Tiền Phong nằm trên ghế, đầu tựa vào chiếc gối nệm, nhắm hai mắt lại...

171. Chương 171: Sau Khi Chia Tay

Lúc Chu Hiểu Đồng đi vào văn phòng, một đồng nghiệp bất ngờ quan tâm hỏi: “Hiểu Đồng, cậu đã khỏe hẳn chưa? Sao không nghỉ thêm vài ngày nữa?” Mọi người hay tin Chu Hiểu Đồng bị thương ngoài ý muốn, nghe bảo là nặng lắm, sao một tháng đã lại đi làm rồi?

Chu Hiểu Đồng cười cười, đáp lại: “Mình khỏe rồi!”. Đúng vậy, đã khỏe rồi!

Một tháng, đã là một điều xa xỉ với cô.

Từ hôm nay trở đi, cô chỉ có một mình, không thể vấp ngã, không thể than đau, không thể từ bỏ, chỉ có thể kiên trì đi về phía trước, bởi vì cô là Chu Hiểu Đồng thiên hạ vô địch!

Giờ nghỉ trưa, Chu Hiểu Đồng gõ cửa văn phòng ông chủ.

“Hiểu Đồng à? Có chuyện gì?” Giọng điệu ông chủ có chút không tốt. Thư ký cũ vẫn chưa về làm, Chu Hiểu Đồng lại nhập viện khiến cho ông ta bộn bề công việc, làm sao tính tình có thể vui vẻ cho được đây?

Chu Hiểu Đồng đáp: “Công việc thư ký, tôi quyết định lại tiếp tục đảm nhiệm cho đến khi thư ký Tôn quay về”

Ông chủ rất cao hứng nhưng vẫn còn có chút kinh ngạc, hỏi: “Vết thương của cô ổn chứ? Cô xác định là mình có thể đảm nhiệm?”

Chu Hiểu Đồng lắc đầu, rồi gật đầu: “Tôi làm được”

Ông chủ gấp gấp nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Tiếp tục trở về làm việc thôi, năng lực làm việc của cô tôi rất xem trọng, khả năng thiết kế tác phẩm cũng rất tốt, việc văn phòng thì khỏi phải nói, mọi thứ tôi đều thấy trong mắt, sau này có chức vụ cao, tôi sẽ đề cử cô”

Ông chủ hứa hẹn, sau này có thể hay không, Chu Hiểu Đồng cũng không quan tâm, không để ý và cũng không nói chuyện.

Đồng nghiệp trong phòng triển lãm đều nói, Chu Hiểu Đồng đã thay đổi.

Trước kia cô cho dù có liều mạng làm việc cũng còn biết yêu quý cái mạng của mình, mà bây giờ, ngay cả mạng cũng không còn cần. Liều mạng tăng ca, chỉ cần có công việc cô đều đảm nhận, ông chủ lại càng không từ chối bất kỳ một bản hợp đồng nào, xã giao đều đến liên tiếp, những bản hợp đồng thông qua cơm rượu cô cũng không từ chối. Cuối cùng, cô giống như là hận không thể tự ép khô chính mình.

Mỗi lần có người khuyên cô nên nghỉ ngơi một chút, Chu Hiểu Đồng luôn cười lắc đầu, nhấp một ngụm cà phê, sau đó bảo mình có thể chịu được.

Buổi chiều, ông chủ bảo cô đi nhận hợp đồng của một thương nhân, Chu Hiểu Đồng tiếp nhận giấy tờ.

Nhưng đến nơi thì nhân viên nói vị khách hẹn kia đã đi ra ngoài, bảo cô một lát hãy quay lại.

Chu Hiểu Đồng gật gật đầu, ngồi xuống chờ trên ghế salon ở đại sảnh. Cô mệt chết đi, cô biết mình mệt chết đi, cũng là cố ý làm cho chính mình mệt chết đi, bởi vì chỉ cần đầu óc rảnh rỗi một giây thôi, một vài thứ gì đó không nên xuất hiện liền tràn vào trong não.

Cho nên, cô chỉ có thể phải khiến mình mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi mới có thể có một giấc ngủ an ổn.

Giống như bây giờ, cô ngồi chờ trên ghế salon, không nghĩ rằng lại thiếp đi như vậy. Cho đến khi cảm thấy có một thứ gì đó đập lên người mình mới giật mình tỉnh lại, mở choàng mắt ra.

“Anh Liễu?” Chu Hiểu Đồng kinh ngạc nhìn Liễu Huệ Thành trước mắt, sau đó vỗ vỗ đầu mình. Cô sao lại quên quản lý công ty này lại là cha của Liễu Huệ Thành, hẳn xuất hiện ở đây cũng là chuyện bình thường.

Liễu Huệ Thành nhìn động tác cô vỗ đầu chính mình, nhin cười không được, lại nhìn thấy khoe mắt thâm quầng của cô thì liền nhíu mày, hỏi: “Hiểu Đồng, một tháng không gặp sao em lại gầy thành cái dạng này rồi?”

Nếu như nói trước kia Chu Hiểu Đồng có gầy, thì Chu Hiểu Đồng hiện tại chính là không tìm thấy miếng thịt nào trên người. Hơn nữa sắc mặt của cô, quả thật có chút khó xem.

Chu Hiểu Đồng sờ sờ mặt mình, ngượng ngùng nở nụ cười, sau đó lấy bản hợp đồng trong giỏ ra, nói: “Bản hợp đồng này, ông chủ em muốn em giao cho quản lý họ Liễu ở đây”

Liễu Huệ Thành nhận lấy, đáp: “Anh sẽ đưa cho cha anh, nhưng nhiệm vụ cấp thiết lúc này chính là cho em ăn một bữa thật ngon rồi để em nghỉ ngơi một chút”

Chu Hiểu Đồng vội từ chối: “Không sao, em ổn mà, hơn nữa em còn công việc...”

Chưa nói xong đã bị Liễu Huệ Thành kéo ra ngoài “Em nói em ổn thì thật sự là em ổn sao? Anh tin điều anh nhìn thấy, đừng cố thể hiện ra ngoài. Em cứ coi như một bữa cơm tiếp khách đi, ông chủ em có hỏi thì anh sẽ chịu trách nhiệm cho, được không?”

Chu Hiểu Đồng chưa từng thấy Liễu Huệ Thành nghiêm khắc bao giờ. Trong ấn tượng của cô, hẳn luôn có bộ dạng ôn hòa như gió, thản nhiên cười, trên mặt còn có má lúm đồng tiền nhợt nhạt, nhưng lúc này hẳn nghiêm mặt, Chu Hiểu Đồng cũng không dám tiếp tục từ chối.

Bị Liễu Huệ Thành kéo đến một nhà hàng sang trọng, Chu Hiểu Đồng trực tiếp than thở “Nơi này đắt lắm!”. Trong khái niệm của cô, một nơi như vậy chỉ cần ăn một bữa cũng đã tiêu tốn ít nhất là hai hoặc ba ngàn.

Liễu Huệ Thành kéo cô vào chỗ ngồi, khoe miệng cong lên, nói: “Đây là nhà hàng của anh, cho nên em chỉ cần lo ăn là được. Nếu không đủ tiền trả thì em ở lại rửa chén một buổi là đủ trả thôi”. Nói xong, hẳn cười khê nháy nháy mắt với Chu Hiểu Đồng, sau đó gơ tay gọi một nhân viên phục vụ đến.

Chu Hiểu Đồng há to miệng, cô không nghĩ rằng Liễu Huệ Thành là một người có tiền, ba mươi tuổi mà nắm trong tay nhiều tài sản lớn như vậy, quả thật là người đàn ông nạm vàng của đất nước!

Thức ăn ở đây thật sự rất ngon, hoàn toàn không phụ vẻ giàu sang quý giá bên ngoài của nó. Hơn nữa đã nhiều ngày Chu Hiểu Đồng chưa có một bữa ăn ngon đúng nghĩa, chỉ cần đưa thức ăn đến đầu lưỡi liền không tự chủ nuốt vào. Liễu Huệ Thành ngồi bên cạnh, lâu lâu cũng có động đũa nhưng nhiều nhất chỉ là ngắm nhìn tướng ăn như hổ đói của cô, mỉm cười.

“Anh Liễu này, ở thành phố S này có thể tìm được một căn nhà giá rẻ ở đâu không?” Chu Hiểu Đồng hỏi.

“Sao vậy? Em muốn mua nhà?”

Chu Hiểu Đồng gật gật đầu, nói: “Ba mẹ em lớn tuổi rồi, căn nhà hiện tại đã quá xuống cấp, từ đây điện đến đường ống dẫn nước cũng không còn hoạt động tốt, ở đó quá nguy hiểm. Em muốn mua một căn nhà tốt hơn cho họ”

Kế hoạch này cô lập ra đã lâu, cũng có trong tay một ít tiền. Căn nhà cấp một cấp hai cô không mua nổi nhưng cấp ba cấp bốn vẫn có thể miễn cưỡng mua được. Thế nhưng cô không phải là người địa phương nên không hiểu lắm về bất động sản nơi này, cô hỏi rất nhiều người nhưng vẫn không được, hôm nay may mắn mới gặp lại Liễu Huệ Thành liền hỏi một chút xem sao.

Liễu Huệ Thành đáp: “Chuyện này để anh đi hỏi cho. Em ăn no không? Ăn no rồi thì nghỉ ngơi một chút, nơi này có phòng nghỉ, một tiếng sau anh gọi em dậy, nhé?”

Chu Hiểu Đồng cảm kích gật đầu. Cô thật sự, có chút chịu không nổi sự mệt mỏi nữa.

Đi theo Liễu Huệ Thành vào bên trong, lại đúng lúc nhìn thấy Tiền Phong cùng vị Đông Phương Uyển Nhi đi ra. Đông Phương Uyển Nhi hạnh phúc ôm lấy cánh tay Tiền Phong, cười đến ngọt ngào.

Mà Tiền Phong cũng vừa đúng lúc nhìn thấy hai người họ. Liễu Huệ Thành đi đằng trước, quay đầu lại mỉm cười cùng Chu Hiểu Đồng, cánh tay đôi khi vô thức vịn eo cô, thoạt nhìn rất thân mật.

Khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn của Tiền Phong, lại biến thành tro tàn khi nhìn thấy cô.

Trái tim đau nhói, tinh tế lan tràn trong huyết quản.

Cước bộ không biết khi nào thì đã dừng lại, cô nhìn thấy hắn cùng cô ấy, hắn nhìn thấy cô cùng hắn ta, hai người cách nhau một lối đi, gần nhau như thế lại như cách xa lặn một con sông dài.

Cho đến khi Đông Phương Uyển Nhi lay lay ống tay áo Tiền Phong, lên tiếng: “Anh Phong?”

Tiền Phong dường như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, kéo Đông Phương Uyển Nhi lướt qua Chu Hiểu Đồng cùng Liễu Huệ Thành. Khi đi ngang qua cô cước bộ của hắn cũng chưa từng dừng lại, giống như chưa từng quen biết cô.

172. Chương 172: Ai Là Báu Vật Của Ai?

Phụ nữ tại sao lại trầm mê trong phú quý? Thật ra nếu các người để cho họ quen thuộc trong các món hàng vĩa hè, cũng sẽ không có gì xảy ra. Thế nhưng một khi họ được tiếp xúc với phú quý, thậm chí là có thói quen với chúng thì những thứ hàng xa xỉ đó sẽ như thuốc phiện khiến họ mê muội, từ nay về sau không thể nào thoát ly khỏi.

Đối với mỗi người phụ nữ đều có một ước mơ xa xỉ riêng. Chu Hiểu Đồng nghĩ, đối với cô, Tiền Phong có lẽ chính là vật xa xỉ kia.

Thế nhưng, vật xa xỉ cũng có cái giá của nó, nếu không mua nổi thì nên sớm từ bỏ.

Trong nháy mắt gặp thoáng qua nhau, ngón tay Chu Hiểu Đồng rung động một chút, nhưng vẫn cố nắm chặt bàn tay không để ình hiện ra bất kỳ điều gì khác thường.

Hai người đã hoàn toàn chia tay rồi, không phải sao? Cho nên hắn có bạn gái mới cũng không có gì đáng trách.

Hai người đều là người trưởng thành rồi, trong tình yêu nam nữ, nếu chia tay liền thành người xa lạ, ai cũng không phiền đến ai.

Cho nên, Chu Hiểu Đồng, tại sao mày còn không xem chúng như chuyện đã từng?

Chu Hiểu Đồng nhếch khóe miệng, tiếp tục đi về phía trước. Liễu Huệ Thành nhìn cô, không nói chuyện, tiếp tục đưa cô vào phòng nghỉ ngơi.

Cô cũng không nhận ra, khi cả hai đi vào phòng nghỉ thì thân ảnh Tiền Phong quay đầu lại đuổi theo.

Cửa, đóng lại.

Tiền Phong nhìn hai thân ảnh đi bên nhau, nhìn cửa đóng lại, khóe miệng tự nhếch cười giễu, sau đó hắn xoay người rời đi.

Tiền Phong, mày thật xứng với cái danh Tiền thần kinh, không thấy người ta bây giờ đang rất tốt sao? Đâu có ăn không ngon ngủ không yên như mày nghĩ. Người ta đã tìm tới người đàn ông mới nhanh như vậy, còn cùng nhau tiến vào phòng nghỉ. Mày nghĩ mày là ai, còn là “của ngon vật lạ” của người ta hay sao?

Tiền Phong, mày chính là một thằng đàn độn!

Tiền Phong tự giễu, rời khỏi nhà hàng. Đông Phương Uyển Nhi mang đôi giày cao gót màu hồng nhạt tiến lại, muốn kéo cổ tay của hắn liền bị Tiền Phong đẩy ra.

Tiền Phong lái chiếc Porsche màu lam như bay trên đường, điên cuồng chạy như đua theo cơn bão, kim đồng hồ vận tốc từ số 0 nhích lên 60, đến 80, cuối cùng đến gần 150. Trên đường cao tốc chỉ thấy một bóng xe màu lam chạy như bay qua, không ít xe sợ tới mức liên tục phanh lại.

Tiền Phong như không nghe thấy, gương mặt anh tuấn đông lại thành một khối băng, đầu ngón chân nhần ga, ngay cả chính mình cũng không biết đích đến, chỉ cứ lái một đường đến triền núi. Độ dốc rất cao, phía ngoài rào chắn là vực sâu, một khi rớt xuống nhất định chỉ có thịt nát xương tan.

Ngay lúc sắp tông vào rào chắn, hấn đạp thắng thật mạnh, cả người bởi vì quán tính mà nhào về phía trước, cái trán thiếu chút nữa là đập mạnh vào cửa kính chắn gió. Tiền Phong nắm chặt nắm tay, một quyền hung hăng nện vào tay lái.

Phịch một tiếng, âm thanh khiến cho người ta nghe thấy cũng cảm thấy đau.

Điện thoại di động vang lên, Tiền Phong vừa bắt máy đã nghe tiếng rống của Phương Thiệu Hoa: “Mẹ nó, Tiền thần kinh, cậu không muốn sống nữa hả? Mình đang ăn cơm tự dưng có người báo cậu đua xe trên đường. Cậu thật không muốn sống à? Muốn thế thì tìm cách khác chết đi, đừng ở đây gây náo loạn ình xử lý”

Tiền Phong không thèm nghe tiếp, đang định ngắt điện thoại, đột nhiên nghĩ tới điều gì liền nói: “Thiệu Thiệu à, tìm ình một người bạn gái đi, ngay lập tức tìm ình một người bạn gái!”

Phương Thiệu Hoa nghĩ rằng mình nghe lầm, Tiền đại thiếu gia hoa hoa công tử không ai bì nổi, thế nhưng lại xin người khác tìm ình một người bạn gái, mặt trời vẫn còn mọc ở đằng tây đó chứ?

Tiền Phong không nói khiến cho Phương Thiệu Hoa lo lắng, sợ hấn nhất thời luẩn quẩn trong lòng sẽ làm tiếp chuyện điên rồ gì đó. Phương Thiệu Hoa cắn răng nói: “Đi, mình đây ngay lập tức tìm bạn gái cho cậu”

Cho đến khi nghe thấy tiếng động cơ ô tô, Phương Thiệu Hoa mới thở ra một hơi, cúp điện thoại.

Tiền thần kinh này, sẽ không thật lòng yêu Chu Hiểu Đồng rồi đó chứ? Thôi thôi, cũng là hai người họ tự dày vò lẫn nhau, hấn còn xen vào nữa sẽ mau già mất!

Từ sau khi tình cờ gặp nhau ở nhà hàng, liên tục một tháng Chu Hiểu Đồng chưa gặp lại Tiền Phong. Hai người giống như hai đường thẳng song song, không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Chu Hiểu Đồng cũng không phải chưa từng nhớ đến hấn, chỉ là lúc nào cũng cố nhồi nhét vào người các nhiều công việc càng tốt, có như vậy cô mới không có thời gian để suy nghĩ, bởi vì chỉ cần nghĩ đến hai chữ “Tiền Phong”, miệng vết thương của cô lại ần ần đau.

Về chuyện chia tay với Tiền Phong, Chu Hiểu Đồng chỉ nói đơn giản là cảm thấy không hợp, ba mẹ cũng không gặng hỏi nữa, chỉ là về mặt bà Chu có chút tiếc, còn ông Chu chỉ nói: “Không hợp nhau thì chia tay cũng tốt, Hiểu Đồng nhà chúng ta là đứa nhỏ tốt, không sợ không có người yêu”

Chu Hiểu Đồng cười.

Liều Huệ Thành thật sự là người rất tốt, có sự giúp đỡ của hấn, Chu Hiểu Đồng nhanh chóng tìm được người cần bán một căn nhà nhỏ. Do bởi cần gấp nên giá cả bị chèn ép một ít, Chu Hiểu Đồng lấy ra hết số tiền tiết kiệm của mình, thêm một chút của ba mẹ dành dụm cùng với tiền bán đi căn nhà cũ cũng được hai ba phần.

Phần còn lại, cô đến vay ngân hàng. Tuy nhiên, ngân hàng đồng ý cho vay một số tiền lớn như vậy phần nhiều cũng là công sức của Liều Huệ Thành.

Căn nhà được trang hoàng sẵn nên cũng không cần trang trí lại. Ngày dọn nhà cũng nhờ Liều Huệ Thành giúp một tay. Bà Chu cũng đã sớm xem hấn như con rể của mình, Chu Hiểu Đồng không ngừng giải thích nhưng hấn vẫn chỉ mỉm cười, lại càng cũng có ý tứ thừa nhận khiến cho Chu Hiểu Đồng hết sức ngượng ngùng.

Tiệc tân gia, Liều Huệ Thành cũng được bà Chu mời ở lại cùng ăn, trông thật giống một gia đình.

Cơm nước xong, Chu Hiểu Đồng đưa hấn ra khỏi khu nhà. Lúc ra đến cửa, cô nói: “Cám ơn anh, không nhờ có anh, chỉ sợ em cũng không mua nổi căn nhà này”

Đây là thật lòng, chuyện này đều do một tay Liễu Huệ Thành giúp, nếu không có hấn, cô cũng khó mà vay ngân hàng được số tiền lớn như vậy.

Liễu Huệ Thành xoa xoa đầu của cô, nói: “Nói cám ơn với anh, em vẫn còn xem anh là người ngoài à?”. Dưới đèn đường, má lúm đồng tiền nơi khóe miệng của Liễu Huệ Thành nhợt nhạt, mang theo lo lắng.

Chu Hiểu Đồng vội lắc đầu: “Anh Liễu, em không có ý đó”

Liễu Huệ Thành cười nói: “Anh biết, cũng chỉ là nói giỡn với em thôi”

Vóc dáng của hấn mặc dù không phải cực cao nhưng vẫn ngoài 1m80. Hấn cúi đầu đứng dưới đèn đường, bóng dáng của hấn giống như bao phủ toàn thân Chu Hiểu Đồng.

Cô bỗng nhiên cảm thấy không khí có chút là lạ, vừa định cúi đầu, Liễu Huệ Thành đã cúi người, môi nhẹ nhàng chạm lên môi cô.

Chu Hiểu Đồng trừng to hai mắt nhìn, chợt nghe thấy lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của hấn: “Hiểu Đồng, hay là... để anh theo đuổi em nhé?”

...

Tiền Phong nghe thấy tin tức Chu Hiểu Đồng mua nhà, còn có tin tức của tên Liễu Huệ Thành kia thì cười lạnh một chút. Hấn cầm lấy ly rượu, một tay ôm người bạn gái mới, sau khi uống hết rượu trong ly liền ném mạnh lên quầy bar.

Xem ra cô ấy quả thật sống rất tốt, nhà cũng mua rồi, gã đàn ông kia đối xử cũng không tệ với cô, lúc trước nói yêu cái gì, mới một tháng đã ném hấn sang một bên đầu. Chu Hiểu Đồng, em thật giỏi, thật giỏi...

Bạn gái trong lòng ngực hấn, không biết sao lại có chút phát run.

173. Chương 173: Bữa Tiệc Ngượng Ngùng

“Hiểu Đồng, hay là... để anh theo đuổi em nhé?”

Lúc Chu Hiểu Đồng nghe thấy câu nói đó, phản ứng đầu tiên chính là: Rồi, anh ta lại giỡn nữa.

Cô cúi đầu nhìn quần áo của mình, loại con gái như cô, không biết cách ăn mặc cũng không biết cách chăm sóc kẻ khác, thô lỗ lại bạo lực, ai lại coi trọng loại phụ nữ thô lỗ này chứ?

Phản ứng thứ hai chính là: Rồi, là mình lại ngủ không đủ giấc nên bị ảo giác, mau mau về ngủ một giấc mới được.

Nhưng khi Liễu Huệ Thành nhìn thấy phản ứng buồn cười của cô, má lúm đồng tiền lại nhợt nhạt xuất hiện, bàn tay to xoa xoa đầu cô, lập lại một lần lời nói vừa rồi. Chu Hiểu Đồng hoàn toàn chết trận.

Liễu Huệ Thành là một người đàn ông tốt, điểm này là không thể nghi ngờ.

Nhưng bọn họ vốn chỉ là hai người xa lạ, bởi vì một lần xem mắt mà gặp nhau. Hấn giúp cô rất nhiều, cô đều ghi nhớ trong lòng, nhưng mà...

Cô xem hấn như một người anh trai mà thôi, còn những thứ tình cảm khác lại không hề nghĩ ngợi tới. Hơn nữa, cô cũng vừa chia tay với Tiền Phong, một chút tâm tư nói lời thương yêu gì đó cũng đều không có.

Chu Hiểu Đồng khi về nhà, chân mày vẫn còn nhíu chặt, ngay cả mẹ gắng hỏi cô cũng không nghe thấy.

Hấn nói thật sao?

Hấn nói: Hiểu Đồng, xin đừng cho anh đáp án lúc này, cứ để anh lo lắng vài ngày đi, coi như là quà cảm ơn anh, được không?

Chu Hiểu Đồng há miệng thở dốc, cuối cùng dưới ánh mắt ôn nhu của hắn, cô vẫn là không nói lời cự tuyệt. Cô nghĩ: Mình không được ỷ lại vào tình yêu của người khác mà đi tổn thương họ.

Cô dùng sức vỗ vỗ đầu mình, cảm thấy bản thân lúc này thật mệt muốn chết, làm sao lại không còn giống với một Chu Hiểu Đồng mạnh mẽ lúc trước nữa?

Tết Nguyên Đán, Tô Mộc Vũ gọi điện thoại đến, bảo cô đến ăn bữa cơm đoàn viên. Chu Hiểu Đồng có chút do dự, bị Tô Mộc Vũ đoán được liền nghe cô ấy nói: “Hôm đó... Tiền Phong đi công tác rồi, chắc là về không được đâu”

Bị đoán ra tâm tư, Chu Hiểu Đồng thoáng xấu hổ nhưng vẫn là thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó, cô gật đầu đồng ý.

Có loại người, “một ngày không thấy như cách ba thu”, lại có loại người, chia tay rồi thì tốt nhất là đừng gặp lại.

Buổi tối, Chu Hiểu Đồng cầm theo giỏ trái cây đến nhà Phong Kính, quả nhiên Tiền Phong không có ở đây, chỉ có một nhà Phong Kính cùng Phương Thiệu Hoa. Cô âm thầm thở ra một hơi, mỉm cười ôm lấy Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ.

“Nhạc Nhạc, Nữ Nữ, có nhớ dì Đồng Đồng không?”

Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ tranh nhau đáp: “Nhớ lắm!”

Hai đứa nhỏ tranh công lẫn nhau. Nhạc Nhạc quệt miệng, nói: “Anh nhớ nhất!”

Nữ Nữ chống nạnh, giòn giã tranh: “Anh hai nói xạo, rõ ràng là Nữ Nữ nhớ dì Đồng Đồng nhất!”

Nhạc Nhạc bắt đầu dỗi nhìn Nữ Nữ, làm anh hai nên thẳng nhóc ra đánh người lớn, nói: “Được rồi, em nhớ nhất, anh nhớ nhất là chú thần kinh, được chưa?”. Nói xong, Nhạc Nhạc nhìn Chu Hiểu Đồng, nói tiếp: “Dì Đồng Đồng, chồng dì chưa về sao?”

Nụ cười trên mặt Chu Hiểu Đồng cứng đờ, may mà Tô Mộc Vũ cứu nguy đúng lúc “Nhạc Nhạc, Nữ Nữ, hai đứa ăn bánh chuối xong chưa vậy? Coi chừng chú Thiệu Hoa ăn sạch hết của hai đứa bây giờ”

Hai đứa nhỏ thấy nguy cơ bị cướp món ngon liền ba chân bốn cẳng chạy tới.

Tô Mộc Vũ kéo tay Chu Hiểu Đồng, đưa cô vào phòng khách: “Hiểu Đồng, vào đây đi”

Chu Hiểu Đồng cảm kích gật gật đầu, vừa rồi cô thật chẳng biết giải thích sao với tụi nhỏ.

Không nghĩ tới vừa ngồi xuống, tiếng chuông cửa lại vang lên.

Tiền Phong đến!

Trong nháy mắt Chu Hiểu Đồng nhìn thấy hắn, miệng vết thương tê rần. Hơn nữa hắn cũng không phải tới một mình, phía sau hắn còn một cô gái đi theo, không phải Đông Phương Uyển Nhi, mà là một cô gái chân dài tóc dài xinh đẹp.

Dáng người có lồi có lõm, cách ăn mặc rất sành điệu, mái tóc dài uốn lộn, hai mắt thật to. Tóm lại là không giống với loại phụ nữ như Chu Hiểu Đồng.

Lúc Tiền Phong nhìn thấy Chu Hiểu Đồng, ánh mắt hơi gợn sóng nhưng rất nhanh tiêu tán. Hắn nhếch đôi mắt hoa đào, giơ tay chào hỏi mọi người: “Ày dza... Buổi tối vui vẻ nhá!”

Vẫn tính cách đó, giọng điệu như không sao cả, như là đã sớm từ bỏ đoạn tình cảm kia với Chu Hiểu Đồng.

Mọi người ở đây, nhất là Tô Mộc Vũ đều không nghĩ tới, Tiền Phong thế nhưng lại đến, mà còn dẫn theo bạn gái của hắn. Cô ấy lập tức nhìn về phía Chu Hiểu Đồng, nhìn thấy cô cúi đầu, tóc mái che đi nửa ánh mắt, không thấy rõ biểu cảm. Tô Mộc Vũ có chút đau đầu.

Tiền Phong chào xong, liền thân mật lôi kéo bạn gái đến ngồi xuống đối diện với Chu Hiểu Đồng. Chu Hiểu Đồng nhìn thấy bạn gái hắn ôm lấy cánh tay hắn, thủ thủ nhỏ to bên tai hắn.

Tiền Phong nhìn mọi người, ngoại trừ Chu Hiểu Đồng là không nhìn hần. Hần nhếch khóe miệng, nói: “Sao vậy? Nhìn chăm chăm mình làm cái gì? Nhìn mình có thể no sao?”

Hần chuyển tầm mắt, làm như lúc này mới nhìn thấy Chu Hiểu Đồng liền “A” lên một tiếng, vươn tay nói: “Chu tiểu thư, đã lâu không gặp”

Chu Hiểu Đồng nhìn cánh tay đang vươn ra trước mắt mình, ánh mắt hơi dờ dẩn. Cô biết mình nên vươn tay bắt lại, sau đó cười nói: “Đã lâu không gặp”

Được rồi, cứ như vậy. Nhưng mà...

Cô lại như chết lặng, cứ ngồi yên như thế, vẫn không nhúc nhích, trong đầu trống rỗng, không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì.

Tiền Phong cũng không thu tay về, vẫn vươn như thế, như là cố ý bức cho Chu Hiểu Đồng phải khó xử.

Phương Thiệu Hoa nhìn thấy mớ lộn xộn này liền che trán, cảm thấy bữa tiệc hôm nay như một màn kịch. Chân mày Phong Kính cũng nhíu lại.

Nhưng thật ra Nữ Nữ vẫn không hiểu sự khó xử giữa những người lớn, chỉ chăm chăm gấp lấy món ăn mình yêu thích. Thế nhưng bàn tay con bé nhỏ yếu, vừa gấp được một miếng đã đánh rơi lên tay Tiền Phong khiến hần phải rút tay lại.

Mọi người lúc này mới thở ra một hơi, Phương Thiệu Hoa âm thầm hướng Nữ Nữ dựng thẳng ngón cái. Nữ Nữ không gấp được món bánh chuối yêu thích liền nhăn khóe miệng, nhìn thấy chú Thiệu Thiệu khích lệ, dù không hiểu gì cũng gật gù sung sướng.

Tiền Phong bị phồng, bạn gái bên cạnh lập tức đứng dậy, lo lắng nói: “Bị phồng rồi sao? Mau mau, dùng nước lạnh xối vào”

Hai người đi vào toilet, không khí trên bàn cơm mới tạm thời thả lỏng. Chu Hiểu Đồng đứng lên, nói: “Em có chút chuyện, em về trước, mọi người cứ từ từ ăn”, nói xong, cô đi ra ngoài.

Tô Mộc Vũ biết cô còn ở đây cũng không dễ chịu gì, đành phải nói: “VẬY, lần sau...”

Không đợi Chu Hiểu Đồng mở cửa, Tiền Phong đã trở lại. Đôi mắt hoa đào nhẹ nhàng chớp, nói: “Sao lại đi nhanh như vậy? Ở đây cũng đâu có hổ đói hay sói rừng gì đâu”

Chu Hiểu Đồng quay đầu lại, nhìn về phía Tiền Phong. Trong nháy mắt đó, Tô Mộc Vũ thật sợ Chu Hiểu Đồng nhện không được mà đánh Tiền Phong một trận, nhưng may mắn là không có. Cô chỉ cười cười, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi, tiếp tục cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn.

Nữ Nữ nghĩ đi Đồng Đồng đang so tốc độ ăn cơm với mình cũng liền nỗ lực chu chu cái miệng nhỏ. Trên bàn lớn, Nữ Nữ, Nhạc Nhạc cùng Chu Hiểu Đồng mạnh mẽ dùng tốc độ sấm găm mà ăn cơm.

Người xem sững sốt. Ánh mắt Tiền Phong có chút thâm thúy, không rõ hần đang nghĩ gì.

Phong Kính lên tiếng: “Nhìn gì nữa? Mau ăn cơm đi”. Hần ôm lấy Nữ Nữ đặt vào lòng, cầm ăn ăn lau miệng cho con gái yêu quý, sau đó gấp những món ăn ngon đặt vào đĩa trước mặt cho con bé, hoàn toàn là một hình mẫu lý tưởng của một người làm cha.

Một bữa cơm đầy không khí kỳ lạ, tuy rằng Tiền Phong cũng nói chuyện, lâu lâu cũng nói vài câu ngọt ngào với người bạn gái Tú Tú, ngẫu nhiên Phương Thiệu Hoa cũng phụ hoạ cười lên một cái, nhưng thật ra cũng không có gì vui vẻ.

Chu Hiểu Đồng vẫn trầm mặc ăn, giống như là muốn nhồi nhét đầy hết bao tử của mình. Ly rượu của cô đã cạn, Phương Thiệu Hoa thuận tay rót thêm vào cho cô.

Chu Hiểu Đồng nâng ly uống hết.

Phương Thiệu Hoa hỏi: “Không sao chứ?”

Chu Hiểu Đồng cảm kích cười cười, lắc đầu: “Không sao”

Nhưng thật ra Tiền Phong ngồi đối diện vẫn đang nói chuyện vui vẻ với bạn gái, ánh mắt thâm trầm nhưng vẫn mỉm cười nhìn chằm chằm ly rượu đã cạn một lúc lâu, sau đó cười lạnh, tiếp tục nói chuyện với bạn gái.

Phương Thiệu Hoa tiếp tục hỏi: “Hiếu Đồng, nghe nói em mới mua nhà, đã chuyển đi rồi sao?”

Chu Hiếu Đồng đáp: “Ừ, cũng chỉ là một căn nhà cũ thôi, không đáng bao nhiêu tiền”

Cô không biết mình đang nói gì, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, có chút mệt mỏi. Cô đứng dậy đi vào toilet, muốn rửa mặt.

Không nghĩ tới, Tiền Phong cũng theo đến, đứng tựa lưng lên cánh cửa.

Hắn đứng đó ôm cánh tay, đôi mắt hoa đào hơi hơi nheo lại, khóe miệng cười nhẹ, nói: “Này Chu tiểu thư, sao lại có vẻ mệt mỏi thế kia rồi? Buổi tối rất cuộc là đã làm bao nhiêu thứ việc nha?”

Câu nói này có hàm ý khác, Chu Hiếu Đồng cũng không phải là không hiểu, sắc mặt cô có chút khó coi, quyết định coi thường hắn, đi ra ngoài.

Không ngờ Tiền Phong lại vươn tay, cúi người để tầm mắt ngang tầm với cô “Tôi thật không ngờ, vừa mới chia tay với tôi, cô lại leo đèo theo sau cái tên họ Liễu kia, không những thế còn đi quyến rũ bạn thân tôi, cô thật không tầm thường nha”

Những lời này quả thật rất khó nghe, sắc mặt Chu Hiếu Đồng tái nhợt, vung tay muốn đánh hắn lại bị cánh tay hắn bắt lấy.

Chu Hiếu Đồng cắn răng, cơ hồ là nói qua kẽ răng: “Tiền Phong, cho dù tôi đi theo ai cũng là chuyện của tôi, đừng quên chúng ta đã chia tay rồi!”. Nói xong, cô rút tay lại, lướt qua hắn mà đi ra ngoài.

Tiền Phong còn đứng trước cửa toilet nhú mày. Hắn vươn tay che mắt: Mày lại làm gì thế này?

Chu Hiếu Đồng rời khỏi toilet, miễn cưỡng cười cùng mọi người, nói: “Ba mẹ vừa gọi điện thoại cho bảo em về sớm một chút. Em cũng no rồi, mọi người cứ tiếp tục ăn đi nhé!”

Cô như là chạy trốn, mở cửa, đi ra, lập tức đóng lại.

Tựa lưng trên cửa, Chu Hiếu Đồng nhắm mắt lại, toàn thân đều phát run. Một màn lúc này, hình ảnh Tiền Phong cùng bạn gái hằn thân mật như kim đâm vào lòng cô, rút hết máu trong cơ thể cô ra ngoài.

Cô gian nan đi tới thang máy, tựa lưng vào tường, chờ thang máy từ từ đi xuống.

Tiếng điện thoại di động vang lên, Chu Hiếu Đồng ngưng một lúc mới hắng giọng, bắt máy: “Alo?”

Thanh âm khàn khàn khiến Liễu Huệ Thành bên kia đầu dây nhận ra điều khác lạ liền hỏi: “Hiếu Đồng, em sao vậy?”

Chu Hiếu Đồng cố nén run rẩy, đáp: “Em không sao”

Liễu Huệ Thành một chút cũng không tin, trực tiếp hỏi: “Em đang ở đâu?”

Chu Hiếu Đồng còn cố khăng khăng bảo bản thân không sao, Liễu Huệ Thành hỏi lại hai lần, cuối cùng cô cũng thỏa hiệp nói ra địa chỉ. Liễu Huệ Thành bảo cô đừng đi đâu, hắn đang gần đó, sẽ đến liền.

Phong Kính, Tô Mộc Vũ cùng đám người Tiền Phong khi xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy Liễu Huệ Thành tới. Hắn đỡ Chu Hiếu Đồng đang ngồi trên bậc thang đứng dậy, áo khoác của mình phủ lên người cô, sau đó đỡ cô lên xe của mình.

Từ góc độ của Tiền Phong nhìn sang, Chu Hiếu Đồng như chú chim nhỏ nép vào lòng Liễu Huệ Thành, hai người như đang nói gì đó rất thân mật.

Khóe miệng Tiền Phong nhếch lên, ôm bạn gái mình lên xe.

Hai chiếc xe một trái một phải rời đi, mỗi người đi một ngã.

Chu Hiếu Đồng ngồi bên cạnh Liễu Huệ Thành, nói: “Cám ơn anh”

Liều Huệ Thành cười, vươn tay sờ sờ đầu của cô, đáp: “Hiếu Đồng, em lại xem anh là người ngoài rồi”. Lúc này, hắn mới nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô.

Đưa Chu Hiếu Đồng về nhà, lúc xuống xe, Liều Huệ Thành cúi người như muốn hôn tạm biệt lên trán cô.

Nhưng mà Chu Hiếu Đồng lại nhẹ nhàng nghiêng đầu né tránh.

Liều Huệ Thành lại như hiểu ý muốn của cô.

Chu Hiếu Đồng đứng dưới ánh đèn đường, căn cứ môi trầm mặc, cuối cùng lấy hết dũng khí nói một câu: “Em xin lỗi”

Liều Huệ Thành là một người đàn ông tốt, ở bên cạnh hắn cô đều có thể cảm nhận được sự chăm sóc và ấm áp của một người anh trai, có lẽ cũng là một người chồng lý tưởng, thuận tiện còn có thể giúp cô quên đi Tiên Phong, nhưng mà...

Cô không muốn làm như vậy, nếu làm như vậy, cô sẽ rất hèn hạ. Liều Huệ Thành xứng đáng có được một đoạn tình cảm chân thành, mà không phải là với cô.

Liều Huệ Thành nhìn gương mặt đầy áy náy trước mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Về nhà, ông bà Chu đã ngủ, người già luôn có thói quen ngủ sớm. Chu Hiếu Đồng không mở đèn, nhẹ nhàng đi về phòng mình, mở cửa.

Chu Hiếu Đồng ngồi xổm trong phòng tắm, trầm mặc. Cô biết, mối tình đầu của mình đã kết thúc, sau này sẽ không còn người nào nữa, không còn một người đàn ông nào nữa có thể bày ra tư thế bốn cột, mỉm cười nói với cô: “Này, người đẹp, em có đánh rơi người bạn trai nào không?”

Cô cắn chặt ngón tay của mình, nghĩ: Chu Hiếu Đồng, mà mà dám khóc thì mày chính là loại người nhu nhược!

Hai người đã chia tay rồi, mày dựa vào cái gì để thương tâm?

Chu Hiếu Đồng, mày nên nhớ kỹ, các người đã là người xa lạ! Một người xa lạ không liên quan đến nhau!

Ngày hôm sau, Chu Hiếu Đồng phát sốt, chính cô cũng không nhận ra, chỉ lẳng lẳng xách giỏ đi làm. Mẹ cô nhận ra liền giật mình, vội vàng bảo cô đến bệnh viện kiểm tra. Cô lắc đầu, bảo mình không sao.

Khi đến phòng triển lãm, ai cũng nhận ra cô đang phát sốt, ngay cả ông chủ cũng không dám quyết tâm giao nhiệm vụ cho cô, chỉ có Chu Hiếu Đồng không ngừng nói, mình không sao.

Sau đó tiếp tục làm việc, hai tiếng sau thì... té xỉu.

...

Có đôi khi, tiếp tục cũng là đau, cắt đứt lại đau càng thêm đau. Cô nghĩ, Tiên Phong chính là kiếp nạn đời này của mình!

174. Chương 174: Ngày Tàn Của Sói Hoang

Chu Hiếu Đồng sốt cao, được đồng nghiệp đưa đến bệnh viện.

Ông ba Chu chạy đến, nhìn thấy con gái mình đang nằm trên giường bệnh truyền dịch, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đáng thương vô cùng. Đôi mắt bà Chu hoe đỏ, vỗ vỗ cánh tay đưa con gái luôn tỏ ra mạnh mẽ của mình, nói: “Hiếu Đồng, con rốt cuộc đang làm cái gì vậy?”

Chu Hiếu Đồng cười cười. Thì ra mẹ cô đã biết từ lâu, biết cô cái gì đó không ổn, chỉ là không nhẫn tâm bóc trần vết thương của cô mà thôi.

Chu Hiếu Đồng dựa vào trong lòng mẹ mình, cọ cọ hai cái. Cô biết, mãi mãi đứng bên cạnh mình không phải ai khác, chính là ba mẹ mình.

Thất tình cũng giống như một lần cảm nặng, lúc đầu sẽ đau đến phát sốt, rồi dần dần khỏi hẳn, tất cả đều có một quá trình. Chu Hiểu Đồng truyền dịch một ngày, nằm trên giường bệnh một ngày, sáng ngày thứ hai, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Cô cần bắt đầu cuộc sống mới của chính mình.

Chu Hiểu Đồng như được sinh ra một lần nữa, cô cảm thấy cả người mình tràn đầy sức mạnh. Cô còn có rất nhiều chuyện phải làm, cô phải cố gắng kiếm tiền, mang lại cuộc sống giàu có cho ba mẹ, cô muốn đưa hai người họ đi du lịch nhìn xem thế giới bên ngoài, còn nhiều nhiều lắm.

Tuy rằng cô là nghĩ như vậy nhưng những người khác xem ra đều rất đau lòng, hơn một tháng cô sụt đi cũng phải 5 kg.

Mà hai chữ “Tiền Phong” dường như bị cô dần dần quên đi, dường như chưa bao giờ nghe đến.

Đôi khi cô nhìn thấy tin tức về sự kiện chấn động về vị tiểu thương giết người trong tivi, cuối cùng cũng có kết quả. Vị tiểu thương kia bị kết án ba mươi năm tù giam, không ít người vây quanh trước cổng tòa án khen ngợi vị Tiền đại kiểm sát trưởng kia. Vợ người tiểu thương thậm chí quỳ xuống trước mặt trước mọi người, nói cảm ơn hẳn, cũng nói xin lỗi hẳn. Tiền Phong khoắc trên người bộ cảnh phục kiểm soát viên, trên mặt không có một chút biểu cảm.

Lúc ăn cơm, Chu Hiểu Đồng còn nghe thấy những cô bé bàn bên cạnh nói chuyện về vị kiểm sát trưởng đẹp trai này, bàn luận sôi nổi, nếu như có thể gả cho hẳn sẽ hạnh phúc bao nhiêu.

Chu Hiểu Đồng cười cười, húp một miếng canh cà chua trứng, sau đó lau miệng rồi đi.

Lúc Tiền Phong vào văn phòng, nhìn góc bên phải cái bàn trống rỗng, sắc mặt hẳn lập tức thay đổi, hô lớn: “Chiếc hộp tôi để ở đây đâu rồi?”

Thư ký đang chăm chú sửa lại hồ sơ thì kinh ngạc một chút, vội hỏi lại: “Sếp nói sao? Cái hộp kia đó hả? Sáng nay còn thấy mà”. Cô ấy đột nhiên nhớ ra, nói: “Đúng rồi, trưa nay có người vào dọn vệ sinh, tôi có bảo bà ấy dọn hết rác và bỏ đi, có khi nào bà ấy tưởng cái kia là... nên vứt đi...”

Thư ký càng nói, giọng càng nhỏ, bởi vì cô cảm thấy sắc mặt sếp mình càng lúc càng đen, giống như là muốn giết chết người. Cô ngưng ngừng cúi đầu, muốn tránh né ánh mắt như dao găm của hẳn.

Tiền Phong một câu cũng không nói, lập tức lao đến bộ phận vệ sinh.

Hắn dường như là không khống chế được chính mình, nắm chặt lấy áo người phụ trách bộ phận vệ sinh, hỏi: “Đồ của tôi, các người mang đi đâu rồi?”

Người phụ trách khâu vệ sinh giật mình, nghĩ rằng cấp dưới của mình đã làm gì sai liền ngay lập tức mở danh sách nhân công hôm nay, nói: “Kiểm sát trưởng, rác vừa dọn đã được đưa ra cửa sau cách đây mười phút”

Tiền Phong bỏ lại hẳn ta, nguyên rửa một câu rồi chạy nhanh về phía cửa sau. Cả người đầy mồ hôi chạy ra liền nhìn thấy chiếc xe rác đã chạy rất xa rồi, muốn đuổi theo cũng không kịp.

Tiền Phong chống hai tay lên đầu gối, dường như cảm thấy bộ dạng bản thân mình hiện tại rất nực cười. Hắn che trán, đứng lên, hai tay bỏ vào túi quần, lưỡng lự đi trở về.

Cũng tốt, đó là vật cuối cùng Chu Hiểu Đồng để lại, bây giờ cũng đã mất. Cũng tốt, hẳn rốt cuộc có thể có chút yên tĩnh rồi.

Di động vang lên, hẳn nhìn cái tên trên màn hình là cô bạn gái mới kia, hẳn không bắt máy, thẳng tay tháo pin di động ra, nhét vào trong túi.

Mí mắt Chu Hiểu Đồng hôm nay luôn nháy, là mắt phải, nháy nguyên cả một buổi chiều.

Người ta nói: Nháy mắt trái là may mắn, nháy mắt phải là xui xẻo. Cô cũng không mê tín, chỉ là cảm thấy trong lòng bỗng nhiên hoang mang rối loạn, giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Cô mở di động ra, đang định gọi về nhà.

“Hiểu Đồng, mau đến đây xem bản thiết kế này một chút đi” Ông chủ hét to.

Chu Hiểu Đồng hấp tấp gấp điện thoại trong tay lại, lập tức chạy tới.

Cô được ông chủ thăng chức làm trưởng nhóm bộ phận thiết kế, tuy rằng dưới tay chỉ có chưa đến mười người nhưng dù sao cũng là một trưởng nhóm, không phải sao? Cô liều mạng làm việc, đêm nào cũng là người ra về sau cùng, mặc dù có nhiều người không để ý đến cô nhưng vẫn không một ai nói lời không phục.

Nha đầu này, quả thực là lấy mạng mình ra để làm việc. Ai có thể liều mạng hơn cô đây?

Vừa vào cũng đúng lúc hết giờ làm việc, bản thiết kế gồm một trăm điều mở ra, cuối cùng cô vẫn chăm chú sửa chữa từng lỗi nhỏ trong đó.

Chu Hiểu Đồng xoa nhẹ huyệt thái dương, định dọn dẹp đồ về nhà thì tiếng chuông di động đột nhiên vang lên. Bỗng dưng, lồng ngực cô nhói lên một cái, tê rần.

Là số điện thoại của mẹ, cô vội vàng bắt máy: “Mẹ, chờ một chút, con chuẩn bị về đây”

Không nghĩ đến người nói chuyện lại không phải mẹ, mà là ba: “Hiểu Đồng... con mau đến đây... gặp mẹ con... lần cuối...”

Một câu, cô có thể nghe thấy âm thanh khóc lóc của ba. Cô đột nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, cả người đứng không vững liền trượt xuống, ngã nhào trên đất.

“Ba...” Cô muốn hỏi: Ba, ba giỡn cái gì vậy? Ba cả đời chưa hề nói đùa. Lần này ba đùa ác quá rồi.

Nhưng chỉ lấp bắp: “Mẹ... mẹ con...” Điện thoại trong tay rơi xuống, cô vội vàng nhặt lên, lại không biết mình phải hỏi cái gì, chỉ biết lao đảo chạy đi, lập tức gọi một chiếc taxi.

Cô run rẩy, cả người đều run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Tài xế nhìn thấy cô như thế liền hỏi, nhưng một chữ cô cũng không nghe thấy. Xe dừng lại trước cổng bệnh viện, cô nghiêng ngả lao đảo chạy vào.

Chạng vạng, tất cả mọi người trong đại sảnh bệnh viện nhìn thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi, trên gương mặt ướt đẫm nước mắt điên cuồng chạy vào, cả người run rẩy như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Lúc cô chạy đến phòng cấp cứu, đã nhìn thấy ba mình đứng ở bên ngoài, đôi tay già nua yếu ớt ôm mặt khóc lóc.

Hai chân Chu Hiểu Đồng mềm nhũn, run rẩy chạy đến, quỳ gối trước mặt ba mình, hỏi: “Mẹ con đâu? Ba, mẹ của con... đang ở đâu?”

Ông Chu chỉ tay vào phòng cấp cứu, nói: “Còn đang cấp cứu, bác sĩ nói... tám phần là không cứu được, họ chỉ biết cố hết sức thôi...”

Đồng tử của Chu Hiểu Đồng trợn to, giống như sẽ ngắt đi.

“Hiểu Đồng! Hiểu Đồng!” Ông Chu vội ôm cô ngăn lại, miệng không ngừng gọi to tên cô.

Chu Hiểu Đồng đỡ đầu. Cô nghĩ: Mình không thể gục ngã, tuyệt đối không thể gục ngã lúc này, mẹ vẫn còn đợi mình ở bên trong, đợi khi mẹ tỉnh lại, mẹ đi ra, mình nhất định phải mắng mẹ, nhất định phải mắng vì sao lại không cẩn thận như thế, làm sao lại để kẻ khác tông xe vào như thế?

Được rồi,, phải mắng như vậy, phải đợi mẹ ra mà mắng...

Mà khi cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ lắc đầu thì Chu Hiểu Đồng cảm thấy: Ông trời rốt cuộc cũng lấy lại sự mạnh mẽ của cô rồi.

175. Chương 175: Bầu Trời Tối Đen

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính nghe được tin liền chạy tới, nhìn thấy Chu Hiểu Đồng đang quỳ gối trước cửa phòng cấp cứu.

Không gào khóc mà chỉ yên lặng rơi lệ, điều đó càng khiến cho người ta lo lắng. Ánh mắt sững sờ, ngăn người nhìn vào phòng cấp cứu, mắt chăm chăm vào thân thể người đang phủ vải trắng trên giường.

Tô Mộc Vũ ôm lấy cô, đau lòng nói: “Hiểu Đồng, em khóc đi, khóc sẽ thấy dễ chịu hơn”

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu, chết lặng hỏi: “Vì sao phải khóc? Mẹ của em còn khỏe mà, mẹ đang đợi em vào, mẹ nói, hôm nay sẽ hầm canh gà cho em, mẹ đã nói vậy đấy...”

Cô chậm rãi tránh né cái ôm của Tô Mộc Vũ, chạy vào, quỳ gối trước mặt mẹ của mình, liều mạng kéo tấm vải trắng lên, nói: “Các người dùng vải trắng che mẹ tôi làm gì đó? Mẹ không thích, các người mau lấy ra đi!”

Cô nhìn, tính luôn cả đầu thì mẹ cô chỉ cao hơn 1m50 một chút, sao lại có nhiều máu như thế? Cả mảnh vải lẫn chiếc giường đều ướt đẫm máu.

Cô nhào qua, xé nát tấm vải trắng, sau đó đánh thức mẹ dậy!

“Mẹ, mau dậy thôi, con là Hiểu Đồng, mẹ mau mở mắt ra nhìn con đi. Con là Hiểu Đồng đây, mẹ nhìn con một cái, nhìn một cái thôi được không?”

Chu Hiểu Đồng lắc mạnh cơ thể mẹ mình. Cô rất đau, trái tim như bị ai đó cắt thành từng lát nhỏ, máu đầm đìa, hóa thành khối. Mỗi một mạch máu đều bị xé rách, gãy dựa, toàn thân cô đau đớn.

Sao lại đau như vậy? Đau như vậy? Đau đến hận không thể hủy diệt toàn bộ thế giới, giết chết chính mình!

Bác sĩ cùng y tá không ngờ rằng cô sẽ làm như thế liền vội ngăn cản: “Cô gái, cô không thể làm như vậy...”. Y tá biết cô thương tâm quá độ nên cũng không nhẫn tâm ngăn cản bằng bạo lực.

Tô Mộc Vũ nhìn không được mà khóc lên, cô ấy giữ lấy cánh tay Chu Hiểu Đồng, thấp giọng nói: “Đừng như vậy, Hiểu Đồng, em mà cứ như vậy thì ba em phải làm sao bây giờ?”

Chu Hiểu Đồng ngẩng ra, cô mơ hồ nghe thấy ai đó nhắc đến ba liền cố gắng áp chế tiếng khóc.

Các y tá nhân cơ hội, đẩy băng ca đưa bà Chu đến phòng xác.

Chu Hiểu Đồng giật mình một cái, liền nhào đến: “Các người muốn làm cái gì? Các người buông mẹ tôi ra, không được chạm vào mẹ tôi, không cho phép chạm vào mẹ tôi!”

Tô Mộc Vũ ôm lấy cơ thể cô.

Chu Hiểu Đồng liều mạng gãy dựa, kêu gào, ông Chu cũng kéo con gái mình lại: “Con à, đừng như vậy, mẹ con rất thích người xinh đẹp, để bác sĩ xinh đẹp đưa mẹ con đi nhé?”

Toàn thân Chu Hiểu Đồng mềm nhũn, nặng nề ngã nhào lên mặt đất, nước mắt nhất thời tuôn trào như sông. Cô cố chấp vươn tay, vươn tay về phía mẹ mình giống như kẻ tù tội bị giam cầm....

Điều duy nhất loài người không thể chống lại là cái chết, bởi vì một khi đã chết sẽ không còn biết gì nữa. Chu Hiểu Đồng từng tưởng tượng, đến khi ba mẹ già rồi, cô phải làm sao đây? Nhưng cô lại nghĩ, còn lâu lắm, còn rất lâu, rất lâu.

Tóm lại, tuyệt đối không phải lúc này!

Thế nhưng ông trời cứ thích đùa giỡn, sáng nay mẹ còn bảo tối sẽ hầm canh gà cho cô. Canh gà của cô đâu? Đâu rồi?

Chu Hiểu Đồng chết lặng, đáy mắt đảo quanh tìm kiếm giống như muốn tìm khắp thế giới, cuối cùng cũng tìm thấy một cái bình giữ ấm đầy máu trong góc phòng.

Đó là...

Chu Hiểu Đồng mắc nghẹn, một mùi tanh từ trong cổ họng nhất thời phun ra ngoài.

Bà Chu đã ra đi như thế. Xế chiều hôm nay, bà mang theo bình giữ ấm, bảo muốn mang canh gà đến cho con gái.

Nhưng không ai nghĩ đến, chuyện này lại có thể xảy ra.

Tài xế gây chuyện muốn đền tiền, một phen tiền Chu Hiểu Đồng cũng không cần, cô cứ quỳ gối trước linh đường của mẹ ba ngày ba đêm, một giọt nước cũng không buồn uống, sắc mặt trắng bệch như một trang giấy, đôi mắt đầy tơ máu khiến ọi người sợ rằng cô cứ như vậy mà đi theo mẹ mình.

Ngày thứ ba, sau khi mẹ mình nhập liệm, cô không nói một tiếng, chỉ dập đầu chín cái, trán trầy trụa đầy máu, ai ngăn cản cũng không dừng. Cho đến khi Tiền Phong mặc âu phục màu đen chạy tới, dập đầu lạy ba cái trước mộ bà Chu, sau đó ôm cổ Chu Hiểu Đồng lôi đi.

Cho dù Chu Hiểu Đồng có đánh như thế nào, cắn như thế nào, thì hấn cũng không buông tay.

Chu Hiểu Đồng dùng hết lực, cô muốn hấn thả mình xuống, cô còn muốn đi theo mẹ, còn muốn chăm sóc ẹ, ở đây rất quanh quẽ, một mình mẹ sẽ rất cô đơn.

Tiền Phong nhin đau, đầu đầy mồ hôi lạnh nhưng vẫn vác cô lên xe, lái về nhà. Lúc đặt Chu Hiểu Đồng lên giường, trên miệng cô đều là máu, có máu của hấn và cũng có máu của chính cô không ngừng chảy ra trên khóe môi khô nứt.

Cô như một con búp bê ngồi đó, trên mặt là nước mắt chưa khô, không có một chút biểu cảm nào. Tiền Phong cầm khăn lông thấm nước, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt cô, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn như trắng bệch như sứ.

Trái tim Tiền Phong đau đến mức chịu không nổi, hấn ôm chặt lấy cơ thể gầy đến không thấy một miếng thịt của Chu Hiểu Đồng, nói: “Ngốc à, anh xin lỗi, anh đến trễ, anh đã đến trễ...”

Tiền Phong nhận được một vụ án, phải đến tỉnh điều tra, không ngờ giữa đường trở về thì bị sạt núi, đất đá chặn đường, một chút sóng điện thoại cũng không có. Khi hấn nhận được tin tức này, hấn cơ hồ là như bay trở về.

Chu Hiểu Đồng nhìn hấn, ánh mắt như một đứa trẻ không nhiễm một chút tạp trần. Đôi mắt vì khóc hết nước mắt mà có chút khô khốc, cứ nhìn hấn như thế, sau đó cô vươn đầu ngón tay, nhẹ nhàng phác họa lên khuôn mặt của hấn.

Thật ra, cô luôn rất tự ti, ở trước mặt hấn, cô luôn có một chút tự ti, bởi vì hoàn cảnh gia đình, bởi vì thân thế địa vị, bởi vì sự ưu tú của hấn, bởi vì tất cả của hấn... Che giấu sự thô lỗ của mình sâu tận đáy lòng, cô vẫn luôn có một chút tự ti.

Cô nghĩ rằng có thể tự dựa vào năng lực của mình là có thể ngang hàng cùng Tiền Phong. Cô muốn tự mình khiến mình đủ để xứng đáng với hấn.

Thế nhưng, đang lúc cô có thể có năng lực này thì cô mới phát hiện ra mình có bao nhiêu ngu xuẩn. Vì vậy, cô mất đi người quý giá nhất trên đời này, cũng không còn ý chí tiếp tục cố gắng nữa.

Chu Hiểu Đồng cười, sau đó thả tay ra, chỉ an tĩnh cười như thế. Một giọt nước mắt nóng nổi lăn xuống gò má.

Cô nói: “Tiền Phong, em rất mệt”

Đúng vậy, ba ngày ba đêm cô không ngủ, nếu là người bình thường đã sớm không chịu được rồi.

Tim Tiền Phong lập tức nhói đau, nước mắt thiếu chút nữa liền tuôn ra khỏi hốc mắt. Hấn ngẩng cao đầu, trừng to mắt, cúi đầu lại khôi phục như cũ.

Chu Hiểu Đồng như nói mơ: “Đừng gọi em”

Dứt lời, cô ngã xuống giường, ngủ, giống như là muốn ngủ một giấc vĩnh viễn.

Đừng gọi cô, trăm ngàn lần đừng gọi cô, để cho cô cứ ngủ như vậy cho đến chết đi, bởi vì chỉ có như vậy cô mới có thể gặp lại mẹ.

Mới trước đây, mẹ vẫn còn dịu dàng ôm lấy cô trên giường, hát ru cô ngủ...

Tiền Phong lau mặt, cũng trèo lên giường, từ phía sau ôm lấy Chu Hiểu Đồng, khẽ hôn lên nước mắt trên mặt cô.

Ngốc à, anh ngủ cùng em, đừng sợ, có anh ở ngay đây...

176. Chương 176: Yêu Hay Không Yêu? Yêu Bao Nhiêu?

Lúc Tiền Phong tỉnh dậy, nhận ra người vốn nằm trong lòng ngực mình lại không thấy đâu. Hắn giật mình, dép cũng không kịp mang đã chạy ra ngoài, đứng lúc nhìn thấy Chu Hiểu Đồng mặc quần áo ngày hôm qua đang mở cánh cửa.

Tiền Phong nắm lấy cánh tay Chu Hiểu Đồng, hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Chu Hiểu Đồng quay đầu lại, thản nhiên nhìn hắn như vậy, như là linh hồn đã theo mẹ cô mất rồi, chỉ còn lại hình ảnh trống rỗng. Tiền Phong không lay chuyển được, chỉ có thể vội mang giày đuổi theo.

Chu Hiểu Đồng nhận chiếc hòm nhỏ nhỏ trong tay ba mình, nó nhỏ như vậy, so với một chiếc hộp đựng bút cũng không lớn hơn bao nhiêu. Bên trong là tro cốt của bà Chu lưu lại cho người thân hoài niệm.

Nói xem, một chiếc hộp nhỏ như thế kia sao có thể chứa được một người lớn đây? Mẹ của cô đang ngủ ở bên trong, có thấy chật hay không?

Chu Hiểu Đồng nhẹ nhàng ôm chiếc hộp, dịu dàng đặt trước ngực vuốt ve, sau đó hai tay đặt nó lên bàn, cắm nhang, bái lạy ba cái.

Cô không khóc, không có khóc, mẹ cô không thích nhất là bộ dạng cô khóc.

Rất lâu trước kia mẹ từng nói: Con gái yêu của mẹ nên cười, cười mới xinh đẹp, ai cũng không xinh đẹp bằng con gái của mẹ.

Mẹ của cô yêu nhất là cái đẹp, cho nên cô cũng phải để mẹ nhìn thấy vẻ đẹp của mình.

Làm xong mọi thứ, Chu Hiểu Đồng xoay người, mở cửa: “Tiền Phong, chúng ta chia tay rồi”

Đồng tử Tiền Phong bỗng dưng trừng lớn, hắn vươn tay muốn giữ lấy Chu Hiểu Đồng lại bị cô đẩy ra “Hiểu Đồng, em có ý gì?”

Chu Hiểu Đồng ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt trầm tĩnh “Không có ý gì khác, ngày hôm qua cảm ơn anh, nhưng chúng ta không nên gặp lại thì hơn”

Trái tim Tiền Phong run rẩy, đau đến vặn vẹo.

Phong Kính giữ lấy Tiền Phong, ý bảo dưới tình huống này cũng không thể làm gì khác. Tiền Phong cứ nhìn Chu Hiểu Đồng cho đến khi cánh cửa bị Tô Mộc Vũ đóng lại, nhìn cánh cửa kia đóng trước mặt hắn.

Đợi mọi người đi rồi, Chu Hiểu Đồng hầm một nồi canh gà suốt ba tiếng đồng hồ, sau đó bùng một chén, quỳ trước mặt ba mình.

Ông Chu thấy thế vội kéo cô đứng lên “Hiểu Đồng, con làm gì vậy?”. Đôi mắt ông Chu cũng đỏ hoe, người vợ chung sống cùng nhau mấy chục năm đã đi rồi, ông đau cũng không kém gì Chu Hiểu Đồng, chỉ là bây giờ ông phải chống đỡ, ông không thể gục ngã.

Chu Hiểu Đồng không đáp, cứ bùng chén canh gà quỳ như thế, nói: “Ba, ba uống đi”

Nước mắt ông Chu lăn xuống, ông đưa tay lau rồi bùng chén canh gà uống hết. Ông đâu biết, chén canh gà này là Chu Hiểu Đồng dùng tấm lòng quy kết cái chết của mẹ đặt trên người mình nấu ra.

Đợi ông Chu uống xong, Chu Hiểu Đồng cầm lấy chén, vẫn quỳ tại chỗ, cổ họng nghẹn lại: “Ba, thật xin lỗi...”

Ông Chu vỗ lưng cô một cái, nói: “Nói ngốc cái gì đó!”. Sau đó, ông ôm lấy cô vào ngực “Chuyện này không liên quan đến con, nhớ chưa? Không liên quan đến con...”

Chu Hiểu Đồng tựa vào lồng ngực ba mình, nhắm mắt lại, cố nhịn nước mắt.

Ông Chu cũng đã chống cự mất vài ngày, rốt cuộc do lớn tuổi nên cũng chịu không nổi. Chu Hiểu Đồng giúp ba mình nằm xuống, sau đó tự về phòng, bên trong toàn bộ đều treo hình của mẹ, từ lúc còn trẻ cho đến bây giờ.

Chu Hiểu Đồng ôm di ảnh của mẹ, cũng giống như trước đây, mẹ vẫn hay ôm cô đi vào giấc ngủ.

Cô là vì những chấp niệm tình cảm mà bây giờ phải trả cái giá quá lớn, cô sao lại ngu xuẩn như thế chứ? Chỉ lo chăm chăm sống trong thế giới hào nhoáng của chính mình mà chưa từng nghĩ tới sự lo lắng của ba mẹ. Cô không thể oán hận Tiền Phong, bởi vì không có bất cứ người nào ép buộc cô, đều là do chính cô tự nguyện.

Thế nhưng, xin cho cô trốn tránh một thời gian đi, bây giờ, cô không muốn gặp bất kỳ ai.

Ngoài cửa, Tiền Phong tựa lưng lên vách tường, hẩn chầm một liều thuốc đưa vào miệng, hút hai cái thật sâu. Sao hẩn lại cảm thấy khổ như vậy? Khổ đến lòng hẩn cũng chịu không nổi.

Điều thuốc không biết khi nào thì đã cháy hết, hơi nóng làm phồng ngón tay nhưng hẩn cũng không quan tâm. Cho đến khi nghe mùi khét hẩn mới buông tay, dùng chân dẫm lên tàn lửa trên mặt đất.

Hẩn ngứa đầu, ánh sáng âm u chiếu rọi trên thân thể hẩn, khóe mắt có chút ươn ướt, lan dần lên mặt.

Chu Hiểu Đồng nghỉ ngơi ba ngày liền đi làm, không ai nhìn thấu hết nỗi đau trong lòng cô, chẳng qua có những loại đau nên được giấu ở trong lòng.

Chu Hiểu Đồng lấy toàn bộ số tiền còn lại của mình để ba rủ bạn bè đi du lịch, đến Đại Liên, Thanh Hải, Sơn Đông, bất kỳ nơi nào. Cô mua sẵn vé máy bay, chuẩn bị hết tất cả để ba mình có thể giải sầu.

Mà bản thân thì vẫn tiếp tục công việc, không còn liều mạng như trước kia bởi vì cô biết, cô còn một người ba, nếu ba lại xảy ra chuyện gì nữa, cô có lẽ sẽ thật sự đi tìm cái chết.

Cô muốn dùng hết tất cả mọi thứ để ba có thể thay thế mẹ hưởng phúc.

Ông Chu đôi khi cũng gọi điện thoại về, hỏi: “Hiểu Đồng, con cùng với anh chàng họ Tiền kia...”, ông do dự đã lâu, chỉ sợ khiến con gái mình kích động.

Chu Hiểu Đồng cười, nói: “Ba, con và anh ta không hợp nhau. Sau này có bạn trai, con nhất định sẽ cho ba kiểm nghiệm trước”

Chu Hiểu Đồng nói thật nhẹ nhàng, ông Chu cho là cô thật sự không quan tâm, lúc này mới yên tâm đáp ứng: “Được!”

Cúp điện thoại, Chu Hiểu Đồng tiếp tục lấy bảng dự án ra, cho đến ba mươi phút sau, cây bút trong tay cô bỗng nhiên ngừng, sau một lúc lâu, lại tiếp tục hoạt động...

Mà so với sự bình tĩnh của Chu Hiểu Đồng, Tiền Phong là một dạng hoàn toàn ngược lại.

Hẩn trầm mặc, toàn bộ cấp dưới đều làm việc thật cẩn thận, trong lòng run sợ ra khỏi phòng làm việc. Không có chút sức lực nào để lái xe, Chu Hiểu Đồng nghỉ ngơi bao lâu thì hẩn tăng thời gian làm việc thêm bấy nhiêu, cả khu đều quanh quẩn một bầu không khí hắc ám.

Một mình hẩn đi trên đường, không biết có nên về nhà hay không, lại cảm thấy sợ. Đúng vậy, hẩn bây giờ thật sợ khi phải về nhà, cái loại cảm giác khi vừa mở cửa ra liền thấy trống trải, tìm không được một chút sức sống.

Không còn thấy hình ảnh ai đó ngồi trên ghế salon xem World Cup, bộ dạng múa may cổ vũ thô lỗ. Không còn thấy khuôn mặt đen thui của cô khi phá hoại phòng bếp của hẩn. Không còn thấy sự tức giận của cô

khi vung tay lên tát hấn. Cũng không còn nhìn thấy cô gái tri kỷ nhỏ bé của hấn, mỗi khi hấn đi làm về khuya đều có một bữa ăn nóng hổi trên bàn...

Hấn cố gắng nghĩ xem, hấn thật sự là yêu Chu Hiểu Đồng rồi sao? Rốt cuộc là yêu bao nhiêu?

Trò chơi tình yêu của tuổi trẻ không phải đều oanh oanh liệt liệt đó sao? Vì sao hấn đã cố tình nhưng vẫn không thấy cái cảm giác đó? Thế nhưng khi chia tay, trái tim lại đau muốn chết.

Có loại duyên phận gọi là lương duyên, giống như Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ. Cũng có loại duyên phận gọi là nghiệt duyên, giống như hấn cùng Chu Hiểu Đồng.

Hấn vừa đi vừa cười khổ, không phát hiện thế nào lại đi đến nơi Chu Hiểu Đồng làm việc.

177. Chương 177: Mèo Đào Hoa

Gần đây phòng triển lãm đang mở rộng quảng bá, theo đề nghị của Chu Hiểu Đồng thì đặt một chiếc tivi lớn ngoài cổng, mỗi ngày đều lần lượt chiếu hình ảnh của những bản thiết kế mới nhất hấp dẫn khách hàng.

Mà hôm nay, một bản thiết kế chiếc bàn ăn hiện đại khảm hình ảnh hai chú mèo, một chú có đôi mắt hoa đào cợt nhả còn một chú đang giận dữ trừng to mắt. Cũng có một hình ảnh chú mèo tức thì nóng giận đập bay chú mèo đang cợt nhả nó. Lại càng có hình ảnh chú mèo cợt nhả cúi đầu hối lỗi, hai tay dâng hoa hồng cho chú mèo đang giận dữ.

Một bộ tranh khảm trên chiếc bàn ăn đáng yêu hấp dẫn không ít người đi đường, đám đông đứng dưới màn hình cười khúc khích.

Đó là bộ thiết kế Chu Hiểu Đồng đã vẽ chơi thật lâu trước kia, chú mèo với ánh mắt hoa đào là Tiền Phong, chú mèo bạo lực còn lại là chính cô. Sau đó đã bị cô ném vào đồng giấy tờ, lại không nghĩ rằng hôm nay lại bị phát tán ra. Chu Hiểu Đồng cau mày hỏi: “Sao lại cho quảng cáo bộ thiết kế này?”

Đồng nghiệp phụ trách quảng bá nói: “A, là tìm được lúc dọn dẹp lại giấy tờ cũ, nhìn nó thật vui mắt lại hợp với giới trẻ nên lấy ra quảng bá thử. Sao? Không thể sao? Để mình lập tức gỡ xuống!”

Chu Hiểu Đồng lặng đi một chút mới chậm rãi lắc đầu: “Khỏi đi... kệ nó”

Đã trở thành quá khứ thì để ý làm gì đây?

Cô mỉm cười, ánh mắt dừng lại thật lâu trên hình ảnh chú mèo có đôi mắt hoa đào đang cúi đầu lấy lòng.

Cô không biết, phía bên kia đường, lúc Tiền Phong nhìn thấy bộ thiết kế này, đôi mắt chứa ý cười nồng đậm, trong lòng giống như bị chân mèo cào cào

Hấn đột nhiên cảm thấy, có điều gì đó luôn không nghĩ ra, liền cứ như vậy mà thông suốt!

Đúng vậy, Chu Hiểu Đồng không xinh đẹp, bộ dạng kém, tính tình lại càng không tốt, ngay cả chính hấn lúc trước cũng không biết vì sao lại nhất thời xúc động mà nói chuyện thương yêu với Chu Hiểu Đồng, còn kéo dài đến tận hai năm. Thế nhưng, lúc ấy cũng có biết bao nhiêu người phụ nữ đi ngang qua, hấn vẫn không chọn bất cứ một ai khác, tại sao lại chọn duy nhất Chu Hiểu Đồng?

Rất nhiều chuyện đều do ông trời quyết định, giống như ông ta bắt Phong Kính nhất định phải gặp Tô Mộc Vũ, cũng giống như Tiền Phong hấn phải gặp Chu Hiểu Đồng. Đùng có nhiều tại sao như thế được không? Hấn chỉ cần biết rằng, hấn vẫn thật sự không thể buông tay cô gái ngốc nghếch kia là được rồi, không phải sao?

Tiền Phong che mặt, cảm thấy lúc trước mình thật ngu ngốc.

Chu Hiểu Đồng đi theo ông chủ, vừa ra tới liền thấy Tiền Phong đang chờ ở cửa. Hấn không mang theo chiếc xe Porsche sang trọng mà là đứng tựa lưng lên đèn đường, mài tóc cắt tỉa hoàn hảo đến từng sợi tóc giờ đây lại có chút bẽ bộn dán lên trán, hơi che khuất đôi mắt hoa đào kia. Cả người dưới ráng chiều lại có loại cảm giác chán chường, làm cho lòng người mê muội.

Thấy Chu Hiểu Đồng đi ra, Tiền Phong lập tức gọi: “Hiểu Đồng”

Bước chân của Chu Hiểu Đồng có chút dừng lại, nhưng vẫn đi về phía trước.

Tiền Phong bước nhanh đến, một phát bắt được cánh tay Chu Hiểu Đồng, nói: “Hiểu Đồng, chúng ta nói chuyện một chút”

Chu Hiểu Đồng nhìn cánh tay bị nắm chặt của mình, khẽ nhú mày “Tôi và anh không còn chuyện gì để nói. Xin lỗi, tôi còn có việc.”

Thật ra lúc này, Tiền Phong hẳn hận không thể biến cô trở lại thành Chu Hiểu Đồng trước kia, tức giận liên vùng nắm đấm, không vừa lòng sẽ trực tiếp nói thẳng, mà không phải bộ dạng lúc này, giống như một cây hoa, cho dù hắn có như thế nào thì cũng không thể tìm thấy nắm đấm đó nữa

Trong đôi mắt hoa đào luôn sáng lạn của Tiền Phong lộ ra vài phần cẩn thận, hắn hỏi: “Hiểu Đồng, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Đây là lần đầu tiên hắn ăn nói khép nép cầu xin Chu Hiểu Đồng như thế. Trước kia Tiền Phong luôn kiêu ngạo, ngẩng cao đầu hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người. Đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt khổ sở đó trên mặt hắn.

Chu Hiểu Đồng nghiêng đầu nhìn hắn, khẽ cười, nói: “Kiểm sát trưởng Tiền, anh đang nói đùa sao? Là do anh lâu quá không ai nói chuyện nên muốn kiếm người để đùa giỡn nữa sao? Thật xin lỗi, tôi không phải là chén rượu của anh, anh nên đến quán bar tìm cũng không thiếu”

Nhưng trong lòng cô lại giống như bị kim châm, nhói.

Chu Hiểu Đồng nhắc chân tiếp tục đi lên phía trước lại bị Tiền Phong ôm chặt lấy. Hắn nói: “Chu Hiểu Đồng! Em không thể nói chuyện đường hoàng với anh được sao?”, ánh mắt hắn có chút đỏ hoe.

Bị Tiền Phong ôm chặt, lồng ngực Chu Hiểu Đồng đập mạnh. Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn rắng chiều rực rỡ “Được rồi, tôi sẽ hỏi anh hai câu. Sau khi chúng ta chia tay, anh có cùng người phụ nữ khác hôn nhau không?”

Tiền Phong mỉm cười, vòng tay có chút nới lỏng.

“Các người có leo lên giường ăn nằm với nhau không?” Lúc vấn đề thứ hai Chu Hiểu Đồng hỏi ra, cả người Tiền Phong đều cứng đờ, một câu cũng nói không nên lời.

Hắn không muốn lừa gạt Chu Hiểu Đồng, nhưng cũng không muốn nói thật.

Đôi mắt Chu Hiểu Đồng nháy nháy, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng lại kiên quyết đẩy cánh tay Tiền Phong ra “Tôi cũng không còn gì để nói...”

Tốt lắm, nếu trong lòng thật sự có cô, làm sao vừa mới chia tay lại chạy theo người phụ nữ khác, đây gọi là tình cảm của hắn sao? Thật đúng là rẻ mạt.

Tiền Phong cầm chặt lấy tay cô, không chịu buông ra, đôi mắt hắn bây giờ đã đỏ hoe: “Chu Hiểu Đồng, em đối với anh thật không công bằng. Lúc ấy chẳng phải chúng ta đã chia tay rồi không phải sao?”

Hắn là đàn ông, thằng đàn ông nào mà không có dục vọng? Hắn không phải là thánh nhân! Huống chi lúc đó hắn đang phiền muộn muốn chết, hắn như phát điên muốn đi tìm người phụ nữ khác có thể mang Chu Hiểu Đồng trong đầu hắn đuổi đi, nhưng càng đuổi lại càng nhận ra bóng dáng Chu Hiểu Đồng không đuổi đi được.

Chu Hiểu Đồng cười, ý cười loan đầy đôi mắt “Tại sao Phong Kính có thể làm được vì chị Mộc Vũ mà anh lại không thể?”. Trước mắt cô bị che bởi một tầng hơi nước khiến cô không nhìn thấy rõ.

Đây là lời lúc trước Tiền Phong nói với cô, lúc đó hắn nói: Tôi sao có thể lấy tiêu chuẩn của Mộc Vũ để yêu cầu cô chứ? Cô vĩnh viễn không bao giờ với tới được!

Cô bây giờ trả lại cho hắn một câu: Vì sao Phong Kính có thể làm được vì chị Mộc Vũ mà anh không thể?

Chu Hiểu Đồng cảm thấy mình thật độc ác, ăn một trả một, thật đúng là thuận buồm xuôi gió

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của hắn, Chu Hiểu Đồng cười. Cô muốn hắn thấy đau nên cố ý làm hắn đau, bởi vì trái tim cô sớm bị hắn vụn vụn áu tơi đầm đìa rồi.

Ngón tay Tiền Phong bấu chặt vai cô, bấu chặt đến nỗi muốn đâm sâu vào da thịt cô. Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt hoa đào luôn cao ngạo lại ngăn bởi một tầng hơi nước: “Chu Hiểu Đồng, Chu Hiểu Đồng...”

Hắn cố chấp nhớ kỹ tên của cô, cứ tiếp tục như vậy, một chữ cũng không nói, cũng không để cô đi.

Bên kia, ông chủ có chút không kiên nhẫn nhìn đồng hồ, thúc giục: “Hiểu Đồng à, trễ lắm rồi đó”

Chu Hiểu Đồng gật gật đầu, tránh khỏi tay của hắn. Thế nhưng Tiền Phong vẫn giữ chặt, kéo cô vào lồng ngực hắn như là sợ một khi cô quay đi, hai người bọn họ thật sự sẽ hoàn toàn không còn chút quan hệ nào nữa.

178. Chương 178: Mục Tiêu Kết Hôn Của Sói Hoang

Sắc chiều đỏ cam chiếu rọi hai chiếc bóng dài trên mặt đất đan chặt lấy nhau như sợi dây thừng.

“Muốn tôi tha thứ cho anh, cũng không phải là không thể được...” Chu Hiểu Đồng đưa lưng về phía hắn, bật cười, đã có vài giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt “Đi tìm chiếc nhẫn tôi đã vứt mang về đây, có lẽ... tôi sẽ tha thứ cho anh...”

Chiếc nhẫn kia?

Tiền Phong ngẩn ra, nâng tay vuốt mặt, sau đó hắn lập tức chạy ra ngoài, hét lớn vọng lại: “Được! Anh nhất định sẽ tìm được nó. Chu Hiểu Đồng, em ở đó chờ anh, anh nhất định sẽ mang nó về cho em! Chỉ cần một ngày em chưa kết hôn, anh nhất định phải mang em trở về!”

Nhìn thấy bóng lưng của Tiền Phong đã chạy xa, Chu Hiểu Đồng để mặc cho nước mắt rơi dài, cười như một đứa trẻ.

Cô biết, cô biết đây là một yêu cầu không thể hoàn thành, bởi vì...

Cô nhẹ nhàng lấy một thứ từ trong túi áo ra, đặt trong lòng bàn tay.

Chiếc nhẫn này vẫn luôn ở đây, cho dù hắn có tìm khắp thiên hạ thì làm sao tìm được đây? Tìm không được cũng coi như trái tim đã mất, cô phải giữ gìn trái tim này, không thể dễ dàng đưa ra.

Tiền Phong, anh đùa giỡn tôi nhiều lần như vậy, lần này để tôi trả lại một chút, chúng ta coi như thanh toán xong hết nợ nần rồi chứ?

Cô bỏ nhẫn lại vào túi, nhấc chân đi về hướng ông chủ, không ngờ đạp phải một hòn đá dưới chân, cả người ngã xuống đất. Ông chủ vội đến đỡ, nói: “Cô không sao chứ?”

Chu Hiểu Đồng không vin tay ông ta mà là tự mình đứng dậy. Đầu gối chân phải đập mạnh trên mặt đất, rất đau, nhưng chỉ có cái đau như vậy mới chứng minh cô còn sống, không phải sao?

Được rồi, còn sống cũng rất tốt.

Cô cười, lên xe của ông chủ, cùng ông ấy tham gia một buổi tiệc.

Tuy rằng bây giờ cô lấy thân phận trưởng nhóm bộ phận thiết kế để tham dự, nhưng vẫn theo thường lệ là uống chút rượu đúng không? Mọi người đã sớm biết dưới tay ông chủ phòng triển lãm có một nữ thư ký tửu lượng tuyệt vời.

Chu Hiểu Đồng uống, vừa uống rượu vừa uống thuốc giải rượu, giống như muốn uống tới chết thì thôi.

“Ông chủ Tôn, vị này chính là nữ đại tướng trong truyền thuyết của ông – cô Chu, sao? Thật là khiến cho người ta mở rộng tầm mắt. Nhờ cô ấy, phòng triển lãm của ông cũng ký được nhiều đơn hàng lớn khiến cho người ta đổ hốc mắt nha, hay là ông tặng cho tôi đi?” Một vị quản lý nói đùa.

Ông chủ cười toe toét, vỗ vỗ bả vai Chu Hiểu Đồng nói: “Đây chính là vũ khí bí mật của phòng triển lãm chúng tôi nha, sao có thể giao ra ngoài được đây?”

Một người quản lý nói có gương mặt phúc hậu nói: “Cô Chu này, tôi thật thích cô. Tôi xem cô như con gái của mình vậy, cô có bạn trai chưa? Hay là tôi giới thiệu cho cô một người nhé?”

Chu Hiểu Đồng không trả lời, chỉ cười và nghe mọi người xung quanh cười cười nói nói, tự ý rót thêm một ly, như say lại như không say.

Buổi tối về nhà, ba cô đã đi du lịch về và đang ngủ. Cô cởi giày ra, nhẹ chân nhẹ tay đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh, cũng không hâm nóng lại mà chậm rãi ăn đồ ăn đã nguội lạnh. Cô ăn như hổ đói, giống như người đói bụng sắp chết, chỉ liều mạng nhét thức ăn vào miệng.

Thật đói, cô thật sự rất đói.

Ông Chi bậm thanh mở tủ lạnh của cô đánh thức, ông vừa bước ra liền nhìn thấy trong phòng bếp có ánh sáng. Con gái mình lại ngồi xổm dưới tủ lạnh ăn đồ ăn trưa nay vẫn còn chưa hâm nóng, trên người còn thoang thoảng vị rượu và mùi thuốc lá.

Ánh đèn tủ lạnh chiếu rọi lên gương mặt nước mắt ràn rụa của cô, nhưng cô lại không hề nhận ra dù chỉ một chút.

Ông Chu sợ đến nỗi giọng nói đều phát run, ông cảm thấy con gái mình không được bình thường, rất không bình thường. Một đứa con gái luôn thô lỗ nhưng mạnh mẽ, luôn mỉm cười mà không kêu khổ, làm sao lại thành cái dạng này đây?

Ông Chu tiến lên, cánh tay run rẩy đoạt lấy hộp cơm trên tay cô, hỏi: “Hiểu Đồng, con đang làm cái gì vậy?”

Chu Hiểu Đồng giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy ba mình, do dự đáp: “Ba? Con không sao, con chỉ đói bụng nên muốn ăn một chút thôi”

Chu Hiểu Đồng cười, nụ cười nở trên gương mặt thâm lương đầy nước mắt càng khiến cho người ta đau lòng.

Ông Chu cũng không biết phải an ủi con gái mình như thế nào, ông không phải mẹ của cô, nếu vợ mình ở đây sẽ lập tức ôm lấy con gái, nhỏ giọng an ủi, nhưng ông là một người làm cha, chỉ có thể gắng nhịn nước mắt đau lòng mà xoa xoa đầu của cô, nói: “Đói bụng, để ba hâm nóng thức ăn cho, chờ một chút thôi”

Chu Hiểu Đồng cười gật gật đầu, ngồi nhìn ba mình hâm nóng thức ăn, sau đó đặt lên bàn. Thật ra ba là người nấu ăn nhất định sẽ nuốt không nổi, trong hơn mười năm qua đều một mình mẹ mua nguyên liệu, nấu cơm, nấu sủi cảo, gói bánh chưng, nhưng...

Chu Hiểu Đồng ăn thật ngon miệng, ăn như hổ đói giống như cơm rau dưa ba làm là ngon nhất thế gian. Ông Chu vừa nhìn vừa bảo con gái mình ăn từ từ.

Chu Hiểu Đồng gắng sức ăn, chén lớn chén nhỏ nhồi nhét vào bụng. Khi no, cô vỗ vỗ bụng: “Ba, no quá!”

Ông Chu nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc đó, làm sao đoán không được đều do cô giả vờ để ông yên tâm. Ông cũng không vạch trần, dọn dẹp chén bát mới thở dài, nói: “Con gái, con cũng đã hai bảy tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa. Hay con thử tìm bạn trai thử xem?”

Ông Chu nói thật nhỏ nhẹ, sợ vô ý sẽ kích động thần kinh yếu ớt của con gái.

Chu Hiểu Đồng không nghĩ tới ba mình sẽ đột nhiên nói điều này liền cười đáp: “Con không vội, qua hai năm nữa hãy lo cũng được mà”

Ông Chu kinh ngạc giật mình: “Hai năm? Không phải là ba mươi luôn rồi sao?”

Chu Hiểu Đồng đi tới, giữ chặt cánh tay của ba, dựa vào trong khuỷu tay rộng lớn đó giống như trước đây, dường như có như vậy thì cô sẽ không cảm thấy mệt mỏi nữa.

“Ba, con còn muốn liều mạng làm việc thêm hai năm nữa. Con còn trẻ mà, con muốn kiếm thật nhiều tiền để mua cho ba đồ ăn ngon nhất, dẫn ba đi chơi khắp nơi trên thế giới. Ba, tin tưởng con...”

Ông Chu quả thật không biết nên nói gì với con gái mình đây. Ông hiểu, Chu Hiểu Đồng luôn thấy áy náy, cô muốn lấy hết tiếc nuối dành ẹ mình để chăm sóc ông. Từ nhỏ con gái ông đã quật cường như thế, quật cường đến mức khiến người khác phải đau lòng.

“Đứa ngốc này, ba muốn mấy cái đó để làm gì? Một chân đã đặt xuống mồ rồi, ba với mẹ luôn muốn con hạnh phúc mà sống, muốn con tìm được một người đàn ông tốt yêu thương con...”

Ông Chu luôn nghĩ như thế, con gái mình ông luôn hiểu, cái đứa lúc nào cũng nghĩ một đằng nói một nẻo nhưng ông luôn nhìn ra, trong lòng cô chỉ sợ còn không quên được vị đại thiếu gia Tiền Phong đó, chỉ bằng hãy đi tìm một người mới có thể làm cô vui vẻ sẽ tốt hơn.

Đôi mắt Chu Hiểu Đồng có chút đỏ, úp mặt vào bờ vai ba mình. Giọng của cô run rẩy “Được, ba, con hứa với ba... con nhất định sẽ tìm cho ba một người con rể tốt. Ba tháng, à không chỉ một tháng thôi, con hứa sẽ mang về một người khiến ba vừa lòng”

Cô cố gắng cười, cố gắng không để cho tiếng nước nở toát ra.

Ông Chu xoa xoa đầu của cô, gật đầu “Được”

Đợi cha mình trở về phòng ngủ, Chu Hiểu Đồng tự nhốt mình vào toilet, ôm lấy bồn cầu nôn hết tất cả mọi thứ trong bụng mình, nôn đến dạ dày cũng phát đau.

Cô ôm bụng, cầm lấy di động gọi: “Kiều Na, tìm ỉnh một tên đàn ông đi”

Kiều Na đang ngủ gà ngủ gật, nghe thấy câu này của Chu Hiểu Đồng liền bật người tỉnh táo hẳn “Chị em tốt của tôi, cậu rút cuộc cũng thấm lời mình nói rồi. Được được, chuyện này cứ để mình lo! Ngày mai mình mang một đồng đàn ông đứng đó cho cậu chọn lựa”

Chu Hiểu Đồng bị cách nói chuyện của Kiều Na chọc cười, cười đến run rẩy. Tại sao lại không cười? Cô sắp có bạn trai nha, trong vòng một tháng này cô đã có thể đáp ứng yêu cầu của ba mang về một chàng rể tốt. Một chuyện tốt như vậy, tại sao lại không cười?

Chu Hiểu Đồng cúp điện thoại, đi về phòng ôm lấy di ảnh của mẹ: Mẹ, mẹ đợi hai ngày nữa thôi, con nhất định sẽ tìm ẹ một người con rể thật tốt, được không?

179. Chương 179: Sói Hoang Cũng Có Hoa Đào

Chu Hiểu Đồng quyết tâm sẽ tìm được bạn trai trong vòng một tháng, kết hôn trong vòng ba tháng, chỉ đơn giản như vậy!

Cô cũng không hay nói giỡn, cô cũng không thích đùa giỡn chuyện như thế.

Cô nghĩ rất đơn giản, nếu phụ nữ nhất định phải kết hôn thì không bằng bây giờ cô đi tìm một người có nhân phẩm tốt kết hôn thôi, có vậy sẽ không còn bị dày vò đúng không? Hơn nữa cô biết sự lo lắng của ba mình, ba luôn sợ mình lớn tuổi, không đợi được đến lúc con gái kết hôn, sẽ rất hối tiếc.

Cô muốn để cho ba mình an lòng, mà biện pháp tốt nhất chính là như vậy. Cô, cũng đừng tiếp tục tham lam về cái thứ gọi là tình yêu nữa, từng có một Tiền Phong đã đủ rồi, cô không hy vọng người thứ hai lại đến, nếu không cô sẽ không chịu nổi.

Kiều Na quả thật rất nhanh tay, ngày hôm sau một phong thư được gửi đến cho cô, bên trong là hình của năm người đàn ông điển trai đến nỗi thiếu chút nữa đâm mù mắt chó sánh ngang với hợp kim titanium của cô rồi.

Chu Hiểu Đồng dở khóc dở cười, cũng không nhìn kỹ mà chọn đại một người.

Người này thoát nhìn có chút ôn hòa, những người còn lại đều rất chói mắt, mang ra ngoài còn phải sợ người ta đoạt mất ấy chứ.

Năm giờ rưỡi chiều cùng ngày hẹn nhau trong một nhà hàng để xem mắt. Tuy rằng Chu Hiểu Đồng đã từng đính hôn nhưng kinh nghiệm vẫn rất ít, hơn nữa mục đích lần này...

Một bóng người đi tới, Chu Hiểu Đồng cứng ngắc cả người, căng thẳng nắm chặt nắm tay.

“Cô là cô Chu sao?” Giọng nói người nọ thật là dễ nghe.

Chu Hiểu Đồng căng thẳng, nhưng vẫn đứng dậy cúi đầu như một học sinh tiểu học “Là tôi!”

Người nọ thấy phản ứng của Chu Hiểu Đồng như vậy, nhin không được che miệng cười rộ lên.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy như tự tát vào mặt mình. Hai người ngồi xuống thì càng chật hẹp, xác thực mà nói là Chu Hiểu Đồng càng thêm căng thẳng. Trái lại người đàn ông kia chỉ bình tĩnh mỉm cười, chống cằm nhìn Chu Hiểu Đồng như rất có hứng thú.

Chu Hiểu Đồng do dự thật lâu, rốt cuộc lấy hết can đảm nói: “Thật ra... tôi phải nói rõ trước một chút, mục tiêu của tôi là trong vòng một tháng có bạn trai, kết hôn trong vòng ba tháng. Nếu anh không thể chấp nhận được, tôi cũng không làm phiền anh”

Cô cảm thấy, có một số việc nên nói rõ ràng trước sẽ tốt hơn, cũng miễn cho hai bên phải khó xử.

Chu Hiểu Đồng nghĩ rằng anh ta sẽ từ chối, không ngờ là anh ta lại cười rộ lên, không có nửa điểm do dự mà nói “Thành giao!”

Lần này đến phiên Chu Hiểu Đồng kinh ngạc “A?”

Người đàn ông nhếch khóe miệng, nói: “Anh nói nè Đồng Đồng, em thật không nhớ ra anh sao?”

Chu Hiểu Đồng nhìn người đàn ông trước mặt, cũng cao ráo, cũng đẹp trai, cũng có chút quen thuộc. Chu Hiểu Đồng nghĩ nghĩ, chợt nhớ tới một người “Anh là... anh Mạc Thụy?”

Mới trước đây, căn nhà đối diện nhà cô, lớn hơn cô hai tuổi, luôn mang cô đi chơi khắp nơi, hai người cũng có thể xem như thanh mai trúc mã. Lúc Chu Hiểu Đồng còn là một cô bé cũng từng mong muốn được gả cho anh trai lớn nhà bên. Sau đó thì nhà anh ta dọn đi nơi khác, từ đó cũng không còn liên lạc với anh Mạc Thụy nữa.

Cô làm sao cũng không nghĩ tới sẽ gặp nhau hôm nay lại có thể gặp anh ta trong trường hợp như vậy, quả thật là...

Nếu có thể, Chu Hiểu Đồng quả thật muốn lấy chày gỗ tự gõ vào đầu mình.

Mạc Thụy cười rộ lên, vẫn vỗ vỗ đầu của cô giống như trước đây “Em đó, vẫn giống y hệt trước đây, lúc nhìn hình chụp anh liền nhận ra em”

Chu Hiểu Đồng thoáng đỏ mặt.

Mạc Thụy không thềm để ý đưa tay nâng cằm cô lên, nói: “Trước đây em rất thẳng thắn, thích ai hay không thích ai đều viết ở trên mặt. Em còn nói lớn lên nhất định sẽ phải làm cô dâu của anh. Còn nhớ cha mẹ chúng ta cũng nói, chờ hai ta trưởng thành sẽ phải kết thành thông gia, quả thật duyên phận chưa dứt nha”

Lời nói của Mạc Thụy có chút mập mờ, như là đang ám chỉ cái gì đó. Chu Hiểu Đồng nhất thời cũng không biết nói gì nữa.

Này, này là có ý gì nha? Ám chỉ anh ta trước đây cũng thích cô?

Sói hoang dã choáng váng, cây đại thụ hai mươi năm cô đơn thế nhưng hôm nay hết đóa hoa đào này đến đóa hoa mai khác lại bay tán lạn đến bên cô, cô có chút... không chống đỡ được.

Lúc Tiền Phong thở dốc chạy đến nhà hàng, nhìn thấy Chu Hiểu Đồng cùng Mạc Thụy đang ở bên nhau cười cười nói nói. Hắn thật sự tức giận!

Hắn tiến lên nắm lấy cánh tay cô, lạnh lùng nói: “Chu Hiểu Đồng, em đi theo anh!”

Chu Hiểu Đồng không nghĩ tới hắn sẽ xuất hiện, lập tức vung tay tránh khỏi hắn “Tiền Phong, anh làm gì vậy?”

Đôi mắt Tiền Phong đỏ ngầu, dường như muốn xé Chu Hiểu Đồng thành từng mảnh nhỏ “Em có ý gì đây chứ? Một bên đùa giỡn với anh, một bên quay mặt đi tìm tên đàn ông khác, rốt cuộc em xem Tiền Phong đây là cái gì vậy hả?”

Hắn đến bãi cỏ bệnh viện tiếp suốt gần hai mươi tiếng đồng hồ, dường như san phẳng cả cái bãi cỏ đó. Đôi mắt đầy tơ máu của hắn chăm chú tìm tìm kiếm kiếm, mà cô, sau lưng hắn lại đi tìm người đàn ông khác, nghĩ hắn đã chết sao?

“Này anh, xin anh buông tay cho!” Mạc Thụy thấy thế, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Tiền Phong nhìn thấy bộ dạng tên kia đang xem Chu Hiểu Đồng như là của chính hắn liền hận không thể một phát đập bay hắn ta “Mày là cái quái gì vậy? Đây là chuyện của vợ chồng chúng tao, mày xen vào làm gì?”

Mạc Thụy vẫn nhẹ giọng nói: “Ngại quá, tôi bây giờ chính là chồng chưa cưới của Đồng Đồng, ba tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn, đến lúc đó anh Tiền đừng ngại mà hãy đến chia vui với chúng tôi”

Đồng tử của Tiền Phong trừng to, không thể tin nhìn Chu Hiểu Đồng.

Chu Hiểu Đồng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, nghiêng ánh mắt sang chỗ khác, nói: “Tôi đang chuẩn bị kết hôn”

“Kết hôn? Được!” Tiền Phong giận quá hóa cười, nắm chặt cổ tay của cô, vốn dĩ không quan tâm cô có đau hay không. Hắn ác độc nói “Rất tốt! Chúng ta ngay bây giờ đi đăng ký kết hôn!”

“Buông ra!” Chu Hiểu Đồng thét to.

Tiền Phong quả thật cảm thấy mình như muốn phát điên rồi. Hắn gầm nhẹ: “Chu Hiểu Đồng, em hãy nói thật lòng đi, em muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Chu Hiểu Đồng đối mặt với sự giận dữ của hắn, ngược lại cười rộ, khoe miệng cong lên, đôi mắt nhạt nhòa. Cô cố rút cổ tay bị đang bị Tiền Phong siết chặt.

Cô nói: “Anh nhìn thấy tôi cười cười nói nói với người khác thì anh nổi giận, vậy anh có nghĩ đến tôi không? Suốt hai năm, anh có biết bao nhiêu người phụ nữ đến thị uy với tôi bằng cách kể chuyện các người bên nhau như thế nào hay không? Còn những chuyện trong quán bar, anh cùng những người phụ nữ đó trái ôm phải ấp, lúc anh cợt nhả nhảy múa với họ, anh có nghĩ đến tôi không? Lúc anh lên giường với người phụ nữ khác, anh đã ném tôi đến tận đâu đâu vậy? Anh bây giờ dựa vào cái gì mà đến đây yêu cầu với tôi? Muốn tôi tha thứ sao? Được, vậy anh để cho tôi lên giường với người đàn ông khác một lần đi, hai ta coi như huề nhau, anh có thể không?”

180. Chương 180: Tiền Mừng

Những lời này, thật ra Chu Hiểu Đồng đã kìm nén ở trong lòng từ rất lâu, rất lâu rồi. Mỗi lần trong quán bar, cô ngồi một góc tận mắt nhìn hắn cười cười nói nói cùng người phụ nữ khác. Trong lòng cô cũng có khó chịu nhưng vẫn cố giả bộ không sao cả.

Mỗi lần ngửi được mùi nước hoa của phụ nữ trên người hắn, hay hoặc là, mỗi lần những người phụ nữ diêm dúa lẳng lơ xa lạ chặn đường cô, thị uy với cô, cô khó chịu đến phát điên.

Nhưng cô đều cố nhịn, bởi vì cô biết Tiền Phong thích sự tự do, cho nên cô nhất định phải giả bộ rằng mình không quan tâm, cho dù trong lòng có khó chịu bao nhiêu cũng phải giả vờ như không sao cả.

Cô chịu không nổi, thật sự là chịu không nổi. Đúng vậy, cô là vô địch, cô thật vẫn có thể chống đỡ, nhưng cô cũng là một người phụ nữ. Một người phụ nữ dù có mạnh mẽ bao nhiêu cũng không thể ngăn được một chút tổn thương.

Trong hai năm này, tại sao bọn họ luôn chia tay rồi lại quay lại? Cũng bởi vì lòng cô rất bất an, căn bản sờ không tới đáy, mà cái đáy đó, Tiền Phong chưa bao giờ cho cô!

Mà đêm trước của tòa án ngày đó, đúng là đã đốt cháy cọng rơm cuối cùng.

Cô dày vò bản thân hai năm, đủ rồi, thật sự đủ rồi. Trong hai năm này, có hơn phân nửa thời gian là cô sống trong sợ hãi, cô sợ, sợ mình xoay người một cái sẽ nhìn thấy Tiền Phong rời đi cùng người phụ nữ khác.

Ngay cả cha mẹ hắn có thể nhìn ra sự bất an, sự do dự trong cô, mà hắn tại sao lại cố tình không nhìn ra?

Ngực Chu Hiểu Đồng đập kịch liệt. Cô khó chịu, cho dù là nơi trái tim hay là vết thương do dao đâm kia, mỗi đêm cô đều thấy đau.

Cô cảm thấy nếu không phải còn có ba mình, cô nhất định sẽ chết mất. Nghĩ đến cảnh tượng Tiền Phong trên giường cùng với người phụ nữ khác, cô hận mình không thể đi nhảy lầu.

Tiền Phong nghe thấy câu: Muốn tôi tha thứ sao? Được thôi, vậy anh để cho tôi lên giường với người đàn ông khác một lần đi, hai ta coi như huề nhau, anh có thể không?

Đồng tử của hắn đột nhiên trợn to, cả người phát run, sắc mặt hắn tái nhợt. Đôi mắt đỏ ngầu, hắn không ngừng lắc đầu nói: “Chu Hiểu Đồng, em đừng ép anh, nếu em dám làm như vậy, không phải anh giết hắn thì chính là ba người chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận!”

Chu Hiểu Đồng cười “Anh xem, tôi chỉ mới nói bấy nhiêu thôi mà anh đã hận không thể giết người rồi, vậy anh có nghĩ đến tôi hay không? Lý do của anh tốt lắm, bởi vì chúng ta chia tay nên anh có thể đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác, có phải không? Thế tôi đây vì sao lại không thể kết hôn cùng người khác? Anh, chỉ quan tâm đến chính mình mà thôi!”

Tiền Phong cảm thấy Chu Hiểu Đồng lúc này thật giống mẹ kế của Bạch Tuyết, đang cầm con dao từng lát từng lát cắt trái tim hắn. Hắn có thể tình nguyện giao tim mình cho cô từ từ cắt ra còn tốt hơn là cảm giác lúc này.

...

Tiền Phong khi về đến nhà, chỉ cảm thấy trong ngực có một cái gì đó nghèn nghẹn muốn phát nổ. Hắn ngã mạnh xuống salon, cắn lấy lớp da ghế như đang cắn da thịt của Chu Hiểu Đồng.

Cô nói cái gì? Cô nói: “Trong cuộc sống, cũng không chỉ có tình yêu. Tôi thừa nhận, tôi yêu anh. Thế nhưng tình yêu cũng không thể phá bỏ hết rào cản xung quanh. Tôi yêu anh, anh yêu tôi, sau đó tất cả đều có thể vui vẻ, hạnh phúc cả đời, cái đó chỉ tồn tại trong tiểu thuyết mà thôi, đây là thực tế. Đau khổ, trải qua một lần là đủ rồi...”

Tại sao lại không được? Tại sao cô yêu hắn, hắn cũng yêu cô mà lại không được? Đầu óc cô rối cuộc là bị làm sao vậy?

Hắn cắn sô pha, hét to: “A.....!!!”

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Hắn không tin!

Đêm nay, Chu Hiểu Đồng lại ngủ rất ngon, không cần phải uống thuốc ngủ nữa. Ngủ đến tận sáng, những điều ẩn sâu trong lòng lại không còn khó nói nữa, nói ra một cách rất dễ dàng.

Chuyện yêu đương của Chu Hiểu Đồng truyền ra ngoài rất nhanh, thứ trên đời này khó giấu nhất chính là mấy bà tám không phải sao? Lại nghe nói, ông Chu rất hài lòng chàng rể tương lai này, cũng có ý định làm hôn lễ trong vòng ba tháng.

Thật ra mục tiêu của Chu Hiểu Đồng rất đơn giản, đó là kết hôn sớm một chút để ba mình có thể an tâm. Cũng may nhà họ Mạc cũng hồi thúc, hai bên ăn ý hẹn ngày gặp mặt hai gia đình. Chu Hiểu Đồng cảm thấy giống như ba mẹ mình, cả đời mặc dù kkkhoong phải là tình yêu mãnh liệt, nhưng vẫn làm bạn đến đầu bạc không phải sao?

Cô quyết định tự tạo ình một sự khởi đầu hoàn toàn mới. Kiều Na nói: Phụ nữ, phải tự đối xử với mình tốt một chút.

Nguyên Đán đi qua, không bao lâu nữa là đến ngày đón ông Táo. Gia đình Phong Kính lại tổ chức tiệc ở một khách sạn lớn. Ngoại trừ kẻ độc thân Phương Thiệu Hoa ra thì còn có Tiền Phong và Chu Hiểu Đồng.

Ngoài ý muốn chính là lần này Chu Hiểu Đồng không hề từ chối, sẵn khoái đáp ứng.

Người ta nói “đỏ tình đen bạc”. Tiền Phong mấy ngày nay xử nhiều vụ án quan trọng, thanh danh lại càng nổi tiếng nhưng cơ thể lại gầy hơn trước. Cái tên từ khi cha sinh mẹ đẻ đã có khí chất phong lưu lãng tử này lại trầm ngâm như người mất hồn. Phương Thiệu Hoa thiếu chút nữa đã lột sạch đồ hắn, cho hắn xem tiền quan trọng hay sức khỏe quan trọng.

Bên trong phòng đặt trước, mọi người đang chờ Chu Hiểu Đồng. Thật ra bọn họ chỉ muốn trước là tạo cơ hội trả thù Tiền Phong, sau là tìm cách hàn gắn lại hân cùng Chu Hiểu Đồng. Bộ dạng mấy ngày nay của Tiền Phong, mọi người đều đặt ở trong mắt.

Thật không nghĩ đến, Chu Hiểu Đồng sau khi đi vào, phía sau là Mạc Thụy.

Hai người cùng đi vào, tay Mạc Thụy còn rất thân mật quàng lên vai Chu Hiểu Đồng. Chu Hiểu Đồng cười, chào hỏi: “Mọi người khỏe chứ? Em không báo trước đã dẫn anh ấy đến, mọi người đừng trách. Em sẽ bảo anh ấy giới thiệu nhé?”

Mọi người đều cúi đầu, ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng là nhìn về phía Tiền Phong. Tiền Phong ngồi trong góc, tay cầm cốc bia, ánh mắt đặt trên người Chu Hiểu Đồng, giống như hận không thể tìm ra một lỗ hổng trên người cô

Giới thiệu? Giới thiệu cái *beep*! Thật muốn xem hân ta là bạn trai cô sao? Nằm mơ đi!

Tô Mộc Vũ đứng ra hoà giải, mời người mới tiến vào, sắp xếp chỗ ngồi rồi nói: “Không sao, mọi người cũng đến đông đủ rồi, để nhân viên mang thức ăn lên đi”. Không khí trong phòng rất ngọt ngào, thật sự làm cho người lo lắng sẽ có đánh nhau hay không.

Phương Thiệu Hoa ngồi một chỗ mỉm cười như đang chờ xem một vở kịch hay.

Chu Hiểu Đồng cầm ly rượu, nói: “Em với anh Mạc Thụy định hai tháng sau sẽ kết hôn, hai gia đình cũng đã chọn ngày cả rồi, đến lúc đó mọi người nhất định phải đến đầy đủ đó. Tuy nhiên, không được quên tiền mừng nha” Cô cười, nháy mắt mấy cái giống như đang rất vui vẻ.

Tiền Phong thấp giọng nói: “A! Tiền mừng của tôi chắc ai đó cũng tiêu không nổi đâu” Tiền mừng, tiền mừng, tiền con mẹ nó mừng!

Chu Hiểu Đồng cười, nói: “Tiền thiếu yên tâm, chờ anh kết hôn chúng tôi nhất định sẽ trả lại, một phen tiền cũng không thiếu đâu”

Mặt Tiền Phong cũng đã tái nhợt, từ khe răng phát được được mỗi một chữ “Em!!!”

Mạc Thụy cầm lấy ly rượu trong tay Chu Hiểu Đồng, nói: “Dạ dày Hiểu Đồng không tốt lắm, không thể uống nhiều, ly này để tôi thay mặt cô ấy uống đi” Nói xong, hân ngẩng đầu, một ngụm uống cạn.

Chu Hiểu Đồng vội đưa một ly nước lọc cho hân “Mạc Thụy, uống gấp quá không tốt đâu, mau uống một chút nước lọc đi”

Tiền Phong ở một bên nhìn Chu Hiểu Đồng cùng Mạc Thụy cố ý ân ân ái ái, gương mặt điển trai lúc đen lúc trắng. Hân biết Chu Hiểu Đồng đang trả thù hân, muốn khiến hân tức đến hộc máu thì cô mới hả dạ đây mà!

181. Chương 181: Khuyên Bảo

Đêm nay tâm tình của Chu Hiểu Đồng quả thật rất tốt, không ngừng cười cười nói nói cùng mọi người, cười vô cùng thoải mái.

Mạc Thụy lại cướp lấy ly rượu khác trong tay cô, nói: “Không phải đã nói dạ dày em không tốt rồi sao? Đừng uống nhiều quá” Bộ dạng tức giận đó hoàn toàn cho rằng mình chính là chồng sắp cưới của Chu Hiểu Đồng.

Cô chỉ cười, nói: “Không sao, chỉ là rượu trái cây thôi mà, uống một chút cũng không say được”

Tiền Phong từ một bên nhìn hai người cười cười nói nói liên nhứ chặt hai hàng chân mày. Đôi mắt hân lạnh lẽo như muốn giết người.

Tô Mộc Vũ nhận thấy biểu hiện trên mặt Tiền Phong có chút không ổn, vội nắm tay Chu Hiểu Đồng nói: “Hiểu Đồng, đi vào nhà vệ sinh với chị nhé?”

Chu Hiểu Đồng đặt ly rượu xuống bàn “Dạ?”

Tô Mộc Vũ khó có một lần dùng vũ lực với Chu Hiểu Đồng, kéo mạnh cô về phía toilet, sau đó nói: “Hiểu Đồng, em nói cho chị biết đi, em rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?”

Hai người này thật sự là muốn trả thù lẫn nhau hay sao? Thật muốn dày vò lẫn nhau cho tới chết mới chịu à? Lần trước là Tiên Phong dẫn theo bạn gái, lần này đổi lại thành Chu Hiểu Đồng.

Chu Hiểu Đồng cười “Em muốn làm gì đâu, Mộc Vũ, chị đừng suy nghĩ nhiều”

Tô Mộc Vũ khẽ nhú mày, cô ấy chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này “Hiểu Đồng, chị xem em như em gái của mình, có vài lời chị sẽ không nói với người khác nhưng em thì chị nhất định phải nói. Em vẫn thấy mình không xứng với Tiên gia, sợ bị người Tiên gia khinh thường có phải hay không? Cho nên em muốn chứng minh cho bọn họ thấy rằng, không phải Chu Hiểu Đồng em không xứng với Tiên gia mà là Tiên gia không xứng với em, đúng không?”

Sắc mặt Chu Hiểu Đồng bỗng dưng tái nhợt, giống như thật sự bị Tô Mộc Vũ nói trúng tâm sự trong lòng. Tô Mộc Vũ chỉ dùng hai câu nói mà có thể xé nát chiếc mặt nạ cô đã cố gắng tạo ra, khiến cô thấy khó chịu.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Chu Hiểu Đồng, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Hiểu Đồng, chị khuyên em một câu chân thành. Tiên Phong như thế nào em cũng thấy ở trong mắt, hẳn đối xử với em như thế nào em cũng biết, nếu em thật sự buông tay, sau này... đừng hối hận”

Trong đầu Chu Hiểu Đồng rối loạn, giống như một mớ cỏ dại xoắn lại một chỗ với mớ rơm khô.

Trái tim cô âm ỉ đau, bỗng dưng cô thấy mệt mỏi.

Chu Hiểu Đồng dựa vào trong lòng Tô Mộc Vũ, nước mắt tích tích rơi xuống “Mộc Vũ, em thấy mình điên rồi, ngày nào cũng hận chính mình tại sao không chết đi, chị nói xem em phải làm gì bây giờ? Em nên làm cái gì bây giờ...?”

Cô cũng muốn tha thứ cho Tiên Phong, nhưng cô vẫn không cam lòng, thật sự không cam lòng. Lần này tha thứ, lần sau lại phải làm sao bây giờ? Trong cuộc đời bọn họ còn bao nhiêu cái “lần sau” đây? Số lần chia tay còn đếm không hết, chẳng lẽ mỗi một lần cô đều phải nói chia tay, rồi nhìn Tiên Phong đến bên cạnh những cô gái khác sao? Một lần đã muốn lấy đi mạng cô rồi, cô thật sự không biết thêm một lần nữa, cô còn có thể tiếp tục chịu đựng được hay không.

Tô Mộc Vũ nhìn Chu Hiểu Đồng đang ôm mình, trong lòng cô cũng chua xót theo. Dù là phụ nữ với nhau, cô cũng biết Chu Hiểu Đồng rất khổ sở, thử nghĩ chuyện như vậy xảy ra với mình, cô có thể làm gì đây? Cô chỉ nghĩ đến thôi cũng đã thấy rất khó chịu trong ngực rồi.

Chu Hiểu Đồng ngơ ngẩn đi theo Tô Mộc Vũ trở lại.

Bên trong phòng đang có tiếng đùa giỡn.

Phương Thiệu Hoa ngồi bên cạnh Mạc Thụy, cười nói: “Mạc Thụy, hai tháng sau anh với Hiểu Đồng kết hôn, không bằng rèn sắt khi còn nóng, nhân cơ hội mau có một đứa bé đi”

Hắn một bên nói, một bên trộm liếc nhìn Tiên Phong, nhìn thấy sắc mặt càng ngày càng đen của tên kia liền lén cười hả hê. Trăm năm khó có cơ hội nhìn thấy Tiên Phong như thế, hẳn phải xem cho kỹ vở kịch hay này. Tiên thần kinh, ngàn vạn lần đừng làm cho thằng anh em tốt này thất vọng đó.

Mạc Thụy bị trêu liên ha ha cười rộ lên, không xấu hổ gật gật đầu.

Chu Hiểu Đồng sau khi trở về liền phiên muộn, Mạc Thụy nhỏ giọng hỏi cô, cô chỉ lắc đầu không nói.

Sau bữa cơm, Chu Hiểu Đồng cùng Mạc Thụy muốn rời đi trước, không ngờ Tiên Phong vác gương mặt đen thui đuổi theo sau.

Tiên Phong lạnh lùng nhếch khóe miệng, nói: “Chu Hiểu Đồng, có dám uống rượu với tôi hay không?”

Chu Hiểu Đồng vốn dĩ chẳng quan tâm, nhưng đối mặt với ánh mắt khiêu khích của Tiên Phong, cô không cưỡng nổi “Được thôi!”

Đi thì đi, ai sợ ai!

Mạc Thụy đứng một bên nhìn hai người gây chuyện. Hắn chỉ biết cười khổ.

Tới quán bar, Tiền Phong gọi một nhân viên phục vụ mang rượu đến. Hắn rót ra ba ly, lấy đá bỏ vào rồi đặt trước mặt Chu Hiểu Đồng.

Chu Hiểu Đồng nâng ly lên, giờ về hắn liền uống hết trong một ngụm.

Tiền Phong nhăn mặt, hắn không biết cô có thể uống rượu mà không có bất kỳ một cái nháy mắt như thế từ khi nào. Tiền Phong nâng tiếp một ly, rót vào trong cổ họng.

Hai người cứ anh một ly, tôi một ly, quả thật giống như đang chém giết trên chiến trường, hai cặp mắt cứ trừng về phía đối phương như đang phóng dao.

Mạc Thụy nhú mày, hắn muốn can ngăn nhưng một khi Chu Hiểu Đồng đã muốn làm gì thì ai có thể ngăn được đây?

Chai rượu trước mặt hai người càng lúc càng nhiều, mắt đã mơ hồ nhưng vẫn kinh đối phương như muốn cùng sống cùng chết.

Cho đến khi Chu Hiểu Đồng nhìn không được nữa, cô chạy vào toilet nôn lên nôn xuống, nôn đến nỗi dạ dày cũng quặn đau, khoe mắt chảy ra những giọt nước mắt chua chất.

Cô tát nước lạnh vào mặt mình, nhìn thật sâu gương mặt đã đỏ bừng trong gương.

Không phải mày muốn bắt đầu cuộc sống mới sao? Tại sao lại còn ở đây làm những trò mèo đó? Chu Hiểu Đồng, mày bị ngu sao? Hay là do mày điên rồi?

Đi ra, Tiền Phong vẫn còn uống. Cô tiến lên giắt lấy ly rượu trong tay hắn, ném mạnh xuống đất, nói: “Cũng không còn ý nghĩa gì nữa, coi như xong đi”

Thật mệt mỏi, không chỉ có cô, mà còn có Tiền Phong. Hai người bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Chu Hiểu Đồng xoa nhẹ huyệt thái dương, đi ra ngoài. Lúc rời khỏi quán bar, Chu Hiểu Đồng cũng nói với Mạc Thụy, anh và cô cũng nên dừng lại thôi.

Hôm nay cô thấy mình thật hèn hạ, không những đưa Mạc Thụy đến đây mà còn cùng anh diễn một vở kịch nhằm nhĩ cho người khác xem nữa. Có thể lúc đầu, cô thật muốn bắt đầu lại bằng một cuộc sống mới, muốn kết hôn với anh, không hề muốn đối gạt ai. Thế nhưng tại sao lại biến thành hoàn cảnh như hiện tại chứ?

Thật ra Mạc Thụy cũng nhìn ra trong lòng Chu Hiểu Đồng còn chất chứa hình ảnh của Tiền Phong, anh vốn là người rất thoải mái, yêu đương chơi thôi, không được liên quay về làm bạn bè như trước.

Anh vẫn giống như ngày xưa, xoa xoa hai má Chu Hiểu Đồng, nói: “Đồng Đồng này, em không cần nói xin lỗi với anh đâu. Hai ta vốn không hợp nhau, không ai có lỗi với ai cả. Người đàn ông tên Tiền Phong, Tiền đại thiếu gia kia, anh cũng có nghe thấy. Tai tiếng đào hoa hắn lan xa cách đây hai năm rồi, không ai là không biết. Nhưng qua hai năm hắn cũng thay đổi rất nhiều, ít nhất cũng không có nghe thấy hắn dây dưa với người phụ nữ nào. Một thằng đàn ông có tiền có thế mà có thể như vậy cũng coi như không tệ. Đồng Đồng, em nên biết, tình yêu không giống như chúng ta vẫn thường hay tưởng tượng. Một đôi Trương Bách Chi cùng Tạ Đình Phong đều khiến người đời phải cực kỳ hâm mộ nhưng không phải cũng đã chia tay sao? Nếu hắn muốn giấu em vài chuyện, hắn nhất định có thể khiến cho em không thể tìm ra. Biểu hiện của hắn đêm nay anh biết em cũng thấy, nếu em vẫn vì một chút chuyện mà canh cánh trong lòng thì em thật có thể mất đi một phần cơ hội có được hạnh phúc. Anh vẫn luôn xem em như là một đứa em gái mạnh mẽ ngày xưa, em tự suy nghĩ lại xem?”

Mạc Thụy muốn đưa cô về nhà, trong lòng Chu Hiểu Đồng vẫn thấy áy náy nên tự mình đón taxi về.

Đến trước cổng nhà, cô không vào mà ngồi bên cạnh bồn hoa nhỏ, ngồi thật lâu. Một người con gái nhỏ nhắn ngồi rúc sâu vào bồn hoa, không để ý cũng có thể bị lãng quên.

Cô vùi đầu vào hai cánh tay, nghĩ: Làm sao lại khó như vậy? Cho dù cô có cố gắng như thế nào, ép mình phải quyết tâm như thế nào cũng không quên được Tiền Phong. Cô bây giờ, quả thực

182. Chương 182: Sói Hoang Trèo Tường

Tiền Phong không biết mình trở về nhà như thế nào, có người muốn đỡ lại bị hấn đẩy ra. Hấn phải làm gì bây giờ? Rốt cuộc hấn phải làm gì bây giờ?

Hấn kéo cà-vạt trên cổ như muốn siết chặt cổ mình.

Thở không nổi, thực sự một hơi cũng không thở nổi. Hấn nằm vật xuống nền nhà lạnh lẽo, nhiệt độ xuyên qua chiếc áo sơ mi xông thẳng vào lồng ngực. Lạnh, lạnh muốn chết.

Hấn không biết Chu Hiểu Đồng tại sao lại nhẫn tâm như vậy, rốt cuộc còn muốn hấn làm cái gì nữa mới bằng lòng tha thứ cho hấn đây? Cô không phải rất hay mềm lòng hay sao? Mỗi lần chỉ cần hấn cúi đầu một chút cô liền tha thứ, vậy tại sao lần này cô lại cố ý tuyệt tình như vậy?

Tiền Phong kích động như muốn phát điên, lấy giấy bút viết tên “Chu Hiểu Đồng”, viết rồi vứt, viết rồi vứt, một lúc đã vài trăm tờ toàn là tên Chu Hiểu Đồng.

Hấn viết, cắn cúi viết, càng viết càng phát điên. Không được rồi, nếu không kiếm chuyện để làm, hấn thật sự sẽ tự ép mình điên mất.

Hấn bò dậy, lảo đảo mở tủ đựng rượu, xách ra một chai rượu nho màu đỏ tươi, mở nắp, cứ để như vậy mà trút từ đầu xuống người, rượu chảy xuống đầu, chảy vào cổ họng, tóc ướt nhẹp, toàn thân đều ướt nhẹp.

Hấn mở mắt ra, đỏ ngầu, cả người đều run rẩy. Lông mi hấn, rượu đỏ hòa lẫn một thứ gì trong như nước mưa, mỗi giọt đầu chứa đầy đau đớn.

Hấn quỳ khom xuống, ngồi dưới đất, chai rượu trong tay bị hấn ném ra xa, mảnh vỡ văng tung tóe, hai tay hấn nhặt lên những mảnh thủy tinh nhỏ, bóp nát. Máu ướt thấm tay nhưng hấn lại như không biết đau, ngược lại còn thấy thỏa mãn. Hấn nghĩ, nếu Chu Hiểu Đồng nhìn thấy bộ dạng này của hấn, cô có thấy đau không? Nghĩ đến cô sẽ đau, hấn thật vui vẻ.

Tiền Phong lấy tay che mặt, hấn thấy mình như phát điên rồi.

Màn đêm chiếu từ cửa sổ, rọi lên người hấn, hiện ra cái bóng thật dài trên mặt đất. Hình ảnh hư hư ảo ảo như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua thôi cũng có thể khiến hấn tan biến.

Tiền Phong bỗng nhiên cảmchùm chìa khóa lao ra ngoài, lấy tốc độ như một cơn gió trong bóng đêm chạy đến trước cửa nhà Chu Hiểu Đồng.

Tiếng phanh xe bén nhọn, sau đó đêm tối lại quay về sự yên tĩnh của nó.

Tiền Phong cứ đứng như thế trước cửa nhà Chu Hiểu Đồng, lưng tựa lên cánh cửa xe. Hấn lẳng lặng châm một điếu thuốc, ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa sổ trên cao.

Không phải cô cố ý khiêu khích hấn sao? Được lắm, hấn cũng tới đây khiêu khích cô, xem ai cao tay hơn ai.

Tiền Phong nghĩ như thế, trong lòng lại dâng lên khoái ý trả thù. Chu Hiểu Đồng, so về tàn nhẫn với hấn, cô thắng được sao?

Hấn cười, bàn tay chảy máu vẫn cầm điếu thuốc, tàn thuốc lập lờ trong bóng đêm.

Chu Hiểu Đồng đột nhiên cảm thấy trái tim mình nhói mạnh, thật khó chịu.

Cô theo bản năng kéo màn ra, muốn hít một chút khí trời. Không ngờ lại nhìn thấy một bóng người đang đứng phía dưới, ánh mắt đứng lại, giằng co

Bên ngoài không biết trời đã mưa từ khi nào, rất nhanh liền như trút nước.

Tiền Phong vẫn duy trì tư thế tựa lưng trên cửa xe, không nhúc nhích. Điếu thuốc trong tay đã bị mưa dập tắt, hấn vẫn cố chấp kẹp lại, vẫn cố chấp ngẩng đầu nhìn về chiếc cửa sổ kia, mỉm cười.

Nước mưa lạnh lẽo tấp vào mặt hấn, tóc hấn, mắt hấn, miệng hấn.

Chu Hiểu Đồng đứng trước cửa sổ, nhìn dáng người kia. Bàn tay cô bịt chặt miệng nhưng lồng ngực lại đau nhói.

Cô nghĩ: Tiền Phong, sao anh có thể ép em như thế? Anh rất hèn hạ, quá hèn hạ...

Nước mắt lặn tẩn rơi xuống như đang so sánh xem, mưa nhiều hơn hay nước mắt của cô nhiều hơn.

Tiếng tích tắc của đồng hồ cứ nhích từng nấc, hai người như đấu mắt với nhau, một kẻ kiên cường không đi, một người kiên quyết không ra. Cả hai như bất kỳ kẻ nào bước qua chiến tuyến của kẻ kia, liền chấp nhận thua cuộc.

Chu Hiểu Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm chặt di ảnh của mẹ. Cô nhắm mắt lại, cắn chặt môi.

Một giờ, hai giờ...

Mưa tạnh lại lớn, lớn rồi lại tạnh, trận mưa như vậy cứ như gột rửa toàn thế giới, để thế giới này bắt đầu lại một lần nữa

Chu Hiểu Đồng ngồi trong góc, cảm giác như mình ngủ thiếp đi, lại cảm thấy như mình rất tỉnh táo.

Cho đến mưa đã tạnh hoàn toàn, mặt trời ló ra, đồng hồ báo thức vang lên cang dội cả căn phòng. Chu Hiểu Đồng giật mình, mở to mắt.

Cô đứng lên theo bản năng, chạy về phía cửa sổ nhìn xuống dưới.

Nhìn thấy chiếc xe đó vẫn còn mà người đàn ông kia lại chật vật như một kẻ ăn mỳ. Đường như cảm thấy ánh mắt của cô, Tiền Phong ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt hoa đào cũng đầy ý cười. Sau đó, cơ thể hắn như búp bê gỗ vỡ vụn, trượt dài xuống đất.

Lòng ngực Chu Hiểu Đồng nhói đau, một giây cô cũng không muốn chờ vội vàng mở cửa chạy ra ngoài.

“Tiền Phong... Tiền Phong...”

Lông mi Tiền Phong run rẩy, rớt cuộc đôi mắt hoa đào cũng mở ra, đôi môi trắng bệch khê nhếch. Hắn nắm lấy cánh tay Chu Hiểu Đồng, nói: “Đầu đất... xem đi... cuối cùng là anh thắng”

Hốc mắt Chu Hiểu Đồng ướt át, cô không còn biết hai chữ “thần kinh” viết như thế nào nữa. Có lẽ là một chữ “Chu Hiểu Đồng” viết bên cạnh chữ “Tiền Phong”, sẽ ra hai chữ “thần kinh”!

Thật sự là hai kẻ điên.

Chu Hiểu Đồng lau mặt, dùng sức kéo Tiền Phong, lại không nghĩ rằng cơ thể lúc này còn mềm nhũn, bây giờ lại như sống dậy. Hắn dùng lực bế ngang cô lên.

Chu Hiểu Đồng lập tức hô to: “Anh làm gì vậy? Mau thả tôi xuống!”

Đôi mắt hoa đào của Tiền Phong tràn đầy ý cười nhưng vẫn giả vờ hờ lạnh. Hắn nói: “Thả em xuống? Em nghĩ anh ngu à? Bây giờ có liều mạng anh cũng đưa em đến sở dân chính đăng ký kết hôn. Anh nói cho em biết, Chu Hiểu Đồng, cho dù bé, anh cũng quyết bé em đi, bé em cho đến khi em trở thành vợ của Tiền Phong anh, đường đường chính chính! Hôm nay anh phạm pháp một lần thì thế nào?????”

Xem hắn là kẻ ngu à? Tưởng hắn ngây người ở đây cả đêm là ngu sao? Nằm mơ đi Chu Hiểu Đồng, khổ nhục kế này là vì cô mà dựng thành! Đừng quên, hắn lớn lên trong điều kiện như thế nào, thầy dạy bắn súng trong quân khu thường hay dạy: Phần thưởng thì tự mình lấy, cưới vợ thì tự mình khiêng!

Chu Hiểu Đồng vừa nghe, hận không thể vung tay cho hắn một cái tát. Thế nhưng tư thế này khiến cô không thể làm gì, chỉ có thể mặc cho Tiền Phong dùng bạo lực nhét mình vào xe.

Chu Hiểu Đồng há miệng muốn cắn hắn. Tiền Phong cười lạnh, đưa bàn tay đầy vết máu đã khô của mình ra trước mặt cô, nói: “Em cắn đi, muốn cắn ở đâu anh cũng đều đưa ra cho em cắn. Có gan thì cứ cắn đứt thịt cho anh!”

183. Chương 183: Anh Phục Tòng Mệnh Lệnh Chứng Minh Cho Em

Tiền Phong vừa nói vừa cười “Nếu em cắn không được, anh có thể lấy cho em một con dao”

Tổn thương do Tiền Phong gây ra, với Chu Hiểu Đồng bây giờ hoàn toàn tan biến hết

Chu Hiểu Đồng thật sự bị sự điên cuồng trong mắt hấn dọa sợ, một Tiền Phong như vậy, cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Thật ra sợ nhất không phải là tổn thương lẫn nhau, mà là tự mình tổn thương chính mình. Sự điên cuồng này không ai có thể ngăn cản được, mà bây giờ, Tiền Phong lại lấy chính thân mình ra để đánh cược với Chu Hiểu Đồng, đánh cược xem cô có nhẫn tâm hay không.

Nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Chu Hiểu Đồng, Tiền Phong nhếch khóe miệng, chống tay lên cửa xe, nhảy vào ghế lái

Chu Hiểu Đồng kinh hãi. Hấn thật sự muốn đến sở dân chính báo loạn thật sao? Không, hấn có thể làm được, lấy tình trạng hấn hiện tại, hấn có thể làm được.

Chu Hiểu Đồng đập vào cánh cửa đóng chặt, nói: “Tiền Phong, anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Mau để tôi xuống!”

Đôi mắt Tiền Phong đỏ ngầu, một tay giữ chặt Chu Hiểu Đồng trên ghế, kéo dây an toàn trói cô lại “Hiểu Đồng, em đừng ép anh, anh đã từng thử buông tay, nhưng anh không làm được, có chết anh cũng sẽ không buông tay em ra nữa...”

“Tiền Phong, anh đừng như vậy, anh lại muốn làm gì...” Chu Hiểu Đồng rơi nước mắt, nước mắt từng giọt rơi lên đùi, nóng đến nỗi cả người phải run lên.

Đôi mắt quyết tuyệt của Tiền Phong vẫn dán lên cửa kính chắn gió, tay vững vàng giữ lái, chân ga giẫm mạnh “Muốn làm gì? Anh chính là muốn làm như vậy”. Hấn không muốn tiếp tục dây dưa không rõ nữa.

Chiếc xe màu lam như con ngựa hoang thoát cương, băng băng chạy về hướng cục dân chính.

Trải qua một đêm, hấn đã đưa ra quyết định, hấn mặc kệ lời phản đối của bất kỳ ai, hôm nay hấn quyết phải làm thổ phỉ cho bằng được. Cho dù cô tự nguyện hay phải để hấn cưỡng ép, đăng ký kết hôn hôm nay, cô trốn không thoát!

Chu Hiểu Đồng bị trói, không cách nào nhúc nhích, mặc kệ cô kêu la như thế nào thì Tiền Phong vẫn một mực không nghe không để ý.

Sáng sớm là lúc mọi người đi làm, trên đường đều tấp nập xe cộ, chiếc Porsche lướt qua đại lộ như một cơn gió.

Lúc hấn chạy qua một cột đèn giao thông ở ngã tư trung tâm, đột nhiên phía trước năm mươi mét có một chiếc xe lao đảo phóng đến.

Chiếc xe này... đã mất thăng!

“Tránh ra! Người phía trước tránh ra! Xe mất phanh rồi!” Tài xế kinh hoảng hô to, không ngừng bấm còi inh ỏi, cả một ngã tư đại loạn.

Đến lúc Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng kịp phản ứng đã không còn kịp. Xe đang chạy với tốc độ nhanh, hoàn toàn thắng không kịp!

Chu Hiểu Đồng nhìn chiếc xe trước mắt, đồng tử bỗng dưng phóng to, tiếp tục phóng to. Cô chỉ biết trơ mắt nhìn cái chết lấy tốc độ điên cuồng hướng về phía mình, trong đầu cô trống rỗng

Trong tích tắc đấy, Tiền Phong bẻ ngoặt tay lái, một tiếng bánh xe ma sát với mặt đất vang lên bèn nhọn. Chiếc Porsche xẹt qua một vòng cung, đem Chu Hiểu Đồng lệch khỏi quỹ đạo va chạm trực tiếp với chiếc xe kia, mà hấn lại dùng chính mình đi ngăn cản.

Một tiếng va chạm thảm khốc vang lên, mọi người trên ngã tư đều kinh sợ.

Trong giờ phút chết chóc, Tiền Phong quay đầu lại nhìn vào đôi mắt không thể tin được của Chu Hiểu Đồng. Hấn nhắm hai mắt lại.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy toàn thân xe chấn động kịch liệt, cô như trơ mắt nhìn chiếc xe kia lao đến đâm biến dạng sườn xe bên Tiền Phong. Cô cứ trơ mắt nhìn từng giọt máu nóng bỗng rơi trên mặt mình, vậy

lên người mà cô yêu thương nhất thiêu đốt cõi lòng mình, chúng như những thanh đao từng nhát cắt nát tim mình ra.

“Tiền Phong... Tiền Phong!!!”

Cô không biết mình giãy ra khỏi dây an toàn như thế nào, bàn tay run rẩy ôm Tiền Phong vào trong ngực như thế nào.

Trên mặt chẳng biết lúc nào đã ướt đầm nước mắt, cô vươn tay vuốt ve gương mặt anh tuần luôn mỉm cười của hân “Tiền Phong... anh mau tỉnh...”

Lòng ngực, sao lại đau như vậy? Không phải cô đã quyết định không yêu Tiền Phong nữa sao? Vậy tại sao bây giờ lại đau đến nỗi hận không phải mình đau thay cho hân?

Hân vì sao phải như vậy? Vì sao phải dùng thân thể của chính mình mà che chắn cho cô?... Ngu ngốc, cả ngày hân mắng cô ngu ngốc, nhưng thật ra hân mới là kẻ ngu ngốc nhất thế giới!

Tiền Phong ho khan hai tiếng, máu tanh chảy xuống từ trên đầu hân, dính vào đôi mắt hoa đào vạn người mê. Hân nhìn cô, mỉm cười, dường như muốn vươn tay ra chạm vào gương mặt Chu Hiểu Đồng nhưng lại không chút sức lực.

Hân nói: “Anh từng nói với em... nhưng em không tin anh... bây giờ... anh vì em ngay cả mạng cũng không cần, khụ khụ... em tin anh rồi chứ?”

Tiền Phong nói dứt câu, đôi mắt hoa đào liền nhắm lại, hoàn toàn hôn mê. Tuy nhiên, khóe miệng hân còn mỉm cười đắc ý, một chiều này thật đúng là kinh thiên động địa.

Chu Hiểu Đồng đau đớn, đau đến hận không thể tự đánh chết mình. Cô dùng sức ôm Tiền Phong, nước mắt tích tích rơi xuống, rơi trên mặt hân, nước mắt hòa vào máu của hân, rốt cuộc không phân rõ đâu là máu đâu là nước mắt.

Chu Hiểu Đồng nghẹn ngào khóc, sau đó nói như hét: “Em tin, em tin mà, anh mau tỉnh lại... Có ai không? Cứu với! Cứu với! Cứu... cứu anh ấy!”

Tiếng gào thét của cô vang vọng trong không gian.

Lúc xe cứu thương đến, Phong Kính cùng Phương Thiệu Hoa cũng đã chạy tới, Chu Hiểu Đồng đang ôm Tiền Phong không có ý định buông tay. Cô sợ, cô sợ chỉ cần cô buông tay, Tiền Phong sẽ rời khỏi cô ngay lập tức.

“Chu Hiểu Đồng, em có muốn cứu hân hay không?” Phong Kính gầm nhẹ một tiếng, thừa dịp Chu Hiểu Đồng thất thần liền kéo tay cô ra để chỗ cho bác sĩ cạy cánh cửa xe đã biến dạng, đưa Tiền Phong lên băng ca, đẩy vào xe cứu thương.

Chu Hiểu Đồng nhìn thấy Tiền Phong bị khiêng đi liền thất hồn lạc phách đuổi theo: “Tiền Phong! Tôi cũng muốn đi, tôi muốn đi với anh ấy!”. Nhưng mới vừa bước ra, đầu gối cô mềm nhũn khiến cả người ngã nhào trên đất.

May mắn Phương Thiệu Hoa đỡ được cô, hân nhú mảy, bắt đắc dĩ dìu cô vào trong xe của mình, sau đó lái theo xe cứu thương chạy tới bệnh viện.

Đèn phòng cấp cứu sáng lên, Chu Hiểu Đồng đứng bên ngoài, ngơ ngác một cách cố chấp nhìn bóng đèn bên trên, một cái nháy mắt cũng không có. Có một cô y tá khuyên cô đi kiểm tra vết thương, Chu Hiểu Đồng cũng làm như không nghe thấy.

Tô Mộc Vũ lo cho Nhạc Nhạc cùng Nữu Nữu xong thì cũng chạy tới liền nhìn thấy cả người Chu Hiểu Đồng đầy máu, có cả máu của cô, máu của Tiền Phong, trộn lẫn vào nhau.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy cánh tay đầy vết thương của Chu Hiểu Đồng, liền nói: “Hiểu Đồng, mau đưa cho y tá kiểm tra một chút được không? Bác sĩ nói tại nạn rất nghiêm trọng, em dù ngồi ở ghế lái phụ nhưng nội tạng cũng có thể bị tổn thương, tốt nhất nên đi kiểm tra một lần nhé?”

Chu Hiểu Đồng ngây ngốc quay đầu lại nhìn Tô Mộc Vũ, nước mắt lại rơi xuống. Cô cất chất giọng run rẩy mơ hồ mang theo cầu xin, nói: “Mộc Vũ, em phải làm sao bây giờ?... Em phải làm sao bây giờ?...”

Cô thật sự không thể tưởng tượng được, nếu Tiền Phong xảy ra chuyện, cô rốt cuộc còn có thể cố gắng sống tiếp hay không...

184. Chương 184: Cảnh Tỉnh

Tiền Phong vào phòng cấp cứu đúng tám tiếng đồng hồ. Hai xe đâm vào nhau, trong nháy mắt đó hắn đã dùng cả tính mạng mình để bảo vệ cho Chu Hiểu Đồng, nếu không phải chiếc Porsche của hắn được thiết kế có tính an toàn cao, Tiền Phong chỉ sợ là đã sớm không giữ được mạng.

Chu Hiểu Đồng khiếp sợ, dường như cô không thể nghe rõ tiếng tim mình đập nữa.

Phương Thiệu Hoa ném tàn thuốc trong tay xuống đất, dùng chân nghiền thành những mảnh nhỏ. Đôi mắt lạnh lẽo vô cùng, hắn bắt lấy Chu Hiểu Đồng nói:

“Chu Hiểu Đồng, tôi vốn dĩ không muốn xen vào chuyện của hai người bởi vì hai người là kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng sai mà không có ai đúng. Thế nhưng bây giờ tôi phải nói, cô còn định làm dáng tới khi nào đây?”

Mười đầu ngón tay của Chu Hiểu Đồng run lên, cô... làm dáng? Cái gì gọi là cô đang làm dáng?”

Tô Mộc Vũ thấy đôi mắt Phương Thiệu Hoa đầy sát khí, vội vàng tiến lên ngăn cản “Anh đừng có như vậy, Hiểu Đồng đã đủ khổ sở rồi, anh đừng có như vậy được không?”

Phương Thiệu Hoa cũng không thèm để ý, hắn đẩy Tô Mộc Vũ ra rồi kéo tay Chu Hiểu Đồng đến trước phòng cấp cứu. Hắn ép sát người cô vào cửa để cho cô nghe rõ âm thanh dao kéo va chạm nhau bên trong. Hắn làm như không thấy sắc mặt trắng bệch của cô, gầm nhẹ: “Bây giờ thì cô hài lòng chưa? Đã có kết quả thí nghiệm về tình yêu của hắn chưa? Mục đích của cô đã đạt được rồi đó!”

Chu Hiểu Đồng bị kéo đến trước phòng cấp cứu, chính tai mình nghe thấy âm thanh rùng rợn bên trong. Âm thanh dao kéo đó như không phải đụng chạm trên người Tiền Phong, mà chính là cắt da cắt thịt trên cơ thể cô.

Chu Hiểu Đồng nhắm chặt hai mắt, nước mắt không tiếng động rơi xuống ướt đẫm cả khuôn mặt chính mình.

Phương Thiệu Hoa tiếp tục ép cô phải nghe “Tiền Phong vì cô mà thay đổi bao nhiêu, nếu cô còn có chút lương tâm hắn nên thấy được. Tôi biết cô hận Tiền Phong vì hắn đi tìm người phụ nữ khác, nhưng lúc ấy các người đã chia tay, cũng chính là do cô đưa ra lời chia tay đó. Khi đó đừng nói là một người phụ nữ, cho dù có là nghìn người cũng không phải là phản bội cô! Cô tự mình suy nghĩ lại xem, không muốn qua lại với hắn nữa, vậy đơn giản thôi, cô ra nước ngoài đi, năm hay mười năm sau rồi hãy trở về, đến lúc đó Tiền Phong nhất định đã lấy vợ sinh con. Nếu khi đó hắn còn tiếp tục dây dưa với cô, tôi thề tôi không mang họ Phương!”

Nước mắt đảo quanh trong vành mắt Chu Hiểu Đồng. Cô khó chịu, khó chịu đến muốn chết!

Cô sai rồi sao? Cô thật sự sai rồi sao?

Trong lòng cô thật tủi thân, tủi thân muốn chết!

Cô làm như vậy thật sự là sai lầm rồi sao? Cô chỉ muốn có thể đứng ngang hàng với hắn, có thể đường đường chính chính yêu hắn. Cô thật sự đang mơ mộng hão huyền sao?

“Được rồi Thiệu Hoa, anh đừng nói nữa!” Tô Mộc Vũ ôm lấy Chu Hiểu Đồng đang ngơ ngẩn vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi.

Chu Hiểu Đồng như đứa trẻ lạc đường chỉ biết trợn to mắt nhìn cửa phòng cấp cứu, không ngừng lắc đầu. Một Chu Hiểu Đồng yếu ớt như vậy, chưa một ai nhìn thấy.

Phương Thiệu Hoa chỉnh lại áo khoác, lạnh lùng đi ra ngoài, châm một điếu thuốc lá đưa vào miệng.

Tiền thần kinh, vì cậu mà mình phải đóng vai kẻ phản diện rồi, chờ khi cậu tỉnh lại nhớ đừng quên inh một bao lì xì đây!

Tiền Phong được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Chu Hiểu Đồng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của hắn nhưng sinh mạng vẫn mạnh mẽ níu kéo lại trần gian, khối áp lực trong đầu cô rốt cuộc cũng nổ tung.

Cô đi đến, muốn chạm vào Tiền Phong, nhưng chỉ vừa nhấc chân lên thì sức lực cả người không còn liền ngã xuống đất, hôn mê.

“Hiểu Đồng!” Tô Mộc Vũ vội vàng chạy lại đỡ.

Chu Hiểu Đồng cứng đầu, sau tám tiếng cấp cứu cho Tiền Phong mới để cho bác sĩ kiểm tra. Bác sĩ chẩn đoán, cổ tay cô bị tổn thương nghiêm trọng, thêm nữa, xương đùi đã bị gãy.

Khiến cho người ta quả thật không thể tin được, xương đùi bị gãy thế nhưng vẫn có thể kiên trì đứng ngoài phòng cấp cứu tám tiếng liên tục.

Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng được sắp xếp cho nằm ở hai phòng bệnh kế bên nhau, Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính một trái một phải chăm sóc cho cả hai.

Hai người kia dày vò lẫn nhau lâu như vậy, cũng nên có lúc đặt một dấu chấm tròn chứ.

Tiền Phong bị thương khá nặng, hôn mê bốn mươi tám tiếng mới tỉnh, sau đó lại hôn mê. Khóe miệng tái nhợt chỉ biết lẩm bẩm cái tên “Chu Hiểu Đồng”. Lúc đó Chu Hiểu Đồng chưa vào, chỉ đứng ngoài cửa phòng bệnh nhìn, khi cô nghe thấy tiếng lẩm nhẩm của hắn, trong lòng cực kỳ chua xót.

Trong lòng cô lúc này rất loạn, vốn không biết nên đối mặt với Tiền Phong như thế nào.

Người đàn ông này quả thật là tâm bệnh trong lòng cô, cô hận nhất chính là hắn, mà yêu nhất cũng chính là hắn, thế rồi cuối cùng dùng tính mạng khiến cho cô thỏa hiệp vẫn là gã đàn ông chết tiệt này!... Chết tiệt! Khốn kiếp!

Chu Hiểu Đồng tựa lưng lên vách tường, chậm rãi trượt xuống.

Vết thương trên người Chu Hiểu Đồng chỉ cần sau hai tháng là có thể lành hẳn, nhưng Tiền Phong bị thương lại rất nặng, bác sĩ nói qua vài tháng cũng chưa chắc có thể xuống giường.

Ngày thứ ba Tiền Phong chính thức tỉnh táo, mở mắt ra liền nhìn thấy Chu Hiểu Đồng tựa đầu lên giường của hắn ngủ, cổ tay cùng với bắp đùi đều được bó bột thật dày.

Tiền Phong vừa nhìn thấy, trong lòng liền đau đớn. Sói hoang của hắn sao có thể bị thương chứ? Một cọng lông hắn cũng không cho rụng đừng nói chi gãy xương như thế này. Nhưng mà, hắc hắc, cũng không phải là chuyện xấu gì, Chu Hiểu Đồng nhất định sẽ mềm lòng, không phải cô dù bị thương vẫn đến chăm sóc hắn sao?

Tiền Phong tưởng tượng như vậy, trong lòng nhất thời vui sướng, phấn chấn, ngây ngất. Hắn giơ tay lên muốn chạm vào gương mặt Chu Hiểu Đồng nhưng không để ý tới trên mu bàn tay vẫn còn cấm kim, vừa động đập liền bậc tiếng kêu đau.

Chu Hiểu Đồng giật mình tỉnh lại, nhìn thấy vết máu trên mu bàn tay của Tiền Phong liền vội vàng giữ chặt tay hắn. Tiền Phong còn muốn động đập, Chu Hiểu Đồng lập tức nhíu mày quát: “Nằm im!”

Tiền Phong bị Chu Hiểu Đồng hung hăng quát lại không tức giận, ngược lại còn ha ha cười rộ lên, giống như vết thương do tai nạn xe không phải trên cơ thể mà là ảnh hưởng đến đầu óc của hắn.

Chu Hiểu Đồng nhìn thấy cả người Tiền Phong đều bị băng gạc quấn chặt, khóe mắt đau xót, khóc lớn “Là em sai rồi sao? Tại sao em lại sai chứ?”

Tiền Phong nhẹ nhàng vuốt lưng cô “Đầu đất, đừng khóc, là anh sai, đều là lỗi của anh, được không?” Hắn nháy mắt mấy cái, mắt cũng bắt đầu đỏ lên “Đầu đất, hai chúng ta đừng cãi nhau nữa, lại hoà thuận có được không?”

Chu Hiểu Đồng mặc kệ, dùng hết sức mà khóc, khóc như trời sụp đất nứt, khóc như muốn mang hết tội hờn mấy ngày nay tổng ra ngoài.

Hai kẻ bệnh nhân ngồi ôm nhau, một người bán mạng mà khóc, một kẻ không ngừng an ủi.

Tiền Phong nói: “Hiểu Đồng, mấy chuyện trẻ con lúc trước là do anh sai, chúng ta quên hết đi được không? Anh thật sự yêu em, yêu đến mức anh có thể chết vì em, với người khác anh không làm được, chỉ có thể vì em. Anh cũng rất hận mình, anh không hiểu đầu óc mình lúc ấy bị gì mà lại làm những chuyện đó, nhưng chuyện đã qua rồi, anh không cách nào quay ngược thời gian để ngăn những chuyện đã phát sinh. Anh thật sự rất hối hận, em tha thứ cho anh lần này nữa thôi, được không? Anh xin thề, nếu sau này anh tái phạm, không cần em ra tay, anh lập tức tự sát liền, được không? Đầu đất, chúng ta kết hôn đi, anh giao hết con người anh cho em quản lý, em muốn đánh muốn giết gì cũng tùy em, được không?”

Chu Hiểu Đồng nhéo nhéo tay áo Tiền Phong, sau đó đưa lên miệng cắn, nhưng chỉ cắn lên vải áo chứ không cắn da thịt hằn. Cô nghiêng răng cắn đến nổi chảy cả mồ hôi, cắn giống như là muốn phát tiết hết mọi thứ trong người.

Cuối cùng, Chu Hiểu Đồng chôn mặt trong tay của hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Tiền Phong cười rộ lên, một dòng nhiệt ẩm áp mạnh mẽ tiến ra, khiến cơ thể hắn như được uống thuốc hồi sinh.

185. Chương 185: Tiền Thân Kinh

Chu Hiểu Đồng cùng Tiền Phong lại hoà thuận, khiến cho người ta có chút bất ngờ, lại cũng nằm trong suy đoán.

Tô Mộc Vũ, Phong Kính, Phương Thiệu Hoa chỉ nhún nhún vai, mỉm cười, cụng ly rượu trong tay. Thế nhưng có một người lại giận Chu Hiểu Đồng không có tiền đồ, chính là Kiều Na, ngựa tốt làm sao biết quay đầu?

Phương Thiệu Hoa thành linh chen ngang hòng cô, nói “VẬY mà có người muốn quay đầu cũng không quay đầu được”

“Anh!!!” Kiều Na trừng mắt, thiếu chút nữa là không ngăn chính mình ném ly rượu vào mặt hắn.

Mặc kệ như thế nào, dù sao hai người kia cũng dày vò lẫn nhau lâu như vậy, rốt cuộc cũng hoà thuận, thiên hạ lại thái bình, bốn biển lại thái bình.

Chẳng hạn như lúc này...

Trong phòng bệnh, Chu Hiểu Đồng bưng canh gà, dùng muỗng múc một chút lên thổi, rồi đưa đến bên miệng Tiền Phong “Húp hết đi”

“Canh gà này thoát nhìn đã thấy ngon, ném thử quả thật là rất ngon. Tuy nhiên nếu được ái ân dùng đôi môi anh đào kia thơm cho, trăm nhất định sẽ cảm thấy đây còn hơn cả mỹ vị nhân gian” Tiền Phong nháy đôi mắt hoa đào làm nũng, cái giọng kia quả thật làm cho người khác phải nổi da gà.

Chu Hiểu Đồng giật giật khóe miệng, nói: “Nói tiếng người đi!”

Tiền Phong lập tức nói: “Bà xã, thơm cho anh đi!”

Sắc mặt Chu Hiểu Đồng lập tức đen thui, nếu không phải Tiền Phong bây giờ còn là bệnh nhân, cô thật muốn ném tô canh gà này vào mặt hắn. Bị thương thành như vậy rồi mà cả ngày còn muốn đông muốn tay!

“Tiền đại thiếu gia, nếu anh còn tiếp tục quậy nữa, em nghĩ rằng nên tìm cô y tá trưởng xinh đẹp đến thơm cho anh ăn thôi” Mặt Chu Hiểu Đồng đầy sát khí, nói.

Tiền Phong vừa nghe, cả người thành linh chấn động, vội vàng há miệng ra để Chu Hiểu Đồng đút canh gà cho ăn.

Nói giỡn, cái gì mà y tá xinh đẹp, cái người y tá trưởng quả thật như “tiên nữ” giáng trần, đôi môi lập xướng, cong eo như thùng nước, đáng sợ nhất chính là rõ ràng đã xấu đến chịu không nổi mà còn thích tô son trát phấn, hù chết người ta! Ngắm lại trường hợp kia, toàn thân Tiền Phong run rẩy.

Đút cho hần ăn hết tô canh gà, Chu Hiểu Đồng nhìn đồng hồ trên tay, cũng đến giờ đi làm. Bởi vì bị thương ở chân nên hai tháng nay cô đã xin nghỉ, nếu không đi làm, ông chủ nhất định sẽ trở mặt.

Cô đứng dậy cầm lấy túi xách, nói: “Em đi làm đây, anh nghỉ ngơi đi, có việc gì thì gọi điện thoại cho em, sau giờ làm em lại đến thăm anh”

Tiền Phong nhu thuận gật đầu, nếu sau mông hần mà có cái đuôi, hần nhất định sẽ quấy đuôi đến trời long đất lở. Hần nói: “Bà xã, hôn tạm biệt đi. Hôn một cái, hôn một cái thôi được không?”

Chu Hiểu Đồng nín cười, đưa tay đẩy gương mặt nham nhở của hần ra, cười mắng: “Cút ngay! Em còn phải đi làm nuôi gia đình, không rảnh đây đùa với anh”

Tiền Phong ủy khuất cầm lấy góc chăn, bắt chước bộ dạng làm nũng của Nữu Nữu, hai con mắt ngập nước, bĩu môi nói: “Em không thương anh, ô ô ô...”

Chu Hiểu Đồng thật sự không biết nói gì, cái tên này càng sống lại càng trẻ con, quả thật chẳng khác gì một đứa trẻ ba tuổi, khiến cho người ta dở khóc dở cười. Chu Hiểu Đồng thỏa hiệp cúi xuống, định hôn lên trán hần, không ngờ Tiền Phong lại ôm chặt mặt cô, tặng cho cô nụ hôn nồng nhiệt đúng chuẩn.

Cảm giác đầu lưỡi của hần đẩy hàm răng của cô ra để lao vào, Chu Hiểu Đồng mới đầu còn thử đẩy hần ra, chưa đầy một lát lại cũng sa vào bên trong. Sự thật chứng minh, cho dù thân thể Tiền Phong có một nửa là không cử động được, nhưng kỹ thuật hôn của hần vẫn hoàn mỹ như cũ.

Một cái hôn mà hôn đến tận năm phút, cho đến khi Chu Hiểu Đồng đầu óc choáng váng, Tiền Phong mới thỏa mãn dừng lại. Hần còn nháy nháy đôi mắt hoa đào, đầu lưỡi liếm liếm môi, rất có bộ dáng như vừa hưởng thụ qua mỹ vị.

Chu Hiểu Đồng đỏ mặt, nhìn thấy bộ dạng kia thì quả thật muốn cho hần một đấm, lại không xuống tay được. Cô chỉ biết thở hồng hộc ra khỏi phòng bệnh, mới ra lại nhớ quên mang túi xách đành nghiêm mặt quay đầu lại.

Tiền Phong nhìn thấy bộ dạng tức giận khi rời khỏi của Chu Hiểu Đồng, khóe miệng nhếch thật cao.

Đến khi bóng lưng của cô hoàn toàn biến mất, độ cong trên khóe miệng mới hạ xuống.

Thật ra, hần không hề nói cho ai biết, lúc chiếc xe kia lao đến, trong lòng hần đầy sợ hãi, tim đập loạn như con quỷ nhất gan. Nếu là người khác, ai mà không sợ hãi đúng không? Tiền Phong hần cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Đánh ngoặc bánh lái để bên sườn mình bị va chạm, một mặt là bản năng, về phương diện khác thì... một giây đó, hần lại có ý nghĩ rằng nếu mình chết thì Chu Hiểu Đồng sẽ như thế nào? Cô sẽ không những hối hận mà còn để tang cho hần, đúng không? Nếu hần không chết thì Chu Hiểu Đồng sẽ như thế nào? Có thể lập tức nhào vào trong lồng ngực của hần hay không? Cô sẽ cảm động, sẽ xóa bỏ những chuyện trước kia sao?

Nghĩ vậy, hần lại không sợ, không những không sợ mà còn bật cười.

Phương Thiệu Hoa từng nói hần là một tên điên. Lúc sáu tuổi, hần còn lén trộm lấy súng lục đi bắn chim nướng ăn, chuyện kinh thiên động địa gì hần cũng dám làm.

Mà lần này, ông trời lại thương hần. Hần, lại thắng ván cược này!

Chu Hiểu Đồng, em hãy thành thật đi, cả đời này em đừng nghĩ sẽ chạy khỏi tay anh!

Tiền Phong lại cười rộ lên, mười phần thật giống những tên ăn trộm chó.

Chu Hiểu Đồng nào biết tâm tư trong lòng Tiền Phong lúc này, cho đến khi ra khỏi bệnh viện, mặt cô vẫn đỏ bừng. Tiền Phong chết tiệt, hôn thì cứ hôn đi, còn dám dùng sức mút môi cô chứ, thậm chí còn dám cắn cô nữa.

Được lắm, làm mọi người đều nhìn chăm chăm cô, chỉ nhìn thôi cũng đã biết chuyện gì vừa xảy ra rồi. Khiến Chu Hiểu Đồng không dám ngẩng mặt lên.

Chết tiệt! Trở về nhất định phải cho hần một bài học.

Chu Hiểu Đồng vỗ vỗ hai má nóng bỏng, vội vàng đi về hướng tàu điện ngầm.

Vừa ra khỏi cổng, có một người phụ nữ trung niên xa lạ ôm một bó hoa hồng đi tới.

“Xin hỏi, cô là Hiểu Đồng phải không?”

Chu Hiểu Đồng kinh ngạc nhìn người trước mặt, đáp “Vâng, là tôi”

Người phụ nữ kia liền cười rộ lên, đưa bó hoa hồng cho cô, nói: “Xin cô chấp nhận lời cầu hôn của Tiền thiếu, được không?”

A? Chu Hiểu Đồng nhận lấy bó hoa, quả thật chẳng hiểu chuyện ra làm sao.

Cô còn chưa đi hai bước, lại có một người ôm một bó hoa đi đến, nói: “Xin cô gả cho Tiền thiếu, được không?”

...

Từng bước đi, lại có một người tiến đến tặng hoa cho cô, kèm theo câu “Xin cô gả cho Tiền thiếu”

Một bông, hai bông, hoa trong tay càng ngày càng nhiều. Tim Chu Hiểu Đồng lại đập càng lúc càng nhanh, cho đến trước cổng phòng triển lãm.

Chỉ nhìn thấy một bông người đang cười cười tựa lưng trên cột đèn đường, trong tay hắn cũng là một đóa hoa hồng đỏ chói lọi. Người nọ nghiêng đầu, mỉm cười nói với Chu Hiểu Đồng:

“Xin chào người đẹp, ở đây đánh rơi một người bạn trai, có phải là của em hay không?”

Không phải Tiền Phong, thì còn có thể là ai đây?

186. Chương 186: Cầu Hôn Sói Hoang

Sáng sớm, ánh mặt trời không chói lọi nhưng vẫn hé lộ ra đường chân trời rực rỡ. Bầu trời còn mang theo sương sớm nên có chút lạnh.

Chu Hiểu Đồng xuyên qua tầng sương mù nhìn Tiền Phong.

Nhìn bằng gác thật dày trên đầu hắn, thế mà vẫn còn phách lối mặc một bộ âu phục anh tuấn, đôi mắt hoa đào cong cong sáng lạn hơn cả ánh mặt trời.

Rõ ràng sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt nhưng nụ cười lại tươi tắn vô cùng.

Khi hắn nói: “Xin chào người đẹp, ở đây đánh rơi một người bạn trai, có phải là của em không?”

Chu Hiểu Đồng thiếu chút nữa đã không ngăn được dòng lệ trong khóe mắt. Cô cúi đầu, sau đó ngẩng cao đầu, cười nói: “Vị tiên sinh này, em rất thích tích cách của anh, nhưng em lại không thích giới tính của anh”

Tiền Phong nghiêm mặt nói: “Hiểu Đồng, em lại học cái xấu”

Chu Hiểu Đồng từ chối cho ý kiến, mỉm cười đi đến, nói: “Xin hỏi Tiền thiếu còn muốn làm cái gì sao?”

Chín mươi chín đóa hoa hồng trong tay cô gộp lại thành một bó thật to, màu đỏ của hoa chiếu rọi sắc mặt cô, cũng như chiếu rọi nụ cười tươi tắn của cô, trong khóe mắt còn lấp lánh lệ.

Thật ra cô đã đoán được mục đích hôm nay của hắn, nhưng cô chính là không nói. Cái tên đáng chết này, lại đến trước cửa phòng triển lãm của cô giả trò, hôm nay thế nào cô cũng bị người ta vây quanh như khi trong chuồng cho xem.

Tiền Phong đi tới, tay cầm hoa, quỳ một gối xuống trước mặt Chu Hiểu Đồng, nháy nháy mắt nói: “Đương nhiên là ký một hợp đồng mua bán quan trọng rồi, mang một đóa hoa đổi lấy một người vợ về nhà, cô Chu xem hợp đồng này có vừa ý không? Tiểu nhân chính là kiểm sát trưởng thành phố S, ưu tú điển trai, và lại hàng chất lượng cao đã qua kiểm định. Hôm nay nếu cô bỏ lỡ hợp đồng này, nhất định sẽ rất lỗ vốn đó”

Chu Hiểu Đồng lo lắng đáp: “Muốn em gả cho anh cũng không phải là không được, chỉ là... anh cũng nên có chút thành ý, nhỉ?”

Tiền Phong nói: “Thành ý như thế nào? Chỉ cần bà xã nói ra, bổn đại thiếu gia cam đoan, cho dù là tổng thống nước Mỹ cũng sẽ bắt cóc mang đến đây cho bà xã đại nhân”

Nước mắt trong mắt Chu Hiểu Đồng đã sớm ngăn không được, cô cười nói: “Nếu em nói, em muốn chiếc nhẫn kia thì sao?”

Tiền Phong khó xử méo miệng, giả bộ đáng thương. Một giây sau, hắn bỗng nhiên đứng dậy ôm Chu Hiểu Đồng vào trong ngực, ngay lập tức hôn cô.

Chung quanh nhiều người đi đường như vậy, nhiều người vây xem như vậy, mặt Chu Hiểu Đồng đỏ rần, muốn đẩy hắn ra ai ngờ một bàn tay thò vào bên trong áo cô sờ soạng hai cái. Mắt Chu Hiểu Đồng tròn thật lớn: Cái tên chết tiệt này! Có biết đây là đâu hay không vậy? Trời ơi, lúc này cô còn tưởng tượng được trang nhất của những tờ báo ngày mai đăng tin, kiểm sát trưởng thành phố S ngang nhiên ôm hôn, sờ soạng một cô gái ngoài đường!

Chu Hiểu Đồng định vung tay đánh hắn, Tiền Phong đã nhanh chóng thoát thân. Hắn bắt lấy tay cô, đem một thứ thật nhỏ đeo vào ngón áp út của cô.

Chu Hiểu Đồng kinh ngạc nhìn ngón tay mang nhẫn của mình, thì ra lúc này là hắn tìm chiếc nhẫn này.

“Anh... làm sao anh biết?”

Tiền Phong cười rộ lên: “Anh nhân cơ hội lúc em ngủ tìm thử. Sao? Ông xã em thông minh chứ?”

“Anh quả thật... đáng chết!” Mặt Chu Hiểu Đồng đỏ như một con tôm hùm bị luộc chín. Cô vung tay lên muốn cho hắn một đấm, tên này... tên này... chẳng còn gì đáng khinh bỉ hơn hắn. Hắn dám thừa dịp lúc cô đang ngủ mà làm loại chuyện này. Chết tiệt! Cũng không biết đã bị hắn ăn bao nhiêu đậu hũ rồi!

Tiền Phong một chút sợ cũng không có. Hắn giữ lấy tay Chu Hiểu Đồng, mười ngón tay đan xen vào nhau. Hắn vòng tay còn lại ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: “Đầu đất, em đã bị anh cột chặt từ lâu rồi”

Chu Hiểu Đồng nắm chặt lấy áo Tiền Phong, dúi đầu vào ngực hắn, không cho hắn nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình bây giờ. Trên mặt cô càng lúc càng nhiều nước mắt, thấm ướt áo hắn.

Những đóa hoa trong tay đã rơi xuống đất từ bao giờ, những cánh hoa màu đỏ bị gió cuốn lên như những tinh linh nhảy múa sưởi ấm mùa đông vậy. Cảnh đẹp như thế, rung động lòng người như thế, vờn quanh hai người đang ôm nhau.

“Sau này nếu chúng ta lại tiếp tục cãi nhau, làm sao bây giờ?”

“Anh nhường em!”

“Nếu có chuyện mà chúng ta bất đồng ý kiến thì sao?”

“Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của bà xã đại nhân!”

“Vậy nếu anh còn dám nháy mắt với người phụ nữ khác?”

“Vậy em cầm kim đi theo sau anh, anh liếc một cái em liền đâm một cái, được không?”

Chu Hiểu Đồng nín khóc, mỉm cười: “Nếu vậy không phải em sẽ thành bà vợ già ghê gớm trên tivi sao?”

Tiền Phong không do dự, nói: “Không sao, anh thích em như vậy. Người khác nếu hỏi tới, anh sẽ nói: Tôi cưng chiều vợ tôi như thế đó, thì sao nào”

Tiền Phong mang mật ong bay đến bên bụi hoa, nhìn thấy một con sói hoang to đùng Chu Hiểu Đồng, liền cúi đầu thuận phục.

Chu Hiểu Đồng cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, trên mặt có nước mắt trong suốt, nhưng tinh thần lại tràn đầy hạnh phúc.

Chu Hiểu Đồng cảm thấy mình cùng Tiền Phong yêu nhau thật sự, những vấn đề rắc rối trước kia, các cặp tình nhân đều vướng phải. Trước kia cô hâm mộ Mộc Vũ vì cô ấy có thể gặp người như Phong Kính, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy mình thật may mắn, bởi vì mình đã gặp được Tiền Phong. Một tên đàn ông mang vẻ ngoài hoa hoa công tử, thực tế lại là một người rất dịu dàng.

Hai người bọn họ lại bắt đầu chuẩn bị kết hôn.

Ông Chu khi nghe tin này, một nửa là cảm khái, một nửa là vui mừng. Ông là ba của Chu Hiểu Đồng, làm sao không nhìn ra tâm tư của con gái mình đặt trên người Tiền Phong chứ. Cũng may, hai đứa nhỏ này ằm ỉ một phen, cuối cùng lại hòa thuận.

Có một người con rể như Tiền Phong cũng không tệ, mỗi ngày đều vội vàng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, sau đó theo ông Chu tập thể dục, buổi chiều sẽ không tăng ca mà về nhà phụ dọn dẹp nhà cửa, thuận tiện đánh cờ với ông Chu. Hàng xóm chung quanh đều nói, con rể mới của nhà họ Chu so với con trai ruột càng tri kỷ hơn. Ông Chu không nói gì, nhưng đắc ý trong mắt vẫn là không che giấu được.

So với việc bên này thì bên Tiền gia không dễ đối phó như vậy.

Gần đây mối quan hệ giữa Tiền Phong cùng với cha mẹ hắn rất căng thẳng bởi vì chuyện của Đông Phương Uyển Nhi. Tiền Phong đã đắc tội với Đông Phương gia, cha của hắn thiếu chút nữa đã mang roi đánh hắn một trận.

Nhưng kết hôn dù sao cũng là chuyện của hai bên gia đình, bây giờ Tiền Phong đã hiểu chuyện hơn trước, người vợ này là do hắn liều mạng cướp về, cũng không thể khiến cô tử thân, nếu không cô mà bỏ chạy, hắn khóc không ra nước mắt mất. Vì tương lai của hắn, hắn nhất định phải dọn sạch hết mọi chướng ngại.

Ngày đó Tiền Phong về nhà, vốn không muốn đưa Chu Hiểu Đồng về theo, nhưng cô kiên quyết đòi đi theo. Ý nghĩ của cô là: Kết hôn là chuyện của hai người bọn họ, có chuyện thì cùng nhau đối mặt, tránh sau lưng Tiền Phong không phải là phong cách của Chu Hiểu Đồng cô.

Tiền Phong ôm Chu Hiểu Đồng, hung hăng hôn một cái lên mặt cô.

Lúc đến trước cổng Tiền gia, trong lòng Chu Hiểu Đồng vẫn không tránh khỏi có chút sợ hãi. Ấn tượng lần gặp mặt trước ấn tượng thật sự quá sâu, những lời Tiền trung tướng cùng Tiền phu nhân từng nói, đến nay nghĩ lại cô vẫn thấy sợ hãi.

Tiền Phong vỗ vỗ tay cô, kéo cô vào bên trong.

Bên trong phòng khách, Tiền trung tướng ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí chủ gia đình, trong tay bưng tách trà. Sắc mặt Tiền phu nhân thì lạnh lùng, tương đối khó coi.

Tiền Phong kéo tay Chu Hiểu Đồng đi tới, mới vừa cất tiếng chào “Ba mẹ”

Tiền phu nhân đột nhiên cầm lấy tách trà trước mặt ném qua, tách trà nóng còn bốc khói văng tung tóe về hướng hai người.

Người giúp việc đứng bên cạnh hoảng sợ, đó là nước sôi vừa nấu, nếu văng trúng nhất định sẽ bị phỏng!

187. Chương 187: Cô Dâu Mới

Tiền phu nhân ném tách trà nóng hổi, Tiền Phong lại càng không nghĩ tới mẹ mình sẽ có phản ứng mạnh như vậy. Hắn vội bảo vệ Chu Hiểu Đồng, dù tránh được tách trà nhưng mu bàn tay vẫn bị văng trúng một chút.

Tiền Phong không hài lòng, nhíu mày hô: “Mẹ!”

Tiền phu nhân lạnh lùng nói: “Đừng gọi tôi là mẹ! Tôi không có đứa con trai như anh!”

Tiền Phong trước kia muốn chọc tức Chu Hiểu Đồng mới quyết định qua lại với Đông Phương Uyển Nhi. Đông Phương Uyển Nhi này yêu kiều xinh đẹp, lại không thiếu đàn ông theo đuổi. Thế nhưng Tiền Phong càng nhìn càng thấy giả tạo, giọng điệu nói chuyện nhỏ nhẹ một cách quá đáng khiến hắn thật muốn kêu người mang đến cho cô ta một cái loa phóng thanh. Đi trên đường lại vác một đôi giày cao gót, cô ta thật muốn đua tốc độ với ốc sên và rùa bò sao? Còn có tư thế ăn cơm, một tí xú thức ăn cũng phải ăn cả nửa ngày, lại còn kén ăn, gì mà cái này không biết ăn cái kia không thể ăn, đó là ăn cơm sao? Quả thật là như một con búp bê sứ, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn tránh xa.

Vài ngày, Tiền Phong cũng cách xa cô ta, nhưng Đông Phương Uyển Nhi này từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như pha lê trong nhà kính. Vừa về nhà cô ta đã khóc, nháo, thậm chí còn đòi tự sát. Đông Phương gia cảm thấy không còn mặt mũi, hoàn toàn đoạn tuyệt cùng Tiền gia. Vì chuyện này mà Tiền phu nhân quả mắng Tiền Phong một trận, quan hệ mẹ con đã căng nay còn căng hơn.

Tiền phu nhân nhìn lướt qua Chu Hiểu Đồng, trong lòng cười lạnh: Không nghĩ tới cô ta còn có tâm cơ thâm sâu như vậy, thật muốn tiến vào cánh cửa Tiền gia sao?

Chu Hiểu Đồng nhìn thấy bàn tay Tiền Phong bị phỏng, trong lòng đau xót, lại ngại có mặt Tiền trung tướng cùng Tiền phu nhân nên không dám làm gì mở ám, sợ họ càng thêm chán ghét mình.

Tiền trung tướng để tách trà trong tay xuống, quét mắt nhìn khắp người Tiền Phong một phen rồi trầm giọng nói: “Hôm nay về đây là vì chuyện gì?” Trên người Tiền trung tướng có khí thế của người trên vài thập kỷ, đương nhiên không ngại tự ury.

Tiền Phong vỗ vỗ cánh tay Chu Hiểu Đồng, ý bảo cô không cần lo lắng. Hắn tiến lên từng bước, nói: “Cha, bọn con muốn kết hôn”

Còn chưa chờ Tiền trung tướng lên tiếng, Tiền phu nhân đã vỗ bàn quát: “Tiền Phong! Anh đang nói tào lao cái gì vậy?”

Tiền Phong nhìn về phía mẹ mình, hắn nghĩ có phải lúc trước mẹ hắn nói chuyện với Chu Hiểu Đồng đã dùng giọng điệu này hay không. Trước kia hắn không quan tâm nhưng bây giờ hắn còn có Chu Hiểu Đồng để lo lắng, liền bật người nói: “Mẹ, chuyện này con chỉ là nói với hai người một tiếng cho phải đạo, cũng không phải hỏi hai người có đồng ý hay không”

“Anh!!!” Tiền phu nhân tức giận đến đáng vẽ cũng không để ý, đưa ngón tay chỉ vào mặt Tiền Phong, sắc mặt đã trắng bệch.

Chu Hiểu Đồng vội lay lay tay áo của Tiền Phong, trong lòng cô thật sự kích động, cổ họng như bị thiêu cháy.

Tiền trung tướng lúc này mới mở miệng: “Kết hôn?”, giọng điệu ông ta mang theo sự kìm nén tức giận “Tiền Phong, Tiền gia này cũng chưa phải lúc do anh làm chủ, anh dám nói chuyện với cha mẹ anh như vậy sao? Không được sự đồng ý của tôi mà dám nói kết hôn? Cô ta tôi cũng có thể cho biến mất!”

Một tiếng rống khiến người giúp việc sợ tới mức vội thật cẩn thận lui ra ngoài.

Tiền Phong lại không biết sợ, cười nói: “Cha, con cũng muốn nói thẳng ra Cha cho rằng có thể lấy hai chữ Tiền gia là có thể ép con vào khuôn khổ sao? Cha nghĩ con ham muốn cái đồng tài sản này của cha sao? Con tưởng rằng còn có cha hiểu con, không ngờ lại không phải, con thật thất vọng. Con nói cho cha biết, mấy thứ này con không lạ gì, con tình nguyện mang vợ con ra ngoài sống một cuộc sống đơn giản. Phong Kính năm đó vì vợ mình mà cũng có thể trở mặt với cha hắn, con với hắn là anh em tốt, cũng không phải là con không làm được!”

Tiền Phong nói thật nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt hắn lại kiên quyết cùng đoạn tuyệt, khiến cho người ta cảm thấy tin tưởng.

Chu Hiểu Đồng cả kinh, ngón tay đều run rẩy. Cô thật không ngờ Tiền Phong lại có thể vì cô mà làm được như vậy!

Đôi mắt Tiền trung tướng đỏ ngầu vì tức giận. Ông ta mặc dù chẳng phải người cầm quyền cao nhất, nhưng ngồi trên vị trí cao cao nhiều năm, chưa từng có người nào dám ngỗ ngược như thế với ông ta, lại còn là con trai của chính mình!

“Tiền Phong, anh thuliaij bộ dạng đó cho tôi, diễn gương mặt này trước mặt tôi, anh có phải quá đề cao chính mình không? Tôi hỏi anh một câu, anh có cưới Đông Phương Uyển Nhi hay không?”

“Không cưới!” Tiền Phong kiên định trả lời.

Cho tới nay, hắn cũng chỉ là tên công tử ăn chơi trác táng, nếu là hai năm trước, có bắt hắn kết hôn với bất kỳ người phụ nữ nào vì mục đích chính trị, hắn nhất định có thể thỏa hiệp. Thế nhưng bây giờ, người vợ

hắn yêu nhất đang đứng sau lưng hắn, vì Chu Hiểu Đồng, hắn tuyệt đối không thỏa hiệp. Hắn không thể hy sinh hạnh phúc mà bọn họ khó khăn lắm mới có được này, chỉ vì mang đến một phần hư vinh cho Tiền gia. Tuyệt đối không thể!

Tiền trung tướng vỗ bàn, nói liên tục nói liên tục: “Được, được... được!”

“Lấy gia pháp!”

Ba chữ kia phát ra, dường như cả Tiền gia đều chấn động. Bọn họ nhớ rõ, lần cuối cùng trung tướng động gia pháp đã là mười mấy năm trước, chuyện thiếu gia lấy trộm súng lục mang ra ngoài gây chuyện. Gia pháp năm đó thiếu chút nữa đã lấy mạng thiếu gia.

Không nghĩ tới mười mấy năm, thiếu gia cũng đã ba mươi, gia pháp lại lần nữa dùng tới!

Chu Hiểu Đồng vừa nghe hai chữ “Gia pháp”, trong lòng cũng luống cuống. Cô không biết gia pháp là cái gì, nhưng từ đôi mắt giận dữ của Tiền trung tướng cùng với những gương mặt hoảng sợ khác của người trong Tiền gia, cô đều đoán ra được là chuyện khó mà vượt qua.

Theo bản năng, Chu Hiểu Đồng nắm lấy tay Tiền Phong, nhưng trên mặt hắn lại không có một chút gì là lo lắng. Khóe miệng mỉm cười, tự mình đi lên lầu cầm một cây roi đi ra, hai tay dâng lên trước mặt cha mình, nói: “Cha, xin mời”

Tiền trung tướng tức giận đến trợn to hai mắt, từng roi vung xuống người Tiền Phong trong tiếng kêu sợ hãi của Tiền phu nhân.

Cơ thể Tiền Phong càng lúc xuất hiện càng nhiều dấu lần đỏ.

Một tiếng Tiền Phong cũng không phát ra, cứ đứng như vậy chịu đựng đòn roi. Hắn mỉm cười, nói: “Cha, sau trận roi này....người vợ con lấy cả đời này chính là cô ấy... không ai được ngăn cản!” Hắn nói rất khó khăn, mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên trán lăn xuống, rơi vào vết thương, toàn thân hắn đều căng cứng, ngoài vết thương cũng chỉ là vết thương.

Lời nói của Tiền Phong như một tiếng sét đánh vào ngực Chu Hiểu Đồng, khiến trái tim cô ngừng đập, Tiền Phong.....Tiền Phong.....

Tiền phu nhân đau lòng, ôm ngực xin Tiền Phong: “Tiểu Phong, con đừng nói nữa, mẹ xin con đừng nói nữa, mau xin lỗi cha đi... Cô gái này, mẹ sẽ cho phép con mang theo bên cạnh, được không?”

Tiền Phong cười lạnh, cắn chặt răng, vẫn không lên tiếng.

Tiền trung tướng quát vào đầu gối hắn, Tiền Phong liền quỳ rạp xuống đất, tiếng đầu gối va chạm với nền đất khiến người ta rung mình.

Chu Hiểu Đồng đã sớm nhìn không được mà khóc nức nở. Cô cảm thấy, đời này có thể nghe được câu nói này, cũng đã đủ rồi!

Chu Hiểu Đồng bỗng nhiên xông lên trước ôm lấy Tiền Phong, dùng lưng mình đón lấy những làn roi của Tiền trung tướng. Roi quát trên người, dù đau đến chết lặng nhưng cô vẫn nguyện ý.

Tiền Phong cả kinh nhìn Chu Hiểu Đồng che chắn trước mặt mình. Hắn vội vàng ôm lấy cô xoay người, bảo vệ cô trong lòng ngực của mình.

Giờ phút này, hắn không thấy đau, chỉ thấy uất ức, cực kỳ uất ức.

Bên trong phòng khách, chỉ nghe thấy hai loại hai thanh âm, một là tiếng roi vun vút, hai là tiếng nức nở nghẹn ngào của Tiền phu nhân.

Cho đến lần vung thứ năm mươi, Tiền trung tướng nhẹ buông tay để cho cây roi đầm máu rơi xuống đất.

Chu Hiểu Đồng nằm trong lòng Tiền Phong, đã sớm khóc khô nước mắt.

Tiền Phong lão đạo, cuối cùng chịu đựng không nổi ngã ngồi xuống đất. Hắn chống đầu gối đã tê liệt đứng dậy, đưa tay đỡ Chu Hiểu Đồng, sau đó nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, nói: “Đầu đất, về nhà thôi”

Chu Hiểu Đồng che miệng kiềm chế tiếng khóc, dùng sức gặt đầu.

“Cha mẹ, sau này Tiền gia có chuyện gì thì cứ gọi cho con, con sẽ quay về. Nhưng mà chuyện kết hôn, hai người đừng xen vào nữa” Tiền Phong dứt lời, mỉm cười kéo tay Chu Hiểu Đồng đi ra ngoài. Lúc ra đến ổng, hần cúi người công cô lên.

Tiền phu nhân nhìn hai người bước ra, do dự vươn tay.

Tiền trung tướng nhìn cây roi đầy máu trên đất, than nhẹ một tiếng: “Kệ chúng nó đi”. Dứt lời, ông xoa người chấp tay sau lưng đi lên lầu, mỗi bước đi, độ cong nơi khoe miệng lại nhếch lên.

Lên lầu, ông rút cuộc khẽ cười một tiếng: Ha, đúng là con trai ta, vừa kiên cường lại vừa ngoan cố!

Nghĩ xong, ông kiêu ngạo huýt sáo, cực kỳ đắc ý.

Tiền Phong công Chu Hiểu Đồng, từng bước một đi ra ngoài, rời khỏi cánh cửa Tiền gia, đi ra khỏi khu biệt thự cao cấp, lững thững bước dọc theo đại lộ.

Hần nói: “Bà xã, hay là sáng mai chúng ta kết hôn đi?”

Chu Hiểu Đồng nằm trên tấm lưng rộng lớn của hắn, cảm thấy thật ấm áp, ấm đến nỗi cô không muốn rời ra. Cô đưa tay lau khoe mắt, lớn tiếng đáp ứng: “Được!”

Tiền Phong cười ngây ngô, hai người nhàn nhã bước từng bước về phía trước.

Đời người rất ngắn nhưng hạnh phúc lại rất dài, giống như đoạn đường không thấy điểm đến...

Nghe nói, ngày hôm sau hai người bọn họ đi đến sở dân chính từ mờ sáng, nhưng cả hai đều quên hôm nay là cuối tuần, người ta không đi làm.

Nghe nói, hai người bọn họ thật vất vả mới đăng ký kết hôn xong, ngày tổ chức hôn lễ, cô dâu chú rể không có mặt, mọi người đều nhốn nháo trong khi cả hai lại dắt tay nhau ra sân bay, chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật.

Nghe nói, bọn họ vẫn cãi nhau như trước, ba ngày thì trừng mắt, năm ngày thì ném ghế, mỗi lần lại không đến nửa tiếng liền ngoắc ngón tay làm hòa.

Nghe nói, hai người bọn họ sau đó có một đứa con, mang họ Tiền, tên gọi là Tiền Anh Tuấn, từ nhỏ quả thật là sát thủ theo đuổi con gái.

Nghe nói, bọn họ hiện tại, rất vui vẻ...

Đôi lúc Chu Hiểu Đồng lại nổi hứng, nửa đêm lại hỏi Tiền Phong: “Thần kinh, anh thật sự yêu em sao?”

Tiền Phong giơ tay lên ôm cô vào trong ngực mình, đáp: “Ngủ!”

188. Chương 188: Bọn Nhỏ Lớn Dàn

Khi Nhạc Nhạc được sinh ra, Phong Kính rất hối tiếc vì không được làm bạn với con lúc chào đời. Cho nên khi Nữ Nữ ra đời, Phong Kính kiên quyết phải ở cùng một chỗ với Tô Mộc Vũ.

Nhớ rõ lúc Phong Kính ôm Nữ Nữ lần đầu tiên, cánh tay hắn không tránh khỏi run rẩy. Tiền Phong trêu hần cả nửa ngày, thế nhưng khi Tiền Anh Tuấn ra đời, hần còn kích động hơn đến muốn rơi nước mắt, nhưng đó là sau này hãy nói.

Nữ Nữ mới được sinh ra, làn da không những đỏ hơn như một chú khỉ con mà còn nhăn nhoe. Thế nhưng đứa nhỏ này lại kế thừa gen di truyền vĩ đại của cả ba lần mẹ, chưa đầy mấy tuần đã trắng trẻo phấn nộn, ai thấy cũng nhin không được mà hôn một cái.

Nhưng con bé này lại rất hay nhõng nhẽo, vừa thích khóc lại vừa thích bám người. Mà người con bé dính chặt nhất không ai khác chính là Tô Mộc Vũ.

Tô Mộc Vũ luôn tiếc nuối khi không được nhìn thấy quá trình trưởng thành của Nhạc Nhạc, bây giờ Nữu Nữu ra đời, quả thật là bảo bối trong tay cô. Cô tự mình tắm rửa cho con bé, đút sữa, thay tã lót, ban đêm con bé vừa khóc thì Tô Mộc Vũ lập tức ru ngủ.

Con bé có một cái tính đặc biệt, ban ngày ngủ say sưa như một thiên sứ ngoan ngoãn, trời chập tối liền hoạt bát y y nha nha kêu không ngừng, trong vòng mười phút mà không ai để ý liền lập tức há miệng khóc lớn, quả đúng là tiểu ác ma.

Có đôi khi Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính mới vừa nằm xuống, chuẩn bị hâm nóng tình cảm vì dù sao từ khi Tô Mộc Vũ mang thai cho đến sau một tháng ở cữ bọn họ vẫn chưa thân thiết lần nào, con bé lại như Thiên Lôi, ầm ầm khóc lớn.

Tô Mộc Vũ vội đẩy Phong Kính ra, chạy tới nhìn con bé một cái.

Trong nhà có hai đứa con nhỏ, hậu quả là cái gì? Một Nhạc Nhạc lại thêm một Nữu Nữu, lấy hai chữ phiền phức để mô tả hậu quả cũng không đơn giản như vậy, quả thật phải thêm mũ lũy thừa cho chúng.

Nhạc Nhạc mới ba tuổi, Nữu Nữu còn nằm trong nôi, Tô Mộc Vũ cùng một lúc phải chăm sóc cho cả hai đứa, quả thật vô cùng nhức đầu.

Nhạc Nhạc rất thích tìm cho em gái những thứ kỳ quái, giành đồ chơi hay giành sữa bên miệng con bé cũng chỉ là những chuyện nhỏ, mấu chốt chính là thằng nhóc còn bé tí xiu mà lại muốn ẵm Nữu Nữu khiến Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh.

Tô Mộc Vũ vất vả ru Nữu Nữu ngủ, thế mà Nhạc Nhạc chạy đến khều con bé: “Nữu Nữu, tỉnh dậy chơi với anh nè”

Tô Mộc Vũ thật đau đầu “Nhạc Nhạc đừng gọi Nữu Nữu, để em ngủ một chút nhé?”

Chỉ chốc lát sau, Nhạc Nhạc lại ôm một cái bô chạy đến muốn đặt vào nôi Nữu Nữu, Tô Mộc Vũ vội ngăn cản “Em chưa dùng cái này được đâu, Nhạc Nhạc đem đi cất đi nhé? Coi chừng làm bẩn em đó!”

Ba phút sau.

“Nhạc Nhạc, con đừng hôn em khi mới ăn chocolate xong, lại không được cho em ăn chocolate. Em con còn nhỏ lắm, chưa có đủ răng để nhai đâu. Còn có, trước khi đi ngủ con nhớ đánh răng đó!”

Nữu Nữu tè ướt giường, Tô Mộc Vũ vội cởi chiếc quần ướt của con bé ra rồi đi lấy một cái tã mới.

Nhạc Nhạc chớp chớp đôi mắt to, nhìn nhìn em gái đang nằm trong nôi, không biết thằng nhóc đang nhìn cái gì.

Tô Mộc Vũ lấy một cái tã mới ra thay cho Nữu Nữu.

Nhạc Nhạc nghiêng cái đầu nhỏ, hỏi: “Tại sao em không có tiểu kê kê? (1)”

(1) “Tiểu kê kê” là cái gì chắc mọi người biết nhỉ? *xấu hổ*

Tô Mộc Vũ xấu hổ, trả lời: “Cái này... bây giờ giải thích con cũng không hiểu, lớn lên rồi con sẽ hiểu”

Nhạc Nhạc hoảng hốt, vội che lấy tiểu kê kê của mình “Chẳng lẽ lớn lên tiểu kê kê sẽ biến mất?”

Tô Mộc Vũ hoàn toàn không biết nói gì.

Phong Kính đúng lúc đi ngang qua liền đưa cánh tay kẹp lấy Nhạc Nhạc xách ra ngoài.

Nữu Nữu được khoảng sáu tháng đã bắt đầu biết bò, cả ngày y y nha nha bò khắp ngõ ngách trong nhà thám hiểm.

Phong Kính cho người trải thảm khắp nhà, còn lắp thiết bị che dây các ổ điện, toàn bộ những thứ có góc cạnh sắc nhọn đều được che chắn cẩn thận.

Tiền Phong đến nhà chơi, liền há miệng hỏi: “Vợ anh đâu?” Hắn còn nhớ lúc trước có nói đùa với Tô Mộc Vũ rằng, nếu cô sinh con gái thì phải gả cho hắn làm vợ.

Tô Mộc Vũ buồn cười, nói: “Còn đang ngủ, đợi con bé tỉnh rồi đến ôm nhé?”

Tiền Phong gật gật đầu: “Cháu anh đâu?”

“Chắc là đang chơi với Bàn Chải” Tô Mộc Vũ kêu lên “Nhạc Nhạc, chú Phong đến này”

“Chú thần kinh! Chú có mang gì đến cho con không?” Nhạc Nhạc nhảy tưng tưng, cầm lấy dây xích Bàn Chải chạy ra.

“Nhạc Nhạc, không phải mẹ đã nói thả Bàn Chải ra sao? Sao lại...” Tô Mộc Vũ mới vừa mở miệng, định nói tiếp thì lại nhìn thấy thứ bị cột ở đầu dây bên kia của Nhạc Nhạc khiến cho người ta kinh hãi.

Vòng xích chó cột ngang eo Nữu Nữu, Nữu Nữu y y nha nha bò ra.

Phong Kính tái mặt, quát: “Nhạc Nhạc! Tháo dây ra mau, em con không phải thú cưng!”

Nhạc Nhạc buông lỏng tay, há mồm khóc lớn.

Tô Mộc Vũ nói: “Còn khóc nữa? Xem ba con mắng con như thế nào, không khóc nữa!”

Nhạc Nhạc méo miệng, khóc nửa ngày không ai để ý bèn giận dữ về phòng của mình đóng cửa lại.

Tiền Phong thích thú ôm lấy con bé, hôn nhẹ lên gò má mịn màng, nói: “Vợ yêu lớn quá rồi, nào Nữu Nữu, đến hôn một cái!”

Nữu Nữu mở to đôi mắt trong suốt, cười ngọt ngào, há miệng “phốc” một cái hôn lên mặt Tiền Phong.

Nhạc Nhạc dần lớn lên, Nữu Nữu cũng từ từ lớn, đảo mắt con bé đã đến tuổi đi nhà trẻ.

Nữu Nữu mặc chiếc váy đáng yêu, đứng trên bệ gỗ, giọng nói ngọt ngào pha lẫn nghiêm trang tự giới thiệu “Con tên là Phong Nữu Nữu, năm nay ba tuổi. Con biết hát, còn biết cả múa nữa”. Con bé lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bạn nhỏ như vậy, hưng phấn đến hai má đỏ bừng. Cuối cùng còn để lại một câu: “Con giỏi nhất là ăn, con có thể ăn rất nhiều rất nhiều thứ nha”

Con bé ở nhà đều được mọi người cổ vũ ăn thật nhiều, bởi vì con bé không mũm mĩm như nhiều đứa trẻ đồng trang lứa. Thế cho nên con bé vẫn tưởng, ăn nhiều là rất giỏi.

Phong Nữu Nữu?

Những người bạn nhỏ phía dưới vừa nghe tên liền cười đến đau bụng, ngã chổng vó.

Không chỉ có cái tên tức cười mà còn ăn rất nhiều nữa!

Nữu Nữu thấy mình giới thiệu không ai sùng bái, lại còn bị cười, nước mắt lạch cạch rơi xuống chạy về nhà oa oa khóc lớn.

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính sau khi hiểu rõ mọi chuyện, đỡ khóc đỡ cười nói: “Bảo bối ngoan, không khóc. Con có một cái tên rất êm tai nha, đó là Phong Tử San, Nữu Nữu là tên ở nhà ba ba, ma ma, các chú dì mới gọi, cho nên những bạn bè khác đều rất ghen tị đó”

Nữu Nữu nức nở, cố nín khóc, hỏi lại: “Thật sao?”

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính dùng sức gật đầu.

Không nghĩ tới, ngày hôm sau Nữu Nữu lại chạy về nhà oa oa khóc lớn, khóc đến đáng thương “Ô ô ô, ba ba ma ma gạt con, các bạn đều cười con, bọn họ nói tên của con giống Phong Tử Sơn! Ô ô ô...”

Nhạc Nhạc một bên xem náo nhiệt thăm thở phào nhẹ nhõm, may mắn tên nó là Phong Tử Dạ, hắc hắc, thật suýt!

189. Chương 189: Phòng Làm Việc Huyền Bí Của Ba Ba

Lúc Nữu Nữu hai tuổi, Nhạc Nhạc năm tuổi, nếu nghĩ rằng ở tuổi này lũ nhỏ sẽ không làm cho người ta phiền lòng, vậy thì thật sự là mười phần sai rồi.

Đối với hai đứa nhỏ đầy tinh thần thám hiểm mà nói thì phòng làm việc của ba ba là nơi huyền bí nhất. Hai đứa nhỏ thừa dịp ba mẹ không chú ý liền ghé tai vào cánh cửa nghe: Bên trong có gì nha? Thật muốn khám phá quá!

Nữ Nữ: Anh hai... thật muốn vào nha.

Nhạc Nhạc: Thật sự rất muốn biết nha.

Nữ Nữ mãnh liệt gật đầu: “Đúng đúng! Chúng ta vào đi!”

Nhạc Nhạc lập tức liếc mắt: Ngốc, đừng có lên tiếng chứ!

Nữ Nữ che miệng lại, đi theo sau lưng anh trai, phía sau con bé là Bàn Chải đang thè lưỡi. Hai đứa cẩn thận đẩy cửa phòng ra.

Bên trong có cái gì nha? Hai cái đầu nhỏ ôm lấy Bàn Chải, mở to mắt nhìn vào, trái tim đập thành thịch.

Có thể giống trong phim hoạt hình, khi vừa mở cửa ra liền lạc vào thế giới cây cỏ thể nói chuyện, thử có thể uống trà hay không? Hay là một mảnh tối om lại có một cái bóng trắng trắng lướt qua?

Hai cái đầu nhỏ nuốt nước miếng, vừa sợ hãi lại vừa hiếu kỳ.

Oa...

Thật nhiều tượng người!

Hai đứa nhỏ liền bị những tác phẩm gốm sứ trong phòng làm việc hấp dẫn.

Đây là ma ma mặc chiếc váy xinh đẹp, khoe miệng đang mỉm cười.

Đây là bộ dạng ma ma đọc sách.

Đây là lúc ma ma khẽ nhắm mắt, bàn tay đặt lên chiếc bụng to tròn.

Thật nhiều, thật nhiều...

Nhạc Nhạc đặc ý chỉ vào bức tượng khắc một đứa nhỏ tuần tú đứng bên cạnh ma ma, nói: “Đây là anh đó!”, dưới chân còn có cả Bàn Chải.

Nữ Nữ nóng nảy, con bé không tìm được mình nha! Cái miệng nhỏ nhả chu lên, thương tâm nói: “Nữ Nữ đâu? Nữ Nữ đâu? Sao lại không có Nữ Nữ?”

Nhạc Nhạc thở dài kéo tay con bé, chỉ vào tác phẩm cả gia đình, “Ô Mộc Vũ” đang ôm một đứa nhỏ trong lòng, nói: “Em ở đây nè”

Nữ Nữ chớp mắt to, nói: “Nhưng mà Nữ Nữ đâu giống như thế”

Nữ Nữ lại hỏi: “Sao ba ba lại làm nhiều tượng người thế nhỉ? Hơn nữa còn không cho anh em mình xem”

Nhạc Nhạc hai tay chống hông, nói: “Cái này em không biết đâu, chú thần kinh nói ba ba chính là “đặt trong nồi, nung rầu rĩ”!”

Nữ Nữ tò mò, mở to hai tròng mắt sáng trong như thủy tinh, hỏi: “Anh hai, “đặt trong nồi, nung rầu rĩ” là cái gì? Có thể ăn được không?”

Nhạc Nhạc nhìn em gái, nói: “Em cả ngày chỉ biết có ăn thôi, ngốc nghếch, “đặt trong nồi, nung rầu rĩ” cũng không hiểu, “đặt trong nồi, nung rầu rĩ” chính là... chính là...”

Dưới ánh mắt tò mò của em gái, Nhạc Nhạc giả vờ bộ dáng người lớn, nói: “Chính là bỏ rầu rĩ vào trong nồi rồi nung lên nha!”

Nữ Nữ sùng bái nhìn anh trai, anh hai thật thông thái nha!

Nhạc Nhạc đặc ý nâng chiếc cằm nhỏ, biểu cảm kia quả thật đang nói: Đương nhiên!

Đang lúc thẳng nhóc đặc ý, bỗng nhiên một bàn tay đưa ra nhéo tai nó. Nhạc Nhạc muốn đẩy cái tay kia, không ngờ khi ngẩng đầu lên thì... Ôi má ơi! Ba ba đã về!

Phong Kính đen mặt nhìn Nhạc Nhạc, thẳng nhóc sợ tới mức lập tức hô to: “Ma ma cứu mạng! Nhạc Nhạc tiêu đời rồi!”

“Không phải ba đã nói không được vào đây rồi sao?” Phong Kính đen mặt, một tay xách Nhạc Nhạc, một tay xách Nữu Nữu mang ra ngoài, Bàn Chải sớm thức thời chạy biến về ổ của mình.

Cửa đóng lại, hai đứa nhỏ ngồi trên ghế sa lon, ôm lấy nhau giống như ‘huynh đệ’ vào sinh ra tử, nhưng bốn con mắt lại ngập nước nhìn Phong Kính đang tức giận.

Hai người nhìn nhau, gật gật đầu, lập tức ăn ý há to miệng: “Ô oa.....!!!” Tiếng khóc rung trời.

Phong Kính đang định dạy dỗ hai đứa một phen, không nghĩ tới cả hai lại cùng nhau khóc lớn, tiếng khóc bén nhọn khiến lỗ tai hần ong ong.

Tô Mộc Vũ vội đến hòa giải, che chở hai đứa nhỏ “Được rồi, được rồi, Nhạc Nhạc cùng Nữu Nữu biết sai rồi có phải hay không?”

Hai đứa nhỏ lập tức ngừng việc giả khóc, gật đầu như trống bỏi, bộ dáng kia không biết có bao nhiêu là nhu thuận.

Ba mẹ con nhà này, chỉ cần hai mắt ngập nước liền có lực sát thương thật giống như bom nguyên tử, Phong Kính lập tức bại trận.

Buổi tối, sau khi cho hai đứa nhỏ đi ngủ, Tô Mộc Vũ trèo lên giường, nằm trong lòng Phong Kính bật cười “Này, đặt trong nôi, nung rầu rĩ”

Lập tức gân xanh nổi lên trên trán Phong Kính, hần trở mình áp lên thân thể Tô Mộc Vũ, neho mắt lại, nguy hiểm nói: “Em nói cái gì?”

Tô Mộc Vũ đưa đầu ngón tay vẽ loạn lên ngực hần, nói: “Này, cái phòng làm việc anh không cho ai bước vào, thì ra cất giấu bí mật như thế nha”, cô ngẩng đầu nhẹ nhàng thổi hơi bên tay hần “Bộ điều khắc đầu tiên là bộ nào thế?”

Thật ra khi cô nhìn thấy những tác phẩm trong phòng làm việc của hần, trong lòng không biết có bao nhiêu là cảm động. Thì ra đây là bí mật của Phong Kính, cái này khiến cho người ta cảm động đến muốn khóc. Người đàn ông này luôn khiến cho cô không biết nên nói gì.

Giọng nói mềm mại của Tô Mộc Vũ như cơn gió nhẹ thổi vào lòng Phong Kính, khiến hần tê tê dại dại. Bụng dưới xuất hiện một dòng nhiệt quen thuộc, đôi mắt hần biến sắc, nhanh tay đè lấy người cô cúi đầu hôn, ngăn chặn toàn bộ câu hỏi còn lại.

Tô Mộc Vũ rên khẽ, thuận theo vươn tay ôm lấy cổ hần để hai người thêm khăng khít.

Bên trong, nhiệt độ từ từ tăng lên hòa cùng tiếng hôn môi khiến cho người ta đỏ mặt. Yết hầu Phong Kính động đậy, vươn tay vội vàng luồn vào áo Tô Mộc Vũ, bàn tay nóng bỏng vuốt ve từng tắc da thịt mịn màng trắng nõn của cô.

Mà ngoài cửa, hai cái đầu nhỏ lén lút nhìn vào từ khe hở. Nữu Nữu mở to mắt, hỏi: “Anh hai, ba ba với ma ma đang làm cái gì vậy?”

Nhạc Nhạc hắt đầu, điệu bộ người lớn đáp: “Chơi hôn nhẹ đó!”

Nữu Nữu mút đầu ngón tay “Hôn nhẹ chơi rất vui sao?”

Đôi mắt to tròn của Nhạc Nhạc chuyển động, khoe miệng thẳng bé cười gian manh. Sau đó, nó kéo cánh tay Nữu Nữu đẩy con bé vào bên trong.

“Mẹ, bọn con muốn ngủ với mẹ!”

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính cả kinh, tách ra. Hai người vừa thở gấp vừa nhìn Nhạc Nhạc kéo cánh tay Nữu Nữu, đôi mắt nhìn Phong Kính khiêu khích.

Phong Kính bị cắt ngang chuyện tốt, mặt vừa đen lại vừa trắng. Hần cắn răng vung tay khê đánh vào mông Nhạc Nhạc, rống: “Đưa em con về phòng, lấy nệm vú cao su cho nó!”

Nhạc Nhạc mới không sợ, lôi kéo Nữu Nữu bỏ nhào vào trong lòng Tô Mộc Vũ, liều mạng làm nũng: “Không nha, không nha, ma ma ngủ cùng Nhạc Nhạc cùng Nữu Nữu được không?”

Tô Mộc Vũ vừa rồi bị giật mình, lồng ngực còn lên xuống gấp gấp, cô chỉ biết xấu hổ nhìn Phong Kính.

Phong Kính cảm thấy hai đứa nhỏ này như cơn đờ đến đòi nợ, nếu hấn còn nhường nhịn thì hai đứa nhỏ hư hỏng này nhất định sẽ trèo lên đầu hấn mà ngồi.

Phong Kính một tay xách một đứa về phòng bọn nhỏ, híp mắt cảnh cáo: “Ba và mẹ có chuyện cần bàn bạc, hai đứa ôm gấu bông ngủ đi. Nếu còn bước ra khỏi cửa phòng ngủ nửa bước, ăn đòn thì ráng chịu, biết không?”

Cửa đóng phịch một cái, Phong Kính lại trở về giải tỏa lửa nóng trong người.

Tô Mộc Vũ nằm trên giường cười đến chảy nước mắt.

Trên giường nhỏ, Nữu Nữu nói: “Anh hai, hình như ba ba tức giận”

Nhạc Nhạc hừ một tiếng, khinh thường nói: “Đàn ông là loài lòng dạ hẹp hòi!”

190. Chương 190: Ba Ba Của Nữu Nữu

Phong gia.

Sáng sớm đã nghe thấy một đoạn đối thoại.

Phong Kính mang vẽ mặt đầy sát khí: “Nghe nói, tối hôm qua con lại vẽ tranh sao?”

Nhạc Nhạc mang vẽ mặt nghiêm túc: “Dạ, gần đây con đột nhiên cảm thấy hứng thú với vẽ”

Phong Kính: “Cho nên, con liền nằm trên giường ba ba, dùng nước tiểu vẽ ra cái bản đồ năm châu sao?”

Nhạc Nhạc buồn bã: “Loài người không bao giờ hoàn mỹ, hy sinh vì nghệ thuật, con... nguyện ý”

Phong Kính nghiêng răng nghiêng lợi, hấn không nên để Nhạc Nhạc lại quá gần Tiền Phong kia! Phong Kính chỉ Nữu Nữu đang khóc đến thương tâm vì bị nghi oan là tác giả của bãi nước tiểu trên giường, nói: “Càng quá đáng chính là, con lại vu oan cho em con?”

Nhạc Nhạc vội che đầu, chạy đi oa oa kêu to cứu mạng: “Ma ma, cứu mạng a!!!”

Cứ như vậy, một ngày náo nhiệt lại bắt đầu.

Lúc Nữu Nữu vừa đi nhà trẻ, Nhạc Nhạc đã được năm tuổi, Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ mỗi ngày phải chia làm hai đường để đi. Tô Mộc Vũ đưa Nhạc Nhạc đi học, Phong Kính chịu trách nhiệm đưa đón Nữu Nữu. Các giáo viên trong nhà trẻ đều bàn tán về ba của Nữu Nữu.

Haizz... người đàn ông đẹp trai như vậy, làm sao lại sớm trở thành ba của một đứa trẻ đây?

Thậm chí có người tự nhận Nữu Nữu làm con nuôi, người đàn ông tốt như vậy chính là tình nhân trong mộng của biết bao cô gái Trung Quốc, ai mà không muốn độc chiếm đây?

Có một cô giáo trẻ hỏi Nữu Nữu: “San San nè, người hằng ngày đều đưa đón con đi học là chú của con sao?”

Nữu Nữu coi thường, cố ý đập nát mơ tưởng trong lòng cô giáo “Đó là ba ba của con nha! Nhưng mà con còn có một chú Phong Phong, bộ dạng cũng chỉ thua ba ba con một chút thôi!”

Tim các cô giáo vừa muốn vỡ tan, nghe còn có chú đẹp trai liền hỏi “Chú kia của con còn độc thân sao?”

Nữu Nữu mỉm cười ngọt ngào, nói: “Hắc hắc, di con có nói, ai dám để ý đến đàn ông của di, di liền mua gạch về ném đó!”

Các cô giáo vừa treo trái tim nhỏ bé lên, lại nát vụn dưới nụ cười ngọt ngào của Nữu Nữu

Bốn giờ chiều, rất nhiều giáo viên đứng trước cổng trường, một số thì tiễn các bạn nhỏ về nhà, một số thì chờ đợi đón phụ huynh đến rước con em.

Cứ xế chiều bốn giờ mỗi ngày, ba ba Nữu Nữu sẽ đến đón con bé, nghĩ đến người đàn ông cao to lịch lãm lại đẹp trai kia, trong mắt các cô giáo đều long lanh.

Một chiếc xe màu đen quen thuộc dừng trước cổng, tìm các cô giáo lập tức nhảy nhót.

Không nghĩ tới lần này xuống xe không chỉ có duy nhất một người, mà còn một người phụ nữ mặc chiếc váy tím ưu nhã cùng xuống xe.

Nữu Nữu nhìn thấy ba ba cùng ma ma đến đón, lập tức nhao nhao “Con ở đây nè!”

Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ nhìn nhau mỉm cười, đi tới.

Trong lòng cô giáo chủ nhiệm rơi lệ như bị đánh vỡ mộng: đây là mẹ Nữu Nữu sao? Không tin đâu!

Cô giáo trẻ còn có chút không cam lòng, hỏi Tô Mộc Vũ: “Xin chào, xin hỏi chị là dì của San San sao?” Trong mắt cô giáo đã vô cùng khẩn trương cùng chờ mong, dường như trong lòng không ngừng tự nhủ: Là dì! Nhất định là dì!

Tô Mộc Vũ đáp: “A... Tôi là mẹ của San San”

Cô giáo trẻ lập tức chết đứng.

Nữu Nữu chọc chọc tà áo cô giáo, hiếu kỳ hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Phong Kính đi tới, một tay ôm lấy Nữu Nữu, một tay vòng qua eo Tô Mộc Vũ, nói: “Cô giáo có chút không thoải mái, cần phải nghỉ ngơi, chúng ta về nhà thôi”

Một nhà ba người ẩm áp lên xe, hoàn toàn xem thường vẻ mặt đáng thương của cô giáo trẻ.

Lên xe, Nữu Nữu ngồi đằng sau ôm lấy con vtj Tiểu Hoàng chơi

Tô Mộc Vũ khẽ cười, nói: “Này, người nào đó vừa rồi một chút cũng không thương hương tiếc ngọc nha”

Phong Kính không thêm để ý, nói: “Lần đầu tiên em biết sao? Anh là kẻ máu lạnh, chỉ đối với mình em là tăng nhiệt thôi”

Phong Kính nói rất nghiêm túc khiến Tô Mộc Vũ đỏ mặt. Người đàn ông này luôn như vậy, luôn âm thầm khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc.

Trong kính chiếu hậu, trên gương mặt bình tĩnh của Phong Kính khẽ hiện nên nụ cười không dễ dàng nhận ra.

Đón Nữu Nữu xong, lại đến đón Nhạc Nhạc. Vừa đến cổng trường, thầy chủ nhiệm của Nhạc Nhạc vô cùng giận dữ đi tới. Tô Mộc Vũ khẽ than thầm: Tên nhóc kia nhất định là lại gây sự rồi.

Nhạc Nhạc mới vào tiểu học chưa được một tháng, tần suất gây chuyện là ba ngày một lần, bây giờ đã là ngày nào cũng có, quả thật khiến người ta đau đầu.

Quả nhiên, thầy giáo Lý cảm phẫn nói: “Anh Phong, con trai của anh lại gây sự, thằng bé chầm ngồi để hai đứa bạn khác đánh nhau!”

Phong Kính nhíu nhíu mày, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhạc Nhạc giương mắt to trông rất vô tội, kéo kéo ống quần Phong Kính nói: “Ba ba, không liên quan đến con. Tiểu Hoa và Tiểu Lệ đều muốn theo đuổi con, con thật rất khó xử, vì thế liền nghĩ ra kế để hai bạn ấy PK nhau, ai thắng sẽ làm bạn gái của con”

Nhạc Nhạc vừa nói, trên mặt là biểu tình đắc ý giống như: Đến đây đi, đến đây đi, khích lệ con đi! Con thật thông minh có đúng hay không?

Thầy giáo Lý sốt ruột nói: “Anh Phong, con trai của anh chị nếu không quản nhất định sẽ hư!”

Nhạc Nhạc nghiêng đầu, ngón tay xoa xoa cằm bày ra tư thế đùa bỡn, cảm thán: “Thầy giáo Lý, chẳng lẽ thầy cũng muốn theo đuổi con sao? Haizz... đào hoa quá cũng là một cái tội mà...”

Tô Mộc Vũ dở khóc dở cười, liên tục che cái miệng nhỏ chuyên gây chuyện của Nhạc Nhạc, hướng thầy giáo Lý cúi đầu xin lỗi.

Đem hai tiểu ác ma đón về nhà, Tô Mộc Vũ ngã vào trên ghế sa lon, một đứa đã mệt chết rồi, không nghĩ tới hai đứa đều quậy phá như vậy, thật sự là rất áp lực.

Phong Kính lột sạch đồ hai đứa kia, ném vào trong phòng tắm, pha một bồn nước ấm rồi mặc cho chúng nghịch nước. Hắn đi đến, nhẹ nhàng hôn lên trán Tô Mộc Vũ một cái “Mệt lắm sao?”

Tô Mộc Vũ cười, lắc đầu.

Phong Kính nói: “Hay là chúng ta tìm hai bảo mẫu nhé?” Hắn nhìn thấy Tô Mộc Vũ mệt mỏi như vậy rất đau lòng, một mình cô phải chăm lo cho hai đứa nhỏ thật sự rất bận rộn.

Tô Mộc Vũ đáp: “Hay là thôi đi, bảo mẫu chăm sóc dù sao em cũng không yên lòng cho lắm. Mấy năm nay em cũng làm được mà, hướng chỉ bình thường Tiền Phong và Hiểu Đồng cũng giúp đỡ em, không mệt mỏi chút nào. Hơn nữa, con của chúng ta, tốt hơn là tự mình chăm sóc, anh nói có đúng không?” Cô yêu gia đình của mình, yêu con của mình, yêu đến mức không muốn có bất kỳ ai xen vào.

Cô vươn ngón tay nhẹ nhàng phác hoạ khuôn mặt anh tuấn của Phong Kính, gần như mê muội. Rõ ràng đã ba mươi tư tuổi rồi thế nhưng lại còn anh tuấn như thế, giống như dấu vết năm tháng không để lại chút dấu vết nào trên mặt hắn ngoại trừ một chút đường cong thành thực, ngược lại càng khiến hắn có thêm mị lực.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô không khỏi có chút ê ẩm, chẳng thể trách những cô giáo lúc chiều đều lộ ra ánh mắt như vậy.

Phong Kính như nhìn thấu tâm tư cô, nhẹ nhàng cụng trán mình lên trán cô “Bà xã ngốc”, đôi môi khẽ mỉm cười.

Mấy năm nay, Phong Kính thay đổi rất nhiều, tuy rằng gương mặt vẫn lạnh lùng giống núi băng nhưng bất kỳ ai gần gũi với hắn đều nhận ra, sự sắc bén trên mặt hắn đã giảm bớt rất nhiều, trở nên ôn hòa, che giấu bớt sát khí.

Phong Kính nói: “Vài ngày nữa là đến kỷ niệm ngày cưới, cùng đi du lịch nhé?”

Tô Mộc Vũ mỉm cười: “Được!”

191. Chương 191: Kỷ Niệm Ngày Cưới (1)

Phong Kính ném hai đứa nhỏ cho Tiền Phong, hai vợ chồng chuẩn bị đi du lịch ngọt ngào của riêng hai người. Có con cái trong nhà tuy náo nhiệt nhưng lại thiếu đi cơ hội để hai người có khoảng thời gian riêng. Có một loại may mắn chưa hẳn không có một chút tiếc nuối.

Cho đến khi lên máy bay, Tô Mộc Vũ vẫn còn lo lắng hai đứa nhỏ có nhớ mình hay không, có cãi nhau không, ban đêm Nữ Nữ không ai đắp có thể cảm lạnh hay không, Nhạc Nhạc ở trường gây chuyện thì làm sao bây giờ?

Phong Kính ôm vai cô, kéo cô tựa vào trong lòng ngực của mình, nói: “Có Tiền Phong và Hiểu Đồng ở đó sẽ không có chuyện gì đâu, em đừng suy nghĩ nhiều, hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng ta đó”

Tô Mộc Vũ gật gật đầu, tựa vào trong lòng ngực của hắn mỉm cười. Dù sao cũng đi rồi, cũng đừng có nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ rất lanh lợi, chắc chắn sẽ không làm ỉn lo lắng.

“Ma ma...”

Tô Mộc Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy âm thanh của Nữ Nữ. Cô vội quay đầu lại nhưng không có ai, trên máy bay mọi người đều chuyện của mình, không có gì khác thường.

Phong Kính hỏi: “Sao vậy?”

Tô Mộc Vũ nhìn một vòng, sau đó quay đầu lại nói: “Không có chuyện gì, chắc em nghe lầm”. Cô cười nhẹ, lắc đầu: “Thật là, vừa mới xa bọn nhỏ một chút đã nhớ chúng rồi.

Hai người bọn họ cũng không chú ý tới, một dãy ghế phía sau có những cái đầu đang cười mờ ám.

Nữ Nữ mới vừa hô lên, một bàn tay bên cạnh nhanh chóng bịt miệng con bé lại, kéo thấp xuống.

Một người đàn ông đeo khẩu trang, ra vẻ nghiêm túc nói: “Đã quên chú dặn như thế nào rồi sao? Hôm nay chúng ta sẽ chơi trò điệp viên, không được để cho họ phát hiện, có biết hay không?”

Một cái đầu nhỏ bên cạnh gật lia lịa: “Khẩu hiệu của chúng ta là: Phản đồ! Giết không tha!”

Nữ Nữ bật người bảo vệ cái cổ nhỏ của mình, một tay che miệng lại lắc đầu, liên tục lắc đầu, sau đó nhào vào trong lòng cô gái bên cạnh: “Đi...”

Chu Hiểu Đồng hung hăng trừng mắt nhìn Tiền Phong, ôm cô bé vào trong ngực.

Hai cái đầu đeo khẩu trang chính là Tiền Phong cùng Nhạc Nhạc, hai người biết lỗi cúi đầu, phô bày bộ dáng giống như Bàn Chải lúc phạm sai lầm.

Chỉ chốc lát sau, Tiền Phong cười hề hề tiến đến bên người Chu Hiểu Đồng, nói: “Em xem, hai đứa nhỏ này đều đáng yêu, hay là hai ta bớt thời gian sinh một đứa nhé?”

Chu Hiểu Đồng liếc mắt một cái, nói: “Anh muốn sinh một Beckham, Messi hay là Ronaldo?”

Tiền Phong nghiêm mặt đáp: “Mấy cái tên đó rất thô bỉ, bảo bối của chúng ta làm sao có cái tên thô bỉ như vậy được. Anh nghĩ kỹ rồi, nếu là con trai thì gọi Anh Tuấn, con gái sẽ gọi Mỹ Lệ, thế nào, rất hay phải không?”

Khóe miệng Chu Hiểu Đồng co giật, một bàn tay bay qua “Cút ngay!”. Hừ! Cô không muốn con cô sau này sẽ hận chết mẹ nó!

Phong Kính quyết định sẽ đến Maldives, nơi này là thánh địa du lịch, lại càng là thiên đường của tuần trăng mật. Ánh mặt trời, biển khơi, bờ cát, cây cối, mỗi một hạt cát nơi đây cũng đều khắc lên hai chữ “lãng mạn”. Nó nằm trên một quần đảo ở phía nam, được dân gian gọi là “Thiên đường bị mất”.

Tô Mộc Vũ vừa xuống khỏi máy bay đã cực kỳ yêu thích nơi đây.

Trước mặt là biển khơi mênh mông, nơi chân trời phía xa xa chiếu rọi một màu cam rực rỡ pha lẫn màu lam của đại dương.

“Thật đẹp...” Tô Mộc Vũ cảm thán.

Phong Kính hôn nhẹ lên trán cô rồi ôm lấy cô từ phía sau, nói: “Đây là đảo Brus Laguna, nếu em thích, sau này chúng ta sẽ lại đến đây. Bây giờ về khách sạn thôi, ngồi trên máy bay mấy tiếng, em nhất định rất mệt”

Thanh âm của hắn khê khê, cũng không có nhiều lời ngon ngọt, nhưng lại giống như biển khơi trước mặt nhẹ nhàng cọ rửa trái tim cô, khiến cả người cô như được bao trùm bởi bọt biển.

Phong Kính thuê một khu biệt thự bên bờ biển, chỉ cần vừa mở cửa sổ ra sẽ nghe thấy hơi thở của biển khơi.

Tô Mộc Vũ đứng trước cửa sổ sát đất, thật muốn mở rộng hai tay ôm lấy những cơn gió biển vào lòng.

Đã có người nhanh hơn cô một bước, hắn ôm lấy cả người cô, trong tiếng kinh hô mà ôm cô vào phòng tắm, tiếng nước từ từ vang lên.

Tô Mộc Vũ đỏ mặt, nói: “Này, anh làm gì vậy?”

Nhưng trả lời cô không phải giọng nói của ai đó, mà là những cái hôn nóng bỏng khiến cô thở không nổi.

“Ngaoan, tắm rửa cái đã” Giọng Phong Kính mang theo hơi nước mịt mờ truyền tới, cảm giác nayfkhiens cả người cô run rẩy, sau đó là tiếng nước chảy che giấu mọi thứ, cửa đóng lại.

Một đám cua đồng lặng lẽ bò qua...(1)

(1) Tác giả đang muốn nói đến đám người chơi trò điệp viên.

Sau khi họ vào phòng được mười phút, bốn tên đao kính đen lén lút mang theo hành lý cẩn thận đi vào.

“Gọi Su Hào, gọi Su Hào, mục tiêu đã đi vào chưa?” Tiền Phong hỏi như thật.

Nhạc Nhạc nghiêm túc đáp: “Báo cáo Bí Đạo, mục tiêu đã lên lầu, hiện trường bây giờ đã an toàn!”

Tiền Phong lập tức vung tay như ra lệnh cho “thiên quân vạn mã” phía sau theo hấn tấn công.

Nữ Nữ một bên nóng lòng hỏi: “Bí danh của em là gì nha?”

Nhạc Nhạc giơ tay chụp lấy cái mũ hình dưa hấu trên đầu con bé, đáp: “Gọi là Cà Chua đi!”

Nữ Nữ có bí danh, kích động đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như đang thật sự tham gia vào một vụ án lớn.

Chu Hiểu Đồng theo sau nhìn hai nhỏ một lớn cùng chơi trò gián điệp này, chỉ biết ngẩng mặt lên trời thở dài.

Cả bốn mới vừa bước vào đã bị người chặn lại. Một người đàn ông cao to cùng với một người phụ nữ có vẻ mập mạp đứng chặn trước mặt bọn họ, dùng tiếng Anh không mấy lưu loát quát lên: “Các người là ai? Là trộm à?”

Bốn người thân hình dừng lại, Tiền Phong thủ thế, Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ chậm rãi ngừng đầu, lộ ra hai cặp mắt tròn xoe ngập nước đầm đìa đáng yêu. Trong nháy mắt hai đứa nhỏ đã thu phục được người phụ nữ trung niên chỉ qua ánh mắt, bà ta hận không thể ôm lấy hai đứa nhỏ đáng yêu vào lòng mà an ủi.

Tiền Phong lặng lẽ giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Bốn người thuận lợi đi vào khu biệt thự, thuê được căn phòng bên cạnh phòng của Phong Kính và Tô Mộc Vũ. Ba tên hưng phấn đập tay vào nhau ăn mừng trận mở màn chiến thắng quyết liệt.

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính còn chìm đắm trong cảnh đẹp của Maldives, không hề tưởng tượng ra tuần trăng mật vốn sẽ lãng mạn của hai người lại có nguy cơ bị quấy đến long trời lở đất.

192. Chương 192: Kỷ Niệm Ngày Cưới (2)

Sáng sớm, Tô Mộc Vũ bị tiếng kêu của hải âu đánh thức, ánh dương rạng ngời chiếu rọi vào từ cửa sổ khiến bầu trời như chứa những tinh linh vui đùa náo nhiệt khiêu vũ trước mặt.

Tô Mộc Vũ mỉm cười, đứng dậy. Chiếc chăn vừa mới trượt xuống liền lộ ra thân thể trắng nõn của cô, bên trên còn ẩn hiện vài dấu hôn đỏ ửng, quả thật làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Mặt Tô Mộc Vũ đỏ lên, vội kéo chăn che lại. Cô từng nói rằng không thể để hấn lưu lại dấu hôn trên người mình, còn nhớ một lần cô bị hấn mút ra một dấu hôn rõ rệt, ngày hôm sau Nữ Nữ cùng Nhạc Nhạc hỏi cô là bị côn trùng cắn có phải không, thật khiến cho cô xấu hổ chết đi được.

Tô Mộc Vũ che hai má đỏ rực của chính mình, sau đó đứng dậy đi tắm rửa, thay quần áo.

Phong Kính thức dậy từ sớm, lúc này đang ngồi bên ban công, tách cà phê trong tay được hấn nhẹ nhàng đưa lên miệng, trên đùi đặt một quyển tạp chí, nhẹ nhàng lật xem. Sau lưng của hấn là ánh mặt trời đỏ màu hổ phách cùng màu xanh của biển khơi càng tô đậm lên thân hình của hấn, khiến hấn trông như một vị thần anh tuấn làm cho người ta không dời được ánh mắt.

Tô Mộc Vũ nhìn một hồ cá tinh xảo trên bàn, bên trong hồ là hai chú cá nhỏ xíu đang thông thả bơi, lâu lâu chạm vào nhau rồi lại tách ra.

Tô Mộc Vũ bị hai chú cá đáng yêu này thu hút, lên tiếng hỏi: “Đây là loài cá gì vậy?”

Phong Kính buông quyển tạp chí trong tay xuống, đáp: “Cá Hoa Đào. Bà chủ khu biệt thự này giới thiệu, anh thấy chúng đáng yêu, nghĩ rằng có lẽ em sẽ thích nên mua cho em hai con xem thử”. Hấn nói tùy ý như người mua hai con cá này mang về không phải là hấn.

Đừng nói tới hai đứa nhỏ chuyên phá phách kia, chỉ mỗi Tô Mộc Vũ thôi đã thích đến không muốn buông tay rồi. Cô không ngờ rằng Phong Kính cũng có lúc lãng mạn như vậy. Tuy rằng cô đã không còn là thiếu nữ trẻ tuổi nhưng cảm động cũng không giảm bớt chút nào.

Thấy Tô Mộc Vũ không trả lời, sắc mặt Phong Kính thoáng tái một chút, nói: “Không thích thì vứt đi”

Tô Mộc Vũ phì một tiếng bật cười, cô nghĩ rằng mấy năm nay hấn đã làm ba của hai đứa nhỏ sẽ không còn khó tính như vậy nữa, không ngờ hấn vẫn có chút...Giống như Nhạc Nhạc nói có chút... Nung rầu rĩ

Là ai nói: Một gã đàn ông lớn tuổi nhưng trái tim vẫn như một đứa bé trai, lời này quả nhiên không sai.

Tô Mộc Vũ kiễng đầu ngón chân, hôn một cái lên mặt hấn rồi nói: “Ông xã, em rất thích, cảm ơn anh”. Bình thường Tô Mộc Vũ không hay gọi ông xã, cái danh xưng này không biết sao mỗi khi kêu ra cũng đủ làm hai má cô phồng hồng, chỉ có mỗi lần làm chuyện gì sai sẽ dùng để dụ dỗ hấn hoặc lúc cầu xin tha thứ trên giường mới có thể nhẹ nhàng gọi ra.

Một tiếng “ông xã” này nhanh chóng khiến hơi thở Phong Kính âm trầm một chút, chỉ một cái hôn môi nho nhỏ làm sao đủ? Bàn tay to ôm lấy eo Tô Mộc Vũ, mạnh mẽ hôn lấy.

Tô Mộc Vũ không nghĩ tới tự mình chuốc họa, vội cẩn thận đặt bình cá xuống bàn, nhẹ nhàng nói xen lẫn thở gấp: “Này... sao anh bảo... ra ngoài chơi...”

Người đàn ông này mỗi lần hôn đều như chuốc thuốc độc, khiến cô nghiện, biết rõ phải sớm dừng lại nhưng cơ thể như bị nguyên rửa không thể tự mình điều khiển, giống như mỗi tế bào cũng đã nhận hấn làm chủ nhân.

Yếu hầu Phong Kính phát ra thở gấp cảm tính, đôi mắt đen láy trong suốt như chứa đựng cả dải ngân hà trong đó. Hấn nhanh chóng ôm lấy Tô Mộc Vũ đặt lên giường, cả người đè lên trên.

Đôi mắt Tô Mộc Vũ ướt át, mê người như một chùm nho chín mọng hoan nghênh người đến hái xuống. Cô vẫn còn lưu giữ một tia lý trí cuối cùng, nói: “Phong, đừng làm rộn, còn phải ra ngoài...”

Những lời còn lại đã bị Phong Kính nuốt vào trong miệng, đầu lưỡi ôn nhu mà cường thế cạy mở hai hàm răng, xâm lược vào trong, mút qua mỗi một tác bên trong làn môi thơm mọng, quấn quanh lưỡi cô, chân thành nhảy múa.

Tiếng rên khe nơi cuống hông vang lên theo sau tiếng nước mỏng manh, khiến cho người ta mặt đỏ tim đập.

Tô Mộc Vũ cảm thấy chuyến đi này nhất định là hấn đã sớm lên kế hoạch, tới đây đã gần mười ba tiếng nhưng vẫn chưa đi bất kỳ nơi đâu, chỉ là ở đây... làm việc. Người đàn ông này khi nào lại bụng dạ lại đen tối như vậy chứ?

Nhưng cô đã sớm không sức để suy nghĩ, đôi môi của hấn dụ dỗ hôn qua mỗi một tác da thịt cô, từng ngón tay của hấn như đang diễn tấu piano mà lưu lại từng điệu nhạc trên người cô. Thân thể cường tráng lại ôn nhu cường thế trấn áp, cô cũng chỉ có thể vòng tay nương tựa vào tấm lưng trần của hấn, nương theo từng nhịp tiết tấu mà ngâm ra từng tiếng thở gấp gấp.

Bọn họ không nhận ra được, hoặc là hoàn toàn không nghĩ ra được, ngoài cửa...

Nữ Nữ cẩn thận úp sấp lên cánh cửa, nhỏ giọng hỏi: “Ba ba với ma ma sao còn chưa ra ngoài, chẳng lẽ còn ngủ nướng sao? Nữ Nữ hôm nay không có ngủ nướng nha!”. Con bé bây giờ có bí danh là Cà Chua, nhất định phải chặt chẽ chú ý tới nhất cử nhất động của ba mẹ để thông báo cho cấp trên!

Bỗng nhiên con bé nghe thấy âm thanh lạ, chớp chớp đôi mắt to hỏi Chu Hiểu Đồng: “Dì Đồng Đồng, con hình như nghe thấy tiếng gì đó, giống như ma ma đang khóc, lại cũng không giống cho lắm!”

Nữ Nữ mới vừa nói xong, Nhạc Nhạc đã xông đến nghe thử.

Khóe miệng Chu Hiểu Đồng giật giật, bật người xách Nữu Nữu cùng Nhạc Nhạc vừa đi vừa nói: “Ba ba với ma ma hai đứa đang... a... đang bận, cho nên chúng ta đi chơi trước đi” Mồ hôi túa ra, cái loại chuyện này sao cô có thể giải thích cho lũ trẻ đây. Phong Kính chết tiệt! Tiền Phong chết tiệt!

Nhạc Nhạc cùng Nữu Nữu bán tín bán nghi gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Nhạc Nhạc ôm chiếc phao hình chú vịt màu vàng, cởi hết quần áo, kích động lao ra: “Chú thần kinh! Chúng ta đi lướt sóng đi!”

Chu Hiểu Đồng kích động một tay xách Nhạc Nhạc trở về, một tay ngăn chặn những móng vuốt nhỏ của thằng bé.

“Bọn em cũng đi?” Chu Hiểu Đồng hỏi.

Tiền Phong lắc đầu: “Không, không, không, đây là vận động của đàn ông. Bà xã à, cái loại vận động này không thích hợp với em đâu, chẳng thà em với Nữu Nữu đắp lều dài cát nhé?”

Tâm tư của Tiền Phong chính là: Bà xã nhà hần, không ặc bikini để người khác ngắm không, hần muốn ngắm sẽ bảo cô mặc trong nhà tắm để cho hần từ từ mà thưởng thức, hắc hắc hắc...

Chu Hiểu Đồng ôm lấy hai tay, gật đầu hỏi lại: “Còn anh làm gì?”

Tiền Phong ôm lấy Nhạc Nhạc, vung tay nói: “Nam tử hán, đi chinh phục biển khơi!”

Chu Hiểu Đồng giấu cọt, ánh mắt quét một đường đi xuống, dừng ngay vị trí mẫn cảm của hần, nói: “Ông xã, anh xác định là anh muốn đi lướt sóng? Em nhớ hình như nước biển có thể làm thu nhỏ một cái gì đó đó, sau này chúng ta phải làm sao đây?”

Tiền Phong: “...”

193. Chương 193: Kỷ Niệm Ngày Cưới (3)

Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính đến tận giữa trưa mới ra khỏi phòng, cả khuôn mặt đỏ bừng, vừa nhìn liền biết chuyện gì đã xảy ra. Tô Mộc Vũ trừng mắt nhìn Phong Kính, Phong Kính nhẹ nhàng nhếch hai hàng chân mày, cô hận không thể một đấm đánh bay hần.

Bà chủ khu biệt thự mang thức ăn lên, trêu “Hai người là vợ chồng mới cưới à? Thật là ngọt ngào quá đó!”. Bà mở khách sạn ở đây nhiều năm, thông thường chỉ có vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật mới ngọt ngào như vậy.

Mặt Tô Mộc Vũ đỏ lên, nói “Không phải, bọn em kết hôn đã bốn năm rồi”

“Kết hôn bốn năm mà tình cảm còn tốt như vậy quả thực không thấy nhiều” Bà chủ cúi người, nháy mắt, dùng tiếng Anh nói: “Chồng cô thật là người đàn ông tốt”

Tô Mộc Vũ mím môi, nở nụ cười: “Cám ơn”

Bà chủ bật ra tiếng cười sang sảng “Ngày mai chính là ngày tổ chức nghi thức tế lễ, hoan nghênh các vị cùng ăn mừng với chúng tôi!”

Bên trong phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Buổi chiều, Tô Mộc Vũ đứng trên boong thuyền nhìn ngắm một màu xanh lục bảo của nước biển trước mắt, từng tốp chim hải âu tung bay trên đầu vừa mỹ lệ vừa hùng vĩ.

Tô Mộc Vũ như một đứa trẻ tựa người trên lan can nhìn xuống mặt biển, từng đàn cá lướt qua như phía dưới chứa đầy bọt biển. Cô chợt kinh hô một tiếng, vươn tay chỉ những chiếc vây nổi lên khỏi mặt nước: “Phong! Phong! Anh mau đến xem, là cá heo đó!”

Tô Mộc Vũ kích động giữ chặt lấy tay áo Phong Kính, trong mắt tràn đầy hưng phấn quả thật chẳng khác Nhạc Nhạc và Nữu Nữu chút nào. Phong Kính ôm eo cô, nói: “Cẩn thận một chút, coi chừng ngã xuống bây giờ”

Tô Mộc Vũ mãnh liệt gập đầu, ánh mắt long lanh tiếp tục xem cá heo, cho đến một lúc lâu sau mới phản ứng, hiện tại ở trên boong, hai người trong tư thế ôm nhau thân mật, mà chiếc du thuyền này cũng không phải chỉ mình cô và hắn.

Mặt Tô Mộc Vũ đỏ lên, nói: “Anh buông em ra đi, trên thuyền còn nhiều người lắm đó”

Phong Kính vẫn làm lơ, bên cạnh đó còn cúi đầu khê cần lên vành tai cô, hơi thở ấm áp thơm mùi bạc hà phả lên mặt cô “Kệ họ, muốn nhìn thì để họ nhìn đi”

Tô Mộc Vũ vẫn không biết khi nào thì Phong Kính lại trở nên phóng khoáng như thế này?

Nhưng loại cảm giác này... dường như cũng không tệ.

Cô trộm cong khóe miệng, tiếp tục ngắm nhìn đại dương xinh đẹp. Du thuyền vẫn tiến về phía trước, mặc cho gió biển thổi vào người, cảm giác thật thư thái. Bên cạnh có một cặp đôi mới cưới đỏ mặt trao nhau nụ hôn, Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng mỉm cười.

Trưa, du thuyền dần dần giảm tốc độ thường lạc giữa đại dương mênh mông. Có vài du khách thậm chí còn lấy cần câu bắt đầu câu cá. Tô Mộc Vũ đề nghị: “Phong, hai là chúng ta...”

Lời chưa nói xong, cô đột nhiên cảm thấy bàn tay hắn nóng nóng lướt đi bên hông mình. Tô Mộc Vũ đỏ mặt, cắn răng nhỏ giọng nói: “Này, chúng ta là đi du lịch, anh đừng... đừng có như vậy...”

Tên vô lại, quả thật vô lại!

Giọng Phong Kính có chút khàn khàn, bàn tay to siết chặt vòng eo Tô Mộc Vũ, thấp giọng cảnh cáo: “Nếu em không muốn xảy ra chuyện gì thì tốt nhất đừng có nhúc nhích”

Tô Mộc Vũ khần trương không dám tiếp tục động đậy. Đây cũng không phải chuyện đùa, còn đang ở trên du thuyền đó!

Hơi thở Phong Kính có chút âm trầm, hơi nóng phả vào cổ cô khiến toàn thân cô run rẩy. Đôi mắt mọng nước, hai má đỏ rực, hàm răng trắng khê cắn chặt làn môi.

Vốn là hành động vô ý, cô vẫn không biết nó ngược lại càng có một loại mị hoặc khác khiến đôi mắt Phong Kính dần sâu sắc. Hắn nâng người cô lên, sau đó ấn xuống một nụ hôn thật sâu.

“Ừm...” Tô Mộc Vũ chỉ kịp phát ra một tiếng rên khê, tất cả còn lại đã bị hắn nuốt vào trong miệng.

Bầu trời trong xanh, mặt biển phản chiếu ánh mặt trời màu hổ phách xinh đẹp, gió biển lùa thổi, hải âu tung cánh, thỉnh thoảng vang vọng âm thanh vui đùa của những chú cá heo.

Dưới bầu trời, hai người ôm nhau, hôn nhau ngọt ngào hơn cả hương vị của rượu nho thấm vào ruột gan.

Quên hết, tất cả đều quên hết, trong đầu chỉ còn đối phương, hai người gấn bó lẫn nhau, đầu lưỡi triền miên nhảy múa, trái tim thỉnh thoảng đập loạn, từng tế bào đều bị kích thích.

Cô nghĩ rằng nếu như lúc này trên người mình mọc ra một đôi cánh, cô nhất định có thể bay lên không trung.

Một nụ hôn kéo dài không biết bao lâu, lúc Tô Mộc Vũ bình tĩnh lại, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, từng ngụm từng ngụm thở phì phò như thiếu chút nữa thôi đã bị ngạt thở chết mất.

Lúc mở mắt ra, cô nhìn thấy đôi mắt thâm trầm của Phong Kính, nhìn thấy không ít các cặp nam nữ đứng xung quanh chúc phúc cho hai người trong tiếng vỗ tay “Oa a!”

Tô Mộc Vũ xấu hổ đến hai má đỏ bừng nhưng đáy lòng lại tràn đầy hạnh phúc. Cô bạo gan kiễng mũi chân khê hôn lên môi Phong Kính, lớn tiếng nói: “Ông xã, em yêu anh!”

Yêu đi, yêu đi, nếu đã yêu thì ngại gì nói ra lời yêu? Đã yêu thì cứ lớn tiếng nói ra thôi!

Phong Kính không nghĩ tới cô sẽ nói ra một câu như vậy, ánh mắt hắn tràn ngập ý cười, vòng tay to lớn giữ chặt eo cô, xoay tròn ôm lấy cả người, hôn cô thật sâu. Sau đó, hắn khê nhếch khóe miệng, nói: “Đương nhiên phải vậy rồi!”

Tô Mộc Vũ thiếu chút nữa hộc máu.

Hôm nay, cho dù hai người đi đến đâu cũng đều có người chúc mừng “Chúc anh chị hạnh phúc!”

Đi hết một con đường, đó lại là một con đường hạnh phúc, giống như lời chúc có thể chiếm được toàn bộ thế giới này.

Tô Mộc Vũ cảm thấy, thì ra điều hạnh phúc nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Mà trên một chiếc du thuyền phía sau bọn họ, bốn tên gián điệp vác ống nhòm, theo dõi.

“Báo cáo Bí Dao, có người ‘tập kích’ mẹ con, xin hỗ trợ vũ khí tấn công”

Cà Chua nghiêng đầu nhỏ, nói: “Nhưng đó là ba ba mà”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Su Hào tràn đầy nghiêm túc, đáp: “Dám tranh ma ma với anh, giết, không, tha!!!”

Còn chưa nói xong, mọi cái cốc từ trên trời giáng xuống vỗ vào cái đầu nhỏ của nó.

Bí Dao tháo chiếc kính đen xuống, cười cười tiến đến bên cạnh Chu Hiểu Đồng, nói: “Bà xã, hay là chúng ta cũng ‘tập kích’ nhau đi”

Cùng bà xã, dưới bầu trời trong xanh, hôn môi nhau, chắc chắn... chảy nước miếng nha!

Chu Hiểu Đồng buông ống nhòm trong tay xuống, nhú nhẹ mày. Một chiếc nĩa không biết từ đâu xuất hiện trên tay cô, huơ qua huơ lại trên không trung, hỏi lại: “Anh muốn?” bảo cô làm chuyện mất mặt trước bàn dân thiên hạ, không có cửa đâu.

Tiền Phong thức thời lùi về phía sau, nhân lúc Chu Hiểu Đồng đắc ý hất cằm lên, hần nhanh chóng đánh lên đoạt lấy chiếc nĩa trong tay cô, ném xuống đất.

Chu Hiểu Đồng giật mình “Này!”, nhưng cả người lại thất thủ mặc cho hần hôn.

Tiền Phong giơ hai ngón tay thành hình chữ V sau lưng Chu Hiểu Đồng, cực kỳ đắc ý. Tiền đại thiếu gia đã ra tay thì sao lại thất thủ được?

Nữ Nữ cùng Nhạc Nhạc khinh thường, lắc lắc móng nhỏ đi chỗ khác.

194. Chương 194: Kỷ Niệm Ngày Cưới (4)

Tô Mộc Vũ cảm thấy, hai ngày này là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cô.

Phong Kính dẫn cô lên du thuyền ngắm cảnh biển, cùng nắm tay tản bộ dọc theo bãi biển, lặn xuống đại dương ngắm san hô, đứng dưới bóng cây nhìn hần hái dừa, nếm thử vị ngọt của nước dừa do hần hái, thưởng thức những món ăn độc nhất ở đây, thỉnh thoảng chơi đùa với hai chú cá Hoa Đào, thấy chúng vẫy vẫy hai cái đuôi, đụng nhau, hôn nhau, rồi lại tách ra

Dường như mỗi một phút mỗi một giây đều chứa đầy hạnh phúc.

Ngày hôm sau là buổi tế lễ của người dân đảo Maldives, tất cả mọi người đều náo nức.

Hai ngày nay Tô Mộc Vũ chẳng khác gì một đứa nhỏ, lúc nào cũng vui vẻ.

Chiều tối tham gia một bữa tiệc tế lễ, Tô Mộc Vũ mặc một chiếc bikini bên trong, bên ngoài che đậy bởi một làn váy lụa mỏng manh thoáng ẩn thoáng hiện dáng người tuyệt vời, tóc dài vấn lên, cài thêm mấy bông hoa. Tô Mộc Vũ đêm nay, đặc biệt gợi cảm.

“Là bà chủ giúp em đó, đẹp không?” Hai mắt Tô Mộc Vũ sáng lên, hỏi.

Phong Kính nheo mắt liếc cô từ đầu đến chân, sau đó lắc đầu không hài lòng. Hần lục tung vali tìm một chiếc váy dài, sau đó gật gật đầu. “Thay đi!”

Tô Mộc Vũ nói “Nhưng mà chúng ta đang ở Maldives...”

Phong Kính nhào qua, để cho Tô Mộc Vũ tự thay, cho đến khi cô mặc xong chiếc váy dài, chỉ còn lộ ra đôi tay trắng trẻo xinh đẹp mới hài lòng gật đầu một cái.

Không biết đàn ông Trung Quốc đều có bản tính tham chiếm hữu rất kinh dị sao? Vợ mình, ai muốn để cho người khác ngắm? Nằm mơ!

Bên trong gian phòng cách vách, Chu Hiểu Đồng cùng Tiền Phong cũng trình diễn một đại chiến tương tự.

“Bà xã, không được mặc đồ ít vải như thế!”

“Anh cút ngay! Còn nói nữa, cẩn thận đêm nay bà cô này vác trai về nhà!”

Tiền Phong ô ô kêu thảm: “Bà xã, em không thể như vậy...”

Bữa tiệc tổ chức trên quảng trường Mặt Trời Đỏ, xung quanh được trang trí đầy hoa tươi cùng lửa trại, rất nhiều người vây kín quảng trường, cực kỳ náo nhiệt.

Chu Hiểu Đồng đi vào, nước miếng cũng muốn chảy xuống: “Nhiều người đẹp trai quá!”

Tiền Phong giống như một người đàn ông đáng thương trong gia đình, tay trái nắm Nhạc Nhạc, tay phải ôm Nữu Nữu, kêu gào: “Bà xã, em không thể đối xử với người ta như vậy...”

“Câm miệng! Anh muốn Phong Kính và chị Mộc Vũ phát hiện hả?” Chu Hiểu Đồng nheo mắt lại, vung tay cảnh cáo.

Tiền Phong lập tức ngậm miệng: Bà xã không quan tâm mình, mình thật đáng thương, ô ô ô...

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, hàng trăm người dân bản địa mặc trên mình những bộ trang phục đặc sắc vây quanh lửa trại khiêu vũ, âm nhạc uyển chuyển êm tai, cuốn hút người nghe.

Tô Mộc Vũ mặc một chiếc váy dài, đang kéo tay Phong Kính đi đến bên cạnh đống lửa. Ánh lửa chiếu sáng lên khuôn mặt cô, trên cổ cô đeo một vòng hoa xinh đẹp.

“Phong, chúng ta cũng khiêu vũ đi” Tô Mộc Vũ nôn nóng muốn kéo Phong Kính cùng tham gia.

Phong Kính nhú nhú mồm, nhìn thấy vẻ hưng phấn lóe ra trong ánh mắt Tô Mộc Vũ, hắn vẫn không nhẫn tâm cự tuyệt. Nhưng trên thực tế, Phong đại thiếu vận năng, tao nhã, cơ trí, thật ra đối với cái này cái loại điệu nhảy dân tộc phóng khoáng này, thật sự không thể cử động được ta chân, thậm chí còn có chút.....rất khó coi, mấy lần thiếu chút nữa tay chân quẩn lại với nhau.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy hắn theo không kịp tiết tấu liền thiếu chút nữa ôm bụng cười ra tiếng. Cả khuôn mặt Phong Kính cũng lạnh đi, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bóp chết cô đang đứng một bên nín cười đến chảy cả nước mắt.

Bản nhạc chấm dứt, Phong Kính trầm mặt đi ra.

Tô Mộc Vũ cười đến đau bụng, nắm lấy tay hắn, nói: “Phong, ở đây có rất nhiều người như vậy, em không có cười anh mà...”

Cô nói chưa dứt lời, cả khuôn mặt Phong Kính đều tái mét.

Tô Mộc Vũ dựa vào cánh tay hắn, nói: “Được rồi, em sai rồi, đừng giận em nhé?” Nhưng khi nghĩ đến chân tay loạn choạng, cả người cứng ngắt của hắn vừa rồi, Tô Mộc Vũ lại không nhịn cười được.

Nếu đỉnh đầu thật sự có hơi nước rồi, đầu Phong Kính nhất định là bốc khói đen lên rồi.

Chết tiệt! Chết tiệt!

Nhìn thấy Phong Kính thở phì phì xoay người bỏ đi, Tô Mộc Vũ vội đuổi theo nhưng xung quanh chật kín người lại khiến hai người tách ra.

Phong Kính vác nguyên một khuôn mặt lạnh lùng như tảng băng đi đến khu vực bàn ghế dành cho khách nghỉ ngơi. Người khác đều lao vào nhảy múa nên khu vực này không đông người lắm.

Có một nhân viên bưng đến một ly rượu, Phong Kính vừa uống vừa tức giận đến nghiêng răng: Mộc Vũ đáng chết, thế mà lại ham chơi không đuổi theo hắn, xem tối nay hắn sẽ trừng phạt cô như thế nào!

Phong Kính đang hầm hầm tức giận ngồi một chỗ, một cô gái mặc bikini rất mỏng, thân dưới chỉ được quấn bằng một chiếc khăn voan trong suốt. Khi cô ta nhìn thấy một người đàn ông dễ nhìn, ánh mắt xẹt qua tia kinh diễm, nghĩ thầm: Nhìn tư thái của người đàn ông này nhất định là một người bất phàm, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay kia cũng phải đến trăm vạn, nếu như có thể leo lên người anh ta thì nhất định sẽ giàu to.

Cô ta nhếch môi, tiến đến trước mặt Phong Kính nói: “Xin chào, anh có bạn gái chưa?”

Phong Kính không thèm để ý đến cô ta.

Cô gái kia nghĩ rằng mình vẫn chưa gây được sự chú ý liền tiếp tục cúi người, cố ý đem bộ ngực lớn của mình cọ lên cánh tay Phong Kính, móng tay sơn đỏ diêm dúa lẳng lơ muốn nhẹ nhàng chạm vào lồng ngực hắn.

Nhưng cô ta chưa chạm được vào, một thanh âm lạnh lùng đã vang lên “Cút ngay!”

Cô ta kinh ngạc, người đàn ông này làm sao có thể không có cảm giác với mị lực của cô ta chứ? Cô ta nghĩ, chẳng lẽ hắn ta lại mềm buột chặt?

Khóe miệng cô ta lại nhếch lên, cánh tay như rắn vòng quanh ngực Phong Kính, ái muội nói: “Chẳng lẽ anh thích chơi trò này? Cho dù là trò gì, em đều có thể...”

Sắc mặt Phong Kính càng ngày càng thâm trầm, dường như muốn bẻ lấy tay cô gái ghê tởm này, nhưng một giây sau hắn lại nhịn xuống. Hắn nhìn thấy Tô Mộc Vũ đang ôm hay tay, đứng đó, ánh mắt nhìn về phía hắn chứa đựng hứng thú.

Trong mắt Phong Kính cũng xuất hiện hứng thú, chẳng những không đẩy cô gái kia ra mà còn tỉnh bơ nhếch nhẹ đuôi chân mày nhìn Tô Mộc Vũ, giống như muốn bắt đầu một trò chơi thusbij.

Cô gái kia cũng nhìn thấy Tô Mộc Vũ, cô ta thấy hắn không có đẩy mình ra liền nghĩ hắn đã nhìn trúng mình liền đắc ý ôm lấy hắn, nói: “Này, anh ấy giờ đã là của tôi, cô... knock-out”

Phụ nữ đắc ý nhất chính là khi đoạt được đàn ông trên tay của một người phụ nữ khác, chuyện như vậy đối với các cô mà nói quả thật rất quang vinh.

Cô ta cứ nghĩ Tô Mộc Vũ sẽ thức thời mà xoay người đi, sau đó cô ta sẽ triển khai mị lực cùng người đàn ông này có một đêm tình ý mãnh liệt. Nhưng cô ta đã sai mười phần.

Không nghĩ tới Tô Mộc Vũ không có rời đi mà ngược lại còn bình tĩnh đi đến. Cô cầm lấy ly rượu trên bàn tát lên mặt cô ta, cười nói:

“Này, anh ấy... là người đàn ông của tôi!”

195. Chương 195: Kỷ Niệm Ngày Cưới (5)

“Này, anh ấy... là người đàn ông của tôi!”

Cô gái kia bị tát rượu. Cô ta vuốt tóc một cái, sau đó hét lên như phát điên: “Cô làm cái gì đó hả?”

Tô Mộc Vũ mỉm cười nói: “Tôi thấy cô vẫn còn chưa hiểu chuyện nên giúp cô tỉnh táo một chút”

Phong Kính vẫn bình tĩnh ngồi đó, một tay chống cằm, khóe miệng lại nhếch lên một đường cong mờ.

Cô gái kia tức giận đến nghiêng răng. Cô ta sửa sang lại đầu tóc của mình, vẫn bám víu trên người Phong Kính vừa trừng mắt Tô Mộc Vũ vừa nùng nịu nói:

“Một người đàn bà đánh đá như thế, anh có muốn không? Có lẽ em sẽ khiến cho anh rất vừa lòng đó. Đuổi cô ta đi đi, em với anh... sẽ cùng nhau có một đêm thật lãng mạn, anh thấy sao?” Bộ ngực lớn đắc ý cọ cọ lên người Phong Kính.

“Vậy sao?” Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng cười, ánh mắt đảo qua Phong Kính, nói: “Nếu Phong thiếu muốn chơi thì tôi đây cũng không để ý, tôi có thể nán lại xem chút không?”

Phong Kính khẽ quát một tiếng: “Cút ngay!”

Cô gái kia nghĩ Phong Kính bảo Tô Mộc Vũ cút liền bật người đắc ý nói: “Này, anh ấy bảo cô cút đi, có nghe hay không?” Nói xong, cô ta còn dấm vòng tay ôm lấy cổ Phong Kính.

Kết quả đương nhiên là có thể tưởng tượng ra. Phong Kính bẻ quặt tay cô gái kia đẩy ra, không chút thương hương tiếc ngọc ném cô ta lăn ra một bên như một mảnh giẻ. Một bàn rượu trút xuống hết lên đầu, lên người cô ta, mái tóc đã ướt hiện tại lại càng ướt nhẹp một cách thảm hại.

“Tôi nói cô cút!” Phong Kính nhíu mày, nói một cách lạnh lùng.

Tô Mộc Vũ che miệng cười, tự nhiên khoác cánh tay Phong Kính, nói: “Đúng rồi, tôi quên nói cho cô biết, anh ấy không chỉ là người đàn ông của tôi, mà còn là chồng tôi”

Cô gái kia ngồi dưới đất nhìn bóng lưng Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ rời khỏi, tức giận đến tái mét mặt.

Cách đó không xa, Nhạc Nhạc vẫn đang làm trinh thám neho đôi mắt nhỏ lại: dấm dụ dỗ đàn ông của ma ma, hừ! Xem sự lợi hại của nó đây!

Nhạc Nhạc nắm chặt hai nắm tay nhỏ, lập tức nghĩ ra một quỷ kế liền hồi báo một tiếng cho Bí Đạo. Sau khi được sự đồng ý liền nhấc chân chạy tới.

Cô gái kia bị làm ất mặt, chặt vật đứng lên, vuốt vuốt tóc định xoay người đi.

Thằng nhóc chạy đến che miệng nở nụ cười, vội làm bộ như vô ý tông vào người cô ta. Á một tiếng, sau đó nó nhu thuận ngẩng đầu, trợn to một đôi mắt ngập nước nói: “Chào cô!”

Đôi mắt to kia nháy mắt mưu sát trái tim cô ta, cô ta kinh diễm nói: “Cháu là con cái nhà ai vậy? Thật đáng yêu!”

Nhạc Nhạc kiêu ngạo trong lòng, hừ một tiếng: Hừ! Không cần cô ta phải nói ra, nó vốn biết nó đáng yêu, dù sao cũng không phải con cái nhà cô ta!

Thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại vô cùng nhu thuận khiến cho người ta yêu thích “Cô xinh đẹp ơi, cô có thể ôm con một cái không?”

Yêu cầu của một đứa trẻ đáng yêu như thế, cho dù có là người có tâm địa sắt đá cũng không nhẫn tâm từ chối. Cô gái kia dường như là gạt đầu ngay lập tức, sau đó vươn tay ôm lấy Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc chớp chớp mắt, bỗng nhiên hét lớn: “Cứu con với... cô này muốn tán tỉnh con nè...”

Ánh mắt mang theo quả trách của người đi đường xung quanh đều tụ lại đây: Cô ta có sở thích “luyến đồng” (1) à? Một đứa trẻ nhỏ như thế cũng không tha.

(1) Luyến đồng: Yêu trẻ con

Cô gái kia xấu hổ: “Không phải...”

Nhạc Nhạc chớp chớp mắt, nhu thuận ôm lấy cổ cô ta, giòn giã nói: “Con chỉ đùa với cô thôi mà. Cô nè, da của cô thật đẹp nha”

Cô gái kia lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức vui vẻ vuốt mặt mình: “Thật sao?”. Bất kỳ một cô gái nào được khen làn da mình đẹp cũng đều vui sướng, đặc biệt là loại người như cô ta.

Nhạc Nhạc trợn to đôi mắt đen láy xinh đẹp, nói: “Một chút cũng không giống người ba mươi tuổi, nhiều lắm cũng chỉ hai mươi chín mà thôi”

Gương mặt đang mỉm cười của cô ta nháy mắt cứng đờ, chỉ thiếu miệng sùi bọt mép mà chết thôi.

Nhạc Nhạc vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ bé, nhếch cái cằm nhỏ đắc ý quay trở về.

Nữ Nữ nhìn anh hai của mình một cách sùng bái, khen ngợi: “Anh hai, anh thật là lợi hại!”

Nhạc Nhạc đắc ý xoa mũi “Đương nhiên!”. Có nó ra tay, ai cũng phải thua.

“Đi! Chúng ta tiếp tục theo dấu mục tiêu!”

Trên đường quay về khách sạn, biểu cảm của Tô Mộc Vũ vẫn rất tự nhiên, thậm chí vẫn luôn mỉm cười, nhìn không ra một chút khác thường. Cho đến trước cửa.

“Này, kiểm tra phản ứng của em rất vui về sao?” Tô Mộc Vũ nhẹ nhàng ngược mắt lên nhìn Phong Kính, tuy là cười nhưng lại khiến cho người đối diện phải căng thẳng.

Phong Kính ôn nhu vuốt mặt cô, hỏi: “Em giận sao?”. Điều bộ có chút cẩn thận, hẳn biết lúc này mình đã hơi quá đáng.

“Em không có tức giận, nhưng em chợt nhớ Kiều Na từng nói: Đàn ông, không thể thật cứng chiều hẳn, nếu không hẳn sẽ cười lên đầu phụ nữ. Vì thế để trừng phạt, Phong thiếu, đêm nay anh hãy...” Tô Mộc Vũ cười giảo hoạt “... ngủ một mình nhé!”

Tô Mộc Vũ cười vô cùng sáng lạn, cửa nhanh chóng đóng lại ngăn cách Phong Kính bên ngoài.

Phong Kính bị nhốt ngoài cửa, trên hành lang cũng có người khác đi qua đi lại, ai cũng đoán được là vợ chồng son cãi nhau, người chồng bị nhốt ở bên ngoài, thế nên mọi người đều lên cười làm như không để ý mà lướt qua.

Phong Kính chưa từng rơi vào tình huống này này, lập tức xấu hổ đến điên lên.

Mà bên trong cánh cửa, nhìn ra ngoài từ mắt mèo trên cánh cửa, Tô Mộc Vũ mím môi cười. Tên vô lại này, mấy ngày nay dày vò cô như vậy, hôm nay cô quyết tâm nghỉ ngơi một bữa.

Tô Mộc Vũ lêu nghêu hát, cầm quần áo đi vào phòng tắm, tiếng nước rầm rì vang lên.

Ngay lúc cô còn đang đắc ý, bỗng nhiên cửa phòng tắm không biết khi nào thì bị đẩy ra. Tô Mộc Vũ vẫn chưa nhận ra điều đó, bỗng nhiên một đôi tay từ phía sau ôm lấy cô.

“A!!” Tô Mộc Vũ theo bản năng kinh hô một tiếng. Sau khi cảm nhận ra hơi thở quen thuộc, kinh hoảng mới dần biến mất “Anh vào bằng cách nào?”

Hắn không phải là bị mình nhốt ngoài cửa sao? Làm sao có thể vào đây được?

Giọng của Phong Kính truyền đến từ phía sau, mang theo ý cười: “Bà xã yêu, chẳng lẽ không có ai nói cho em biết rằng anh có thể đến chỗ bà chủ lấy chìa khóa dự phòng sao?”

Tô Mộc Vũ nghe hắn nói như thế, tức giận cùng xấu hổ đua nhau trào lên. Cô cầm cánh tay hắn cắn mạnh một cái.

Chết tiệt, lần nào cũng xem cô như đứa ngốc, hết đùa cái này đến giỡn cái kia. Cắn chết hắn!

Phong Kính không tránh, mặc cho cô cắn. Tô Mộc Vũ chỉ muốn cắn nhẹ một cái, không ngờ trên tay hắn lại lưu một dấu răng thật sâu.

Phong Kính không thêm để ý, ôm chặt Tô Mộc Vũ, khế hôn lên đầu ngón tay cô, nói: “Đừng giận anh nhé? Bà xã, lúc này... anh rất quá đáng” Bộ dạng giải thích của Phong Kính rất không lưu loát, dù sao nhiều năm như vậy, số lần hắn cúi đầu kiểm điểm quả thật có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tô Mộc Vũ thấy hắn như thế, phù một tiếng bật cười.

Phong Kính “thẹn quá hoá giận”, ôm Tô Mộc Vũ lên đặt vào bồn tắm, bắt đầu trừng phạt.

Toàn thân Tô Mộc Vũ lơ lơ bị ném vào trong bồn tắm, quả thật trông giống như một đĩa thức ăn đặt trên bàn chờ người ta đến nhấm nháp. Cô mặt đỏ, vội nói: “Này, anh... anh mau ra ngoài!”

Nhưng đáp lời đó chỉ là tiếng nước ào ào...

Ngoài cửa, bốn cái đầu chụm lại một chỗ trên vách, cố gắng lắng nghe thanh âm từ bên trong.

Su Hào: “A? Sao không nghe thấy tiếng? Chẳng lẽ ma ma không tha thứ cho ba ba sao? Thật tốt quá!”

Cà Chua: “Ma ma giận ba ba là tốt lắm sao?”

Su Hào nghiêm mặt nói: “Đương nhiên, sau khi trở về sẽ không có người tranh giành ma ma với chúng ta!”

Bí Dao nhanh chóng chụp hai cái miệng nhỏ của hai đứa lại, nói khẽ: “Nói hay lắm, nhưng mà nói nhỏ một chút!”

Chu Hiểu Đồng lấy một chiếc máy thu âm dán lên vách cửa, khí phách nói: “Để đó cho em! Không nghe thấy kỹ thuật hiện đại sẽ cứu vớt thế giới sao?”

Lúc cô ấy dương dương đắc ý chuẩn bị vận dụng kỹ thuật hiện đại của mình để “cứu vớt thế giới” thì cũng là lúc cánh cửa bỗng nhiên mở ra. Bốn người không có sự chuẩn bị phù một tiếng ngã xấp xuống.

Bốn người đồng thời thầm nghĩ một tiếng không tốt, vừa định chuẩn thì hai đôi chân đã chặn trước mặt họ.

Bốn người đồng thời ngẩng đầu, vung bốn đôi móng vuốt gãi đầu, chột dạ nói: “Hắc hắc, buổi tối tốt lành nha Phong Kính, Mộc Vũ, ba ba, ma ma...”

196. Chương 196: Kỷ Niệm Ngày Cưới (6)

“Không quấy rầy hai người nữa, đừng vội, đừng vội!” Tiền Phong cười hắc hắc, một ngón tay vung lên, lập tức thấp giọng nói: “Đi thôi!”

Bốn người vội vàng đứng lên. Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng chạy trốn nhanh, mà Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ chân ngắn, mới vừa chạy hai bước đã bị bàn tay to của Phong Kính chụp tới.

Hai đứa vung móng vuốt, nói: “Bí Dao, mau giúp đỡ, Đại Ma Vương đột kích, mau giúp đỡ!”

Bí Dao ngẫm nghĩ: Tự mình còn khó bảo toàn, hai đứa bảo trọng!

Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ ôm nhau, lui vào một góc, cả người phát run nhìn Đại Ma Vương: “Đừng lại đây... đừng lại đây... Dù có chết bọn con cũng không đầu hàng!”

Phong Kính có cảm giác rất muốn giết người. Sau này trở về, nhất định phải ném Tiền Phong vào danh sách đen từ chối qua lại, hai đứa này đều bị hắn ta dạy hư rồi.

Tô Mộc Vũ cười to ôm lấy hai đứa, nói: “Được rồi, đừng nháo nữa. Hai tiểu quỷ này, lén lút đi theo ba ba với ma ma, lỡ gặp chuyện gì thì sao đây? Nhất định sẽ hù chết ba ba, ma ma đó!”

Nhạc Nhạc không sợ, vỗ vỗ ngực nhỏ, nói: “Con sẽ bảo vệ Nữ Nữ, núp phía sau chú thần kinh!”

Một bên, Phong Kính tiếp tục xoa trán: Liệt vào danh sách đen từ chối qua lại cũng không ổn, trở về lập tức giết không tha!

Tô Mộc Vũ cười ha ha ôm lấy thằng nhóc, nói: “Được rồi, hai bảo bối của ma ma, mau để ma ma tắm cho, cả người bẩn không chịu nổi!”

Hai đứa nhỏ nghe được ma ma tắm cho liền nhảy nhót, núp sau lưng ma ma nhắm mắt le lưỡi với Đại Ma Vương. Thấy ba ba đen mặt, hai đứa nhanh như chớp chạy vào phòng tắm.

Vì thế, hành trình kỷ niệm ngày cưới lãng mạn chỉ có hai người của Phong Kính hoàn toàn kết thúc tại đây.

Hai đứa nhỏ như hung thần giữ cửa lẻo đẻo đi theo sau ma ma chúng, không cho ba ba tới gần nửa bước. Sắc mặt Phong Kính càng ngày càng đen.

Còn Tô Mộc Vũ, giữa đường có hai đứa con xuất hiện, mừng rỡ muốn chết. Cuộc hành trình vốn dĩ lãng mạn, đột nhiên có sự gia nhập của hai đứa nhỏ cùng vợ chồng Tiền Phong, mỗi nơi họ đặt chân qua đều lưu lại tiếng cười đùa của bọn họ.

Một đêm gió lớn, Tô Mộc Vũ bị cảm lạnh, ở lại khách sạn nghỉ ngơi

Phong Kính định ở khách sạn một ngày nghỉ ngơi nhưng không chịu nổi hai đứa nhỏ trước đó chúng nghe những người khác nói đi câu cá trên biển cũng rất vui. Tô Mộc Vũ bảo mình không sao, ngủ một giấc rồi sẽ khỏe, để bọn họ tự đi chơi

Uống thuốc, tỉnh. Tô Mộc Vũ cảm thấy khỏe lên nhiều, cổ họng hơi khô nên cô đi rót một ly nước.

Phía xa xa bãi biển, nước biển vỗ vào bờ cát rồi lại rút đi.

Tô Mộc Vũ hít một hơi, đặt ly thủy tinh lên bàn kính. Ánh mắt chăm chú dõi theo ngoài bãi biển, đúng là không có nước biển, đáy biển khô cạn lộ ra san hô đủ màu sắc. Gần một km bãi biển dưới ánh mặt trời chỉ toàn cát biển và san hô.

Trên bờ cát, mọi người đang nhìn ra phía xa xa, không ít du khách đứng nguyên tại chỗ, mờ mịt khó hiểu. Chiếc bàn đột nhiên rung rinh, ly nước lay động rơi xuống đất vỡ tan. Trong phòng ăn, mọi người đi đến bên cửa sổ sát đất nghi hoặc nhìn về phía xa. Ánh mắt ai nấy kinh hoàng, đã xảy ra chuyện gì?

Chợt, một cơn sóng cao gần ba mươi mét đổ ập vào bờ biển như muốn “hủy thiên diệt địa”.

Trên bờ biển, khắp nơi đều là tiếng thét chói tai kinh hoàng của du khách. Vô số người điên cuồng chạy về phía cao “Sóng thần! A!!!”

Sóng thần! Sóng thần! Sóng thần!

Trái tim Tô Mộc Vũ đập liên hồi, ngón tay run lên, cả bàn tay run rẩy, trong đầu trống rỗng. Cô chạy ra ngoài theo bản năng.

Cả khách sạn náo loạn, nơi nào cũng đều là người sợ hãi chạy trốn, tiếng kêu gào, thét thất thanh. Bà chủ khách sạn chặn Tô Mộc Vũ ngoài cửa, hét lên: “Mau chạy lên lầu! Đi ra ngoài không an toàn!”. Cho dù là bà chủ cũng kinh hoàng, cơn sóng thần lớn như vậy bà chưa từng thấy suốt cả vài thập niên nay.

Nhưng giờ phút này Tô Mộc Vũ cái gì cũng không nghe lọt tai. Cô chỉ biết, chồng cùng các con mình đang ở bên ngoài, sinh mạng họ đang căng như dây đàn.

“Chồng con em đang ở ngoài đó!” Tô Mộc Vũ dùng sức đẩy bà chủ ra, điên cuồng chạy đi.

Biển khơi như mãnh thú bị chọc giận, điên cuồng gào thét, vụn gỗ bay tán loạn, hơi nước như cơn lốc đổ nhào đến. Tô Mộc Vũ nhìn sóng biển trước mặt, cô chỉ biết thở hốc vì kinh ngạc.

Một cơn sóng mang theo phần nộ đánh ập vào đầu cô. Tô Mộc Vũ quay cuồng trong nước biển như một con thuyền nhỏ chông chênh giữa đại dương bao la.

Một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô, giữ cô thật chặt, cánh tay còn lại ôm lấy thân cây.

Trong tiếng nổ, sóng thần đánh tung từng cánh cửa sổ khách sạn, xung quanh đều là thủy tinh bay tứ tung, bốn phía tối đen một mảnh, nước biển điên cuồng tràn vào, khách sạn như một mô hình giấy bị ném đi.

...

Sóng biển úp vào nhanh mà rút đi cũng nhanh, khắp nơi đều là những mảnh vụn của vữa, gạch, gỗ, thủy tinh,... Những vật dụng trong nhà chìm chìm nổi nổi trên mặt nước. Bờ cát vốn dĩ an bình xinh đẹp, trong phút chốc đều tràn ngập tiếng khóc kêu la.

Tô Mộc Vũ nuốt một ngụm nước biển, thở hồng hộc quay đầu nhìn Phong Kính đang chặt vật ôm thân cây, hỏi: “Nhạc Nhạc cùng Nữ Nữ đâu?”

Nhạc Nhạc rúc vào trong lòng Phong Kính, run rẩy sợ hãi kêu: “Ma ma, con ở đây...”

Tô Mộc Vũ lập tức quay đầu: “Nữ Nữ đâu?”

Cách đó không xa, Tiền Phong ôm Chu Hiểu Đồng trong ngực. Hai người cũng chặt vật ôm một thân cây. Chu Hiểu Đồng ôm ngực ho khan “Không sao, em mới ôm con bé...”

Buông Nữ Nữ trong lòng ra, nhưng đứa bé kia mới vừa xoay người lập tức khiến mọi người kinh hoàng. Đứa nhỏ này có thân hình tương tự như Nữ Nữ, nhưng rõ ràng không phải Nữ Nữ!

Đứa bé kia sợ hãi khóc thét, trên bờ có một cô gái hoảng hốt nhào đến ôm lấy đứa bé.

Tô Mộc Vũ tái nhợt “Nữ Nữ... Nữ Nữ của em đâu?” Cô điên cuồng chạy đi, hô lớn “Nữ Nữ! Nữ Nữ! Con đang ở đâu? Ma ma ở đây nè!”

Cô không dám tưởng tượng, Nữ Nữ chỉ mới ba tuổi, làm sao con bé có thể chống chọi được cơn sóng dữ đó?

Phong Kính giữ lấy Tô Mộc Vũ, hét: “Mộc Vũ! Em đừng xúc động, để anh đi tìm con bé!”

Một đợt sóng biển vừa rút, không ai biết có còn đợt nào khác hay không.

“Em đi với anh!” Tô Mộc Vũ kiên trì nói.

Phong Kính cầm tay cô đưa qua cho Tiền Phong, nói: “Tiền Phong, cậu đưa mọi người đến chỗ an toàn trước, mình đi tìm Nữu Nữu! Mau chạy đến chỗ cao đi!” Phong Kính xoay người nhảy lên một chiếc ca nô chạy ra biển lớn.

Tô Mộc Vũ khóc nức nở bị Tiền Phong kéo tay.

Cơn sóng biển thứ hai tiến vào sau nửa tiếng, độ cao so với đợt trước thấp hơn một chút. Tất cả mọi người trên đảo đều tập trung lên một ngọn núi thấp nhìn về phía xa, hoặc khóc, hoặc tự băng bó vết thương.

Tô Mộc Vũ nắm chặt bàn tay nhìn về phía biển. Trong nửa tiếng, bọn họ đều tìm khắp nơi trên hòn đảo nhỏ này. Con nít vốn không nhiều nhưng không hề thấy bóng dáng Nữu Nữu.

Tô Mộc Vũ sắp phát điên rồi.

Nữu Nữu, con đang ở đâu?

197. Chương 197: Gặp Lại Nữu Nữu

Lúc Phong Kính trở lại, cả người chật vật không chịu nổi, trên mặt không che dấu được vẻ mệt mỏi. Hắn tìm kiếm bốn tiếng liên tục, ca nô cũng đã hết xăng.

Tô Mộc Vũ run rẩy chạy tới nắm tay hắn, hỏi: “... Nữu Nữu đâu?”

Phong Kính ôm chặt lấy Tô Mộc Vũ ngăn cho cô không hoảng chế được chính mình “Anh xin lỗi... Anh không tìm được con bé...”

Tô Mộc Vũ chấn động, xụi lơ. Cô liều mạng đẩy Phong Kính ra, giọng khản đặc hét lớn: “Anh buông em ra, em tự mình đi tìm! Nữu Nữu đang kêu em, em nghe thấy tiếng con bé! Anh mau buông em ra!”

Cô cắn vai Phong Kính, hắn nhịn đau, dấu răng cắm sâu vào da thịt hắn, máu rướm ra.

Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng giữ chặt Tô Mộc Vũ, khuyên can: “Mộc Vũ, chị bình tĩnh! Nữu Nữu cũng là con gái của Phong Kính, anh ấy nhất định sẽ không buông tay, chị phải tin tưởng anh ấy!”

Tô Mộc Vũ loạng choạng, lúc này mới nhả bỏ vai Phong Kính ra. Nhìn thấy vết thương của hắn đầy máu, nước mắt cô tự động rơi xuống, cả người đều run rẩy: “Em xin lỗi, em...”

Cô không phải không biết Phong Kính rất mệt mỏi, chỉ là lòng cô rất đau. Nữu Nữu là một miếng thịt trên người cô, làm sao cô có thể không đau cho được?

Phong Kính hiểu rõ tâm tình của cô bây giờ, cũng tương tự như tâm tình giờ phút này của hắn “Mộc Vũ, em đừng như vậy. Anh có gặp một chiếc du thuyền, trên thuyền người ta có nói đã từng gặp một đứa nhỏ giống như Nữu Nữu. Chắc là con bé đã được cứu rồi, chúng ta rời khỏi nơi nguy hiểm này trước đã, anh thề, anh nhất định sẽ đem Nữu Nữu trở về cho em!”

Tô Mộc Vũ tựa vào trong lòng ngực của hắn, hai tay giữ chặt quần áo hắn. Giờ phút này, hắn là điểm tựa duy nhất trong lòng cô.

Phía xa truyền đến thanh âm còi hú bén nhọn, tiếng còi hú cảnh báo cắt qua bầu trời đêm trên đỉnh đồi của hòn đảo Laguna. Đèn pha từ xa quét qua, vòng quanh mấy vòng trong bóng đêm, dừng trên bãi đá ngầm. Một vài chiếc thuyền cứu hộ đang đến, mọi người trên đồi đều hú hét ầm ĩ kêu gọi.

Thủ đô Male của quần đảo Maldives nhận được tin có sóng thần, lập tức cử thuyền bè đến cứu trợ.

Sau khi sóng điện thoại có tín hiệu trở lại, Phong Kính đầu tiên liên hệ với bạn bè gần đây tìm kiếm Nữu Nữu. Nhắc Nhắc vì hoảng sợ mà phát sốt, Tô Mộc Vũ phải chăm sóc thằng bé. Nữu Nữu đã mất tích, cô không thể để cho Nhắc Nhắc lại xảy ra chuyện.

Tìm kiếm suốt ba ngày.

Trong vòng ba ngày này Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ chưa từng nghỉ ngơi, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, không dám một phút buông lỏng. Bọn họ lúc nào cũng chờ đợi tin tức của Nữ Nữ.

Ngày thứ ba, tất cả mọi người đều mệt mỏi. Hai mắt Phong Kính đỏ ngầu, Tô Mộc vũ gầy đi một vòng. Ngay lúc mọi người gần như tuyệt vọng thì có một người lạ đến xin gặp mặt.

Người nọ khoảng bốn mươi tuổi mặc một chiếc áo bào trắng, một tay đặt trước ngực, dùng tiếng Trung không chút lưu loát nói: “Xin hỏi, đây là nơi ở của Phong thiếu gia và Phong thiếu phu nhân sao?”

Phong Kính ngạc nhiên nhìn người đàn ông ăn vận kỳ lạ, có lẽ là tầm bốn mươi tuổi. Cả người áo trắng chỉnh tề, bên trên đính những chiếc cúc áo màu vàng, xem ra giống như là người trên những hòn đảo phụ cận.

“Xin hỏi anh tìm chúng tôi có chuyện gì sao?”

Người nọ giống như đã tìm kiếm lâu rồi, rốt cuộc cũng thở ra một hơi, tiếp tục dùng tiếng Trung bập bẹ nói: “Tôi là Tác Tư, thái tử phi của đảo quốc chúng tôi ời các vị”

Thái tử phi?

Cả đám người Phong Kính đều sững sờ. Cái gì mà thái tử phi? Không phải chỉ xuất hiện trong phim truyền hình cùng các tiểu thuyết gì đó sao?

Chẳng lẽ... người này thật xuyên không tới?

Trên mặt Tác Tư xuất hiện một nụ cười. Ông ta vươn tay mời, những thanh niên áo trắng phía sau lập tức tách ra hai bên.

Bọn họ lúc đặt chân từ du thuyền xuống hòn đảo này vẫn còn chưa hết kinh ngạc. Hỏi ra mới biết, đây là một đảo quốc có mấy ngàn năm lịch sử, vẫn còn duy trì chế độ quân chủ lập hiến, mà Tác Tư lại chính là thừa tướng của đảo quốc.

Bước trên tấm thảm đỏ, tiến vào tòa cung điện màu trắng tráng lệ, hai bên đều có bảo vệ đứng nghiêm trang. Thảm đỏ trải dài, đột nhiên một cô bé mặc một chiếc váy ngắn đeo đầy trang sức công kênh kích động bỏ nhào vào trong lòng Tô Mộc Vũ.

“Ma ma!”

Tô Mộc Vũ nhìn thấy Nữ Nữ như biến thành một người khác trong lòng mình, kinh ngạc: “Nữ Nữ, làm sao con lại ăn mặc thành như thế này?”

Một cậu thiếu niên tầm mười tuổi mặc một trang phục màu vàng hoa lệ đi tới, hai tay vòng sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn môi hồng răng trắng nhưng lại mang bộ mặt nghiêm trang không đúng với lứa tuổi của mình. Cậu ta nói: “Phụ thân, mẫu thân, xin buông thái tử phi của ta xuống”

Phong Kính hí mắt nhìn cậu thiếu niên trước mặt, dáng người thon dài, tuy rằng tuổi không lớn nhưng vẫn có thể nhìn thấy khí chất bất phàm trên người, chỉ là có chút ra vẻ ‘già trước tuổi’.

“Tôi là ba của con bé, tôi muốn đưa nó đi”

Thiếu niên có chút trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng phát tay, lập tức bảo vệ hai bên vây lại.

Nữ Nữ lập tức chạy tới ôm lấy chân Phong Kính, nói: “Anh Trà Sâm rất tốt với con. Anh ấy cứu con đó, lúc đó con nắm được vòng cổ của anh ấy. Anh ấy nói, ai nắm lấy vòng cổ của anh ấy sẽ phải làm thái tử phi của anh ấy. Ngược lại anh ấy cho con rất nhiều đồ ăn ngon nha”

Nữ Nữ mở to đôi mắt tròn xoe long lanh, nói nhỏ vào tai Tô Mộc Vũ: “Ma ma, thái tử phi là cái gì vậy? Có giống như kẹo bơ đường không?” (1)

(1) “Thái tử phi” đọc giống như “kẹo bơ đường” - Tài tử fēi và tài fēi táng

Hiển nhiên, thanh âm của Nữ Nữ không đủ nhỏ, toàn bộ người ở chỗ này cũng nghe được. Chu Hiểu Đồng lại càng không nhịn được mà xì một tiếng bật cười.

Mặt thái tử Trà Sâm xanh mét. Thừa tướng Tác Tư bên cạnh đã không đành lòng là nghiêng đầu đi, dường như ông ta đã có thể nhìn thấy thảm cảnh tương lai của đảo quốc mình.

Trải qua mấy ngày hiệp thương, hai bên ước hẹn mười lăm năm. Nếu mười lăm năm sau Nữ Nữ còn nhớ rõ nơi này và nguyện ý gả cho thái tử Trà Sâm, mọi người sẽ đáp ứng hôn sự của hai đứa trẻ.

Về phần mười lăm năm sau, cậu thiếu niên này và Nữ Nữ đã trưởng thành, có xảy ra một mối tình siêu phàm như thế nào thì...

Một ngày nào đó của mười lăm năm sau...

Một cô gái thích ăn vặt nào đó: “A!!! Cái kế ước này là thế nào? Em tự bán mình khi nào thế?”

Một anh chàng thái tử nào đó, khoe môi nhếch lên mang theo mị hoặc: “Em quên miếng bánh ngọt mười lăm năm trước sao? Đây là do em tự ký kết. Bảo bối, em không xong rồi, lấy cả đời của em trả iếng bánh ngọt của anh đi!”

Anh chàng thái tử kéo người, trực tiếp đóng gói mang đi.

Cô gái thích ăn vặt chảy xuống hai hàng nước mắt bi thương: “Không cần a... Em không muốn chỉ vì một miếng bánh ngọt mà tự bán mình đi. Ít nhất cũng phải một xe bánh ngọt chứ!!!”

198. Chương 198: Đền Anh Cho Tôi Đi!

Kiều Na là một cô gái cái xinh xắn. Từ năm mười tám tuổi, cô đã có vô số mối tình từ lớn đến nhỏ. Cho tới bây giờ đã gần ba mươi nhưng vẫn chưa có một chút tin tức gì về chung thân.

Nếu như nói phụ nữ qua tuổi thứ hai mươi sáu là bắt đầu xuống dốc, vậy thì ba mươi chính là một “thặng nữ” (1). Thêm một chút nữa chính là “Đấu chiến thắng Phật” (2).

(1) “Thặng nữ”: Gái ế già.

(2) “Đấu Chiến Thắng Phật”: Một danh hiệu sau khi thỉnh kinh xong của Tề Thiên Đại Thánh, có nghĩa là thành chánh quả, được người thờ phụng.

Dựa theo lời của cô mà nói, cô muốn chơi đùa hết tất cả đàn ông trong thiên hạ, khiến cho tất cả bọn họ phải khúm núm dưới váy cô. Nhưng hiện tại Tô Mộc Vũ và Chu Hiểu Đồng đều đã là hoa có chủ, ngay cả con cái cũng đã có. Cô không phải là không có ao ước như thế, chỉ là ao ước thì có ích gì sao?

Cả ba, Chu Hiểu Đồng có lẽ là người may mắn nhất, lần đầu tiên liền gặp được người đàn ông của đời mình. Tô Mộc Vũ tuy rằng gặp rồi lại tan, lại thêm một cuộc hôn nhân thất bại nhưng ông trời cũng cho chị ấy gặp được một Phong Kính tuyệt vời như thế.

Chỉ có cô, ha ha...

Cô biết mình là một kẻ rất ác độc. Mười tám tuổi năm đó đã rời khỏi nhà, cô cũng không muốn sẽ lại trở về. Cô nghĩ: Cho dù có chết, cô cũng muốn ở lại nơi này, bởi vì cô không cam lòng, thật sự không cam lòng!

Cho nên khi cô cùng đường, ngay cả học phí cũng không trả nổi, sau đó bị tên nhà giàu mới nổi kia để ý đến, cô cần răng bán mình.

Cô đã tự bán mình rồi không phải sao? Có người luôn nghĩ danh dự tôn nghiêm luôn quan trọng, cái gì mà giữ mình trong sạch, cái gì mà đạo đức chí thượng. Tuy nhiên nếu như ngay cả sống sót cũng không làm được thì còn nói những thứ đó để làm gì? Có bao nhiêu người từng trải qua tình cảnh không nhà, không tiền, không thức ăn, ngay cả bối đống rác tìm kiếm, nằm ngủ dưới hiên nhà người ta khi trời mưa chưa? Lại có bao nhiêu người từng trải qua tình cảnh mỗi đêm đều phải trông chừng những kẻ lang thang hay gây rối, khiến cho bản thân cả ngày phải sống trong lo lắng sợ hãi chưa?

Muốn sống, phải trả giá thật nhiều. Đây là khóa học đầu tiên sau khi Kiều Na rời nhà đi. Mà cô cũng không phải là cam tâm tình nguyện hạ thấp bản thân như vậy

Kiều Na đem ly rượu trong tay đưa lên môi, ngửa đầu dốc vào cuống họng.

Khóe miệng cô nhếch lên một độ cong, miệng ly rượu đặt bên môi đỏ mọng trông có vẻ quyến rũ dị thường: Kiêu Na này, vĩnh viễn vẫn kiêu ngạo như thế, không cần bất kỳ kẻ nào thương hại!

Ánh đèn mờ mờ trong quán bar, Kiêu Na ngẩng đầu lên nhìn trần nhà sặc sỡ nhiều màu. Cô cười, không biết sao lại nhớ đến người đàn ông đầu tiên của mình.

Ngẫm lại... cũng là một câu chuyện rất lâu rồi.

Ngày đó, cô thật sự cùng đường. Chỉ còn một tháng đã khai giảng nhưng trên người cô chẳng có một xu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, giấc mộng đại học của cô chỉ sợ cũng sẽ bị chặt đứt.

Lúc đi bộ trên đường, cô bị một người ngăn lại. Người nọ nói quán bar của hắn thiếu người, muốn cô đến làm việc, một tiếng được một trăm đồng. Bây giờ, một trăm đồng đối với cô mà nói chỉ là tiền mua một ly rượu. Thế nhưng năm đó chính là số tiền có thể cứu mạng cô.

Cho nên đi theo hắn, lại không nghĩ rằng bị người chuốc thuốc mê rồi đưa vào một căn phòng tối đen.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô cảm thấy có một người nằm đè lên mình, cô lập tức sợ hãi giãy dụa: “Làm gì vậy?... Mau buông ra... Cút ngay...”

Giọng của hắn ta không chút kiên nhẫn, khế quát một tiếng: “Câm miệng! Nếu đã bán cho tôi thì cũng đừng giả vờ thanh cao!” Nói xong, hắn lại rút một chiếc cà vạt bịt miệng cô lại.

Kiều Na trợn trừng mắt, căn phòng tối đen không nhìn rõ cái gì, chỉ thấy một đôi mắt lạnh lùng khiến toàn thân cô phát run.

“Ừm...” Lúc thân thể bị phô bày trong bóng đêm, nước mắt cô âm thầm rơi xuống. Cô nhắm chặt mắt, không để ý phải phát ra tiếng khóc.

Sau khi trò trêu chọc chấm dứt, người đàn ông kia không chút thương tiếc rút ra khỏi người cô. Hắn hừ lạnh một tiếng, sau đó tự lau sạch thân thể chính mình rồi rời khỏi căn phòng đó trong sự chán ghét.

Khi tỉnh lại, cô lại nhận ra mình bị ném vào toilet như một miếng giẻ rách.

Gã đàn ông dụ dỗ cô làm cho quán bar của hắn lạnh lùng ném ba trăm đồng cho cô như bố thí một tên ăn mày.

Kiều Na cầm một xấp giấy trước mặt, sững sờ. Cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng người nói chuyện bên ngoài: “Mối làm ăn hôm nay thật tuyệt vời. Có một ông chủ nào đó đưa cho tôi ba vạn để giúp hắn tìm một ả sạch sẽ. Tôi chỉ tốn ba trăm ột ả lang thang ven đường. Nhìn xem, tôi không phải là lời một vỏ lớn sao?”

Kiều Na nghe thấy, nghe thấy tiếng cười điên cuồng của người nọ ở bên ngoài, mà cô chỉ biết nắm chặt xấp giấy trong tay, sau đó hung hăng xé thành từng mảnh nhỏ.

Cô mặc bộ quần áo đã muốn rách nát rời khỏi quán bar. Đứng ở cửa sau quán bar chờ đợi, đợi mãi cho đến ba giờ đêm. Rốt cuộc cô cũng đợi được tên khốn đó. Cô cầm một viên gạch đập cho hắn ta máu chảy.

Kiều Na cười lạnh, lão đảo xoay người rời đi.

Sau đó, cô gặp một tên nhà giàu mới nổi. Giao dịch với hắn ta, một giọt nước mắt cô cũng không rơi. Nước mắt của cô đã rơi cạn cho đêm hôm đó. Bây giờ, ngoại trừ sự kiêu ngạo, cô chẳng còn sót lại chút gì.

Có đôi khi cô cũng sẽ nhớ tới người đàn ông đã cướp đi lần đầu tiên của cô trong bóng đêm năm đó. Lúc đầu, cô hận, thật hận thật hận hắn, hận không thể giết chết hắn. Thế nhưng sau đó cô lại chậm rãi suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện.

Xã hội này vốn là một nơi người ăn thịt người. Chuyện năm đó cô không nên trách bất kỳ ai, cũng chỉ có thể trách chính mình... trẻ người non dạ

Kiều Na nhìn lên trần nhà sặc sỡ ánh đèn, cười như điên dại, đáng dấp diêm dúa lẳng lơ như đóa hoa anh túc.

Một người đàn ông say khướt lão đảo đi đến, khoát cánh tay hấn ta lên vai Kiều Na, cười nói: “Người đẹp, đi một mình không thấy buồn sao? Hay là đêm nay để anh bồi em nhé?”

Miệng hấn ta đầy mùi rượu, hơi thở phả ra khiến cô phải nhú chặt đôi mày thanh tú.

Hấn ta nắm lấy tay cô, muốn kéo cô ra ngoài. Kiều Na hơi giật giật khoe miệng, cô híp đôi mắt xinh đẹp: “Được thôi, đêm nay để anh ‘bồi’ tôi đi”

Con ma men kia không nghĩ tới Kiều Na sẽ thẳng thắn đồng ý như vậy. Hấn ta cười không ngừng, bàn tay bần thiềmuốn mò lên gương mặt cô.

Kiều Na cười lạnh một tiếng, giơ chân lên định đạp cho hấn ta một cước ở điểm yếu. Bỗng nhiên một bàn tay từ bên cạnh đưa đến đẩy mạnh con ma men kia ra, sau đó một cước đá bay hấn ta.

Tửu quỷ kia bị đạp ngã, miệng quang quác hét lên: “Mẹ chúng mày! Thằng nào dám đạp ông?”

Người đàn ông kia đi tới như một bóng ma, một bàn tay đút vào túi quần, ánh mắt sắc lạnh nhìn từ trên xuống, nói: “Là tôi, rồi sao?”

Ánh mắt tửu quỷ kia nhoáng lên một cái, không ngờ lại là Phương thiếu. Trong quán rượu hỗn độn này, kẻ nào mà không biết ba người Phong thiếu, Tiền thiếu cùng Phương thiếu. Chỉ cần đắc tội một trong ba bọn họ, không bao giờ có thể sống yên ổn. Hấn ta kìm nén bức bối chạy khỏi.

Ánh mắt như cười của Phương Thiệu Hoa liếc về phía Kiều Na, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Cô cứ đói khát như vậy, không có đàn ông là chịu không được sao?”

Kiều Na cũng không giải thích, châm một điếu thuốc. Cô tiến đến, đôi mắt sâu thẳm đến nhìn không rõ, ngón tay cô nhẹ nhàng đặt lên ngực của Phương Thiệu Hoa, nói: “Rồi sao? Phương thiếu đá hấn ta đi rồi, thế có dùng chính mình đền cho tôi không?”

199. Chương 199: Nữ Vương Kiều Na

Phụ nữ ba mươi tuổi đã bắt đầu xuống dốc, vết nhăn bắt đầu hiện lên nơi khóe mắt. Nhưng thời gian lại không những không có lưu lại bất cứ dấu vết gì trên khuôn mặt Kiều Na, mà còn giống như một chất xúc tác khiến cô dần trở thành nhụy hoa anh túc làm say đắm lòng người.

Dưới ánh đèn màu da cam, đôi mắt đẹp của Kiều Na chớp chớp, đôi môi đỏ mọng khê hé mở, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng mơn trớn lồng ngực hấn, nắm lấy chiếc cà vạt rồi kéo xuống, để mặt hấn đối mặt mình.

“Sao hả? Phương thiếu đá hấn ta đi rồi, thế có dùng chính mình đền cho tôi không?”

Phương Thiệu Hoa híp mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp như đóa hoa anh túc trước mặt. Hấn không thể phủ nhận, cô gái này rất ưu tú.

Phương Thiệu Hoa hấn đã qua lại với không ít người phụ nữ, nhưng loại người mang theo hấp dẫn một cách giả hoạt như thế này thật hiếm thấy. Người phụ nữ này quả thật đã hấp dẫn hấn. Hấn thầm cười lạnh trong lòng, muốn chơi với hấn sao? Thật muốn xem cô ta có bao nhiêu thủ đoạn.

Kiều Na nhếch khóe môi, bàn tay vẫn kéo cà vạt của hấn lôi vào sàn nhảy, tay còn lại cầm một ly rượu. Cô ngẩng chiếc cổ xinh đẹp, hớp một ngụm rượu vào trong miệng, sau đó trước mặt mọi người trong quán bar kiếng đầu ngón chân chủ động hôn lên môi Phương Thiệu Hoa.

Tất cả mọi người đều phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Trong các quán bar hỗn loạn của thành phố S, không ai là không biết Phương thiếu cùng nữ vương Kiều. Hai người tựa như có ánh sáng trời sinh, mang theo âm áp. Đàn ông thì mong muốn được qua lại với Kiều nữ vương, phụ nữ thì luôn tham vọng được có một đêm xuân cùng Phương thiếu. Nhưng không ai nghĩ rằng, hai người vốn trái cực này lại có thể hút nhau, trong nháy mắt một ngọn lửa mạnh mẽ bùng lên tứ phía.

Ánh mắt mọi người trong quán bar đều tập trung trên người hai người họ, tiếng thét chói tai hòa tan cùng âm thanh vỗ tay tràn ngập không gian, ngay cả DJ cũng kích động huyết sáo, bàn tay trên bàn đĩa chính thành một bài Rock and Roll sôi động

Đắm chìm trong ánh đèn cùng tầm mắt của mọi người, Kiều Na ôm cổ Phương Thiệu Hoa, Phương Thiệu Hoa thì giữ chặt eo Kiều Na, hai người tựa như đang thi đấu kỹ thuật hôn, dây dưa không ngớt.

Rượu vốn lạnh lẽo lại bị hai người truyền qua truyền lại làm cho ấm lên, chất cồn kích thích cho xúc giác tê tê dại dại, kích thích đại não con người

Phương Thiệu Hoa thưởng thức nụ hôn triền miên kia, không ngừng thay đổi góc độ, mút lấy đầu lưỡi thơm ngon của cô. Rượu trong miệng đã bị hai người nuốt xuống cuống họng từ lâu, sợi tơ bạc trong suốt không ngừng chảy xuống lại phát ra vẻ gợi cảm.

Bụng dưới ngày càng nóng, ép hần như muốn kêu gào khát vọng chỗ nào đó. Phương Thiệu Hoa hần tụy rằng không thể tự chủ mười phần nhưng là chưa có một người phụ nữ nào có thể khơi mào dục vọng của hần nhanh như vậy.

Hần không thể không thừa nhận, người phụ nữ này có khả năng dễ dàng khơi gợi lên dục vọng chinh phục của hần, khiến cho hần muốn một ngụm nuốt cô vào bụng.

Hai người, một nụ hôn lại kịch liệt kéo dài đến hơn mười lăm phút. Quán bar vì vậy mà bùng nổ, thậm chí có người còn cổ vũ cổ lên.

Kiều Na cùng Phương Thiệu Hoa đồng thời kết thúc nụ hôn, ngực hơi phập phồng tự điều chỉnh nhịp thở của chính mình. Đôi mắt của Phương Thiệu Hoa đã dần sâu sắc, hần híp đôi mắt nhìn gương mặt hơi ửng hồng của Kiều Na, nói: “Nếu cô đã cố ý quyến rũ tôi, vậy thì xem như cô đã thành công”

Đuôi lông mày của Kiều Na nhếch lên. Quyến rũ? Tên đàn ông này quả thật tự đại như trong lời đồn, hơn nữa lời nói của hần sắc bén vô cùng, nhưng mà...

Kiều Na không nói gì, cánh tay vẫn quấn lên cổ Phương Thiệu Hoa. Ngay lúc mọi người đều nghĩ nữ vương kiều ngạo này rốt cuộc cũng gặp được khắc tinh, chuẩn bị thuận phục, thậm chí ngày cả Phương Thiệu Hoa cũng cho rằng như thế. Không nghĩ tới Kiều Na bỗng nhiên đẩy lồng ngực của hần ra, bản thân cô tự đồng thụ lùi về ba bước. Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, eo nhỏ nhắn nhẹ xoay tròn, cô xoay người bình thân đi về phía cửa quán bar, cánh tay giơ lên vẫy vẫy người sau lưng, nói:

“Ngại quá, đàn ông như anh tôi thật thấy chướng mắt”

Nhất thời, thanh âm trong quán bar nháy mắt lụi tắt, đến DJ cũng ngây ngẩn cả người, ngón tay cứng đờ rơi trên phím âm trầm nhất. Cả quán bar, một nửa là tán thưởng Kiều nữ vương không hổ với danh xưng nữ vương, ngay cả Phương thiếu cũng dám đùa giỡn, quả thật xinh đẹp đến ngây người.

Một nửa khác thì thật cẩn thận nhìn về phía Phương thiếu, sợ hần then quá hóa trận lôi đình.

Chỉ nhìn thấy khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn lại trầm đến đáng sợ, trên mặt đã tràn ngập sát khí.

Hần híp mắt mang theo đầy sát khí nhìn Kiều Na đang thoải mái đi ra khỏi quán bar, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên một độ cong như loài thú đi săn bỗng nhiên nhìn thấy con mồi. Sau đó hần rút cà vạt trên cổ mình ném mạnh xuống đất.

Người phụ nữ chết tiệt! Khiêu khích lửa nóng trên người hần rồi lại nghĩ sẽ chạy thoát sao? Nằm mơ!

Phương Thiệu Hoa cười lạnh, lập tức nhắc chân bước đi, điện thoại trong tay hần kết nối với một dãy số điện thoại.

Kiều Na nhú chặt chân mày đi ra quán bar. Đêm nay cô uống khá nhiều rượu, loáng choáng say. Nếu không vừa rồi cô cũng sẽ không kích động làm ra chuyện như vậy.

Đối với người đàn ông tên gọi Phương Thiệu Hoa này, cô theo bản năng có chút bài xích, giống như hần là khắc tinh của cô vậy.

Người đàn ông này ngoại trừ trưng bản mặt lạnh lùng cùng với thủ đoạn đối phó ra, dường như cũng chẳng còn chỗ nào đáng khen. Chưa kể giọng điệu sắc bén cùng với tính tình xem khinh phụ nữ, toàn là những thứ cô ghét nhất.

Nhưng mà quên đi, làm thì cũng đã làm rồi, khiến cho hần mất mặt thì có làm sao, tước hết đáng về bề vẻ hung hăng của hần cũng tốt. Kiều Na cô, đã làm thì sẽ không bao giờ hối hận.

Kiều Na mở cánh cửa chiếc xe màu đỏ của mình ra, nhảy vào ghế lái, giẫm mạnh chân ga. Chiếc xe màu đỏ lộng lẫy hòa vào bóng đêm giống như vẻ đẹp của chủ nhân nó.

Công ty này là do cô cùng Tô Mộc Vũ thành lập, mấy năm trước cũng chỉ là một văn phòng nhỏ. Trong vài năm gần đây, dựa vào thủ đoạn tuyệt hảo của Kiều Na trên thương trường, quy mô mở rộng thành một công ty nghệ thuật gồm sáu mươi chín người có hơn mười nghệ nhân nổi tiếng, lại có Tô Mộc Vũ lãnh đạo, thể đứng tương đương như một ngọn lửa nóng.

Kiều Na làm tổng thanh tra của công ty, quản lý hết toàn bộ thủ tục lớn nhỏ. Khi cô vào, thư ký liền vội vàng đến báo cáo: “Tổng thanh tra, đây là sơ đồ báo cáo của quý trước, đã được kiểm tra đối chiếu ba lần, xin chị xem qua rồi ký tên bên dưới”

Kiều Na gật gù đầu, lật xem giấy tờ. Nhìn thấy thư ký còn chưa đi liền hỏi: “Còn việc gì sao?”

Thư ký nói: “Là việc tài trợ. Công ty của chúng ta sẽ tổ chức triển lãm tác phẩm vào tháng sau, nhà tài trợ lúc trước mới gọi điện thoại bảo sẽ rút tài trợ đợt này, chị xem...”

Kiều Na khẽ cau mày. Việc hủy bỏ tài trợ cũng không phải đơn giản, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng đến danh dự thương nhân của mình. Loại chuyện này người bình thường không có chuyện vướng mắc nhất định sẽ không làm, trừ phi... người nọ có kiểu cách, muốn đặt chủ ý lên vị trí khác.

Ngẫm lại, đúng rồi, người tài trợ này họ Hoàng, nhân phẩm của ông ta cũng không tốt lắm, hơn nữa rất háo sắc.

Kiều Na lập tức mím môi, mắt vẫn nhìn giấy tờ trong tay, nói: “Cô cứ làm việc của mình đi, chuyện này... tôi sẽ tự xử lý”

Thư ký lập tức phát run. Mỗi khi tổng thanh tra lộ ra biểu cảm như vậy, kết quả chính là... Thư ký không dám tiếp tục kéo dài, vội ôm giấy tờ đi làm tiếp công việc của mình.

200. Chương 200: Nữ Vương Không Dễ Chọc

Tám giờ tối, Kiều Na đặt một bàn thức ăn trong khách sạn chờ vị giám đốc Hoàng kia.

Tám giờ mười lăm phút ông ta mới đến, đôi mắt nhỏ híp lại một cách giao hoạt, trên mặt lộ ra ý cười mà nói: “Tổng thanh tra Kiều. hôm nay mời tôi ăn cơm chính là bàn chuyện tài trợ đúng không? Tôi ta thật sự rất bội phục tổng thanh tra Kiều một người phụ nữ nhỏ bé mà có thể điều hành một công ty lớn như vậy thật không đơn giản”. Đôi mắt to không ngừng quét dọc quét ngang người Kiều Na, bên trong tràn ngập sắc dục.

Kiều Na cũng lễ phép nở nụ cười, nói: “Giám đốc Hoàng cứ nói đùa, tôi đây sao có thể lọt vào mắt xanh của anh chứ”

Giám đốc Hoàng cười rộ lên, vươn tay vỗ hai cái lên mu bàn tay của Kiều Na, đáp: “Tổng thanh tra Kiều quá xem nhẹ mình”

Kiều Na hơi liếc mắt một cái vào bàn tay to mọng bản thủ kia, đáy lòng cười lạnh nhưng trên mặt lại cười càng thêm sáng lạn. Cô giơ tay lên kính hần một ly, nói: “Giám đốc Hoàng, hôm nay làm phiền anh thật ngại quá, trước kính anh một ly đã”, cô né bàn tay bản của hần ta.

Lời nói này thật quyến rũ, khiến cho giám đốc Hoàng vui mừng giơ ly rượu lên cạn một cái.

Uống hết ly đó, ánh mắt giám đốc Hoàng chuyển động, không biết là vô ý hay cố tính nhìn lên ngực Kiều Na, khó xử nói: “Công ty của chúng tôi gần đây đang đầu tư ột dự án, phần tài chính có chút khó khăn. Cho nên, cấp trên thông báo sẽ phải cắt nguồn viện trợ lần này của công ty cô, dù nên nhưng chuyện này cũng không thể là không thương lượng được...”

Kiều Na cảm thấy thật buồn cười: Chủ đề chính rồi cuộc cũng đã tới.

Cô đặt chén rượu xuống, ra vẻ như không biết: “Giám đốc Hoàng xin cứ nói, tôi sẽ thật sự rất cảm kích”
Ánh mắt như cười trông thật dễ thương, khiến cho ông ta si mê.

Ánh mắt sắc nhem của giám đốc Hoàng nhìn cô, cười nói: “Có một số việc cũng rất dễ thỏa thuận. Nào, đến uống một ly nữa, ăn một bữa cơm với tổng thanh tra Kiều trẻ trung xinh đẹp như thế này, quả thật là vinh hạnh của tôi”

Kế tiếp, tên giám đốc Hoàng này một mực cố ý chuốc rượu Kiều Na. Kiều Na tuy hiểu rõ nhưng vẫn không vạch trần, muốn diễn trò cùng ông ta.

Kiều Na bị chuốc hết một chai rượu mạnh 40 độ cồn. Cô như lơ đãng say, cả người gục xuống bàn, đôi mi thanh tú nhú chặt lại làm cho người ta thương tiếc.

Giám đốc Hoàng thấy cô đã say, âm thầm lấy ra một viên thuốc trong túi bỏ vào ly rượu, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị. Sau đó ông ta đưa ly rượu cho Kiều Na: “Tổng thanh tra Kiều, uống một ly nữa rồi chúng ta thương lượng chuyện tài trợ”

Kiều Na có chút suy yếu, nói: “Giám đốc Hoàng, tôi hình như say rồi”

Bàn tay heo của ông ta đặt lên vai Kiều Na, một đôi mắt sắc nhìn thân hình khiêu gợi của cô, thèm chảy nước miếng. Thế nhưng chính ông ta lại không nhìn thấy Kiều Na đã nhanh tay tráo hai ly rượu.

Giám đốc Hoàng không biết, còn tưởng là mình đã đắc thủ, cố chấp đưa ly rượu cho Kiều Na, nói: “Ly rượu này cô nhất định phải uống, nếu không uống chính là tổng thanh tra Kiều không nể mặt tôi rồi”

Kiều Na nhú mày, khó xử nhìn ly rượu, sau đó lại ngửa đầu uống hết. Ông ta khen một tiếng, rồi cũng uống hết ly rượu trước mặt mình.

Giám đốc Hoàng ôm Kiều Na đã xụi lơ, ái muội nói: “Tổng thanh tra Kiều, đêm nay cô ở lại với tôi đi, hợp đồng tài trợ sáng mai tôi sẽ ký tên, cô thấy sao?”

Kiều Na mỉm cười, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Được”

Nụ cười thần nhiên của cô khiến cho ông ta đột nhiên cảm thấy choáng váng, nhận ra hiện tượng kỳ lạ, vừa định đứng lên đã choáng ngất đi.

Kiều Na nhìn một đồng thịt mỡ đang gục trên bàn, cười lạnh. Cô đập một cước lên người ông ta: Chút thủ đoạn đó cũng muốn đem ra sài với Kiều Na này sao? Cũng không chịu nhìn xem, cuối cùng ai là giả trò với ai.

Kiều Na nâng ‘đồng thịt heo’ kia dậy đi về phía thang máy. Trên lầu, cô có một thứ rất tốt đang chờ vị giám đốc Hoàng này.

Lúc vào thang máy, một người đứng lúc đi khiến cô đụng phải. Kiều Na vừa định nói xin lỗi lại không nghĩ rằng khi ngẩng đầu thì nhìn thấy Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa hôm nay cũng có một cuộc hẹn ở khách sạn này, không nghĩ tới lại gặp Kiều Na, hơn nữa cô còn ở cùng một chỗ với cái tên giám đốc Hoàng tai tiếng kia.

Phương Thiệu Hoa liếc mắt nhìn Kiều Na một cái, cả người cô đầy mùi rượu. Hắn lập tức nhăn mặt, cười lạnh nói: “Đói khát đến mức này rồi sao? Ngay cả loại này đàn ông này cũng ăn à?” Khẩu khí vừa cay vừa độc, quả thật có thể chọc tức chết người.

Kiều Na cảm thấy buồn cười, lập tức cười nhạo: “Cho dù tôi tìm ai thì hình như cũng không liên quan đến Phương thiếu nhỉ?”

“Có!!!” Sắc mặt Phương Thiệu Hoa biến đen, dường như muốn nhào lên nhưng Kiều Na đã ấn nút thang máy nhốt hắn bên ngoài.

Thật vất vả mới rinh được ‘đồng thịt heo’ này lên lầu, nhét vào trong một cái phòng. Kiều Na vỗ vỗ tay, khóe môi khẽ nhếch lên, đôi mắt đầy sáng rỡ.

Hai tiếng sau, lúc giám đốc Hoàng tỉnh lại liền nhìn thấy một chiếc màn hình tivi to đang chiếu loạt hình ảnh hai người lỏa lồ đang dây dưa lẫn nhau. Trong đó, người đàn ông không cần nói cũng biết chính là ông ta, mà một người phụ nữ có kỹ xảo thuần thực, vừa nhìn liền biết một gái bán hoa có nghề.

Sắc mặt ông ta bỗng dưng biến đổi, vô cùng khó coi

Kiều Na ôm hai tay, bình thần bước tới, nói: “Giám đốc Hoàng, vở kịch này ông thấy thế nào?”

Giám đốc Hoàng lập tức tỉnh táo, nổi giận nói: “Tổng thanh tra Kiêu, cô có ý gì?”

Kiều Na vẫn ung dung mỉm cười, nói: “Không có ý gì cả, chỉ là muốn làm một cuộc giao dịch với giám đốc Hoàng mà thôi. Chắc giám đốc Hoàng cũng biết giao dịch gì chứ nhỉ?”

Giám đốc Hoàng thẹn quá hoá giận: “Cô nghĩ rằng tôi sợ cuộn băng ghi hình đó của cô sao? Cô quá xem trọng trò hề này của cô rồi”

“À há!” Kiêu Na cười nhẹ, nhìn cuộn băng trong tay, nói: “Tôi đương nhiên biết cuộn băng ghi hình này đối với giám đốc Hoàng mà nói cũng không có bất lợi gì, nhưng mà nếu tôi gửi nó cho bà Hoàng nhà ông, ông nghĩ như thế nào?”

...

Kiều Na cầm bản hợp đồng đã có chữ ký đi ra khỏi khách sạn, khoe miệng nhếch này lên một nụ cười khê.

Cô dám gây khó dễ cho tên giám đốc Hoàng háo sắc đó, đương nhiên là đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Cô điều tra được nhà mẹ đẻ của bà Hoàng rất có thế lực, mà giám đốc Hoàng lại ở rể, đương nhiên phải xem sắc mặt vợ mình mà sống. Nếu cô đưa cuốn băng này đến tay bà Hoàng, ông ta cũng coi như xong.

Đánh rắn phải đánh đập đầu, chỉ cần tìm đúng điểm yếu, cho dù là một con thỏ cũng có thể cắn chết mãng xà.

Kiều Na vừa ra khỏi khách sạn, đột nhiên cảm thấy choáng váng, hai chân cũng run rẩy, thiếu chút nữa là té xuống đường. Kiêu Na theo bản năng xoa đầu, trong lòng báo một tiếng chuông: Không ổn, lúc mình bắt cần lại trúng chiêu của tên giám đốc Hoàng kia rồi!

Bước chân hỗn loạn, cô cố gắng chống đỡ về đến nhà. Thế nhưng hai chân như mềm nhũn ra, cả người ngã về phía trước, nhưng lại rơi vào một vòng tay.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhìn thấy khuôn mặt của Phương Thiệu Hoa. Cô theo bản năng bắt lấy ống tay áo của hắn.

201. Chương 201: Là Ai Đùa Giỡn Ai

Phương Thiệu Hoa nghiêm mặt, dựa lưng lên cửa xe trước cổng khách sạn hút thuốc.

Cả người tản ra hàn khí, hai ngón tay giữa kẹp điều thuốc, tàn thuốc màu đỏ dần dần lụi tàn. Sau đó bị hắn ném đi, mũi chân nghiền nát nó thành tro. Hắn cũng không biết mình ở đây làm gì, chỉ cảm thấy rất khó chịu.

Hắn chỉ thề một tiếng, định mở cửa xe thì lại nghe thấy tiếng giày cao gót giẫm trên đất vang lên. Theo bản năng quay đầu lại, hắn nhìn thấy Kiêu Na đang loạng choạng đi tới, té ngã trong lòng ngực hắn.

Phản ứng đầu tiên chính là, người phụ nữ này lại quyến rũ hắn.

Nhớ đến bộ dạng cô cùng tên giám đốc Hoàng kia ôm ôm ấp ấp, hắn thấy chán ghét muốn đẩy cô ra, không ngờ Kiêu Na lại giữ chặt ống tay áo hắn, không chịu buông tay.

Phương Thiệu Hoa cười lạnh một tiếng, giữ chặt người cô, quát: “Cô! Cút!”

Thuốc phát huy công dụng tuy chậm nhưng một khi có tác dụng, cả người cô như bị một cơn sóng lớn đẩy đi, phá hủy hoàn toàn ý chí cùng định lực. Cô chỉ biết theo bản năng giữ chặt ống tay áo trước mặt.

Phương Thiệu Hoa ngửi thấy trên người cô tản mát ra một mùi vị ngọt, lập tức nhíu: “Cô bị hạ thuốc?”

Thần trí Kiều Na đã biến mất, chỉ biết xoa lồng ngực của hân như một con mèo nhỏ mềm mại, bờ môi nhẹ nhàng nỉ non: “Đừng đi... giúp tôi...” Thanh âm như vậy chỉ sợ bất kỳ một người đàn ông nào cũng nhất định sẽ bị xao động.

Rất khó chịu, cả người như bị một ngọn lửa thiêu đốt, trong mỗi mạch máu đều có hàng ngàn con kiến bò tới bò lui, cắn phá hệ thần kinh cô, chỉ còn lại khát vọng đến từ nơi sâu nhất trong bản năng của loài người.

Kiều Na nhú chặt mày, cố gắng đè nén khát vọng trong lòng. Cô nghĩ... cô sẽ không thể cố gắng được nữa, thôi thì cứ theo bản năng ôm lấy người đàn ông trước mặt, muốn hân giúp mình dập tắt khao khát trong cơ thể.

Phương Thiệu Hoa không thể phủ nhận rằng mình lại bị cô quyến rũ, nhưng lý trí của hân cũng chưa phải là chết hoàn toàn. Hân cố gắng khắc chế xao động nơi bụng dưới, nói: “Kiều Na, buông tay!”

“Tại sao?” Cô tiến đến bên tai của hân, nhẹ nhàng nói như thổi khí, nụ cười tươi rói như hoa anh túc nở rộ trên môi. Cô thì thào: “Hay là... anh không có năng lực?”

Đồng tử của Phương Thiệu Hoa giãn ra, đàn ông, không muốn bị nghi ngờ nhất chính là năng lực, quả thật so với tôn nghiêm còn bị coi rẻ hơn nhiều.

Hân cắn răng giữ chặt vòng eo cô, khẽ chửi thề một tiếng “Cô thật muốn chết!”. Hân mở mạnh cửa xe ra, nhét Kiều Na vào trong, kéo cà vạt xuống, chân ga xe bị giẫm mạnh.

Xe còn chưa đậu ổn định, Phương Thiệu Hoa đã bước xuống. Dọc theo đường đi, người phụ nữ này giống như một con yêu tinh quần lấy hân, khiến cho hân thiếu chút nữa là không nén được dục vọng.

Phương Thiệu Hoa cắn răng, một tay ôm lấy Kiều Na đi vào một căn biệt thự riêng của mình. Cửa phòng giống như bị đá văng, hai người ngã vào chiếc giường lớn màu trắng mềm mại, không có một giây ngừng nghỉ đã vội quần lấy nhau.

Nhìn thân thể lay động dưới thân, hai mắt nhắm lại, hai gò má hồng hào, yết hầu Phương Thiệu Hoa phát ra một tiếng rên rỉ, đôi mắt hân thâm lại, cơ hồ là một ngum cắn lấy cần cổ trắng nõn của cô.

Người phụ nữ này là một yêu tinh, cô ta đang dùng yêu mị mê hoặc hân, khiến cho hân cuối cùng phải trở thành tù binh của cô ta!

Quần áo cũng không biết được cởi ra như thế nào, hai người như hai kẻ đói khát ôm chặt lẫn nhau, hôn sâu, vuốt ve, dây dưa không có một khe hở.

Kiều Na rên rỉ một tiếng. Đau, thật sự đau, nhưng thân thể lại theo bản năng ôm chặt lấy người đàn ông đang cưỡi trên người mình.

Phương Thiệu Hoa nhú chặt hai hàng chân mày, một giọt mồ hôi gợi cảm chảy xuống lồng ngực hân, rơi xuống bụng bằng phẳng của Kiều Na. Toàn bộ lý trí của hân đều bị đánh tan trong khoảnh khắc khoan khoái này.

Phương Thiệu Hoa gầm nhẹ, vòng tay ôm chặt lấy yêu nữ dưới thân, bờ eo hân lập tức đẩy nhanh tốc độ va chạm.

Kiều Na như hoa lục bình bồng bềnh trôi trên dòng sông cuộn sóng. Cánh tay cô ôm chặt lấy tấm lưng to lớn kia, mười ngón bấm thật sâu vào bắp vai hân.

Cảm giác như mình đã tạo thành một vết thương trên lưng hân, lông mi Kiều Na run lên, nhưng ngay sau đó lại bị dòn tiến công hung mãnh của hân trấn áp thành mất phương hướng.

Đêm, nóng như vậy, nóng đến thiêu cháy tự chủ loài người.

Đêm, tối như vậy, tối như có một chiếc màn che che lấy những hình ảnh thẹn thùng.

...

Sáng hôm sau, hai người tỉnh dậy cùng một lúc. Có một số ít người, đồng hồ sinh học luôn canh đúng giờ sẽ đánh thức dây thần kinh, bắt người ta phải thức dậy, chuẩn bị, đến công ty.

Khoảnh khắc mở to mắt, Kiều Na nghi hoặc. Đây hiển nhiên là một căn phòng cô không biết.

Phương Thiệu Hoa nhìn cô gái còn nằm ỳ trên cánh tay mình, lạnh lùng nói: “Nằm đủ chưa? Dậy được rồi đó”

Kiều Na cau mày nhìn khuôn mặt của Phương Thiệu Hoa chỉ cách mình vài centimet, trong đầu nhanh chóng chuyển động, một mảnh kí ức chớp vá hiện lên, cô cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Kiều Na nhún vai, tự nhiên đứng dậy, nhặt từng mảnh quần áo trên đất mặc lên người.

Đáy mắt Phương Thiệu Hoa hiện lên sự kinh ngạc. Hắn là một người đàn ông trưởng thành, trong hơn ba mươi năm cuộc đời hắn qua đường với không biết bao nhiêu người phụ nữ, nhưng đây là lần đầu tiên sau khi hắn tỉnh lại trên giường, nhìn thấy một người phụ nữ lại trấn định, trấn định đến hồ hững như vậy.

Phương Thiệu Hoa nhìn thấy cô mang giày cao gót, chuẩn bị đi ra ngoài. Hắn vẫn không nhịn được bèn hỏi: “Cô... đi liền sao?”

Kiều Na quay đầu lại, giống như là đang nghe thấy một câu chuyện cười “Sao? Đều là nam nữ đã trưởng thành, cũng chỉ chơi đùa mà thôi. Chẳng lẽ anh định chịu trách nhiệm với tôi sao? Hay là muốn tôi chịu trách nhiệm với anh?”

Phương Thiệu Hoa nheo mắt, dường như đoán được người phụ nữ này đang nghĩ gì trong đầu, chợt hắn cười lạnh một tiếng rồi nói: “Cô muốn bao nhiêu tiền? Cầm lấy rồi lập tức rút đi cho tôi, đừng xuất hiện trong tầm mắt tôi một lần nữa!”

Về Kiều Na, còn lâu hắn mới tin cô là một người phụ nữ đơn giản. Hắn tuy rằng hoàn toàn không hiểu hết về cô nhưng hắn đã từng nghe, đã từng thấy, Kiều Na chính là một cô gái có thể bán đứng mọi thứ vì tiền. Chuyện tối hôm qua cùng với tên ‘thịt heo’ giám đốc Hoàng chẳng phải là một bằng chứng sao?

Tiền? Kiều Na nghe thấy chữ đó, đột nhiên thấy hứng thú nhú mày, nói: “Phương thiếu, anh thấy bao nhiêu là đủ?”

Phương Thiệu Hoa nghe thấy câu này liền cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Quả nhiên mình đoán đúng, Kiều Na chính người phụ nữ như vậy.

“Mười vạn là mức cao nhất, nhiều hơn nữa thì cô không đáng giá!”

Mười vạn? Kiều Na chợt cười sau đó xoay người chậm rãi đi đến trước mặt Phương Thiệu Hoa. Cô ném chiếc giày cao gót trong tay xuống, trèo lên giường như một con mèo nhỏ. Cô nằm úp sấp, hai chân đặt hai bên hông Phương Thiệu Hoa.

Tư thế như vậy rất dễ kích thích dục vọng. Nháy mắt, nó đã kích thích trí nhớ đêm qua của Phương Thiệu Hoa, nơi bụng dưới có một vật nhanh chóng cương cứng.

Kiều Na nhếch môi cười, đôi môi đỏ mọng chạm nhẹ lên môi Phương Thiệu Hoa, khẽ mở: “Được nha, mười vạn thì mười vạn. Hôm qua tôi ra đường không có mang theo tiền mặt, lần sau có gặp mặt Phương thiếu, tôi nhất định sẽ đưa đủ không thiếu một xu”

Dứt lời, Phương Thiệu Hoa còn chưa kịp phản ứng, cô đã nhanh chóng nhảy xuống giường, mang giày cao gót, cao ngạo đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, hai hàng chân mày kiếm của Phương Thiệu Hoa nhíu lại. Bây giờ hắn mới kịp phản ứng, bèn cầm lấy chiếc gối bên cạnh ném mạnh xuống đất.

Cô ta là có ý gì? Lần sau gặp lại, đưa cho hắn mười vạn sao?

Giống như... người được mua... là hắn!

202. Chương 202: Người Từng Trải

Kiều Na đi ra khỏi biệt thự, giờ này cũng không kịp về nhà thay quần áo, xe vẫn còn ở bãi đậu trong khách sạn đêm qua.

Gọi một chiếc taxi đi thẳng đến công ty.

Kiều Na xoa nhẹ mi tâm. Cô cảm thấy hôm qua quả thật đã quá tay, may mắn hợp đồng tài trợ không bị mất. Tuy nhiên lại gặp phải Phương Thiệu Hoa, một người không dễ đối phó.

Kiều Na nhìn ngón tay của mình, mớ hỗn độn tối qua lúc mờ lúc tỏ xuất hiện, dường như chạm phải một thứ gì đó nhưng cô không nhớ rõ lắm. Kiều Na nắm chặt tay, đẩy cánh cửa xe, cầm lấy hợp đồng đi vào công ty.

Một bước vào công ty, ánh mắt nhân viên đều quét đến. Mọi người nhỏ giọng bàn tán nhưng lại sợ cô nghe thấy.

Đi vào văn phòng, thư ký cũng vào theo sau. Kiều Na đem hợp đồng đưa cho thư ký, nói: “Hợp đồng đã được ký tên, cô liên hệ với phía bên kia đi, đồng thời cũng bắt đầu bố trí khu vực triển lãm”

“Vâng, tôi lập tức đi chuẩn bị” Thư ký không hề hoài nghi bản hợp đồng này. Cô ta đi theo Kiều Na hai năm, trong hai năm này, sự tài giỏi của tổng thanh tra Kiều cô ta đều nhìn thấy. Chỉ cần cô ấy ra tay, không có chuyện gì là không làm được. Cùng là phụ nữ nhưng cô lại bội phục Kiều Na sát đất.

“Quay lại” Kiều Na ngồi xuống ghế, đầu còn có chút đau, không biết là do say rượu hay vì tác dụng còn lại của thuốc “Bên ngoài đang bàn tán cái gì?”

Thư ký ngậy ra một lúc, cô ấy không nghĩ tới cô sẽ hỏi điều này nên ấp úng: “Dường như đang bàn tán... chị không thay quần áo, còn có... tối hôm qua chị đi gặp giám đốc Hoàng... một mình”

Kiều Na lập tức hiểu rõ.

Cô nghĩ cũng không nghĩ ra rằng những người đó đang bàn tán chuyện cô vì hợp đồng tài trợ mà đi ngủ với tên giám đốc Hoàng đó, còn đối với cô ‘bán mình cầu tài’ như vậy mà khinh thường.

Kiều Na không thèm để ý nhếch khóe miệng, vẫy tay cho thư ký rời đi, mà bản thân lại tự lấy một bộ quần áo sạch vào toilet thay ra.

Lúc thay quần áo, cô nhìn dấu vết ái muội trên người, hơi nhú mào. Cô chợt nhớ tới, mấy ngày nay hình như là thời gian trứng rụng, rất dễ mang thai.

Lúc tan làm, nhất định phải nhớ mua thuốc ngừa thai.

Kiều Na dạo này rất bận rộn. Tháng sau có một buổi triển lãm, cô muốn nhân cơ hội này đưa một số nghệ nhân có tài trong nước ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, ý nghĩ này cũng được Tô Mộc Vũ đồng ý.

Trung Quốc luôn luôn là một đại lực của nghệ nhân, nhưng nếu là người trong nghề đương nhiên hiểu rõ Trung Quốc chỉ phát triển một cách từ từ, còn kém xa các nước khác như Ý và Nhật Bản.

Một nhóm nghệ nhân trong nước được đào tạo chuyên sâu có thể sẽ tạo nên một làng sóng mới trong giới làng nghệ nhân Trung Quốc, đồng thời danh tiếng công ty cũng có thể được nâng lên một tầm ới. Tuy nhiên nếu không thành công, công ty cũng có thể sẽ thất bại thảm hại, cô phải vạn phần cẩn thận.

“Thư ký của công ty Khải Việt gọi điện thoại đến, hỏi chị ngày mai có thể bớt thời giờ gặp mặt bàn chuyện hợp tác hay không”

Thư ký đến thông báo công việc trong ngày, Kiều Na xoa nhẹ huyệt thái dương, nói: “Được rồi, chuyện này không thể qua loa được. Sáng mai trước giờ nghỉ trưa tôi sẽ đến tìm giám đốc Khải”

Kiều Na một khi tiến vào trạng thái làm việc, hoàn toàn là một người rất tập trung, rất nhanh đã ném chuyện thuốc tránh thai ra sau đầu.

Mà hôm nay, văn phòng của Phương Thiệu Hoa đều tràn ngập sát khí.

Người của văn phòng thủ quỹ cầm giấy tờ đến muốn lấy chữ ký của Phương Thiệu Hoa, lại bị thư ký ngăn lại. Cô ấy chỉ chỉ hướng Phương Thiệu Hoa, nói: “Hôm nay tâm tình hình như không tốt, hay là ngày mai anh hãy đến đi”

“Vào đi!” Nhưng thanh âm lạnh lùng của Phương Thiệu Hoa đã vang lên. Nhân viên thủ quỹ rút đầu đi vào, quả thật sắp sùi bọt mép đi ra.

Hôm nay boss lớn không vui, quả thật là cực kỳ không vui. Vốn dự trù bị cắt giảm một phần tư không nói, vì kim ngạch thu chi tháng này đều bất toàn thể trưởng phòng cùng phó phòng tăng ca.

Hắn ta đã dự cảm rằng, chỉ cần hắn bước vào căn phòng đó, nhất định sẽ bị loạn đao chém chết...

Hai ngày liên tiếp Phương Thiệu Hoa tìm khắp ‘hang cùn ngõ hẹp’ để bới móc sai phạm, thậm chí là những lỗi nhỏ nhặt nhất. Cả công ty, nơi nơi đều là oán khí. Lúc hắn đi ra khỏi công ty, sau lưng đều là ánh mắt dao găm vô hình như muốn chém chết hắn.

Khi hắn vừa quay đầu lại, những ánh mắt dao găm đó liền thu lại sự ai oán mà chuyên tâm làm việc.

Phương Thiệu Hoa kéo kéo cà vạt, nhảy vào trong xe. Hắn cũng không biết mình bị làm sao nữa, hai ngày nay chán nản đến phát sợ.

Chẳng lẽ là bởi vì Kiều Na? Phương Thiệu Hoa cười lạnh: Làm sao có thể?!

Di động vang lên, là Khải Sâm, một người bạn của hắn.

Khải Sâm cười nói: “Phương thiếu, tôi có một mối làm ăn về nghệ thuật gốm sứ, cậu có hứng thú không?”

Đôi mắt Phương Thiệu Hoa hơi động một chút, nếu như hắn nghĩ không sai thì... Ánh mắt hắn bỗng nhiên xẹt qua một tia hứng thú, đáp ứng: “Ừ, tôi sẽ đến”

Một chiếc Hummer khí phách phát ra thanh âm động cơ dũng mãnh, chạy nhanh ra khỏi bãi đỗ xe.

Lúc Phương Thiệu Hoa chạy đến khách sạn, Kiều Na cùng Khải Sâm đã hoàn tất hết thủ tục hợp tác và cùng đi ra ngoài.

Kiều Na mỉm cười, nói: “Cám ơn giám đốc Khải, lần hợp tác này tôi tin rằng sẽ rất thành công”

Khải Sâm nhìn Kiều Na một cách tán thưởng, vươn tay nói: “Tổng thanh tra Kiều, không nghĩ tới cô chẳng những rất xinh đẹp mà còn là người quyết đoán hiếm thấy như vậy. Tôi rất mong đợi sự hợp tác lâu dài giữa chúng ta”

Kiều Na cũng vươn tay bắt tay với hắn “Tôi cũng rất chờ mong có thể tiếp tục hợp tác cùng với người nhìn xa trông rộng như giám đốc Khải đây”

Phương Thiệu Hoa vừa đến liền nhìn thấy bộ dạng thân mật cười nói bắt tay nhau của Kiều Na và Khải Sâm. Hắn không hiểu vì sao lại có chút giận dữ như vậy.

Người phụ nữ này thật đúng là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Ba mươi sáu tiếng trước mới cùng hắn lăn lộn trên một chiếc giường, bây giờ lại nhanh chóng quyến rũ một người đàn ông khác như vậy.

Khải Sâm thấy hắn tới, lập tức giới thiệu: “Đây là tổng giám đốc Phương, là người quen của tôi. Tổng thanh tra Kiều, nếu có sự giúp đỡ của tổng giám đốc Phương đây, công ty của cô có thể phát triển là chuyện bình thường”

Kiều Na không nghĩ tới Phương Thiệu Hoa lại đến đây, cô cũng hơi ngạc nhiên một chút nhưng liền chấn chỉnh biểu cảm của mình. Cô vươn tay ra, nói: “Tổng giám đốc Phương, lần đầu gặp mặt, mong anh chiếu cố”

Phương Thiệu Hoa nghe thấy, cô quả thật là kẻ biết tính toán. Hắn nhú mi, hỏi: “Lần đầu gặp mặt?”

Khải Sâm kinh ngạc, nói: “Sao thế? Chẳng lẽ hai người đã biết nhau rồi sao?”

Kiều Na tiếp chuyện rất nhanh: “Cũng có duyên vài lần nhưng nói chung là không quen”

Sắc mặt Phương Thiệu Hoa quả thật có thể dùng từ “âm trầm” để diễn tả. Không quen? Lăn lộn trên giường với nhau một lần có tính là không quen không?

Khải Sâm lại không biết nội tình bên trong, chỉ mở miệng vui đùa: “Phương thiếu, cô Kiều đây rất xinh đẹp nhé, lại còn biết cách làm việc nữa. Hôm nay tôi muốn giới thiệu cho anh, nói không chừng còn có thể trở thành một mối lương duyên đó”

Kiều Na khẽ cau mày.

Phương Thiệu Hoa đem động tác nhỏ này của cô thu vào mắt, cười lạnh trong lòng: Sao? Bất mãn như vậy rồi à? Chẳng lẽ Phương Thiệu Hoa hẳn không xứng để trở thành người quen biết của Kiều Na cô sao?

Phương Thiệu Hoa hừ lạnh một tiếng, cười như không cười, nói: “Khải Sâm, chú đang đùa à? Chẳng lẽ chú không biết tổng thanh tra Kiều đây đã duyệt qua vô số người rồi, kinh nghiệm rất phong phú. Chú nghĩ rằng tôi sẽ có hứng thú với cô ta sao?”

203. Chương 203: Xét Nghiệm

Hắn có thể nhớ rõ những phản ứng của Kiều Na đêm đó, cô từ lâu đã không phải là một cô gái chưa nếm mùi đời. Không hiểu sao khi nghĩ điểm đấy, hắn liền canh cánh trong lòng.

Những lời này thật sự quá khó nghe, hơn nữa còn có hai nhân viên của công ty ở đây. Đây quả thật là một cái tát vào mặt Kiều Na, khiến cô mất hết mặt mũi.

Khải Sâm ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm Phương Thiệu Hoa nhưng vốn không nhận ra hắn đang nói thật hay đùa. Nếu là nói đùa, vậy thì cũng đùa quá lộ tay rồi.

Thư ký của Kiều Na lập tức nổi giận: “Anh!!!”

Kiều Na vỗ nhẹ lên vai cô ấy, ý bảo hãy lui ra phía sau. Cô cũng không tức giận, không xấu hổ, chỉ đứng thẳng lưng, khóa miệng vẫn duy trì nụ cười mỉm.

Khải Sâm thấy thế, lập tức hoà giải: “Được rồi, được rồi, nói giỡn cũng đã nói rồi, bây giờ đã trễ, chúng ta cũng phải chia tay nhau, khi khác lại hẹn nhau ăn cơm”

Kiều Na nở nụ cười gật đầu, lễ phép chào hỏi: “Được, rất mong được gặp lại giám đốc Khải”

Trước đó vài giây đã bị người khác nhục mạ, nhưng vẫn có thể chịu được, còn duy trì nụ cười mỉm như thế. Chỉ riêng phong thái này cũng đã khiến cho người ta cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản, lại càng khiến cho người ta có vài phần khâm phục.

Sau đó, Kiều Na dẫn đầu cùng thư ký đi ra ngoài, ánh mắt chưa từng lướt qua Phương Thiệu Hoa một lần, rõ ràng là hoàn toàn xem thường hắn.

Vừa ra khỏi khách sạn, thư ký đã nhin không được nói: “Tổng thanh tra, tên giám đốc Phương vừa rồi thật quá đáng”

Kiều Na mang kính râm vào, nói: “Cô cũng thấy giám đốc Khải đang ở đây đó thôi. Nếu tranh cãi gay gắt thì chúng ta sẽ chỉ càng tạo ra ấn tượng xấu thì bất lợi cũng chỉ thuộc về chúng ta, đây là thứ nhất. Thứ hai, trên thương trường cần phải tránh gây thù chuốc oán. Tuy rằng công ty của chúng ta có khác ngành nghề với tập đoàn Phương Viên, nhưng trời tính có nhiều chuyện khó lường trước được. Quan trọng nhất chính là phải tự mình trải đường rút quân. Thứ ba, có nhiều lời cũng chỉ là vô nghĩa, nghe một chút rồi ném ra phía sau. Cần gì chấp nhất những lời vô nghĩa đó của một kẻ bỏ đi chứ?”

Nghe thấy ba chữ “kẻ bỏ đi”, thư ký phù một tiếng nhin không được mà bật cười, khó chịu trong lòng cũng vơi đi ít nhiều.

Kiều Na mở cửa xe, vừa định lên xe thì một bàn tay bỗng nhiên bắt lấy cánh tay cô từ phía sau.

Kiều Na khẽ cau mày, quay đầu liền nhìn thấy gương mặt đang tức giận của Phương Thiệu Hoa.

Hơi nhíu mi, Kiều Na nhếch môi, nói: “Phương thiếu, còn có chuyện gì sao?”

Phương Thiệu Hoa nhìn chăm chăm cô, ánh mắt hẩn trừng cô một cách thô lỗ. Lúc đuối đến, hẩn nghe rõ mồn một những lời Kiều Na đã nói. Chết tiệt! Còn chưa từng có người nào dám nói hẩn như vậy. Kẽ bỏ đi? Được, rất tốt!

Phương Thiệu Hoa hừ lạnh một tiếng, ép sát đến trước mặt cô, ngữ điệu mang theo trào phúng: “Sao? Bị tôi nói đến thẹn quá hoá giận à? Đừng quên, cô đã không còn là gái trinh nữa, cô chẳng thể nào che giấu chuyện này quá lâu đâu. Một người như cô sớm nên để cho toàn thể giới biết đến. Cả ngày đi câu dẫn đàn ông, thật không biết liêm sỉ!”

Kiều Na cười rộ lên, cười đến sáng rực cả gương mặt.

Cô càng cười, hai hàng chân mày của Phương Thiệu Hoa càng nhíu chặt. Hẩn nghiêng chặt răng, gằn từng chữ: “Cô cười cái gì?”

Cảm thấy cười đủ, Kiều Na mở túi xách, rút ra một tờ chi phiếu rồi viết mười vạn đồng lên đó, dùng sức đánh lên trán Phương Thiệu Hoa “Anh chê tôi không còn trinh, tôi còn chưa chê quả dưa chuột màu đen đó của anh là may rồi. Đây là mười vạn, Phương thiếu, ba ngày sau nhớ mang giấy xét nghiệm sức khỏe đến cho tôi. Bởi vì... tôi rất sợ bẩn!”

Sắc mặt Phương Thiệu Hoa xanh mét.

Kiều Na không thèm nhìn hẩn, vòng eo linh hoạt trượt qua một bên thoát khỏi sự giam cầm của hẩn. Sau đó, cô lên xe, thư ký lập tức lái đi.

Chiếc xe màu đỏ bình thản rời khỏi bãi đỗ xe, Kiều Na vung tay ra cửa sổ, nói: “Đúng rồi, giấy báo xét nghiệm cứ gửi qua bưu điện là được rồi. Đạo này tôi rất bận rộn, không rảnh gặp những người lông gà vớ tỏi”

Lời còn chưa dứt, xe đã mất dạng.

Phương Thiệu Hoa đứng một mình trong bãi đỗ xe, nhìn tờ chi phiếu trong tay, từ con số 1 đầu tiên đến con số 0 cuối cùng, sắc mặt càng ngày càng đen, càng ngày càng trầm, chẳng khác gì Bao Thanh Thiên.

Đây là cái gì? Là công lao chơi gái đêm đó của hẩn sao? Còn có... con mẹ nó cái gì mà giấy xét nghiệm!

Hẩn nắm tờ chi phiếu trong tay, dùng sức vò thành một cục ném trên mặt đất, sau đó giơ chân đạp lên chiếc Hummer của mình khiến cho còi báo hiệu hú lên vài tiếng.

Người phụ nữ chết tiệt! Hẩn muốn giết cô ta!

Ngồi ở trong xe, Kiều Na nhếch môi, dung nhan xinh đẹp nở rộ mãnh liệt như hoa anh túc.

Vừa rồi hẩn làm trò trước mặt Khải Sâm, cô không muốn lên cơn, nhưng cũng không có nghĩa Kiều Na này dễ bị khinh thường. Nếu nghĩ cô như vậy, chính là mười phần sai hoàn toàn!

Cô cho tới bây giờ cũng không phải là người dễ đối phó.

Điện thoại vang lên, Kiều Na xem, là Chu Hiểu Đồng gọi đến.

Chu Hiểu Đồng hỏi cô, cuối tuần này đi dã ngoại cắm trại được không, cả nhà Tô Mộc Vũ cũng sẽ đi.

Kiều Na từ chối không chút suy nghĩ. Giỡn à? Cô đi làm gì? Nhìn hai gia đình đó ân ái ái sao? Cô mới thêm đi để thấy thêm khó chịu, chẳng thà bỏ thời gian đi bar hay shopping, may mắn còn có thể vớt được một anh chàng dễ nhìn một chút.

Huống chi, Chu Hiểu Đồng cùng Tô Mộc Vũ đã bắt đầu nói bóng nói gió với cô rằng phải tìm một người, phải tìm một cuộc sống ổn định, kết hôn, kết hôn cái gì...

Cái loại tình yêu hôn nhân này cô cũng không tin, chẳng phải là có biết bao người đàn ông đến với cô với những mục đích của họ sao? Xã hội này, cô hiểu rõ nó hơn so với bất cứ kẻ nào.

Kiều Na nhìn lịch, khoảng cách cô chính thức bước vào tuổi thứ ba mươi còn hai tháng lẻ năm ngày. Tranh thủ hai tháng lẻ năm ngày này, cô phải tiêu xài lãng phí một chút. Qua ba mươi tuổi, tùy tiện tìm một người đàn ông, sinh một đứa bé. Đời này, cô không còn muốn dây dưa với người đàn ông nào nữa.

Cả tháng nay, đừng nói quán bar, ngay cả nhà cô cũng không về nhiều. Thủ tục của cuộc triển lãm nghệ thuật lần này đều do tự cô quyết định. Hiệu quả của cuộc tuyên truyền lần trước có chút bất ngờ, không chỉ có truyền thông trong giới nghệ thuật mà còn cả truyền thông trong cả giới giải trí đều rất có hứng thú với những đối tác trong cuộc triển lãm lần này. Toàn bộ công ty đều mong chờ sự thành công lần này, còn có vài công ty tư nhân đã chủ động chìa cành ô-liu, tỏ vẻ muốn góp tên vào triển lãm.

Kiều Na nhận lấy bản kê khai, nhìn con số hai ngàn năm trăm vạn năm sau hai chữ Phương Viên, cô hơi híp mắt. Đây là công ty của Phương Thiệu Hoa.

Đối với người đàn ông kia, cô thật sự có chút không hiểu.

Mà bên kia.

Trong mắt Phương Thiệu Hoa xẹt qua tia sáng lạnh. Hai ngàn năm trăm vạn lại không thể khiến cho cô mắc câu, người phụ nữ này lại một lần nữa vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Phương Thiệu Hoa không kiên nhẫn: “Có gì thì cứ nói đi”

Trong phút chốc, sấm sét vang dội, sét khí cuộn cuộn cả văn phòng. Thư ký sợ tới mức ôm đầu, bật người trốn chạy.

Phương Thiệu Hoa đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống phía dưới. Khoảng cách tầm một trăm thước khiến những chiếc xe bên dưới chỉ nhỏ như một đàn kiến.

Trên tấm kính thủy tinh là gương mặt thâm trầm của hắn, cùng với độ cong trên khóe miệng: Kiều Na, không bắt được cô, tôi sẽ không mang họ Phương!

Hiệu quả của buổi triển lãm quả thật làm cho người ta ngạc nhiên. Hơn mười công ty truyền thông xếp hàng vào hội trường, sau cùng khi vợ chồng Tô Mộc Vũ và Phong Kính xuất hiện, toàn hội trường liền sôi trào, không khí nóng hừng hực.!

Thời gian giải lao buổi trưa, Kiều Na nhìn không được kích động ôm lấy Tô Mộc Vũ. Khổ cực lâu như vậy, tìm hết mọi cách có thể, rốt cuộc cũng không phụ kỳ vọng của cô.!

Toàn bộ nhân viên công ty cùng đến bar để chúc mừng.!

phóng khoáng uống rượu, ôm Tô Mộc Vũ nhẹ giọng nói: “Mộc Vũ, em lại thành công thêm một bước rồi!” @#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Tô Mộc Vũ ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$% Kiều Na có một nguyện vọng, nếu cô không còn là một người sạch sẽ thì cô quyết tâm phải trở thành một người phụ nữ thành công. Cô muốn toàn bộ những người từng khinh thường cô đều phải nhìn cô với ánh mắt khác!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Tô Mộc Vũ biết, đau khổ của Kiều Na không ai có thể hiểu bởi vì cô không hề nói ra miệng, cô chỉ để cho người ngoài vĩnh viễn chỉ nhìn thấy sự kiêu ngạo của chính mình!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%& Bởi vì, như vậy mới chính là Kiều Na!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Nhân viên công đều kích động, bạo dạn chúc rượu Kiều Na. Kiều Na uống hết, một ly rồi lại một ly, hôm nay cô cảm thấy thật vui!@#\$%^&*()!@#\$%^&* Trong bụng sôi ùng ục, Kiều Na nhịn không được mà chạy vào toilet ối lên ối xuống!@#\$% Sao lại thế này? Đêm nay cô uống rượu cũng không nhiều lắm, làm sao lại khó chịu như vậy? Giống như có thứ gì đó trong bụng khiến cho cả dạ dày cô co thắt lại!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Kiều Na rửa mặt, ôm bụng tựa vào trên bồn rửa tay cho đến hơn mười phút sau mới dần dần dịu xuống cảm giác khó chịu!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Cô xoa xoa huyết thái dương, đi ra toilet. Cô mơ hồ dự cảm có gì đó không tốt lắm, chẳng lẽ cô nên đến bệnh viện kiểm tra một chút sao?!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Trở về căn phòng, Kiều Na không nghĩ tới Phương Thiệu Hoa lại đang ở đây, ngồi bên cạnh chỗ cô!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Sao lại thế này?!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Kiều Na hơi nhũn mảy. Tô Mộc Vũ không biết nội tình bên trong giữa hai người họ nên cười nói: “Kiều Na, lại đây ngồi đi. Chị vừa gọi cho Thiệu Hoa nên anh ấy đến chúc mừng cho chúng ta” Phương Thiệu Hoa ngồi trên ghế sa lon, trong tay cầm ly rượu giơ về phía cô. Đôi mắt hần lạnh lùng nhìn cô, rõ ràng là khiêu khích!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$%&*)*)*_+*&^%\$@!@\$^\$ Kiều Na chưa bao giờ cảm thấy bức bối như vậy, tên đàn ông này quả thật là ‘âm hồn bất tán’. Hơn một tháng không gặp, cô vốn đã quên đi một vài chuyện thế nhưng tại sao bây giờ lại gặp hần ở đây?@#\$% Kiều Na lấy lại bình tĩnh, bên ngoài như không thêm để ý mà ngồi vào vị trí cũ. Tay cô giơ ly rượu, nói: “Tổng giám đốc Phương trăm công ngàn việc, không nên quấy rầy anh ấy chứ” @&% Phương Thiệu Hoa lại giả vờ như nghe không hiểu lời tiên khách của cô, bình tĩnh nhấp một miếng rượu, ngẩng đầu nói: “Chẳng lẽ tổng thanh tra Kiều không chào đón tôi?” @&%\$# “Nếu tôi nói tôi không chào đón, tổng giám đốc Phương sẽ làm gì?” Bình thường Kiều Na sẽ không nói chuyện như vậy, nhưng không biết sao bây giờ cũng có chút buồn bức trong lòng, buồn bức đến nỗi cô không muốn có chút mối quan hệ nào với Phương Thiệu Hoa!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$ Tô Mộc Vũ nhìn hai người ‘khanh khanh ta ta’, kinh ngạc hỏi: “Hai người...?”!@#\$%^&*()!@#\$%^&* Trong ấn tượng của cô ấy, hai người kia không vừa mắt lẫn nhau, ngay cả mặt mũi cũng không nguyện ý chạm nhau. Thế mà bây giờ lại nói chuyện khách khí như thế!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$ Một nhân viên chạy đến đưa micro cho Kiều Na, nói: “Tổng thanh tra Kiều, chị hát một bài đi” Những người khác vừa nghe thấy đều ồn ào phụ họa: “Tổng thanh tra Kiều hát đi!” Những người này bình thường tuy rằng rất không thích hình ảnh Kiều Na đã xây dựng, nhưng không tránh khỏi việc bội phục năng lực làm việc của cô. Thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, sao có thể buông tha? Kiều Na bị bọn họ ép buộc không từ chối được, đành phải cầm lấy micro hát bài “Quạt cuồng”. Quay đầu lại giữa biển người xa lạ!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Một lần nữa nghi ngờ sự tồn tại!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Ngày mai của em không phải là không có bờ bến!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Mỗi lần tỉnh lại, lại ưu lo như vậy!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Nhìn lên bầu trời, không có một cánh chim!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Ánh trăng lạc lối giữa thế giới vô thường!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Sự kiêu ngạo của em, càng kiên trì càng đàng đàng!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Cho đến khi nỗi đau biến thành sức mạnh!@#\$%^&*()!@#\$%^&@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$ Mỗi đêm!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Trong những giấc mộng yên lặng!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Chỉ có bóng dáng em ngân nga câu hát!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()! Với một tư thế quạt cuồng!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Phía sau sân khấu huyền ảo!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Là sự trống trải mỗi một mình em!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$@#\$%^&*()!@#\$%^& Mở mắt ra, rốt cuộc em cũng nhìn thấy!@#\$%^&*()!@#\$%^&@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$ Chỉ một chút ánh sáng mờ mờ...!@#\$%^&*()!@#\$%^&*()!#\$!@#\$%^&*()!@#\$%^&* Bài hát này cũng không có quá nhiều người biết đến, Kiều Na vô tình nghe qua một lần liền thích. Bài hát này, cô rất thích. Cô

cát tiếng hát, khuôn mặt xinh đẹp bao phủ bởi ánh hào quang khiến cho người ta nhất thời mê muội. @#\$%^&*()!@#\$%^&*()!@#\$%^& Hát xong, tất cả mọi người trong phòng đều vỗ tay ủng hộ. Chỉ mỗi Phương Thiệu Hoa, bên trong căn phòng với ánh đèn mờ mờ chiếu lên khuôn mặt hần, trong ánh mắt đó dường như xẹt qua một sự kinh ngạc. @#\$%^&*()!@#\$%^& Kiều Na cảm thấy có chút khó chịu nên bảo phải về trước. Tô Mộc Vũ thì còn chờ Phong Kính đến đón cho nên cũng không vội. @#\$%^&*()!@#\$%^&*()!@#\$%^& Đi ra khỏi câu lạc bộ đêm, bầu trời có chút lạnh khiến cho Kiều Na hơi thanh tỉnh. Hôm nay thật kích động, buổi sáng bận rộn với triển lãm, buổi tối lại vui vẻ uống rượu. @#\$%^&*()! Kiều Na thăm giữu cợt, chẳng lẽ cô thật sự không có tuổi trẻ sao? Cô cũng sắp ba mươi tuổi rồi, chỉ còn một tháng tháng nữa là bước sang tuổi thứ ba mươi rồi, cũng không phải là hai mươi ba hay hai mươi bốn tuổi, cũng không còn là một cô gái đang tuổi thanh xuân hoạt bát. @#\$%^&*()!@ Vì dự liệu tối nay sẽ uống rượu cho nên cô không lái xe đến, Kiều Na định gọi một chiếc taxi thì bỗng nhiên một chiếc Hummer mạnh mẽ đỗ trước mặt cô. @#\$%^&*()!@#\$%^&*()!@ “Cô Kiều, tôi tiễn cô tiễn một đoạn đường nhé?” @#\$%^&*()!@#\$%^& Kiều Na nhú mày, bước đến cửa sổ xe, nắm cổ áo của hần kéo về phía mình, đôi mắt đẹp mông lung trừng to, nói: “Đừng nói với tôi rằng tổng giám đốc Phương đây đã đem lòng yêu tôi rồi nhé? Tôi sẽ vì được yêu thương mà lo sợ đó!” @#\$%^&*()!@#\$%^& Sắc mặt Phương Thiệu Hoa tối sầm, cười nhạt: “Yêu cô? Dường như cô không biết bốn chữ ‘không lượng sức mình’ viết như thế nào thì phải?” Hần yêu cô? Một người phụ nữ như vậy thì có chỗ nào để hần đáng giá đem lòng yêu thương? Nằm mơ đi! @#\$%^&*()!@#\$%^& Kiều Na cười rộ lên, sau đó buông Phương Thiệu Hoa ra, đáp: “Cũng thật đúng lúc, tôi cũng vậy, cho nên bye bye nhé!” Nói xong, cô quay đầu. @#\$%^&*()!@#\$%^& Phương Thiệu Hoa nắm lấy khuỷu tay Kiều Na kéo trở về, đóng cửa xe, nói: “Nói cũng nói rồi, đi được chưa?” @#\$%^&*()!@#\$%^&*()!@#\$%^& Người phụ nữ này thật xem hần như một thứ tiêu khiển, cứ hết lần này đến lần khác vùng tay chạy lấy người trước mặt hần. Là ai cho cô lá gan đó chứ? @#\$%^&*()!@#\$%^& “À há?” Cổ họng Kiều Na phát ra một âm thanh không rõ, bờ môi đỏ mọng khê mở, nói “Thế tổng giám đốc Phương lại muốn gì đây? Một đêm trước vẫn không đủ cho nên lại muốn thêm một đêm à?” Trong xe không bật đèn, chỉ có đèn đường mờ nhạt chiếu rọi vào, chiếu lên khuôn mặt của Kiều Na đỏ hồng vì rượu, hai má hồng hồng, ánh mắt long lanh ứa nước, đôi môi đỏ mọng khê mở kiêu mị như hoa. Phương Thiệu Hoa nhìn thấy liền nhớ đến đêm đó, một đêm tối phủ kín hương hoa anh túc. Một đêm hần gặp cô, gặp một người phụ nữ mà hần chưa từng thấy ai giống như vậy. Kiều Na nhìn ánh mắt hần dần nhiễm đầy sắc dục liền cười rộ lên, hai tay ôm cổ hần, khê hôn lên: “Nói đi Phương thiếu, còn bao lâu nữa anh mới có thể mất đi hứng thú với tôi hả? Tôi đây sẽ phục vụ, nhưng sau đó, xin anh đừng đến quấy rầy tôi nữa nhé!” @#\$%^&*()!@#\$%^& Mỗi một âm điệu đều triển miên đến mức làm cho lòng người mê muội, nhưng lời nói lại như đang giao dịch, mục đích chính là mau chóng thoát khỏi sự dây dưa của Phương Thiệu Hoa.

205. Chương 205: Mang Thai Ngoài Ý Muốn

Sắc mặt Phương Thiệu Hoa thâm trầm, nghiêng răng nói: “Cô xem tôi là cái gì?”!

Người phụ nữ này rốt cuộc xem hần là cái gì đây? Ngựa đực hay là lợn giống? Muốn chọc tức chết hần mà!!

Kiều Na cảm thấy buồn cười liền đáp: “Xem cái gì là xem cái gì? Phương thiếu, chỉ cần dạo một vòng các quán bar đều biết Phương thiếu đâu quen phụ nữ lâu lắm là một tháng, vừa hết hạn liền vứt đi. Anh nói xem, tôi nên xem anh là cái gì?”!

Chẳng lẽ là ‘thánh yêu’? Vậy cũng quá buồn cười rồi!!

Dưới ánh đèn mờ, bờ môi đỏ mọng của Kiều Na khê cười, quả thật ma mị như yêu ma khiến cho loài người say đắm. Cô nhích người ngồi lên đùi Phương Thiệu Hoa, hai cánh tay trắng nõn vòng lên cổ hần, ghé vào lỗ tai của hần mà khê nói: “Phương thiếu có muốn không?”!

‘Mê hoặc chúng sinh’!

Cô rõ ràng nhận thấy cơ thể căng cứng của Phương Thiệu Hoa, đúng vậy, Phương Thiệu Hoa đang nhần

nhìn. Cho dù thân thể mềm mại trong lòng khiến cho hần dường như không lối thoát, cho dù mùi hương thơm ngát như hoa anh túc nơi chóp mũi dễ dàng khơi lên lửa nóng nơi bụng dưới của hần, cho dù hơi thở dần dần thâm trầm của mình, cho dù bây giờ hần hận không thể trừng phạt yêu tinh này ngay tại chỗ... nhưng hần vẫn phải nhẫn nhịn.!

Bởi vì một khi hần chạm vào cô, há chẳng phải đang thừa nhận chính mình thật sự là ngựa đực, lợn giống hay sao?!

Khóe môi Kiều Na khẽ nhếch, nói: “Nếu tổng giám đốc Phương không có hứng thú, tôi đây cũng không cần phục vụ anh nữa” Nói xong, cô nhanh chóng xoay người, mở cửa xe.!

Phương Thiệu Hoa cảm thấy mình như bị đùa giỡn, từng chữ từng chữ dường như là từ trong kẽ răng mà ra: “Kiều Na, cô rất không biết điều!”!

Chưa từng có người phụ nữ nào dám đối với hần như vậy, chưa bao giờ!!

Động tác nhảy xuống của Kiều Na không ngừng lại. Cô quay đầu cười, trong mắt ánh lên tia sáng giảo hoạt: “Anh, tôi không tiêu hóa nổi. Nhưng tôi, anh cũng không chơi nổi. Đừng xem tôi như một con rối của anh, anh chọn nhầm người rồi. Hi vọng sau này, chúng ta... không gặp lại nhau nữa”!

Lúm đồng tiền của Kiều Na nở rộ như đóa hoa anh túc giữa đêm tối. Sau đó, cô trèo vào một chiếc taxi, như một loài yêu tinh nhanh chóng biến mất trên đường.!

!

Kiều Na biết đêm đó mình đã chọc cho Phương Thiệu Hoa tức giận đến điên người. Là cô cố ý!!

Gã đàn ông này vốn không dễ đối phó, bị hần đeo bám nhất định sẽ thêm rất nhiều phiền phức. Từ lâu cô đã không còn là một cô gái không biết gì, cũng chẳng có nhiều bản lĩnh chơi đùa với hần, cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng.!

Hiệu quả dường như cũng không tệ lắm, tối thiểu mấy tuần sau cũng không nhìn thấy hần. Đối với lần này, Kiều Na thật vừa lòng.!

Thế nhưng gần đây cô cảm thấy không thoải mái, cũng không nói được đó là cảm giác gì, cô chỉ thấy mệt. Trước đây ba bốn đêm thức trắng, chỉ cần uống một ly cà phê đều có thể tỉnh táo, nhưng gần đây đừng nói thức đêm, một khi quá mười hai giờ mà vẫn chưa ngủ liền rất mệt mỏi.!

Chu Hiểu Đồng còn nói giỡn rằng cô mang thai.!

Kiều Na giễu cợt, hiển nhiên không coi lời nói của cô ấy ra gì.!

Buổi sáng hôm sinh nhật, Kiều Na theo thói quen soi mình trước gương. Cô gái trong gương vẫn rất xinh đẹp, nhưng cô biết rõ mình đã già rồi. Cô nở nụ cười tự giễu, vẫn đi làm như bình thường. Bệnh viện gọi đến đã có kết quả kiểm tra, mời cô đến lấy.!

Mãi cho đến buổi chiều Kiều Na mới đi. Lúc cầm tờ giấy xét nghiệm trên tay, cả người cô như rơi vào giấc mộng.!

Cô... mang thai?!

Ngay ngày cô tròn ba mươi tuổi, ông trời lại tặng cô một đứa bé. Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bác sĩ, bác sĩ nghĩ rằng cô mừng đến không tin nổi liền lặp lại một lần nữa: “Cô Kiều, chúc mừng cô, cô đã mang thai”!

Bác sĩ lại khẳng định, đối với Kiều Na mà nói cũng không chỉ tuyên án tội tử hình mà thôi.!

Hơn nữa tính toán ngày, thì ra là đêm đó... Cha của đứa bé này lại là...!

Kiều Na cắn ngón cái, cắn thật mạnh, đã rất nhiều năm cô chưa từng như thế này. Rất nhanh sau đó, cô đã tự đánh tỉnh mình. Bình tĩnh, Kiều Na, mày nhất định phải bình tĩnh.!

“Bác sĩ, chuyện này tôi hi vọng chị có thể giữ bí mật giúp tôi. Tôi không muốn có người thứ ba biết được”!

Bác sĩ có chút kinh ngạc, lại lập tức hiểu mà gật gù đầu: “Cô cứ yên tâm, đây là chuyện riêng tư của cô, bệnh viện chúng tôi tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiết lộ”!

Kiều Na gạt đầu cảm ơn, đi ra khỏi bệnh viện. Cô đứng trước cổng bệnh viện, bàn tay đưa lên bụng của mình.!

Mang thai ngoài ý muốn làm rối loạn toàn bộ trật tự của cô. Kiều Na cầm lấy di động, chần chừ, cuối cùng lại không bấm số.!

Cô không định nói chuyện này cho bất kỳ người nào biết. Đứa nhỏ này là của cô, chỉ là của một mình cô. Tuy rằng cái gã cha của đứa nhỏ này thật có chút khó giải quyết, nhưng nếu ông trời đã tặng đứa bé này cho cô, cô muốn nó được sinh ra.!

Xoa nhẹ huyết thái dương hơi đau, Kiều Na trầm ngâm, sau đó giẫm giày cao gót lên xe.!

Ngày hôm sau vẫn đi làm bình thường, thư ký nhìn thấy giày cao gót của cô thấp hơn cả bảy phân liền kinh ngạc hỏi: “Tổng thanh tra, giày của chị?”!

Kiều Na ngẩng đầu, hỏi lại: “Sao?”!

Thư ký vội lắc đầu, không nói tiếp.!

Kiều Na đẩy tách cà phê trước mặt, nói: “Đổi thành trà đi, mai mốt tôi cũng không uống cà phê”!

Thư ký lại kinh ngạc, nói: “Dạ... dạ, em đã nhớ kỹ! Đúng rồi tổng thanh tra, lúc nãy phó tổng giám đốc công ty Văn Hóa – Long Diệu gọi điện thoại đến, tỏ vẻ muốn hợp tác cùng công ty của chúng ta. Ngài ấy xin một cuộc hẹn để nói chuyện”!

Sau buổi triển lãm đợt trước, thanh danh công ty cô được nhiều người biết đến, không ít công ty đều tranh thủ cơ hội hợp tác. Cả giới nghệ thuật đều đua nhau tranh con cua thịt này.!

Nhưng vài lần nói chuyện cũng không phải rất hài lòng. Những công ty này chỉ muốn đầu tư ngắn hạn, đối với giới nghệ thuật gốm sứ cũng không có nhiều hứng thú. Trong khi hợp tác cùng những người như thế, kết quả cũng chỉ có thể là lợi ích kinh tế ngắn hạn, căn bản không thể phát triển trong tương lai. Kiều Na từ chối tất cả, cô không thể vì một chút ích lợi nhất thời mà chôn vùi công ty về sau, đó cũng không phải là phương án sáng suốt.!

Nghe thấy cái tên Long Diệu, Kiều Na có chút hứng thú. Cái tên Long Diệu này luôn tự mình phát triển trong giới mỹ thuật tạo hình, nếu như có thể hợp tác với hắn có lẽ sẽ có kết quả tốt hơn.!

Kiều Na lập tức đáp ứng: “Được rồi, cô sắp xếp giúp tôi đi. Tôi tự mình đến nói chuyện với phó tổng Long này xem sao”!

Thế nhưng cô không nghĩ tới, cuộc gặp mặt bàn chuyện hợp tác này lại là một cạm bẫy!!

Ngay lúc nàng cô bỗng nhiên té xỉu trên bàn rượu, nhìn thấy giám đốc Hoàng bước ra từ sau cánh cửa. Đầu Kiều Na nổ ầm một tiếng!!

Kiều Na cố gắng khiến ình duy trì tỉnh táo, nói với phó giám đốc Long: “Anh có ý gì?”

Phó giám đốc Long Diệu xoa xoa hai tay, nói: “Xin lỗi nhé tổng thanh tra Kiều, tôi cũng chỉ là giúp bạn bè một chút thôi, tổng thanh tra Kiều đừng trách!” Tên kia mỉm cười, rồi xoay người ra ngoài.!

Giám đốc Hoàng tổng nhe răng cười đi tới, hừ lạnh một tiếng. Ông ta nắm cầm Kiều Na, nói: “Tổng thanh tra Kiều, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhỉ? Lần trước tôi ăn của cô một cái thiệt thòi không nhỏ, bây giờ cô rơi vào tay tôi, cô nghĩ xem tôi sẽ hỏi báo cô như thế nào?”!

206. Chương 206: Sự Tàn Nhẫn Của Phương Thiểu

Kiều Na nhìn tên đàn ông đang nhe răng cười với mình, thầm cắn răng: Không nghĩ tới một chút không cẩn thận của mình lại khiến ‘thuyền lật trong rãnh nước’!#\$@#%^&&^*()(&^\$#@%^*((&*&#@\$!%^@

“Giám đốc Hoàng, lần trước là tôi cả gan liều lĩnh, ông là người lớn cũng đừng nên chấp nhứt một cô gái như tôi chứ” Đầu Kiều Na choáng váng, cô biết hiệu lực của thuốc đang ăn mòn thần kinh của mình. Cô nắm chặt lòng bàn tay, cố gắng khiến ình duy trì tỉnh táo, đại não hoạt động hết công suất tìm cách thoát thân.!

Giám đốc Hoàng tiến sát lại, nâng người cô lên, bàn tay lưu luyến trên cằm cổ trắng nõn: “Chắc chắc, mỗi lần tổng thanh tra Kiều mở miệng là khiến cho người ta vừa yêu vừa hận, nhưng mà... cô nghĩ rằng đã chơi tôi một lần thì sẽ có lần sau sao? Cô thật nghĩ giám đốc Hoàng này quá đơn giản rồi! Chưa có ai ăn được một chút lợi nhuận từ tôi hết đó!”

Kiều Na biết tên giám đốc Hoàng này nhất định sẽ không để cô yên, vì thế không hề vòng vo mà nói thẳng: “Ông rút cuộc muốn thế nào?”

Ông ta trợn to đôi mắt dữ tợn, nói: “Tổng thanh tra Kiều, cô không phải là thích quay phim sao? Lần này, để cô làm diễn viên chính được không? Cô yên tâm, lần này sẽ đặc sắc hơn so với lần trước. Tôi đã chuẩn bị một tên rất khỏe mạnh để cô tận hưởng hết đêm nay. Đoạn phim này nếu được đăng lên mạng, cô nghĩ xem nó sẽ được ủng hộ như thế nào?”

Giám đốc Hoàng càng nói, biểu cảm của ông ta càng dữ tợn, ánh mắt nhìn Kiều Na đều là điên cuồng.!

Kiều Na run rẩy một cái, thì ra ông ta lại muốn...! Hơn nữa, nhìn vẻ mặt của ông ta căn bản không phải là đang nói đùa.!

Sắc mặt Kiều Na trắng bệch, cho dù cô trấn định như thế nào thì dưới tình huống như vậy cũng không cách nào bình tĩnh để xử lý mọi chuyện. Cô cắn chặt răng, làm sao bây giờ? Bây giờ làm sao để thoát thân đây?!

Ông ta đã hạ quyết tâm trừng trị cô, căn bản sẽ không bởi vì vài câu nói xạo của cô mà dừng tay. Chẳng lẽ lần này cô thật sự phải chịu thiệt bị chó cắn sao?!

Nhưng mà... đứa bé trong bụng cô phải làm sao bây giờ? Bây giờ con của cô mới là quan trọng nhất.!

Kiều Na cắn chặt môi dưới, nắm chặt lòng bàn tay.!

Bên kia, giám đốc Hoàng đã sớm chờ không được mà trực tiếp đưa lệnh: “Mang cô ta đi!”

Khải Sâm đi ra khỏi toilet, lúc trở lại cảm thấy thật kỳ quái. Ngồi vào bàn, trên mặt vẫn là vẻ khó hiểu.!

Phương Thiệu Hoa nhẹ nhàng quơ ly rượu trong tay, chất rượu màu đỏ trong ly lay động ra một mảnh mị hoặc. Hắn hỏi: “Sao vậy?”

Khải Sâm lên tiếng: “Tôi cảm thấy thật kỳ lạ. Vừa rồi lúc rời khỏi toilet, tôi hình như nhìn thấy tổng thanh tra Kiều bị hai gã đàn ông ôm đi”

Hai tên đàn ông? Nghe thấy bốn chữ này, đôi mắt Phương Thiệu Hoa lập tức nheo lại, ly rượu trong tay nhoáng lên một cái thiếu chút nữa là đổ ra ngoài.!

Giỏi lắm, lúc trước nhục nhã hắn, nói hắn không đủ tư cách, không nghĩ tới đảo mắt một cái lại cùng tới hai tên đàn ông đưa một chỗ. Như vậy mới có thể thỏa mãn cô sao?!

Khải Sâm phát hiện sắc mặt Phương Thiệu Hoa có chút không tốt, bèn hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ Phương thiếu để ý sao?” Hắn ta cũng chỉ là nói giỡn. Lần trước Phương Thiệu Hoa cùng Kiều Na ‘groom tuốt vỏ, nổ giường dây’, hắn ta rất để ý. Hai người này rõ ràng không hợp tính nhau, nhưng như vậy mới thật khiến người ta để ý.!

Phương Thiệu Hoa bật người cười to “Tôi để ý á? Một người phụ nữ như vậy, chú nghĩ đáng giá sao?”

Một người phụ nữ ‘trắng hoa’ như vậy, cả ngày nhào nặn trong quán bar, tối đến thì lăn lộn với bất kỳ gã đàn ông nào. Hắn để ý sao? Nằm mơ đi!

Phương Thiệu Hoa ngẩng đầu lên, một ngụm uống hết ly rượu trong tay. Nhưng mà bên kia, Kiều Na bị hai gã đàn ông mạnh mẽ khiêng ra ngoài. Rõ ràng cô có chống cự nhưng cả người lại không chút sức lực, thậm chí cả há mồm kêu cứu cũng không được. Người ở bên ngoài nhìn thấy cũng chỉ nghĩ là cô uống rượu, sau đó muốn qua đêm với tận hai gã đàn ông.

Cô thật muốn có ai đó đến cứu mình, bất cứ kẻ nào cũng được, cho dù là cái tên khiến cô kinh tởm – Phương Thiệu Hoa, cô cũng sẽ cảm kích. Thế nhưng vẫn không có, không có, ai cũng không có.

Cô cắn chặt răng mặc cho hai người đàn ông kia nhét vào trong xe. Giám đốc Hoàng đi theo phía sau, ông ta lên xe, bóp chặt hai má Kiều Na, nói: “Đừng nóng, kịch hay còn chưa có bắt đầu!”

Xe dừng lại trong một ngõ nhỏ âm u. Máy quay chuẩn bị xong, Kiều Na nhắm hai mắt lại. Chết tiệt, cứ coi như cô bị hai con chó cắn đi, không quan tâm.

“Bắt đầu đi” Giám đốc Hoàng đứng phía sau máy quay, cười tà ác.

Hai tên đàn ông cường tráng lập tức xoa tay đi tới. Một gã giữ lấy hai tay cô, một gã bắt đầu xé quần áo cô. Chỉ nghe một tiếng roẹt, áo sơ mi của cô đã bị xé rách, lộ ra một mảng da thịt lớn trơn bóng.

Hai tên kia kinh hô một tiếng, bị cảnh đẹp hấp dẫn.

Đồng thời.

Trong nhà hàng, Phương Thiệu Hoa đột nhiên đặt ly rượu trong tay xuống, đứng dậy, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Khải Sâm kinh ngạc hỏi: “Sao vậy?”

Phương Thiệu Hoa trầm mặt, không nói một lời liền liền xông nhanh ra ngoài.

Trong ngõ nhỏ âm u, giám đốc Hoàng nhìn Kiều Na qua màn hình máy quay, quần áo bị xé mở lộ ra đầu vai mượt mà, xương quai xanh xinh đẹp, cùng với bộ ngực cao thẳng được che giấu trong chiếc áo ngực bằng ren, bầu ngực lại nhấp nhô theo từng nhịp thở.

Nếu không phải ông ta sợ bà vợ ở nhà biết thì ông ta đã nhảy lên trên người Kiều Na.

Nhưng vào lúc này, một tiếng phanh xe bén nhọn vang lên. Giám đốc Hoàng còn không kịp quay đầu lại đã ăn một đấm.

Phương Thiệu Hoa nhìn cảnh tượng trước mắt, trước máy quay, Kiều Na với quần áo không chỉnh tề bị hai tên đàn ông đè trên người. Từ đáy lòng, một cơn giận dữ đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng thiếu chút ý chí của hắn.

Phương Thiệu Hoa cắn răng, xông lên trước, hai đấm đánh ngã hai gã đàn ông còn không kịp phản ứng. Sau đó, một tay hắn kéo Kiều Na, nghiêng rằng nói: “Kiều Na, cô thật đúng là vượt qua sự tưởng tượng của tôi. Một tên không đủ cho nên lần này đổi lại hai tên à?”

Nhân tiện, hắn đập mạnh vào ngực một tên gần đó. Tên kia bị đá vào ngực, phun ra máu.

Kiều Na trợn mắt, tên này mỗi lần mở miệng là không có lời nào dễ nghe. Cô khẽ hừ một tiếng, đáp: “Sao? Chẳng lẽ Phương thiếu cũng muốn gia nhập? Không biết Phương thiếu đây thích đàn ông hay phụ nữ?”

Phương Thiệu Hoa nhìn lướt qua gã đàn ông vừa bị mình đá, quả thật muốn nôn. Hắn hận không thể một cái tát chết Kiều Na.

Cô gái này không chịu cúi đầu trước hắn dù chỉ một lần sao?

Một bên, giám đốc Hoàng bị một đấm lồm cồm bò dậy, hét lớn: “Thằng chó chết nào xen ngang chuyện của ông? Muốn chết hả?” Ánh đèn nơi đây hơi âm u, ông ta căn bản không thấy rõ bộ dạng của Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa quay đầu lại, quét mắt nhìn ông ta một cái, đáp: “Muốn chết? Bản thân tôi muốn nhìn xem ai muốn tôi chết!”

Phương Thiệu Hoa quát một tiếng chói tai, cả người giám đốc Hoàng run lên. Ông ta nhận ra giọng nói này, là... Phương thiếu? Làm sao có thể là hắn ta? Ở thành phố S này, bất cứ người nào cũng biết Phong thiếu, Tiền thiếu cùng với vị Phương thiếu này, trăm triệu lần đừng nên động vào bộ ba người họ. Hắn có quan hệ như thế nào với Kiều Na? Chẳng lẽ... ông ta đã động vào người phụ nữ của Phương thiếu?

Phương Thiệu Hoa nhìn chiếc máy quay còn đang hoạt động trước mặt, lửa giận nhanh chóng bốc lên. Một cước, hắn đạp đổ chiếc máy quay, đạp nát nó, sau đó cầm lấy cái giá đỡ thẳng vào cuống họng giám đốc Hoàng, hét: “Nhận ra tôi chưa? Bây giờ nói rõ, rốt cuộc là ai muốn chết?”

Ai mà không biết, Phong thiếu lạnh lùng, Tiền thiếu điên rồ, nhưng rất ít người biết Phương thiếu hắn rất tàn nhẫn. Trên thương trường, cho dù là ai dám đắc tội hắn, tất cả chỉ có một kết cục chính là sống không bằng chết.

Cả người giám đốc Hoàng run rẩy, muốn ngắt đi.

Kiều Na bỗng nhiên cảm thấy bụng đau đớn, đau đến nỗi cô phải cắn chặt môi. Một chất lỏng ấm nóng chảy ra từ dưới thân, sắc mặt Kiều Na trắng nhợt. Cô vương tay cố bắt lấy cánh tay Phương Thiệu Hoa, nói: “Mau... mau đưa tôi... đến... bệnh viện...”

207. Chương 207: Đứa Nhỏ Của Ai?

Kiều Na bỗng nhiên cảm thấy bụng đau đớn, đau đến nỗi cô phải cắn chặt môi. Một chất lỏng ấm nóng chảy ra từ dưới thân, sắc mặt Kiều Na trắng nhợt. Cô vương tay cố bắt lấy cánh tay Phương Thiệu Hoa, nói: “Mau... mau đưa tôi... đến... bệnh viện...”

“Cô làm sao vậy?” Phương Thiệu Hoa nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt cùng với cái trán không ngừng chảy ra mồ hôi, liền cau mày hỏi.

Kiều Na cắn răng, bụng đau đớn đến run rẩy khiến cả người cô co rút: “Bệnh viện... mau đưa tôi... đến bệnh viện...”

Con của cô, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì!

Phương Thiệu Hoa thấy thế, không một giây chậm trễ lập tức ôm lấy cô đặt vào trong xe, giảm mạnh chân ga lao về hướng bệnh viện.

Một cuộc điện thoại gọi đi, xe vừa dừng trước cổng bệnh viện lập tức có bác sĩ cùng y tá đẩy băng ca đến. Đoàn người lấy tốc độ nhanh nhất đưa Kiều Na đã hôn mê phòng cấp cứu.

Cả người Phương Thiệu Hoa đầy mồ hôi đứng bên ngoài, thở ra một hơi thật sâu.

Mười phút sau, bác sĩ đi ra nói: “Phương thiếu, bạn gái của ngài uống phải thuốc mê liều cao khiến cho cơ thể mẹ bị rối loạn, thai nhi bị động, có dấu hiệu sảy thai nghiêm trọng. Chúng tôi sẽ cố hết sức cứu thai nhi nhưng xin ngài hãy ký tên vào đây”

Phương Thiệu Hoa cơ hồ là lập tức nhú chặt chân mày, đồng tử hơi co lại: “Ông nói cái gì?”

Bác sĩ nghĩ rằng mình nói chưa rõ ràng nên lặp lại một lần nữa.

Phương Thiệu Hoa nhìn dòng chữ “chữ ký của người thân” trên tờ giấy, chân mày vẫn nhú chặt. Tờ giấy trong tay hắn dường như là bị nắm chặt đến nhăn nhoe. Sau đó, hắn nhanh chóng cầm bút ký tên của mình vào.

Nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, bờ môi Phương Thiệu Hoa mím thật chặt.

Cô ấy mang thai? Chẳng trách lúc này cô ấy lo lắng như thế. Thế nhưng, đứa bé kia là của ai? Chẳng lẽ... là của hắn?

Năm tiếng sau, Kiều Na mới tỉnh lại. Mở to mắt, phản ứng đầu tiên của cô chính là sờ bụng mình.

“Yên tâm, đứa nhỏ của cô không có chuyện gì”

Một thanh âm trầm thấp truyền đến từ phía cửa sổ. Phương Thiệu Hoa mặc âu phục tựa vào cửa sổ, trời đã rạng sáng, một tia sáng mặt trời chậm rãi khuếch tán cả một khoảng trời rộng lớn. Gương mặt hắn mang theo vẻ uể oải nhưng vẫn duy trì tư thế tốt nhất, dáng người cao to tựa vào bên cửa sổ, hai ngón tay kẹp một điều thuốc, lại không châm lửa.

Kiều Na biết được đứa nhỏ không có chuyện gì, lúc này mới chậm thở ra một hơi.

Phương Thiệu Hoa đi đến trước mặt cô, nhìn gương mặt vẫn còn xanh xao. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói: “Đứa nhỏ này mấy tháng rồi? Cha nó là ai?” Năm tiếng này, hắn vẫn một mực tự hỏi vấn đề này, nếu đứa bé này thật là của hắn thì...

Kiều Na ngưng trệ, sau đó chậm rãi nhếch môi cười “Nếu tôi nói là của anh thì sao?”

Đồng tử Phương Thiệu Hoa hơi phóng to, hỏi lại: “Cô nói thật sao?”

Kiều Na nhìn hắn, đầu hơi nghiêng một chút. Đôi mắt to tròn giấu sau hàng mi cong nhìn hắn, trông cô có vẻ như một cô gái đơn thuần tuổi đôi mươi. Rồi sau đó, cô bỗng nhiên thối phụt một tiếng, nhin không được mà bật cười, nói: “Phương thiếu, anh tin thật à? Thế nhưng, lại làm Phương thiếu thất vọng rồi, đứa nhỏ này đã ba tháng”

Ba tháng? Phương Thiệu Hoa nghe thấy, cả khuôn mặt đều thâm trầm. Nếu như đúng là ba tháng, một đêm kia của hắn và cô cũng chỉ vừa hai tháng lẻ bảy ngày, cho nên con của cô căn bản không phải của hắn.

Nắm tay Phương Thiệu Hoa xiết chặt, điều thuốc chưa châm lửa trong tay nháy mắt bị vo thành mảnh nhỏ rơi trên đất. Hắn cắn răng, nhìn vẻ mặt tươi cười của Kiều Na nói: “Cô! Rất giỏi!”

Hắn đúng là nhìn lầm rồi, người phụ nữ này là loại ‘trăng hoa’, tìm kiếm đàn ông khắp mọi ngõ ngách, thế mà thiếu chút nữa hắn đã bị cô dụ dỗ!

Một cước, Phương Thiệu Hoa đá mạnh lên chiếc tủ cạnh chân, cả người đầy sát khí phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn thấy bóng lưng rời đi của Phương Thiệu Hoa, Kiều Na nhắm mắt lại thở phào một hơi. Như vậy cũng tốt, cũng giấu được hắn. Con của cô không nên có một chút liên quan gì đến tên họ Phương này. Loại đàn ông này, cô không cần.

Con của Kiều Na cô, phải do cô chính cô chăm sóc.

Lòng bàn tay dán vào bụng mình, Kiều Na thầm nghĩ: Con yêu, mẹ không thể cho con một người cha, nhưng khi con được sinh ra, mẹ cam đoan sẽ yêu thương con gấp bội, sẽ dành cho con sự quan tâm tốt nhất trên thế giới này.

Chuyện cô mang thai thật sự không thể che giấu được. Lúc Tô Mộc Vũ cùng Chu Hiểu Đồng chạy tới đã gấp gáp hỏi: “Em / cậu mang thai là sao?” Hai người đều giật mình.

Kiều Na không thèm để ý, lột vỏ chuối, bỏ vào miệng rồi đáp: “Thì chính là mang thai thôi!”

Tô Mộc Vũ bình tĩnh lại, ngồi vào bên giường cô nói: “Bọn chị là muốn hỏi, cha của đứa bé... là ai?” Một người phụ nữ đã mang thai tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản. Con đường làm mẹ đơn thân cũng không phải bất cứ ai cũng chịu đựng được.

Kiều Na nhú mày, cười khê: “Nó không có cha đâu. Không biết em giống Đức Mẹ Maria sao? Một mình mang thai đó”

Tô Mộc Vũ cảm thấy là lạ. Lúc nhìn thấy Phương Thiệu Hoa, vẻ mặt của hắn ta âm trầm, trông rất giống muốn giết người. Cô ấy còn có chút kinh ngạc nhưng vẫn không biết giữa hai người này là có mối quan hệ như thế nào.

“Kiều Na, cậu... cậu sẽ rất vất vả” Chu Hiểu Đồng than nhẹ một tiếng. Cô ấy nghĩ giữa ba người thì kẻ điên rõ nhất là chính mình, không phải là Kiều Na, thế nhưng không thể ngờ lại chính Kiều Na đã chọn một con đường như vậy.

Kiều Na ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Thật trùng hợp, thứ mình không sợ nhất chính là khổ”

Thấy tâm ý Kiều Na đã quyết, hai người cũng không khuyên nhủ nữa, chỉ biết cố gắng chăm sóc cô.

Tuy rằng Kiều Na cảm thấy mình tự gánh vác được nhưng là vì con yêu, cô vẫn nghỉ ngơi thật tốt. Nữ vương luôn luôn điên cuồng trong công việc, thế nhưng, lại không đi làm tận ba ngày, cả công ty từ trên xuống dưới đều kinh ngạc.

Ngày thứ tư, Kiều Na mặc bộ đồng phục công sở màu đỏ đi vào công ty, toàn bộ ánh mắt nhân viên đều đảo qua cô. Kiều Na vẫn không quan tâm, nhấn nút thang máy lên lầu tiếp tục bắt đầu làm việc.

Bây giờ ngay cả trà cô cũng không uống, chỉ uống sữa tươi. Tuy rằng cô rất ghét mùi sữa nhưng Tô Mộc Vũ kiên trì bắt cô uống để có dinh dưỡng gì đó cho đứa bé. Kiều Na nghĩ: Con yêu, mẹ vì con mà hi sinh nhiều như vậy, sau này con nhất định phải ngoan ngoãn đó.

Cô nhớ tới con trai của Chu Hiểu Đồng và Tiền Phong – Tiền Anh Tuấn, cái thằng nhóc kia chỉ mới bốn tuổi đã dám tức vấy cô giáo, bị cô giáo gọi điện thoại đến phản ánh với Chu Hiểu Đồng. Chu Hiểu Đồng cầm chổi lông gà đuổi theo nó, thằng nhóc vừa khóc vừa hét lên cam đoan sẽ không bao giờ tức vấy cô giáo nữa. Không ngờ, ngày hôm sau lại tức vấy một bạn nữ cùng lớp.

Còn có Nhạc Nhạc của Tô Mộc Vũ, mới lên tiểu học thế mà đã quen một lúc hai cô bạn gái.

Cô nghĩ, nếu cô sinh ra một đứa con trai có phải cũng sẽ nghịch ngợm như vậy hay không? Nếu như là con gái, quên đi, cũng đừng có giống Nữ Nữ, con bé kia chính là một cô bé thích ăn vặt.

Kiều Na nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm ấm áp, như một đóa tường vi đang kỳ nở rộ.

208. Chương 208: Hai Kẻ Đấu Đá

Trong công ty gần đây đang đồn đại một tin nhảm.

“Này, chị có thấy tổng thanh tra gần đây rất kỳ quái không? Ôi chao, không uống cà phê, giày cao gót cũng không mang, tăng ca cũng không, nhiều chuyện kỳ quái quá đi”

“Đúng vậy, còn có lần trước em đi khám tổng quát ở bệnh viện, mấy chị biết em thấy gì không? Tổng thanh tra đi vào khoa phụ sản đó”

“Chị ấy mang thai sao? Vậy cha đứa bé là ai?”

“Cái này chị không biết đâu. Tác phong làm việc của tổng thanh tra chúng ta ai cũng biết mà. Mẹ đơn thân, chắc chắn, có trò hay để xem rồi”

Thư ký định đi ra quát ‘góc bà tám’ thì Kiều Na đã ngăn lại.

Kiều Na lắc đầu, thẳng lưng tiến về phía trước. Chuyện này cô đã sớm dự liệu được, chuyện cô mang thai không thể giấu diếm, nếu một chút lời đồn đãi đó cũng không chịu nổi thì cô vốn dĩ sẽ không sống được cho tới hôm nay.

Mấy người đang tám chuyện hiên nhiên nhìn thấy Kiều Na đi tới, vội vàng cúi đầu làm việc.

Kiều Na cũng không nhìn họ, chỉ thản nhiên nói: “Nói cái gì cũng là tự do của mọi người, tôi sẽ không quản. Nhưng mà trong giờ làm việc không được tùy ý bàn chuyện, lãng phí thời gian, đây là quy định của công ty. Tiền lương tháng này của mọi người sẽ bị trừ”

Đầu mấy người kia đều đã cúi gầm xuống đất, mặt xám xịt.

Kiều Na đi vào thang máy, tiến vào văn phòng, tự nhiên cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đây là chỗ mà thư ký kinh nể nhất ở cô, một người phụ nữ đứng trong thương trường đã thật sự rất khó, tục ngữ nói ‘

thương trường như chiến trường', tổng thanh tra đương nhiên phải càng phải thận trọng gấp mười gấp trăm lần hơn so với kẻ khác.

“Cách đây một tiếng vị giám đốc Hoàng kia có gọi đến, xin được gặp mặt chị. Ông ta bảo muốn tự mình nói xin lỗi chị”

Giám đốc Hoàng gần đây cực kỳ thảm, ông ta không chỉ đắc tội Phương thiếu mà chuyện ông ta làm bữa bên ngoài cũng bị vợ biết. Chúc vụ bị bãi miễn, bây giờ quả thật là một con rùa vùng vẫy trong vũng bùn, thoát thân không được.

Kiều Na ngẫm nghĩ cẩn thận: Chỉ sợ cái tên giám đốc Hoàng kia còn tưởng rằng cô cùng Phương Thiệu Hoa có quan hệ gì đó, cho nên muốn mượn hơi cô để nhận lỗi với Phương Thiệu Hoa, cầu hẩn thả cho ông ta một con ngựa. Nhưng tiếc là, ông ta nhìn lầm người rồi.

“Nói tôi không rảnh, không muốn gặp, bảo ông ta tự mình đi gặp Phương thiếu đi” Kiều na nói một cách gọn gàng.

Ai quen biết cô cũng biết rõ, đắc tội với Kiều Na mặc dù không đến mức sống không bằng chết, nhưng lại giống như miếng dăm nằm trong vết thương mãi không rơi ra. Cái lão hồ ly kia, nếu không trừng trị một chút quả thật có lỗi với con cô. Còn miếng dăm mang tên Phương Thiệu Hoa này, quả thật là một công cụ tốt.

Gần đây Phương Thiệu Hoa rất khó tính, dường như là nhìn cái gì cũng đều không vừa mắt.

Trong quán bar, những cô gái vốn ân cần như ong mật cũng đều không dám tới gần hẩn.

Tiền Phong mò lại gần, cười hì hì nói: “Thiệu Thiệu này, gần đây cậu rất lạ nha, không phải là bị gái nó đá đó chứ?”

Phương Thiệu Hoa là một con sói đội lốt người, bình thường âu phục phẳng phiu, một dạng thanh niên tinh anh của nhân loại. Mặc dù không ‘trắng hoa’ như Tiền Phong lúc trước nhưng đối với các cô gái thì hẩn luôn là một anh chàng dịu dàng hào phóng. Đương nhiên cũng không giống như bây giờ, dường như phụ nữ trên thế giới này đều là hồ ly tinh trong mắt hẩn.

Nghe thấy lời nói của Tiền Phong, con người của Phương Thiệu Hoa xuất hiện sự tàn nhẫn. Hẩn như một chiếc phi tiêu bay về phía Tiền Phong, bàn tay bóp chặt cổ của hẩn ta, nói: “Mình bị đá? Nằm mơ đi! Tiền Phong, muốn chết thì nói!”

Ném Tiền Phong qua một bên, Phương Thiệu Hoa trầm mặt đi ra ngoài.

Tiền Phong đứng bật dậy, giang tay khoác lên vai Phương Thiệu Hoa, trên mặt hiểm khi xuất hiện vẻ nghiêm túc “Bác sĩ nói, Nhu Y sẽ không tỉnh lại nữa. Cậu... dừng chờ nữa, tìm người khác có lẽ...”

Tiền Phong còn chưa nói xong, Phương Thiệu Hoa đá vung một quyền đến. Tiền Phong vội vàng lui về phía sau mới tránh thoát một quyền từ hẩn.

“Thần kinh, mình đã cảnh cáo cậu là không được nhắc đến chuyện này” Phương Thiệu Hoa ném ra câu này liền xoay người rời khỏi quán bar.

Tiền Phong xoa xoa cánh tay, khẽ thở dài một tiếng. Con người, sợ nhất đúng là ba chữ ‘không nhận ra’. Quên đi, hẩn ta vẫn nên ngoan ngoãn, về nhà ôm lấy ‘đại sói hoang’ cùng ‘tiểu sói xám’ mà sống thôi.

Phương Thiệu Hoa lái xe như vũ bão, nhanh đến dọa người. Ánh mắt hẩn lạnh lùng như khối băng ngàn năm. Vệ Nhu Y, cái tên kia còn lâu lắm mới không cảm thấy đau đốn khi hẩn nhắc đến.

Bàn tay nắm vô lăng của hẩn nổi đầy gân xanh.

Xe phanh một tiếng dừng trước cổng công ty. Mới vừa dừng lại, giám đốc Hoàng đã chờ hơn nửa ngày lập tức xum xoe chạy tới, nói: “Phương thiếu, Phương thiếu, ha ha, không biết ngài có thể bỏ chút thời gian để tôi mời ngài một bữa cơm hay không? Lần trước là ông Hoàng tôi có mắt như mù, không cẩn thận mà quấy rầy bạn gái ngài. Hôm nay ông Hoàng tôi đến để tạ lỗi với Phương thiếu”

Tâm tình Phương Thiệu Hoa rất không tốt, không hề để ý đến ông ta: “Cút ngay!”

Giám đốc Hoàng vội cười làm lành. Ông ta đợi vài ngày mới có thể gặp mặt Phương thiếu, nếu không bắt được cơ hội này thì ông ta chết chắc rồi “Phương thiếu, ngài rộng lượng sẽ không chấp nhặt với một nhân vật nhỏ bé như tôi chứ? Tổng thanh tra Kiều ý đặc biệt bảo tôi đến tìm ngài, xin ngài hãy thả cho tôi một con ngựa”

Nghe thấy, lông mày Phương Thiệu Hoa nhíu lên. Kiều Na? Cô đặc biệt bảo tên họ Hoàng này đến tìm hắn?

Hắn biết rõ cô đang mượn tay hắn làm khẩu súng báo mối thù của mình.

Phương Thiệu Hoa hừ lạnh một tiếng, lá gan của cô thật đúng là rất lớn. Rốt cuộc là ai cho phép cô cả gan làm loạn như vậy? Phương Thiệu Hoa cắn chặt răng, gọi bảo vệ đem cái tên họ Hoàng này ném ra ngoài. Khuôn mặt của hắn đen thui, đi vào công ty.

Ngồi trên salon màu đen, Phương Thiệu Hoa nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở ra, bấm điện thoại nội bộ nói với thư ký:

“Tìm cho tôi một bản hợp đồng, công ty của chúng ta bắt đầu tiến quân vào giới nghệ thuật gốm sứ”

Khóe miệng hắn chậm rãi nhíu lên một độ cong. Cô không phải là rất muốn thành công sao? Được rồi, để cho hắn xem xem, rốt cuộc cô có năng lực gì.

Tin tức tập đoàn Phương Viên tiến quân vào giới nghệ thuật, rất nhanh kích thích làn sóng ngầm trong giới truyền thông. Một trong những đầu rồng kinh tế của Trung Quốc – tập đoàn Phương Viên, mà thủ đoàn của ông chủ nó – Phương Thiệu Hoa, ai cũng biết rõ. Sau những bước tiến trong bất động sản, tài chính, năng lượng dầu mỏ, lần đầu tiên đặt chân vào giới nghệ thuật là tin tức được tìm kiếm nhiều nhất gần đây.

Kiều Na nhìn bảng tin trên trang báo mạng, cảm thấy huyết thái dương lại phát đau.

Phương Thiệu Hoa này rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Sau buổi triển lãm lần đó, cô luôn luôn không ngừng tìm kiếm được những công ty thích hợp để hợp tác. Mà đột nhiên hắn lại ra một chiêu này, mang lợi nhuận mà cô đang tìm kiếm treo trước mũi cô, thêm vào đó tiêu điểm truyền thông lại chuyển dời đến Phương Viên. Phương Thiệu Hoa là đang thị uy hay tuyên chiến với cô đây?

Kiều Na cắn chặt răng: Biện pháp tốt nhất hiện nay chính là hợp tác cùng Phương Viên, nhưng mà...

Thư ký hỏi: “Tổng thanh tra, chúng ta bây giờ nên làm gì?” Cô ấy cũng nhận thấy tình thế khẩn trương hiện tại, Phương Viên tuyên bố hợp tác với giới nghệ thuật gốm sứ. Những công ty mới trong giới đều đã bắt đầu rục rịch, dù sao một tập đoàn cường thế như Phương Viên so với một công ty mới thành lập như công ty của Kiều Na mà nói... chỉ cần không ngu ngốc cũng biết rõ con đường nào nên đi.

Kiều Na mím chặt môi, thật lâu cũng không lên tiếng.

209. Chương 209: Mạn Đà La Màu Đen (1)

Lúc Tô Mộc Vũ cùng Phong Kính đọc được tin tức, hai người nhìn nhau chỉ biết cười khổ. Phương Viên là tập đoàn do Phong Kính cùng Phương Thiệu Hoa hợp tác, tuy rằng mọi công việc đều giao Phương Thiệu Hoa giải quyết nhưng chủ tịch đứng sau bức màn chính là hắn ta. Mà công ty của Kiều Na, hơn một nửa vốn liếng đều của Tô Mộc Vũ. Hai tên điên đầu đầu giết giết này, kết quả lại liên lụy đến vợ chồng bọn họ. Bọn họ là vô tội đúng không?

Tô Mộc Vũ dường như đoán ra được một chút, nói: “Anh nói xem, hai người bọn họ rốt cuộc sao lại thế này?” Càng nghĩ càng kỳ quái, từ lần trước thoáng gặp nhau trong bệnh viện đến hôm nay, cô càng cảm thấy rất lạ. Còn có Kiều Na một mực không nói ra cha của đứa nhỏ là ai.

Phong Kính ôm lấy cô, nói: “Kệ họ đi, hai người đó cũng chẳng là là con nít nữa, nên biết mình muốn làm gì”

Phương Thiệu Hoa ra tay như vậy khiến cả công ty Kiều Na đều rục rịch, đặc biệt là phòng kế hoạch. Cô thật sự đau đầu, cuối cùng phải dùng đến thủ đoạn mạnh mẽ trấn áp. Đám người này thế mà còn dám nghĩ

đến chuyện tìm bát vàng ăn cơm, nhưng Kiều Na này cũng không phải là dễ bắt nạt, đã rời khỏi đây thì cũng đừng nghĩ sẽ trở về, nếu lỡ lại thì ưu đãi sau này tuyệt đối không nhỏ.

Như vậy mới khiến công ty ổn định sau những rối loạn.

Lúc thiệp mời dự tiệc đến, Kiều Na vừa kết thúc một cuộc họp. Vốn dĩ cô không muốn đi nhưng buổi tiệc lần này được ông Tổng – Tổng Nghệ, chịu trách nhiệm chính. Thời gian đầu công ty mới hoạt động, ông Tổng đã giúp đỡ rất nhiều. Với thể diện của Tổng Nghệ, cô cũng không thể từ chối.

Đêm đó, thư ký đi cùng cô. Cô ấy đi theo là để tiếp rượu, dẫu sao bây giờ cô cũng là người phụ nữ đang mang thai.

Kiều Na mặc một bộ âu phục màu đen, so với những cô gái trang diện trang điểm xinh đẹp đến buổi tiệc cũng không tệ lắm. Mặc dù sống trong thương trường hỗn độn nhưng cô cũng không phải là một đoá hoa thành công nhờ nhan sắc.

Sau khi trò chuyện cùng một vài đối tác, Kiều Na đứng trong góc uống nước chanh, từ chối mọi thứ có chứa cồn.

Đang định nói lời tạm biệt với ông Tổng, không ngờ chưa kịp nói thì cô đã nhìn thấy một bóng người cao to đầy khí thế đang tiến về phía mình.

Một bộ âu phục màu xám, bên trong là áo sơmi màu đen, dáng người tuấn lãng mà khí phách khiến cho không một ai có thể làm lơ. Ánh mắt của hắn quét về phía Kiều Na, sau đó lập tức vươn tay bắt tay với ông Tổng.

Ông Tổng rất là vui vẻ, liền gọi Kiều Na đến: “Kiều Na, cháu có quen biết vị tổng giám đốc Phương này chưa? Đến đây để bác giới thiệu cho cháu”

Kiều Na là một cô gái thẳng thắn, ông rất xem trọng cô. Thậm chí ông còn muốn nhận cô làm con gái nuôi nhưng đã bị Kiều Na khéo léo từ chối, ý của cô là muốn tự mình bước đi, không muốn dựa dẫm vào bất kỳ ai. Là một trưởng bối, ông đương nhiên vẫn muốn giúp đỡ một chút.

Kiều Na tránh không khỏi, lại bị bắt phải mặt đối mặt với Phương Thiệu Hoa. Cô cười nói: “Danh tiếng của tổng giám đốc Phương làm sao cháu không biết cho đương. Quý công ty gần đây đang đặt chân vào giới nghệ thuật, muốn góp một viên gạch vào nền văn hóa gốm sứ, thành phố S này ai mà không biết”

Đuôi lông mày của Phương Thiệu Hoa nhẹ nhàng nhú lại, nói: “Cám ơn tổng thanh tra Kiều đã tán thưởng. Tổng thanh tra Kiều hiểu biết khá nhiều về gốm sứ, sau này nói không chừng chúng ta còn có cơ hội hợp tác cũng nên”

“Vậy thì chờ công ty nghệ thuật của tổng giám đốc Phương đứng vững rồi nói sau” Kiều Na cười nhẹ.

Ánh mắt hai người anh tới tôi đi, kịch liệt phóng dao, kịch liệt chém giết.

Người xem bên ngoài cứ tưởng hai người vừa ý lẫn nhau. Ông Tổng cũng cười nói: “Xem ra hai đứa nói chuyện rất ăn ý, nếu không hôm nay bác làm người mai mối cho. Trai chưa vợ, gái chưa chồng, hai đứa đều là bậc hậu bối mà bác rất xem trọng”

Kiều Na thật đau đầu, làm sao ông Tổng lại còn muốn gộp cô cùng Phương Thiệu Hoa lại một chỗ? Chẳng lẽ lại không nhìn ra cô và hắn đi hai con đường khác nhau sao?

Cô cứ tưởng rằng Phương Thiệu Hoa sẽ như lúc trước phá lên cười, sau đó chế giễu cô một trận. Không nghĩ tới lần này hắn lại không nói gì, chỉ nâng ly rượu lên uống một hớp, ánh mắt long lanh chuyển động.

“Bác Tổng lại đùa nữa rồi” Kiều Na ném chủ đề này đi, lấy cớ đến chào hỏi một đối tác khác chuồn mất.

Ánh mắt của tên đàn ông kia giống như sói hoang, tràn ngập khao khát xâm lược. Cô thật không hiểu nổi, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Là do cô không biết điều cho nên muốn chinh cô hay sao?

“Tổng thanh tra Kiều, không nghĩ tới hôm nay lại may mắn gặp được cô, thật là có duyên”

Một thanh âm vang lên từ phía sau, Kiều Na xoay người lại liền nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười. Đại não nhanh chóng chuyển động, liền nhớ ra đây là tổng giám đốc của “Phong Thành”. Người đời xưng hắn

ta là một gã đàn ông nham hiểm, thích nhất là lấy thế ép người, đã có rất nhiều người ‘lên voi xuống chó’ nhờ vào hần ta.

Kiều Na mỉm cười một cách lễ độ : “Tổng giám đốc Liên, rất vui được gặp lại anh”

“Tổng thanh tra Kiêu thật là xinh đẹp, tôi mời cô một ly” Hần ta đưa tới một ly rượu.

Kiều Na nhìn ly rượu kia, khẽ nhú mào, thư ký bên cạnh lập tức nói: “Tổng thanh tra không uống được nhiều rượu, để cho tôi uống thế đi”

Tổng giám đốc Liên chỉ nói: “Tôi nghe nói tử lượng của tổng thanh tra Kiêu rất tốt, chẳng lẽ tổng thanh tra Kiêu cứ như vậy mà không chừa cho tôi một chút mặt mũi sao?”

Kiều Na nhận ly rượu “Được, tôi kính anh một ly”

Cô vừa mới chuẩn bị uống, không ngờ một bàn tay từ phía sau bắt lấy cổ tay của cô. Phương Thiệu Hoa nhìn chằm chằm ly rượu, nói: “Để tôi uống”

Kiều Na chớp mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười không chút ảm áp, nói: “Cám ơn ý tốt của tổng giám đốc Phương, bắt quá tôi không cần” Nói xong, cô rút ly rượu, ngẩng đầu lên, một ngụm uống hết.

Phương Thiệu Hoa nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi.

Người đàn ông có gương mặt nham hiểm kia thỏa mãn cười, vỗ vỗ bả vai Kiêu Na nói: “Tổng thanh tra Kiêu thật đúng là người phóng khoáng, tôi thích!”

Kiều Na vẫn duy trì nụ cười trên khóe môi, không có ý né tránh.

Phương Thiệu Hoa nhìn chằm chằm bàn tay đang vỗ lên vai cô, con ngươi chậm rãi nheo lại.

Kiều Na mỉm cười, đôi môi đỏ mọng như đoá hoa anh túc đang kỳ nở rộ, đôi mắt long lanh chuyển dời lên người Phương Thiệu Hoa, cô nói: “Xin hỏi, tổng giám đốc Phương còn có việc gì sao? Không có việc gì thì tôi xin phép đi trước” Nói xong, cô đặt ly rượu xuống bàn, xoay người muốn rời khỏi.

Cánh tay dài của Phương Thiệu Hoa duỗi ra, quần lấy bờ eo của cô kéo lại, vòng tay ôm chặt cô trước ngực mình. Hần nói với giọng điệu trào phúng: “Mang thai mà còn đi tìm đàn ông, Kiêu Na, rốt cuộc loại đàn ông nào mới có thể thỏa mãn được cô vậy?”

“Thỏa mãn tôi?” Đôi mắt nhẹ híp lại, khóe mắt vẽ ra một độ cong mỉa mai, cô khẽ hừ một tiếng như cười mà cũng như giận “Phương thiếu không phải đã nói rồi sao? Người không thỏa mãn được tôi, chính là Phương thiếu anh đó”

Linh hoạt xoay người thoát ra khỏi trói buộc của Phương Thiệu Hoa, làn váy màu đen tung bay như một đoá hoa kiêu my, mà đoá hoa đó lại chính là Mạn Đà La mang đầy độc chất.

Trong phút chốc, âm nhạc vui vẻ của buổi tiệc đúng lúc vang lên.

Nhìn Kiêu Na đang mỉm cười, Phương Thiệu Hoa đã nhanh chóng vòng tay lấy bờ eo cô một lần nữa. Hần cúi người nói nhỏ bên tai cô, giọng điệu mang theo trêu ghẹo: “Không ngờ, tổng thanh tra Kiêu lại nhiệt tình như vậy”

Đôi mắt Kiêu Na như cười nhưng trong lòng lại hừ nhẹ một tiếng. Cô vươn tay đặt lên vai hần.

Muốn đầu? Được thôi, đêm nay cô sẽ tiếp hần!

(1) Mạn Đà La: Loài hoa này còn có tên Bỉ Ngạn hoa (màu trắng).

Ý nghĩa: Nhật Bản: Hồi ức đau thương

Triều Tiên: Nhớ về nhau

Trung Quốc: Ưu mỹ thuần khiết.

Còn có ý nghĩa là “phân ly, đau khổ, không may mắn, vẻ đẹp của cái chết” , nhưng nhiều người hiểu ý nghĩa hoa là “hồi ức đau thương”.

Ở đây, chúng ta chỉ dùng phần nghĩa của Trung Quốc là Ưu Mỹ thuần khiết, ở tên chương còn thêm cụm “màu đen” có nghĩa là ... thôi thì cứ nghĩ là không ưu mỹ không thuần khiết trước nhá, sau này ra từ sẽ lại bổ sung.

Ngoài ra Mạn Đà La còn gọi là độc dược, dĩ nhiên là có độc rồi.

Cơ mà ta xem thì hình cà độc dược và bỉ ngạn hoa trắng chẳng giống nhau, có khi nào là đồng âm khác nghĩa, ngụ ý của Tiểu Lại đại nhân chính là nhắc tới hai loại hoa này chứ không phải đơn thuần là một không?

210. Chương 210: Công Hiến

Một điệu múa Latin, tiết tấu tươi sáng hoạt bát. Có người nói Latin là điệu nhảy chứa đầy ma thuật của tình yêu. Mà Rumba chính là tinh túy cùng linh hồn của Latin.

Đặc điểm của nó là vừa phải lãng mạn, kỹ thuật nhảy mê người, vừa phải gợi cảm nhiệt tình. Nhịp chân uyển chuyển vừa có yêu, lại vừa có triển miên, thân thể cùng tư thế mềm mại đáng yêu, cước bộ thướt tha khiêu khích như gần như xa. Đó chính là lời biểu đạt của nam nữ về tình yêu thông qua điệu nhảy.

Nhưng điệu nhảy của Kiều Na cùng Phương Thiệu Hoa lại như trình diễn một màn chơi trâu.

Thân thể hai người kề nhau, gần như là có thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể của đối phương. Lòng bàn tay kề lòng bàn tay, hơi thở quấn lấy hơi thở, bước nhẫu kế tiếp bước nhảy, từng động tác không có một giây ngừng nghỉ.

Hai người nhảy múa, quả thật mà múa đến nhiệt huyết sôi trào (1).

(1) “Nhiệt huyết sôi trào”: Máu nóng nổi lên

Mồ hôi mỏng xuất hiện trên trán, nhịp thở của Kiều Na thêm nhanh, hơi thở của Phương Thiệu Hoa cũng khê hiện bên tai cô, thanh âm vốn dĩ trầm thấp do vậy lại càng mang vẻ gợi cảm của nam giới: “Sao rồi? Chịu được chưa không?”

Kiều Na kiềm nén tiếng thở gấp, hừ một tiếng trả lời: “Phương thiếu thấy sao?” Cùng với điệu nhạc cuối cùng, cô chợt buông tay ra, đầu ngón chân điểm nhẹ luân phiên xoay tròn, cánh tay trắng nõn như cánh bướm tung bay giữa khung trời.

Khóe miệng Phương Thiệu Hoa nhếch lên, mũi chân nhanh chóng đuổi theo. Mỗi lần hần sắp đuổi kịp thì Kiều Na lại càng xoay tròn lui về phía sau. Hai kẻ anh tới tôi lui, như truy đuổi lẫn nhau.

Ngay khoảnh khắc Kiều Na lại lui về phía sau, đầu ngón chân của Phương Thiệu Hoa chợt xoay tròn, tiến về phía trước, cánh tay lớn vươn ra ôm lấy vòng eo Kiều Na, hoàn toàn chặn đứng đường lui của cô.

Đuôi lông mày của Phương Thiệu Hoa như mỉm cười, ý bảo lần này xem cô trốn như thế nào. Nhưng trong tích tắc đấy, Kiều Na chợt cúi người xuống.

Vòng eo của cô tựa vào cánh tay cổ bắp mạnh mẽ của Phương Thiệu Hoa, hai cánh tay xinh đẹp rộng mở, một chân rũ xuống tự nhiên nhưng ngay lập tức đã nâng lên, đầu gối mướt mà gần như chạm vào yết hầu Phương Thiệu Hoa.

Nốt nhạc cuối cùng chấm dứt, đuôi mắt Kiều Na nhếch lên khiêu khích.

Toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, điệu nhảy này có thể nói là phấn khích tuyệt vời.

Kiều Na dùng lực cánh tay hần để đứng dậy, nhưng lòng bàn tay Phương Thiệu Hoa vừa động đã dán trên lưng cô. Hần nói nhỏ bên tai cô: “Kiều Na, còn muốn giấu diếm tôi bao lâu nữa? Cha đứa bé rốt cuộc là ai?”

Tư thế như vậy khiến những người đứng xem bên ngoài tin rằng đây là cặp tình nhân đang thân mật nói nhỏ với nhau. Không một ai biết, bọn họ đang chuẩn bị tư thế ột cuộc chiến khác.

Đôi môi môi đỏ mọng của Kiều Na nhếch lên, nói: “Tôi nhớ hình như vấn đề này thuộc loại riêng tư cá nhân, Phương thiếu chẳng lẽ là muốn ‘nghiêm hình bức cung’ sao?”

Phương Thiệu Hoa ôm eo cô càng chặt thêm ba phần, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú như muốn tháo xuống khuôn mặt hoàn mỹ kia “Cô nghĩ rằng chút kỹ xảo còn con đó có thể lừa gạt được tôi sao? Bệnh viện đã báo cho tôi, cô chỉ mang thai được hơn hai tháng”

Ánh mắt Kiều Na vẫn chứa ý cười, ý cười không giảm mà lại càng tăng “Thì thế nào?”

Bốn mắt nhìn nhau, dường như đang so xem ai nhìn lâu nhất sẽ thắng.

Càng ngày càng nhiều ánh mắt xung quanh nhìn họ. Phương Thiệu Hoa buông lỏng cánh tay đang ôm eo, nhanh chóng nắm lấy tay cô kéo ra ngoài, mặc kệ những ánh mắt của mọi người xung quanh.

Kiều Na háng giọng: “Phương thiếu à, xin để ý lễ giáo dùm tôi”

Phương Thiệu Hoa hừ một tiếng, đáp: “Lễ giáo? Nơi này không có bao nhiêu người khiến tôi phải chú ý đến lễ giáo” Giọng điệu cao ngạo, tựa hồ như vốn dĩ không đem bất cứ kẻ nào đặt vào mắt.

Kiều Na muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng lần này Phương Thiệu Hoa tuyệt đối không buông tha dễ dàng như vậy. Hắn vươn tay đặt ngang gáy cô, ngay lập tức ôm ngang người cô lên không. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ma ôm Kiều Na rời khỏi buổi tiệc.

Kiều Na quả thật muốn học chút công phu mèo cào của Chu Hiểu Đồng, một cái tát ném lên trên mặt hắn, nhưng cô lại sợ gây thêm tiếng xấu ình. Chết tiệt! Tên đàn ông chết tiệt!

Phương Thiệu Hoa không quan tâm đến ánh mắt phẫn nộ của cô, mở cửa xe nhét cô vào ghế ngồi phía sau, sau đó cũng tự mình leo vào đề Kiều Na phía dưới.

Không gian bên trong xe không coi là nhỏ, nhưng ghế sau chứa hai người vẫn có vẻ chật.

Thân thể hai người dường như là kề sát vào nhau, cánh tay quăn lấy. Trong bóng đêm, lồng ngực Phương Thiệu Hoa không ngừng đập phồng, ánh mắt sắc bén như dã thú nhìn cô, dường như muốn một ngụm nhét cô vào bụng mình.

Kiều Na không hài lòng với tư thế lúc này của hai người, hừ lạnh một tiếng, nói: “Phương thiếu, chẳng lẽ anh lại cảm thấy hứng thú với một phụ nữ mang thai như tôi sao?”

Phương Thiệu Hoa ghét nhất vẻ mặt này của cô, nụ cười mỉ hoặc này đẹp thì có đẹp, nhưng nó như chiếc mặt nạ khiến cho người ta đoán không ra suy nghĩ trong lòng cô, khiến cho người ta muốn lột chiếc mặt nạ kia, nhìn xem phía sau gương mặt luôn mang vẻ kiêu ngạo là thứ gì.

Hai tay của hắn nắm lấy cổ cổ mảnh khảnh của cô, đè hai cánh tay của cô sang hai bên. Đầu hắn cúi xuống cắn môi cô, nụ hôn mang theo tức giận chà đạp đôi môi đỏ mềm mại kia, ném hết vị son trên đó, sau đó cạy mở hàm răng cô, một lần xâm lược nuốt sạch toàn bộ hơi thở.

Nụ hôn kịch liệt giống như là muốn làm thịt cô. Kiều Na kịch liệt thở gấp, nhiều lần muốn chạy trốn lại bị hắn bắt trở về. Phương Thiệu Hoa tỉ mỉ thưởng thức vị ngọt của cô, người phụ nữ này như một đóa hoa anh túc, ném qua một lần luôn không thể nào quên được hương vị ngọt ngào đó.

Suốt hai tháng, không có lúc nào là hắn không nhớ tới hương vị trên người cô.

Lúc bàn tay hắn luồn vào làn váy xoa nắn bờ hông mẫn cảm, cả người Kiều Na run lên, dùng sức cắn chặt răng. Nhân lúc Phương Thiệu Hoa buông lỏng, Kiều Na thừa dịp rút một tay bị giữ chặt hung hăng tát lên mặt hắn.

“Phương Thiệu Hoa, tôi đã nói rồi. Tôi không phải là đồ chơi của anh!” Kiều Na nổi giận. Đã rất nhiều năm, chưa có người nào dám làm như vậy với cô. Đôi mắt trừng lớn vì tức giận cùng với bờ môi bị hôn sưng đỏ càng khiến cho khuôn mặt cô thêm phần diêm lệ.

Phương Thiệu Hoa nâng tay ngăn cản bàn tay cô, khẽ cười một tiếng “Kiều Na, rốt cuộc thì cô cũng không nhịn được rồi phải không?”

Phượng Thiệu Hoa nheo mắt, quả thật muốn cắn người phụ nữ ‘khẩu thị tâm phi’ (1) này một cái “Nếu cha đứa bé không phải là tôi, thì tại sao cô phải gạt tôi, bảo rằng cô mang thai đã ba tháng?”

Kiều Na biết không thể tiếp tục giấu diếm được nữa, cũng không cần phải tiếp tục tìm cách giấu diếm. Cô cười lạnh một tiếng, nói: “Thì sao? Anh nghĩ anh là gì của tôi? Anh chỉ là người đã cống hiến một con tinh trùng, góp phần hình thành đứa bé trong bụng tôi. Tinh trùng của anh vẫn còn nhiều mà, chỉ cần góp ấy cô gái của anh, mỗi người một vài con thì cũng có khác gì tôi đâu?”

211. Chương 211: Hợp Tác Hay Là Giao Dịch?

“Thì sao? Anh nghĩ anh là gì của tôi? Anh chỉ là người đã cống hiến một con tinh trùng, góp phần hình thành đứa bé trong bụng tôi. Tinh trùng của anh vẫn còn nhiều mà, chỉ cần góp ấy cô gái của anh, mỗi người một vài con thì cũng có khác gì tôi đâu?”

Đôi mắt Phượng Thiệu Hoa trong nháy mắt híp lại một cách nguy hiểm.

Lại dám so sánh hần với cái kho lưu trữ tinh trùng. Người phụ nữ này... nếu có thể, hần quả thật hận không thể bóp chết cô.

Kiều Na nhìn hần, lại càng cười lạnh lùng thêm.

“Phượng thiếu, đừng nói anh muốn kết hôn với tôi nhé?” Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Phượng Thiệu Hoa, bờ môi của Kiều Na kề sát vào nhưng đôi mắt kia lại trong trẻo đến dọa người “Đừng đùa nữa, chúng ta đều đã là người lớn, truyện cổ tích không xảy ra ở đời thường đâu”

Cô không tin Phượng Thiệu Hoa sẽ thực sự cưới mình. Đàn ông trên đời này cô đã thấy rất nhiều, hứa hẹn hôn nhân đương nhiên Phượng Thiệu Hoa không cho nổi, mà cô cũng không thấy lạ. Một khi đã như vậy, lãng phí thời gian để làm cái gì?

Kiều Na cười lạnh, đẩy hần ra. Thế nhưng khi cô mới vừa mở cửa xe, một ánh sáng nhấp nháy cách đó không xa khiến cô giật mình. Kiều Na cả kinh, là đèn chó săn của truyền thông!

Kiều Na vội che mặt nhưng càng lúc càng nhiều tia sáng nhấp nháy. Bốn năm tên chó săn vội nhào đến vây quanh cô.

“Tổng thanh tra Kiều, xin hỏi là quan hệ của cô và Phượng thiếu là như thế nào? Vì sao lại có những cử chỉ thân mật trong xe?”

“Hai người là tình nhân bí mật sao? Tại sao lại không công bố ra ngoài?”

“Tổng thanh tra Kiều, tại sao cô không trả lời? Là chột dạ sao? Xin hỏi có phải cô muốn dùng cách này để hợp tác với Phương Viên hay không?”

Cho dù Kiều Na có nhanh mồm nhanh miệng, lúc này cũng bị hỏi đến á khẩu không trả lời được. Thời điểm nhạy cảm, địa điểm nhạy cảm, còn bị chụp hình những tư thế miễn cưỡng, cô dường như có thể tưởng tượng ra, đám báo quái này sẽ viết thành cái gì trên báo ngày mai rồi.

Kiều Na nắm chặt tay, cố làm ình bình tĩnh “Các bạn phóng viên, tôi với Phượng thiếu chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, hi vọng mọi người đừng viết bậy bạ, nếu không tôi sẽ nhờ pháp luật can thiệp”

Một tay phóng viên lập tức nói: “Tổng thanh tra Kiều, cô nói như vậy hình như chính là giấu đầu hở đuôi!”

Vài người lao đến, nhanh chóng vây quanh Kiều Na. Chân cô vừa trượt, Phượng Thiệu Hoa lập tức nhảy ra khỏi xe, vòng tay giữ chặt lấy eo cô.

Ánh đèn loang loáng nhanh chóng chớp tắt, đôi mắt Phượng Thiệu Hoa đầy ngoan lệ, đầy tức giận. Hần tung một cước đá nát chiếc máy ảnh trên tay phóng viên, gầm nhẹ “Cút hết cho tôi!”

Nhóm chó săn cả kinh, sợ tới mức lui về phía sau.

Phượng Thiệu Hoa bảo vệ Kiều Na, đưa cô vào trong xe. Chiếc Hummer phát ra âm thanh động cơ như thú hoang gầm rú, sau đó lao đi nhanh như tia chớp.

Nhóm chó săn giật mình, nhanh chóng đuổi theo.

Kiều Na nhìn đám chó săn vẫn còn theo đuôi, nói: “Phương Thiệu Hoa, xem anh đã làm cái gì kìa!” Lúc này đáng lý cô đã có thể che giấu vụ tai tiếng này, nhưng Phương Thiệu Hoa vừa xuất hiện, quả thật chính là cung cấp thêm tài liệu cho vụ scandal

Cô lại đau đầu. Chết tiệt! Tại sao lại có thể như vậy?

Gương mặt Phương Thiệu Hoa lạnh lùng, giẫm mạnh chân ga, chiếc Hummer như được gắn thêm động cơ lao nhanh về phía trước, bỏ xa đám chó săn phía sau.

Một đường, Phương Thiệu Hoa chạy đến cổng biệt thự, phanh lại, sau đó bế Kiêu Na vẫn đang chống cự xuống, đá văng cửa phòng, ném cô vào giữa giường.

Kiều Na choáng váng, vừa định đứng dậy thì Phương Thiệu Hoa đã đè lên người cô, đầu gối hằn dạng bấp bệ cô ra hai bên, bờ ngực rắn chắc lập tức bao phủ phía trên cô.

Lần đầu tiên, Phương Thiệu Hoa tản mát ra khí thế cường đại như thế trước mặt cô. Hắn lúc này như một con sói hoang dã, hai mắt nhìn cô đầy lạnh lẽo.

“Phương thiếu, rốt cuộc thì anh muốn cái gì?” Kiêu Na cũng lạnh lùng nhìn hắn.

Phương Thiệu Hoa nhìn khuôn mặt xinh đẹp mang theo tức giận của cô, trầm giọng nói: “Tổng thanh tra Kiêu đây không phải thích nhất là làm giao dịch sao? Tôi có một cuộc giao dịch, muốn hợp tác với cô. Tôi đầu tư năm trăm ngàn cho cô, nhưng đổi lại cô phải làm người phụ nữ của tôi trong vòng một năm, cho đến khi đứa nhỏ được sinh ra”

Năm trăm ngàn là một số tiền đầy hấp dẫn, có năm trăm ngàn trong tay thì vấn đề túng quẫn hiện nay của cô lập tức có thể được giải quyết, hơn nữa còn hợp tác cùng Phương Viên, đây hoàn toàn là sự trợ giúp không hề nhỏ. Tuy nhiên...

Đôi mắt Kiêu Na xuất hiện sự ngoan độc: “Anh muốn tôi bán con tôi?”

“Cô không thể không nghĩ xấu cho tôi được sao? Đứa bé này có một nửa dòng máu của tôi, tôi chỉ muốn chịu trách nhiệm với nó” Phương Thiệu Hoa gầm nhẹ. Hắn cảm thấy người phụ nữ này từ khi sinh ra đã hận hắn, cho đến lúc hắn chết đi mới thôi!

Mắt Kiêu Na chợt lóe, hai người nhìn nhau ước chừng hơn mười giây, sau đó đôi môi đỏ mọng của cô nhếch lên, phun ra một chữ: “Được!”

Chỉ cần hắn không đánh chủ ý lên đứa bé này, lại còn có năm trăm ngàn, sao cô lại không làm chứ? Mặt khác, bên phía truyền thông cũng sẽ có cái để giải quyết, coi như một mũi tên trúng ba con nhạn.

Khóe môi Phương Thiệu Hoa cương cứng, sau đó vạch ra một nụ cười. Ánh mắt hai người đều lóe tia sáng, giống như một tấm màn giăng lên giữa trận đấu, rốt cuộc lại không biết lần này ai thua ai thắng.

Ngày hôm sau Tô Mộc Vũ đọc thấy tin tức trên báo. Hai ngày trước hai người bọn họ còn tranh đấu lẫn nhau, không ngờ hôm nay bỗng nhiên lại tuyên bố sẽ hợp tác. Cô ấy hoảng sợ, lập tức gọi điện thoại, hỏi: “Kiêu Na, hai người đang chơi cái trò gì vậy?”

Kiều Na cầm một miếng sandwich đưa vào trong miệng, nhìn cô ăn sáng như một con mèo nhỏ ngủ gà ngủ gật “Không có gì, chị an tâm đi. Sau khi hợp tác kết thúc, em với hắn ta sẽ lập ra một ranh giới rõ ràng”

Tô Mộc Vũ nhú nhú mày, lại hỏi: “Kiêu Na, em muốn đùa với lửa sao?”

Kiều Na đáp: “An tâm, em rất lý trí, hơn nữa luôn chừa một cửa sau để đào tẩu”

Cúp điện thoại, Kiêu Na cười nhẹ. Đùa với lửa sao? Có lẽ đúng như vậy, nhưng ngọn lửa này cuối cùng sẽ đốt ai, còn chưa có định đoạt đúng không?

Lúc Kiêu Na cùng Phương Thiệu Hoa quang minh chính đại xuất hiện trong một nhà hàng Tây, hơn nữa lại đang dùng cơm thì bọn chó săn truy tin tức vụ scandal lần này cũng rời đi.

Kiều Na nhẹ giọng nói: “Phương thiếu, đám chó săn đó đi rồi, tay của anh có phải là nên buông ra hay không?”

Cánh tay vòng ngang thắt lưng cô của Phương Thiệu Hoa vẫn không buông ra, ngược lại càng ôm sát thêm vài phần. Hắn ghé vào bên tai cô, hơi thở đầy ái muội, nói: “Tổng thanh tra Kiêu mà cũng biết thẹn thùng sao?”

Kiều Na híp mắt, xoay người ôm lấy cổ hắn, đôi môi đỏ mọng đưa đến trước mặt hắn “Phương thiếu...” Hai chữ nhẹ nhàng thốt lên, hơi thở phả lên chiếc cổ màu mật ong của hắn, nóng hổi như một mảnh lông chim khều vào trái tim hắn.

Một luồng nhiệt trào xuống thân dưới, nhịp thở của Phương Thiệu Hoa lập tức thâm trầm. Thế nhưng Kiêu Na lại bỗng nhiên buông lỏng hai tay, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, cười một tiếng “Không ngờ Phương thiếu lại ngây thơ như vậy”

Phương Thiệu Hoa cảm thấy thân dưới của mình lúc này thật khó chịu, hắn cắn chặt răng muốn kéo yêu tinh kia trở về. Thế nhưng Kiêu Na đã nhanh chóng đeo kính râm, nhảy vào chiếc xe màu đỏ của cô, phất phất tay lái đi.

212. Chương 212: Cô, Không Xứng

Tin tức Kiêu Na và Phương Thiệu Hoa qua lại với nhau cuối cùng cũng đến tai Tô Mộc Vũ và Phong Kính, cả hai cùng cả kinh. Sao lại có những cặp trẻ con như thế nào? Hết Tiền Phong cùng Chu Hiểu Đồng giằng giằng co co, bây giờ lại đến hai người này.

Phương Thiệu Hoa liên tiếp xuất hiện cùng Kiêu Na tại những bữa tiệc cỡ trung, thậm chí trước mặt truyền thông cũng không chừa. Hai người luôn là bộ dáng thân mật của những kẻ đang yêu nhau.

Đối với lần này, Tiền Phong trái lại rất vui vẻ, vỗ vỗ bả vai huynh đệ, nói: “Ôi, không tệ nha, rốt cuộc cũng nghĩ kỹ rồi sao?”

Phương Thiệu Hoa ngồi trên ghế sofa không nói một lời, chỉ uống rượu.

Phong Kính liền dùng một lời mà chọc đến điểm mấu chốt: “Đứa nhỏ trong bụng Kiêu Na là của cậu à? Cậu có tính đến chuyện kết hôn cùng cô ấy chưa?”

Phương Thiệu Hoa nhú mày, hài hước nói: “Cậu thấy sao?”

Trước mặt hắn bày ra ba chai rượu trống không, trong ánh mắt đã ngà ngà say. Hắn bắt chéo hai chân nhìn Phong Kính, nói: “Mình chỉ là chơi đùa với cô ta mà thôi. Trong trái tim của mình, ngoại trừ Nhu Y ra, cậu cảm thấy còn có thể nhét thêm người nào khác vào hay sao? Các cậu có thể đã quên Nhu Y, nhưng mình thì không”

Phương Thiệu Hoa dứt lời, ném chai rượu trong tay, lao đảo đi ra ngoài.

Tiền Phong vươn tay muốn kéo hắn trở về, lại chần chờ, sau đó hắn ta quay đầu nhìn biểu tình của Phong Kính.

Phong Kính không lên tiếng, cũng không tức giận, chỉ lẳng lặng uống ly rượu trong tay.

Ba chữ “Vệ Nhu Y” kia chính là một nhánh gai trong lòng hắn và Phương Thiệu Hoa. Tuy rằng không nói ra nhưng ai cũng hiểu rõ, Vệ Nhu Y ngủ say bảy năm thì Phương Thiệu Hoa cũng sẽ chờ đợi bảy năm. Có lẽ, nếu một ngày Vệ Nhu Y còn chưa chết, thì Phương Thiệu Hoa nhất định sẽ vẫn còn chờ đợi.

Phương Thiệu Hoa đi ra khỏi quán bar, khước miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng. Nếu như ngay cả hắn cũng lãng quên Nhu Y, thì một mình Nhu Y nhất định sẽ rất cô đơn, đúng không?

Sải bước ra xe, hắn lái thật nhanh đến viện an dưỡng vùng ngoại thành. Y tá đang ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy hắn liền vội vàng đứng lên, nói: “Phương thiếu, đã muộn rồi sao ngài còn đến đây? Để tôi rót cho ngài một ly trà”

Phương Thiệu Hoa không đáp, phất tay bảo y tá ra ngoài. Sau đó hắn đi đến bên giường của Vệ Nhu Y, chậm rãi cúi người, quỳ một gối xuống bên cạnh cô ấy.

Bảy năm, Vệ Nhu Y sống cuộc sống thực vật suốt bảy năm, mỗi ngày đều được tiếp vào người đủ loại thuốc, không chết mà cũng không sống. Thời gian bảy năm đã làm hao mòn nhan sắc, bây giờ trông cô ấy gầy đến không thấy một chút thịt. Màu da đã xám hơn trước, một khoảng thời gian dài không tiếp xúc với ánh mặt trời cho nên cũng khiến da thêm phần tái xanh.

Bàn tay đánh đàn của cô ấy bây giờ lại cứng đờ duỗi ra hai bên, không một cử động. Phương Thiệu Hoa quỳ một gối xuống bên cạnh, cẩn thận nắm lấy tay cô ấy, khẽ hôn lên từng ngón tay thon dài tái nhợt.

Sau đó hắn cúi đầu, đặt trán dán chặt lên lòng bàn tay cô ấy, bất động thật lâu giống như tìm kiếm một chút ấm áp. Một lúc lâu sau, một giọt lệ xuyên qua kẽ tay của Vệ Nhu Y mà thấm vào gập giường.

Rời khỏi viện an dưỡng, Phương Thiệu Hoa đến quán bar một mình, uống rượu suốt cả đêm đến khi say mèm.

Kiều Na đang ngủ say, bỗng nhiên cảm thấy có người ôm lấy mình từ phía sau. Cô giật mình, theo bản năng vùng khuỷu tay lên, lại bị nắm lấy.

Giọng của Phương Thiệu Hoa mang theo mùi rượu nồng đậm xuất hiện: “Đừng nhúc nhích, để cho tôi ôm cô một chút”

Phương Thiệu Hoa?

Đôi mi thanh tú của Kiều Na nhắm lại. Hắn tới đây làm gì? Còn có, hắn vào bằng cách nào? Cô cũng không nhớ đã từng cho hắn chìa khóa nhà mình.

Cả người Phương Thiệu Hoa đầy mùi rượu, mang trên mặt nồng đậm sự mỗi mết. Hắn ôm lấy Kiều Na, siết chặt.

Kiều Na suy đoán một chút, sau đó nghe từ trong miệng hắn thốt lên: “Nhu Y...”

Đuôi lông mày của Kiều Na nhếch lên, thì ra Là đang nhớ đến một người phụ nữ khác cho nên đến chỗ cô tìm an ủi. Hắn đang xem cô như thế thân sao? Thật đúng là rất thú vị!

Khóe môi nhếch lên một nụ cười khê, sau đó cô chậm rãi tách tay hắn ra, đi vào toilet, bê một chậu nước tạt lên người Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa vốn đang ngà ngà ngủ say, bị một chậu nước lạnh tưới xuống nên giật mình tỉnh lại. Hắn tỉnh táo lại, nhìn đầu sỏ vẫn còn bê chậu trước mặt liền bạo rống: “Kiều Na, cô bị điên à?”

“Ừ” Kiều Na cười nhẹ, đôi mắt tỏa sáng, nói: “Xin hỏi anh là ai? Tự tiện xông vào nhà người khác là vi phạm pháp luật, có tin tôi sẽ báo cảnh sát hay không?”

Phương Thiệu Hoa giận điên lên, nhào đến đè cô lên ghế salon, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kiều Na, đừng nghĩ rằng tôi không dám động tới cô. Bất luận kẻ nào mạo phạm đến giới hạn của tôi, cũng sẽ không có kết quả tốt, kể cả cô!”

“Vậy sao?” Kiều Na nhếch mi, nói: “Thế cái vị Nhu Y trong miệng anh là ai vậy?”

Phương Thiệu Hoa khựng lại, đồng tử bỗng dưng co lên. Trong ánh mắt trong trẻo của Kiều Na, hắn cứng ngắc đứng dậy, không nói một lời đi ra ngoài, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Trong khoảnh khắc cửa đóng đó, Phương Thiệu Hoa buông ra một câu nói lạnh như băng: “Đừng nhắc đến tên của cô ấy. Cô, không xứng!”

Kiều Na nằm trên ghế sa lon, tinh tế cân nhắc đến hai chữ kia: Cô không xứng? A hã! Mấy chữ này thật có ý nghĩa nha!

Nhếch khóe miệng, nhìn chiếc giường ướt đẫm: Lúc này thật nóng nực, giường ướt đẫm thì mình ngủ như thế nào đây?

Kiều Na có chút phiền não gãi gãi đầu, sau đó thay quần áo đi đến công ty.

Thư ký vừa đi làm liền nhìn thấy Kiều Na nằm trên ghế ngủ liền kinh ngạc, hỏi: “Tổng thanh tra, sao chị lại ngủ ở đây? Bệnh thì sao?”

Kiều Na bừng tỉnh, xoa nhẹ huyết thái dương rồi nói: “Không sao, cũng chỉ đến sớm một chút thôi”

Buổi chiều, Kiều Na đến bệnh viện kiểm tra.

Sau khi mang thai, bác sĩ đã định ngày tái khám cho Kiều Na, một tháng một lần để phòng ngừa thai nhi bất cứ khác thường nào. Kiều Na vốn định đi một mình, không ngờ vừa đến trước cổng bệnh viện liền nhìn thấy Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa không nhắc đến chuyện tối hôm qua, sắc mặt chỉ là âm u khó coi, trầm giọng nói: “Đi thôi”

Kiều Na đứng nguyên tại chỗ nhìn hắn.

Phương Thiệu Hoa không kiên nhẫn quay đầu lại, lúc này mới trong lơ đãng nhìn thấy vành mắt đen của cô. Tay của hắn nâng lên, xoa mặt của cô nói: “Cô làm sao vậy?”

Kiều Na nhẹ nhàng né tránh tay hắn, thản nhiên cười: “Cảm ơn Phương thiếu đã đi cùng” Dứt lời, cô cũng không thèm nhìn hắn mà cao ngạo đi lên phía trước.

Vào bệnh viện, bác sĩ khám xong liền lên tiếng mắng: “Cô Kiều, nếu cô không cần đứa nhỏ thì cũng đừng miễn cưỡng mang thai!”

Phương Thiệu Hoa cả kinh, lập tức hỏi: “Cô ấy làm sao vậy?”

Bác sĩ xoay chuyển ánh mắt, đánh giá hắn một chút lại tiếp tục mắng: “Anh là cha của đứa nhỏ sao? Anh chăm sóc vợ anh ra sao vậy? Trước đó đã muốn sinh non, bây giờ còn sốt nhẹ, có người làm chồng nào như anh không?”

Phương Thiệu Hoa lập tức áp tay lên trán Kiều Na. Âm ẩm, cô thật sốt rồi!

Bởi vì mang thai, bác sĩ khuyên phụ nữ có thai tốt nhất không được uống thuốc, chỉ dùng ít thuốc Đông y thôi. Rời khỏi bệnh viện, Phương Thiệu Hoa ôm lấy cô nhét vào trong xe.

Kiều Na phản kháng: “Anh làm gì vậy? Tôi còn phải về công ty làm việc!”

“Làm việc?” Phương Thiệu Hoa đóng mạnh cửa xe lại “Làm việc cái khỉ gì? Quay về nghỉ ngơi cho tôi!”

213. Chương 213: Có Quá Nhiều Đàn Ông

Edit: Phi Phi

Beta: Dục

Kiều Na nhớ rõ, từng có một tiếp viên quán rượu nói một câu như thế này: Thế gian này, không phải anh dày vò tôi, thì chính là tôi dày vò anh. Nếu không muốn bị dày vò, vậy thì nhanh chóng đi dày vò người khác đi.

Thế bây giờ cô tính sao đây? Lấy lời nói của Chu Hiểu Đồng chính là: Cùng dày vò nhau đi!

Thật sự là “một bước sa chân cả đời ôm hận” mà, sao cô lại dính dáng vào Phương Thiệu Hoa làm chi vậy, vậy mà còn có thêm một đứa con nữa chứ

Còn Phương Thiệu Hoa thì dây dưa không ngớt với cô. Mà hắn lại cực kỳ suôn sẻ, luôn hưởng thụ sự cúi đầu nghe theo của phụ nữ xung quanh, đột nhiên xuất hiện một “ngoại tộc”, vì thế khiến hắn nổi lên dục vọng chinh phục.

Đàn ông yêu chính là nhờ vào dục vọng chinh phục, càng làm cho bọn họ ghen tị lại càng dễ dàng yêu. Thế nhưng đây là tình yêu sao? Sau khi chinh phục được rồi thì sao đây? Thì cũng chỉ là vứt bỏ mà thôi!

Chuyện đó, cô càng rõ ràng hơn so với bất kỳ ai khác.

Kiều Na cười cười, đem sự chú ý của mình kéo về xấp hồ sơ trước mặt, ký tên của mình lên trên. Trên đời này, người cô có thể dựa vào chỉ có thể là chính mình.

Giữa trưa, cô có hẹn ăn cơm cùng Phương Thiệu Hoa, có thể nhìn ra Phương Thiệu Hoa rất để ý đến đứa bé này. Một ngày ba bữa cùng với thời gian nghỉ ngơi của cô, hẳn đều nhúng tay vào. Thế nhưng hẳn cũng chỉ là vì con của mình mà thôi.

Kiều Na nghĩ, cuối cùng cũng không thay quần áo, đi thẳng đến nhà hàng. Phương Thiệu Hoa cũng vừa tan sở, trực tiếp gọi đầu bếp nấu các món dinh dưỡng. Cô mới vừa ngồi xuống đã có một ly sữa đưa ra.

Kiều Na nhìn ly sữa trước mặt, lại nhìn đến vẻ mặt bình tĩnh của Phương Thiệu Hoa. Cô tiếp nhận, miệng nho nhỏ mỉm lại, cô thật sự không thích mùi vị của sữa, chỉ cần uống một chút đã muốn nôn ra.

“Sao vậy?” Phương Thiệu Hoa thấy bộ dạng buồn nôn của cô, lập tức đi qua vỗ nhẹ lưng của cô.

Động tác như vậy chỉ là theo bản năng, nhưng Kiều Na lại không có thói quen. Cô né tránh, trong ấn tượng của mình chưa từng có người nào đối xử với cô như vậy, ngay cả cái người làm mẹ kia cũng chưa từng vỗ lưng cô như thế, trấn an cô như thế. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, cô cũng chỉ có một mình.

Thấy Kiều Na thất thần, Phương Thiệu Hoa nghĩ cô khó chịu liền gọi nhân viên đưa một ly nước chanh đến “Khó chịu lắm sao? Uống một chút nước chanh xem có tốt hơn không?”

Kiều Na hộp một ngụm, ngăn cảm giác cồn cào trong bụng, sau đó lắc lắc đầu nói: “Cám ơn Phương thiếu”

Danh xưng “Phương thiếu” này không ít người đã gọi, Phương Thiệu Hoa cũng thành thói quen. Thế nhưng giờ này khắc này lại làm cho cô có chút không thích, cũng không hiểu lý do vì sao.

Một bữa cơm cũng không quá thân mật, hai người cũng ít nói, chỉ ngẫu nhiên trao đổi một hai ánh mắt. Ăn cơm xong, Kiều Na đi vào toilet.

Vừa ra, chợt nghe có người kêu tên của cô: “Kiều Na?”

Kiều Na quay đầu lại, nhìn thấy người nọ liền nhíu mày: “Chung Kinh”

Đúng vậy, người đàn ông cao 1m80 mặc âu phục, cổ tay áo đính ngọc tinh xảo trước mặt này gọi là Chung Kinh, cha hẳn ta là thị trưởng thành phố S, cũng được coi là một tên “con ông cháu cha”. Chưa kết, hẳn ta từng là bạn trai của Kiều Na.

Chung Kinh nhìn thấy Kiều Na, trong mắt không che dấu được vui mừng cùng kích động. Hẳn ta lập tức đi tới, muốn bắt lấy cánh tay cô “Kiều Na, đã hơn nửa năm không gặp rồi, em sống có ổn không?”

Kiều Na lễ phép thu tay về, giữ một khoảng cách với hẳn ta, đáp: “Tôi rất khỏe, cám ơn anh Chung quan tâm. Tôi còn có việc, đi trước nhé!”

Thấy Kiều Na muốn đi, Chung Kinh lập tức đuổi theo ngăn cản cô “Kiều Na, em khoan đi đã, chúng ta nói chuyện một chút đi. Anh còn thích em, dù sao chúng ta cũng quen biết nhau lâu như vậy, chẳng lẽ em không có một chút cảm tình với anh sao?”

Kiều Na ngẩng đầu nhìn Chung Kinh, khẽ cười nói: “Anh Chung này, tôi nhớ hình như anh còn một vị hôn thê chưa vào cửa nhỉ? Sao vậy? Chẳng lẽ anh còn muốn thu tôi làm bà hai sao? Trước hết phải được sự đồng ý của cha anh, sau đó là trưng cầu ý kiến của vợ sắp cưới của anh, nếu được thì chúng ta hãy bàn tiếp, anh cảm thấy thế nào?”

Lúc trước Chung Kinh theo đuổi Kiều Na cũng phải một năm. Thật ra Kiều Na đối với loại con nhà thế gia này cũng không phải là yêu thích gì, những loại người này luôn bị gia tộc trói buộc, hơn nữa bọn hắn luôn đa tình, không một kẻ đáng tin.

Sau khi Chung Kinh liên tục 365 ngày tấn công không chút gián đoạn, Kiều Na đã mềm lòng. Cô nghĩ rằng mình sẽ gặp một người không giống như vậy, không ngờ, cuối cùng hẳn cũng phải đi kết hôn với người khác. Một khi đã như vậy thì còn có cái gì đâu, nên hay không nên gì cũng phải chấm dứt tất cả, không phải sao?

Chung Kinh ngượng ngịu, Kiều Na nhân cơ hội xoay người nhưng Chung Kinh lại nhanh chân ôm lấy cô, nói: “Kiều Na, em đừng ép anh. Em cũng biết đó đều là anh không nguyện ý, anh yêu em, người anh yêu chính là em mà”

“Chung Kinh, mau buông ra!” Kiều Na vừa định đẩy hắn ra, bỗng nhiên một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy vòng eo Kiều Na từ phía sau, sau đó một cước đá văng Chung Kinh.

Chung Kinh cũng bị chọc giận, quát: “Anh làm cái gì đấy?”

Phượng Thiệu Hoa liếc hắn ta bằng đôi mắt sắc lạnh, sau đó ôm lấy eo Kiều Na rời đi. Chung Kinh hô to ở phía sau, Phượng Thiệu Hoa cũng không thèm để ý, chỉ biết nhét Kiều Na vào trong xe rồi ngênh ngang lái đi.

Cách nhà hàng một đoạn, Phượng Thiệu Hoa đột ngột phanh xe lại, sắc mặt lạnh tay nắm chặt lấy tay Kiều Na, hỏi “Cô có quan hệ gì với tên họ Chung đó?”

Kiều Na bị nắm, hơi nhúu đôi mày xinh đẹp. Cô nhếch mày, đáp: “Sao? Phượng thiếu là ghen tị à?” Mười phần rõ ràng là một con hồ ly giáo hoạt.

Phượng Thiệu Hoa giận dữ hét: “Đừng quên, trong bụng cô còn đang mang thai con của tôi!”

Làm sao cô lại luôn mang bộ dạng cái gì cũng đều không để ý này chứ? Rõ ràng đang mang thai con của hắn mà còn cả ngày dây dưa với những tên đàn ông khác. Rốt cuộc cô có biết hổ thẹn hay không?

Kiều Na khẽ cười, nói: “Phượng thiếu có thể ra ngoài tìm hồng nhan tri kỷ nhiều như nước chảy của mình, mà tôi thì không thể gặp lại bạn trai cũ sao? Hơn nữa, Phượng thiếu đừng quên, chúng ta chỉ làm một cuộc giao dịch mà thôi, ngoại trừ đứa bé này, chúng ta cũng không có một chút quan hệ nào cả”

Phượng Thiệu Hoa tức giận đến ong ong đầu, quả thật muốn xé nát khuôn mặt tươi cười của cô. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Kiều Na! Rốt cuộc cô có bao nhiêu tên đàn ông bên người vậy hả?”

Kiều Na nói một cách châm chọc: “Vậy thì Phượng thiếu, anh có thể nói cho tôi biết anh có tất cả bao nhiêu tình nhân không?”

Cô không hiểu, tại sao đàn ông luôn tự đại như vậy, yêu cầu phụ nữ phải bảo vệ sự thuần khiết mà bản thân lại ra ngoài ăn chơi đàn đúm, còn cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

“Chúng ta chỉ có một mối quan hệ duy trì trên giao dịch, mong Phượng thiếu đừng có hỏi đến chuyện riêng của tôi. Giống như, anh có bất kỳ tình nhân nào ở bên ngoài, tôi cũng sẽ không hỏi đến. Phượng thiếu, anh nghĩ như thế nào?” Kiều Na hừ một tiếng, kéo lấy cà vạt của hắn.

Trong mắt của Phượng Thiệu Hoa xuất hiện ánh lửa, khóe môi trào phúng “Được! Kiều Na! Rất tốt!”

214. Chương 214: Khí Thế Nữ Vương

Lúc đầu, ấn tượng của Phượng Thiệu Hoa đối với Kiều Na, cũng hơi tốt.

Người phụ nữ này không giống với người hắn từng gặp. Cô như một loài yêu tinh không thể khống chế, cô sẽ không bao giờ khuất phục, sẽ không bao giờ thỏa hiệp, không tín nhiệm bất luận kẻ nào, càng sẽ không dễ dàng mở lòng mình với người khác. Tóm lại một câu, giống như một cuộc chiến của giới quý tộc, không cẩn thận sẽ dính líu đến mình, bị người phụ nữ này ăn đến ngay cả xương cũng không còn.

Hắn không phải không thừa nhận, loại phụ nữ này rất đặc biệt, có thể kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông. Thế nhưng lai lịch của cô không phải hắn không biết, thậm chí lúc đầu hắn còn khinh thường. Hắn biết, cô từng được bao nuôi.

Đối với loại người như vậy, từ trước đến nay hắn đều tránh, ngay cả một cái liếc mắt xem thường cũng lười ban phát. Thế nhưng đêm hôm đó ở quán bar, hắn cũng không biết bản thân mình bị làm sao, lại bị cô mê hoặc.

Tuy nhiên cũng không sao, cũng chỉ là chơi đùa mà thôi. Cô tựa như một con búp bê được hắn nhìn trúng vào thời điểm buồn chán, mà cũng là một con búp bê rất không ngoan!

Gần đây Kiều Na thấy thật đau đầu, mà cơn đau đầu này đến từ Phương Thiệu Hoa, ngày đó cô thật sự đã chọc giận hấn. Kể từ ngày đó, Phương Thiệu Hoa sau khi chặt đứt tin tức tai tiếng về tình dục, lại một lần nữa xuất hiện trên những trang bìa với hình ảnh mỗi ngày thay đổi một cô bạn gái, mà người đầu tiên được các phóng viên nghĩ đến đúng là cô. Bọn họ điên cuồng gọi điện thoại đến chứng thực, tựa như muốn xem bộ dáng bí thảm của vị “bán gái chính quy” bị “liên tiếp vứt bỏ”.

Về phương diện khác thì là đến từ Chung Kinh. Hấn ta được cha hấn đưa ra nước ngoài nửa năm, cô cứ tưởng rằng đoạn quan hệ kia sẽ trở thành quá khứ. Không ngờ từ lúc ngẫu nhiên gặp nhau ngày đó, hấn lại như con gián góc đầu dây. Mỗi ngày đều chặn đường cô trước cổng công ty, bất luận Kiều Na xem thường như thế nào, Chung Kinh cũng không chịu buông tha. Cả công ty đều truyền ra, cô biết không ít người bàn tán sôi nổi sau lưng, thậm chí có người còn nói cô đến mức không chịu nổi.

Chỉ sợ bảy tám năm trước, không, thậm chí là ba năm trước đây cô sẽ phản biện một cách châm chọc: “Làm sao các người biết, chẳng lẽ các người nằm dưới giường tôi theo dõi à?”

Nhưng Kiều Na bây giờ lại khác hấn. Cô bây giờ chỉ biết mỉm cười, sau đó xoay người rời đi. Câu nói như thế này: đừng lấy sai lầm của người khác mà tra tấn chính mình.

Kiều Na cảm thấy mình không còn trẻ, cũng đã không còn nhiều cảm xúc để nóng nảy bốc đồng như trước.

Giữa trưa, Phương Thiệu Hoa hẹn cô ăn cơm. Kiều Na đến, không ngờ bên cạnh Phương Thiệu Hoa lại có một cô gái ngồi đó.

Kiều Na nhìn rõ, liền nhận ra đây là nữ diễn viên mới nổi xuất hiện của Phương Thiệu Hoa trên bìa tạp chí ngày hôm qua. Bộ dáng 22 hay 23 tuổi gì đó, là một người mẫu, thật sự rất xinh đẹp, cả người cô ấy tạo cho người ta cảm giác thanh thuần mát mẻ.

Kiều Na nghĩ: Ủ, nếu mình là đàn ông cũng sẽ yêu thích những người trẻ tuổi như thế này.

Phương Thiệu Hoa thấy cô cúi đầu, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên.

Cô người mẫu trong ngực hấn vòng vo mắt đẹp, mềm mại không xương rúc vào người Phương Thiệu Hoa, điềm nhiên hỏi: “Phương thiếu, vị phu nhân này là ai vậy? Có thể giới thiệu một chút cho người ta không?”

Fu nhân? Kiều Na nghe thế, đuôi lông mày nhếch lên. Có thể tuổi tác của cô không phải là ưu thế, nhưng cô vẫn tuyệt đối không muốn nghe đến chữ “già”, cô người mẫu này thật đúng là dễ kích động.

Nhân viên bưng thức ăn lên, Kiều Na nhìn thấy tảng thịt bò sốt cà chua, đây là món cô thích, gần đây cô thích ăn chua.

Phương Thiệu Hoa ôm cô người mẫu, không chút để ý liếc mắt nhìn Kiều Na một cái, hài hước nói: “Cô ấy, em không biết sao? Đó là nữ bá vương tổng thanh tra Kiều đó!”

Cô người mẫu nghe thấy giọng điệu đó của hấn liền khanh khách cười, đôi bàn tay trắng như phấn vỗ nhẹ lên ngực của Phương Thiệu Hoa, nói: “Phương thiếu, anh xấu lắm, lại không nghiêm túc trả lời vấn đề của người ta. Là bò sốt cà sao? Ôi, người ta không thích thịt bò thì làm sao bây giờ?”

Phương Thiệu Hoa búng tay một cái, nhân viên phục vụ lập tức tiến lên đổi món khác. Chiều chuộng đến trình độ này quả thật khiến cho cô người mẫu mở cờ trong bụng.

Một bữa cơm trưa ngắn ngủi nhưng cô người mẫu không ăn nổi, chỉ biết dính chặt vào người Phương Thiệu Hoa không ngừng làm nũng, cười duyên. Ba người, chỉ có Kiều Na tập trung ăn, ăn hết cả miếng thịt bò, ăn xong còn gọi thêm một chén súp nấm.

Kiều Na kéo khăn ăn, tao nhả lau miệng, sau đó lấy một thỏi son tô nhẹ lên môi mình. Đôi môi nhiễm một màu hồng phấn như đóa hoa anh túc nở rộ. Sau đó, cô bĩu môi một cái, bờ môi óng ánh chút son bóng như hoa anh đào khiến cho người ta muốn nhắm nháp.

Chỉ một động tác nho nhỏ như vậy lại làm cho không ít ánh mắt nam nhân nhìn đến, thậm chí có người còn cẩn thận nuốt nước miếng một cái. Động tác như vậy cũng không phải ai cũng có thể làm đến mức mê người như thế, có vài người chỉ là bắt chước bữa, nhưng lại có vài người chính là yêu tình trời sinh. Bất kỳ một động tác nhỏ nào cũng đều có thể khiến cho cõi lòng đàn ông nhộn nhạo.

Kiều Na nhếch nhẹ đôi mắt, nhìn thấy dung nhan bị động tác của cô làm cho ghen tị của cô người mẫu, liền nói: “Cô này, mascara của cô bị chảy rồi kìa, xem ra nên đến toilet kiểm tra lại đi”

Cô người mẫu cả kinh, vội lấy kính trang điểm ra xem. Vì để cho đôi mắt trông có vẻ to hơn, cô ta cố ý kẻ mắt dày một chút, chuốt mascara nhiều một chút, không ngờ khi mở kính trang điểm ra lại thật sự nhìn thấy đôi mắt có chút lem luốc.

Cô người mẫu vội vàng đi vào toilet.

Khóe môi Kiều Na khẽ nhếch lên, đứng dậy. Cô hơi cúi người trước mặt Phương Thiệu Hoa, đôi mắt trong trẻo phản chiếu gương mặt khó lường của hắn. Cô nói: “Phương thiếu, không biết anh tìm cô diễn viên này ở đâu đấy? Rất không chuyên nghiệp, lần sau đổi lại một người thú vị hơn nhé. Cảm ơn đã đãi cơm, gặp lại sau”

Giọng nói mang theo giả hoạt như một con hồ ly tao nhã. Cô lắc mông, chân giẫm lên đôi giày cao gót màu đỏ năm phân đi ra khỏi nhà hàng. Có đôi khi, những động tác này có muốn học cũng không học được.

Lúc cô người mẫu chỉnh trang xong đi ra, lại phát hiện Phương Thiệu Hoa đã đi trước.

Buổi chiều, vẫn đi làm như bình thường. Thư ký nhìn không ra một chút khác thường trên mặt Kiều Na.

Kiều Na hỏi: “Chuyện gì?”

Thư ký đáp: “Cái cậu Chung đó lại đến, đang chờ ở dưới. Anh ta nói nếu không gặp được chi sẽ không đi”

Nếu không phải nhìn mặt cái lão cha thị trưởng kia của hắn, Kiều Na quả thật muốn đào hố chôn sống cái tên công tử bá mồm người này “Hắn ta muốn chờ thì cứ để hắn chờ đi”

Lúc tan làm, cô lại nhìn thấy cái tên Chung Kinh vẫn đứng chờ ngoài cổng, liền thở dài: “Chung đại thiếu gia, xin hỏi anh rốt cuộc muốn sao đây?”

Chung Kinh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, đáp: “Kiều Na, anh chỉ muốn cho em biết rằng anh còn yêu em. Cho dù cha anh sắp đặt như thế nào đi nữa thì đó cũng là ý của ông ấy, không liên quan đến anh. Người anh yêu là em!”

Không ít nhân viên ra về cũng đi ngang qua, ánh mắt đảo đến đầy hứng thú.

Kiều Na không quan tâm, cũng không thể lớn tiếng dọa người, đành bất đắc dĩ nói: “Chung thiếu gia, chúng ta đến quán cà phê nói chuyện đi”

Xem ra, không chặt rưng cái tên đại công tử Chung gia này sớm một chút, cô thật sẽ không có ngày yên tĩnh.

Chung Kinh nghĩ rằng cô đã mềm lòng nên kích động muốn nắm lấy tay cô.

Trong nháy mắt đó, bỗng nhiên một cô gái mang theo gương mặt ghen tị cùng giận dữ, chân giẫm giày cao gót tiến đến, một cái tát hung hăng đánh lên mặt Kiều Na.

215. Chương 215: Kiều Na Nhếch Nhác

Edit: Phi Phi

Beta: Dực

Cái tát kia đến quá đột ngột, Kiều Na lại không có sự chuẩn bị nên đành cắn răng chịu. Cái tát cũng thật vang dội, vang đến đầu cô cũng ong ong.

Chung Kinh cũng không ngờ tới cô gái kia sẽ ra tay như vậy, vội vàng ngăn trước mặt vị hôn thê “Cô làm cái gì vậy?”

Cô gái kia đúng là vị hôn thê của Chung Kinh, cháu ngoại của vị vua bất động sản có tiếng nhất tỉnh.

Cô ta giận điên lên, nắm lấy túi xách trong tay quật mạnh lên người Kiều Na, mắng: “Hồ ly tinh, dám dụ dỗ hôn phu của tao. Hai chúng tao sắp kết hôn, mày còn đến dụ dỗ hắn. Không phải mày muốn tiền sao?”

Loại đàn bà như vậy tao thấy nhiều rồi. Nói đi, rốt cuộc mày muốn bao nhiêu tiền? Nhà tao có rất nhiều, mày ột con số đi, tao lập tức đưa ày, chỉ cần mày đừng tiếp tục đánh chủ ý lên người hôn phu của tao nữa là được!”

Giờ cao điểm, nơi đây lại là khu vực chung cư, nhóm thành phần tri thức đều tập trung ánh mắt đến đây, không ngừng chỉ trỏ Kiều Na.

Nếu là bình thường, Kiều Na làm sao có thể để ỉnh thua thiệt như vậy được. Bây giờ cô quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng, cô không muốn chạy. Chung Kinh vừa lôi kéo, nhưng cô gái kia lại như người đàn bà chanh chua, móng tay dài cứ xấn đến mặt Kiều Na, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Hồ ly tinh, tao cào nát mặt xem, để xem mày làm sao ra ngoài dụ dỗ đàn ông nữa!”

Cô ta bỏ nhào qua, Kiều Na vội vàng thụt lùi về sau. Gót giày trượt một cái, cả người lập tức gã ra sau.

Bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt eo Kiều Na, cánh tay kia giơ lên ngăn cản móng tay của cô gái kia.

Phương Thiệu Hoa nhú chặt chân mày, nhìn mu bàn tay rướm máu với năm dấu móng tay của mình. Đôi mắt hần đột nhiên lạnh lẽo nhìn về phía cô gái kia. Tuy nói hần không đánh phụ nữ, nhưng cũng không có nghĩa là hần sẽ không tức giận.

Cô gái nhìn thấy một người đàn ông đến chắn trước người Kiều Na liền nói một cách cay nghiệt: “Anh là ai? Hay cũng là tình nhân của ả hồ ly tinh này? Anh đừng có vì khuôn mặt đó mà bị lừa, cô ta đã dụ dỗ không biết bao nhiêu là người đàn ông rồi!”

Cô gái này lớn lên ở nước ngoài, chưa từng gặp qua Phương Thiệu Hoa, lại càng không biết mình đã không cẩn thận mà đắc tội phải người không thể đắc tội.

Lời nói của cô ta thật sự quá khó nghe, cả khuôn mặt Phương Thiệu Hoa trầm xuống, tràn ngập sát khí. Hần ta quét mắt đến Chung Kinh đang đứng bên cạnh, nhếch lên khóe miệng rồi hừ lạnh một tiếng: “Ngại quá, cô ấy là mẹ của con tôi!”

Chung Kinh trừng to mắt, không thể tin nhìn Kiều Na.

Cô gái kia há mồm, nói: “Mẹ của con anh? Tôi khuyên anh hãy chờ đứa nhỏ ra đời rồi đi xét nghiệm DNA đi, đừng có để mình đội nón xanh (1) mà còn không hay biết”

(1) Đội nón xanh: Bị cấm sùng.

Chung Kinh thấy vị hôn thê của mình càng nói càng kỳ cục, vội kéo cô ta đi: “Còn sợ nháo chưa đủ sao? Đi ngay cho tôi!” Cô ta không biết nhưng không phải là hần ta không biết, đắc tội đến Phương thiếu, ngay cả lão cha già của hần ta cũng khó bảo toàn.

Vị hôn thê kia không nghĩ tới hần ta sẽ làm như vậy liền nổi trận lôi đình: “Được lắm, Chung Kinh! Anh không thấy cô ta đã có tình nhân mới rồi sao? Thế là còn ra sức bảo vệ con hồ ly tinh đó. Được lắm, tôi đây thật muốn nhìn cảnh anh sẽ phải đến nhà nói tiếng xin lỗi tôi!” Cô ta ngang ngược giẫm giày cao gót rồi đi.

Kiều Na cảm thấy thật đau đầu, tựa vào trong lòng Phương Thiệu Hoa, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi”

Chung Kinh muốn kéo tay cô “Kiều Na, em sao vậy?” Ánh mắt vừa áy náy, vừa ghen tị, rồi lại không dám lên tiếng.

Kiều Na quay đầu lại, thản nhiên nói: “Anh Chung, chúng ta đã là người xa lạ. Vị hôn thê hung dữ của anh còn đang chờ anh kia, mau đuổi theo đi”

Chung Kinh quỳnh lên, vội ngăn trước mặt Kiều Na nói: “Kiều Na, em phải hiểu cô ta là do cha anh chọn, anh không tự nguyện, hơn nữa anh cũng không biết cô ta sẽ xuất hiện...”

Hần còn chưa nói xong, Phương Thiệu Hoa đột nhiên kéo Kiều Na ra sau lưng mình, trào phúng nói: “Thân là đàn ông, ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, anh vậy còn là đàn ông sao? Chung đại thiếu gia, chờ chừng nào anh dứt sữa mẹ đi rồi hãy nói sau”

Dứt lời, hấn không thèm liếc mắt một cái đến Chung Kinh, kéo tay Kiều Na đi về xe của mình. Đám đông xung quanh vẫn không ngừng bàn tán, đôi mắt Phương Thiệu Hoa thoảng nhìn, gầm nhẹ một tiếng: “Cút!”

Các nhân viên an ninh thấy Phương thiếu tức giận, lập tức giải tán đám người.

Lên xe, xe nhanh chóng chạy ra khỏi khu vực đó. Kiều Na nằm trên ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ không nói một lời nào. Sau một lúc lâu, cô lên tiếng: “Dừng xe đi”

Phương Thiệu Hoa nghiêng mặt qua nhìn cô, phanh xe lại. Kiều Na đẩy cửa xe ra, ngồi trên chiếc ghế dài ven đường, rút một điếu thuốc trong túi ra, kẹp trên tay, châm lửa, nhẹ nhàng đưa đến bên môi.

Mùi khói cũng không kích thích lắm, chỉ có vị bạc hà tự nhiên. Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Kiều Na bao phủ trong sương khói, mờ mờ ảo ảo, vết son môi in nhẹ lên đầu điếu thuốc.

Phương Thiệu Hoa nhìn điếu thuốc, không biết làm sao lại thấy cổ họng có chút khô khan. Một tay hấn cầm trong túi, tựa nhẹ lên thân cây to bên cạnh nhìn cô, điệu cười trào phúng: “Những tên đàn ông cô coi trọng đều như vậy sao? Ánh mắt thật đúng là không ai dám khen tặng”

Kiều Na nhú mày, ngẩng đầu nhìn hấn rồi nói: “Vậy nếu như tôi nói, tôi cũng coi trọng anh như vậy thì sao?”

Phương Thiệu Hoa ngẩn ra, lập tức nhìn thấy đôi mắt giảo hoạt của Kiều Na liền hiểu được. Hấn cắn răng, người phụ nữ này dù sao cũng đáng giận, hấn cần gì phải kiểm chuyện với cô.

Kiều Na nhìn thấy vẻ khó chịu tức giận trên mặt hấn, nhin không được mà cười rộ lên, càng cười càng vui vẻ, cả khuôn mặt đều tỏa sáng động lòng người.

Phương Thiệu Hoa nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, không biết sao lại thấy xúc động. Hấn cúi eo xuống, ném bỏ điếu thuốc trong tay cô, gắt gao hôn xuống.

Trong miệng cô còn mang theo hương vị bạc hà pha lẫn mới mùi thuốc lá, loại hương vị này như mê được trấn áp bộ não của Phương Thiệu Hoa, khiến cho hấn mê muội. Hấn không thể tự kiềm chế chính mình mà tận tình hôn lên, liếm láp mỗi một vị ngọt trong khoang miệng cô, quần quít lấy chiếc lưỡi nhỏ, trần trọc lay múa.

Kiều Na ngơ ngác một chút, vẫn không đẩy hấn ra mà còn quấn tay cánh tay lên cổ hấn. Hai người, ven đường, nhiệt liệt hôn nhau, như định mệnh trời sinh là sẽ phải quấn lấy nhau cả đời.

Có chút rối loạn, cô cũng không biết mình trở về bằng cách nào. Khi đại não tỉnh táo một chút, cô đã thấy mình nằm trên giường lớn trong biệt thự của Phương Thiệu Hoa.

Tây phục màu đen hòa cùng đồng phục công sở màu đỏ, đỏ đen nhưng lại rất rõ ràng.

Phương Thiệu Hoa đè trên người Kiều Na, nhưng hấn vẫn giữ tư thế nằm trên không vì sợ đè lên con của mình. Mái đầu màu đen không ngừng hôn hít cắn cổ trắng nõn, lưu lại một lớp nước mỏng ẩm nóng.

Quần áo bị cởi ra.

Bên trong phòng, nhiệt độ dần tăng lên...

216. Chương 216: Đùa Với Lửa

Kiều Na vẫn còn duy trì một tia lý trí cuối cùng: “Đứa nhỏ... con...”

Hơi thở của Phương Thiệu Hoa nặng nề, một ngụm cắn lấy viên anh đào mê người “Không sao... Bác sĩ nói, sau ba tháng, chỉ cần nhẹ nhàng là được...”

Kiều Na ngẩng cổ lên, ngấm ra một tiếng rên rỉ, đôi tay vòng ra ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hấn.

Một động tác nho nhỏ này như đang cổ vũ, khiến cho nụ hôn của Phương Thiệu Hoa càng thêm nóng bỏng. Đôi tay to lớn ôm chặt eo cô, đi dần xuống dưới, hôn lên chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng, nhẹ nhàng như vậy giống như đang hôn lấy đứa nhỏ đang ngủ phía bên trong.

Cả người Kiều Na run rẩy, những ngón tay thon dài khẽ vuốt vòng eo cường tráng của hần. Yếu hầu của Phương Thiệu Hoa phát ra một tiếng cười khẽ, tiếp tục hôn môi, nhưng vẫn không chịu cho cô món ngon.

Kiều Na kéo hần đến trước mặt mình, đôi mắt híp lại, môi đỏ không ngừng mím lại, mở ra những âm thanh nho nhỏ “Phương thiếu... không được sao?”

Đồng tử Phương Thiệu Hoa co rụt lại. Bị nghi ngờ phương diện không có năng lực, bất kỳ tên đàn ông nào cũng sẽ chịu không nổi. Hần nheo mắt nhìn người phụ nữ đến giờ phút này cũng không chịu nói ra lời thật lòng, sau đó một ngụm cắn lấy cổ của cô.

Lần trước hần liền phát hiện, nơi đây là điểm nhạy cảm của Kiều Na. Quả nhiên Kiều Na lập tức ưỡn người, giống như một con cá nằm trên thớt chờ người ta đến làm thịt.

Trong nháy mắt xâm nhập vào bên trong, hai người đều giật mình một cái. Kiều Na khẽ rên rỉ, ngay lập tức bị Phương Thiệu Hoa nuốt vào trong miệng.

Móng tay của cô đâm thật sâu vào tấm lưng trần của hần. Loại cảm giác này giống như cả người bị chiếm lĩnh, khiến cho cô rùng mình.

Động tác của hần rất nhẹ, rất chậm, giống như một người tinh tế nghiền nát những lá thuốc nhỏ, cũng giống như từng cơn sóng biển vỗ vào bờ. Cả người hai người đều ướt đầm, hai làn da trái màu như miếng nhựa cao su dán chặt lấy nhau, không muốn chia lìa.

Kiều Na cảm thấy có giọt mồ hôi chảy từ trán hần rơi vào mặt mình. Cô vươn tay chạm nhẹ lên vật thể đang cương cứng của hần, Phương Thiệu Hoa ngay lập tức bắt lấy cổ tay cô.

Động tác ra vào càng lúc càng nhanh như mất kiểm soát, lúc thì vô cùng chậm, lúc lại nhanh như đòi mạng. Kiều Na chưa bao giờ được cảm thụ cảm giác như vậy, giống như muốn một lần rửa sạch toàn bộ giác quan từ trên xuống dưới trên người cô.

Đêm dài như vậy, mãi cho đến gần sáng, cuộc mây mưa mới chậm rãi dừng lại.

Cho dù Kiều Na có kiên cường bao nhiêu cũng khó chống đỡ được mà ngủ thiếp đi. Phương Thiệu Hoa nhìn người phụ nữ dưới thân mình, mái tóc dài bện chặt lên khuôn mặt đầm mồ hôi của cô, hai má phớt hồng. Lúc này đang ngủ, sự sắc bén kiêu ngạo bình thường như bị tẩy đi, cô chỉ uốn người nằm trong lòng ngực của hần, rất cuộc cũng có bộ dạng của một cô gái.

Nhìn thấy bộ dáng này của cô, thân thể đột nhiên lại xúc động. Hần vội xuống giường, lao vào toilet tắm qua một lần. Hần bị làm sao vậy? Bình thường hần chưa từng mất khống chế như vậy.

Tắm rửa xong, hần khoác áo tắm đi ra ngoài, đứng bên giường nhìn Kiều Na đang ngủ, chần chờ.

Kiều Na xoay người, trong miệng vô ý nỉ non: “Lạnh...”

Phương Thiệu Hoa thật không có thói quen ôm người khác ngủ. Trước kia mỗi lần phát tiết xong, lập tức bảo những người phụ nữ kia cút đi, hoặc là đi vào phòng khách mà ngủ. Thế nhưng... hần nhìn bầu trời đang chiếu rọi ra tia sáng đầu tiên, lại bò lên giường ôm Kiều Na vào trong lòng ngực của mình, nhắm mắt lại, ngủ.

Hần quy kết những động tác này ột nguyên nhân là... lười.

Kiều Na theo bản năng hướng tới nơi ấm áp, hai cánh tay bò lên lồng ngực của hần...

Ngày hôm sau, lúc Kiều Na mở mắt ra liền nhìn thấy trên người mình là một bộ áo ngủ. Một cô giúp việc gõ cửa tiến vào, nói: “Cô Kiều, cô đã tỉnh rồi. Cậu chủ sai tôi làm bữa sáng, xin hỏi là cô muốn ăn ở đây hay xuống lầu ạ?”

Kiều Na đáp: “Cám ơn, tôi tắm xong sẽ xuống dưới”

Cô xoay người tìm quần áo, lại nhìn thấy một chiếc hộp giấy đặt trên ngăn tủ bên giường. Kiều Na mở ra, nhìn thấy là một bộ đồ lót cùng đồng phục công sở.

Mà trong toilet, một bộ dụng cụ vệ sinh mới toanh đã được chuẩn bị. Kiều Na không khỏi bật cười. Đây là gì vậy? Một chút dịu dàng nho nhỏ của Phương thiếu à?

Tắm rửa, thay quần áo, xuống lầu.

Trên bàn bày một phần cháo thịt, sữa đậu nành, bánh bao và xù mại. Bên cạnh là một phần sandwich ốp la cùng bơ đậu phộng. Bữa sáng theo truyền thống Trung Quốc và phương Tây đều được chuẩn bị tốt, khiến cho người ta có chút lo sợ.

Người giúp việc nói: “Câu chủ nói cô có thể chọn bất kỳ món nào. Sau này cô sẽ sống ở đây, bữa sau muốn ăn gì cứ nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt”

Kiều Na nghe, chỉ kéo ghế ra ngồi xuống. Cô không nói gì, chỉ kéo tô cháo thịt đến, từng muỗng nuốt vào bụng. Ừ, mùi vị cũng không tệ.

Trên đường đi làm, Kiều Na gọi điện thoại cho Phương Thiệu Hoa: “Phương thiếu, xin hỏi anh muốn bao nuôi tôi sao?”

Lúc đó, Phương Thiệu Hoa đang ký tên lên một hợp đồng, bút máy trong tay dừng lại, đáp: “Xem ra tổng thanh tra Kiều rất không vui về chấp nhận”

Kiều Na cười đến xinh đẹp động lòng người “Được, vậy cảm ơn Phương thiếu đã chiêu đãi” Có chỗ ở, có người nuôi, cô cũng không phải đũa ngọc, lợi ích từ trên trời rơi xuống, ngu gì không hưởng, không phải sao?

Cúp điện thoại, Phương Thiệu Hoa tiếp tục ký tên lên những bộ hồ sơ còn lại. Lúc sau, khi ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình như gặp quỷ của thư ký, liền hỏi: “Sao vậy?”

Thư ký vội vàng lắc đầu như trống bỏi, tiếp nhận hồ sơ rồi rời khỏi văn phòng. Cửa đóng lại, thư ký cắn thật vuốt ngực. Ôi mẹ ơi, Phương thiếu vừa cười sao? Ôi trời ơi, chẳng lẽ hôm nay đã đến ngày tận thế?

Bên kia, Kiều Na cất di động, đi vào công ty.

Chuyện tối hôm qua, cô nhớ rõ không phải do Phương Thiệu Hoa ép buộc, phải nói là “anh tình tôi nguyện”.

Cô có thể nói đến hai chữ “tình cảm” với Phương Thiệu Hoa sao? Có lẽ bây giờ còn chưa có, chỉ là trong lúc cô chật vật nhất, có một bàn tay nâng đỡ mình như vậy cũng giúp cô phát tiết một mối. Cô là một “cường nhân” (1), đúng vậy, nhưng “cường nhân” cũng sẽ có lúc cảm thấy lạnh lẽo.

(1) “cường nhân”: Cường là mạnh mẽ, cường nhân là người mạnh mẽ. ngoài ra còn có một phần nghĩa thú vị nữa đó là từ “cường” ở đây là “tiểu cường”, là tên gọi khác của con gián :v. Ý nói Kiều Na là một người phụ nữ mạnh mẽ, đập hoài không chết.

Cũng giống như cô đối với Chung Kinh cũng không phải là yêu, chỉ là một lúc cô đơn sẽ đặc biệt nhớ đến một nơi ấm áp để dựa vào. Cho nên lúc Chung Kinh tỏ tình, rồi cầu hôn, cô cũng có thể lập tức bứt ra, đơn giản chỉ là vì cô không có một chút tình cảm nào giành cho hắn ta.

Nhưng lúc này đây thì sao? Có lẽ Tô Mộc Vũ nói đúng, cô là đang đùa với lửa. Ngọn lửa này rốt cuộc sẽ là tự thiêu mình, hay là thiêu hắn đây?

Kiều Na nhú mày, trước sau vẫn mang theo nụ cười tao nhã nhưng kiêu ngạo đi vào công ty. Bởi vì trận đại náo tối hôm qua, tất cả mọi người đều tò mò hôm nay Kiều Na sẽ mang tâm tình sẽ là như thế nào đến công ty. Không ngờ lại hoàn toàn khác xa những dự đoán của mọi người. Nữ vương vẫn chính là nữ vương, cho dù là lúc chật vật như thế, biểu tình vẫn trước sau như một.

Mị lực của Kiều Na, có lẽ là điều này.

217. Chương 217: Thói Quen Nhấn Nại

Kiều Na và Phương Thiệu Hoa sống chung.

Phụ nữ có đôi khi hi vọng mình có thể tạm thời ngu ngốc một chút, giống như một con dao sắc bén chỉ cần để bên ngoài gió mưa sẽ dễ dàng rỉ sét. Kiều Na không biết đầu của mình bị cái gì, dù sao đồng ý cũng đã đồng ý rồi, lại còn đi “già mồm cãi láo” cũng không phải là tác phong của cô.

Người đầu tiên phát hiện hai người bọn họ sống chung chính là Tiền Phong.

Sau khi kết hôn với Chu Hiểu Đồng, hần ta liền hạn chế đến những quán bar. Trong nhà Phong Kính lại có bốn người rồi, không còn cái khe hở nào cho hần cắm đầu vào nữa luôn. Thế cho nên Tiền Phong “miễn cưỡng” kéo Phương Thiệu Hoa đến quán bar uống rượu.

Không ngờ hôm đó khi hần gõ cửa, cánh tay thủ thế chuẩn bị thụi một đấm vào người Phương Thiệu Hoa thì... người đứng trước mắt mình không là Phương Thiệu Hoa, mà là Kiều Na. Móng vuốt của Tiền Phong co rụt lại, vội vàng thu tay về, dụi dụi mắt.

Thật sự là Kiều Na!

Phương Thiệu Hoa đang tắm, nửa mình dưới quần khăn tắm đi ra, mái tóc còn nhỏ giọt nước. Cảnh tượng này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu ái muội.

Tiền Phong như thấy quỷ, đôi mắt hoa đào trũng to như hai chiếc đĩa nhìn Kiều Na, lại nhìn sang Phương Thiệu Hoa, sau đó hần ta đưa tay che mắt bịt tai, nói: “Mình không thấy gì cả, cái gì mình cũng không thấy, hai người cứ tiếp tục đi, gặp lại sau nhá, ha ha...”

Phương Thiệu Hoa vừa bực mình vừa buồn cười, vươn tay kéo Tiền Phong trở về: “Thần kinh, đang nghĩ bậy cái gì thế?”

Ánh mắt đầy nghi ngờ của Tiền Phong nhìn hai người, cười hắc hắc: “Thiệu Thiệu, rất hân hạnh rủ cậu đi uống rượu, được không?”

Phương Thiệu Hoa lấy chiếc áo vắt trên thành ghế, kéo Tiền Phong ra ban công uống rượu.

Xoay người, Kiều Na mơ hồ nhìn thấy sau lưng hần có cái gì đó, nhưng trong nháy mắt đó, Phương Thiệu Hoa đã khoát áo vào người.

Cô lắc lắc đầu, cảm thấy hình như mình đã nghĩ nhiều, sau đó xoay người lên lầu. Bởi vì mang thai cho nên cô rất dễ buồn ngủ, giống như có ngủ bao nhiêu cũng không đủ. Trong mơ, cô cảm thấy tay chân nặng trịch trịch, bắp chân tê dại, đau đến cả người đầy mồ hôi.

Cô há miệng thở dốc, muốn lên tiếng, nhưng cố gắng bao nhiêu lần cũng không phát ra thanh âm, đành cố gắng nhẫn nhịn.

Trong bóng đêm, một đôi tay xoa nắn bắp chân của cô, giúp cô xoa nắn rơi bị chuột rút. Đôi tay rất lớn, lại rất ấm, cơn đau dần dần biến mất. Mà chủ nhân của hai bàn tay đó, không cần phải nói Kiều Na cũng biết là Phương Thiệu Hoa.

Đau đớn chậm rãi biến mất, Kiều Na thở phào một hơi.

Trong bóng đêm đó, giọng nói của Phương Thiệu Hoa mang theo bất đắc dĩ: “Cô không thể...” Nói một nửa, lại im lặng. Hần biết có nói cũng như không, người phụ nữ này không bao giờ chịu thua một ai.

Kiều Na biết hần muốn nói cái gì, nhưng đó đã là thói quen được tích lũy ba mươi năm của cô. Từ nhỏ đến lớn không ai nói cho cô biết, Kiều Na cô có thể nghỉ ngơi, Kiều Na cô có thể tựa vào bả vai ai đó. Thế nhưng cô đã có được một bài học, không ai có thể để cho cô dựa vào, cho dù có cực khổ ra sao cũng tự mình chịu đựng. Mà một cái chuột rút nho nhỏ cũng không phải là rất đau, cô chịu được.

Thế nhưng lúc này đây, trong lòng cô bỗng nhiên có một sự dao động nho nhỏ, nhưng rất nhanh đã bị dẫn xuống.

Phương Thiệu Hoa cảm thấy người phụ nữ này chính là một tảng đá. Hần nhú nhú mảy, nhét tay chân Kiều Na vào chăn, miệng lại phun ra một chữ duy nhất: “Ngủ!”

Ngày hôm sau, không để ý đến sự phản đối của Kiều Na, Phương Thiệu Hoa tự mình “áp giải” cô đến bệnh viện.

Bác sĩ bảo thiếu dinh dưỡng, sau đó kê một loạt thuốc bổ cho cô, một ngày uống hai lần, còn phải hạn chế làm việc. Kiều Na cứ ngạ nhiên nhìn Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó mở cửa xe: “Đừng nghĩ rằng tôi quan tâm cô. Tôi chỉ là vì con của tôi thôi”

Kiều Na đứng sau lưng hắn, nhìn thế nào cũng thấy tên đàn ông này quá ấu trĩ.

Phương Thiệu Hoa xem như cũng rất biết chăm sóc. Mỗi ngày hai mươi bốn giờ đều nhìn chăm chăm Kiều Na, khi nào thì nên ăn cơm, cái gì nên ăn cái gì thì không nên, khi nào thì uống thuốc bổ, khi nào thì uống canh bổ, khi nào thì ngủ, kiên quyết không cho Kiều Na đến công ty, mười giờ tối đều phải lên giường đi ngủ.

Đối với lần này, Kiều Na quả thật chịu không nổi nhưng Phương Thiệu Hoa đều có một cái lý do rất lớn, đó là: Vì con của tôi!

Nửa tháng sau, Phương Thiệu Hoa cùng Kiều Na đồng thời nhận được một tấm thiệp mời, chính là lễ kết hôn của đại thiếu gia nhà thị trưởng cùng vị hôn thê.

Phương Thiệu Hoa nhú mày “Là người tình cũ của cô”

Kiều Na nhếch đôi môi đỏ mọng cười tươi, nói: “Tôi tin rằng nếu Phương thiếu cũng đến bữa tiệc này sẽ gặp lại không ít người tình cũ đó”

Hai người nhìn nhau hơn mười giây, đánh ngang tay đều tự mình đánh trống lui bình. Phương Thiệu Hoa muốn đi, tham dự tiệc của những người nhà cao cửa rộng như thế này, hẳn bỏ mặt mũi ra cũng không tiếc. Mà Kiều Na thì cũng vui vui về về đến xem kịch. Đã nhận được thiệp mời, nếu không đi thì người khác còn tưởng rằng cô rút lui. Người gửi thiệp mời này cho cô, đúng là vị hôn thê của Chung Kinh.

Kiều Na này, chưa bao giờ bị người ta sỉ nhục mà không đánh trả lại!

Ngày diễn ra hôn lễ, vị hôn thê kia của Chung Kinh mặc một chiếc váy cưới màu trắng tinh, đặc chí nhìn cả sảnh đường.

Cô ta là muốn Kiều Na nhìn cho rõ, người cuối cùng gả cho Chung Kinh chính là cô ta, hồ ly tinh chưa bao giờ có kết quả tốt. Thế nhưng cô ta không ngờ, Kiều Na thật sự đến đây. Đến rồi thôi đi, còn mặt một chiếc váy vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài vén nhẹ sau ót, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt trong trẻo, cùng với nụ cười như có như không trên mặt, hoàn toàn thu hút ánh nhìn của những gã đàn ông nơi đây.

Thật ra là Kiều Na cố ý. Vị hôn thê này không phải là muốn làm xấu mặt cô sao? Kiều Na cô có một quy tắc làm người thế này: Người không phạm ta, ta cũng không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, ta đương nhiên không để yên!

Ánh mắt của Chung Kinh cũng đều đặt trên người Kiều Na, lập tức lại biến thành thương tâm. Bởi vì cánh tay Kiều Na đang khoắc lên khủy tay của Phương Thiệu Hoa, một màu đen Tây phục cùng một váy đỏ kiêu diễm, đây rõ ràng là một đôi “bích nhân” (1) do thượng đế tự tay tạo ra.

(1) Bích nhân: Bích trong ngọc bích. Ý nói hai anh chị rất đẹp đôi ọ...

Phương Thiệu Hoa không ngừng gật đầu chào hỏi với vài người bên trong, đồng thời cũng nói nhỏ bên tai Kiều Na: “Người tình cũ cưới người khác, tổng thanh tra Kiều cảm thấy thế nào?” Hắn vốn là muốn chọc cười một chút, nhưng lời nói này nghe vào tai lại có một cảm giác ghen tuông.

Kiều Na nhếch nhẹ chân mày, sáng khoái nói: “Cũng không tệ lắm. Nếu như có thể gặp lại người mình mến mộ, đương nhiên là không tồi rồi. Phương thiếu có cảm thấy thế không?”

Phương Thiệu Hoa nhìn đôi mắt xinh đẹp cùng đôi môi đỏ mọng của cô, trong lòng không hiểu sao lại có một cổ tức giận mơ hồ.

Buổi hôn lễ này rõ ràng rất kỳ lạ, ánh mắt của Chung Kinh luôn đặt trên người Kiều Na. Nếu không nhờ vị phu nhân của thị trưởng kia ra tay, buổi hôn lễ này có thể sẽ không thể tiến hành xong.

Kiều Na đứng một bên uống rượu xem cuộc vui. Ly rượu chưa uống được một nửa đã bị Phương Thiệu Hoa đoạt lấy, đổi lại thành một ly nước chanh.

Vốn tưởng rằng buổi lễ sẽ nhanh chóng kết thúc, không ngờ lại chính Chung Kinh ra tay phá hủy. Thời điểm trao nhẫn kết hôn, Chung Kinh bỗng nhiên ném nhẫn đi, nói: “Tôi không kết hôn!”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn ta chạy nhanh đến chỗ Kiều Na, nói: “Người tôi yêu không phải là cô ta, mà là Kiều Na!”

Kiều Na theo bản năng nhìn Phương Thiệu Hoa, sắc mặt hắn xanh mét.

218. Chương 218: Anh Thật Độc

Hôn lễ trong nháy mắt biến thành trò hề. Ở đây cũng đều là những nhân viên quan trọng trong bộ máy chính phủ, tất cả đều nhìn thấy trò khôi hài đang diễn ra lúc này. Sắc mặt của vị thị trưởng Chung đen như đất nồi, so với bị người khác tát vào bặt tay vào mặt còn nghiêm trọng hơn.

Thị trưởng Chung tiến lên kéo tay con trai không có tiền đồ, gầm nhẹ: “Chung Kinh, mày đừng có phá rối nữa!”

Chung Kinh như đã rất quyết tâm, nói: “Cha đừng có ép con cưới người phụ nữ chanh chua kia nữa. Con đã nói rồi, người con yêu là Kiều Na!”

Cô dâu bên kia bị chỉ trích là người phụ nữ chanh chua lập tức giận đến muốn ngất đi, sắc mặt mỗi người nhà gái đều rất khó coi, nhất là cái vị vua bất động sản – cậu của cô dâu kia.

Thị trưởng Chung nhìn tình huống trước mắt, liếc mắt một cái quét lên người Kiều Na, âm thanh lạnh lùng: “Người đâu, mời cô gái này rời khỏi đây cho tôi, nơi này không chào đón cô!” Ông ta biết con trai mình si mê người phụ nữ này từ lâu, không ngờ hôm nay lại diễn ra sự tình như vậy. Ông ta ngay lập tức liền nghĩ do Kiều Na cố ý tới quấy rối, muốn Chung gia của ông ta mất mặt.

Dứt lời, hai người vệ sĩ có thân hình lực lưỡng tiến đến, kéo cánh tay Kiều Na muốn lôi ra ngoài.

Thị trưởng Chung nổi giận thật sự, hơn nữa ấn tượng trước kia vẫn không tốt với Kiều Na liền hạ quyết tâm một chút thể diện cũng không cho cô. Kiều Na nhìn thấy mình bị vây bởi hai người đàn ông cao to, lòng bàn tay âm thầm nắm chặt.

Mọi người đều chờ nhìn cảnh mất mặt của Kiều Na, không nghĩ tới Phương Thiệu Hoa lách mình một cái che trước mặt cô, đôi mắt lạnh lùng nhìn những người trước mặt, nói: “Thị trưởng Chung, cô ấy là bạn gái của tôi. Ông có phải nên cho tôi chút mặt mũi hay không?”

Kiều Na không ngờ Phương Thiệu Hoa sẽ ra mặt giúp cô trước nhiều người như vậy. Cô cảm thấy điều này không mấy sáng suốt, nhưng mà... nhìn thấy tấm lưng to của Phương Thiệu Hoa chắn trước mặt mình, cõi lòng Kiều Na đột nhiên gợn sóng.

Thị trưởng Chung sững sờ, không nghĩ tới Phương thiếu sẽ ra mặt giùm một người phụ nữ không ra gì như vậy. Tuy rằng thân phận của Phương Thiệu Hoa chỉ là doanh nghiệp, nhưng bối cảnh gia đình của hắn ở thành phố S này không dễ đối phó.

Phương Thiệu Hoa đứng ra, thị trưởng Chung sắc mặt càng khó coi. Trong lòng phần hận nhưng cũng chỉ có thể hạ mình, cười nói: “Lão Chung tôi quá phận rồi, thì ra cô đây là bạn gái của Phương thiếu, một chút nữa là đã phạm sai lầm rồi. Tuy nhiên tình huống hiện nay cũng không mấy tốt đẹp, thế Phương thiếu có thể mời cô đây rời khỏi đây giúp lão Chung tôi được không?”

Chung Kinh vẫn còn chưa từ bỏ ý định, quát lớn: “Kiều Na, em đừng đi theo hắn ta! Anh không kết hôn, anh thề anh tuyệt đối không kết hôn. Xin em hãy cho anh thêm một cơ hội, Kiều Na, anh yêu em!”

Hắn ta càng nói, sắc mặt thị trưởng Chung lại càng đen. Một cái tát bay đến trên mặt Chung Kinh, ông lập tức sai người trói hắn ta lại. Buổi hôn lễ này, muốn hay không muốn cũng phải hoàn thành.

Kiều Na liếc mắt một cái đến Chung Kinh đang giãy dụa, nghiêng người theo Phương Thiệu Hoa rời khỏi.

Khoảnh khắc bước ra lễ đường, Phương Thiệu Hoa cười lạnh, nói: “Phương thiếu tôi phải nói một câu, cô ấy là bạn gái của tôi. Còn về phần vài người không liên quan vẫn là đừng đến quấy rầy cô ấy thì hơn, nếu không thì chính là không chữa mặt mũi cho Phương thiếu này!”

Trong phút chốc, cả lễ đường đang ồn ào lập tức im lặng không một chút âm thanh. Chỉ nhìn thấy Phương Thiệu Hoa cẩn thận đỡ eo Kiều Na đi ra ngoài.

Lên xe, Kiều Na vùi mặt vào lòng bàn tay. Cô thật hối hận, hôm nay đứng ra không nên tham gia buổi hôn lễ này, mọi chuyện thành ra như bây giờ, xem ra đã đắc tội với rất nhiều người.

Cô ngẩng đầu, nhìn tới ôn thần đang ngồi bên cạnh. Lời nói vừa rồi của hắn, rốt cuộc là có ý gì? Đơn thuần là giải vây giúp cô, hay là...

Phương Thiệu Hoa kéo cà vạt trên cổ ra ném về hàng ghế phía sau, nhìn thấy ánh mắt của cô, đuôi lông mày của hắn khẽ nhếch lên. Hắn kéo người cô ôm lấy, đùa cợt: “Sao vậy? Tổng thanh tra Kiều đột nhiên nhận ra đã yêu tôi rồi à?”

Kiều Na nói: “Phương thiếu cảm thấy tôi sẽ tự mình chui đầu vào chỗ chết sao?”

Phương Thiệu Hoa nhíu mày: “Có ý gì?”

Kiều Na chống cằm, trừng mắt nhìn hắn, bờ môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, nói: “Bởi vì anh, thật độc”

Loại đàn ông như hắn ngàn vạn lần không nên đụng vào. Hắn giống như một cây nấm độc, đã ăn vào thì chỉ có con đường chết.

Phương Thiệu Hoa đối với lời giải thích này từ chối cho ý kiến. Hắn chỉ nhíu mày, giữ chặt tay lái giẫm ga, chiếc Hummer phát ra một tiếng rít gào rồi chạy đi.

Hậu quả của buổi hôn lễ kia dần dần hiện ra. Gần đây không ngừng có kiểm soát viên của các ngành liên quan đến công ty tiến hành điều tra, nào là kiểm tra trốn thuế, làm lậu thuế, cùng với các khoản chi tiêu. Từng đợt từng đợt, rõ ràng không bình thường.

Kiều Na biết, đây là thị trường Chung cố ý chinh cô, nhưng cô cũng không có cách nào. Cho dù cô có mạnh mẽ bao nhiêu cũng khó mà đánh lại chính phủ. Cứ Tiếp tục như vậy khẳng định nhân viên trong công ty sẽ không chịu nổi. Kiều Na rất là đau đầu.

Sau khi mang thai, Kiều Na lần đầu tiên tăng ca.

Sổ sách kê khai phát hiện vấn đề, nhưng cô cũng không nói được gì. Lúc Phương Thiệu Hoa gọi điện thoại tới, Kiều Na đang kiểm tra sổ sách ở bộ tài vụ.

Vừa bắt điện thoại liền nghe tiếng rống của Phương Thiệu Hoa “Kiều Na, cô lại đi tìm đàn ông nữa à? Đừng quên bây giờ cô là phụ nữ đã có thai đó!”

Kiều Na xoa nhẹ mi tâm. Cô đang rất mệt mỏi, lại gặp hắn “Phương thiếu, tôi không có nghĩa vụ phải báo cáo toàn bộ cuộc sống của mình cho anh, xin anh đừng có quấy rầy tôi nữa. Tôi nhớ hình như trên hợp đồng giao dịch có một điều khoản là không quấy rầy cuộc sống của đối phương thì phải”

Phương Thiệu Hoa vừa nghe đến hai chữ “giao dịch” liền cười lạnh: “Kiều Na, cô đừng quên, cô là do tôi bỏ ra năm trăm ngàn mua về. Nếu bây giờ tôi rút toàn bộ tiền lại, cô nghĩ rằng cô còn có thể sống tiếp không?”

Kiều Na không nói một câu liền cúp điện thoại.

Trở về với những con số, thư ký bưng một ly trà tới, Kiều Na nhìn lướt qua rồi nói: “Đổi cà phê đi”

Thư ký lặng đi một chút, vẫn phải đi đổi cho cô.

Một đêm này, Kiều Na phải cho đến rạng sáng mới có thể chỉnh sửa được số liệu thu chi. Những người tăng ca đều được về nhà, hơn nữa còn cho họ đi làm trễ hơn một tiếng đồng hồ.

Cả văn phòng dần sáng lên trong ánh nắng mặt trời. Kiều Na khoác áo khoác nằm trên ghế sa lon, cánh tay đặt lên trán, đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Mệt ở đây là mệt về tinh thần.

Phương Thiệu Hoa nổi giận đùng đùng đẩy cửa tiến vào, đập vào mắt chính là ly cà phê trên bàn làm việc, mắt hần liền âm trầm: Người phụ nữ này rốt cuộc có nhớ lời nói của hần hay không, phụ nữ có thai không thể uống cà phê!

Khi nhìn thấy Kiều Na nằm trên ghế sa lon ngủ say, trên người chỉ có một chiếc áo khoác mỏng. Sắc mặt hần thêm một tầng âm trầm: Người phụ nữ này muốn sốt một lần nữa mới chịu hay sao?

Chết tiệt!

Hần cắn răng, ôm lấy Kiều Na đi ra ngoài. Ôm cô, lần đầu tiên cảm thấy cô lại nhẹ như vậy, tuy mang thai nhưng vẫn rất gầy.

Kiều Na cực kỳ mệt mỏi, cho đến khi hần ôm cô lên xe vẫn không tỉnh lại. Hần nhìn thấy Kiều Na gối đầu lên đùi mình, trông giống như một con mèo nhỏ.

Đôi mắt Phương Thiệu Hoa loe loe, chỉnh điều hòa trong xe lên mười độ, sau đó lấy một chiếc chăn lông đắp lên người cô. Hần cũng nhắm mắt lại.

219. Chương 219: Trạm Khắc Thâm Tình

Lúc Kiều Na mở mắt ra, âm thanh khàn khàn của Phương Thiệu Hoa truyền tới từ đỉnh đầu: “Đã tỉnh?”

Kiều Na mới phát hiện mình gối đầu lên trên đùi Phương Thiệu Hoa. Đứng lên, cô xoa xoa huyết thái dương.

Cô nghĩ: Thói quen thật sự là một thứ không tốt, một khi đã quen với hương vị của một người thì ngay cả phòng bị cũng sẽ lơ lửng. Đây quả thật không phải là chuyện tốt.

Nhìn đồng hồ đeo tay, cũng gần mười giờ. Kiều Na vội đẩy cửa xe ra định quay lại công ty. Không ngờ khi cửa xe vừa mới bị đẩy ra đã bị đóng lại, cô quay đầu nhìn Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa phịch một tiếng đóng lại cửa xe bên phía cô, tức giận tới hôm qua còn chưa cho tiêu, biểu cảm có chút âm trầm.

Kiều Na biết, hần muốn tính toán chuyện tối hôm qua với mình.

Quả nhiên, Phương Thiệu Hoa hừ lạnh một tiếng, giữ chặt người của cô mà nói: “Kiều Na, cô xem mình là cái gì mà dám cúp điện thoại của tôi hả? Đừng nghĩ rằng tôi không dám trừng trị cô”

Kiều Na không nói một câu, lẳng lặng nhìn Phương Thiệu Hoa.

Ánh mắt kia như đang cẩn thận quan sát linh hồn tận sâu bên trong con người hần. Phương Thiệu Hoa nhíu mi, hỏi: “Nhìn cái gì?”

Kiều Na nở nụ cười, đáp: “Không có gì, anh cứ tiếp tục đi”

Bị loại thái độ này của cô làm cho á khẩu không trả lời được, Phương Thiệu Hoa quả thật muốn cắn cô một cái. Di động đúng lúc vang lên, cho đến một lúc sau Phương Thiệu Hoa mới chịu ngưng cơn giận lại mà bắt máy.

Khi vừa bắt điện thoại, sắc mặt của Phương Thiệu Hoa chợt thay đổi.

Kiều Na chưa từng thấy vẻ mặt như thế của hần, sắc mặt trắng bệch, môi cũng bắt đầu run rẩy như thất hồn lạc phách. Cô dò hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Phương Thiệu Hoa ném điện thoại trong tay, gầm nhẹ: “Câm mồm!” Sau đó hần giẫm mạnh chân ga.

Khoảnh khắc chân ga bị giẫm mang theo quán tính, trán Kiều Na bị đập vào tấm kính thủy tinh phía trước.

Chiếc xe lao đi mạnh mẽ như được kéo bởi hai trăm con ngựa. Bụng Kiều Na trống trơn, đêm qua lại chỉ uống mỗi cà phê, trong bụng một trận nhộn nhạo thiếu chút nữa là nôn ra.

Cô bịt miệng, nghĩ thầm: Rốt cuộc hẳn làm sao vậy?

Chiếc Hummer một đường rít gào chạy đến bệnh viện. Trước cổng bệnh viện, không kịp chờ xe hoàn toàn dừng lại, Phương Thiệu Hoa đã nhảy ra khỏi xe, tựa hồ đã quên đi sự tồn tại của Kiều Na.

Kiều Na đi theo phía sau.

Phương Thiệu Hoa như hóa thú, cầm đầu cầm cổ chạy, đẩy ngã không biết bao nhiêu người. Sau đó, hắn bắt lấy một anh chàng bác sĩ, giận dữ hét: “Cô ấy đâu?”

Bác sĩ nhận ra là Phương thiếu, lập tức run run dẫn hắn lên lầu.

Y tá riêng của Vệ Nhu Y đứng bên ngoài phòng cấp cứu, thấy Phương Thiệu Hoa vừa tới liền lau nước mắt, nói: “Phương thiếu... Hai tiếng trước đột nhiên cô Vệ co rút cả người, nhịp tim giảm xuống đột ngột, huyết áp cũng giảm xuống rất nhanh. Tôi... tôi...”

Y tá sợ run, Phương Thiệu Hoa không rảnh nghe cô ta ấp a ấp úng liền kéo cổ áo chủ nhiệm khoa ngoại, đôi mắt hắn đỏ ngầu “Cô ấy ra sao rồi?”

Chủ nhiệm khoa ngoại bị nắm cổ áo, lập tức đáp: “Phương thiếu xin bình tĩnh, bệnh nhân kéo dài bảy năm đã là kỳ tích rồi. Bây giờ chức năng của toàn bộ cơ thể đã suy thoái, hô hấp cũng suy kiệt, nói thẳng ra chính là ‘đèn cạn dầu’. Bác sĩ chúng tôi cũng bất lực, xin ngài...”

Phương Thiệu Hoa nghe thấy câu này, đồng tử bỗng dưng phóng đại. Hắn vung nắm tay đến, bạo phát “Dựa vào cái gì mà ông phán cô ấy tội chết hả? Dựa vào cái gì? Ông chữa không được thì gọi người khác tới chữa, nếu toàn bộ thế giới này đều chữa không được, tôi sẽ khiến cho tất cả các người đều phải chôn cùng cô ấy!”

Nhất thời, cả phòng đều đại loạn.

Lúc Kiều Na đuổi tới thì chính là nhìn thấy tình trạng như thế này. Phương Thiệu Hoa như dã thú phát điên, cô nhú nhú mày, bước lên phía trước giữ chặt hắn, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Anh bình tĩnh một chút đi”

Giờ phút này Phương Thiệu Hoa đã phát điên, ai cũng không nhận ra. Hắn đẩy Kiều Na ra, hai mắt đỏ ngầu mà rống lên: “Bình tĩnh? Bảo tôi bình tĩnh như thế nào hả? Cô ấy là người tôi yêu nhất đó!”

Một câu bạo rống khiến toàn thân Kiều Na như bị đóng băng.

Cả người bị Phương Thiệu Hoa đẩy ra va chạm với bức tường, dao động đến nỗi trái tim cô cũng run rẩy.

Người hắn yêu nhất? Khó trách lại như vậy. Kiều Na cúi đầu cười cười, ‘nhân chi thường tình’ (1), người con gái hắn yêu nhất gặp chuyện, đương nhiên sẽ phải kích động.

(1) Nhân chi thường tình: Tình cảm bình thường của nhân loại.

Có một y tá thấy sắc mặt tái nhợt của cô, vội đến đỡ: “Cô không sao chứ?”

Kiều Na khoát khoát tay: “Tôi không sao”

Lúc đám người Phong Kính biết tin đã lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến. Phong Kính cùng Tiền Phong lập tức nhảy qua chế ngự Phương Thiệu Hoa đang phát điên.

Tô Mộc Vũ nhìn thấy Kiều Na đang dựa vào vách tường, lập tức chạy đến hỏi: “Kiều Na, em không sao chứ?” Trong mắt cô ấy tràn đầy lo lắng “Em đang mang thai, nơi này không thích hợp để em ở lâu, trước tiên theo chị về nhà đã”

Kiều Na quay đầu lại cười, gật gật đầu, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Trên hành lang, hai chân Kiều Na bỗng nhiên run lên, một sợi tơ máu chói mắt chậm rãi chảy xuống từ hai đùi trắng nõn của cô.

Tô Mộc Vũ cả kinh, lập tức đỡ lấy cô: “Kiều Na! Bác sĩ, bác sĩ, mau cứu người...”

Kiều Na vươn tay, ý bảo mình không sao. Thế nhưng một chữ cũng chưa nói được đã lâm vào hôn mê.

Một ngày hỗn loạn.

Phương Thiệu Hoa vẫn canh giữ ngoài cửa phòng cấp cứu của Vệ Nhu Y, một bước cũng không chịu đi. Mà ngay tại khoa phụ sản cách hai tầng lầu, Kiều Na được đẩy vào phòng cấp cứu.

Tô Mộc Vũ ngồi trên ghế dài chờ đợi, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay. Không bao lâu sau, Chu Hiểu Đồng cũng chạy tới, hỏi: “Kiều Na thế nào rồi chị?”

Tô Mộc Vũ lắc đầu, bác sĩ vẫn chưa ra. Lần trước Kiều Na đã trải qua một lần động thai, lần này đã là lần thứ hai, không chỉ có thai nhi mà ngay cả người mẹ cũng có thể gặp nguy hiểm.

Tính tình Chu Hiểu Đồng nóng nảy, lập tức xắn tay áo muốn đi tìm Phương Thiệu Hoa tính sổ, lại bị Tô Mộc Vũ giữ lại. Tình huống bây giờ đã rất rối ren nên không thể gây rối thêm nữa, lúc này chỉ mong Kiều Na có thể bình an.

Người cảm thấy bình yên trong giờ phút này, ngược lại là Kiều Na. Cô như nằm mộng, mơ thấy rất nhiều chuyện, có những chuyện cô đã từng cố gắng quên đi.

Cô nhớ lại cảnh cha mình qua đời trước đây, cảnh mẹ mình tái giá. Nhớ lại lúc mình bỏ nhà đi năm mười tám tuổi, đến thành phố S này. Nhớ lại căn phòng đen tối kia, nơi cô mất đi lần đầu tiên thuần khiết của một người con gái. Cô nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện. Cuối cùng nhớ lại đêm đó, cái đêm mà chân cô bị chuột rút, có một đôi tay mạnh mẽ nhưng mềm mại đã mát xa giúp mình.

Nhớ đi nhớ lại, khoe miệng cô cong lên một nụ cười thản nhiên, sau đó mở mắt.

Chu Hiểu Đồng trở về trông nom mấy đứa nhỏ còn Tô Mộc Vũ phải ở lại chăm sóc cho Kiều Na cả một đêm. Khi thấy cô tỉnh lại, cô ấy liền hỏi: “Em cảm thấy thế nào? Còn đau không? May mắn đứa nhỏ không sao, nhưng thân thể em lại bị tổn thương không nhẹ. Bác sĩ đã dặn phải nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt, nếu không đứa nhỏ này sẽ rất khó giữ”

Kiều Na lắc đầu, nói bằng thanh âm khàn khàn: “Bên kia sao rồi? Em muốn đi xem một chút”

Tô Mộc Vũ không đành lòng, nói: “Kiều Na... em...” Đừng làm khó dễ bản thân mình.

Nhưng cô ấy vẫn không ngăn được sự kiên trì của Kiều Na. Ca cấp cứu của Vệ Nhu Y đã xong, không nói thành công, chỉ là có thể duy trì được sự sống cho bệnh nhân. Phương Thiệu Hoa quỳ một gối trước giường bệnh Vệ Nhu Y, im lặng ngắm nhìn cô ấy như một bức tượng điêu khắc.

Cách một tầng thủy tinh thật dày, Kiều Na nhìn cô gái đang nằm trên giường, cô nghĩ: Thì ra, đây chính là cô gái hần yêu nhất.

Kiều Na xoay người, ngẩng đầu mỉm cười, sau đó hít sâu một hơi đi ra khỏi bệnh viện.

Bầu trời ngày hôm nay thật đẹp!

220. Chương 220: Cái Chết Của Vệ Nhu Y

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Tình trạng của Vệ Nhu Y có thể nói là khó gắng gượng nổi. Toàn bộ các chức năng cơ thể của cô ấy đều suy kiệt, cho dù là bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng quốc tế cũng sẽ lắc đầu. Nếu như phẫu thuật đổi hết các cơ quan trong cơ thể cũng chỉ là vô ích.

Bởi vì mỗi một lần phẫu thuật đều tiêu hao rất nhiều sức khỏe của bệnh nhân. 95% Vệ Nhu Y sẽ chết trên bàn phẫu thuật.

Lúc Phương Thiệu Hoa nghe được tin tức này, không còn điên cuồng như trước nữa, chỉ một mình mở cửa phòng bệnh, nhốt bản thân cùng Vệ Nhu Y đang mê man bên trong, một bước cũng không đi ra ngoài.

Ba ngày sau, hần tuyên bố, hần muốn kết hôn cùng Vệ Nhu Y.

Mỗi người đều có chấp niệm riêng, mà Vệ Nhu Y chính là chấp niệm mười mấy năm của hắn. Đoạn thời gian kia dường như đã chiếm lĩnh một nửa sinh mệnh của hắn, giống như một miếng thịt trên người hắn, nếu người cắt bỏ nó ra thì chẳng khác nào khoét đi trái tim của thân chủ.

Đối với lần này, ai nấy đều kinh hoàng. Tiền Phong ngây ngốc mở to hai mắt nhìn, nói: “Thiệu Thiệu, cậu không có nói đùa chứ?” Không nói chuyện Vệ Nhu Y sống nay chết mai, chỉ cần nói hiện tại cô ấy đang sống đời thực vật, một chút ý thức cũng không có. Đây thật không phải là đang nói đùa sao?

Phương Thiệu Hoa quát um lên: “Cô ấy sẽ chết! Các người có biết hay không? Cô ấy sẽ chết!”

Sau khi cô ấy chết, đây chính là tiếc nuối cả đời Phương Thiệu Hoa hắn. Đến chết, hắn cũng không thể nhắm mắt. Hắn muốn lưu lại, cho dù chỉ là một chút kí ức, hắn cũng đều muốn giữ lấy.

Lần này, Phong Kính từ chối cho ý kiến, chỉ xoay người đi vào phòng bệnh nhìn Vệ Nhu Y.

Tô Mộc Vũ xoa trán, nhẹ giọng nói: “Anh có nghĩ đến chuyện, Kiều Na sẽ ra sao không?”

Trong đôi mắt tràn ngập tơ máu của Phương Thiệu Hoa khi nghe đến tên Kiều Na, thần trí như có một chút do dự. Thế nhưng cuối cùng hắn lại nắm chặt tay, cắn chặt răng.

Lúc Kiều Na nhận được tin này cũng không có chấn động, chỉ cười nói: “Vậy sao? Vậy giúp em nói câu chúc mừng với Phương thiếu nhé!” Sau đó, cô chỉ bình tĩnh tiếp tục làm việc, ăn cơm, tồn tại, giống như những chuyện đó cũng không liên quan đến mình.

Vài ngày sau, Phương Thiệu Hoa đẩy cửa biệt thự ra, nhận thấy Kiều Na không có ở đây. Người giúp việc vội báo: “Cô Kiều đã dọn đi cách đây năm ngày rồi, lúc đó cô ấy có nói cậu chủ đang bận nên bảo tôi không cần quấy rầy cậu”

Phương Thiệu Hoa gật gật đầu. Hắn đi vào toilet, ngâm cả người mệt mỏi vào trong bồn nước nóng.

Phương Thiệu Hoa quyết tâm tổ chức hôn lễ cùng Vệ Nhu Y, chắc là Kiều Na cũng không biết. Ngày đó, trong giáo đường vắng vẻ chỉ có vài người, Phong Kính, Tô Mộc Vũ, Tiền Phong, cùng mấy đứa nhỏ.

Chu Hiểu Đồng cũng không đến. Cô ấy là người bộc trực, không quan tâm đến một đoạn quan hệ của Phương Thiệu Hoa cùng Vệ Nhu Y như thế nào, cô ấy chỉ bất bình giúp chị em tốt của mình.

Ngày đó Phương Thiệu Hoa mặc một chiếc áo bành tô màu đen, đỡ Vệ Nhu Y vẫn chưa từng tỉnh lại trước chúa Jesus. Hôn lễ này, không cần khách quý chứng kiến, cũng không cần cha sứ chủ trì, từ đầu tới đuôi chỉ có một mình Phương Thiệu Hoa thay áo cưới bằng lụa trắng cho Vệ Nhu Y.

Âm nhạc du dương trong giáo đường to như vậy, lại như có như không, mỗi một âm tiết lại như đánh vào lòng người.

Đứng trước mặt chúa Jesus, Phương Thiệu Hoa chậm rãi quỳ một gối xuống trước mặt Vệ Nhu Y, nhìn cô ấy như một cô búp bê trầm tĩnh, sau đó đặt một nụ hôn xuống trán cô ấy.

Tô Mộc Vũ không ngăn được nước mắt liền quay mặt đi, không đành lòng nhìn nữa. Buổi hôn lễ này chính là bị kịch dành cho ba người.

Phương Thiệu Hoa tựa như tín đồ trung thành, kiên trì thực hiện toàn bộ nghi thức. Hắn lấy ra một cặp nhẫn cưới, cầm bàn tay không chút sinh lực của Vệ Nhu Y lên, chậm rãi đeo vào ngón tay cô ấy.

Ngay khoảnh khắc chiếc nhẫn sắp đưa vào ngón áp út của Vệ Nhu Y, tay cô ấy bỗng nhiên run lên, sau đó rơi ra khỏi lòng bàn tay của hắn, buông thõng xuống.

“Nhu Y!” Phong Kính là người đầu tiên cảm nhận được chuyện không tốt, lập tức đi đến dò xét hơi thở của cô ấy.

Trong tích tắc đấy, Vệ Nhu Y đã ngưng thở.

Cả người Phương Thiệu Hoa đều run rẩy, chiếc nhẫn trong tay trượt xuống, lăn dài trên thảm đỏ. Phương Thiệu Hoa bất chấp, cúi người đi tìm. Hắn tìm, nhất định phải tìm được, chỉ một chút, chỉ một chút nữa thôi là hôn lễ của hắn và Vệ Nhu Y đã hoàn thành rồi.

Thế nhưng tìm không thấy, một tầng nước mắt che lấp đôi mắt hần, như ngăn cách giữa hai bờ thế giới.

Phương Thiệu Hoa quỳ trên mặt đất, một quyền hung hăng đánh lên sàn nhà. Sau đó hần xoay người ôm lấy Vệ Nhu Y đã ngưng thở vào trong ngực. Hần cứ quỳ gối như thế trong giáo đường, ngửa mặt lên trời rống to, nước mắt tí tách rơi vào thảm đỏ bên dưới.

Một màn kia, những người có mặt ở đây, vĩnh viễn cũng không thể quên.

Phương Thiệu Hoa như tên diên ôm thật chặt Vệ Nhu Y, cứ quỳ trên thảm đỏ như thế. Sau lưng hai người họ là đức chúa Jesus đang cúi đầu thương xót, mà trước mặt bọn họ là chiếc thảm đỏ kéo thật dài ra đến cánh cổng lớn, nối thẳng ra ánh mặt trời bên ngoài.

Thế gian lớn như vậy, thời gian dài như vậy, lại luyến tiếc dừng lại ngay tại thời khắc này.

Tô Mộc Vũ ôm lấy Nhạc Nhạc cùng Nữu Nữu đang kinh hãi, trong mắt cô cũng đầy nước mắt, cô đã nghĩ: Có lẽ Vệ Nhu Y cũng không phải là không có ý thức, cô ấy chỉ là đang ngủ, lại lẳng lẳng nghe mọi chuyện trôi qua. Cho đến một khắc cuối cùng, cô ấy dùng tính mạng của mình để ngăn cản Phương Thiệu Hoa.

Sau khi đưa tang Vệ Nhu Y, Phương Thiệu Hoa như biến mất khỏi thế gian.

Mặc cho bọn họ có tìm hần khắp mọi nơi cũng không một chút tin tức. Di động cũng không mở, xe cũng không dùng, chỉ có con người là biến mất. Điều này làm cho bọn họ sợ hần nghĩ quẩn trong lòng, muốn cùng đi với Vệ Nhu Y.

Tiền Phong gấp đến độ vô cùng lo lắng, Phong Kính đành khuyên can: “Đừng tìm nữa, để cho cậu ấy bình tĩnh vài ngày đi, thế nào rồi cũng nghĩ thông suốt thôi”

Ngoại trừ chờ đợi cũng không còn cách nào khác. Một con người đang sống sờ sờ như vậy, nếu đã muốn trốn thì có tìm cũng không dễ dàng.

Đối với chuyện Phương Thiệu Hoa mất tích, Kiều Na cũng không biết. Đường như tất cả mọi người đều cố ý gạt cô, không cho cô biết một chút tin tức gì để tránh kích động đến cô.

Một ngày nào đó, lúc cô tỉnh giấc đi mở cửa liền lập tức cả kinh. Một người đàn ông nằm trước cửa nhà, cả người đều vươn sương gió.

Người này không phải ai khác, đúng là Phương Thiệu Hoa.

Kiều Na bắt đầu đánh tỉnh chính mình. Cô đâu phải là thánh mẫu, thương tâm vì người phụ nữ khác lại còn đến đây tìm an ủi nơi cô sao?

Sau khi tự kiểm điểm chính mình, cô đứng dậy đi vào nhà, mang ra một chậu nước gội từ trên xuống người Phương Thiệu Hoa.

Phương Thiệu Hoa mang theo cả người say sấn, bị nước lạnh gội cho tỉnh. Khi mở mắt liền nhìn thấy Kiều Na đang kiêu ngạo đứng đó, phong thái như một nữ vương “Phương thiếu, bên trong hay bên ngoài đều là nhà của tôi, muốn ngủ ở đây phải đưa tiền thuê nhà”

Đừng xem Kiều Na này như một thánh mẫu. Cô cũng không có nghĩa vụ vì người khác mà đi dọn dẹp cục diện rối rắm, lại càng không phải cô giáo trông trẻ.

221. Chương 221: Vết Sẹo Hình Chữ Thập

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Người Phương Thiệu Hoa đầy mùi rượu, giống như mới trào ra từ bình ngâm rượu. Chiếc cầm vốn bóng loáng giờ phút này lại lún phún râu, gương mặt vốn thành thực anh tuấn nháy mắt đã thêm vài phần tang thương. !@#%\$^&*()(*&^%\$#@#%^&*&^

Bị một chậu nước lạnh gội cho tỉnh, Phương Thiệu Hoa giật mình, ngẩng đầu nhìn Kiều Na. !@#%\$^&*&^

Kiều Na cũng chưa từng liếc mắt một cái đến Phương Thiệu Hoa, cầm lấy túi xách, giẫm giày cao gót vượt qua hắn, xuống lầu, đi làm.!

Trời sắp xuống thì vẫn phải làm việc, không phải sao? Trên trời cũng không rơi xuống ột cái bánh nóng. Trên đời này không có gì có thể ảnh hưởng đến cô.

Thế nhưng đây đã là lần thứ mười trong ngày thư ký cẩn thận đánh giá cô, hỏi: “Tổng thanh tra, sao hôm nay chị hay xuất thần thế? Có phải mệt quá hay không?”

Kiều Na tỉnh táo lại, xoa nhẹ ấn đường đáp: “Không sao”

Thư ký đi rồi, Kiều Na tựa lưng vào ghế sa lon, ngẩng đầu nhìn trần nhà, thầm nghĩ: Mình làm sao vậy?

Buổi tối khi về nhà, không ngờ Phương Thiệu Hoa vẫn còn nằm ở đó. Kiều Na cảm thấy chán nản, hẳn muốn gì đây? Kiều Na cau mày, nói: “Phương thiếu, xin hỏi rốt cuộc ngài muốn làm cái gì vậy?” Trong giọng nói lại mang theo oán giận mà chính cô cũng không phát hiện ra.

Lông mi Phương Thiệu Hoa run rẩy mấy cái, cũng chưa từng mở mắt.

Kiều Na nhận thấy có chút khác thường liền cúi người sờ lên trán hắn. Rất nóng! Phương Thiệu Hoa cau chặt hai hàng chân mày, bộ dạng rất là khó chịu. Một bộ âu phục nhảu nhúm lại âm ỉ do chậu nước lúc sáng của Kiều Na.

Kiều Na cảm thấy thật buồn cười. Tên này bị điên sao? Muốn chết mà còn ráng lét đến đây để chết à? Muốn chết cũng đừng làm bẩn nhà của cô chứ!

Vốn không muốn quản hắn, nhưng lúc sắp đóng cửa lại nhìn thấy hai hàng chân mày cau chặt của hắn, cùng với khóe miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Lúc Kiều Na kéo Phương Thiệu Hoa vào trong nhà, chính cô cũng cảm thấy đầu óc mình có vấn đề rồi. Chẳng lẽ sống cùng với thánh mẫu Tô Mộc Vũ quá lâu nên bị đồng hoá sao?

Phương Thiệu Hoa phát sốt, cho dù bị Kiều Na kéo vào nhà, ném vào bồn tắm lớn chứa nước nóng cũng không có tỉnh lại, chỉ là phải uống mấy ngụm nước mà thôi.

Kiều Na cảm thấy thật có kẻ thù truyền kiếp tồn tại, mà Phương Thiệu Hoa đúng lúc lại chính là kẻ thù truyền kiếp của cô.

Lột một thân quần áo ướt đầm lạnh lẽo của hắn ra, dùng nước nóng xối lên người hắn. Phương Thiệu Hoa cau mày, mở to mắt, nhìn thấy Kiều Na trước mặt mình liền một tay ôm lấy cô kéo vào trong bồn tắm, ôm chặt lấy.

Kiều Na không tránh, Phương Thiệu Hoa ôm thật chặt cô, giống như một kẻ sắp xuống địa ngục cố gắng ôm lấy tia sáng cuối cùng.

Cả người Kiều Na cũng ướt đầm, chiếc áo sơmi trắng dán chặt lên người làm nổi bật thân thể có lỗi có lỗi. Phương Thiệu Hoa nâng mặt cô, hôn thật mạnh, đồng thời cũng vuốt ve thân thể xinh đẹp kia.

Người hắn nóng lên.

Mỗi một nơi đều nóng hừng hực kèm theo run rẩy. Kiều Na không hề tránh né, cuối cùng chỉ có thể để hắn tùy ý hôn môi mình.

Hai người trưởng thành rúc vào một bồn tắm nhỏ nhỏ, nước ào ào tràn ra ngoài, âm thanh mát mẻ ái muội vang lên. Phương Thiệu Hoa đói khát hôn lấy đôi môi mềm của cô, ngón tay đẩy ra hai bên vạt áo mò mẫm đi vào, vội vàng vuốt ve làn da mềm mại. Kiều Na ưỡn chiếc cổ thon dài lên, đôi mắt mê ly, khóe miệng khẽ phun ra một tiếng rên rỉ ần ỉ, hai tay vòng lấy tấm lưng rộng lớn của hắn.

Lúc hắn luồn tay vào áo cô, đôi môi hôn lấy xương quai xanh của cô, trong miệng Phương Thiệu Hoa nhẹ nhàng nỉ non ra một cái tên: “Nhu Y...”

Hai chữ này giống như một chậu nước lạnh tạt tỉnh Kiều Na. Cô đẩy mạnh Phương Thiệu Hoa ra, đi khỏi nhà tắm, cười lạnh.!

Kiều Na cô mặc dù không cao quý cũng không thể đi làm thể thân cho người khác.!

Vắt quần áo ướt nhẹp trên mặt đất lên xà phơi đồ, trong khoảnh khắc xoay người đó, Kiều Na đột nhiên nhớ mang máng đến một vết sẹo phía sau lưng Phương Thiệu Hoa.!

Tim cô nhảy lên một nhịp, bước chân không tự chủ quay trở về, kéo bờ vai hần.!

Đầu ngón tay tái nhợt của cô chậm rãi vươn đến chỗ vết sẹo kia. Vạn phần không thể tin, ngón tay cô đè xuống vết sẹo, phác họa mỗi một millimet. Đó là một hình chữ thập.!

Trong tích tắc đấy, cả người cô đều run rẩy. Đúng, chính là run rẩy, giống như cả linh hồn đều bị hút đi, cả người đều là huyết nhục mơ hồ.!

Vết thương này cô biết, có lẽ cả đời này cô cũng không thể quên. Mười tám tuổi năm ấy, cô bị lừa đến quán bar, bị đưa vào một căn phòng tối đen. Trong bóng đêm, thân thể người đàn ông đó đè xuống, xé rách đi tôn nghiêm của cô, hủy diệt đi phần thân thể sạch sẽ còn sót lại của cô.!

Hần còn nói gì? Hần nói: “Câm miệng! Nếu đã bán cho tôi thì cũng đừng giả bộ thanh cao!”!

Câu nói kia, cả đời này cô đều không thể quên.!

Trong khoảnh khắc hần đâm xuyên vào thân thể cô một cách tàn nhẫn, đầu ngón tay của cô đâm sâu vào tấm lưng trần của hần, vô tình chạm phải một vết sẹo, rất sâu, hình chữ thập.!

Đêm hôm đó, cô không nhớ rõ từng chi tiết, chỉ nhớ có nỗi đau khôn cùng cùng vết sẹo này.!

Kiều Na từng nghĩ, nếu để cho cô gặp lại tên đàn ông đoạt đi lần đầu tiên kiêu hãnh của mình, cô sẽ làm sao? Làm sao bây giờ? Không có làm sao bây giờ cả, cô chỉ cười, nhợt nhạt cười, cười không chút âm thanh, cười đến sắc mặt tái nhợt, cười đến nước mắt tràn đầy trong mắt.!

Nhìn xem, cười thật đẹp. Quanh đi quẩn lại một vòng lớn, lại trở về con đường cũ.!

Phương Thiệu Hoa, bị kịch bắt đầu từ hần, lại cuối cùng trở thành cha của con cô...!

Kiều Na cười, tiếp tục cười, cả người ngồi chồm hồm trên mặt đất, nước mắt ướt đầm cả thảm trải sàn. Một lúc lâu sau, cô che mặt đứng dậy, đỡ Phương Thiệu Hoa ra khỏi bồn tắm, đặt hần lên giường, đắp chăn.!

Làm xong tất cả những chuyện này, cước bộ của Kiều Na cũng có chút lảo đảo. Cô đi vào phòng tắm, dọn rửa sạch sẽ bồn tắm, thay một bộ quần áo sạch sẽ cho chính mình, sau đó đi ra ban công, đốt một điếu thuốc.!

Ánh lửa điếu thuốc lờ lờ trong bóng đêm, rọi lên gương mặt xinh đẹp của cô, cùng với khóe môi chứa nụ cười tái nhợt.!

Mới vừa nằm ngủ, Tô Mộc Vũ nhận được điện thoại của Kiều Na liền kinh ngạc một chút. Sau khi nghe cô nói chuyện, cô ấy lại tiếp tục kinh hãi, cả người nhanh chóng tỉnh táo lại “Em đừng đi đâu cả, chị sẽ tới ngay!”!

Phong Kính giữ bài vai cô ấy, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”!

Tô Mộc Vũ do dự một chút, chỉ nói: “Kiều Na có chút việc, em ra ngoài một chút, anh trông chừng bọn nhỏ nhé!”!

Lúc Tô Mộc Vũ vội vàng vàng chạy tới, Kiều Na đang ngồi trong quán rượu, ánh đèn mờ nhạt trên đỉnh đầu đèn chiếu sáng vào khuôn mặt cô. Nhìn cô lúc này kiêu mị xinh đẹp, ly rượu trong tay nhẹ nhàng lay động. Khi nhìn thấy Tô Mộc Vũ, Kiều Na liền mỉm cười, phát phát tay.!

Cô nói: “Mộc Vũ, cho em mượn tạm bài vai chị một chút đi”!

Có một loại người sẽ không bao giờ nói đau khổ, bởi vì đã quen với việc mỉm cười. Cho nên những lúc đau khổ, biểu tình như thế này sẽ được thay thế cho những lời than thở.!

Bốn tiếng sau, Kiều Na mang hành lý lên máy bay. !@#%^&*()*&^%\$#@#@#%^&*^

222. Chương 222: Không Tới Lượt Hẳn Ra Giá!

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Radio sân bay không ngừng thúc giục hành khách đến quầy đăng ký.

Trước cổng vào khu vực riêng cho hành khách soát vé, Tô Mộc Vũ nhìn Kiều Na vẫn rất bình tĩnh mà nói lời tạm biệt.

Tô Mộc Vũ nắm chặt tay cô, thở dài nói: “Kiều Na, em đừng gặt chị nữa. Nếu như em không thương anh ta thì sẽ không quyết định sinh đứa con này. Chị cũng là phụ nữ, em không thể gặt được chị đâu. Cho dù em có gỏi ngọy trang vẽ ngoài như thế nào thì cũng đừng làm nữa, không giấu nổi chị nữa đâu...”

Kiều Na đình trệ trong một giây, nhưng cũng chỉ một giây mà thôi. Sau đó cô đeo kính đen, nụ cười trên mặt vẫn xinh đẹp cùng kiêu ngạo như thế “Thì sao? Cho dù em có yêu anh ta thì em vẫn là Kiều Na, sẽ không thay đổi vì bất kỳ một ai khác”

Cô thừa nhận, từ rất lâu mình đã coi trọng hẳn, cho nên ở quán bar đêm đó mới cam nguyện làm những chuyện ái muội với hẳn. Thế nhưng cô là một người lý trí, sớm nhận rõ hai người bọn họ là người sống trong hai thế giới khác nhau. Cô thật không ngờ sẽ mang thai ngoài ý muốn, càng không ngờ... vì đứa con này mà khiến cả hai phải dây dưa lẫn nhau.

Cô thích hẳn, nhưng rồi sao? Tình yêu của cô cho dù có rẻ mặt cũng không tới lượt hẳn ra giá.

Cũng giống như câu cô đã nói: Cho dù cô có yêu hẳn ta thì cô vẫn là Kiều Na, sẽ không thay đổi vì bất kỳ một ai khác.

Tô Mộc Vũ chăm chú nhìn bóng lưng kiêu ngạo như nữ vương của Kiều Na đang dần dần biến mất sau cánh cửa kiểm tra giấy tờ tùy thân, sau đó được một chiếc máy bay quốc tế mang lên bầu trời, rời xa khỏi thành phố này, đất nước này.

Lúc Phương Thiệu Hoa tỉnh lại đã là quá trưa.

Hắn xoa nhẹ đầu, sau đó nhận thấy mình đang ở trong nhà Kiều Na. Đối với chuyện xảy ra ngày hôm qua, hẳn không nhớ một chút nào, thậm chí còn quên tại sao mình lại ở chỗ này.

Rõ ràng là đang uống rượu, tại sao lại đến đây?

Trong đầu hẳn mơ hồ hồi tưởng lại một số chuyện tối hôm qua, bỗng dưng biến sắc. Hẳn vội vàng vịn chân lên đi tìm Kiều Na. Hôm nay là cuối tuần, cô không đi làm, nhưng cả căn nhà đều không thấy bóng dáng, gọi điện thoại cũng không bắt máy.

Tim Phương Thiệu Hoa không hiểu sao lại run rẩy, vô tình liếc đến chiếc laptop trên bàn của cô. Máy chưa tắt, màn hình vẫn chỉ đang trong chế độ sleep. Hẳn quơ quơ con chuột, bỗng nhiên hai mắt trừng thật to.

Đây là trang web đặt vé máy bay qua mạng. Trái tim hẳn bỗng dưng hốt hoảng, vội vàng tìm kiếm thông tin đơn đặt cuối cùng. Chiều nay hai giờ, máy bay sẽ cất cánh.

Phương Thiệu Hoa điên cuồng xông ra ngoài, ngăn lại một chiếc taxi, gầm nhẹ: “Đến sân bay, mau!”

Bây giờ là 1:45, còn mười lăm phút nữa là hai giờ. Hẳn phải ngăn cản cô, nhất định phải ngăn cản cô!

Thế nhưng khi hẳn mang cả người đầy mồ hôi chạy đến sân bay, cũng không có tìm được Kiều Na mà chỉ nhìn thấy Tô Mộc Vũ đến đưa tiễn. Hẳn lập tức xông lên trước, gấp gáp hỏi: “Kiều Na đâu?”

Tô Mộc Vũ không trả lời, vung tay tát lên mặt hẳn một cái. Chưa từng thấy Tô Mộc Vũ nghiêm túc như thế, bàn tay lại dùng nhiều sức như thế.

Một bạt tai, thẳng thắn đánh vỡ giấc mộng của Phương Thiệu Hoa.

Tô Mộc Vũ thản nhiên đáp: “Đây là em thay Kiều Na gửi cho anh!”

Cô nhìn hắn, nói tiếp: “Còn những lời này nữa: Phương Thiệu Hoa, anh nhất định sẽ hối hận, bởi vì vĩnh viễn anh cũng không biết anh đã phạm vào sai lầm như thế nào” Dứt lời, Tô Mộc Vũ vòng qua hắn, không nói một chữ rồi khỏi sân bay.

Phương Thiệu Hoa ngơ ngác đứng giữa phi trường rộng lớn, hai bên người đến người đi tấp nập. Thế nhưng hắn lại đột nhiên cảm thấy trống vắng, hốt hoảng, giống như một thứ gì đó trong cơ thể hắn đã bị khoét đi. Không thể nói rõ đau như thế nào, chỉ biết hắn phải khom người xuống, ôm chặt ngực thật lâu.

Máy bay trên đầu bay qua, hắn biết, Kiều Na vĩnh viễn kiều ngạo như nữ vương... đã đi rồi.

Kiều Na rời khỏi, bên ngoài tựa như cũng không làm thay đổi bất cứ điều gì. Ngày lại qua ngày, làm việc thì vẫn làm việc, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục. Chỉ là người sáng suốt đều có thể nhận ra, Phương Thiệu Hoa đã dần dần thay đổi.

Sau khi nhận cái tát kia của Tô Mộc Vũ, hắn cũng không tỏ vẻ gì bên ngoài. Hắn lại trở về cuộc sống với rượu như trước đây, vài ngày lại đổi một người bạn gái, lại vì chén cơm của đám phóng viên mà tạo cho họ một ít tư liệu. Hắn thường xuyên một mình đến trước mộ Vệ Nhu Y uống rượu, uống thì cũng chính là một đêm. Sau đó một câu cũng không nói, bị Tiền Phong hoặc Phong Kính kéo về nhà.

Nếu trước kia dùng hai chữ “càn quấy” để diễn tả một Phương Thiệu Hoa, vậy thì bây giờ chính là “trầm tĩnh như tảng đá”.

Tăng ca, có đôi khi là tăng ca cả đêm, sau đó nửa đêm chạy xe đến trước cổng công ty của Kiều Na chờ đợi, đợi cho đến hừng đông lại đi. Vòng đi vòng lại như một thần thoại.

Có đôi khi hắn suy nghĩ, rốt cuộc thì Kiều Na là gì đối với hắn?

Có lẽ cô chỉ hấp dẫn hắn, người phụ nữ này mang trên mình hơi thở mị hoặc bẩm sinh, khiến cho lòng người mê muội. Có lẽ chỉ một lần có duyên, chỉ là không ai sẽ nghĩ đến lại dùng phương thức như thế để kết thúc.

Hắn yêu cô sao? Đáp án của vấn đề này thật sự rất phức tạp, chính hắn cũng không rõ. Thế nhưng mỗi khi nhớ tới cái ngày cô rời đi, trái tim lại đau đớn vô lý do.

Một năm sau, thành phố Paris, nước Pháp.

Phương Thiệu Hoa nhận lời mời tham gia một cuộc hội nghị hợp tác quốc tế. Sau khi kết thúc, hắn ngồi trong xe xoa xoa trán, nói với tài xế: “Quay về khách sạn”

Vì cuộc hội nghị này, hắn đã chuẩn bị suốt một tuần. Đối tượng hợp tác lần này chính là ông trùm thương mại của nước Pháp, đối phương cũng có ý định tham gia vào thị trường béo bở của Trung Quốc. Nếu như có thể hợp tác với đối phương, thanh danh của Phương Viên sẽ lan rộng trên thị trường thế giới. Thế nhưng yêu cầu của đối phương cũng rất hà khắc, tìm lợi nhuận trong một khe hẹp quả thật chính là cuộc khiêu chiến của thương nhân.

Xoa nhẹ mi tâm, hắn đảo mắt nhìn ra quan cảnh bên ngoài của nơi được xưng tụng là thành phố lãng mạn. Mỗi một hơi thở nơi đây dường như cũng đều ôm ấp tình cảm.

Xe tăng tốc dần, ánh mắt Phương Thiệu Hoa chợt lóe khi nhìn thấy một thân ảnh mặc váy đỏ rực bên đường. Hắn hét lớn: “Dừng xe!”

Lái xe không biết làm sao vậy, vội phanh lại.

Phương Thiệu Hoa đẩy cửa xe chạy vội ra ngoài. Trên đường, rất nhiều cô gái tóc vàng tóc đen, chân giẫm giày cao gót tản bộ, hấp dẫn mọi ánh mắt.

Phương Thiệu Hoa tìm một vòng cũng không thấy thân ảnh váy đỏ lúc nãy, hắn có chút mệt mỏi lên xe, nhắm mắt lại. Chắc là nhìn lầm rồi, chỉ một chiếc váy màu đỏ mà thôi, ở đây nhiều người như vậy tại sao có thể dễ dàng trùng hợp gặp nhau chứ?

Thế giới lớn như vậy, loài người lại nhỏ bé như vậy, xác suất hai người gặp nhau chỉ có một phần trăm ngàn vạn.

Xe lại chậm rãi chạy, hắn cũng không biết cách đó khoảng một trăm thước, có một cô gái mặc váy đỏ, đeo kính đen, chân mang giày cao gót bước vào trong xe. Trong tay cô gái này còn cầm một chiếc di động, ánh mắt đầy ý cười nói qua điện thoại: “Phạm Phạm còn đang ngủ sao? Được rồi, tôi sẽ về sớm”

Tắt điện thoại, cô gái kia tháo kính đen xuống, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ đầy mị hoặc.

Đúng vậy, là Kiều Na. Cô đóng cửa xe, giẫm chân ga. Xe chạy ngược hướng với xe của Phương Thiệu Hoa, càng lúc càng xa.

223. Chương 223: Nơi Đất Khách Gặp Lại Người Cũ

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Phương Thiệu Hoa trở lại khách sạn, cái gì cũng không muốn làm, chỉ nằm dài trên sofa không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy. @#%\$^&*()(&^%\$##\$%^&*())_+)(*&^%\$#@#%\$^&*()(&^%\$###\$

Hắn lấy một chiếc nhẫn màu bạc ra, mặt trên nhẫn là một viên kim cương xinh đẹp tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Một năm trước, chiếc nhẫn này chỉ thiếu chút nữa là đã được đeo vào ngón tay áp út của Vệ Nhu Y, cuối cùng bị cô ấy dùng cả tính mạng của mình để từ chối. @#%\$^&*()(&^%\$##\$

Chậm rãi nắm chặt chiếc nhẫn vào lòng bàn tay, hắn nghĩ: Có phải mình thật sự đã lầm rồi không?

Thư ký gõ cửa, nói: “Phương thiếu, ngài Reynold mời ngài tham gia yến hội đêm nay”@#%\$^&*()(&

Phương Thiệu Hoa đứng dậy. Reynold chính là đối tượng hắn muốn hợp tác lần này, chưa đến bốn mươi tuổi lại thông minh cùng cơ trí, được cả giới thương nhân nước Pháp vinh danh là thiên tài thương mại, cực kỳ khó đối phó. Thế nhưng nếu như có thể xây dựng hợp tác lâu dài với hắn ta, con đường để Phương Viên đánh vào thị trường Âu Châu sẽ bằng phẳng hơn rất nhiều. @#%\$^&*()(&^

Thế nhưng hắn không ngờ, buổi yến hội này sẽ gặp lại Kiều Na, hơn nữa còn là dùng cách thức như thế để gặp lại. @#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^

Lúc Reynold nắm tay Kiều Na đi xuống cầu thang xoay tròn, ly rượu trong tay Phương Thiệu Hoa thiếu chút nữa đã rơi xuống. Là cô, thật sự là cô! Một năm qua không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt cô, vẫn là chiếc váy màu đỏ bó sát vòng eo hoàn mỹ yêu thích, mái tóc dài uốn cong, giày cao gót màu vàng ánh kim, trông cô cứ như một chú mèo Ba Tư kiều sa quý phái. @#%\$^&*()(&^%\$##\$###\$@

Một cô gái phương Đông xinh đẹp mỹ miều, làm cho người ta khó có thể dời mắt. \$\$\$@###\$@###\$

Sự rung động xuất hiện lên trong lòng, hắn gần như nhịn không được muốn lập tức tiến lên giữ chặt lấy cô, hắn rất sợ chỉ cần chớp mắt một cái cô sẽ lại biến mất. Thế nhưng chưa đợi hắn tiến lên, Reynold đã nắm tay cô, mỉm cười tuyên bố trước toàn thể khách quý: “Đây là vợ sắp cưới Kiều Na của tôi, cô ấy đến từ phương Đông, mọi người hãy chúc phúc cho chúng tôi nhé!” @#%\$^&*()(&^%\$###\$###\$@

Một quả boom khổng lồ bùng nổ khiến ọi người ngưng trệ vì kinh ngạc, sau đó tiếng vỗ tay chúc mừng lập tức vang lên. @#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^%\$##\$

Trên cầu thang xoay tròn thật dài, Reynold với chiếc áo bành tô tao nhã cùng với Kiều Na một thân váy đỏ rực đứng cạnh nhau, cánh tay Reynold vòng qua ôm lấy vòng eo của cô, thân mật cùng xứng đôi như vậy, giống như một đôi quynh lữ trời sinh. @#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^%\$##\$

Phương Thiệu Hoa đứng trong sảnh lớn ngẩn đầu nhìn, lần đầu tiên hắn cảm thấy thì ra mình cũng sẽ có một ngày như vậy, đứng bên cạnh bàng quan nhìn cô đi cùng một người đàn ông khác. Hắn chưa từng nghĩ rằng hai người gặp lại sẽ là phương thức này, trái tim đau như bị nhét vào một quả tạ nặng ngàn cân. @#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^%\$##\$#@#%\$^&*()(&^

Reynold kéo cánh tay Kiều Na đi xuống lầu, chào hỏi các vị khách quý có mặt. @#\$\$^&*()(&^%\$#

Phương Thiệu Hoa cứ chăm chú nhìn cô như vậy, dường như đã quên chuyển dời ánh mắt. \$\$\$@

Cho đến lúc Reynold dẫn Kiều Na đến trước mặt hắn, nói: “Phương thiếu, cảm ơn anh đã tham gia yến hội lần này, tôi thật cảm thấy vinh dự”@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^

Phương Thiệu Hoa vươn tay ra, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung dừng lại trên người Kiều Na. \$\$\$@

Reynold nhận thấy ánh mắt đó của hắn, liền hỏi: “Sao vậy? Phương thiếu quen biết với vợ chưa cưới của tôi à?” @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^

Kiều Na cũng không ngờ sẽ gặp lại Phương Thiệu Hoa ở đây. Thế nhưng cô vẫn kịp thời trấn định, sau vài giây kinh ngạc ngẩn ngủ cô lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, thoải mái mỉm cười, gật đầu nói: “Phương thiếu, cũng chỉ là có chút duyên nhưng cũng không tính quá quen. Em cũng gặp ngài ấy vài lần lúc còn ở trong nước”@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$

Reynold sang sảng cười rộ lên: “Thì ra Phương thiếu cùng vợ sắp cưới của tôi là người quen cũ, vậy thì hợp tác lần này tôi sẽ nhường cho Phương thiếu năm phần, được không?” Đứng nhìn con số nhỏ này, nếu tính ra thì đây chính là con số với lợi nhuận khổng lồ. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^

Phương Thiệu Hoa lại một chữ cũng không nghe được, vẫn cứ nhìn Kiều Na như vậy, nhìn nụ cười không chút sơ hở trên mặt cô, tựa như bọn họ thật sự là người xa lạ. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$##\$@

Hắn cứ trơ mắt nhìn Kiều Na tựa vào trong lòng một người đàn ông khác, sắp tới cũng sẽ trở thành vợ của người khác, còn đối với hắn thì lại giữ một khoảng cách xa lạ. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$##\$@

Nhìn Kiều Na mỉm cười trước mặt người khác, Phương Thiệu Hoa chậm rãi đi đến một góc kín, khom người xuống. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^

Có một cô gái tóc vàng nhiệt tình đến bắt chuyện “Xin hỏi anh không sao chứ?” Phụ nữ người Pháp luôn nóng bỏng, ánh mắt cô gái này nhìn Phương Thiệu Hoa như một viên ô mai chua chua ngọt ngọt được người khác nâng hai tay dâng đến. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$##\$@#\$\$^&*()(&^

Phương Thiệu Hoa cũng chưa hề liếc mắt một cái đến cô gái này, chỉ im lặng ôm ngực, siết chặt, tựa hồ nếu cứ siết như vậy thì có thể kiềm chế cơn đau trong lòng mình. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$##\$##\$@#\$\$^&*()(&^

Tại sao lại như vậy? @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$##\$##\$@

Hắn không biết vì sao mình lại khó chịu như thế, ngay cả chính hắn cũng nghĩ không ra. Hắn dùng một năm để suy nghĩ rốt cuộc Kiều Na là gì đối với mình, ông trời lại chỉ ột đêm này làm đáp án, hung hăng đâm xuyên qua sự hoang mang của hắn. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$

Khi anh nhận ra em quan trọng như thế nào đối với anh, thì em đã trở thành người phụ nữ của một người đàn ông khác. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$

Một câu nói “người xa lạ” của cô lại giống như bạt tai, hung hăng đánh vào trên mặt hắn. \$\$\$@

Yến hội chấm dứt, toàn bộ khách quý từ từ rời đi, Kiều Na có chút bất đắc dĩ nói: “Reynold, đêm nay anh không nên lỡ mãng như vậy. Em nhớ hình như em cũng chưa đáp ứng lời cầu hôn của anh”\$\$\$

Một câu vừa rồi, nếu không nhờ sự linh hoạt của cô chỉ sợ đã lộ ra sơ hở. Cô thì không sao, nhưng với thân phận của Reynold thì rất có thể sẽ trở thành trò cười của giới thương nhân này, thậm chí sẽ trở thành đầu đề cho đám bát quái nước Pháp ngày mai. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$

Reynold nháy mắt mấy cái, dùng giọng điệu có chút ủy khuất nói: “Anh nhớ rằng nước em có một câu ngôn ngữ là “tiền trăm hậu tấu”, anh cảm thấy dùng chiêu này quả thật rất hiệu quả. Kiều, lần đầu tiên gặp em, anh đã bị mê hoặc. Mấy năm trước anh đã cầu hôn em rất nhiều lần, sau đó em về Trung Quốc khiến anh cực kỳ thương tâm. Bây giờ em đã trở lại, em hãy cho anh một cơ hội đi!” \$\$\$@#\$\$^&*()(&^

Kiều Na bị vẻ mặt của hắn chọc cho cười. Reynold, người đàn ông này không thể không nói là xuất sắc. Mấy năm trước lúc cô đi du học ở Âu Châu đã vô tình gặp được một lần, hắn không chút ngại ngần đưa tay ra giúp đỡ cô. @#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$@#\$\$^&*()(&^%\$##\$##\$##\$@

Hắn có tài hoa, có địa vị, có sự lãng mạn cùng tính cách đáng yêu của người Pháp, chỉ ba mươi sáu tuổi đã đứng vững trên thương trường nước Pháp. Một người đàn ông như vậy quả thật chính là người chồng lý tưởng trong mắt không biết bao nhiêu cô gái.

Kiều Na nói: “Reynold, anh phải biết, quá khứ của em không sạch sẽ, thậm chí em còn có một đứa con. Hơn nữa, thân phận của em cũng không thể giúp đỡ gì cho sự nghiệp của anh”

Reynold than một tiếng: “Sao em lại nói vậy? Đây là chuyện của riêng hai ta, có quan hệ gì tới người khác chứ? Kiều Na, em đừng tự trói chặt chính mình trong suy nghĩ đó, tin tưởng anh, em là một cô gái tốt. Anh thậm chí còn lo rằng mình không xứng với em nữa ấy chứ”

Không thể không nói, Kiều Na bị lời nói này của hắn làm cho cảm động. Bất kỳ ai, nếu có một người chờ đợi mình lâu như vậy, cho dù là tảng đá cũng sẽ bị mềm hoá.

Kiều Na chần chờ hơn mười giây, trong ánh mắt mong chờ của Reynold, đôi môi đỏ của cô nhếch lên nói: “Được, em cho anh một cơ hội”

Nhiều năm như vậy, luôn băn khoăn này băn khoăn kia, có lẽ cô cũng nên ỉn một cơ hội. Reynold là một người đàn ông rất tốt, hơn nữa còn có thể chấp nhận Phàm Phàm, lựa chọn này có lẽ là tốt nhất.

Reynold kích động ôm lấy Kiều Na xoay tròn, lưu lại vài cái hôn trên mặt cô, kích động như một đứa nhỏ lớn xác.

Kiều Na bị hắn làm cho bật cười, khuôn mặt sáng lạn.

Được Reynold đưa về nhà, hai người trao đổi một nụ hôn chúc ngủ ngon. Sau khi hắn ta rời đi, Kiều Na cười cười xoay người chuẩn bị bước vào cửa. Thế nhưng đèn của một chiếc xe nào đó đột nhiên chiếu rọi lên mặt cô.

Kiều Na giơ tay lên che mắt theo bản năng. Trong ánh sáng đó cô nhìn thấy một thân ảnh thon dài đang đi về phía mình, kéo tay cô, đem cả người cô đè lên vách tường.

224. Chương 224: Một Dao Cắt Đứt

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Đề Kiều Na lên vách tường, Phương Thiệu Hoa nhấc đầu chôn sâu vào hõm vai của cô, vẫn không nhúc nhích, vòng tay cũng giữ chặt eo cô. Trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng thở kịch liệt của hắn, giống như một loài thú ngủ đông liều mạng đè nén cảm xúc sắp bùng nổ.

Bị ghì chặt, Kiều Na nhú nhú mày, cũng không nói gì.

Hai người cứ như hai kẻ địch, cứ giằng co lẫn nhau như đợi xem ai sẽ đầu hàng trước, ai sẽ nhận thua trước.

Một lúc lâu sau, Phương Thiệu Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm cô, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ: “Kiều Na!”

Đôi mắt cô trong trẻo, yên tĩnh như mặt nước mùa thu. Cô nhẹ nhàng nhếch môi, nói: “Phương thiếu, có chuyện gì sao?”

Một câu hỏi, vô cùng đơn giản nhưng lại chặn ngang Phương Thiệu Hoa, khiến cho hắn không thể nói thêm lời nào.

Đúng vậy, có chuyện gì sao? Có chuyện gì để nói nữa sao? Bọn họ cũng có thể tạm xem là một nửa tình nhân, cho dù bọn họ từng có những cử chỉ thân mật nhất trên đời, cho dù bọn họ còn có với nhau một đứa con... rồi thì sao?

Bọn họ chưa từng nói yêu nhau, chưa từng nói chuyện thẳng thắn với nhau, chưa từng thân thiết, ngoại trừ quan hệ nửa tình nhân ra thì ngay cả hai chữ “bạn bè” cũng chẳng có. Tàn khốc lại chân thật như thế, chân thật lại buồn cười như thế. Bây giờ bảo hắn phải dùng thân phận như thế nào đến chỗ cô đây? Làm sao có thể hỏi: Này, em dựa vào cái gì mà kết hôn?

Hắn không thể hỏi, cũng không hỏi được, bởi vì hắn không tư cách đó.

Phương Thiệu Hoa cắn răng, như một loài dã thú bị ép đến đường cùng. Ánh mắt hắn đỏ ngầu, cứ nhìn Kiều Na như thế. Ánh mắt sắc bén như muốn liều mạng xé rách lớp mặt nạ bình tĩnh của cô.

Thế nhưng không có, một chút sơ hở cũng không có.

Trong bóng đêm, ngọn đèn mê ly lập lòe qua cửa sổ, rọi vào mặt cô, bao phủ một tầng sáng. Cô chỉ đứng trước mặt hắn, nhẹ nhàng cong đôi môi đỏ mọng lên, biểu cảm cực kỳ bình tĩnh. Hai hàng lông mi dài, khuôn mặt tinh xảo, đôi môi đỏ mọng, lại chói mắt người nhìn.

Phương Thiệu Hoa giữ chặt eo cô, hắn muốn hôn cô. Trong lòng thật khó chịu, cực kỳ khó chịu, giống như muốn bùng nổ. Nếu không tìm ra chỗ để phát tiết, hắn thật sự sẽ nổ tung.

Nhưng mà ngay khoảnh khắc hắn cúi người hôn cô, một cánh tay trắng nõn bỗng dưng bịt lại môi hắn. Kiều Na cười nhợt nhạt, nói: “Phương thiếu đừng quên, tôi bây giờ là vợ chưa cưới của người khác. Anh chơi không nổi đâu”

Đồng tử Phương Thiệu Hoa bỗng dưng co rút lại, hơi thở đình trệ trong khoảnh khắc đó. Hắn cứ trơ mắt nhìn Kiều Na tự nhiên rút tay về, sau đó không chút lưu luyến xoay người, còn quay đầu lại nhẹ nhàng cười nói: “Phương thiếu, chờ ngày tôi kết hôn, anh nhất định phải đến cho tôi chút mặt mũi đó”

Có gió thổi qua, thổi bay tà váy dài màu đỏ của cô, giống như yêu nữ xinh đẹp mê hoặc lòng người, không ai trên đời này sánh được.

Phương Thiệu Hoa câm lặng nhìn Kiều Na mở cửa, bàn chân nhẹ nhàng bước vào, không chút do dự đóng cửa lại. Tia sáng cuối cùng khép lại từ khe cửa, ánh mắt vốn dĩ đỏ ngầu của Phương Thiệu Hoa hơi hơi rung động.

Hắn đánh một quyền vào cốp xe, ô tô phát ra một tiếng vang, mu bàn tay của hắn run rẩy, bẻ bấp máu.

Kiều Na tựa lưng vào cửa, sau một hồi mới nghe thấy tiếng động cơ xe. Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, cố gắng lên một nụ cười đi vào. Bảo mẫu nhìn thấy liền đứng dậy chào.

Kiều Na gật gật đầu, hỏi qua tình huống ngày hôm nay của Phàm Phàm. Sau đó, cô cúi người ôm lấy một đứa bé nhu thuận đáng yêu vào trong ngực.

Phàm Phàm đã gần chín tháng, đúng vậy, nó bị sinh non. Lúc lâm bồn, thằng bé chỉ có hơn hai cân (1) một chút, dường như không cảm thấy chút sức nặng.

(1) Hai cân: 1 kg. Một cân = 1/2 kg

Không ai biết, lúc đó Kiều Na xuất huyết trong phòng sản, gần như hấp hối. Không ai biết, đoạn thời gian đó cô ăn không biết bao nhiêu đau khổ, không biết bao nhiêu áp lực. Cô không nói cho Tô Mộc Vũ biết, bởi vì không muốn để cho Phương Thiệu Hoa nhận được bất kỳ tin tức gì. Nếu cô đã quyết tâm chặt đứt, vậy thì không được do dự.

Kiều Na tàn nhẫn với người ngoài, lại càng tàn nhẫn gấp bội đối với chính bản thân mình.

Cô cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn thơm thơm mùi sữa khiến cho người ta không tự giác mà mỉm cười. Bàn tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đó. Đứa bé này quả thật là khuôn đúc của Phương Thiệu Hoa, giống nhau từ chiếc mũi, đến đôi môi và ánh mắt.

Kiều Na vội lắc đầu: Không được nghĩ vậy, Kiều Na này không thể do dự bất kỳ chuyện gì.

Vướng mắc giữa hai người họ quá sâu.

Cô nghĩ: Nếu cô là đàn ông, cuộc đời này nhất định sẽ là đối thủ sống còn của hắn. Thế nhưng cô lại là phụ nữ, phụ nữ cùng một người đàn ông có vướng mắc trộn lẫn yêu thương, hận hận mơ hồ, mà yêu lại như thanh đao sắc bén xoắn lại khiến cho cô không thể nói lên lời.

Cô có mạnh mẽ trở lại cũng không có cách nào tha thứ cho kẻ đã hủy diệt cả đời mình. Cho nên, chỉ có thể một đao cắt đứt mối khiến cho cả hai thoải mái mà sống.

Hôm sau, cô gọi điện thoại cho Tô Mộc Vũ.

Tô Mộc Vũ khiếp sợ hỏi: “Kiều Na, em không có nói đùa chứ? Em thật sự muốn gả cho Reynold sao?”

Tô Mộc Vũ cũng biết Reynold. Lúc ấy ở Châu Âu, Reynold đã từng theo đuổi Kiều Na, dường như là scandal nổi tiếng lúc đó, nhưng Kiều Na lại luôn từ chối. Làm sao Tô Mộc Vũ không kinh ngạc cho được? Nếu Kiều Na thật thích Reynold, mấy năm trước đã chấp nhận hắn ta, tội tình gì phải đợi đến bây giờ? Chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy.

Kiều Na nhẹ nhàng đẩy chiếc nôi của Phàm Phàm, cười nói: “Có gì không được? Lúc trước duyên phận không tới, bây giờ cũng đúng lúc, hơn nữa Reynold cũng là người rất tốt, gả cho anh ấy xem ra em càng có lời hơn”

Tô Mộc Vũ vẫn không có cách nào khuyên cô, chỉ xoa nhẹ mi tâm rồi nói: “Kiều Na, chị hy vọng em có thể suy nghĩ kỹ quyết định này, tất nhiên nếu em khẳng định giữ quyết định của mình thì chị cũng thành tâm chúc phúc cho em”

Cô là người duy nhất biết rõ bí mật của Kiều Na. Cô nghĩ: Nếu cô đứng trên cương vị của Kiều Na, cô cũng khó mà tha thứ, huống chi Phương Thiệu Hoa phạm lỗi không chỉ có như thế. Khi hắn lựa chọn kết hôn cùng Vệ Nhu Y, hắn đã đẩy Kiều Na ra khỏi cuộc đời mình. Mọi chuyện cũng chẳng thể trách bất luận kẻ nào.

Một tuần sau, tin tức kết hôn của Reynold cùng Kiều Na chính thức xuất hiện trên trang đầu của những tờ báo lớn của nước Pháp, cả nước nhất thời náo động.

Lúc Phương Thiệu Hoa nghe thấy tin tức đó, chỉ biết cười lạnh. Hắn ngồi trong quán bar, một chai lại một chai nốc vào cuống họng, ánh mắt đỏ ngầu.

Có một cô gái chủ động quàng tay lên cổ hắn, giàng chân ngồi trên đùi hắn. Phương Thiệu Hoa ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rượu trong tay bị ném xuống đất, đẩy cô gái đang thét chói tai té trên mặt đất, sau đó xoay người rời khỏi quán bar.

225. Chương 225: Tôi Bây Giờ, Anh Mua Không Nổi

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Lúc Tô Mộc Vũ nhận được thiệp mời hôn lễ do Kiều Na gửi tới, cô xoa nhẹ huyết thái dương. Cô biết lần này Kiều Na đã hạ quyết tâm. @##\$%^&*()(&^%\$###\$@#%\$%^&*()(&^%\$###\$@#%\$%^&*()(&^%

Chu Hiểu Đồng khi nhận được thiệp mời trái lại rất vui vẻ. Cô ấy luôn đã cảm thấy Phương Thiệu Hoa vốn dĩ không xứng với Kiều nữ vương. @##\$%^&*()(&^%\$###\$@#%\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@###\$

Cũng nhận được thiệp mời còn có Phương Thiệu Hoa. Hắn nhìn tấm thiệp tinh xảo trong tay, bật cười, cười đến lạnh lùng, sau đó cầm chai rượu rót vào cuống họng. @##\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@###\$@

Cửa hàng áo cưới. @##\$%^&*()(&^%\$###\$@#%\$%^&*()(&^%\$###\$@#%\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@

Kiều Na đang thử áo cưới. Nhà thiết kế dựa theo khí chất của cô chọn lựa một chiếc váy cưới cúp ngực, hoàn mỹ bao lấy bộ ngực tròn trịa đầy đặn của cô, để lộ ra chiếc cổ trắng nõn, bả vai mượt mà, xương quai xanh tinh xảo cùng với tấm lưng trần hoàn mỹ, gợi cảm mà xinh đẹp. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$

Nhà thiết kế liên tục tán thưởng, Kiều Na nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ cảm tạ. \$\$\$@#\$\$@

Reynold mặc áo bành tô tiến vào, thốt lên: “Oa, honey thật xinh đẹp” sau đó hắn ta cúi đầu giả vờ buồn rầu, nói: “Anh thật lo lắng có nên đem em giấu đi không, lẽ như ngày kết hôn cô dâu sẽ bị cướp đi mất thì sao bây giờ?” @#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$@

Kiều Na bị hắn chọc cười. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$

Đôi mắt màu lam thâm tình của Reynold nhìn Kiều Na, cúi đầu muốn hôn lên môi cô. \$\$\$@

Kiều Na giật giật muốn lui ra phía sau, trong khoảnh khắc đó cô đột nhiên dừng lại, đứng nguyên tại chỗ. Reynold chú ý đến hành động của cô, khẽ thở dài, sau đó chuyển sang hôn lên má cô. \$\$\$@

Kiều Na có chút xấu hổ, lập tức chủ động kiễng đầu ngón chân hôn lên đôi môi của Reynold. Reynold lập tức kinh hỉ, cánh tay ôm lấy vòng eo của Kiều Na, đáp lại nụ hôn này. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$

Bọn họ cũng không biết, ngay góc cầu thang có một thân ảnh đứng nhìn một cách lạnh lùng. Hai mắt hắc sáng lạnh như muốn đóng băng những người xung quanh. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$@

“Anh này...” Có nhân viên phục vụ lên tiếng hỏi. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$

Ánh mắt sắc lạnh kia đảo qua khiến cho nhân viên đó run mình một cái. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$

Reynold có chuyện gấp liền nói với Kiều Na sẽ rời đi trước. Kiều Na thông cảm gật đầu, tiễn hắn ra ngoài. Sau đó cô lại quay về phòng thay đồ. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$

Mới vừa mở cửa phòng thay đồ, bỗng dưng một cánh tay cố chấp mạnh mẽ đưa tới kéo cô vào, sau đó cửa bị đóng lại. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$@

“Phương Thiệu Hoa, anh muốn làm gì?” Kiều Na vốn cả kinh, lập tức nói lớn. @#\$\$^&*()(&^%\$##

Phương Thiệu Hoa đột nhiên hành động như vậy khiến cho sự hồ hững của Kiều Na bị đánh nát trong nháy mắt, thay vào đó là tức giận. Hắn lại muốn làm gì đây? Một năm trước hai người họ đã là hai kẻ xa lạ, hắn dựa vào cái gì còn tới quấy rầy cuộc sống của cô chứ? @#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$@

Hai cánh tay to lớn của Phương Thiệu Hoa vây hai bên người cô, đôi mắt đen lầy nhìn chằm chằm cô như muốn một ngụm nuốt cô vào trong bụng, để cô có thể trở thành một thể của chính mình. \$\$\$@

Hắn lấy tấm thiệp mời ra, xé thành từng mảnh nhỏ trước mặt Kiều Na, ném tung tóe lên mặt đất “Hôn lễ cái khỉ gió! Muốn kết hôn sao? Nằm mơ đi! Em dựa vào cái gì mà bắt con tôi phải gọi thằng đàn ông khác là cha chứ?” @#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$@

Kiều Na tưởng rằng hắn muốn nói gì, không ngờ là chuyện này. Cô cười lạnh một tiếng, khóe mắt quét nhẹ trên người hắn, đáp: “Phương thiếu này, xin anh nói chuyện cho rõ ràng một chút. Phàm Phàm chỉ là con của một mình tôi thôi. Một năm trước tôi đã nói anh chỉ là kẻ cố gắng cho tôi một con tinh trùng, còn tinh trùng là của ai đối với tôi cũng chẳng có sự khác biệt!” @#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$

Những lời này hoàn toàn chọc giận Phương Thiệu Hoa. Hắn nghiêng rằng nói: “Không có sự khác biệt? Được! Rất tốt!” Hắn kéo áo cưới trên người Kiều Na, đặt cô dán chặt lên tường, bá đạo lấn thân. \$\$\$

Răng nanh cắn lấy cổ trắng nõn của cô, đôi bàn tay cố chấp tham lam tiến vào nội y, tùy ý xoa nắn.

Nháy mắt, cả người Kiều Na cứng đờ, hắn thế nhưng lại muốn... @#\$\$^&*()(&^%\$###\$###\$@

Kiều Na muốn một cước đá văng hắn, nhưng Phương Thiệu Hoa lại như đoán trước được. Hắn bắt lấy chân của cô, nâng lên quắp trên lưng mình, môi đồng thời ngăn chặn bờ môi đang muốn lên tiếng mắng chửi của cô, dùng sức mút, mút đến môi cô cũng run rẩy. @#\$\$^&*()(&^%\$###\$@#\$\$^&*()(&^%

Lưỡi hắn nhanh chóng cạy mở hàm răng cô, dùng sức xâm nhập vào bên trong. Kiều Na cắn mạnh xuống, Phương Thiệu Hoa cảm thấy nhưng hắn không hề tránh. Nháy mắt, miệng hai người ngập tràn mùi máu

tanh pha lẫn ngọt ngào. Phương Thiệu Hoa như không chút cảm giác, tiếp tục hôn lấy. Một nụ hôn, lại như một trận chiến đấu kịch liệt. @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@#\$\$%

Tấm lưng dán trên tường, Kiều Na nhìn trần nhà phòng thay đồ, sau đó vung tay tát lên mặt hấn. Bàn tay kia như mang theo cảm hận mười mấy năm qua. @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$

Một cái tát đánh cho Phương Thiệu Hoa tỉnh lại. Kiều Na lạnh lùng nhìn hấn, nhếch môi nói: “Phương thiếu, đừng xem tôi như một vật phẩm có thể mua bán nữa. Tôi bây giờ, anh mua không nổi!” \$###

Dứt lời, cô cũng không để ý áo cưới trên người mình xốc xếch ra sao, kéo cửa phòng thay đồ đi ra ngoài. Trước mặt nhà thiết kế, cô cởi áo cưới ra, ném xuống đất, nói: “Cái này bẩn rồi, tôi không cần nữa, đổi một bộ khác đi”@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$

Nhà thiết kế cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, chỉ kinh ngạc trước sự xuất hiện của người đàn ông này, sau đó vội vàng cầm lấy chiếc áo cưới trên đất, nói: “Được, cô Kiều cứ an tâm, chúng tôi nhất định sẽ khiến cho cô vừa lòng”@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@#\$\$%

Kiều Na mặc một chiếc áo sơ mi vào, sau đó nói với tên đàn ông còn đứng sau cánh cửa: “Phương thiếu, xin anh rời đi cho, đừng tới quấy rầy tôi nữa” Dứt lời, Kiều Na giẫm giày cao gót, ưỡn thẳng lưng đi ra ngoài. @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@

Cuộc sống của tôi không còn chào đón anh! @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@

Phương Thiệu Hoa đứng trong phòng thay đồ, một cái tát đó đã khiến đại não hấn chấn động. \$###

Có ý gì? Câu nói kia rốt cuộc là có ý gì? Cái gì là “vật phẩm có thể mua bán”? Cái gì là “tôi bây giờ, anh mua không nổi”?@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$

Tại sao trong mắt cô lại có cảm hận dày đặc như vậy, mà hấn lại không cách nào nhìn thấu? Tại sao lời nói của cô lại tràn đầy oán giận như vậy, mà một câu hấn cũng không hiểu? @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$

Hấn vội cất bước đuổi theo, nhưng Kiều Na đã lên xe, giẫm mạnh ga chạy như bay. Phương Thiệu Hoa đuổi theo chiếc xe kia, điên cuồng chạy theo sau. @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$

Dường như có chuyện gì đó đã xảy ra. @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@#\$\$%

Kiều Na, em đừng đi, nói rõ ràng cho tôi, nói rõ ràng mọi chuyện cho tôi! @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$

Trên đường phố Paris lãng mạn, có một người đàn ông Trung Quốc điên cuồng đuổi theo sau một chiếc xe, mà chiếc xe kia lại vô tình chạy thẳng về phía trước, không chút do dự. Cho đến khi người đàn ông này kiệt sức, mồ hôi lăn dài theo từng sợi tóc, bám vào mặt hấn, cùng với âm thanh đầu gối va chạm với mặt đất. @#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$@#\$\$%^&*()(&^%\$###\$###\$@#\$\$%

Cuối cùng, hấn vung tay, một quyền đánh lên mặt đất cứng rắn. @#

226. Chương 226: Anh Cũng Nên Kết Hôn Đi

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Đoàn người Phong Kính, Tô Mộc Vũ, Tiền Phong cùng lũ trẻ vừa đặt chân xuống Paris, Phương Thiệu Hoa không nói một lời liền lôi kéo Tô Mộc Vũ trước mặt Phong Kính.

Khuôn mặt Phong Kính đen thui không tả nổi. Chuyện gì đây? Dám giở trò lôi lôi kéo kéo vợ hấn trước mặt hấn sao?

Tô Mộc Vũ bị Phương Thiệu Hoa kéo lên xe. Lúc cửa xe đóng sầm lại, da đầu cô tê tê dại dại. Cô cũng có thể đoán ra nguyên nhân Phương Thiệu Hoa làm như vậy, chung quy có một số việc dù còn muốn che giấu cũng che giấu không được.

Tô Mộc Vũ chỉ nói một câu: “Anh biết không? Từ mười ba năm trước, anh đã hủy hoại Kiều Na rồi!”

Phương Thiệu Hoa như bị điện giật, dường như không thể phục hồi lại tinh thần. Phương Thiệu Hoa chậm rãi mở cửa xe, bước ra ngoài, từng bước đi dọc các khu vực phồn hoa nhất của Paris.

Trên quảng trường Champ de Mars, nhìn xuống từ tháp Eiffel cao hơn ba trăm mét. Người đến người đi hòa lẫn cùng dòng sông Seine, thác nước lớn phun ra từng vòng nước ánh lên sắc cầu vồng xinh đẹp.

Chỉ có một người ngồi xổm trước trung tâm quảng trường thật lâu, giống như một bức tượng điêu khắc.

Lúc Tiền Phong cùng Phong Kính đuổi tới nơi đã nhìn thấy Phương Thiệu Hoa đang bật cười như điên ở đó. Tiền Phong đi đến kéo hắn, hỏi: “Thiệu Thiệu, cậu không sao chứ?”

Phương Thiệu Hoa vung tay, đứng lên, nhưng hai chân lung lay khiến cho cả người liền ngã vào bồn nước thật lớn sau lưng. Tiền Phong đưa tay muốn đỡ nhưng lại không kịp.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, cả người Phương Thiệu Hoa ngã vào bên trong, uống mấy ngụm nước. Hắn cũng không ngồi dậy, cứ như vậy nằm bên trong bồn nước, bọt nước bắn tung tóe rơi vào mặt hắn. Hắn lại như một cô hồn đã quỷ lang thang nằm ngửa trên mặt nước, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, cười như điên.

Chuyện gì vậy? Rốt cuộc tại sao lại xảy ra?

Mười ba năm trước đây, hắn hai mươi một tuổi. Năm ấy đúng lúc Vệ Nhu Y chuẩn bị kết hôn cùng Phong Kính, một mình hắn đến quán bar uống đến say mềm. Đêm đó do rượu giết dây, hắn khao khát một người phụ nữ. Đêm đó, hắn thật sự điên rồi, thế nhưng lại điên đến nỗi bỏ ra ba vạn mua một người phụ nữ.

Hắn nhớ, đó là người phụ nữ đầu tiên của hắn. Hắn luôn chán ghét phụ nữ, ngoại trừ Vệ Nhu Y. Thế nhưng khi hắn va chạm vào thân thể mềm mại mà thơm tho đêm đó, dường như hắn đã không thể buông tay.

Thân thể tràn đầy sức sống của một cô gái trẻ tuổi lại giống như một bữa tiệc lớn bày ra trước mặt hắn. Hắn say, say đến nỗi chỉ còn lại bản năng giữ chặt lấy cô gái đó.

Không có hôn môi, không có màn dạo đầu, hắn cứ như vậy mà tách hai chân thon thả của cô ấy ra, thúc mạnh người xâm nhập vào bên trong. Khoảnh khắc hắn phá vỡ thân thể cô gái đó, hắn cảm thấy một thứ gì đó đang ngăn cản lại.

Cô gái dưới người hắn thét chói tai, lùi về phía sau, không ngừng xin tha, thậm chí còn bảo hắn rút đi.

Hắn không quan tâm, kiên định động thân tiến vào rút ra, hoàn toàn phá vỡ tấm màn mỏng manh tượng trưng cho sự thuần khiết đó. Trong tiềm thức, hắn xem thường người như thế, vì tiền mà có thể bán cả thân thể mình, dựa vào cái gì mà còn làm bộ làm tịch ở đây?

Cảm thấy có một chất lỏng nóng bỏng tiến ra, hắn biết đó là dòng máu tinh khiết của cô gái đó. Thế nhưng nó lại như viên thuốc kích dục đốt cháy sự luống cuống ban đầu của hắn. Hắn muốn tiếp tục điên cuồng, lại dùng lực, hoàn toàn dầy vò khối thân thể mới mẻ mà mê người đó.

Một đêm đó, hắn sung sướng, lần đầu tiên thể nghiệm sự sung sướng của một tên đàn ông. Một đêm đó, hắn như phát điên, đem sự thương nhớ cùng ghen tị trên người Vệ Nhu Y phát tiết với một người phụ nữ khác.

Một đêm đó, hắn không biết rốt cuộc hắn đã hăng hái bao nhiêu lần, chỉ biết cuối cùng cô gái đó đã không còn ý thức, cả người mềm nhũn nằm trên chiếc giường lớn màu đen. Một đêm đó, hắn không hề thương tiếc cô ấy.

Thế nhưng hắn lại hoàn toàn chưa từng nghĩ tới, cô gái đó lại không hề tỉnh nguyện. Hắn không ngờ tới điều đó, vì lúc ấy trong đầu của hắn hoàn toàn bị cái tên Vệ Nhu Y chiếm lĩnh, chưa từng để vào mắt bất kỳ thân ảnh của ai khác.

Thời gian trôi qua như một lần luân hồi, khiến cho câu chuyện nhiều năm trước chỉ như một giấc mộng. Nhiều năm sau khi biết được lại thấy đó như một câu chuyện tàn khốc mà buồn cười.

Lần đầu tiên, hấn vì Vệ Nhu Y mà hoàn toàn hủy diệt Kiều Na.

Một lần cuối cùng, hấn cũng vì Vệ Nhu Y mà hung hăng đâm cô thêm một nhát dao.

Như vậy thì chính hấn, dựa vào cái gì để yêu cầu cô quay đầu lại chứ? Dựa vào cái gì? Phương Thiệu Hoa nằm trong bồn nước nhìn lên bầu trời xanh, bật cười, cười đến hai dòng nước chảy ra từ khóe mắt, rất đau.

Quản lý quảng trường nghe tin liền chạy đến giải quyết, Phương Thiệu Hoa không thèm nhìn, thẳng lưng bước ra khỏi bồn nước. Mang theo cả người ướt đầm leo lên xe, không đợi Phong Kính cùng Tiền Phong, hấn đã lái đi.

Ban đêm, Kiều Na tỉnh lại vì khát nước. Lúc uống nước, cô nhìn thấy có một chiếc xe đậu trước cổng nhà mình. Cô kinh ngạc nhìn ra từ cửa sổ bằng thủy tinh.

Dưới ánh đèn đường, một thân ảnh ngồi bên trong xe mơ mơ hồ hồ không thấy rõ, chỉ nhìn thấy ánh lửa đỏ đỏ. Trong bóng đêm, ánh lửa đỏ đó cháy nhẹ, rồi lại tắt, rồi lại cháy lên.

Bên kia Phàm Phàm oa oa khóc lên, Kiều Na vội đi đến ẵm thẳng nhóc lên, dỗ tã. Đến khi Phàm Phàm ngủ say trở lại, Kiều Na đứng dậy nhìn chiếc xe vẫn chưa đi bên ngoài cửa sổ kia, sau đó xoay người lên giường tiếp tục nhắm mắt lại.

Sáng ngày thứ hai mở cửa, chiếc xe kia đã không còn ở đó, chỉ còn tàn thuốc nằm trên mặt đất. Tình trạng như vậy kéo dài suốt một tuần, Kiều Na cảm thấy người nọ rất thật lòng, thật lòng đến muốn bức điên cô.

Rốt cuộc cũng chịu không nổi, Kiều Na bưng một chậu nước, mở cửa, nhẹ nhàng giặt giặt khóe miệng. Một chậu nước tạt ra bên ngoài, tạt đầy mặt và đầu cổ của Phương Thiệu Hoa.

Cô hừ lạnh, xoay người trở về. Phương Thiệu Hoa lấy tốc độ nhanh hơn đẩy cửa xe ra, ôm lấy cô từ phía sau.

Kiều Na cười lạnh, hỏi: “Xin hỏi Phương thiếu lại muốn gì đây? Hành vi của anh chẳng khác nào quấy nhiễu người khác, tôi sẽ đi tố cáo anh”

Phương Thiệu Hoa ôm cô thật chặt, đem đầu tựa vào hõm vai cô. Hấn nói: “Xin lỗi” Không nhiều chữ hơn, bởi vì có nhiều hơn nữa cũng vô ích. Hấn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thẹn với lương tâm, cuối cùng mới biết được thì ra mình đã sai lầm rất nhiều.

Đồng tử xinh đẹp của Kiều Na hơi co rút, đình trệ ba giây. Cô hiểu hấn đã biết chuyện năm đó, chỉ là... Kiều Na tháo tay Phương Thiệu Hoa ra, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, nói: “Phương thiếu không biết mấy chữ này rất rẻ mạt sao? Mà mấy thứ không có giá trị đó tôi lại cũng không cần” Mấy chữ này cũng thật nhẹ, nhẹ như vậy làm sao có thể chứa đựng hết bi ai nhiều năm qua của cô?

Đưa lưng về phía hấn, đồng tử vĩnh viễn không có nước mắt của Kiều Na hơi đỏ lên.

Phương Thiệu Hoa nhìn bóng lưng đoạn tuyệt của cô, nói: “Vậy em muốn anh phải làm như thế nào?” Sai lầm đã xảy ra, nên nói hấn phải bù lại bằng cách nào chứ? Thời gian cũng không thể quay trở lại để thay đổi mọi chuyện, khiến chúng không bao giờ xảy ra!

Kiều Na trừng to mắt, khẽ cười nói: “Hay là anh cũng tìm người phụ nữ nào đó kết hôn đi. Có lẽ khi anh kết hôn rồi, tôi sẽ quên đi hoàn toàn” Một giọt nước mắt chảy xuống từ hốc mắt của cô, chảy qua đôi môi đỏ, đàng đàng, cuối cùng không chút âm thanh rơi xuống đất.

227. Chương 227: Scandal Tai Tiếng Nổ Tung

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Một giọt nước mắt cũng chỉ là một giọt nước mắt.

Kiều Na chỉ cho phép bản thân mình lưu lại một giọt đó vì hấn.

Cô biết yêu cầu này của mình có chút tàn nhẫn, nhưng cô vẫn phải sống, vẫn phải tiếp tục sống, chỉ có đem con đường kia đập nát thì mới có thể hoàn toàn cắt đứt mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Phương Thiệu Hoa sau khi nghe xong, đồng tử co rút, răng nanh cắn chặt lên môi. Hấn siết chặt vòng tay ôm lấy Kiều Na, từng chữ từng câu nói: “Đừng như vậy, anh sẽ không đồng ý, một chữ cũng không đồng ý!”

Kiều Na cảm thấy thật buồn cười. Cô mở to hai mắt, hai tay dùng sức tách từng ngón tay của hấn ra, dùng hết sức lực của mình.

Hai người giằng co một hồi, trầm mặc tự phân cao thấp. Cho đến khi Kiều Na thúc khủy tay về phía sau một cái, thừa dịp Phương Thiệu Hoa ôm ngực liền giãy ra thoát khỏi vòng tay của hấn.

“Phanh” một tiếng đóng cửa lại, Kiều Na tựa lưng trên cửa nhẹ nhàng giật giật khoe miệng, giống như người thắng cuối cùng chính là mình.

Nước mắt nơi khoe mắt đã biến mất, cô đi vào nhà tắm, để vòi sen gội nước từ trên người mình, như muốn rửa cho sạch sẽ những thứ dơ bẩn.

Có câu nói: Người sống vĩnh viễn tranh đoạt, ngoại trừ khi chết đi.

Trong lòng Phương Thiệu Hoa vĩnh viễn chỉ có một Vệ Nhu Y. Lúc Vệ Nhu Y còn sống thì cô còn muốn tranh giành, nhưng bây giờ Vệ Nhu Y đã chết rồi...

Giống như một con đường dài không thấy điểm đến, mỗi một bước đều rất gian nan. Cô đã ba mươi mốt tuổi, đã qua tuổi thanh xuân của một người phụ nữ lâu rồi. Cô chẳng thể chờ đợi được nữa, cho dù là một năm hay chỉ là nửa năm.

Chuyện xưa giữa hai người chưa bao giờ khiến lòng người xao động, cũng chẳng phải chuyện tê tâm liệt phế gì, nhưng lại khiến người trong cuộc đau tận xương cốt mà một chữ cũng nói không ra.

Một đêm này Phương Thiệu Hoa cũng không đi, cũng không ngồi trên xe. Hấn cứ tựa lưng lên cửa xe, lặng lẽ qua một đêm. Mùa thu Paris khá lạnh, không khí mang theo sương gió tấp thẳng vào người. Một đêm trôi qua, cả người hấn ướt nhẹp vì sương sớm.

Kiều Na biết hấn còn ở bên ngoài, chỉ là cô cũng không đi ra. Cho đến một lúc lâu sau, thanh âm động cơ xe vang lên, cô mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Phương Thiệu Hoa nghĩ thì ra cũng có một con đường như vậy, ông trời mất hứng liền ném xuống một tảng đá chặn ngang, từ nay về sau cũng không thể bước qua phía bên kia.

Tiền Phong ném cho hấn một chủ ý quỷ quái: “Thiệu Thiệu, chém giết đi, vợ yêu của mình chính là bị cướp về đó. Đó là người phụ nữ của cậu, con của cậu, tại sao lại nhường cho người khác? Nhanh chóng cướp về đi!”

Chu Hiểu Đồng vung tay, Tiền Phong ngay lập tức ôm mặt, trương ra bộ dạng cún con bị ăn hiếp.

Phương Thiệu Hoa giựt giựt khoe mắt, cái chủ ý này có lẽ còn hữu dụng đối với Chu Hiểu Đồng. Thế nhưng Kiều Na thì lại khác, cô rất tự chủ cũng quá mức nhẫn tâm, bây giờ chỉ sợ dùng khổ nhục kế cầm lấy dao chìa vào lòng ngực mình cũng không sai được.

Hấn cũng muốn làm như thế lắm, nhưng có hiệu quả sao?

Phương Thiệu Hoa cười, lại đi đến quán bar. Hấn uống rượu, bị cồn rượu khiến cơ mớ màng màng. Giác mộng đó vô cùng lộn xộn, dường như chính là bối cảnh mười ba năm trước đây.

Quán bar sặc sỡ ánh đèn, căn phòng nghỉ tối đen như mực, cô gái kia đang khóc lóc, hương thơm ngọt ngào đến tận đáy lòng.

Lại đến quan cảnh của hơn một năm trước, cũng là quán bar, cũng là âm thanh ồn ào. Trên chiếc ghế cao ở quầy bar, một cô gái ngồi đó, trên người là chiếc váy màu đỏ, mái tóc đen dài óng ả, bàn tay đang nâng ly rượu đưa đến bên môi.

Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ nhếch lên, châm một điếu thuốc, hừ lạnh một tiếng. Đôi mắt xinh đẹp đen láy sâu không thấy đáy, bàn tay kéo cà vạt của hắn, nói: “Sao? Người cũng bị Phương Thiệu đá đi rồi, anh có định dùng bản thân để đền bù cho tôi không đây?”

Ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt của cô tươi sáng, xinh đẹp như yêu tinh.

Thật ra quán bar ở thành phố S rất nhiều, gian phòng kia cũng không phải chỉ có một. Thế nhưng hắn lại chọn quán bar đó, đã vài lần, hắn cũng nhìn một cách vô thức, một mình cô ngồi đó, bóng dáng cô đơn châm một điếu thuốc.

Khi đó, tất cả vẫn chỉ là một trò chơi, hắn nghĩ rằng mình sẽ không yêu cô.

Ngày kết hôn của Kiều Na cùng Reynold càng ngày càng gần, chỉ còn không đến nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, Kiều Na liên tục xuất hiện bên cạnh Reynold. Tin tức nhanh chóng truyền khắp các trang báo lớn nhỏ.

Người nào cũng biết, một cô gái Trung Quốc có thân mình thướt tha đã hạ gục thiên tài thương nhân nước Pháp nổi tiếng sắt đá.

Tin tức càng sôi nổi thì Phương Thiệu Hoa càng âm trầm. Hắn dường như chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ.

Chỉ là không ngờ, ba ngày sau đó, một tin tức chấn động lại bùng nổ.

Tờ báo có lượng tiêu thụ lớn nhất Paris ném ra một tiêu đề nặng ngàn cân “Vị hôn thê của thiên tài thương nhân Reynold từng có đoạn thời gian làm phục vụ trong quán bar”

Vốn dĩ tin tức về buổi lễ kết hôn này đã thu hút không ít ánh mắt, bây giờ lại xuất hiện tin tức này liền không cần thêm nhiệt huyết cũng nhảy mắt trở thành chuyện cười lớn nhất của Paris.

Tin tức của Kiều Na mười mấy năm qua lại bị đào ra toàn bộ. Từ chuyện cô được bao nuôi từ hồi đại học, chuyện cô bỏ học giữa chừng, cùng với từng mối quan hệ tình sử sau đó cũng bị lôi ra bàn tán, thậm chí còn khoa trương hơn chính là chuyện mười ba năm trước đây cô đã từng “bán hoa” trong quán bar. Nửa thật nửa giả, cũng mười phần máu chó, nhưng vẫn thu hút rất nhiều người.

Tô Mộc Vũ cầm tờ báo trong tay, trái tim lạnh dần. Cô ấy lập tức gọi điện thoại nhưng di động của Kiều Na đã khóa máy. Gọi không được, cô ấy càng lo lắng muốn chết.

Tại sao lại như vậy? Chuyện nhiều năm trước rốt cuộc là do ai đào bới ra? Nơi này không phải Trung Quốc, Kiều Na ở đây cũng không có kẻ thù, rốt cuộc là ai sẽ làm chuyện như vậy? Đây chính là mấu chốt!

Phong Kính lái xe đưa Tô Mộc Vũ đến nhà Kiều Na.

Nhưng căn biệt thự nhỏ xinh đẹp lúc này lại bị bao bọc bởi phóng viên, chật như nêm cối. Cánh cửa kia không ngừng reo vang tiếng chuông, thậm chí có người hô to kêu gọi.

Bỗng nhiên một tên phóng viên bị đá bay, hù dọa mọi người xung quanh. Phong Kính cùng Tô Mộc Vũ quay đầu lại liền nhìn thấy Phương Thiệu Hoa cả người đầy mồ hôi vừa chạy tới, ánh mắt sắc lạnh đầy sát khí. Hắn nhìn chằm chằm những tên ký giả kia, khiến cho bọn họ hết hoảng.

Một chữ Phương Thiệu Hoa cũng chưa nói, lại nhảy vào xe chạy đi.

Mà giờ khắc này rốt cuộc Kiều Na đang ở đâu? Cô ở bệnh viện, sáng nay Phàm Phàm sốt cao không giảm, cô vội vàng đưa thẳng bé đến bệnh viện. Thân thể Phàm Phàm quá yếu, chỉ một chút bệnh nhẹ đối với Kiều Na mà nói cũng là rất kinh khủng.

Lúc hay tin vụ scandal đó, Kiều Na cũng không có biểu cảm gì. Cô chỉ nhắm mắt, tắt điện thoại di động, tháo rời pin, không nói một lời mà ném nó vào trong thùng rác.

Phương Thiệu Hoa lật tung cả Paris, cuối cùng tìm được Kiều Na ở bệnh viện. Chỉ là giờ phút này cô đã không cần tới sự tồn tại của hắn, bởi vì bên cạnh cô đã có một người đàn ông khác – Reynold.

Phương Thiệu Hoa đứng bên góc rẽ của hành lang, hắn đứng đó, nhấc đầu đập vào vách tường vang lên thanh âm bộp bộp.

228. Chương 228: Hôn Lễ Tiên Hành

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Tận nửa đêm Phàm Phàm mới hạ sốt. Kiều Na như vừa bước qua một trận đấu, cả người mỗi một nhấm mắt lại. Reynold để lại vài vệ sĩ, tự mình đi giải quyết chuyện scandal mấy hôm nay. Hắn ra lệnh trong vòng hai mươi bốn giờ nhất định phải áp chế vụ tai tiếng đó. Cùng ngày, các trang báo đều thu hồi tin tức của mình, nhờ vào sự quyết đoán của Reynold mà giới truyền thông mới biết tự thu liễm chính mình.

Kiều Na đi vào phòng bệnh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh lại như một tờ giấy, vừa đáng yêu lại vừa đáng thương. Cô cúi người hôn lên gò má phúng phính của thằng bé.

Một thân ảnh không tiếng động đi đến phía sau cô, Kiều Na không nhìn cũng biết là ai: “Phương thiếu đến đây để được tận mắt nhìn thấy sự chật vật của tôi à?” Phương Thiệu Hoa nhìn đứa bé nhỏ nhỏ trên giường, đó là con trai của hắn, khuôn mặt nhỏ nhỏ giống hắn như đúc. Vì bệnh mà miệng của thằng bé khê nhếch lên, cánh tay không ngừng hươ hươ, đáng thương đến khiến cho người ta hận không thể lập tức ôm nó vào trong lòng. Thế nhưng ngay cả quyền lợi đưa tay chạm vào, hắn cũng không có.

Phương Thiệu Hoa không đáp, Kiều Na xoay người lại cười lạnh, nói: “Vỡ kịch này là do Phương thiếu dựng lên, bây giờ anh đến đây để cảnh cáo hậu quả do tôi không nghe lời sao?”

Phương Thiệu Hoa bỗng dừng ngẩng đầu, hai tay siết chặt, thanh âm âm trầm rớt cuộc cũng vang lên: “Em nghi ngờ anh?” Trong lòng cô, hắn ti tiện như vậy sao?

Kiều Na nhếch đôi môi đỏ mọng, đáp: “Ngoại trừ Phương thiếu thì còn ai vào đây?”

Phương Thiệu Hoa siết chặt hai nắm tay, nhìn chằm chằm cô. Hắn nhìn cô chùng năm phút, cuối cùng cũng xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi trở về, chuyện thứ nhất Phương Thiệu Hoa làm chính là điều tra kẻ đứng phía sau chính là ai. Không ngờ kết quả lại chính là vị hôn thê của Chung Kinh.

Một năm trước, hôn lễ của cô ta bị làm cho rối tung. Chung Kinh quyết tâm từ hôn, khiến cô ta trở thành trò cười cho cả thành phố S. Cô ta đem toàn bộ oán giận đặt lên người Kiều Na, trăm phương nghìn kế tìm hiểu mọi chuyện về Kiều Na, đợi đến ngày có thể trả thù.

Mà tin tức Kiều Na sẽ gả ột người đàn ông thành đạt ở nước ngoài cũng lan truyền trong nước, cô ta càng thêm phẫn hận. Tại sao hôn lễ của cô ta bị hủy mà hồ ly tinh Kiều Na này lại có thể sống tốt như thế?

Cô ta giận đến phát điên, vì thế không để ý hậu quả mà đem những tư liệu mình thu thập được giao ột trang báo của nước Pháp. Chỉ là cô ta không ngờ được, cô ta tự khen mình đã làm rất cẩn thận nhưng vẫn để cho người khác điều tra ra, hơn nữa còn là kẻ có thể khiến cho cô ta phải ôm ân hận suốt cả đời. Chỗ dựa vững chắc của cô ta chính là người cậu đứng đầu về bất động sản trong nước nhanh chóng bị điều tra chuyện nhận hối lộ, phải vào tù

Lúc Kiều Na biết được chân tướng sự việc cũng không nói gì thêm, vẫn chỉ “bình chân như vại”.

Thật ra làm sao cô có thể không biết, tuy rằng Phương Thiệu Hoa là một người chuyên nói những lời ác độc, không coi ai ra gì, nhưng hắn lại cực kỳ kiêu ngạo, vốn dĩ sẽ không có khả năng làm ra những loại chuyện ti tiện như thế này. Cô cố ý! Đúng vậy, cô chính là cố ý, cố ý ép buộc hắn rời đi, cố ý làm ối quan hệ này nổ tung ra.

Nửa tháng sau, vụ scandal đó hoàn toàn bị đè xuống. Dù sao cũng không ai dám đắc tội với Reynold, mà buổi lễ kết hôn của Reynold cùng Kiều Na cũng sẽ cứ hành như dự định.

Kiều Na mặc một chiếc váy cưới tuyết trắng theo Tô Mộc Vũ lên xe hoa, tiến đến giáo đường. Reynold đã chờ ở đó, chỉ đợi sự xuất hiện của cô.

Lên xe hoa, xe khởi động, Kiều Na cầm bó hoa cười trong tay, trái tim bùm bụp nhảy loạn. Cô sắp kết hôn, hôm nay cô sẽ trở thành vợ của người khác, nhận lấy sự che chở của Reynold. Từ nay về sau Kiều Na cô đã hoàn toàn rời xa thời kỳ lang bạc, rời xa nửa đời gian khổ, rời xa cuộc sống cam lặng cô độc.

Cô nên vui vẻ. Đúng vậy, cô nên vui vẻ!

Kiều Na nghĩ như thế, khoe miệng khẽ nhếch lên. Reynold là một người đàn ông tốt, đáng giá cho cô giao cả thân mình.

Mà bên cạnh, Tô Mộc Vũ nhìn cô, nhin không được thở dài.

Tài xế đột nhiên nói: “Cô Kiều, phía sau hình như có một chiếc xe đi theo. Có cần báo cho ngài Reynold đến xử lý hay không?” Tài xế đương nhiên nấp chuyện này vào phần việc nguy hiểm.

Tô Mộc Vũ quay đầu lại nhìn... là Phương Thiệu Hoa. Hắn muốn làm gì đây?

Hai xe cách nhau khoảng hai mươi mét, Phương Thiệu Hoa bình tĩnh giữ vững tay lái. Mặt hắn rất trầm lặng, không chút biểu cảm, nhưng đôi mắt kia lại đỏ ngầu, bên trong hiện rõ tơ máu, vừa nhìn cũng biết là đã một đêm không ngủ, thậm chí cũng có thể là đã vài đêm không ngủ.

Hắn cứ đi theo sau xe đưa dâu như vậy.

Kiều Na lướt mắt qua kính chiếu hậu, trên mặt không chút biểu cảm gì đặc biệt, chỉ nói: “Khỏi đi!” Sau đó, cô vẫn không quay đầu lại nhìn hắn dù chỉ một lần.

Tài xế gật đầu, tiếp tục điều khiển xe.

Giáo đường chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt, bản nhạc chúc phúc từ từ phát tán ra từ bên trong, có những đôi bồ câu trắng bay xung quanh nóc giáo đường.

Phương Thiệu Hoa vẫn trầm mặc chạy theo phía sau lại bỗng nhiên giảm mạnh ga vượt qua chiếc xe đưa dâu phía trên, sau đó xoay 180 độ, lốp xe cùng mặt đất ma sát phát ra một tiếng phanh chói tai.

Tài xế hoảng hồn, giảm mạnh phanh xe. Chiếc xe vẫn theo phản xạ chạy thêm mười mét, ngay trước mũi xe của Phương Thiệu Hoa thì dừng lại.

Theo tác dụng quán tính, cả người Kiều Na thiếu chút nữa đã đập vào thành ghế phía trước.

Cô còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên cửa xe đã bị mở ra, Phương Thiệu Hoa mở to đôi mắt đầy tơ máu đứng bên ngoài, vươn tay nắm chặt cánh tay Kiều Na, nghiêng rằng nói: “Đi theo anh!”

Hắn muốn cướp dâu sao?

Vài tên vệ sĩ đi theo ngay lập tức nhảy xuống xe bao vây quanh Phương Thiệu Hoa “Mau buông cô Kiều ra rồi rời khỏi đây ngay lập tức!”

Kiều Na dường như khó có thể tin nhìn Phương Thiệu Hoa, dùng sức giãy ra khỏi tay hắn “Phương Thiệu Hoa, anh biết anh đang làm cái gì không?” Hắn không biết đây là dâu sao? Hắn cũng không biết đây là tình huống gì sao? Cả trăm tay phóng viên đang đứng cách đó không xa, cũng đang nhanh chóng chạy đến đây. Hắn mất trí rồi sao?

Phương Thiệu Hoa kiên quyết, chết sống cũng không chịu buông ra. Hắn kéo mạnh cô ra ngoài: “Anh biết chứ! Anh chưa từng biết rõ như vậy!”

Cái gì gọi là lý trí cũng bị ném ra sau đầu. Cái gì gọi là danh tiếng, cái gì gọi là công việc, cái gì gọi là scandal, lúc này hắn không muốn quan tâm đến bất kỳ thứ gì. Hắn chỉ biết nếu bây giờ không ngăn cản cô, hắn mới là một thằng ngu!

229. Chương 229: Khoảng Cách Giữa Viên Đạn Và Nước Mắt

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

Hành động của Phương Thiệu Hoa khiến cho vệ sĩ phải đề phòng, vây xung quanh, không ngừng nói ra những câu cảnh cáo bằng tiếng Pháp.

Phương Thiệu Hoa cũng không thèm để ý, thẳng tay kéo Kiều Na ra khỏi xe. Vệ sĩ thấy thế lập tức xông đến. Phương Thiệu Hoa lạnh mặt, rút ra một khẩu súng chỉ vào đầu tên đội trưởng.

Họng súng đen nhắm vào huyết thái dương của tên đội trưởng, Phương Thiệu Hoa chỉ nói một chữ: “Cút!” Ánh mắt của hắn sắc lạnh như sói hoang.

Khẩu súng đột nhiên xuất hiện kia lập tức khiến ọi người xung quanh kinh hoảng. Kiều Na nhìn thấy khẩu súng liền hô: “Phương Thiệu Hoa, anh đừng làm bậy!”

Phương Thiệu Hoa chuyển tầm mắt nhìn cô, khẽ cười: “Làm bậy? Em cảm thấy anh sẽ làm gì?” Họng súng dí càng mạnh vào đầu tên đội trưởng, ngón tay gẩy chốt an toàn.

Kiều Na hít sâu một hơi, ôm chặt lấy cánh tay hắn. Đôi mắt đẹp của cô tràn đầy tức giận, quát lớn: “Được! Phương thiếu, anh muốn nói gì thì nói đi. Thế nhưng sau khi nói xong, xin anh đừng tiếp tục phá rối tôi nữa!”

Một vệ sĩ hét lên: “Cô Kiều!”

Kiều Na thấp giọng nói: “Các anh cho tôi mười phút, tôi sẽ xử lý mọi chuyện. Hôn lễ sẽ không dời lại”

Đám vệ sĩ nhỏ giọng nghị luận, sau đó đồng loạt lui về sau năm mươi mét. Tô Mộc Vũ cũng khẽ thở dài, xuống xe tránh ra một bên.

Sai khi đám vệ sĩ tản ra, Kiều Na tát mạnh một cái lên mặt Phương Thiệu Hoa, nói: “Phương thiếu, rốt cuộc anh còn muốn làm cái gì nữa? Anh hủy hoại bao nhiêu năm cuộc đời tôi còn không cam lòng sao? Anh còn muốn tiếp tục hủy hoại tôi bao lâu nữa đây?”

Phần nộ, đôi mắt Kiều Na đỏ lên, ngực không ngừng phập phồng thở mạnh, đè nén cảm xúc quay cuồng.

Cô đã quyết tâm rất nhiều mới có thể khiến cho bản thân hoàn toàn cắt đứt mọi thứ để gả cho Reynold, hẳn dựa vào cái gì lại tới quấy rầy cô? Dựa vào cái gì lại tới đây để phá hư sự bình tĩnh cô đã cố gắng tạo ra chứ?

Phương Thiệu Hoa áp tay lên má vừa bị tát. Hắn giữ lấy tay cô, nói: “Hả giận chưa? Nếu vẫn còn hận anh, anh cho em thêm khẩu súng này!”

Nói xong, hắn cầm khẩu súng trong tay nhét vào lòng bàn tay Kiều Na, nắm ngón tay siết chặt, ép cô siết cho thật chặt. Đôi mắt đỏ ngầu của hắn nhìn chằm chằm Kiều Na, nói: “Em hận anh đúng không? Rất đơn giản, chìa vào đây này...” Hắn chỉ ngón tay vào vị trí trái tim mình “Ở đây cũng không còn gì nữa, em nả một phát súng là được. Bắn đi!”

Kiều Na bị hắn bức cho phát điên, bàn tay nắm khẩu súng chìa vào ngực hắn “Phương Thiệu Hoa, anh điên rồi!”

Hắn điên rồi phải không? Đây là súng thật đó, hơn nữa đã khóa chốt an toàn, chỉ cần lỡ tay thì hắn sẽ không còn sống được nữa!

Cách đó không xa, Phong Kính cùng Tiền Phong chạy tới. Tiền Phong kinh ngạc trừng to đôi mắt hoa đào như cặp bánh Trung Thu, há miệng nói: “Mình... mình chỉ là đùa thôi... Mình nói nếu cậu ta bắn một phát súng vào tim, có lẽ cô ấy sẽ hối hận. Thế nhưng mình chỉ là đùa mà, không ngờ cậu ta lại nghĩ là thật! Cậu ta điên rồi sao?”

Phong Kính ngăn Tiền Phong, không cho hắn xúc động chạy tới “Để quan sát đã”. Hai người nhìn cảnh tượng trước mặt, nếu ngay cả chuyện này cũng vô ích, vậy thì thật sự nên buông tay.

Bên kia, Phương Thiệu Hoa cùng Kiều Na đứng sòng đôi.

Một người kháng cự cầm khẩu súng, một người xiết chặt bàn tay kia vào khẩu súng. Khóe miệng Phương Thiệu Hoa cười khê, giống như đang đánh cược toàn bộ tài sản của mình.

Kiều Na cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Phương Thiệu Hoa, anh có bản lĩnh thì nổ súng cho tôi xem!” Bây giờ còn đến đây diễn trò này là có ý gì?

Phương Thiệu Hoa nhìn cô, nhếch môi. Một viên đạn “phanh” một tiếng bắn ra, xuyên qua cánh tay hấn. Trong phút chốc, máu tươi bắn ra như một đóa hoa huyết đỏ. Có một giọt, hai giọt văng ra bám lên váy cưới trắng tinh của cô, như đóa hoa anh đào nở rộ giữa bầu trời tuyết trắng.

Cánh tay hấn co rút, nhưng hấn vẫn cắn chặt răng, gân xanh lộ ra đầy trên trán. Hấn cắn răng nhin cơn đau, mồ hôi lạnh cuộn cuộn chảy ra. Hấn vẫn hỏi: “Đủ chưa?”

Kiều Na không ngờ hấn sẽ nổ súng, đồng tử bỗng dưng co rút lại.

Phương Thiệu Hoa như không cảm thấy đau, ngón tay lại tiếp tục đặt lên cò súng, đầu súng chĩa vào bờ vai của mình, nói: “Vậy thì ở đây được không?”

Khoảnh khắc viên đạn bay ra khỏi nòng súng, Kiều Na đẩy mạnh tay hấn khiến cho viên đạn bay trật quỹ đạo, xệt ngang qua vai hấn, bắn lên trên vách tường sau lưng.

Kiều Na đoạt lấy khẩu súng, ném mạnh lên mặt đất, thét to: “Vô dụng! Cho dù anh có tự giết mình tôi cũng sẽ không quay đầu lại. Anh hết hy vọng đi!”

Trong tròng mắt đỏ của cô xuất hiện một tầng nước, chậm rãi chuyển động, giống như tùy lúc sẽ chảy xuống. Cuối cùng, cô quét mắt nhìn hấn một cái, cười nhẹ xoay người, quyết tuyệt đi về phía trước.

Phía sau, Phương Thiệu Hoa đang ôm chặt cánh tay đầm máu, hô lớn: “Có lẽ anh đã yêu em!” Câu nói kia dường như dùng toàn bộ sức lực cuối cùng để gào thét ra.

Bóng lưng Kiều Na hơi chậm lại, đại biểu cho do dự trong nội tâm giờ phút này.

Hấn nói cái gì? Yêu? Cô không ngờ sẽ có một ngày như vậy, từ trong miệng của hấn phun ra một chữ như vậy với cô. Một chữ đó, quá nặng, nhưng lại nhẹ đến buồn cười.

Ước chừng mười giây sau, cô mới chậm rãi quay đầu lại, cười nhẹ. Đôi mắt cô sâu đen như một đầm tối, ngữ điệu hơi nghẹn ngào đè nén ở yết hầu “Tình yêu này rất không đáng giá, tôi không cần nó”

Ngoài giáo đường, phóng viên bị vệ sĩ ngăn lại. Reynold đứng ngoài cổng, xòe bàn tay ra, đợi cô đi tới. Kiều Na nhìn thấy cánh tay ôn nhu kia, chỉ là nhìn trong vài giây, cuối cùng đem tay của mình đặt vào trong tay hấn.

Mà phía sau bọn họ, Phương Thiệu Hoa bịt chặt miệng vết thương còn chảy máu trên cánh tay, quỳ rạp trên mặt đất. Miệng hấn phát ra một tiếng hét thê lương. Hấn cười, vươn cánh tay đầy máu lên che mặt, chất lỏng trong suốt chưa sót xuyên qua khe hở các bàn tay mà chảy xuống. Máu hòa với nước mắt thành một màu hồng nhạt nhợt.

Dưới làn nước mắt của hấn, cô kéo tà váy cưới thật dài, từng bước đi vào giáo đường thánh khiết tượng trưng cho thần thánh, bản nhạc chúc phúc hôn lễ chậm rãi vang lên.

Hấn nhìn cô, đem tay mình nhẹ nhàng đặt vào tay Reynold, hai người cùng tiến vào giáo đường. Trong nháy mắt đó, Kiều Na có do dự một chút, cuối cùng cũng không quay đầu lại.

Tiếng chuông giáo đường vang lên, pháo hoa bắn giữa không trung. Phương Thiệu Hoa giật giật khóe môi, lưng lay đứng lên, xoay người, từng bước một đi ngược hướng giáo đường. Mỗi bước đi, trên mặt đất xuất hiện một chuỗi vết máu, giống như đóa hoa nở rộ giữa đường phố Paris.

Đi được hơn mười bước, cả người hấn nhoáng lên một cái ngã nhào trên mặt đất.

Phong Kính cùng Tiền Phong nhìn thấy thế, lập tức chạy tới.

230. Chương 230: Thuần Phục Em, Nữ Vương Của Anh

Kiều Na kết hôn, ngày hôm sau Phương Thiệu Hoa liền về nước.

Vết thương trên cánh tay hằn từ từ lành lại sau một tháng, ngoại trừ lưu lại một vết sẹo thật sâu cũng không còn một chút dấu hiệu nào. Loại vết thương này như minh chứng cho khoảng thời gian đau đớn sâu tận xương tủy, giống như một ngày thu ở Paris kia.

Phương Thiệu Hoa vẫn thường xuyên đến trước mộ bia của Vệ Nhu Y, không nói một lời, chỉ uống rượu, uống xong rồi trở về, ngày hôm sau tiếp tục làm việc. Ngoại trừ khuôn mặt ken kịt âm trầm ra thì cũng không có gì khác thường.

Thế nhưng chỉ cần người sáng suốt cũng nhìn ra được. Nếu như lúc trước một Phương Thiệu Hoa không ai bì nổi, thì bây giờ chỉ có thể dùng từ 'kháng cự người cách xa ngàn dặm' để hình dung. Cho dù là uống rượu trong quán bar, ánh mắt cũng đều không có một chút ấm áp.

Hắn cũng không bước chân về nhà một tháng rồi, chỉ ở trong ở công ty. Tỉnh dậy thì làm việc, mệt mỏi thì nằm ngủ trên sofa trong văn phòng. Đôi lúc cũng sẽ một mình lái xe giữa đêm đến dưới nhà Kiều Na, ngẩng đầu nhìn cửa sổ tối đen, cứ đợi ở đó một đêm cho đến hừng đông thì tiếp tục về công ty làm việc.

Lúc đầu bảo vệ khu nhà cứ tưởng rằng là trộm, liên tiếp quan sát vài lần thì nhận ra hắn không làm gì cả cho nên cũng không để ý nữa. Hắn ta chỉ lắc đầu, cảm thấy con người bây giờ thật quái đản.

Tin tức của Kiều Na, Phương Thiệu Hoa cũng không hỏi thăm. Tô Mộc Vũ và Chu Hiểu Đồng cũng không nói cho hắn biết, dù sao cũng đã cắt đứt rồi thì cứ tìm phiền não làm gì.

Nửa năm sau.

Trong quán bar, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, trong góc sofa, Phương Thiệu Hoa cô đơn ôm chai rượu, ánh mắt vẫn lơ đãng liếc nhìn cô ca sĩ đang hát trên sân khấu.

Quay đầu lại giữa biển người xa lạ

Một lần nữa nghi ngờ sự tồn tại

Ngày mai của em không phải là không có bờ bến

Mỗi lần tỉnh lại, lại ưu lo như vậy

Nhìn lên bầu trời, không có một cánh chim

Ánh trăng lạc lối giữa thế giới vô thường

Sự kiêu ngạo của em, càng kiên trì càng đàng đẵng

Cho đến khi nỗi đau biến thành sức mạnh

Mỗi đêm

Trong những giấc mộng yên lặng

Chỉ có bóng dáng em ngân nga câu hát

Với một tư thế quật cường

Phía sau sân khấu huyền ảo

Là sự trống trải mỗi một mình em

Mở mắt ra, rốt cuộc em cũng nhìn thấy

Chỉ một chút ánh sáng mờ mờ...

Giọng hát luyến láy còn mang theo chút kiêu hãnh, bài hát “Quạt cường” này, Phương Thiệu Hoa nghe một lần, lại vươn tay yêu cầu phục vụ cho hát lại lần nữa.

Buổi tối này, trong quán bar lại chỉ vang lên một bản nhạc duy nhất, giống như bài hát này trở thành bản nhạc riêng cho nơi đây, mà người nghe chỉ một mình Phương Thiệu Hoa.

Không ít người đều mất hứng bỏ đi, số ít còn lại lại cảm thấy có chút tò mò về cảm xúc của Phương thiếu đêm nay, ở lại chỉ muốn xem chuyện vui.

Phương Thiệu Hoa nằm trên sofa, lẳng lặng nghe. Chai rượu trong tay cũng để yên đó, không buông ra cũng không uống, chỉ lẳng tai nghe bài hát “Quạt cường” kia.

Có một cô gái đi tới, nhẹ giọng cười nói: “Xin hỏi ở đây đã có ai ngồi chưa?”

Phương Thiệu Hoa cũng không ngẩng đầu, âm thanh lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Cô gái kia đứng thẳng lưng, thật sự tránh khỏi hắn, sau đó đi đến ngồi xuống ở quầy bar, nói chuyện với một người đàn ông bên cạnh: “Anh gì đó, mời tôi một ly rượu đi”

Người kia không ngờ mình lại được một cô gái xinh đẹp như thế bắt chuyện, lập tức nói: “Được được, bồi, cho một ly rượu đi” Sau đó ưỡn mặt đi tới bên cạnh cô gái.

Phương Thiệu Hoa hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lơ đãng đảo qua, lại nhìn thấy chiếc váy đỏ trên người cô gái kia thì bỗng dừng lại một chút. Hắn lập tức đứng dậy chạy đến quầy bar, kéo cổ áo người đàn ông kia ném qua một bên, ngực kịch liệt đập phồng nhìn cô gái đang ngồi đó.

Một thân váy đỏ bó sát thân mình lồ lộ đầy đặn của cô, đôi môi đỏ mọng của cô gái đó khẽ nhếch lên, ly rượu trong suốt khẽ lên khoe môi, lưu lại một dấu son môi nhợt nhạt trên ly thủy tinh.

“Phương thiếu đã mất một người đàn ông của tôi rồi, anh có định dùng bản thân mình đền cho tôi không đây?”

Ánh đèn mờ ảo trên đỉnh đầu, đôi mắt xinh đẹp của cô khẽ lóng lánh, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng mơn trớn đôi ngực hắn, nắm lấy cà vạt của hắn kéo xuống, hai mặt đối nhau.

Đồng tử của Phương Thiệu Hoa bỗng dưng phóng đại, trong đôi mắt tối đen hoàn toàn chỉ có khuôn mặt xinh đẹp mà quen thuộc trước mắt.

Một lúc sau, Phương Thiệu Hoa hoàn toàn không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh, bàn tay nâng gáy cô lên, in lại một nụ hôn kịch liệt. Nụ hôn kia quả thật rất nóng bỏng, dường như mang theo rất nhiều nỗi nhớ trong khoảng thời gian qua. Chiếc lưỡi của hắn mạnh mẽ len lỏi vào miệng cô, quần quít lấy đầu lưỡi của cô. Hắn dùng nhiều sức, như muốn chứng minh xem người trước mặt là thật hay chỉ là ảo giác của chính mình.

Kiều Na kinh ngạc một chút, lập tức hôn trả lại, không chút yếu thế đón nhận nụ hôn kia. Phương Thiệu Hoa phát ra thanh âm rất nhẹ, mang theo run rẩy “Được, anh đền”

Khoe môi Kiều Na nhếch lên thành một độ cong hoàn mỹ, hai cánh tay trắng nõn ôm lấy hắn, cắn nhẹ lên cổ hắn “Phương thiếu, cho anh thử việc trước, thử việc không được thì mau chóng cắt đi!”

Phương Thiệu Hoa bặm nhẹ đôi môi mê người của cô, đáp: “Thử việc năm mươi năm, em thấy được không?”

Năm mươi năm sau thì tóc chúng ta đã trắng xóa, để khoảng thời gian đó chứng minh anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Trong quán bar, nháy mắt vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, bao phủ hoàn toàn đôi tình nhân này. ##\$

Thì ra ngày đó Kiều Na cũng không có kết hôn với Reynold. Trong khoảnh khắc trao nhẫn cưới, Reynold đã nhìn thấy nước mắt trong mắt cô. Hắn đeo nhẫn vào ngón út của cô, sau đó hôn lên trán cô. Hắn nói: “Kiều Na, chúc em hạnh phúc”

Buổi hôn lễ đó trong mắt người ngoài chính là hoàn thành, thật ra thì chưa. Dưới tình huống lúc ấy, vì bảo vệ thanh danh của Reynold, Kiều Na nhất định phải tiếp tục diễn. Cho đến nửa năm sau, khi quần chúng

cùng giới truyền thông bị những chuyện khác thu hút, hai người họ bình tĩnh tuyên bố ly hôn. Kiều Na trở về cuộc sống độc thân, mang theo Phàm Phàm về nước.

Bọn họ sau đó ra sao?

Trong phòng họp, Kiều Na mặc một bộ quần áo công sở màu đỏ, đang chủ trì cuộc họp. Cô lại tiếp tục quản lý công ty. Ngày Kiều nữ vương trở về, tất cả nhân viên trong công ty đều tập trung ở đại sảnh vỗ tay nhiệt liệt.

Bỗng nhiên, di động trong túi vang lên, một chuỗi tiếng chuông quý dị xuất hiện trong phòng họp yên ắng “Vợ à, hết giờ phải về nhà, đừng có tăng ca đó!”

Cả văn phòng lập tức yên tĩnh đến tiếng muỗi bay cũng có thể nghe. Kiều Na thầm mắng trong lòng, vội vàng lấy điện thoại ra định tắt máy. Thế nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe thấy đoạn nhạc chuông kia vẫn tiếp tục vang lên “Vợ ơi, em đang làm gì thế? Lại bị cấp trên mắng sao? Tiền tăng ca cũng không nhiều, không thể nuôi đủ gia đình đâu!”

Nháy mắt, cả phòng họp bộc phát tiếng cười, ngay cả những vị cấp trên người nước ngoài cũng cười đến lão đảo.

Kiều Na cảm thấy mặt mũi đều mất hết, lập tức tháo pin điện thoại ra.

Tiếng chuông này chính là Tiền Phong thu âm cho Chu Hiểu Đồng, không ngờ Phương Thiệu Hoa cái tốt không học, lại đi học những thứ quái đản đó. Tuy rằng giọng điệu không quái đản như Tiền Phong, nhưng lại chẳng đứng đắn như một Phương thiếu người người e sợ.

Kiều Na cắn răng, trong lòng âm thầm nghĩ: Họ Phương kia, anh chết chắc rồi!

Đêm đó, bi kịch xảy ra với Phương thiếu vĩ đại. Hắn đứng ngoài cửa phòng ngủ, cả đêm cũng không được Kiều nữ vương cho vào. Sự thật chứng minh, Phương thiếu bá chủ một cõi đã không còn địa vị như xưa. Khi hắn gặp được địch thủ do ông trời tạo ra cho chính mình đã bị đánh bại tới bởi, thoái hóa một cách nhanh chóng, biến thành một người hoàn toàn khác.

Trên đời này có một đôi địch thủ, không phải anh thuần phục cô ấy thì cũng là bị cô ấy làm cho anh phải thuần phục. Cho dù ai bị ai thuần phục thì chỉ cần hai người có thể ở cùng một chỗ, có cái gì đáng giá phải quan tâm nữa chứ?

“Anh thuần phục em rồi, Kiều nữ vương của anh”

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-dich-hang-ty-ta-thieu-xin-dung-cham>